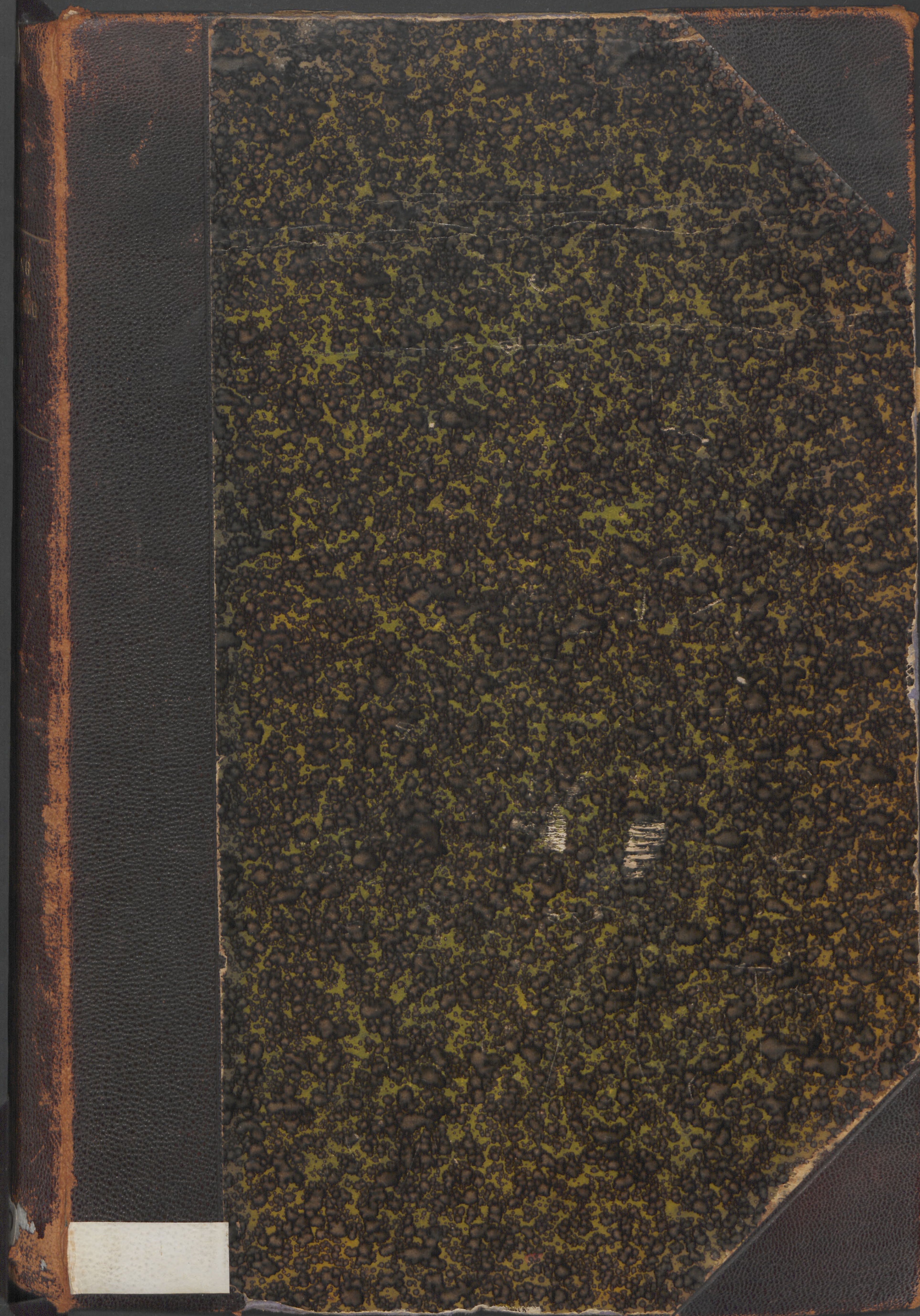
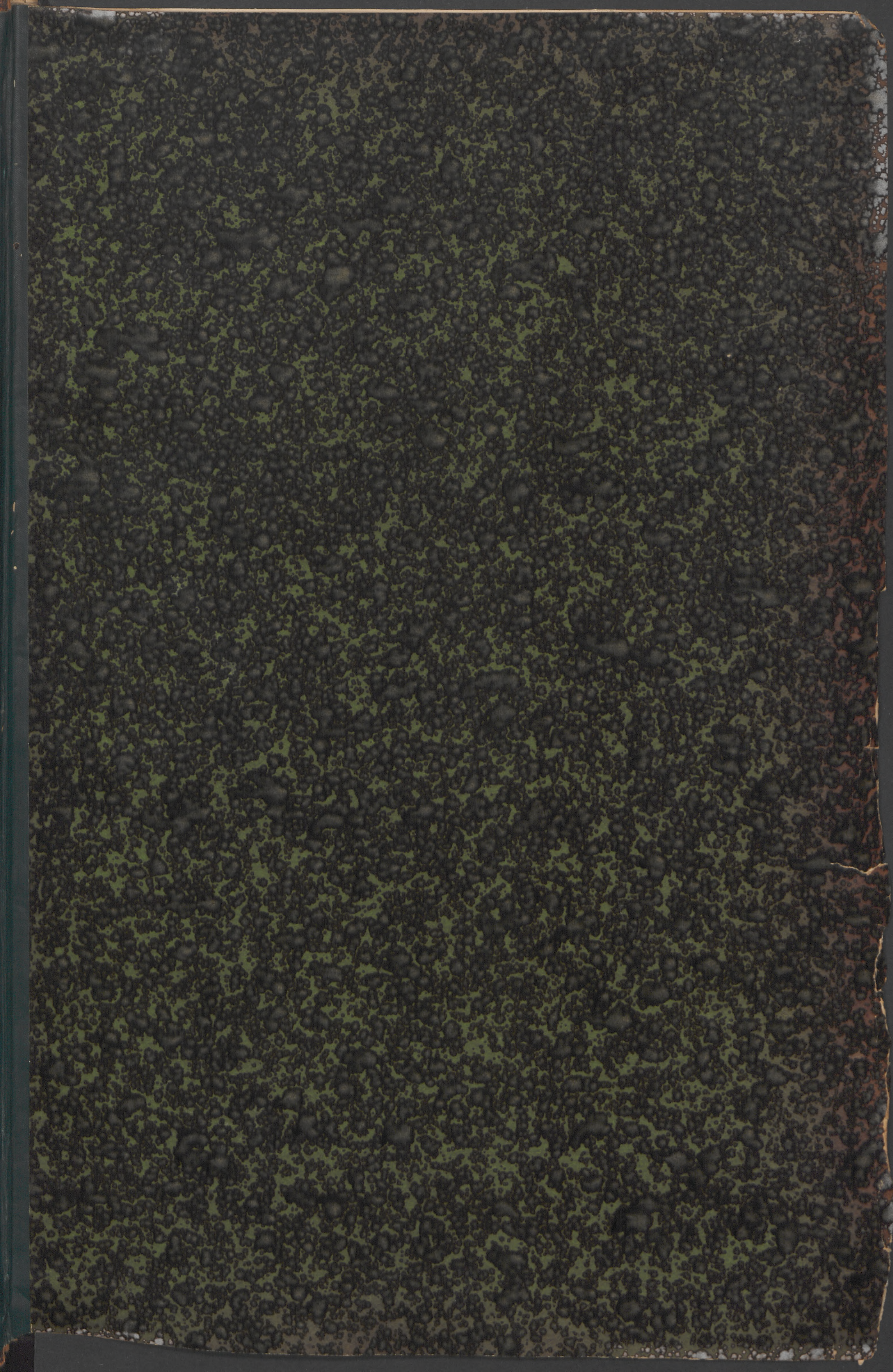

[Belastingherziening in Curaçao,
1908]

Bij Koninklijk Besluit d.d. 17 October 1904, N°. 38, werd aan den Heer P. DE JONCHEERE, Inspecteur der Registratie en Domeinen in ambulanten dienst, een verlof buiten bezwaar van 's Rijks schatkist verleend, ingaande 1 November 1904, ten einde ter beschikking te worden gesteld van den Minister van Koloniën om te worden belast met werkzaamheden in het belang van eene herziening van het belastingstelsel in de kolonie Curaçao en werd hij vervolgens bij Resolutie van den Minister van Koloniën d.d. 27 October 1904, litt. *B* N°. 24, ter voorbereiding van dien arbeid, te rekenen van 1 November 1904 gedetacheerd aan het Departement van Koloniën.

De bedoeling van de aan den Heer DE JONCHEERE gegeven opdracht vindt men in het kort nader uiteengezet in eene hierna vermelde Gouvernementsbeschikking, in de Memorie van Toelichting tot de ontwerp-verordening N°. 1 van de zitting van den Kolonialen Raad 1907/8 en op blz. 1—4 van het Verslag der vergadering van den Kolonialen Raad van 7 Mei 1908.

De evengemelde voorbereiding aan het Departement van Koloniën heeft voornamelijk bestaan in: het doorlezen, voor zooveel noodig, van de Koloniale Verslagen van Curaçao sedert 1849 en de Koloniale huishoudelijke begrootingen sedert 1866, alsmede van vele archiefstukken, waarin over verscheidene oeconomische belangen der Kolonie werd gehandeld; het verzamelen van een aantal statistische gegevens; de raadpleging der finantieele wetten van andere West-Indische kolonies; het nagaan van al hetgeen, voornamelijk sedert 1828, in de Kolonie op het gebied van belastingwetgeving was geschied, voorgesteld of overwogen en van de in zake de koloniale financiën tusschen het Bestuur der Kolonie en de Regeering gevoerde gedachtenwisseling; het bestudeeren van de geldende ingewikkelde belastingwetgeving. Dit laatste werk was bijzonder tijdroovend om verschillende redenen, als: de in 1828, 1845 en 1865 plaats gevonden wijzigingen in de indeeling en bestuursinrichting der Kolonie; het feit, dat elk der zes eilanden zijn eigen belastingstelsel had en ten slotte de omstandigheid, dat alle verordeningen en wijzigingen daarvan, bij gebreke van eene bijgewerkte uitgave, niet anders gekend konden worden dan uit het Publicatieblad. Het resultaat van deze voorbereiding is vervat in de „Geschiedenis der belastingen in de Kolonie Curaçao" (gedrukt te 's-Gravenhage, Maart 1905, niet in den handel). Naar dit werk wordt verwezen voor de uitvoerige geschiedenis van den oeconomischen toestand, de financiën in het algemeen en de belastingwetgeving in het bijzonder, als ook naar de memoriën van toelichting tot na te melden ontwerp-verordeningen, voornamelijk naar die tot de ontwerpen, zitting 1907/8, N°s. 1, 2 en 3.

Na deze eerste voorbereiding voor de algemeene herziening van het belastingstelsel werd eene nieuwe verordening tot heffing eener inkomsten-belasting met memorie van toelichting ontworpen ter vervanging van eene den 20 Februari 1904 door den Gouverneur vastgestelde verordening, waarvan de vernietiging krachtens art. 49 van het Regeeringsreglement bij Hare Majesteit de Koningin in overweging was.

Onmiddellijk na beëindiging der bovenomschreven werkzaamheden werd de Heer DE JONCHEERE bij K. B., d.d. 28 April 1905, N°. 36, ter beschikking gesteld van den Gouverneur van Curaçao om als Commissaris voor de reorganisatie van het belastingwezen te worden belast met de leiding der daarvoor noodige werkzaamheden. Daarbij werd hem opgedragen om over Trinidad en Venezuela naar Curaçao te reizen, terwijl het bezoeken van ander vreemd gebied in West-Indië hem door den Gouverneur kon worden opgedragen. Dit laatste is niet geschied, doch een bezoek aan

de bovenwindsche eilanden der Kolonie en een reis naar het Moederland hebben aanleiding gegeven tot het bezoeken in het bijzonder nog van St. Thomas en Porto-Rico. De Commissaris vertrok uit het Moederland den 6 Mei 1905 naar Trinidad. Aldaar werd een week doorgebracht en stelde hij zich in verbinding met den Nederlandschen Consul, den Kolonialen Secretaris en den Chef van de belastingadministratie in die kolonie, voornamelijk ten einde aldaar de praktijk der invoerrechten en accijnzen na te gaan. In Venezuela werden de Nederlandsche consuls in de voornaamste havenplaatsen bezocht en werd een verblijf van eenige dagen gehouden te Caracas ten huize van den Nederlandschen Consul-Generaal en zaakgelastigde.

Den 17 Juni 1905 kwam de Commissaris te Curaçao aan. Aldaar werden de werkzaamheden voor de algemeene herziening terstond aangevangen na eene nadere regeling bij Gouvernementsbeschikking d.d. 23 Juni 1905, N°. 474, luidende sub 2°. „Voornoemden Heer op te dragen alle eilanden der Kolonie te bezoeken om, na kennisneming van den oeconomischen en financieelen toestand en de werking en toepassing der bestaande belastingwetten in het algemeen en van de bepalingen, die het vrije ruilverkeer tusschen de eilanden onderling belemmeren in het bijzonder, op grond van de verzamelde gegevens, alvorens het hierna te noemen voorstel in verschillende ontwerp-verordeningen uit te werken, aan den Gouverneur een algemeen voorstel tot herziening van het belastingwezen aan te bieden, ten einde: 1°. met behoud van de tegenwoordige opbrengst de herziening dienstbaar te maken aan de ontwikkeling van scheepvaart, handel, landbouw en nijverheid; 2°. waar noodig en gewenscht met behoud van de plaatselijke heffingen meer uniformiteit in de koloniale belastingstelsels te brengen en 3°. het wenschelijke eener eenvoudige administratie in het oog houdende, zooveel mogelijk aan de draagkracht der belastingplichtigen evenredige heffingen in het leven te roepen."

Na conferentie met den Gouverneur en den Administrateur van Financiën werden den 24 Juni 1905 bij den Kolonialen Raad ingediend 1°. eene ontwerp-verordening tot intrekking der op den 20 Februari 1904 vastgestelde verordening tot heffing eener inkomstenbelasting en 2°. de bovengemelde ontwerp-verordening tot heffing eener inkomstenbelasting met gelijktijdige afschaffing der belasting voor de weerbaarheid, waarna de schriftelijke behandeling van beide volgde.

Intusschen werden voor de algemeene herziening nog statistische gegevens, die alleen in de Kolonie zelve te verkrijgen waren, verzameld of alsnog samengesteld; rapporten over allerlei financieele zaken aan den Gouverneur ingediend; werd de administratie nagegaan; zooveel mogelijk aan het ontwerpen van de hoofdlijnen der herziening en berekeningen gearbeid, alsmede bij voorbaat gewerkt aan maatregelen voor eene juiste toepassing der inkomstenbelasting. In Juli en Augustus 1905 werden de eilanden Bonaire en Aruba bezocht, aan elk waarvan ongeveer tien dagen werden gewijd, terwijl in den loop van het verblijf op Curaçao de buitendistricten van dit eiland met tusschenpoozen herhaaldelijk bezocht werden.

Het tijdroovende bezoek aan de drie bovenwindsche eilanden moest voorloopig achterwege blijven wegens de behandeling der twee gemelde aanhangige ontwerp-verordeningen.

De schriftelijke behandeling dier ontwerp-verordeningen was den 1 November 1905 afgeloopen en zoude de dag voor de openbare behandeling worden vastgesteld, toen elf van de dertien leden van den Kolonialen Raad den Gouverneur kennis gaven niet langer met het Bestuur te kunnen samenwerken; de twee overige leden waren de Voorzitter en de Ondervoorzitter. Een der elf leden verklaarde later in eene vergadering van den Kolonialen Raad, dat de reden voor hun besluit geenszins, zooals sommigen meenden, gelegen was in eenige uitdrukkingen, door den Gouverneur of den Minister gebezigd in gewisselde schriftelijke stukken; dat de grieven der leden talrijk en veel gewichtiger waren. Den 4 November 1905 namen zes leden hun ontslag en gaven vijf anderen hun voornemen daartoe te

kennen, waarna de zeven overgeblevenen aanbevelingen van dubbeltallen indienden. Nadat zes nieuwe leden door Hare Majesteit de Koningin in de vacatures waren benoemd, dienden evenbedoelde vijf leden hun ontslag in, waarna op dezelfde wijze volgens het Regeeringsreglement in die vacatures werd voorzien, zoodat de Koloniale Raad in Januari 1906 weder voltallig was.

Van den stilstand in den wetgevenden arbeid, die van de ontslagneming het gevolg was, werd door den Commissaris gebruik gemaakt om van 7 December 1905 tot 8 Januari 1906 de drie bovenwindsche eilanden te bezoeken. Evenals op Bonaire en Aruba was geschied, werd daar geconfereerd met den Gezaghebber en verdere ambtenaren en eenige der voornaamste ingezetenen. Aan de Ontvangers werden eenige voor de herziening noodige werkzaamheden opgedragen. De voor berekeningen benoodigde gegevens van de vijf andere eilanden dan het hoofdeiland bereikten den Commissaris achtereenvolgens, de laatste einde Maart 1906.

Intusschen had de Koloniale Raad in zijne nieuwe samenstelling bij een nieuw Voorloopig Verslag, d.d. 24 Februari 1906, zijne meening over het inkomstenbelasting-ontwerp doen kennen en na beantwoording door het Bestuur d.d. 3 Maart en eindverslag d.d. 19 Maart had de openbare behandeling plaats in de vergadering van 26 Maart d.a.v., waar de beide ontwerp-verordeningen, in hoofdzaak ongewijzigd, werden goedgekeurd met 10 tegen 2 stemmen. Terstond werd de invoering op 1 Mei 1906, zijnde juist de aanvang van het belastingjaar, voorbereid, waarbij eene eenvoudige, maar toch redelijk voldoende administratie werd ingericht. Op den 1sten Mei 1906 werd toen de den 30sten Maart 1906 door den Gouverneur vastgestelde verordening tot heffing eener inkomstenbelasting (*P. B.* 1906, No. 16) in de geheele Kolonie ingevoerd. Met deze verordening werd tot stand gebracht hetgeen sedert 1894 meermalen te vergeefs was beproefd, nl. de verouderde weerbaarheidsbelasting te vervangen door eene behoorlijke inkomstenbelasting naar draagkracht. Tevens was daarmede steeds eenige, zij het ook geringe, vermeerdering der koloniale inkomsten, vermindering van het deficit bedoeld, hetwelk ook werd verkregen; terwijl toch de weerbaarheidsbelasting gemiddeld *f* 7500.— opbracht, was de opbrengst der inkomstenbelasting over het eerste belastingjaar 1906/7, na aftrek der ontheffingen, ongeveer *f* 20 000.—. Te dezer plaatse zij herinnerd, dat verder, bij de algemeene herziening, geene verzwaring van den totalen belastingdruk werd beoogd, tenzij meerdere opbrengst het gevolg mocht zijn van het minder voorkomen van sommige ontduikingen onder het nieuwe stelsel dan onder het oude. De algeheele herziening van het belastingstelsel had uitsluitend ten doel belemmeringen voor de oeconomische ontwikkeling der Kolonie op te heffen en een rechtvaardiger verdeeling van den belastingdruk te verkrijgen.

Na de totstandkoming der inkomstenbelasting werden door den Commissaris nog drie kleine verordeningen ontworpen en na door den Kolonialen Raad te zijn goedgekeurd, door den Gouverneur vastgesteld (*P. B.* Nos. 18, 26 en 27) betreffende *a.* eene vrijstelling in de grondbelasting, *b.* vrijstelling van invoerrecht voor werktuigen en materialen voor den mijnbouw, *c.* het uitvoerrecht van zwavel.

Nadat de Commissaris zich nog eenigen tijd had gewijd aan de leiding van de administratie der inkomstenbelasting en de afdoening der loopende zaken, vertrok hij 10 Juni 1906 via New-York naar het Moederland, waar hij 30 Juni d.a.v. aankwam, ten einde de noodige verordeningen te ontwerpen, daar in de Kolonie het voor zooveel verschillende onderwerpen benoodigde wetenschappelijke materiaal niet aanwezig was, terwijl ook ten aanzien van de onderwerpen In-, uit- en doorvoer en accijnzen, die niet binnen den kring van des Commissaris ambtsfunctie in het Moederland hadden gelegen, raadpleging met speciale deskundigen noodig was.

Bij Resolutie van den Minister van Koloniën, d.d. 10 Juli 1906, lett. *B*, No. 23, werd de Heer de Joncheere aan het Departement van Koloniën gedetacheerd ter voortzetting van de hem opgedragen taak, welke hij

vervolgens in Februari 1907 in zooverre volbracht had, dat toen, behalve het schema der herziening vergezeld van alle berekeningen, samengesteld waren 18 ontwerp-verordeningen met memories van toelichting, omvattende de herziening van het geheele belastingstelsel der Kolonie; zulks in den vorm van nieuwe belastingverordeningen voor de geheele Kolonie, wordende daarbij de geheele bestaande ingewikkelde wetgeving ingetrokken. Eene voldoende oplage der ontwerpen werd, spoedshalve in het Moederland, gedrukt, waarbij alle drukproeven door den Commissaris persoonlijk werden gecorrigeerd. Daarop vertrok hij den 27 April 1907 naar Curaçao, waar hij den 20 Mei d.a.v. aankwam.

Na conferentie met den Gouverneur en den Administrateur van Financiën, ten gevolge waarvan nog eenige wijzigingen werden aangebracht en één ontwerp (Loodsgelden) werd overgedrukt, werden alle ontwerp-verordeningen den 14 Juni 1907 bij den Kolonialen Raad ingediend (zitting 1907/8. N°s. 1—18). De schriftelijke behandeling daarvan heeft geduurd tot 18 April 1908, in welken tijd evenals vroeger door den Commissaris ook nog tal van rapporten over financieele zaken aan den Gouverneur werden uitgebracht. Intusschen werd Ontwerp N°. 12 (Loodsgelden) reeds in de vergadering van den Kolonialen Raad van 21 Januari 1908 goedgekeurd en na vaststelling op 24 Januari 1908 (*P. B.* n°. 5) op het hoofdeiland terstond ingevoerd; op de overige eilanden tegelijk met de andere 17 verordeningen.

Over deze overige ontwerp-verordeningen ving de openbare beraadslaging in den Kolonialen Raad aan den 7 Mei 1908, in welke vergadering het doel der herziening door den Commissaris nogmaals in het kort werd geschetst. In de vergaderingen van 7, 8, 27 Mei, 3, 6 en 16 Juni werden de 17 ontwerp-verordeningen achtereenvolgens behandeld en, na dikwijls ingrijpende amendeering, goedgekeurd; de meesten met algemeene stemmen. Zij werden door den Gouverneur vastgesteld den 16 Juli 1908 (*P. B.* 1908, N°s. 26, 27, 33—37, 39, 40, 45—49, 51—53). Hiermede was de omvangrijke hervorming, wat den wetgevenden arbeid betreft, in hoofdzaak tot stand gebracht, en zulks niet alleen in korten tijd, doch ook in aangename parlementaire samenwerking, waarvan het gesprokene in de vergadering van 16 Juni 1908 getuigde.

Den 3 November 1908 werden nog twee ontwerp-verordeningen bij den Kolonialen Raad ingediend, 1°. tot wijziging der inkomstenbelasting van 1906, ten einde die technisch in overeenstemming te brengen met het nieuwe stelsel; 2°. tot herstel van eenige fouten in sommige der verordeningen geslopen. Deze twee ontwerp-verordeningen werden, nadat alleen een eindverslag, d.d. 10 December 1908, was uitgebracht, in de vergadering van 23 December 1908 goedgekeurd en door den Gouverneur vastgesteld den 28 December 1908 (*P. B.* N°s. 75 en 76).

Nadat de laatste der 18 ontwerp-verordeningen den 16 Juni 1908 door den Kolonialen Raad was goedgekeurd, was door het Bestuur aan de Regeering de uitzending gevraagd van een Inspecteur der Directe belastingen, invoerrechten en accijnzen, ten einde de eerste twee jaren op te treden als Inspecteur der belastingen in de Kolonie. Als zoodanig kwam den 30 September 1908 de Heer G. L. VAN LANSCHOT HUBRECHT in de Kolonie aan, vergezeld van twee kommiezen van hetzelfde dienstvak, eveneens tijdelijk in Curaçao gedetacheerd. Voor zoover tijdens de aankomst van gemelden Inspecteur de voorbereiding van de invoering van het nieuwe belastingstelsel (uitvoeringsbesluiten, drukwerken en inrichting der administratie) nog niet had plaats gehad, werd dit door den Commissaris verder in samenwerking met hem verricht en is men er in geslaagd de invoering op 1 Januari 1909 mogelijk te maken.

Krachtens Gouvernementsbesluit d.d. 30 November 1908, *P. B.* n°. 61, traden den 1 Januari 1909 de nieuwe verordeningen in werking. Den 24 d.a.v. verliet de Commissaris de Kolonie.

OVERZICHT

van het tijdsverloop der behandeling.

LIJST DER ONTWERP-VERORDENINGEN.

1907/8. N°. 1. Intrekking der belastingverordeningen van Aruba, Bonaire, St. Martin (N.-G.), St. Eustatius en Saba.

„ 2. Grondbelasting.

„ 3. In-, uit- en doorvoer.

„ 4. Gedistilleerdaccijns.

„ 5. Wijnaccijns.

„ 6. Bieraccijns.

„ 7. Geslachtaccijns.

„ 8. Uitvoerrecht op zout van St. Martin.

„ 9. Uitvoerrecht op mijnproducten.

„ 10. Gebruiksbelasting.

„ 11. Vergunningsrecht.

„ 12. Loodsgelden.

„ 13. Registratie.

„ 14. Successiebelasting.

„ 15. Overdrachtsbelasting.

„ 16. Publieke verkoopingen.

„ 17. Zegelbelasting.

„ 18. Rechtspleging en invordering.

1908/9. „ 7. Wijziging der inkomstenbelasting 1906.

„ 8. Wijziging van eenige belastingverordeningen.

N°. van het ontwerp.		Ingediend bij den Kolonialen Raad.	Nota van wijziging.	Voorloopig verslag.	Memorie van antwoord.	Nota van wijziging.
1907/8	1	14 Juni 1907.	—	9 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.
	2	„	—	9 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.
	3	„	27 Sept. 1907.	30 Dec. 1907.	3 Febr. 1908.	3 Febr. 1908.
	4	„	—	29 Jan. 1908.	18 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.
	5	„	—	29 Jan. 1908.	18 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.
	6	„	—	29 Jan. 1908.	18 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.
	7	„	—	12 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.
	8	„	—	9 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.
	9	„	—	9 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.	27 Sept. 1907.
	10	„	—	14 Oct. 1907.	28 Oct. 1907.	28 Oct. 1907.
	11	„	—	22 Oct. 1907.	4 Nov. 1907.	4 Nov. 1907.
	12	„	—	22 Oct. 1907.	4 Nov. 1907.	4 Nov. 1907.
	13	„	—	21 Oct. 1907.	4 Nov. 1907.	—
	14	„	—	23 Jan. 1908.	18 Febr. 1908.	—
	15	„	—	27 Nov. 1907.	3 Dec 1907.	3 Dec. 1907.
	16	„	—	27 Nov. 1907.	3 Dec. 1907.	3 Dec. 1907.
	17	„	—	3 Dec. 1907.	18 Dec. 1907.	18 Dec. 1907.
	18	„	—	12 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.	18 Febr. 1908.
1908/9	7	3 Nov. 1908.	—	—	—	—
	8	„	—	—	—	—

Eindverslag.	Nota van wijziging.	Openbare behandeling.	Vastgesteld.	P. B. 1908 N⁰	Uitvoeringsbesluit.	P. B. 1908 N⁰.
4 April 1908.	—	27 Mei 1908.	16 Juli 1908.	26	—	—
4 April 1908.	18 April 1908.	27 Mei 1908.	16 Juli 1908.	27	3 Dec. 1908.	63
4 April 1908.	18 April 1908.	7 en 8 Mei 1908.	16 Juli 1908.	33	3 Dec. 1908.	62
4 April 1908.	—	27 Mei 1908.	16 Juli 1908.	34	25 Juli 1908. 3 Dec. 1908.	59 64
4 April 1908.	—	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	35	—	—
4 April 1908.	—	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	36	—	—
4 April 1908.	—	3 Juni 1908.	16 Juli 1908.	37	—	—
4 April 1908.	—	3 Juni 1908.	16 Juli 1908.	39	10 Dec. 1908.	70
4 April 1908.	—	3, 10, 16 Juni 1908.	16 Juli 1908.	40	7 Dec. 1908.	69
4 April 1908.	18 April 1908.	3 Juni 1908.	16 Juli 1908.	45	3 Dec. 1908.	63
4 April 1908.	—	3 Juni 1908.	16 Juli 1908.	46	—	—
0 Jan. 1908.	—	6 en 21 Jan. 1908.	24 Jan. 1908.	5	—	—
4 April 1908.	18 April 1908.	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	47	3 Dec. 1908. 3 Dec. 1908.	65 66
4 April 1908.	18 April 1908.	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	48	3 Dec. 1908.	67
4 April 1908.	18 April 1908.	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	49	—	—
4 April 1908.	18 April 1908.	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	51	—	—
4 April 1908.	18 April 1908.	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	52	3 Dec. 1908.	68
4 April 1908.	18 April 1908.	10 Juni 1908.	16 Juli 1908.	53	—	—
0 Dec. 1908.	—	23 Dec. 1908.	28 Dec. 1908.	75	—	—
0 Dec. 1908.	—	23 Dec. 1908.	28 Dec. 1908.	76	—	—

1907/8. N° 1

Intrekking der belasting-verordeningen van Aruba, Bonaire, St Marten, St Eustatius en Saba.

ZITTING 1907—1908 — 1.

Intrekking der belastingreglementen der eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin (N G), St. Eustatius en Saba.

ONTWERP-VERORDENING.

No. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is eenheid te brengen in het belastingstelsel en mitsdien de afzonderlijke wettelijke regelingen voor de eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin (N.G.), St. Eustatius en Saba in te trekken,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening.

Artikel 1.

Onder belastingen wordt in deze verordening verstaan de middelen, opgenoemd in artikel 4 der wet van 31 December 1906 (Stbl. n°. 344, P.B. van 1907, n°. 1), onder de hoofden Aruba, Bonaire, St. Martin (N.G.), St. Eustatius en Saba, letter A en onder de hoofden St. Martin en St. Eustatius, letter B, onderdeel ij.

Artikel 2.

Met uitzondering van de verordeningen dd. 30 Maart 1906 (P.B. n°s 15 en 16), betreffende de inkomstenbelasting en dd. 31 October 1901 (P.B. 1902 n°. 7) betreffende de belasting op het houden van honden, vervallen met en benevens eenige andere hierna genoemde wettelijke regelingen, alle bestaande wettelijke regelingen betreffende belastingen, van kracht voor de eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin (N.G.), St. Eustatius en Saba en met name:

de verordening, houdende regeling der belastingen op het eiland *Aruba* dd. 16 Januari 1873 (P.B. n°. 15), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 2 Augustus 1877 (P.B. n°. 24), 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 33), 14 November 1878 (P.B. van 1879 n°. 6), 19 Juni 1879 (P.B. n°. 14), 22 Juli 1880 (P.B. n°. 24), 28 Juli 1881 (P.B. n°. 26), 29 Maart 1882 (P.B. n°. 16), 6 Mei 1887 (P.B. n°. 12), 12 Juli 1889 (P.B. n°. 13), 5 Mei 1899 (P.B. n°. 11), 5 Mei 1899 (P.B. n°. 15), 28 December 1901 (P.B. n°. 45), 14 November 1902, (P.B. van 1903, n°. 19) en 6 April 1905 (P.B. n°. 13);

de verordening, houdende regeling der belastingen op het eiland *Bonaire* dd. 10 Mei 1875 (P.B. n°. 18), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 28), 19 November 1879 (P.B. n°. 22), 22 Juli 1880 (P.B. n°. 25), 28 Juli 1881 (P.B. n°. 26), 29 Maart 1882 (P.B. n°. 16), 6 Mei 1887 (P.B. n°. 10), 6 Mei 1887 (P.B. n°. 11), 8 November 1887 (P.B. n°. 19), 5 Mei 1899 (P.B. n°. 14), 28 December 1901 (P.B. n°. 46), 31 Maart 1903 (P.B. n°. 18), 6 April 1905 (P.B. n°. 13), en de verordening omtrent het entrepôtstelsel dd. 31 December 1877 (P.B. van 1878 n°. 10);

de verordening, houdende regeling der belastingen op het eiland *St. Martin* (*N. G.*), dd. 3 Augustus 1872 (P.B. n°. 18),

zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 10 Mei 1875 (P.B. n°. 11), 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 22), 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 26), 17 Juni 1880 (P.B. n°. 6), 22 Juli 1880 (P.B. n°. 23), 28 Juli 1881, (P.B. n°. 26), 3 September 1885 (P.B. n°. 12), 6 Mei 1887 (P.B. n°. 13), 5 Mei 1899 (P.B. n°. 10), 28 December 1901 (P.B. n°. 47), 14 November 1902 (P.B. van 1903, n°. 20), 6 April 1905 (P.B. n°. 13); de verordening, houdende vaststelling van een reglement en tarief voor het gebruik van den gouvernementssteiger op St. Martin dd. 13 December 1876 (P.B. n°. 19), zooals die is gewijzigd bij de verordening dd. 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 29), en 25 November 1901 (P.B. van 1902, n°. 9); de verordening omtrent het over land invoeren en vervoeren van goederen op dat eiland dd. 19 December 1884 (P.B. n°. 22) en de Publicatie omtrent het entrepôt dd. 14 Januari 1853 (P.B. n°. 1);

de verordening, houdende regeling der belastingen op het eiland *St. Eustatius* dd. 12 Maart 1873 (P.B. n°. 16), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 23), 22 Juli 1880 (P.B. n°. 22), 28 Juli 1881 (P.B. n°. 26), 6 Mei 1887 (P.B. n°. 14), 3 Augustus 1896 (P.B. n°. 13), 5 Mei 1899 (P.B. n°. 12), 20 December 1901 (P.B. n°. 48), 31 Maart 1903 (P.B. n°. 21);

de verordening, houdende regeling der belastingen op het eiland *Saba*, dd. 30 October 1873 (P.B. van 1874 n°. 3), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 24), 24 Juli 1881 (P.B. n°. 26), 6 Mei 1887 (P.B. n°. 15), 5 Mei 1899 (P.B. n°. 13), 31 Maart 1903 (P.B. n°. 22), 6 April 1905 (P.B. n°. 13); en de verordering omtrent het entrepôtstelsel dd. 30 Maart 1897 (P.B. n°. 6);

alsmede de verordeningen dd. 3 April 1894 (P.B. n°. 13), 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 32), 21 Augustus 1878 (P.B. n°. 31), en 12 Juli 1889 (P.B. n°. 12).

Artikel 3.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — I.

Intrekking der belastingreglementen der eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin (N.-G.) St. Eustatius en Saba.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

No. 2.

Inleiding.

§ 1. De Memorie van toelichting, die het ontwerp tot intrekking der afzonderlijke belastingreglementen voor elk der vijf andere eilanden dan Curaçao vergezelt, schijnt den ondergeteekende de geschikte plaats voor enkele algemeene beschouwingen over de belastingherziening in haar geheel.

Een korte blik op de geschiedenis der belastingwetgeving moge voorafgaan. Voor een volledig overzicht wordt verwezen naar het aan den Raad bekende werk „De geschiedenis der belastingen in de Kolonie Curaçao sedert 1828" [1]).

Met de reorganisatie van het bestuur der Nederlandsche West-Indische koloniën in het jaar 1828 ging eene reorganisatie van het financiewezen gepaard, waarvan de hoofdbeginselen nog de grondslagen vormen van het huidige belastingstelsel. Hoewel veel omvattend, was de herziening nogtans geene volledige, daar zij een aantal oude heffingen, volgens verordeningen van 1811—1820 in wezen liet. Ingrijpende partiëele wijzigingen van het stelsel van het jaar 1828 hadden achtereenvolgens plaats in 1844, 1852 en 1853.

Is men in 1828 althans uitgegaan van een bepaald systeem, waarbij eenige algemeene beginselen werden uitgewerkt, zij het ook dat tegen sommige daarvan ernstige bezwaren waren aan te voeren en dat de uitkomst der reorganisatie heeft bewezen, dat zij eene misrekening is geweest, de wijzigingen van 1844, 1852 en 1853 en vele andere minder belangrijke kunnen niet anders worden beschouwd dan als de toepassing van eenige losse denkbeelden, zonder eenig systeem en dikwijls in strijd met de hoofdbeginselen van het stelsel van 1828, dat daardoor geenszins werd verbeterd.

Eene algemeene herziening van het belastingstelsel is aan de orde, sedert in 1865 aan de Kolonie eene ruime mate van autonomie werd verleend. Men heeft destijds gemeend, dat de Kolonie van toen af aan zelve hare uitgaven behoorde te dekken, met uitzondering van die, welke toen op de rijksbegrooting werden gebracht (voor 1906 geraamd f 226807.50). De regeering gaf bij de memorie van toelichting tot het ontwerp, houdende vaststelling van het reglement op het beleid der Regeering in de Kolonie Curaçao, als hare verwachting te kennen, dat men in de Kolonie er naar zoude streven, om de vaststelling der begrooting bij de wet te ontgaan en in het voorloopig verslag van de Tweede Kamer betreffende gemeld ontwerp leest men: „aan het leunen op hulp van het Moederland moet niet enkel in het belang van 's Rijks geldmiddelen, maar vooral in dat der Kolonie zelve, zoo spoedig mogelijk een einde worden gemaakt; het toekennen van eene zekere mate van zelfbeheer is daarvoor het beste middel".

Eerst in 1881 kwam het tot eene, verscheiden onderwerpen

1) Samengesteld door den Heer P. de Joncheere, Inspecteur der Registratie en Domeinen, 's-Gravenhage 1905. (niet in den handel.)

omvattende, herziening van het belastingstelsel, die echter weinig finantiëele uitkomsten opleverde. Wel was er van 1882 tot en met 1894 geen subsidie noodig, doch dit was het gevolg van de ontvangsten uit de phosphaatontginningen (voornamelijk de Aruba-phosphaat-concessie [1]). Afgescheiden daarvan brachten de belastingen na 1881 slechts weinig meer op dan vroeger, doch voor een groot deel moet dit worden toegeschreven aan een in 1882 door een naburigen staat genomen tariefmaatregel, die voor den handel der Kolonie zeer nadeelig was; de eenigszins hoogere opbrengst der gewone middelen van 1882—1894 kan op rekening worden gesteld van de groote welvaart, die tengevolge van de uit de phosphaat-ontginningen verkregen winsten in de Kolonie heerschte, welke winsten toevalligerwijze het nadeel van bedoelden maatregel ten deele compenseerden.

De herziening van 1881 omvatte geen ingrijpende maatregelen, noch steunde zij op eenige groote beginselen van belastingpolitiek, terwijl de inhoud der verordeningen veel te wenschen overlaat. Hare grootste verdienste mag genoemd worden, dat zij de belastingwetgeving, voor het eiland Curaçao of voor de geheele Kolonie geldende, heeft gecodificeerd. Vele belangrijke onderwerpen liet die herziening echter onaangeroerd, zooals hierna en uit de thans ontworpen maatregelen zal blijken. Het kon dan ook niet anders, of de algemeene herziening van het belastingstelsel moest aan de orde blijven; zoo werd nog in 1893 door den Minister eene commissie van advies, o.a. voor de wijziging van het belastingstelsel, benoemd.

Intusschen waren enkele veranderingen bij het Bestuur in voorbereiding en nog vóórdat bedoelde commissie haar advies aan de Regeering had uitgebracht, kwamen in 1894 eenige wijzigingen tot stand, die ook door de Commissie bleken te zijn aanbevolen (invoerrecht op Curaçao en accijns). Wanneer ten slotte nog wordt herinnerd aan de verhooging van het algemeene percentage van het invoerrecht van 2 op 3% in 1896, de verhooging van het invoerrecht op sigaren en sigaretten tot 10% en de rijtuigbelasting in 1898 en 1899, de nieuwe regeling van het slachtgeld in 1899 en de afschaffing der belasting op hypotheken in 1902, alles op Curaçao, dan is daarmede het voornaamste vermeld van hetgeen na 1881 op het gebied der belastingwetgeving is voorgevallen.

In het laatst van het jaar 1902 werd aan een hoofdambtenaar der belastingen uit Nederland, die in de Kolonie van Mei 1902 tot Juni 1903 met de waarneming der betrekking van Administrateur van Financiën is belast geweest, de opdracht gegeven om eene reorganisatie van het belastingstelsel te ontwerpen, doch deze deskundige werd in Juni 1904 op zijn verzoek van die taak ontheven. Daarna is den 1 November 1904 een andere ambtenaar voor de belastingherziening aan het Departement van Koloniën gedetacheerd. Nadat deze de belastingwetgeving der Kolonie had bestudeerd, waarvan het resultaat is nedergelegd in het bovenvermelde werk, vertoefde hij in de Kolonie, om onder meer de benoodigde gegevens voor de herziening te verzamelen, en heeft hij daarna, ter voldoening aan de bereids vroeger aan den Raad medegedeelde Gouvernementsbeschikking dd. 23 Juni 1905, n°. 474, de reorganisatie ontworpen. Zij is vervat in 18 ontwerp-verordeningen, welke thans allen tegelijk aan den Raad worden aangeboden.

Heeft de Kolonie ook geenszins aan de bij de behandeling van het regeeringsreglement uitgesproken verwachting ten aanzien van hare financiën beantwoord, de ondergeteekende vermeent, dat, hoewel er lichtpunten zijn aan te wijzen, het in elk geval thans niet de geschikte tijd is, om naar eene sluitende begrooting te streven, wanneer zulks door verhooging van den totalen belastingdruk zoude moeten geschieden; met het oog op sommige posten van uitgaaf zou dit zelfs niet billijk zijn te achten.

§ 2. Hetgeen in algemeene trekken met deze reorganisatie wordt beoogd, mag als niet geheel onbekend verondersteld worden. Reeds zoo dikwijls is in de Kolonie gewezen op

1) Zie bijlage G. & G1 der aangehaalde Geschiedenis der belastingen.

de sedert 1828 bestaande hooge grondbelasting ad 1% van van de waarde, gewoonlijk gelijk gesteld met 16% van de opbrengst, dat, ook al ware bij de behandeling der inkomstenbelasting ten vorigen jare de toezegging niet gedaan, het niemand bevreemden zoude eene belangrijke verlaging der grondbelasting deel te zien uitmaken van het herzieningsplan.

Andere onderwerpen verder zijn er, die reeds vele jaren in de Kolonie en het Moederland zijn ter sprake gebracht, zooals: de toestand, dat elk eiland zijn eigen belastingstelsel heeft, hetgeen o.a. heffing van invoerrecht tusschen de eilanden onderling medebrengt; de verschillende tarieven van invoerrechten en in het algemeen de weinige eenheid van stelsel in deelen van hetzelfde gebied; de drukkende uitvoerrechten op producten, ook bij uitvoer van het eene eiland naar het andere; en ten slotte in het geheele stelsel, zooals het herhaaldelijk werd gewijzigd, het ontbreken van juiste beginselen en de verkeerde verdeeling van den belastingdruk, op welk laatste punt intusschen met de ten vorigen jare ingevoerde inkomstenbelasting eene belangrijke schrede in de goede richting werd gedaan.

Dat derhalve ook alle deze onderwerpen binnen het herzieningsplan zijn getrokken en naar eene oplossing van de met die wijzigingen gepaard gaande moeilijkheden is gezocht, is niet meer dan de vervulling eener billijke verwachting.

De reorganisatie is echter niet tot een en ander beperkt, doch nevens de bekende onderwerpen is onder meer de aandacht gevestigd geweest op een nieuwen ingrijpenden maatregel, die voor handel en scheepvaart van groot belang is te achten; ontworpen is namelijk tevens de afschaffing in het algemeen van alle onder de namen van haven-, veiligheidsrecht, licht-, baken-, anker-, tonne- en steigergeld in de Kolonie geheven scheepsongelden.

Is immer opbouwen moeilijker dan afbreken, het ontwerpen van een aequivalent voor zoo vele en belangrijke verkeerde heffingen heeft bijzondere moeite gekost tengevolge van het streven om goede beginselen van belastingpolitiek zooveel mogelijk in overeenstemming te brengen met bekende bestaande wenschen, het rekening houden met de eischen der praktijk en met de mogelijkheid eener zoo min mogelijke kostbare uitvoering; alsmede door de noodzakelijke beperking, die de overgang tot een nieuwen toestand steeds gebiedt, te grooter naarmate de fouten van het bestaande stelsel grooter zijn.

Ten slotte eischten de meeste verordeningen, ook afgescheiden van de belastingregeling, dringend herziening, weshalve voor bijna alle onderdeelen van het stelsel nieuwe verordeningen zijn ontworpen.

Wat de vermoedelijke uitkomsten der ontworpen reorganisatie betreft, kan de ondergeteekende verklaren, dat overeenkomstig de in 1905 bij § 6 der memorie van toelichting tot de inkomstenbelasting gedane mededeeling, in overeenstemming tevens met de door Regeering bij de memorie van antwoord betreffende de koloniale huishoudelijke begrooting voor 1904 afgelegde verklaring, het Bestuur zich bij deze herziening er toe heeft bepaald, om bij het gewijzigde stelsel dezelfde totaal-opbrengst te behouden als volgens het bestaande stelsel gemiddeld wordt verkregen. De herziening is alzoo, zooals ook reeds vroeger werd te kennen gegeven, ondernomen met zuiver oeconomische en technische doeleinden en tot eene rechtvaardiger verdeeling van den belastingdruk.

§ 3. Geen belastingstelsel, hoe zorgvuldig ook overwogen, hoezeer tevens aan technische eischen beantwoordend, vermag algemeene welvaart in een land te scheppen of die te verhoogen.

Niet de creditzijde van een budget, doch de debetzijde, de wijze, waarop 's Lands gelden worden aangewend, is uit een staathuishoudkundig oogpunt beslissend. Wel is het somtijds mogelijk door sommige onderdeelen van een belastingstelsel bepaalde takken van nijverheid, zij het ook waarschijnlijk niet blijvend, tot bloei of meer voorspoed te brengen, de algemeene welvaart schijnt daardoor op den duur niet anders

dan geschaad te kunnen worden. Alzoo kan van een positieve gunstige werking van een belastingstelsel op de algemeene welvaart van een land niet de rede zijn.

Geheel anders staat het met de negatieve werking. De op de meest oeconomische wijze aan te wenden landsuitgaven moeten voor verreweg het grootste deel worden gedekt door de belastingen en niet onverschillig, ook uit een oeconomisch oogpunt, is het van wie, in welke mate en op welke wijze de bijdragen in de algemeene kosten der landshuishouding worden gevorderd. Dit kan geschieden op eene wijze, die op de algemeene welvaart ongunstig inwerkt; belastingen kunnen de productie en kapitaalaanwending belemmeren, handel en scheepvaart in hunne ontwikkeling hinderen, zelfs gezondheid en arbeidskracht benadeelen.

§ 4. Het belastingrecht heeft zijne positieve eischen van billijkheid — in de verdeeling der lasten —, van recht — in de verhouding van den individu tot de gemeenschap — en van moraliteit — in de bronnen van belasting. Naast deze positieve eischen treedt als oeconomische eisch op den voorgrond de negatieve van vermijding van benadeeling der oeconomische ontwikkeling.

Aan de verouderde stelling, dat elke belasting de welvaart zoude benadeelen, en het ideaal zoude zijn zoo min mogelijk of in het geheel geene belastingen, zullen niet veel woorden behoeven te worden gewijd om hare onjuistheid aan te toonen, terwijl zij ook overigens volkomen in strijd is met de praktijk. In alle landen heeft men gedurende de laatste eeuw eene voortdurende uitzetting van het budget kunnen opmerken. De voornaamste redenen daarvan zijn de door de ondervinding als juist bewezen overtuiging, dat tal van zaken alleen kunnen tot stand gebracht worden door den staat met zijne groote macht, doch niet door de individuen, wier krachten daartoe te kort schieten en voorts de wenschelijkheid van de behartiging van het algemeen belang naast en desnoods tegenover de belangen van enkelen, waar die met de belangen van de overgroote meerderheid der burgers in strijd komen. Het is in één woord, de steeds toenemende gemeenschapszin, die in alle landen reeds rijke vruchten heeft afgeworpen en zonder welke de oeconomische strijd ook door den enkeling niet met vrucht kan worden gestreden.

De nieuwere tijd heeft geleerd, dat de gelden, in steeds ruimere mate in het algemeen belang besteed, aan de verbetering van den algemeenen oeconomischen toestand zijn ten goede gekomen, waarvan wederom elk individu den gunstigen terugslag ondervind; voor het meerdere aan belasting opgebracht wordt ruimschoots in anderen vorm vergoeding gevonden, ook door den individu in de krachtiger gemaakte en onder betere voorwaarden levende gemeenschap.

Niet belasting in het algemeen dus is uit den booze, en ook niet hooge belasting, indien de tijdsomstandigheden het vereischen, doch wel zijn het slecht gekozen en slecht geregelde belastingen, welker nadeelige werking op de algemeene welvaart duidelijk is aan te wijzen.

§ 5. Toetst men het thans in de Kolonie geldende belastingstelsel aan de hierboven gemelde eischen, dan blijkt het daaraan in vele opzichten niet te beantwoorden. De te hooge grondbelasting ad ± 16% op Curaçao belemmert kapitaalaanwending tot verhooging van de productiviteit van den bodem. De uitvoerrechten op de vijf andere eilanden, uit hun aard van de bruto opbrengst geheven (ad 3, 5, 5, 8 en 10%), belemmeren in hooge mate de productie, reeds wegens verschillende andere redenen zoo moeilijk. De invoerrechten, op sommige eilanden tot 7, 8 en 10% van alle goederen geheven, zijn nadeelig voor de algemeene welvaart. De inkomsten, die de Kolonie uit den sterken drank trekt, vertegenwoordigen onder de middelen een bedenkelijk hoog cijfer, al is daarbij ook in aanmerking te nemen, dat somtijds accijns wordt betaald van uitgevoerde dranken. De onder allerlei benamingen geheven scheepsongelden drukken zwaar op de zeilvaart, die tegenover de groote veranderingen in het wereldverkeer zich met moeite staande houdt. De zegelbelasting, ingericht volgens

een geheel verouderd systeem, bevat tal van afkeurenswaardige heffingen.

En ten slotte heeft elk eiland een eigen belastingstelsel, dat aanleiding geeft tot heffing van in- en uitvoerrecht tusschen de eilanden onderling en waardoor een zeer ongelijkmatige belastingdruk voor de ingezetenen van eenzelfde gebied is in het leven geroepen.

De gunstige posten, die tegenover dit alles gesteld kunnen worden, zijn niet velen. Er kan onder gerekend worden het lage invoerrecht op Curaçao, hoewel ook hierbij weder is af te keuren de belasting van de noodzakelijkste levensbehoeften, de volksvoeding en in het algemeen de uniformiteit van het tarief voor allerlei zaken van geheel verschillende oeconomische waarde; verder de successiebelasting, doch wederom alleen in de zijdlinie geheven; de matige belasting op de overdracht van onroerende goederen en schepen, de accijns op het geslacht (alleen op Curaçao en St. Martin); de loodsgelden, waartegen met het oog op de voordeelen, die de ligging van Curaçao en zijne uitmuntende haven bieden, geen bezwaar bestaat, zooals overigens ook de ondervinding heeft geleerd.

Nevens de genoemde bezwaren is er echter nog een ander en wel het grootste, dat tegen het bestaande belastingstelsel kan worden aangevoerd. Dit bestaat hierin, dat het groote beginsel van alle goede belastingpolitiek, dat van belasting naar draagkracht, zoo weinig tot zijn recht is gekomen. Tot voor korten tijd was er onder de velerlei belastingen slechts éóne en nog van gering belang, waarbij dat beginsel op den voorgrond stond, n.l. de rijtuigbelasting, die eerst van 1899 dagteekent en slechts voor het eiland Curaçao geldt. Het was echter Uwen Raad ten vorigen jare gegeven eene belangrijke verbetering in de richting van genoemd hoofdbeginsel tot stand te brengen.

Wat overigens de inhoud der belastingverordeningen betreft, de techniek der meeste kan bezwaarlijk geacht worden aan matige eischen te beantwoorden. Zij zijn over het algemeen onvolledig, laten te veel ongeregeld. Terwijl eenerzijds de belangen der Koloniale schatkist en eene juiste en gelijkmatige toepassing tegenover allen niet zijn verzekerd, wordt anderzijds aan de ingezetenen somtijds veel ongerief veroorzaakt en zijn door gemis aan behoorlijke regeling de rechten der belastingplichtigen niet voldoende gewaarborgd.

§ 6. Door het onmiddellijk voorafgaande zijn reeds eenigszins de moeilijkheden aangewezen, waarop in § 2 werd gedoeld. Zij waren in de eerste plaats van finantieelen aard.

Bij de bewerking van het schema der herziening is gebleken, dat ook hier het ideaal wel nagestreefd, doch niet bereikt kan worden. Wilde men alle verkeerde heffingen afschaffen, en bij alle te zwaar drukkende de vereischte verlaging aanbrengen, dan zoude daarmee een zoo groot bedrag zijn gemoeid, dat het voorshands onmogelijk was te achten, daarvoor een aequivalent te vinden; rekening houdende althans met het feit, dat in de Kolonie geen voorliefde bestaat voor directe belastingen, hoewel zij uit een belastingpolitisch en technisch oogpunt de voorkeur verdienen.

Niet minder zag het Bestuur zich beperkt door de gesteldheid der Kolonie. Terwijl in het algemeen sommige accijnzen als verteringsbelastingen naar draagkracht zeer aanbeveling verdienen, is daaraan ten onzent niet te denken. Het gebied der Kolonie, de omvang der verteringen bij enkele artikelen, die in aanmerking zouden komen, is daarvoor te klein, de regeling te ingewikkeld, het ongerief voor de ingezetenen in verhouding tot de opbrengst te groot en de invordering van en het toezicht bij dergelijke belastingen te kostbaar. Eenigermate is bij het tarief der invoerrechten aan sommige artikelen de aandacht gewijd, doch het middel van accijnzen als verteringsbelastingen tot een noemenswaardig aequivalent is om alle genoemde redenen ten eenenmale onbruikbaar gebleken.

Van vele verlangens en voornemens heeft het Bestuur derhalve ~~afscheid~~ afstand moeten doen, hetgeen bij de verschillende ontwerpen nader zal blijken. Om hier ter plaatse enkele algemeene punten te noemen, heeft het Bestuur o.a. moeten

afzien van eene vrijstelling van invoerrecht voor de volksvoeding; is eene verlaging van den drankaccijns onmogelijk gebleken en zal zelfs uit deze bron volgens de ontwerpen een weinig meer worden ontvangen, zij het ook, dat dit slechts het gevolg zal zijn van eene meer rationeele regeling.

Hiertegenover staat, dat het Bestuur de verlaging der grondbelasting in zoo sterke mate, dat zij oeconomisch van beteekenis is, heeft kunnen handhaven; dat in het algemeen de afschaffing der uitvoerrechten en der scheepsongelden is voorgesteld kunnen worden en dat het tarief der invoerrechten, hoewel verhoogd, op een lagen voet is kunnen worden gehouden; alles met besliste aanvaarding van het beginsel van eenheid van stelsel voor het geheele gebied der Kolonie. Tegenover deze groote voordeelen is het gelukt slechts ééne directe belasting van eenig belang te stellen, eene verteringsbelasting in den vorm van eene zeer matige belasting op de huurwaarden van huizen en naar enkele andere grondslagen; eene zeer goede belasting, die in alle landen wordt aangetroffen en waartegenover op Curaçao kan gesteld worden de haar overtreffende vermindering der grondbelasting (al zijn deze twee belastingen ook van geheel verschillenden aard) en op de andere eilanden eene verscheidenheid van oeconomische voordeelen, als: de afschaffing der uitvoerrechten, verlaging der invoerrechten, afschaffing der invoerrechten tusschen de eilanden en van de scheepsongelden.

Overigens is nevens het nieuwe tarief van invoerrechten bij verscheiden andere bestaande middelen nog eenig aequivalent gevonden, hetzij door eenige verhooging, hetzij door eene betere regeling.

§ 7. Met de ontworpen herziening, die natuurlijk als een samenhangend geheel is te beschouwen, meent de ondergeteekende niet belangrijke oeconomische voordeelen en eene betere verdeeling van den belastingdruk aan te bieden. Dat met deze herziening eene volmaakte regeling zoude zijn geleverd, daarmede vleit de ondergeteekende zich niet. Uit het in de vorige §§ gezegde zal duidelijk zijn, dat die volmaaktheid niet te bereiken was, althans niet voor het oogenblik; de vroeger begane fouten zijn daarvoor te groot. on

De verminderingen of afschaffingen volgens het ontworpen stelsel beloopen te zamen reeds ruim f 80000, een belangrijk cijfer op een gemiddeld totaal aan belastingen van f 418.000.

Dat de herziening niet verder wordt uitgestrekt, hetgeen overigens slechts met invoering of verzwaring van directe belastingen zoude kunnen gepaard gaan, heeft evenwel ook zijne voordeelen. Het duurt toch bij verandering van belastingen altijd eenigen tijd, voordat de maatschappij tengevolge van allerlei wisselwerkingen zich daarnaar heeft gevoegd. Uit dit oogpunt schijnt het derhalve zelfs aanbeveling te verdienen niet op eenmaal naar het volmaakte te streven, doch door enkele ingrijpende maatregelen de grootste gebreken weg te nemen en tegelijk de herziening te voeren in eene oeconomisch goede richting, waarin later zal kunnen worden verder gegaan, wanneer gunstiger oeconomische toestanden dit gemakkelijker maken.

Daarom is ook niet getracht om voor het bestaande stelsel iets geheel nieuws in de plaats te stellen en evenmin naar theoretische volmaaktheid. Moge met het ingewikkelder worden der maatschappelijke verhoudingen de wetgeving op den duur al niet ten achter kunnen blijven en het waar zijn, dat wetten, naarmate zij wetenschappelijk juister zijn en meer specialiseeren, minder aanleiding geven tot anders niet te vermijden kleine onbillijkheden, de theoretische volmaaktheid kan te duur worden gekocht; ook de praktijk heeft hare eischen en stelt grenzen. Derhalve is getracht eenvoudigheid te vereenigen met volledigheid en is zooveel mogelijk naar aansluiting aan het bestaande gezocht.

§ 8. Een overzicht van de vermoedelijke uitkomsten der ontworpen herziening gelieve de Raad aan te treffen in bijlagen A—D van deze memorie. Men zal opmerken, dat bijlagen C en D de ramingen dier uitkomsten bevatten, zooals die ver-

moedelijk zullen zijn, wanneer het herziene stelsel enkele jaren in werking is geweest. Zooals reeds in § 7 met een enkel woord werd gezegd, duurt het bij verandering van wetgeving altijd eenigen tijd voordat de maatschappelijke toestanden zich aan de nieuwe wetgeving hebben aangepast.

Vooral bij eene zooveel omvattende herziening als de nu ontworpene zijn er behalve bekende, ook altijd eenige onbekende factoren, waardoor berekeningen, hoe nauwkeurig ook, kunnen falen. Een bekende factor is bijv. de grondbelasting op Curaçao. In staat B is de opbrengst daarvan berekend naar het gemiddelde van de drie laatste driejarige tijdvakken op f 74000. Evenwel is het totaal der kohieren voor de jaren 1906—1908 slechts f 67000, zoodat de raming na de ontworpen vermindering voor de jaren 1907 en 1908 slechts zou te stellen zijn op f 33500 in de plaats van f 37000 en dus het cijfer in staat C voor die jaren f 3500 te hoog is.

Onder de eenigszins onberekenbare factoren is in de eerste plaats te vermelden de zegelbelasting. Deze, met een gemiddelde opbrengst ad f 12307, is op f 11250 geschat, doch bij gebreke van statistieken en bij de ingrijpende wijziging van die belasting kon de raming niet anders dan zeer globaal zijn, hetgeen tot voorzichtigheid maant. Hetzelfde geldt van de successiebelasting.

De overdrachtsbelasting is voor Curaçao geschat op f 6400; het gemiddelde over vijf jaren bedroeg f 5779, doch over 1905 slechts f 3361. Er is gerekend op meer overgangen, op de gunstige werking van de verlaging der grondbelasting, de realisatie van de waardeverhooging tengevolge dier verlaging, de werking van de afschaffing van het overbedeelingsrecht en ten slotte ook op waardevermeerdering van plantages en gronden tengevolge van hetgeen door het Bestuur wordt gedaan ter verbetering van den landbouw; doch sommige dezer maatregelen kunnen eerst op den duur hunne gunstige uitwerking doen gevoelen.

De gebruiksbelasting vormt een post, die wegens het nieuwe, ook eenigen tegenslag zoude kunnen opleveren; zoowel hier als bij andere belastingen zijn de berekeningen met de voorhanden of verzamelde gegevens zoo nauwkeurig mogelijk gemaakt en de cijfers dienovereenkomstig gesteld, zoodat op een gunstiger uitkomst zeker niet gerekend kan worden, eerder op een lagere opbrengst.

De hoogere opbrengst van het patentrecht van tapperijen enz. zal voornamelijk moeten komen van betere contrôle, vooral ook op de vijf andere eilanden. Dit laatste geldt overigens van meer belastingen en de ondergeteekende vertrouwt, dat de regelingen in de ontworpen verordeningen hier verbetering zullen brengen, doch veel hangt van de uitvoering af.

Wat het invoerrecht betreft is te rekenen op een grooteren inslag vóór de invoering van het nieuwe tarief en de gevolgen van het entrepôtstelsel; wat den accijns betreft op de ontworpen gelegenheid tot afschrijving;factoren, die moeilijk onder cijfers zijn te brengen.

Tegenover dit alles staat, dat in de staten C en D de grondbelasting voor Curaçao is opgenomen tot het cijfer na de voltooide verlaging na drie jaren (zie het desbetreffende ontwerp) en dus niet de tijdelijk hoogere opbrengst, nog gedurende die jaren uit de afloopende verlaging voortspruitende, is medegerekend. De grondbelasting bedraagt voor het loopende tijdperk f 67000. In de eerste twee jaren zal dus achtereenvolgens een afdalende som *meer* verkregen worden dan in gemelden staat geraamd (f 37000), n.l. f 6550 en f 3200 en vervolgens, wanneer de schatting niet hooger wordt, achtereenvolgens f 150 en f 3500 *minder* dan de geraamde som.

De ondergeteekende vertrouwt, dat, naarmate de gemelde som van plus f 6550 daalt tot minus f 3500, de geleidelijk hoogere opbrengst der andere middelen daartegen zal opwegen en zoodoende in het overgangstijdperk groote schokken in de financiën zullen worden vermeden.

Het zoude natuurlijk mogelijk geweest zijn om een meer zekere totaaluitkomst te verkrijgen door sommige heffingen hooger te stellen, doch de ondergeteekende heeft na rijp

beraad besloten dit na te laten en gemeend zich te moeten beperken tot hetgeen strikt noodzakelijk scheen om het evenwicht te bewaren.

Het zij den ondergeteekende ten slotte vergund om deze algemeene beschouwingen te besluiten met de aanhaling van eenige woorden van den bekenden staathuishoudkundige en oud-Minister van Financiën, Prof. Mr. N. G. Pierson, reeds in 1890 geschreven:

„Bij de regeling der belastingen is de oude waarheid van kracht: hoe hooger men zijn doel stelt, des te grooter zijn de zwarigheden. De belastingen, die theoretisch de beste zijn, leveren praktisch de meeste moeilijkheden op. Zij, die op financiëel gebied geen hooge idealen hebben, vinden dus op hetgeen door anderen wordt voorgesteld altijd ruime aanleiding tot kritiek; het kost hun nooit veel moeite om te bewijzen, dat aan de doelmatigheid van het voorgestelde veel ontbreekt. Wie zich met het laagste tevreden stelt, kan ook hier tamelijk wel bereiken, wat hij beoogt; eerst dan, wanneer men zich een verheven doel heeft gekozen, beginnen de ware moeilijkheden. Doch het is schooner met die moeilijkheden te kampen, dan ze te ontwijken en de beweging, die zich in onze dagen alom vertoont, om de grondslagen van het belastingwezen in overeenstemming te brengen met juister begrippen van recht en humaniteit dan lang hebben geheerscht, verdient waardeering en steun. Het ideaal onzer eeuw is gelijkheid van druk. En schoon die gelijkheid nooit geheel zal, nooit kan verkregen worden, moet iedere ernstige poging om haar door goede wetgeving meer nabij te komen, met ingenomenheid worden begroet.

„Maar goede wetgeving is niet genoeg; het belastingprobleem is grootendeels een ethisch probleem. Het bestaat ook hierin: hoe men het gemeenschapsgevoel zal opwekken en versterken; hoe men de overtuiging zal aankweeken, dat naar zijn krachten bij te dragen tot dekking der publieke uitgaven voor ieder een heilige plicht is. Ethisch in haar oorsprong en doel is de beweging, waarvan wij spraken; om te slagen moet zij bij de meerderheid des volks, bij de gegoede klassen inzonderheid, de beginselen doen zegevieren, waaruit zij ontsproot. Geen regeling der belastingen, hoe vernuftig ook, zal aan betamelijke eischen beantwoorden, als dit laatste onmogelijk blijkt".

Algemeene Beschouwingen.

Na de bovenstaande inleiding kan de algemeene toelichting tot deze ontwerp-verordening kort zijn.

Uit het aangenomen stelsel van eenheid der belastingwetgeving, een beginsel, dat overigens op elk ander belangrijk gebied van wetgeving in de Kolonie geldt, vloeit de intrekking van alle bestaande afzonderlijke regelingen noodzakelijk voort. Voor het eiland Curaçao kan zulks met die van de te vervangen verordeningen, die voor de geheele Kolonie gelden, het best geschieden bij de nieuwe algemeene verordeningen; voor de vijf andere eilanden geschiedt het bij deze ontwerp-verordening.

Het ontwerp behelst echter ook op het belastinggebied geen geheel nieuw beginsel. Immers reeds lang geldt voor het geheele gebied der Kolonie eene eenvormige regeling ten opzichte van de volgende belastingen: Successierecht (sedert 1830); accijns op dranken (sedert 1858); zegelrecht (sedert 1861); tapperspatent (sedert 1872); loterijbelasting (sedert 1882); hondenbelasting (sedert 1890), tengevolge waarvan de afzonderlijke regelingen voor elk eiland reeds veel van haar practisch belang hebben verloren.

Het juiste beginsel van eenheid van stelsel wordt bij dit ontwerp dus slechts finaal doorgevoerd.

Deze unificatie beteekent in de eerste plaats, dat vervalt de heffing van invoerrechten tusschen de eilanden onderling; het zal verder tengevolge hebben meer eenheid en vereenvoudiging in de administratie en ten slotte, meer gelijkmatigheid van druk voor de inwoners van alle deelen van hetzelfde rechtsgebied.

Artikelen.

Art. 1. Het juiste begrip van belasting staat, niet zoozeer in de wetenschap, dan wel in de wetgeving, niet vast. Het is derhalve noodig hier duidelijk aan te wijzen, welke heffingen bedoeld worden.

Art. 2. In de oude verordeningen, o.a. ook in de in dit ontwerp bedoelde belastingreglementen, treft men gewoonlijk een slotbepaling aan, luidende: alle vroegere bepalingen, strijdende met deze verordening, worden bij deze buiten werking gesteld". Een dergelijke bepaling is minder gewenscht, behalve dat zij ook overbodig is, omdat bij het ontbreken van een dergelijk artikel, het daar bepaalde toch zoude gelden.

Het gevolg is echter, dat de vroegere verordeningen niet zijn ingetrokken. Dit is eene verkeerde methode, omdat dan voor elk bijzonder geval moet worden uitgemaakt of en in hoeverre er strijd met vroegere bepalingen bestaat en zoodoende tal van quaestiën in het leven worden geroepen.

De beste methode is, de bepalingen, die men wil doen vervallen, uitdrukkelijk te noemen, of, waar men te doen heeft met een oude en ingewikkelde wetgeving, zooals in casu, en mitsdien de kans bestaat, dat een enkele oude verordening aan de aandacht ontsnapt, althans de in te trekken regelingen zooveel mogelijk te noemen nevens eene algemeene bepaling van vervallenverklaring. De laatste methode is hier gevolgd, te meer wegens de vroegere onvoldoende slotbepalingen als boven gemeld, die de geheele vroegere wetgeving in stand hielden, behoudens wijziging. De algemeene vervallenverklaring is daarom zoo algemeen mogelijk gesteld. Immers reeds de regeling van 1828 liet nog tal van oude verordeningen bestaan, zoodat nog van kracht kunnen zijn bepalingen van vijf soorten van verordeningen: die van de twee koloniën der beneden- en bovenwindsche eilanden (1816—1828), die van de 3 Koloniën (1828—1845), die van het Gouvernement-Generaal der Nederlandsche West-Indische bezittingen (1828—1845), die van de kolonie Curaçao (sedert 1845) voor de geheele Kolonie geldende en die van dezelfde Kolonie voor een of meer eilanden afzonderlijk van kracht.

Wat de in te trekken wettelijke regelingen betreft, die met name zijn genoemd, valt nog het volgende op te merken. Die betreffende het entrepôtstelsel op Bonaire, St. Martin en Saba zijn genoemd, omdat dit onderwerp voor de geheele Kolonie is geregeld in het ontwerp betreffende den in-, uit- en doorvoer; hetzelfde geldt voor de verordening dd. 1884 P.B. n°. 22, betreffende St. Martin. Ook de bestaande regeling van het slachtgeld op St. Martin, komende ten voordeele van de armenkas, moet vervallen, doch zij zal worden ingetrokken bij de ontworpen algemeene regeling betreffende den accijns op het geslacht. De bij de verordeningen, in het laatste lid van het artikel genoemd, bepaalde heffingen van emolumenten enz. moeten vervallen, omdat de afschaffing van alle scheepsongelden is ontworpen.

Art. 3. Het tijdstip, waarop deze verordening tegelijk met alle andere, die de herziening bevatten, in werking zal kunnen treden, hangt af van een aantal te treffen administratieve maatregelen, waarbij de meest mogelijke spoed zal worden betracht.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

BIJLAGE **A.**

DER

MEMORIE VAN TOELICHTING.

OPBRENGST DER BELASTINGEN.

over 1901—1905 [1]).

met aanwijzing van het gemiddelde over 5 jaren en verzamelstaat.

[1]) Voor het eiland Curaçao over 1900, 1901, 1902, 1904, 1905.

BENAMING DER MIDDELEN.	1900.	1901.
CURAÇAO.		
Belasting op den invoer	f 91242.85½	f 100723.01
Uitvoerrecht metaalertsen, enz.	—	—
Zegelrecht	- 7965.60	- 8682.—
Patent tapperijen	- 13222.67	- 14133.66
Accijns sterke drank, enz.	- 68087.02	- 77021.86
Recht van Successie	- 1122.07½	- 2709.28
Belasting op Loterijen	—	- 100.—
Belasting op openbare verkoopingen van roerende zaken	- 1241.36	- 1679.60½
Belasting op de opdracht van onroerende zaken	- 7561.82	- 5688.57
Licht- en bakengeld	- 2682.16	- 2476.90
Haven- en veiligheidsrecht	- 5225.50	- 4933.87
Loodsgelden	- 23502.02	- 22965.12
Grondbelasting	- 81054.37	- 84412.35½
Belasting op veerponten	- 1023.93	- 786.—
Weerbaarheidsbelasting	- 7051.25	- 6226.25
Rijtuigbelasting	- 2540.—	- 2610.—
Slachtgeld	- 7753.45	- 6739.85
Hondenbelasting	- 444.—	- 342.—
	f 321720.08	f 342230.49

BENAMING DER MIDDELEN.	1901.	1902.
ARUBA.		
Invoerrecht	f 2959 74	f 4455.40
Uitvoerrecht	- 3435.93	- 3882.93½
Zegelrecht	- 930.15	- 1009.10
Patent tapperijen	- 125.50	- 661.—
Accijns sterke drank, enz.	- 1389.51	- 2802.19
Recht van Successie	—	—
Belasting op Loterijen	—	—
Belastingen op publieke verkoopingen	—	—
2% bij overdracht van onroerende goederen en vaartuigen	- 63.46	- 22.66
Licht- en bakengeld	- 484.80	- 502.54
Anker- en tonnegeld	- 2874 39	- 3013.84
Grondbelasting	- 2488.39½	- 3331.72
Hondenbelasting	- 3.—	- 1033.25
2% bij overdracht van geschonken onroerende goederen en vaartuigen	—	—
	f 14754.87½	f 20714.63½

1902.	1904.	1905.	Totaal:	Gemiddelde per jaar over de 5 jaren.
f 81089.17½	f 92258.70½	f 102911.47½	f 468225.22	f 93645.04
—	—	—	—	—
- 8992.65	- 9981.10	- 7672.59½	- 43293.42½	- 8658.72
- 15438.—	- 15414.—	- 14934.—	- 73142.33	- 14628.46
- 68102.74	- 75587 81	- 74494,81	- 363294.24	- 72658.85
- 1616.26	- 3434.31	- 1965.67	- 10847.59½	- 2159.52
—	—	—	- 100.—	- 20.—
- 2828.87½	- 1773.04	- 2443.28	- 9966.16	- 1993.13
- 5979.17	- 6308.60½	- 3361.33	- 28899.49½	- 5779.90
- 2834.25	- 2886.26	- 2359.90	- 13239.47	- 2647.89
- 5723.10	- 5606.43	- 4740.89	- 26229.79	- 5245.96
- 26766.03½	- 30366.02½	- 30478.38½	- 134077.58½	- 26815.51
- 86686.13	- 73721.43½	- 70291.42	- 396165.87	- 97233.17
- 893.—	- 912.—	- 958.—	- 4572.93	- 914.58
- 9258.75	- 7752.50	- 7251.25	- 37540.—	- 7508.—
- 3130.—	- 2220.—	- 2320.—	- 12820.—	- 2564.—
- 6217.15	- 6578.15	- 6978.15	- 34266.75	- 6853.35
- 1296.50	- 603.—	- 789.—	- 3474.50	- 694 90
f 326851.78½	f 335403.37	f 333950.15½	f 1660155.88	f 332031.15

1903.	1904.	1905.	Totaal:	Gemiddelde per jaar over de 5 jaar.
f 4412.64	f 5579.64	f 4833.72	f 22241.14	f 4448.23
- 5030.68	- 7353.05½	- 7423.96½	- 26826 56½	- 5365.31
- 1485.13½	- 1276.95	- 1265.15	- 5965.48½	- 1193.10
- 1042.—	- 1009.50	- 864.—	- 3702.—	- 740.40
- 3913.50	- 6451.99	- 10323.20	- 24880.39	- 4976.08
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
- 342.56	- 59.50	- 65.83	- 467.89	- 93.58
- 133.54	- 77.53	- 137.67	- 434.86	- 86.97
- 720.33	- 1108.83	- 1064.53	- 3881.03	- 776.20
- 4330.91	- 6537.39	- 6252.58	- 22999.11	- 4599.82
- 2626.56	- 2654.18½	- 2895.17	- 13996.03	- 2799.20
- 570.—	- 363.—	- 204.—	- 2173.25	- 434.65
—	- 2.—	—	- 2.—	- 0 40
f 24607.85½	f 32172.57	f 35319.81½	f 127569.75	f 25513.94

BENAMING DER MIDDELEN.	1901.	1902.
BONAIRE.		
Invoerrecht	f 9479.12	f 9920.49
Uitvoerrecht	- 7697.59	- 8378.46½
Zegelrecht	- 840.35	- 953.20
Patent tapperijen	- 163.53	- 654.—
Accijns sterke drank, enz.	- 7815.07	- 6416.48
Recht van successie	—	—
Belasting op loterijen	—	—
Belasting op publieke verkoopingen	- 35.35	—
2% bij overdracht van onroerende goederen	- 241.90	- 106.43
Licht- en bakengeld	- 405.25½	- 325.55
Ankergeld	- 1502.50	- 1075.—
Hondenbelasting	- 33.—	- 180.—
2% bij overdracht van geschonken onroerende goederen en vaartuigen	—	—
	f 28213.63½	f 28009.41½

BENAMING DER MIDDELEN.	1901.	1902.
ST. MARTIN.		
Invoerrecht	f 9329.81	f 8577.45
Uitvoerrecht	- 2470.89½	- 2411.51½
Zegelrecht	- 906.05	- 1044.60
Patent tapperijen	- 700.—	- 706.—
Accijns sterke drank, enz.	- 1646.54	- 1231.71
Recht van successie	—	—
Belasting op loterijen	—	—
Belasting op publieke verkoopingen	—	—
2% bij overdracht van onroerende goederen	- 129.66	- 436.48½
Licht- en bakengeld	- 163.68	- 194.83
Havengeld	- 372.94	- 480 69
Hondenbelasting	- 39.—	- 120.—
Steigergeld	- 330.95	- 326.25
	f 16090.42½	f 15529.53

1903	1904.	1905.	Totaal:	Gemiddelde per jaar over de 5 jaren.
f 13094.12	f 11327,11	f 11417.43½	f 55238.98	f 11047.78
- 8991.47	- 8021.63½	- 8611.20	- 41700·36	- 8340.07
- 1155.30	- 990.55	- 1042.85	- 4982.25	- 996 45
- 755.—	- 831.—	- 822.—	- 3225.50	- 645.10
- 7471.97	- 7905,94½	- 7929 99	- 37539.45½	- 7507.89
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
- 185.47	- 130.20	- 1.54	- 352.56	- 70 51
- 124.53	- 99.68½	- 260.02	- 832.56½	- 166.51
- 566.81	- 376.59½	- 409.70	- 2083.71	- 416.74
- 1467.50	- 1127.50	- 1002.50	- 6175.—	- 1235.—
- 105.—	- 105.—	- 69.—	- 492.—	- 98.40
—	—	—	-	—
f 33917.87	f 30915.22½	f 31566.21½	f 152622.38	f 30524.45

1903.	1904.	1905.	Totaal:	Gemiddelde per jaar over de 5 jaren.
f 8951.53	f 8086.64½	f 8319.42	f 43264.85½	f 8652.97
- 319.48½	- 497.06	- 2874.46½	- 8573.42	- 1714.68
- 828.45	- 799.35	- 684 25	- 4263.60	- 852.72
- 694.—	- 572.—	- 496.—	- 3168.—	- 633 60
- 983.20	- 949.90	- 826.40	- 5637.85	- 1127 57
—	- 66.—	—	- 66.—	- 13.20
—	—	—	—	—
- 28.42½	- 54.—	—	- 82.42½	- 16.48½
- 94.32	- 239.73	- 21.67	- 921.86½	- 184.37
- 74.72	- 48.16	- 163.72½	- 645.11½	- 129.02
- 347.98	- 397.81	- 343.16½	- 1942.58½	- 388.51½
- 162.—	- 138.—	- 51.—	- 510.—	- 102.—
- 221.—	- 259,75	- 441.77½	- 1579.72½	- 315.94½
f 12705.21	f 12108.40½	f 14221.87	f 70655.44	- 14131.07½

BENAMING DER MIDDELEN.	1901.	1902.
ST. EUSTATIUS		
Invoerrecht	f 2006.07½	f 2314.17½
Uitvoerrecht	- 506.67	- 605.29½
Zegelrecht	- 315.30	- 478.75
Patent tapperijen	- 121.50	- 196.—
Accijns sterke drank, enz.	- 1111.25	- 1129.30
Recht van successie	—	—
Belasting op loterijen	—	—
Belasting op publieke verkoopingen	- 1.90	- 9.25
2% bij overdracht van onroerende goederen	- 44.75	- 90.40
Hondenbelasting	—	- 141.—
2% bij overdracht van geschonken onroerende goederen en vaartuigen	—	—
	f 4107.44½	f 4964.17

BENAMING DER MIDDELEN.	1901.	1902.
SABA.		
Invoerrecht	f 2478.15½	f 2581.46
Uitvoerrecht	- 99.40	- 178.63
Zegelrecht	- 169.25	- 316.50
Patent tapperijen	- 384.—	- 665.—
Accijns sterke drank, enz.	- 1202.05	- 1399 80
Recht van successie	—	—
Belasting op loterijen	—	—
Belasting op publieke verkoopingen	- 26.10	—
2% bij overdracht van onroerende goederen en vaartuigen	- 26.20	- 13.75
Ankergeld	- 207.50	- 266.50
Hondenbelasting	—	- 48.—
2% bij overdracht van geschonken onroerende goederen en vaartuigen	—	—
	f 4592.65½	f 5469.64

1903.	1904.	1905.	Totaal:	Gemiddelde per jaar over de 5 jaren.
f 2314.52	f 1824.41½	f 1956.41½	f 10415.60	f 2083.12
- 615.29	- 729.40½	- 586.71	- 3043.37	- 608.67
- 407.35	- 402.30	- 298.55	- 1902.25	- 380.45
- 135.—	- 56.50	- 73.50	- 582.50	- 116.50
- 1214.05	- 1118.05	- 1002.90	- 5576.05	- 1115.21
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
- 116.40	- 24.10	- 8.28	- 159.93	- 31.98½
- 111.—	- 78 —	- 111.65½	- 435.80½	- 87.16
—	—	- 51.—	- 192.—	- 38.40
—	—	—	—	—
f 4913.61	f 4233.27	f 4089.01	f 22307.50½	f 4461.49½

1903.	1904.	1905.	Totaal:	Gemiddelde per jaar over de 5 jaren.
f 2354.13	f 2236.56½	f 2325.70	f 12046.01	f 2409.20
- 84.40	- 127.87½	- 120.52½	- 610.83	- 122.16
- 193.60	- 236.50	- 228.25	- 1144.10	- 228.82
- 603.—	- 444.—	- 471.—	- 2567.—	- 513.40
- 1427.80	- 1715.—	- 1054.60	- 6799.25	- 1359.85
—	- 46.58	—	- 46.58	- 9.31
—	—		—	—
—	—	—	- 26.10	- 5.22
- 13.25	- 48.80	- 33.53	- 135.53	- 27.10
- 183.50	- 228.50	- 244.—	- 1130.—	- 226.—
- 84.—	- 27.—	- 30.—	- 189.—	- 37.80
—	—	—	—	—
f 4943.68	f 5110.82	- 4577.60½	f 24694.40	f 4938.86

VERZAMELSTAAT, (gemiddelde over 5 jaren).

BENAMING DER MIDDELEN.	CURAÇAO.	ARUBA.	BONAIRE.
Invoerrécht . . . . , ...	f 93645.04	f 4448.23	f 11047.78
Uitvoerrecht met metaalertsen, enz.	—	—	—
Zegelrecht	- 8658.79	- 1193.10	- 996.45
Patent tapperijen	- 14628.46	- 740.50	- 645.10
Accijns sterke drank, enz.	- 72658.85	- 4976.08	- 7507.89
Recht van Successie	- 2169.52	—	—
Belasting op Loterijen	- 20.—	—	—
Belasting op openbare verkooping van roerende zaken .	- 1993.23	—	—
Belasting op de opdracht van onroerende zaken . . .	- 5779.90	—	—
2% bij overdracht van onroerende goederen en vaartuigen	—	- 86.97	- 166.51
2% bij overdracht van onroerende goederen	—	—	—
Belasting op openbare verkoopingen van roerende en onroerende zaken	—	- 93.58	- 70.51
2% van schenking van onroerende goederen en vaartuigen	—	—	—
2% van schenking van onroerende goederen	—	- 0.40	—
Grondbelasting	- 79233.17	- 2799.20	—
Belasting op veer- en vrachtponden	- 914.58	—	—
Belasting voor de weerbaarheid	- 7508.—	—	—
Belasting op rijtuigen	- 2564.—	—	—
Slachtgeld van vee	- 6853.35	—	—
Hondenbelasting	- 694.90	- 434.65	- 98.40
Uitvoerrechten	—	- 5365.31	- 8340.07
Loodsgelden	- 26815.51	—	—
Licht- en bakengeld	- 2647.89	- 776.20	- 416.74
Haven- en veiligheidsrecht . . . . , . .	- 5245.96	—	—
Ankergeld	—	—	- 1235.—
Anker- en tonnegeld	—	f 4599.82	—
Havengeld	—	—	—
Steigergeld	—	—	—
	f 332031.15	f 25513.94	f 30524.45

St. MARTIN.	St. EUSTATIUS.	SABA.	TOTAAL.	
- 8652.67	f 2083.12	f 2409.20	f 122286.39	
—	—	—	—	
- 852.72	- 380.45	- 228.82	- 12310.33	
- 633.60	- 116.50	- 513.40	- 17277.46	
- 1127.57	- 1115.21	- 1359.85	- 88745.45	
- 13.20	—	- 9.31	- 2192.03	
—	—	—	- 20.—	
—	—	—	- 1993.23	
—	—	—	- 5779.90	
—	—	- 27.10	- 280.58	
- 184.37	- 87.16	—	- 271.53	
- 16·48½	- 31.98½	- 5.22	- 217.78	
—	—	—	—	
—	—	—	- 0.40	
—	—	—	- 82032.37	
—	—	—	- 914.58	
—	—	—	- 7508.—	Aanslag 1905: f 8250.—
—	—	—	- 2564.—	
—	—	—	- 6853.35	
- 102.—	- 38.40	- 37.80	- 1406.15	
- 1714.68	- 608.67	- 122.16	- 16150.89	
—	—	—	- 26815.51	
- 129.02	—	—	- 3969.85	
—	—	—	- 5245.96	
—	—	—	- 1461.—	
—	—	—	- 4599.82	f 15981.08½
- 388.51	—	—	- 388.51	
- 315.94½	—	—	- 315.94½	
f 14131.07½	f 4461.49½	f 4938.86	f 411600.97	

ZITTING 1907—1908 — 1.

BIJLAGE **B.**

DER

MEMORIE VAN TOELICHTING.

OPBRENGST-CIJFERS.

die tot basis voor de herziening moeten strekken.

MIDDELEN.	CURAÇAO.	ARUBA.	BONAIRE.
Invoerrecht	- 86494.48	- 10712.89	f 15075.38
Uitvoerrecht metaalertsen, enz	—	—	—
Zegelrecht	- 8658.79	- 1193.10	- 996.45
Patent tapperijen	- 14628.46	- 740.40	- 645.10
Accijns sterke drank, enz.	- 60658.85	- 14976.08	- 9507.89
Recht van successie	- 2169.52	—	—
Belasting op loterijen	- 20 —	—	—
Belasting op openbare verkoopingen van roerende zaken.	- 1993.23	—	—
Belasting op openbare verkoopingen van roerende en onroerende zaken	—	- 93.58	- 70 51
Belasting op opdracht van onroerende zaken	- 5779.90	—	—
Belasting op overdracht van onroerende goederen	—	—	—
Belasting op overdracht van onroerende goederen en vaartuigen	—	- 86.97	- 166.51
Belasting op schenking van onroerende goederen en vaartuigen	—	—	—
Belasting op schenking van onroerende goederen	—	- —.40	—
Belasting op grondeigendommen	- 74000.—	- 2799.20	—
Belasting op de veer- en vrachtponten	- 914.58	—	—
Belasting op rijtuigen	- 2564.—	—	—
Slachtgeld van vee	- 6853.35	—	—
Hondenbelasting	- 694.90	- 434.65	- 98.40
Uitvoerrechten	—	- 5365.31	- 8340.07
Loodsgelden	- 26815.51	—	—
Licht- en bakengeld	- 2647.89	- 776.20	- 416.74
Haven- en Veiligheidsrecht	- 5245.96	—	—
Ankergeld	—	—	- 1235.—
Anker- en tonnegeld	—	- 4599.82	—
Havengeld	—	—	—
Steigergeld	—	—	—
Scheepsongelden, enz. als emolumenten ten bate van ambtenaren geheven	—	—	—
	f 306139.45	f 41778.60	f 36552.05

[1]) Op St. Martin wordt slachtgeld geheven ten behoeve van de armenkas.

St. Martin.	St. Eustatius.	Saba.	Totaal:	AANTEEKENINGEN.
f 8902.97	f 2183.12	f 2659.20	f 126028.04	
—	—	—	—	
- 852.72	f 380.45	- 228.82	- 12310.33	
- 633.60	f 116.50	- 513.40	- 17277.46	
- 1127.57	f 1115.21	- 1359.85	- 88745.45	
- 13.20	—	- 9.31	- 2192.03	
—	—	—	- 20.—	
—	—	—	- 1993.23	
- 16.48½	f 31.98½	- 5.22	- 217.78	
—	—	—	- 5779.90	
- 184.37	- 87.16	—	- 271.53	
—	—	- 27.10	- 280.58	
—	—	—	—	
—	—	—	- —.40	
—	—	—	- 76799.20	
—	—	—	- 914.58	
—	—	—	- 2564.—	
— [1])	—	—	- 6853.35	
- 102.—	- 38.40	- 37.80	- 1406.15	
- 1714.68	- 608.67	- 122.16	- 16150.89	
—	—	—	- 26815.51	
- 129.02	—	—	- 3969.85	
—	—	—	- 5245.96	
—	—	- 226.—	- 1461.—	
—	—	—	- 4599.82	
- 388.51	—	—	- 388.51	
- 315.94½	—	—	- 315.94½	
—	—	—	- 1500.—	
- 14381.07	f 4561.49½	f 5188.89 (corrected by hand: 6)	f 404101.49½	

BIJLAGE C.

DER

MEMORIE VAN TOELICHTING.

VERGELIJKENDE STAAT

van de vermoedelijke uitkomsten der ontworpen herziening voor elk Eiland.

N.B. De cijfers duiden de vermoedelijke uitkomsten aan, nadat het nieuwe stelsel eenige jaren zal hebben gewerkt (§ 8 van de inleiding der Mem. v. Toel.).

BENAMING DER MIDDELEN.	CURAÇAO. Tegenwoordig.	CURAÇAO. Ontworpen.	ARUBA. Tegenwoordig.	ARUBA. Ontworpen.	BONAIRE. Tegenwoordig.	BONAIRE. Ontworpen.	ST. MARTIN. Tegenwoordig.	ST. MARTIN. Ontworpen.	ST. EUSTATIUS. Tegenwoordig.	ST. EUSTATIUS. Ontworpen.	SABA. Tegenwoordig.	SABA. Ontworpen.	TOTAAL. Tegenwoordig.	TOTAAL. Ontworpen.
Indirecte belastingen.														
1. Invoerrechten	f 86494	f 112350	f 10712	f 11250	f 15075	f 6550	f 8902	f 4950	f 2183	f 900	f 2659	f 2500	f 126025	f 138500
2. Uitvoerrechten, algemeene	—	—	- 615	—	- 8340	—	- 114	—	- 608	—	- 122	—	- 9799	—
3. Idem, van zout van St. Martin							- 1600	- 1600					- 1600	- 1600
4. Accijns op gedistilleerd													± 80942	- 85850
5. Idem „ wijn	f 60658	- 65350	- 14976	- 15300	- 9507	- 9800	- 1127	- 1750	- 1115	- 1750	- 1359	- 2200	4300	- 6800
6. Idem „ bier													± 3500	- 3500
7. Idem „ geslacht	f 6853	- 7500	—	- 400	—	- 300	—	- 400	—	- 150	—	- 300	- 6853	- 9050
8. Zegelbelasting	- 8658	- 8000	- 1193	- 1050	- 996	- 900	- 852	- 750	- 380	- 350	- 228	- 200	- 12307	- 11250
9. Belasting op binnenlandsche loterijen	- 20	sub nº. 8	„	sub nº. 8	„	sub nº. 8	„	sub nº. 8	„	sub nº. 8	„	sub nº. 8	- 20	—
10. „ „ openbare verkoopingen van roerende goederen	- 1993	f 1600	—	f 100	—	f 100	—	f 25	—	f 50	—	f 25	- 1993	- 1900
11. „ „ openbare verkoopingen van roerende en onroerende goederen	—	— 5	- 93	sub nº. 10	- 70	sub nº. 10	- 16	sub nº. 10	- 31	sub nº. 10	- 5	sub nº. 10	- 215	—
12. „ „ opdracht van onroerende zaken	- 5779	sub nº. 28	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	- 5779	—
13. „ „ overdracht van onr. goederen	—	—	—	—	—	—	- 184	sub nº. 25	- 87	sub nº. 25	—	—	- 271	—
14. „ „ overdracht van onroerende goederen en vaartuigen	—	—	- 86	sub nº. 25	- 166	sub nº. 25	—	—	—	—	- 27	sub nº. 25	- 279	—
15. „ „ schenking van onr. goederen	„	sub nº. 29	—	—	—	—	—	—	„	sub nº. 29	—	—	„	—
16. „ „ schenking van onr. goederen en vaartuigen	—	—	„	sub nº. 29	„	sub nº. 29	—	—	—	—	„	sub nº. 29	„	—
17. Loodsgelden	- 26815	f 31300	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	- 26815	- 31300
18. Licht- en bakengeld, behalve bij uitvoer van phosphaat	- 2647	—	- 276	—	- 416	—	- 129	—	—	—	—	—	- 3468	—
19. Haven- en veiligheidsrecht, als voor	- 5245	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	- 5245	—
20. Ankergeld	—	—	—	—	- 1235	—	—	—	—	—	- 226	—	- 1461	—
21. Anker- en tonnegeld, behalve bij uitvoer van phosphaat	—	—	- 549	—	—	—	—	—	—	—	—	—	- 549	—
22. Havengeld	—	—	—	—	—	—	- 388	—	—	—	—	—	- 388	—
23. Steigergeld	—	—	- 300 (Ontw. 1906).	—	—	—	- 315	—	—	—	- 900 (Ontw. 1906).	—	- 1515	—
24. Scheepsongelden, als emolumenten	voor Aruba, Bonaire, St. Martin en Saba.												- 1500	—
25. Overdrachtsbelasting	—	f 6400	—	f 600	—	f 400	—	- 400	—	f 200	—	f 350	—	- 8350
Totaal	f 205162	f 232500	f 28800	f 28700	f 35805	f 18050	f 13627	f 9875	f 4404	f 3400	f 5526	f 5575	f 294824	f 298100
Directe belastingen.														
26. Grondbelasting	f 74000	f 37000	f 2799	f 1920	—	f 2180	—	- 2570	—	f 550	—	f 1280	f 76799	f 45500
27. Patent voor tapperijen, enz. (vergunningsrecht)	- 14628	- 15150	- 740	- 1100	f 645	- 1000	f 633	- 1900	f 116	- 350	f 513	- 1550	- 17275	- 21050
28. Belasting op veer- en vrachtponten	- 914	sub nº. 8	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	- 914	—
29. Successiebelasting	- 2169	f 5200	„	- 100	„	- 100	- 13	- 200	„	- 100	- 9	- 200	- 2191	- 5900
30. Inkomstenbelasting	- 18000	- 18000	- 1400	- 1400	- 900	- 900	- 1100	- 1100	- 200	- 200	- 150	- 150	- 21750	- 21750
31. Rijtuigbelasting	- 2564	sub nº. 32	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	- 2564	—
32. Gebruiksbelasting	—	f 18150	—	- 1690	—	- 1295	—	- 1615	—	- 620	—	- 930	—	- 24300
33. Hondenbelasting	- 700	- 700	- 450	- 450	- 100	- 100	- 100	- 100	- 50	- 50	- 50	- 50	- 1450	- 1450
Totaal	f 112975	f 94200	f 5389	f 6660	f 1645	f 5575	f 1846	f 7485	f 366	f 1870	f 722	f 4160	f 122943	f 119950
Totaal der belastingen	f 318137	f 326700	f 34189	f 35360	- 37450	f 23625	f 15473	f 17360	f 4770	f 5270	f 6248	f 9635	f 417767	f 418050
Andere inkomsten.														
34. Licht- en bakengeld, bij uitvoer van mijnproducten	„	sub nº. 37	f 500	sub nº. 37	„	—	„	—	—	—	—	—	f 500	—
35. Haven- en veiligheidsrecht, bij uitvoer van mijnproducten	„	sub nº. 37	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	„	—
36. Anker- en tonnegeld, bij uitvoer van mijnproducten	—	—	- 4050	sub nº. 37	—	—	—	—	—	—	—	—	- 4050	—
37. Uitvoerrecht van mijnproducten	„	„	- 4750	f 9300	„	„	„	„	„	„	„	„	- 4750	f 9300
38. Registratieretributie													—	- 500
													f 9300	f 9800
Totaal-Generaal													f 427067	f 427850

St. Martin.		St. Eustatius.		Saba.		Totaal.	
Tegenwoordig.	Ontworpen.	Tegenwoordig.	Ontworpen.	Tegenwoordig.	Ontworpen.	Tegenwoordig.	Ontworpen.
8902 —	f 4950 —	f 2183 —	f 900 —	f 2659 —	f 2500 —	f 126025 —	f 138500 —
114 —	—	- 608 —	—	- 122 —	—	- 9799 —	—
1600 —	- 1600 —					- 1600 —	- 1600 —
						± 80942 —	- 85850 —
1127 —	- 1750 —	- 1115 —	- 1750 —	- 1359 —	- 2200 —	4300 —	- 6800 —
						± 3500 —	- 3500 —
—	- 400 —	—	- 150 —	—	- 300 —	- 6853 —	- 9050 —
852 —	- 750 —	- 380 —	- 350 —	- 228 —	- 200 —	- 12307 —	- 11250 —
„	*sub n°. 8*	„	*sub n°. 8*	„	*sub n°. 8*	- 20 —	—
—	f 25 —	—	f 50 —	—	f 25 —	- 1993 —	- 1900 —
16 —	*sub n°. 10*	- 31 —	*sub n°. 10*	- 5 —	*sub n°. 10*	- 215 —	—
—	—	—	—	—	—	- 5779 —	—
184 —	*sub n°. 25*	- 87 —	*sub n°. 25*	—	—	- 271 —	—
—	—	—	—	- 27 —	*sub n°. 25*	- 279 —	—
—	—	„	*sub n°. 29*	—	—	„	—
—	—	—	—	„	*sub n°. 29*	„	—
—	—	—	—	—	—	- 26815 —	- 31300 —
129 —	—	—	—	—	—	- 3468 —	—
—	—	—	—	—	—	- 5245 —	—
—	—	—	—	- 226 —	—	- 1461 —	—
—	—	—	—	—	—	- 549 —	—
388 —	—	—	—	—	—	- 388 —	—
315 —	—	—	—	- 900 — (Ontw. 1906).	—	- 1515 —	—
						- 1500 —	—
—	- 400 —	—	f 200 —	—	f 350	—	- 8350 —
13627 —	f 9875 —	f 4404 —	f 3400 —	f 5526 —	f 5575 —	f 294824 —	f 298100 —
—	- 2570 —	—	f 550 —	—	f 1280 —	f 76799 —	f 45500 —
633 —	- 1900 —	f 116 —	- 350 —	f 513 —	- 1550 —	- 17275 —	- 21050 —
—	—	—	—	—	—	- 914 —	—
13 —	- 200 —	„	- 100 —	- 9 —	- 200 —	- 2191 —	- 5900 —
1100 —	- 1100 —	- 200 —	- 200 —	- 150 —	- 150 —	- 21750 —	- 21750 —
—	—	—	—	—	—	- 2564 —	—
—	- 1615 —	—	- 620 —	—	- 930 —	—	- 24300 —
100 —	- 100 —	- 50 —	- 50 —	- 50 —	- 50 —	- 1450 —	- 1450 —
1846 —	f 7485 —	f 366 —	f 1870 —	f 722 —	f 4160 —	f 122943 —	f 119950 —
15473 —	f 17360 —	f 4770 —	f 5270 —	f 6248 —	f 9635 —	f 417767 —	f 418050 —
„	—	—	—	—	—	f 500 —	—
—	—	—	—	—	—	„	—
—	—	—	—	—	—	- 4050 —	—
„	„	„	„	„	„	- 4750 —	f 9300 —
						—	- 500 —
						f 9300 —	f 9800 —
						f 427067 —	f 427850 —

ZITTING 1907—1908 — 1.

BIJLAGE **D.**

DER

MEMORIE VAN TOELICHTING.

VERGELIJKENDE STAAT

van de vermoedelijke uitkomsten der ontworpen herziening voor de geheele Kolonie.

N.B. De cijfers duiden de vermoedelijke uitkomsten aan, nadat het nieuwe stelsel eenige jaren zal hebben gewerkt (§ 8 van de inleiding der Mem. v. Toel.).

TEGENWOORDIG BELASTINGSTELSEL.

1.	Invoerrechten	geheele Kolonie.	f 126025	—
2*a*.	Uitvoerrechten, algemeen	5 eilanden.	- 9799	—
2*b*.	„ van zout van St. Martin	St. Martin.	- 1600	—
2*c*.	„ van mijnproducten	5 eilanden.	- 4750	—
2*d*.	„ van mijnproducten op Curaçao	Curaçao.	„	
3*a*.	Accijns op gedistilleerd	geheele Kolonie.	- 80942	—
3*b*.	„ op wijn	Id.	- 4300	—
3*c*.	„ op bier	Id.	- 3500	—
4.	Slachtgeld van vee	Curaçao, St. Martin.	- 6853	—
5.	Zegelrecht	geheele Kolonie.	- 12307	—
6.	Belasting op binnenlandsche loterijen	Id.	- 20	—
7.	„ „ openbare verkoopingen van roerende goederen . . .	Curaçao.	- 1993	—
8.	„ „ openbare verkoopingen van roerende en onr. goederen	5 eilanden.	- 215	—
9.	„ „ de opdracht van onroerende zaken	Curaçao.	- 5779	—
10.	„ „ de overdracht van onroerende goederen	St.Martin, St.Eustatius	- 271	—
11.	„ „ de overdracht van onroerende goederen en vaartuigen	Aruba, Bonaire, Saba.	- 279	—
12.	„ „ schenking van onroerende goederen	Curaçao, St. Eustatius.	„	
13.	„ „ schenking van onroerende goederen en vaartuigen . .	Aruba, Bonaire, Saba.	„	
14.	Loodsgelden	Curaçao.	- 26815	—
15*a*.	Licht- en bakengeld, behalve bij uitvoer van phosphaat	Curaçao, Aruba, Bonaire, St. Martin.	- 3468	—
15*b*.	„ „ „ bij uitvoer van phosphaat	Id.	- 500	—
16*a*.	Haven- en veiligheidsrecht, behalve bij uitvoer van phosphaat . .	Curaçao.	- 5245	—
16*b*.	„ „ „ bij uitvoer van phosphaat	Id.	„	
17.	Ankergeld	Bonaire, Saba.	- 1461	—
18*a*.	Anker- en tonnegeld, behalve bij uitvoer van phosphaat	Aruba.	- 549	—
18*b*.	„ „ „ bij uitvoer van phosphaat	Id.	- 4050	—
19.	Havengeld	St. Martin.	- 388	—
20.	Steigergeld	St. Martin (Aruba, St. Eustatius.)	- 1515	—
21.	Scheepsongelden, als emolumenten	Aruba, Bonaire, St. Martin, Saba.	- 1500	—
22.	Grondbelasting	Curaçao, Aruba.	- 76799	—
23.	Patent voor tapperijen	geheele Kolonie.	- 17275	—
24.	Belasting op veer- en vrachtponten	Curaçao.	- 914	—
25.	Successiebelasting	geheele Kolonie.	- 2191	—
26.	Inkomstenbelasting	Id.	- 21750	—
27.	Rijtuigbelasting	Curaçao.	- 2564	—
28.	Hondenbelasting	geheele Kolonie	- 1450	—
			f 427067	—

ONTWORPEN BELASTINGSTELSEL.

1.	Invoerrechten	f 138500	—
2.	Uitvoerrecht van zout St. Martin	- 1600	—
3.	Accijns op gedistilleerd	- 85850	—
4.	„ „ wijn	- 6800	—
5.	„ „ bier	- 3500	—
6.	„ „ geslacht	- 9050	—
7.	Zegelbelasting	- 11250	—
8.	Belasting op publieke verkooping van roerende goederen	- 1900	—
9.	Overdrachtsbelasting	- 8350	—
10.	Loodsgelden	- 31300	—
11.	Grondbelasting	- 45500	—
12.	Vergunningsrecht	- 21050	—
13.	Successiebelasting	- 5900	—
14.	Inkomstenbelasting	- 21750	—
15.	Gebruiksbelasting	- 24300	—
16.	Hondenbelasting	- 1450	—
		f 418050	—
17.	Uitvoerrecht van mijnproducten	f 9300	—
18.	Registratieretributie	- 500	—
		f 427850	—

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907—1908—1.

Ontwerp-verordening: Intrekking der belastingreglementen der eilanden Aruba, Bonaire, Sint Martin (N. G.), Sint Eustatius en Saba.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen over de belastingherziening in haar geheel.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Algemeen verklaarde men zich bereid mede te werken tot de belastingherziening, waarvan de beginselen, de grondslagen en de algemeene strekking de sympathie van een goed deel der leden bleken te hebben.

Kon men zich al niet in allen deele vereenigen met het ontworpen belastingstelsel; bestonden er zelfs bij verschillende leden zwaarwichtige bedenkingen tegen sommige onderdeelen ervan — men gaf gaarne toe, dat het niet gemakkelijk zou vallen een stelsel te ontwerpen, dat meer en beter dan het den Raad aangebodene, rekening houdt met de verschillende, vaak uiteenloopende belangen, die bij de belastingregeling behartiging eischen.

§ 2. De voornaamste bezwaren, die tegen het ontworpen belastingstelsel werden te berde gebracht, golden het ontwerp op den in-, uit- en doorvoer; speciaal de verhooging van het algemeen invoerrecht van Curaçao van 3 op 5 %.

Eenige leden waren van oordeel, dat daarbij niet genoeg rekening is gehouden met de belangen van den handel.

Op geographische en historische gronden werd door hen de stelling verdedigd dat Curaçao is in de eerste plaats een handels- en verkeerscentrum; dat de handel, de kleinhandel, het verkoopen uit de winkels aan de duizenden jaarlijks door Curaçao trekkende vreemdelingen, is en steeds is geweest de hoofdbron van zijn bestaan.

Voor wie — zoo vervolgden deze leden — voor wie maar eenigszins met dien handel bekend is, zal het wel niet nader behoeven te worden aangetoond dat de eerste voorwaarde voor het voortbestaan daarvan, het ééne noodige voor zijne ontwikkeling is, dat de Curaçaosche markt zij en blijve de goedkoopste, verreweg de goedkoopste uit den omtrek.

De tegenwerping voorziende, — die dan ook werd gemaakt —, dat de voorgestelde verhooging van het invoerrecht der Curaçaosche markt het zoo noodig geachte etiket van goedkoopste niet zou ontnemen, legden de leden aan het woord er nadruk op dat die verhooging haar in elk geval eene schrede nader zou brengen tot het punt van gelijkheid met de omliggenden. Dit nu noemden zij eene bedenkelijke krachtproef op het weerstandsvermogen van den Curaçaoschen handel.

Een tweede bedenking, die tegen de verhooging werd geopperd, was, dat zij gering als zij is en juist om hare geringheid, door de invoerders niet op de consumenten zou kunnen

worden afgewenteld. Zij zou dus het karakter aannemen van eene directe, uitsluitend op den handelsstand drukkende belasting; wat zeer zeker niet in de bedoeling van den ontwerper kan hebben gelegen.

Andere leden achtten het door de vorenbedoelden ingenomen standpunt niet van eenzijdigheid vrij te pleiten.

De verhooging van het invoerrecht toch — zoo werd betoogd—is niet een op zich zelf staande maatregel, maar staat in nauw verband met de afschaffing der scheepsongelden, met eene beduidende verlaging van het tarief voor het toezicht over de overscheping van goederen in de haven van Curaçao, met de vermindering — lees afschaffing — van het invoerrecht op o. m. steenkolen.

Daargelaten nu het belang, dat voor den handel, voor den door de vorige leden bedoelden kleinhandel, in de afschaffing der scheepsongelden en in de verlaging van evengemeld tarief gelegen is, meenden de aan het woord zijnde leden, dat toch ook wel op de belangen van de scheepvaart en van den steenkolenhandel mocht worden gelet.

Wat aangaat de bewering, dat eene zoo geringe verhooging van het invoerrecht als de voorgestelde, door de invoerders niet op de consumenten zou kunnen worden verhaald — de bestrijders van die bewering achtten haar onhoudbaar. Elke verhooging toch, hoe gering ook, mits gelijkelijk op de invoerders drukkende, moest, volgens hen, kunnen worden verhaald. Zoo niet onmiddellijk dan toch zeer zeker op langen termijn.

Enkele leden achtten trouwens de voorstelling als zou de zooeven geschetste kleinhandel de overheerschende factor zijn, waarmede bij de herziening rekening moet worden gehouden, op zijn zachtst uitgedrukt, overdreven. De cijfers van den invoer, in verband met het zielental der bevolking en met de geringe productie van Curaçao, deden anders vermoeden.

Van veel grooter belang voor Curaçao achtten laatstbedoelde leden de scheepvaart — die, het zij hier uitdrukkelijk gezegd, niet een gevolg maar veeleer een der oorzaken van den Curaçaoschen handel is, — het vreemdelingenverkeer — ook een gevolg van de scheepvaart — en den zich in de laatste jaren sterk ontwikkelenden handel in steenkolen, die welvaart brengt onder de bevolking en die door de voorgestelde verlaging van het invoerrecht op steenkolen in staat zal worden gesteld aan de steeds vinniger wordende concurrentie van andere plaatsen het hoofd te bieden.

Deze leden wenschten dan ook de hierbovengenoemde groote belangen niet opgeofferd te zien aan de onbestemde, door niets gemotiveerde vrees voor een mogelijken achteruitgang van den handel.

De slotsom van bovenstaande beschouwingen was, dat eene meerderheid zich voor, eene minderheid zich tegen de voorgestelde verhooging van het invoerrecht verklaarde. Bedoelde meerderheid knoopte echter aan hare bereidverklaring om tot die verhooging mede te werken de voorwaarde vast, dat de voorgestelde verhooging der loodsgelden — die trouwens algemeen bestreden en een gevaar voor de groote scheepvaart genoemd werd — zou worden teruggenomen. Die verhooging, meenden zij, paste ook niet in des Bestuurs stelsel.

Bovenbedoelde minderheid gaf in overweging het bestaande invoerrecht van 3% te behouden en, om der equivalentswille, de grondbelasting slechts met 25% te verlagen, den belastingvoet naar den grondslag huurwaarde der gebruiksbelasting hooger te stellen en, zoo noodig, het invoerrecht op meubelen, piano's, rijtuigen, fietsen, en op runderen, tarwemeel, boter, kaas, aardappelen en beschuiten te verhoogen.

Waarover men ook verschilde, vrij algemeen was men het er over eens, dat de samenstelling van het tarief, in art. 127 der algemeene verordening I. U. en D. een minder juisten kijk op de handelstoestanden verried. Verscheidene ar-

tikelen die daarbij toch met hooge rechten zijn belast, worden in den regel slechts of hoofdzakelijk voor wederuitvoer ingevoerd.

Eenige leden zagen er de noodzakelijkheid niet van in om vooralsnog het invoerrecht op steenkolen te verlagen. Dat artikel toch kon veilig het bestaand invoerrecht dragen.

§ 3. Hoe wenschelijk de unificatie der belastingwetgeving voor de verschillende deelen van éénzelfde belastinggebied in het algemeen ook moge zijn — in het bijzonder geval, thans aan de orde, achtte men een strenge doorvoering van dat beginsel niet in het belang der afzonderlijke eilanden der Kolonie.

Immers, de toestanden verschillen.

Waar op de benedenwindsche eilanden naast armoede weelde wordt aangetroffen, ontbreken op de bovenwindsche, met name Sint Eustatius en Saba, die schrllle tegenstellingen schier geheel.

Terwijl voor Curaçao en Aruba handel en scheepvaart factoren zijn, waarmede bij de belastingregeling rekening moet gehouden, schijnen de bovenwindsche eilanden meer op den landbouw aangewezen.

Met het oog op het verschil in toestanden en rekening houdende met de omstandigheid, dat het ambtenaarscorps op laatstbedoelde eilanden, wat aantal betreft, niet berekend is op het uitvoeren van een gecompliceerd belastingstelsel, meende men het Bestuur in overweging te moeten geven ten aanzien van die eilanden eenigszins af te wijken van het beginsel van eenheid.

Zonder eenig nadeel, zou, meende men, voor die eilanden een hooger invoerrecht behouden en b. v. de invoering van de gebruiksbelasting en den geslachtsaccijns achterwege kunnen blijven.

Men wees er ook nog op, dat de unificatie dit ongewenschte gevolg zou hebben dat Sint Eustatius, het verarmde Sint Eustatius, meer dan nu zou moeten opbrengen.

§ 4. Met ingenomenheid had men ontwaard, dat, beter dan in het bestaande, in het ontworpen belastingstelsel het beginsel van belasting naar draagkracht tot zijn recht komt.

In dit verband verklaarde, men geen bezwaar te hebben tegen de invoering van eene gebruiksbelasting, welke belasting men een geschikt middel achtte om den druk, die tot dusverre door enkelen — de aangeslagenen in de grondbelasting — gedragen werd, over meerdere schouders te verdeelen.

Evenmin had men eenige bedenking tegen het betrekken van de rechte lijn in de successie-belasting; een lid echter alleen dáárom niet, omdat de voorgestelde belastingvoet voor die lijn matig kan worden genoemd.

Het behoeft nauwelijks vermeld, dat de ontworpen verlaging der grondbelasting en de afschaffing der algemeene uitvoerrechten met ingenomenheid werden begroet. Te vaak is in de kolonie reeds over die heffingen geklaagd, dan dat hier eene nadere uiteenzetting van de haar aanklevende gebreken noodig zou zijn.

Met het voorstel tot invoering van de registratie-belasting kon men geen instemming betuigen. Die belasting moge haar nut hebben, noodig is hare invoering niet.

Technische beschouwingen.

§ 5. Hoewel beschouwingen over de techniek der verschillende belastingontwerpen beter een plaats vinden in het verslag nopens de desbetreffende ontwerpen, wenschte men toch reeds hier enkele bedenkingen opgenomen te zien, welke van zeer algemeenen aard waren.

In de eerste plaats dan had men den indruk gekregen, dat

bij de samenstelling van de ontwerpen op den invoer en de accijnzen, niet genoeg rekening is gehouden met de bestaande toestanden.

Verschillende bepalingen en voorschriften toch, aan die toestanden getoetst, kwamen den afdeelingen onuitvoerbaar, althans tot veel omslag en tijdverlies leidende, voor. Men vond de genoemde ontwerpen in meer dan een opzicht noodeloos ingewikkeld en vreesde, dat de uitvoering daarvan eene uitbreiding van het ambtenaarspersoneel noodzakelijk zou maken, waarvoor men niet te vinden zou zijn.

Ook tegen de voorgestelde straffen had men bezwaar. Zij kwamen te zwaar en niet in verhouding tot het misdrijf voor. Men kon zich gevallen voorstellen, waarin eene eenvoudige ontduiking van het accijnsrecht als het ware met den economischen dood zou worden gestraft. Dat mocht niet zijn.

Financieele beschouwingen.

§ 6. Ofschoon de meeningen omtrent de financieele uitkomsten van verschillende belastingen, met name der grondbelasting en der gebruiksbelasting zeer uiteen liepen, was men over het algemeen het er vrij wel over eens, dat het herziene stelsel een veel hoogere opbrengst zou opleveren, dan waarop het Bestuur, blijkens de bij de algemeene toelichting gevoegde staten, schijnt te rekenen. Vooral van de middelen invoerrecht, accijnsen en zegel-belasting verwachtte men een veel hoogere opbrengst dan het Bestuur.

Van het invoerecht, omdat tengevolge van de voorgestelde waarde-berekening voor den grondslag der belasting, het belastbare totaal met minstens 10% zou stijgen, en bovendien omdat met gemiddelden is gewerkt, terwijl het middel in den laatsten tijd een stijgende beweging vertoont.

Van den accijns op gedistilleerd, omdat in de Kolonie haast zonder uitzondering dranken van de hoogst mogelijke alcoholische sterkte worden ingevoerd; en van het zegelrecht omdat men op een zeer hooge opbrengst van het loterij-zegel meende te kunnen rekenen.

Wat het invoerrecht betreft, had men echter met het oog op de zeer hooge vrachtkosten op vele artikelen, overwegende bezwaren tegen de voorgestelde waardeberekening. Men vertrouwde, dat het Bestuur bereid zal worden gevonden van het desbetreffend voorstel af te zien.

Men meende er nog op te moeten wijzen:

dat de wijnaccijns, blijkbaar tengevolge van eene vergissing, te laag is geraamd — verschil ten voordeele van het ontworpen stelsel	f	2,100.—
dat onder de tegenwoordige belastingen is opgenomen de steigergelden voor Aruba en Sint Eustatius, terwijl die belastingen slechts in ontwerp bestonden — verschil als boven	„	1,200.—
dat de huuropbrengst van de z. g. concessiegronden op Aruba, thans verkeerdelijk als belasting beschouwd, terecht onder de tegenwoordige opbrengsten zijn gerekend, maar ten onrechte onder die van het ontworpen stelsel geen plaats hebben gevonden — verschil als boven ±	„	2,000.—

§ 7. Gelijk uit al het voorgaande voldoende heeft mogen blijken, bestonden er bij de Afdeelingen geene bedenkingen tegen het aan den hoofde dezes vermelde ontwerp.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 9n. September 1907.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.–1.

Intrekking der belastingreglementen der eilanden Aruba, Bonaire, Sint Martin (N. G.), Sint Eustatius en Saba.

Memorie van antwoord.

No. 4.

§ 1. Met voldoening heeft de ondergeteekende vernomen, dat de beginselen, grondslagen en algemeene strekking der ontworpen belastingherziening sympathie hebben ontmoet en men algemeen bereid is om tot de totstandkoming mede te werken.

Terwijl verschil van gevoelen over sommige onderdeelen bij eene zoovele onderwerpen omvattende regeling natuurlijk niet achterwege kan blijven, houdt de ondergeteekende zich overtuigd, dat, waar reeds overeenstemming over de beginselen blijkt te bestaan, deze ook over de onderdeelen zal kunnen worden bereikt.

De wetgevende arbeid, waarvoor de medewerking van den Raad is ingeroepen, moge omvangrijk zijn en talrijke moeilijkheden opleveren, die ook aan den Raad bij zijne nauwgezette studie zullen zijn gebleken, de ondergeteekende stelt des te meer de verklaring op prijs, dat het niet gemakkelijk zoude vallen om, rekening houdende met de velerlei belangen, een beter stelsel te ontwerpen.

§ 2. Volkomen juist is door eenige leden, ter zake aan het woord, verondersteld, dat het niet in de bedoeling heeft gelegen om eene uitsluitend op den handelstand drukkende belasting in het leven te roepen. Van de veronderstelling is uitgegaan, dat het invoerrecht overeenkomstig zijn aard en strekking door de verbruikers wordt gedragen. Ten aanzien van het binnenlandsch verbruik kan daaromtrent wel geen twijfel bestaan, aangezien daarvoor bijna alles moet worden ingevoerd. Wat den detailverkoop aan doortrekkende vreemdelingen betreft, is terecht reeds in den Raad opgemerkt, dat door de verhooging tot 5% de Curaçaosche markt geenszins haren naam van de goedkoopste in den omtrek zal verliezen; het aanmerkelijke verschil tusschen het ontworpen percentage en de tarieven der omliggende staten en koloniën (verg. § 4 der Mem. v. toel. tot ontwerp No. **3**), alsmede de gunstige ligging van Curaçao ten opzichte van het scheepvaartverkeer wettigen de overtuiging, dat voor den handel geen nadeel van de geringe verhooging is te duchten. Opgemerkt zij nog, dat, ware het in de tweede bedenking in het Voorloopig Verslag aangevoerde juist, reeds uit dien hoofde het aldaar te voren gezegde minder juist zoude moeten worden geacht en overigens dat de afwenteling natuurlijk plaats heeft, even goed als zulks bij verandering van den wereldmarktprijs van een artikel geschiedt.

Door de verhooging van het invoerrecht wordt een deel van hetgeen benoodigd is, om de uit een oeconomisch oogpunt belangrijke verlichtingen van druk tot stand te brengen, gelijkelijk over allen verdeeld, terwijl een ander deel door andere maatregelen in belasting naar draagkracht wordt gevonden.

Ten volle kan de ondergeteekende zijne instemming betuigen met hetgeen door andere leden omtrent de ontworpen

maatregelen met betrekking tot de scheepvaart en den steenkolenhandel is gezegd; van deze maatregelen verwacht ook het Bestuur grooter verkeer en bedrijvigheid, alzoo meer welvaart in ruimen kring, hetgeen den geheelen handel ten goede zal komen.

Verhooging van invoerrecht op de enkele artikelen, door sommige leden aangegeven, zoude, wat sommige betreft, zeer weinig opleveren, terwijl voor de overige het uitsluitend belasten van eerste levensbehoeften in strijd zoude zijn met de nieuwere oeconomische denkbeelden en ook met den geest der herziening. Het tevens geopperde denkbeeld om de grondbelasting slechts met een vierde in de plaats van met de helft te verlagen zoude aan dezen belangrijken maatregel zijne oeconomische beteekenis en daardoor zijne rechtvaardiging ontnemen. 1)

Eenige leden, die de noodzakelijkheid van verlaging, feitelijk afschaffing, van het invoerrecht op steenkolen niet inzagen, noodigt de ondergeteekende beleefd uit het daaromtrent gezegde op blz. 19 der Mem. v. toel. tot ontwerp no. **3** nogmaals te overwegen; de prijsverlaging, die het gevolg van den maatregel zal zijn, zal den steenkolenhandel in staat stellen om beter te concurreeren en zijn omzet uit te breiden.

Is mitsdien de verklaring van de meerderheid van den Raad ten opzichte van de in deze § besproken maatregelen door ondergeteekende met genoegen ontvangen, hij kan niet nalaten de hoop uit te spreken, dat de minderheid, de voor- en nadeelen van het complex van maatregelen, die de herziening vormen, nader wegende, alsnog tot de overtuiging zal geraken, dat de schaal beslist naar de zijde van het oeconomisch voordeel en het algemeen belang overslaat.

Gaarne erkent de ondergeteekende, dat hij de verhooging der loodsgelden liever achterwege zoude hebben gelaten. Dit onderdeel vond slechts zijn oorzaak in de moeilijkheid om voldoende equivalenten te vinden, terwijl tevens overwogen werd, dat, in vergelijking met vele andere landen, het bestaande tarief niet hoog was te noemen. 2) De ondergeteekende acht het echter thans niet onmogelijk om deze verhooging terug te nemen, wanneer de Raad tot andere maatregelen zijne medewerking wil verleenen.

Omtrent enkele in het tarief van Ontwerp no. **3**, art. 127, voorkomende hoogere rechten kan de ondergeteekende het volgende mededeelen. Deze rechten op artikelen van genot of weelde zijn opgenomen zoowel om eenig aequivalent te leveren als wegens het beginsel van belasting naar draagkracht. De ten tijde van de bewerking der ontwerpen voorhanden statistiek leerde echter omtrent de meeste dier artikelen niets, zoodat men zich met schattingen heeft moeten behelpen, uit welke niet te concludeeren viel, dat het grootste deel niet voor binnenlandsch verbruik was bestemd. Door de uitgebreidere statistiek over 1906 is de ondergeteekende beter ingelicht.

Al zijn die rechten op zichzelf gerechtvaardigd, nu het blijkt, dat nevens het binnenlandsch verbruik nog in belangrijke mate de handel met het buitenland bij die artikelen is betrokken, is de ondergeteekende te rade geworden, dat ter wille van dien handel, deze heffingen zoo eenigszins mogelijk, behooren te worden prijs gegeven. Hierbij doet zich de gunstige omstandigheid voor, dat de hoogere opbrengst dier rechten slechts een gering bedrag in de totale raming vertegenwoordigde, aangezien de schattingen, waarmede gewerkt is moeten worden, te laag zijn gebleken. Verg. overigens de finantieele beschouwingen hierna.

---

1) Sedert de indiening der outwerpen is in het Moederland de hoofdsom der grondbelasting gebouwd wederom verlaagd, van 5.2039% tot 4.86%.

---

2) Intusschen zijn in den loop van dit jaar de loodsgelden op St. Thomas verlaagd.

§ 3. Of en in hoeverre van het belangrijke beginsel van unificatie voor sommige eilanden zoude moeten worden afgeweken, heeft naar aanleiding van het V. V. bij den ondergeteekende opnieuw een punt van ernstige overweging uitgemaakt.

Toegegeven wordt, dat de tegenstelling tusschen gegoedheid en armoede op enkele eilanden niet in dezelfde mate wordt aangetroffen, als op andere, doch blijkens de uitkomsten der inkomstenbelasting ontbreekt zij toch nergens. De bovenwindsche eilanden zijn voorzeker voor een goed deel meer op landbouw en veeteelt dan op handel aangewezen, maar toch is aldaar sedert lang over de scheepvaartrechten geklaagd, hetgeen met het oog op den uitvoer niet bevreemden kan. Vermeerdering van ambtenaren op de andere eilanden dan het hoofdeiland ligt niet in de bedoeling; de werkzaamheden zullen niet van zoo grooten omvang zijn, dat zij, in verband met enkele vereenvoudigingen in de administratie, niet hoofdzakelijk door den Ontvanger zouden kunnen worden verricht.

Naar aanleiding van het denkbeeld in het V. V. is eene berekening gemaakt; daarbij werd dus verondersteld, dat op de bovenwindsche eilanden de gebruiksbelasting en de geslachtaccijns niet zouden worden geheven, doch daarentegen eenzelfde invoerrecht van alle artikelen, evenals thans. De berekening heeft doen zien dat het invoerrecht dan 6% zoude moeten bedragen (thans St. Martin 8%, St. Eustatius 7%, Saba 5%) en de totaaluitkomsten voor die eilanden respectievelijk zouden worden : f 17,000.—, f 5,400.—, f 9,100.— in de plaats van : f 17,360.—, f 5,270.—, f 9,635.—, hetgeen in totaal een verlies van ± f 750.— zoude geven.

Behalve nu, dat daardoor feitelijk weder de heffing van invoerrecht tusschen de eilanden onderling ontstaat (bij invoer van Curaçao naar de bovenwindsche eilanden), is bij den ondergeteekende de vraag gerezen, of de aangegeven wijziging van het systeem wel bepaald noodzakelijk of zelfs wenschelijk is. De voordeelen van een lager invoerrecht — en op eerste levensbehoeften aanmerkelijk lager — gaan er door verloren; deze voordeelen zijn: lagere prijzen van alle artikelen, goedkooper werkkrachten, minder ontduiking. Wegen daartegen de gebruiksbelasting en de geslachtaccijns niet op, zoo mag men vragen. Is er geen voldoende reden om de moderniseering van het belastingstelsel op de bovenwindsche eilanden geheel door te voeren?

De ondergeteekende is er niet van overtuigd, dat deze vragen ontkennend zouden moeten worden beantwoord. Wellicht ware echter eenige wijziging van de tarieven der gebruiksbelasting en van den geslachtaccijns voor deze eilanden aan te bevelen.

Wat St. Eustatius betreft zij nog opgemerkt — en dit geldt ook voor St. Martin en Saba—, dat een deel van het verschil tusschen de tegenwoordige en de geraamde opbrengst komt voor rekening van het patentrecht op tapperijen, waarvan het desbetreffende ontwerp voor deze eilanden geene verhooging beoogt, doch slechts de richtige betaling — en tot een lager bedrag — van hetgeen thans reeds schuldig is, doch vrij algemeen ontdoken wordt.

Overigens meent de ondergeteekende, dat St. Eustatius vruchtbaar genoeg is om naast de reeds bestaande veeteelt meer op te leveren dan thans het geval is.

Het is om alle bovengemelde redenen dat de ondergeteekende gaarne Uwen Raad dit punt voor eene nadere overweging wenscht aan te bevelen.

§ 4. Mocht de ondergeteekende, aangezien de in den loop der jaren in de Kolonie gebleken overtuiging omtrent de gebreken van het bestaande belastingstelsel leiddraad bij het ontwerpen der herziening is geweest, zich vleien met de hoop, dat deze oeconomische herziening zoude worden op prijs gesteld, hij gevoelt zich nochtans gedrongen zijne waardeering te betuigen voor des Raads instemming met de uitwerking van de nieuwere beginselen, die ook naar het oor-

deel van den ondergeteekende in de toekomst van gunstigen invloed zullen zijn op de volle ontplooiing van de oeconomische krachten der Kolonie.

Op ontwerp no. **13** stelt de ondergeteekende om verschillende redenen prijs. Eene belasting behelst dat ontwerp niet en het is geheel verschillend van de elders onder dien naam bestaande regelingen. Er wordt slechts eene geringe retributie bepaald voor eene eenvoudige, nuttige formaliteit, die verder nog dienstbaar wordt gemaakt aan de controle op de naleving van andere verordeningen (belasting op overdracht, publieke verkoopingen, successie en zegel), waarmede het ontwerp dan ook verband houdt. Waar op deze wijze volgens de in het Moederland opgedane jarenlange ondervinding, orde en zekerheid in de administratie bevorderd worden, is de voorkeur gegeven aan eene algemeene regeling bij verordening boven de regeling in dien geest bij besluit alleen van het ontwerp bij art. 1899 B. W. bedoeld. Waar de Raad het nut van de regeling erkent, vleit de ondergeteekende zich dat de Raad zijne medewerking zal willen verleenen aan dit eenvoudige, in de uitvoering geene kosten medebrengende ontwerp, waardoor tevens vele moeilijkheden zullen worden voorkomen, die anders ten opzichte van eenige der andere ontwerpen zullen ontstaan.

§ 5. De ondergeteekende twijfelt er niet aan of de Raad zal, wanneer hij eens de wetgevingen van andere landen betreffende de invoerrechten en accijnzen raadpleegt 1), een anderen indruk van de ontwerpen verkrijgen. Inderdaad kunnen de desbetreffende ontwerpen eenvoudig worden genoemd en daarop is ook het streven gericht geweest, waarin men, naar de ondergeteekende kan verklaren, niet dan met groote inspanning is kunnen slagen. Immers de aard der onderwerpen brengt velerlei moeilijkheden mede; moet men aan den eenen kant zooveel mogelijk op de belangen van het verkeer letten, aan den anderen kant is het duidelijk, dat, wanneer men eenmaal invoerrechtten en accijnzen heft, en deze zelfs de hoofdbronnen vormen, voor de belangen der schatkist behoort te worden gezorgd. De ondergeteekende kan op grond van deskundig advies mededeelen, dat de ontworpen bepalingen slechts beantwoorden aan de minimumeischen, die voor eene behoorlijke administratie dier indirecte belastingen gesteld kunnen worden. Overigens is de regeling dezer onderwerpen in alle landen in hoofdzaak dezelfde en het is niet duidelijk, welke bijzondere toestanden alhier eene onvoldoende wetgeving zouden kunnen rechtvaardigen.

Het ontwerp zal vergemakkelijking van het verkeer en vermindering van onkosten tengevolge hebben, terwijl overigens de praktijk zal leeren, dat er met de tegenwoordige praktijk niet veel verschil is. Behoudens enkele bepalingen toch kan men de ontwerpen qualificeeren als eene beschrijving van de geldende praktijk, die buiten de verordening om noodgedrongen ontstaan is; en het zal wel geen betoog behoeven, dat het beter is de wederzijdsche rechten en plichten te omschrijven, bij gebreke waarvan de deur geopend wordt zoowel voor begunstiging als voor ambtelijke willekeur. Tal van bepalingen, die uitvoerig schijnen, lossen zich in de praktijk op in het invullen van een gedrukt formulier. Ten slotte zij de aandacht gevestigd op het gewichtige feit, dat in het Moederland de regelingen veel ingewikkelder zijn en daarvan nooit moeilijkheden zijn ondervonden; integendeel zijn handel en scheepvaart daar voortdurend in bloei toegenomen.

---

1) Het zij voldoende om te verwijzen, ten eerste naar de wetten in het Moederland en zijne andere Koloniën en verder naar die van Trinidad en Jamaica. Wetgevingen van groote staten kunnen met de tegenwoordige ontwerpen in het geheel niet in vergelijking komen.

Het strafstelsel is in vergelijking met de wetgevingen van andere landen niet zeer gestreng te noemen. Overigens zij men indachtig, dat de straffen preventief werken, dat lichte straffen bij deze belastingen illusoir zijn en uitbreiding van het toezicht tengevolge zouden moeten hebben, terwijl de straffen slechts bij uitzondering toepassing vinden ten opzichte van die enkele, overal aangetroffen wordende personen, die zich niet ontzien om zich te verrijken ten koste van het algemeen en bovendien daardoor den eerlijken handel eene deloyale concurrentie aandoen.

Voor eene kostbare uitbreiding van personeel behoeft geen vrees te bestaan. Het is moeilijk op deze zaak thans vooruit te loopen, doch zooveel kan de ondergeteekende wel reeds mededeelen, dat slechts gedacht wordt aan enkele recherche-ambtenaren op Curaçao meer, ten einde eene betere bediening van de schepen te verzekeren, welke reeds nu dikwijls te wenschen overlaat. Intusschen zijn ook maatregelen tot bezuiniging op de kosten van administratie in overweging.

Terwijl de ondergeteekende zich moeilijk bereid zoude kunnen verklaren tot wijzigingen, die, tegen het systeem en den geest der ontwerpen indruischende, daaraan hunne waarde zouden ontnemen door de deur open te zetten voor ontduiking of ambtelijke willekeur of door te kort te doen aan de eischen van het moderne verkeer, verklaart hij zich gaarne bereid tot overweging van zoodanige wijzigingen als met behoud van de beginselen de gewaardeerde kennis en ervaring van den Raad aan de hand zullen doen.

§ 6. Eene hoogere totaalopbrengst dan volgens de raming mag van het herziene stelsel niet worden verwacht. Behalve dat juist de opbrengst der middelen invoerrechten en accijnzen, die in het ontworpen stelsel een groot percentage vertegenwoordigen, zeer wisselvallig is en daarbij dus zeker geene conclusies mogen worden getrokken uit een of twee laatste jaren, geldt van de in de staten voorkomende cijfers, dat zij zooveel mogelijk zijn gevonden door met gemiddelden over vijf jaren te rekenen.

Wil men daarentegen in rekening brengen den vooruitgang van enkele middelen in den allerlaatsten tijd, dan zoude men het omgekeerde, dat zich ook voordoet, niet mogen verzuimen.

Wat de voorgestelde waardeberekening voor het invoerrecht betreft, is de daaruit ontstaande hoogere opbrengst niet uit het oog verloren, doch kon wegens de omstandigheid, dat dit voor verschillende artikelen zeer zoude uiteenloopen, slechts eene ruwe schatting daarvan worden gemaakt. Die hoogere opbrengst is gedacht als dekking van verliezen, die eveneens moeilijk te schatten waren, nl. die wegens het entrepôtstelsel en wegens de sterke vermindering van de heffingen, thans bij opslag, lossing, enz. ten laste van de scheepvaart. Deze voor- en nadeelige posten zijn daarom niet in cijfers uitgedrukt, doch beschouwd als ongeveer tegen elkaar te zullen opwegen.

Met betrekking tot den gedistilleerdaccijns heeft iets dergelijks bij de berekening plaats gehad. Reeds werd in de Mem. v. toel. tot ontwerp no. 4 met een enkel woord de aandacht gevestigd op een mogelijk iets hoogere opbrengst. Op grond van het feit, in het V. V. medegedeeld, waaromtrent destijds niet voldoende zekerheid was te verkrijgen, zal echter, wanneer althans die mededeeling mag worden opgevat in dien zin, dat bijna geen sterke dranken op fust worden ingevoerd tot lagere sterkte dan ± 81%, de opbrengst van den gedistilleerdaccijns volgens het ontwerp aanmerkelijk hooger zijn, dan waarop was gerekend tot dekking van hetgeen sommige andere heffingen minder dan de raming mochten opbrengen.

Voor het loterijzegel is geraamd f 2,000.—, hetgeen bij gebreke van gegevens, die het anders uitwijzen, niet te laag voorkomt.

Het ontworpen systeem van waardeberekening voor het invoer-

recht, waarbij als grondslag geldt de som, waarop den importeur het goed komt te staan, komt het eenige logische voor. Nochtans heeft de ondergeteekende, gaarne zooveel mogelijk aan de wenschen van den Raad tegemoetkomende, het desbetreffende voorstel in nadere overweging genomen en is hij, nu de Raad verklaart overwegend bezwaar te hebben en terwijl de hierna volgende berekeningen de mogelijkheid niet uitsloten, bereid om van dit voorstel af te zien, mits natuurlijk overeenstemming worde verkregen omtrent de wijze waarop het per saldo ontstaande te kort zal zijn te dekken.

Wat de grond- en gebruiksbelasting betreft zijn de berekeningen nog eens nauwkeuriger gemaakt dan dit voor ramingen pleegt te geschieden, hetgeen heeft doen zien, dat beiden zeer waarschijnlijk minder dan geraamd zullen opbrengen.

Voor de overdrachtsbelasting is het middencijfer f 5,779.—, de raming f 6,400.—, doch 1905 bracht slechts f 3,361.— op en dit is in 1906 niet verbeterd (f 3,324.—).

De raming der successiebelasting in de rechte lijn voor Curaçao op f 3,000.— komt hij nader inzien te hoog voor.

Van de zegelbelasting is, zooals reeds bij ontwerp no. **17** is opgemerkt, zeker geen hoogere opbrengst te verwachten; integendeel, vooral daar de opbrengst dalende is. Terwijl het middencijfer was f 12,307.— en de opbrengst over 1905 f 11,189.—, is deze over 1906 gedaald tot f 9,702.—.

Het patentrecht op tapperijen is op Curaçao een weinig, op Aruba en de bovenwindsche eilanden in 1905—1907 aanmerkelijk gedaald.

De ondergeteekende heeft thans getracht alle gemelde factoren zoo goed mogelijk onder cijfers te brengen, terwijl tevens aan de hand van de thans ter beschikking zijnde uitgebreidere invoerstatistiek, de opbrengst van het invoerrecht is herrekend. Te dien aanzien zij in aansluiting aan het in § 2 gezegde medegedeeld, dat gemelde statistiek en eenige andere speciale statistieken op het ontworpen tarief een ander licht hebben doen vallen. Bij de herrekening is dus uitgegaan van het hierbijgevoegde gewijzigde tarief. Uit de verschillende berekeningen resulteert dan het volgende:

Nadeelige verschillen

wijziging van enkele ontwerpen voor de bovenwindsche eilanden	f 1,000.
grondbelasting op Curaçao	„ 4,000.
gebruiksbelasting benedenwindsche eilanden	„ 1,000.
geen verhooging van loodsgelden	„ 4,500.
verlies op entrepotstelsel	„ 500.
emolumenten ten laste der scheepvaart	„ 8,000.
overdrachtsbelasting	„ 2,000.
successiebelasting	„ 1,000.
zegelbelasting	„ 1,000.
	f 23,000.

Voordeelige verschillen

wijnaccijns	f 2,100.
huuropbrengst Aruba (Zie V. V.)	„ 2,000.
invoerrecht	„ 1,300.
gedistilleerdaccijns	„ 10,000.
	f 15,400. 1)

gevende een saldo-nadeelig van ± f 7,500.—, hetgeen grootendeels ontstaat doordat het voordeel, uit de waardeberekening voor het invoerrecht voortspruitende, thans niet is in rekening gebracht.

Tot dekking van dit tekort zoude ± f 4,000.— te vinden zijn door sterken drank of fleschen of kruiken te rekenen op eene sterkte van 60% in de plaats van 50% (maken-

1) De post ad f 1,200.— voor geraamde steigergelden op Aruba en St. Eustatius kan de ondergeteekende niet overnemen, daar de gedachte heffingen inhaerent zijn geweest aan de voorstellen tot uitvoering dier werkzaamheden.

de f 0.25 × 6/5 = juist f 0.30), terwijl het overige wellicht door eene wijziging van de gebruiksbelasting kan worden gedekt.

De ondergeteekende ontveinst zich niet, dat door het vorenstaande stappen worden gedaan in eene minder gewenschte richting, in zooverre als dan uit den gedistilleerdaccijns f 14,000.— meer zou worden ontvangen dan de raming (verg. het daaromtrent gezegde in § 5 der Mem. v. toel. tot ontwerp no. **1** en § 4 van die tot ontwerp no. **4**).

De wijzigingen, die deze Mem. v. antwoord vergezellen, en waarvoor overigens nog naar de toelichtingen daarvan wordt verwezen, betreffen ontwerpen nos. **1** en **3**. De wijziging van ontwerp no. **12**, waarbij het tarief der loodsgelden tot het tegenwoordig bedrag wordt verlaagd, de wijziging van ontwerp no. **3** betreffende de waardeberekening en die betreffende ontwerp no. **4** ten opzichte van de sterkte van gedistilleerd in flesschen zullen casu quo volgen, wanneer omtrent de dekking van gemeld tekort overeenstemming zal zijn verkregen.

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—I.

Intrekking der belastingreglementen der eilanden Aruba, Bonaire, Sint Martin (N. G.), Sint Eustatius en Saba.

Nota van Wijziging.

No. 5.

Art. 3 wordt art. 4 en na art. 2 wordt een nieuw artikel tusschengevoegd, luidende:

Art. 3.

Aan armenkassen, armbesturen en bestaande ambtenaren, die tengevolge van de afschaffing of verlaging van belastingen, emolumenten of andere wettige heffingen onder welken naam ook bekend, nadeel lijden, wordt dit nadeel uit de Koloniale kas vergoed tot een bedrag, door den Gouverneur voor elk bijzonder geval bij besluit te regelen.

Toelichting. Bij dit onderwerp heeft men o. a. op het oog de armenkas op Aruba (scheepsongelden P. B. 1824 no. 86) en het armbestuur op St. Martin (scheepsongelden, slachtgeld, P. B. 1854, no. 11, P. B. 1901, no. 21). Hoewel het voornemen, in het artikel uitgedrukt, reeds bestond, is het wenschelijk voorgekomen de regeling op eene algemeene verordening te doen steunen.

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908.—1.

Intrekking der belastingreglementen der eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin (N. G.), St. Eustatius en Saba.

EINDVERSLAG.

N°. ~~5~~. 6

In het algemeen gesproken kan hier worden verklaard, dat de verschillende Bestuursantwoorden op de verslagen der Rapporteurs de Afdeelingen niet, althans niet op hoofdpunten, van ongelijk hebben kunnen overtuigen.

In de eerste plaats het al of niet geoorloofde van een rekening houden met het accres der middelen. Hieromtrent werd het volgende opgemerkt.

Toegegeven werd, dat, ware de herziening beperkt gebleven tot het eenvoudig verplaatsen, beter verdeelen van den belastingdruk, het disconteeren van het accres feitelijk zou neerkomen op verlaging van dien druk.

Onkend werd echter, dat, nu van de gelegenheid der herziening een ruim gebruik is gemaakt om af te schaffen of te verminderen heffingen, die geenszins onbillijk of te zwaar, maar wel economisch verkeerd drukken dezelfde gedragslijn hetzelfde resultaat zou hebben.

Heffingen als: scheepsongelden, invoerrecht op steenkolen, emolumenten voor het toezicht over de overscheping van goederen in de havens der Kolonie drukken uiteraard slechts voor een zeer gering deel op de Koloniale belastingplichtigen, bijna voor het geheel op buitenlandsche producenten en consumenten.

De eenige, redelijke grond voor de afschaffing of vermindering van dergelijke heffingen kan dus geen andere zijn, dan het bevorderen van handel en scheepvaart. Want mag daarvan, mag van de afschaffing der scheepsongelden b. v. geen toeneming der scheepvaart, van de verlaging der emolumenten geen ruimer gebruik van de havens der Kolonie als plaats van overscheping worden tegemoet gezien— voorzeker die heffingen bleven beter bestendigd.

Het was op grond van bovenstaande overwegingen, dat de Afdeelingen, het toekomstig accres tengevolge van de voorgenomen afschaffingen en verminderingen niet onder cijfers durvende brengen, gemeend hadden in een bescheiden mate rekening te mogen houden met het reeds bestaande; en het was ook in dit verband, dat eenige leden als hunne meening hadden te kennen gegeven, dat, liet men dat accres buiten beschouwing, dan ook geen equivalent behoefde te worden gezocht voor b. v. het verlies op emolumenten.

De bedoeling om ook dit tekort te doen dragen door het Moederland was geheel vreemd aan die uitlating en mag— dit wenschte men even te doen uitkomen— zeker niet worden verondersteld in een lichaam, dat niet alleen nog kort geleden medegewerkt heeft tot de invoering van eene inkomstenbelasting, zuiver beoogende versterking der middelen, maar ook geen gelegenheid laat voorbijgaan om op te komen tegen elke uitzetting der uitgaven, zelfs al is het zich volkomen bewust dat de verhoogde lasten uitsluitend op het Moederland komen te drukken.

Blijft als hoofdpunt van verschil omtrent de financieele uitkomsten der herziening over de zegelbelasting, speciaal het loterijzegel.

Ter loops er op wijzende, dat de verhoogde raming van de Afdeelingen niet geheel op rekening van het loterijzegel mag worden gesteld, daar men ook van het formaat- en het quitantiezegel een hoogere opbrengst dan door het Bestuur geraamd meende te mogen verwachten, verklaarden vele leden, in de te verwachten hooge opbrengst van het eerstgemeld zegel geen aanleiding te kunnen vinden om de belasting op loterijen te verlagen.

Hunne in het Voorloopig Verslag over de zegelbelasting opgenomen raming handhavende, verklaarden zij op grond van zeer betrouwbare inlichtingen overtuigd te zijn dat het door hen opgegeven opbrengstcijfers zal worden bereikt.

Zooals uit het voorgaande kan blijken meenden de Afdeelingen, althans eene groote meerderheid daaruit, op veiligen bodem te staan als zij bleven volhouden, dat er zelfs met behoud van een algemeen invoerrecht van 3% voor de benedenwindsche eilanden hoegenaamd geen vrees behoeft te bestaan, dat de gemiddelde totaalopbrengst van het ontworpen stelsel lager zal zijn dan die van het bestaande.

Toch was men bereid, waar men eene in de van den Raad uitgegane stukken begane vergissing bij de raming van den drankaccijns goed te maken had en waar men niet uit het oog wilde verliezen, dat ramingen altijd maar ramingen blijven en even goed meeals tegenvallen kunnen, zijne medewerking te verleenen tot enkele verhoogingen.

Aanbevolen werd door groote meerheden:

1°. de grondbelasting voor Curaçao te stellen op ⅝ instede van ½ per cent; wat altijd nog eene aanzienlijke verlaging der belasting beteekent, doch waarmede zal moeten gepaard gaan eene verlaging van de huurwaardebelasting tot 5% met behoud van de door het Bestuur oorspronkelijk voorgestelde cijfers van vrijstelling en aftrek; en

2°. de volgende artikelen als volgt te belasten:

Runderen	per stuk	f.7,50
Aardappelen	per 100 K. G.	1.—
Vuurwerk	waarde	25%
Glas- en aardewerk, fijne beschuiten en ingemaakte en geconfijte vruchten	waarde	10%
Ander gedistilleerd dan rum en jenever, gelijk thans	waarde	3%

Wat het speciefiek belasten van meel en mais betreft, achtte men het door het Bestuur tegen het desbetreffend voorstel van de Afdeelingen aangevoerde niet afdoende. De belasting toch wordt niet verhoogd en dit wordt door het voorstel ook niet beoogd. Tegenover daling staat rijzing.

Eenige leden vestigden er de aandacht van het Bestuur op, dat, gegeven de tegenwoordige lage tarifeering van vele artikelen, uit het invoerrecht beduidend meer zal worden verkregen dan waarop door het Bestuur gerekend.

Ten slotte de unificatie. Vele leden bleven het niet raadzaam achten de gebruiksbelasting en den geslachtsaccijns op de bovenwindsche eilanden in te voeren. De opbrengst dier belastingen toch is te gering, dan dat daardoor de vermeerdering van het werk der ambtenaren, die de invoering brengen zal, gerechtvaardigd zou mogen heeten.

Men stelde voor als equivalent voor het hierdoor te lijden verlies het invoerrecht voor die eilanden te stellen op 7 per cent.

Met een beroep op het gemak der Administratie zou, meende men, dit voorstel zeker niet kunnen worden bestreden, waar de verbinding tusschen de benedenwindsche en de bovenwindsche eilanden der Kolonie slechts in één scheepsgelegenheid s' maands bestaat.

De verhooging der grondbelasting stellende op f. 9250.=(waartegenover echter staat een verlies van f. 6.450.=op de gebruiksbelasting en den geslachtsaccijns) en de hiervoren besproken wijzigingen in het tarief van invoerrechten en het invoerrecht op de bovenwindsche eilanden op f. 13.500.= meenden de Afdeelingen, dat de stand der cijfers dan een verschil ten voordeele van het ontworpen stelsel zal aanwijzen van ruim f. 5.000.=

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

1907/8 N° 2

Grondbelasting

ZITTING 1907—1908. **2.**

Grondbelasting.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent de belasting op grondeigendommen door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing eener grondbelasting.

HOOFDSTUK I.

AARD. GRONDSLAG. BEDRAG.

Artikel 1.

Onder den naam van grondbelasting wordt naar den grondslag, in deze verordening bepaald, eene jaarlijksche belasting geheven op de in de Kolonie gelegen onroerende goederen.

Artikel 2.

Onbelastbaar zijn:

a. onroerende goederen, die eigendom zijn van het Gouvernement en voor Gouvernementsdienst bestemd zijn;

b. gebouwen, uitsluitend dienende tot openbare godsdienstoefening;

c. begraafplaatsen met de aanhoorige gebouwen;

d. gebouwen, uitsluitend dienende tot inrichting van onderwijs, met uitzondering van kostscholen; bewaarscholen;

e. gebouwen, uitsluitend dienende tot armverzorging of tot genezing of verpleging van zieken of gebrekkigen;

f. gebouwen, uitsluitend dienende ten algemeenen nutte, mits niet tevens gebezigd tot uitspanning, gezellig verkeer of vermaak;

De bepalingen onder letters *b* tot en met *f* zijn alleen van toepassing, indien de goederen duurzaam tot de voorschreven bestemmingen zijn ingericht en toebehooren aan het Gouvernement, zedelijke lichamen of stichtingen en, voor zooverre die onder letters *c, d, e* en *f* betreft, indien geen winst wordt beoogd of gemaakt.

De vrijstellingen, bij dit artikel bepaald, strekken zich uit tot den ondergrond der gebouwen en de bijbehoorende erven, doch niet tot de gronden, gebouwen, gedeelten van gebouwen, tuinen en erven, die tot woning of gebruik dienen van bestuurders, ambtenaren, onderwijzers, geestelijken en bedienden.

Artikel 3.

De belasting heeft tot grondslag de waarde der onroerende goederen met al wat daaraan aard- of nagelvast is, opgevat en bepaald overeenkomstig de bepalingen dezer verordening.

Artikel 4.

Bij de bepaling der belastbare waarde blijven buiten aanmerking:

a. de delfstoffen in den bodem en de door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen,

b. bij fabrieken, trafieken en werkplaatsen de daartoe behoorende werktuigen.

Artikel 5.

Onder de belastbare waarde der onroerende goederen wordt voor de toepassing dezer verordening verstaan derzelver gemiddelde opbrengstwaarde gedurende het jaar, waarin met de vaststelling der aanslagen wordt aangevangen en de twee daaraan voorafgaande jaren.

Deze opbrengstwaarde wordt bepaald door de jaarlijksche opbrengst, gemiddeld over het gemeld tijdvak, te vermenigvuldigen,

a. voor gebouwde eigendommen met $12\frac{1}{2}$;

b. voor ongebouwde eigendommen met 16.

Artikel 6.

De aanhoorigheden van gebouwde eigendommen worden geacht daarmede een geheel uit te maken.

Onder aanhoorigheden wordt verstaan gebouwen, erven en tot gemak, uitspanning, vermaak en gerief dienende gronden, bij een gebouw of gedeelte van een gebouw behoorende en daarmede in gebruik.

Artikel 7.

Voor de gebouwde eigendommen wordt de jaarlijksche opbrengst, in artikel 5 bedoeld, gesteld op de gemiddelde jaarlijksche huurwaarde over het daarbedoelde tijdvak.

De huurwaarde wordt bepaald op den huurprijs, onder normale omstandigheden bedongen.

Onder huurprijs wordt verstaan hetgeen de verhuurder in geld of de waarde van hetgeen hij in anderen vorm bedingt, verhoogd met het bedrag of de geldswaarde van hetgeen tengevolge van beding ten laste van den huurder is en zonder beding ten laste van den verhuurder zou zijn, doch verminderd met het bedrag of de geldswaarde van hetgeen tengevolge van beding ten laste des verhuurders is en zonder beding ten laste van den huurder zou zijn.

Indien verhuring of verhuring onder normale omstandigheden slechts gedurende een deel van bedoeld tijdvak heeft plaats gehad, wordt de over dat deel gemiddeld per jaar genoten huurprijs gerekend ook over het andere deel te zijn genoten, ten ware verandering van het gebouw of andere omstandigheden zich daartegen verzetten.

Is wegens verandering van het gebouw of om andere redenen de huurwaarde niet uit den huurprijs af te leiden, dan wordt zij door vergelijking afgeleid uit de huurwaarde, bepaald voor andere gelijksoortige gebouwde eigendommen op hetzelfde eiland, in hetzelfde of een naburig gelijksoortig district gelegen. Bij de vergelijking wordt onder meer op stand en ligging acht geslagen.

Artikel 8.

Met afwijking van het vorige artikel wordt de jaarlijksche opbrengst van gebouwde eigendommen, tot plantages behoorende, voorzooveel zij tot het gebruik van hem, die het bedrijf uitoefent, bestemd zijn, gesteld op drie percent van het bedrag, noodig voor de stichting van woningen, bergplaatsen, stallen en werkplaatsen, voldoende voor de uitoefening van het bedrijf.

Onder dit artikel vallen de gebouwen, welke, kennelijk dienende om te zamen met gronden, waarop landbouw, veevruchten- of houtteelt of zoutwinning wordt gedreven, gebruikt te worden, afgescheiden van die gronden geene of slechts geringe huur zouden kunnen opbrengen.

Artikel 9.

Voor de ongebouwde eigendommen, waarvan gewoonlijk verhuring plaats vindt, wordt de jaarlijksche opbrengst, in artikel 5 bedoeld, gesteld op de gemiddelde jaarlijksche huurwaarde over het daarbedoelde tijdvak en is het bepaalde bij het tweede, derde en vierde lid van artikel 7 toepasselijk.

Voor de ongebouwde eigendommen, waarvan verhuring gewoonlijk niet plaats vindt, wordt de jaarlijksche opbrengst, in artikel 5 bedoeld, berekend naar de voortbrengselen, die deze of soortgelijke eigendommen in het bij artikel 5 bedoelde tijdvak onder normale omstandigheden en bij normaal gebruik hebben kunnen opleveren, in verband met de prijzen, welke voor dergelijke voortbrengselen in dat tijdvak hebben gegolden en na aftrek van de noodzakelijke kosten van onderhoud, zoomede van die tot bearbeiding en bebouwing van den grond en tot het oogsten of verkrijgen der voortbrengselen noodzakelijk.

Artikel 10.

Wanneer de aard van gebouwde of ongebouwde eigendommen de bepaling van de jaarlijksche opbrengst volgens de voorgaande artikelen niet toelaat, wordt de belastbare waarde gesteld op de verkoopwaarde dier eigendommen of, indien deze niet is te bepalen op eene som, door vergelijking afgeleid uit de verkoopwaarde van andere eigendommen van dezelfde of meest nabijkomende soort op hetzelfde eiland, in hetzelfde of een naburig gelijksoortig district gelegen.

Bij de vergelijking wordt onder meer op stand en ligging acht geslagen.

Artikel 11.

De belasting bedraagt een half ten honderd van de belastbare waarde.

HOOFDSTUK II.

BELASTING. BELASTINGJAAR. AANSLAG. BETALING.

Artikel 12.

Belastingplichtig is hij, die bij den aanvang van het belastingjaar het genot heeft van de onroerende goederen krachtens het recht van bezit of eenig ander zakelijk recht.

Artikel 13.

Het belastingjaar begint 1 Januari en eindigt 31 December.

Artikel 14.

De aanslag geschiedt telkens voor een tijdvak van vijf jaren.

Artikel 15.

De aanslagen worden vastgesteld op Curaçao door een hoofdcommissie, bestaande uit een voorzitter en de voorzitters der in artikel 16 bedoelde commissies als leden; op elk der overige eilanden door een commissie, bestaande uit een voorzitter en drie leden.

Lid en voorzitter van de hoofdcommissie op Curaçao is de Inspecteur der belastingen, van de commissies op elk der overige eilanden de Ontvanger, of ieders voor dit doel door den Gouverneur aangewezen plaatsvervanger.

Bij de commissies op elk der andere eilanden dan Curaçao is een plaatsvervangend lid.

Aan de hoofdcommissie op Curaçao wordt een ambtenaar als secretaris toegevoegd.

De hoofdcommissie op Curaçao en de commissies op de overige eilanden beslissen bij meerderheid van stemmen. Bij staking van stemmen beslist de voorzitter.

Kan de belastbare waarde niet bij volstrekte meerderheid van stemmen worden bepaald, dan worden de door ieder opgegeven cijfers tezamen geteld en de som, gedeeld door het aantal leden, als de belastbare waarde aangenomen.

Artikel 16.

Op het eiland Curaçao worden zooveel commissies benoemd als de Gouverneur noodig acht, met aanwijzing van den kring van werkzaamheid voor elke commissie.

Elke commissie bestaat uit drie leden, waarvan een als voorzitter en een als plaatsvervangend voorzitter door den Gouverneur worden aangewezen. Bij elke commissie is een plaatsvervangend lid.

De voorzitters dezer commissies zijn van rechtswege lid der hoofdcommissie; bij ontstentenis of verhindering treden de plaatsvervangende voorzitters als zoodanig op.

Deze commissies stellen de aanslagen voorloopig vast; de definitieve vaststelling geschiedt door de hoofdcommissie.

De twee laatste leden van artikel 15 zijn toepasselijk.

Artikel 17.

De leden en plaatsvervangende leden van alle commissies en de secretaris der hoofdcommissie op Curaçao worden door den Gouverneur benoemd en ontslagen.

De benoeming geschiedt telkens voor het vijfjarig tijdvak, in artikel 14 bedoeld, met ingang van 1 October daaraan voorafgaande.

Bij ontslag of overlijden tusschentijds wordt door den Gouverneur een ander lid, plaatsvervangend lid of secretaris benoemd voor den nog overigen tijd van het vijfjarig tijdvak.

Artikel 18.

De leden en plaatsvervangende leden der commissies leggen, alvorens hunne werkzaamheden aan te vangen, in handen van den kantonrechter den volgenden eed of belofte af:

Ik zweer (beloof), dat ik als lid der commissie (en der hoofdcommissie) van aanslag voor de grondbelasting overeenkomstig de bepalingen der verordening met nauwgezetheid en onpartijdigheid en volgens mijn geweten zal handelen. Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig. (Dat beloof ik).

Van deze handeling wordt proces-verbaal opgemaakt.

Wegens het afleggen van den eed of belofte en het opmaken van het proces-verbaal zijn geen kosten verschuldigd.

Artikel 19.

De hoofdcommissie op Curaçao en de commissies genieten vergoeding voor reis- en verblijfkosten; aan de leden en plaatsvervangende leden kan vacatiegeld en aan den secretaris eene vergoeding voor bureaukosten worden toegekend; een en ander bij besluit van den Gouverneur te regelen.

Artikel 20.

De leden der hoofdcommissie op Curaçao en der commissies, alsmede de secretaris der eerstgenoemde commissie, hebben toegang tot de onroerende goederen.

De toegang kan, behalve op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen, dagelijks worden geëischt van zes ure voormiddags tot zes ure namiddags.

De gebruikers zijn verplicht desgevraagd de aanwijzingen te geven, die voor het verrichten der opneming noodig zijn.

Wordt de toegang belet of geweigerd, dan worden de commissieleden vergezeld door een op Curaçao door den Inspecteur der belastingen, op de andere eilanden door den Ontvanger aan te wijzen ambtenaar der belastingen, die van de voorvallende weigering of beletting proces-verbaal opmaakt.

Artikel 21.

De aanslagen worden opgenomen in voor elk vijfjarig tijdvak op te maken leggers, waarvan het model met machtneming van het volgende artikel, door den Gouverneur wordt vastgesteld.

Op de leggers worden gebracht alle onroerende goederen, daaronder begrepen, die bij artikel 2 bedoeld; voor deze goederen wordt echter geen volgnummer, belastbare waarde of aanslag opgenomen.

Elke legger wordt, na door alle leden der commissie of der hoofdcommissie op Curaçao onderteekend te zijn, terstond aan den Inspecteur der belastingen verzonden.

Artikel 22.

De leggers behelzen in een doorloopende nummerorde der artikelen:

1. de aanduiding van elk onroerend goed door vermelding van aard en plaatselijke benaming of straat en nummer.
2. zoo nauwkeurig mogelijk de grootte der landelijke goederen,
3. den naam van den belastingplichtige; zijn er twee of meer, dan wordt van een hunner de naam vermeld onder bijvoeging der woorden „en anderen",
4. de door de commissie of hoofdcommissie geschatte belastbare waarde,
5. het bedrag van den aanslag,
6. de verwijzing naar later geboekte artikelen tengevolge van wijzigingen krachtens de artikelen 24 en 32.

Artikel 23.

De commissies vangen met hunne werkzaamheden aan in de maand October, aan elk vijfjarig tijdvak voorafgaande en brengen die ten einde vóór het einde van de eerste maand van het vijfjarig tijdvak. De hoofdcommissie op Curaçao brengt de aanslagsregeling ten einde vóór den laatsten dag der tweede maand van dat tijdvak.

Indien zich tusschen den aanvang van de werkzaamheden der commissies en den eersten dag van het vijfjarige tijdvak met betrekking tot reeds vastgestelde of voorloopig vastgestelde aanslagen omstandigheden hebben voorgedaan, als in artikel 24 *a*—*f* bedoeld, worden die aanslagen op den voet van artikel 24 ten spoedigste na gemelden dag opnieuw vastgesteld.

Is het werk niet binnen de in het eerste lid genoemde termijnen gereed, dan wordt het vóór 1 April volbracht op Curaçao door den Inspecteur der belastingen, op de andere eilanden door den Ontvanger.

Artikel 24.

Behoudens het bepaalde bij artikel 32 ondergaan de leggers in den loop van het vijfjarig tijdperk, waarvoor zij zijn vastgesteld, geene wijzigingen dan welke het gevolg zijn van:

a. eigendomsovergang;
b. het geheel of gedeeltelijk belastbaar worden van onbelastbare goederen en omgekeerd;
c. bij- op- of aanbouw of gedeeltelijke vernieuwing;
d. geheele of gedeeltelijke afbraak;
e. geheele of gedeeltelijke vernieling door onvoorziene rampen;
f. splitsing en vereeniging.

Van deze gevallen wordt door de voorzitters van de hoofdcommissie op Curaçao en van de commissies op de andere eilanden een lijst aangehouden.

De wijzigingen worden door de hoofdcommissie en commissies in de leggers aangebracht in de maand Januari van het jaar, volgende op dat, waarin de verandering plaats greep. Het laatste lid van artikel 23 is ten deze toepasselijk.

Zij stellen in de gevallen onder letters *b* tot en met *f* de belastbare waarde en den aanslag, in dat onder *a* den aanslag

opnieuw vast op den voet van de bepalingen van hoofdstuk II; met dien verstande, dat in de gevallen onder letters *b* tot en met *f* de belastbare waarde wordt genomen op 1 Januari van het loopende belastingjaar.

De gewijzigde leggers worden, na onderteekening, terstond aan den Inspecteur der belasting verzonden.

Artikel 25.

De aanslagen worden door den Inspecteur der belastingen jaarlijks op kohieren gebracht in overeenstemming met de leggers.

Artikel 26.

De belasting is invorderbaar in vier gelijke termijnen, verschijnende op den voorlaatsten werkdag van elk kalenderkwartaal.

Zijn bij de uitreiking der aanslagbilletten een of meer termijnen reeds verschenen, dan zijn deze bij de uitreiking invorderbaar.

Indien wegens hetzelfde onroerend goed twee of meer personen belastingplichtig zijn, zijn zij voor het geheele bedrag van den aanslag hoofdelijk aansprakelijk. Bij executie van het onroerend goed geschiedt deze ten name van den op het kohier bekenden medeëigenaar.

Artikel 27.

Bij eigendomsovergang van onroerende goederen zijn de nieuwe verkrijgers op den voet van artikel 26, derde lid, aansprakelijk voor de grondbelasting van het loopende en het vorige jaar, wegens die goederen verschuldigd en kunnen zij tot de betaling daarvan, evenals degene, wiens naam op het kohier voorkomt, worden genoodzaakt.

HOOFDSTUK III.

BEZWAARSCHRIFTEN.

Artikel 28.

Zoowel de voorzitter van de hoofdcommissie op Curaçao en de voorzitters der commissies op de andere eilanden als de aangeslagene kunnen in het eerste jaar van het vijfjarig tijdvak en in de gevallen, voorzien bij artikel 24, in het jaar, waarin de nieuwe aanslag is vastgesteld, een bezwaarschrift indienen bij den Raad van beroep; de gemelde voorzitters binnen acht dagen na de vaststelling van den aanslag, de aangeslagene binnen eene maand na de verzending van het aanslagbillet, onder overlegging van een duplicaat daarvan.

Het bezwaarschrift wordt tegen ontvangbewijs bij den Ontvanger bezorgd of aan den voorzitter van den Raad van beroep kosteloos aangeteekend per post toegezonden; in het laatste geval geldt de dag van aanteekening als dag van indiening.

Artikel 29.

Er is een Raad van beroep, gevestigd te Willemstad, bestaande uit drie leden, waarvan een als voorzitter door den Gouverneur wordt aangewezen; bij den Raad zijn een of meer plaatsvervangende leden.

De leden en plaatsvervangende leden worden door den Gouverneur benoemd en ontslagen. Aan den Raad kan door den Gouverneur een ambtenaar als secretaris worden toegevoegd.

De benoeming der leden en plaatsvervangende leden geschiedt telkens voor het vijfjarig tijdvak, in artikel 14 bedoeld.

Het laatste lid van artikel 17 is ten deze toepasselijk.

De Raad beslist bij meerderheid van stemmen. Het voorlaatste lid, eerste zinsnede en het laatste lid van artikel 15 zijn ten deze toepasselijk.

Artikel 30.

De leden en plaatsvervangende leden van den Raad van beroep leggen, alvorens hunne werkzaamheden aan te vangen, in handen van den Gouverneur den eed af, omschreven in artikel 18, met verandering van de woorden „der commissie (en der hoofdcommissie) van aanslag" in „van den Raad van beroep."

De twee laatste leden van artikel 18 en artikel 19 zijn toepasselijk ten aanzien van den Raad van beroep.

Artikel 31

De Raad stelt zoowel den voorzitter der commissie of hoofdcommissie als den aangeslagene in de gelegenheid om het bezwaar desverkiezende mondeling of schriftelijk toe te lichten.

De voorzitter der hoofdcommissie op Curaçao is bevoegd de voorzitters der commissies op de andere eilanden te vertegenwoordigen.

De Raad kan een of meer deskundigen aanwijzen om hem voor te lichten en goederen op te nemen.

De uitspraak van den Raad is met redenen omkleed en wordt, door den voorzitter met den secretaris of een der leden onderteekend, in afschrift toegezonden aan den Inspecteur der belastingen, die voor de uitvoering zorg draagt en aan den belanghebbende.

Artikel 32.

Indien een uitspraak van den Raad een wijziging in den legger van aanslagen tengevolge heeft, wordt die door den voorzitter der commissie of hoofdcommissie aangebracht.

Artikel 33.

De deskundigen, door den Raad aangewezen, hebben, evenals de leden van den Raad, mits voorzien van hunne akte van benoeming, toegang tot de onroerende goederen.

Het bepaalde bij het tweede, derde en vierde lid van artikel 20 is toepasselijk.

Artikel 34.

De deskundigen, door den Raad geraadpleegd, genieten voor hunne werkzaamheden eene belooning benevens vergoeding voor reiskosten, volgens regelen door den Gouverneur bij besluit vast te stellen.

Deze kosten zijn ten laste der koloniale kas, indien een bezwaarschrift is ingediend door den voorzitter van een commissie of de hoofdcommissie of wanneer de aanslag door den Raad wordt bepaald op een lager bedrag dan door de commissie was geschied; in alle andere gevallen zijn zij ten laste van hem, die het bezwaarschrift heeft ingediend.

HOOFDSTUK IV.

ONTHEFFING.

Artikel 35.

Voor gebouwen of afzonderlijk gebruikte gedeelten van gewen met hunne aanhoorigheden, die gedurende een tijdvak van minstens zes achtereenvolgende maanden ongebruikt en onverhuurd gebleven zijn, wordt aan hem, die gedurende dat geheele tijdvak daarvoor is aangeslagen, op zijn verzoek ontheffing van belasting over dat tijdvak verleend, mits binnen eene maand, nadat bedoelde toestand is ingetreden, daarvan op Curaçao bij den Inspecteur der belastingen en op de andere eilanden bij den Ontvanger door den belanghebbende eene schriftelijke onderteekende aangifte is gedaan.

Artikel 36.

Ter bekoming van de ontheffing, in het vorige artikel bedoeld, dient de belanghebbende uiterlijk binnen een maand na afloop

van het dienstjaar, waarin het recht op ontheffing ontstond, onder onderlegging van een dubbel van het aanslagbillet een verzoekschrift aan den Inspecteur der belastingen in. Het verzoekschrift wordt bezorgd bij den Inspecteur of den Ontvanger tegen ontvangbewijs.

Wanneer het een afzonderlijk gebruikt gedeelte van een gebouw betreft of het gebouw met andere onroerende goederen in éénе som is geschat, wint de Inspecteur der belastingen het advies van de commissie van aanslag in omtrent de waarde, waarvoor bedoeld gebouw of gedeelte van een gebouw geacht moet worden in de belastbare waarde van het geheel begrepen te zijn; de commissie brengt haar advies schriftelijk uit binnen veertien dagen.

De Inspecteur beslist, zoonoodig na den belanghebbende te hebben gehoord. Hij deelt de beslissing schriftelijk aan den belanghebbende mede door aangeteekende toezending per post en draagt voor de uitvoering zorg.

De belanghebbende kan van de beslissing des Inspecteurs binnen eene maand na den dag van toezending in beroep komen bij den Administrateur van Financiën door bezorging van een bezwaarschrift bij den Ontvanger tegen ontvangbewijs. De beslissing wordt medegedeeld, ook aan den Inspecteur en uitgevoerd op den voet van het vorige lid.

Artikel 37.

Bij geheele of gedeeltelijke vernieling van gebouwen door onvoorziene rampen wordt ontheffing verleend voor den verderen duur van het belastingjaar en naar gelang van de vermindering in waarde.

De regelen, bij het vorige artikel gesteld, zijn ten deze toepasselijk, behoudens dat door den Inspecteur altijd het advies der commissie wordt ingewonnen en dat het verzoekschrift moet zijn ingediend binnen een maand na de vernieling.

HOOFDSTUK V.

STRAFBEPALINGEN.

Artikel 38.

Ieder, die den toegang weigert of belet, aan personen, die volgens de artikelen 20 en 33 tot dien toegang bevoegd zijn, wordt gestraft met een boete van tien tot vijftig gulden.

Met gelijke straf wordt gestraft hij, die weigert de aanwijzingen te doen in die artikelen bedoeld.

Is de overtreder eene naamlooze vennootschap, een reederij of rechtspersoon, dan wordt de strafvervolging ingesteld en de straf uitgesproken tegen de bestuurders.

Artikel 39.

Indien in een aangifte of verzoekschrift, als in artikel 35 of 36 bedoeld, onjuist zijn vermeld feiten, die, indien zij juist waren, op ontheffing of op ontheffing tot grooter beloop aanspraak zouden geven en bewezen wordt, dat de onderteekenaar tijdens de indiening van de onjuistheid dier feiten kennis droeg, wordt hij gestraft met eene boete van vijf-en-twintig tot honderd gulden.

Artikel 40.

Met het opsporen van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de in artikel 12 no. 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen, belast alle ambtenaren der belastingen.

Artikel 17 eerste lid, tweede zinsnede, van dat Wetboek is op hen toepasselijk.

HOOFDSTUK VI.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 41.

Iedere erfgenaam, de executeur-testamentair of de bewindvoerder over de nalatenschap is bevoegd bezwaarschriften, aangiften en verzoekschriften in te dienen omtrent den aanslag van een overledene, alsof hijzelf de aangeslagene ware.

Artikel 42.

Alle stukken, krachtens deze verordening op te maken, zijn vrij van zegel.

Artikel 43.

Alle stukken door de Administratie, commissiën of den Raad van beroep aan belanghebbenden uit te reiken, kunnen per post worden verzonden, vrij van port; indien aanteekening moet geschieden heeft deze kosteloos plaats.

Artikel 44.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Grondbelastingverordening 1907".

Artikel 45.

Met afwijking van artikel 11 wordt op het eiland Curaçao de grondbelasting geheven:

over het jaar 1908 tot 0.65 ten honderd
„ „ „ 1909 „ 0.60 „ „
„ „ „ 1910 „ 0.55 „ „

Artikel 46.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

~~De heffing der belasting vangt aan den 1 Januari 1908.~~

Behoudens de bepaling van artikel 4 der verordening d.d. 14 November 1902 (P.B. van 1903 n⁰. 1), vervalt met dien datum de verordening d.d. 28 Juli 1881 (P.B. n⁰. 20), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen d.d. 6 Mei 1887 (P.B. n⁰. 16), 14 November 1902 (P.B. van 1903 n⁰. 1), 20 Februari 1903 (P.B. n⁰. 11) en 30 April 1906 (P.B. n⁰. 18).

Artikel 47.

De bij de artikelen 15 en 16 bedoelde commissiën en de hoofdcommissie voor het eiland Curaçao worden voor de eerste maal benoemd voor het tijdvak, aanvangende met de in werkingtreding dezer verordening en eindigende 30 September 1908. Zij vangen hunne werkzaamheden terstond aan; de leggers worden zoo spoedig mogelijk opgemaakt.

De aanslag geschiedt, met afwijking van artikel 14, voor de eerste maal alleen voor het jaar 1908.

Uit de bij de inwerkingtreding dezer verordening voor het eiland Curaçao bestaande schattingslijsten, opgemaakt volgens de bij het vorige artikel ingetrokken verordening, worden door de gemelde hoofdcommissie voor de eerste maal de leggers, bij artikel 21 bedoeld, opgemaakt voor het jaar 1908.

Daarbij wordt in de belastbaarstelling en in de vastgestelde waarden volgens die schattingslijsten geene verandering gebracht, doch artikel 24 is op de in 1907 plaatsgegrepen veranderingen van toepassing; de aanslagen worden vastgesteld met inachtneming van artikel 45.

Artikel 28 is ten aanzien van de in deze leggers voor het jaar 1908 opgenomen aanslagen alleen toepasselijk in de gevallen bij artikel 24 voorzien.

Het eerste vijfjarige tijdvak, in artikel 14 bedoeld, vangt aan den 1 Januari 1909.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — **2.**

Grondbelasting.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

Nadat in 1818 op het eiland Curaçao eene belasting van een half percent op alle vaste eigendommen en hypotheken was ingesteld als tijdelijke maatregel, om namelijk met eenige andere middelen te voorzien in de gelden, benoodigd voor de schadeloosstelling wegens de destijds in grooten getale in omloop zijnde valsche Portugeesche goudstukken (Fonds tot vernietiging der bewijzen van de afgekeurde Johannissen), werd met het belastingstelsel van 1828 de grondbelasting ingevoerd, die thans nog bestaat, zij het niet geheel meer in denzelfden vorm, dan toch nog met denzelfden belastingvoet.

Die grondbelasting bedroeg „1% van alle vaste goederen, na aftrek van hypotheek- en obligatieschulden." Zij maakte deel uit van een soort gescheduleerde beperkte vermogensbelasting, want tegelijkertijd werd geheven: 1% van hypotheken en obligatieschulden, ½ à 1% van de waarde van plantage-inventarissen, 1% van de waarde van alle slaven en 1% van die van het meubilair. Van alle deze belastingen bestaat nog slechts de jaarlijksche belasting à 1% van de waarde der onroerende zaken krachtens de verordening P.B. 1881 n°. 20, zooals die in 1887, 1902, 1903 en 1906 is gewijzigd.

Op Bonaire en Aruba werd krachtens de reglementen van administratie en bestuur dier eilanden dd. 1823 (P.B. n°. 66 en 67) eene grondbelasting geheven tot hoogstens ¾% van de waarde. Deze heffingen bleven bestaan bij de belastingherziening van 1828 en na den verkoop der domeingronden op Bonaire in 1868 werd de belasting aldaar gesteld op 1%. In het belastingreglement van Bonaire van 1875 (P.B. n°. 18) komt de grondbelasting niet meer voor; daarentegen werd daarbij o.a. het invoerrecht opgevoerd van 1 tot 10%. In het belastingreglement van Aruba dd. 1873 (P.B. n°. 15) komt daarentegen wel eene grondbelasting voor, doch nu in den vorm van een grondrente ad. f 1.25 per hectare of gedeelte.

Op alle drie de bovenwindsche eilanden is bij de belastingherziening van 1828 een grondbelasting ad 1% van de waarde ingevoerd (benevens op hypotheken en obligatieschulden). Op St. Martin werd die belasting echter reeds in 1831 weer afgeschaft en werden de invoerrechten verhoogd, 15 opcenten op alle directe belastingen geheven en een slachtgeld ingesteld. Bij de latere belastingherzieningen, ook bij het belastingreglement van 1872 (P.B. n°. 18) werd de grondbelasting niet meer opgenomen; intusschen waren de in- en uitvoerrechten gestegen van 3¾ en 4½ tot 8 en 10%. Ook op St Eustatius (kolonie St. Eustatius en Saba) — van de financiën van Saba vóór 1862 is weinig bekend — werd in 1828 de grondbelasting ingevoerd, doch reeds in 1831 weder afgeschaft; met twee andere belastingen werd zij door acht nieuwe vervangen op verzoek der inwoners; in 1832 was men echter wederom van gevoelen veranderd en werden nieuwe wijzigingen ingevoerd. Later, ook niet in de belastingreglementen van 1873 (P.B. n°. 16 en 1874 n°. 3), wordt voor Eustatius en Saba de grondbelasting niet meer aangetroffen.

De tegenwoordige toestand is derhalve, dat op Curçao een

grondbelasting bestaat, sedert 1828 bedragende 1% van de waarde der onroerende zaken; op Aruba sedert 1874 een grondbelasting ad f 1.25 per hectare of gedeelte; terwijl op de overige vier eilanden geen grondbelasting wordt geheven.

De grondbelasting op Curaçao werd in 1828 geheven naar de destijds laatst bekende koopprijzen. Van een schatting of herschatting was niets bepaald. In het jaar 1844 (P.B. 1844 no. 253) werden de eigendommen geschat en werd de belasting naar de nieuwe grondslagen geheven. Die schatting werd vervolgens in 1856 herzien (P.B. 1856 n°. 7) en de nieuwe schatting verbindend verklaard voor 5 jaren (P.B. 1857 no. 9). Tevens werd toen de juiste bepaling gemaakt, dat de schatting om de 5 jaren zoude worden herzien, hetgeen is geschied tot 1878, toen de schatting van 1873—1878 ook voor 1878—1882 verbindend werd verklaard. Volgens de nieuwe verordening van 1881 P.B. n°. 20 zijn de herschattingen om de drie jaren geschied.

In 1887 (P.B. n°. 16) werd uitdrukkelijk bepaald, dat delfstoffen niet onder de belastbare waarde voor de grondbelasting gerekend moest worden; terecht, als zijnde het tegendeel in strijd met den aard eener grondbelasting; en ten slotte werd bij P.B. 1903 n°. 1 de belasting op de hypotheken, die nog op den voet van het jaar 1828 bestond, afgeschaft, daar geen wetsbepalingen hadden kunnen beletten, dat de crediteuren deze ten hunnen laste bedoelde belasting op de eigenaren-debiteuren hadden afgewenteld en de eigenaren dus reeds lang de grondbelasting ten volle droegen.

De opbrengst der belasting volgens de kohieren is geweest in ronde cijfers

1882/4	f 66450.
1885/7	f 78500
1888/90	f 72450.
1891/3	f 72000.
1894/6	f 78000.
1897/9	f 83000.
1900/2	f 81000.
1903/5	f 74000.

terwijl de kohieren voor het loopende tijdvak bedragen f 67000.

De grondbelasting (grondrente) op Aruba heeft over de jaren 1901—1905 gemiddeld opgebracht f 2800.

De grondbelasting op Curaçao ad 1% van de waarde wordt gewoonlijk gelijk gesteld met $16^2/_3$ % van de opbrengst. Terwijl de belastingvoet sedert 1828 dezelfde is geweest, kan dit van de belasting niet gezegd worden. Immers terwijl sedert 1856 door de toen ingevoerde periodieke schattingen de belasting nagenoeg in overeenstemming met de waarde en dus gelijk bleef, was dit vóór dien tijd natuurlijk niet het geval en evenals rijzing in waarde destijds beteekende vermindering van belasting, zoo moet bij daling in waarde de belasting dikwijls tot nog veel hooger percentage dan $16^2/_3$ zijn gestegen, tot groote schade vooral van het plantagebedrijf.

Dientengevolge kan vóór 1856 ook de amortisatie niet dan zeer onvolkomen zijn geweest, daar feitelijk de belastingvoet steeds veranderde. Voor die amortisatie waren overigens de voorwaarden aanwezig, daar de grondbelasting een zakelijke opbrengstbelasting was en in het stelsel geen andere dergelijke belasting van eenige beteekenis daarnevens stond. Volkomen is de amortisatie eerst geworden en gebleven na 1856, want ook sedert dien tijd zijn geen andere zakelijke opbrengstbelastingen ingevoerd. Al moet dan ook worden aangenomen, dat de grondbelasting niet op de tegenwoordige eigenaren drukt, hiermede is geenszins de hooge grondbelasting verdedigd. Die belasting drukte namelijk telkens opnieuw met haar volle gewicht op elk nieuw onroerend kapitaal. Wanneer kapitaal wordt aangewend tot verbetering van een plantage en ook, hoewel minder eenvoudig, wanneer een huis wordt gesticht, wordt herbouwd of bijgebouwd, telkens wordt dan de druk opnieuw ondervonden.

Wat geen bezwaar zoude zijn, wanneer de belastingvoet matig ware, is uit een oeconomisch oogpunt hoogst bedenkelijk, nu de grondbelasting zoo hoog is. De belasting belemmert

nu in sterke mate grondverbetering en tevens, hoewel in mindere mate, den aanbouw van woonhuizen en andere gebouwen. Een voorbeeld moge dit duidelijk maken. Gesteld dat een planter f 10000 besteedt tot verbetering van zijne plantage, dat het geld hem kost 6% en hij een hoogere zuivere opbrengst verkrijgt ad f 800 (anders zou kapitaalaanwending geen zin hebben), dan is het voordeel f 200; doch gesteld dat er nu een grondbelasting wordt geheven ad 20% van de opbrengst dan zal deze ook 20% van f 800 = f 160 meer bedragen en blijft er dus slechts f 40 voordeel over. Het is duidelijk, dat bij een kleine wijziging in de cijfers het voordeel geheel verloren gaat, m. a. w. de grondverbetering onmogelijk wordt. Hoewel de cijfers in het voorbeeld willekeurig gekozen zijn, is dit natuurlijk niet louter theorie; het zij voldoende er op te wijzen, dat het omstreeks 1832 in een gedeelte van Engeland is voorgekomen, dat door de opdrijving der grondbelasting de eigenaars van landerijen geen pachters konden vinden en gedurende een lange reeks van jaren niets is gedaan aan grondverbetering.

Al moge er op Curaçao niet, zooals bij eenigszins gewijzigde cijfers van het voorbeeld, sprake zijn van absolute onmogelijkheid van grondverbetering, eene heffing van $16^2/_3$ % is toch zoo hoog, dat zij een te kleine voordeelige marge laat en bij den minsten tegenslag zelfs nadeel ten gevolge kan hebben. Niet ten onrechte is dus op Curaçao altijd geklaagd over de te hooge grondbelasting en er is een onmiskenbare tegenstrijdigheid tusschen deze hooge belasting met hare nadeelige werking en de vele maatregelen, die door het Bestuur worden genomen ter opheffing van landbouw.

De fout, in 1828 begaan, is groot en zij moet een onberekenbaar nadeel aan de plantages en den geheelen oeconomischen toestand van Curaçao hebben toegebracht. Toch kan den herziener van 1828 daarvoor niet ten volle het verwijt treffen, want, wanneer men de stukken uit dien tijd raadpleegt, blijkt, dat deze op elk eiland voor zoovele en velerlei bijzondere eischen en wenschen stond, die uit een technisch oogpunt niet ingewilligd konden worden of onderling onvereenigbaar waren, dat de gedeeltelijke voldoening daaraan tot vele fouten heeft moeten voeren.

Doch hoe dit zij, het Bestuur stond hier, zooals op vele andere punten der belastingherziening voor de moeilijke vraag: hoe de fouten weg te nemen, grondig, afdoende en vooral ook, hoe de aequivalenten te vinden.

Wegneming van de fout der te hooge grondbelasting kan in niets anders bestaan, dan in verlaging. Doch zal die verlaging eenigszins doel treffen, dan kan zij niet onbeteekenend zijn. Zij dient niet minder te beloopen dan de helft, zoodat de belasting van $16^2/_3$ komt op $8^1/_3$ % [1]).

Evenwel, bijzondere moeilijkheden deden zich hier voor: 1°, het groote bedrag, dat er mede gemoeid is en 2°, de omstandigheid, dat men met een geamortiseerde belasting te doen heeft, zoodat verlaging beteekent een geschenk tot het gekapitaliseerd bedrag aan de tegenwoordige eigenaren. Toen in het Moederland bij de peraequatie der grondbelasting, na de herziening van de schatting der ongebouwde eigendommen, de voor sommige gemeenten bestaande zeer abnormale percentages ook moesten worden gebracht tot den nieuwen algemeenen belastingvoet van 6%, is het verschil verdeeld over 10 jaren. De grondbelasting vertegenwoordigt echter onder de inkomsten der Kolonie een zoo aanmerkelijk bedrag, dat het budget een dergelijken maatregel niet toelaat. Immers werden terstond de aequivalenten daarnevens geheven, dan zoude men over te zwaren, hoewel afloopenden, druk klagen; en werd de heffing van het aequivalent uitgesteld, dan zou de koloniale kas gedurende 10 jaren voor een steeds verminderende ontvangst aan grondbelasting zonder aequivalent staan; ten slotte moest het aequivalent, ook in verband met anderen te verbeteren groote fouten, op zoovele verschillende onderdeelen gevonden worden, dat ook reeds om deze reden de gezegde maatregel onuitvoerbaar was te achten.

1) In het Moederland wordt geheven van gebouwd 5.2039%; van ongebouwd 6%, makende met prov. en gemeente opcenten beiden 7 à 8%.

Er was niets anders mogelijk dan het offer bijna geheel terstond te brengen. Ontworpen is de dadelijke vermindering der grondbelasting met 35%, om vervolgens in drie jaren te stijgen tot 50%. (verg. ook § 8 der Memorie van toelichting tot het ontwerp tot intrekking der belastingreglementen der vijf andere eilanden). De aldus verminderde belasting zal dan voorts worden uitgebreid tot de andere eilanden, waartegen op Aruba de bestaande grondbelasting komt te vervallen. De bezwaren, die vroeger terecht golden tegen een grondbelasting van 1% der waarde, kunnen niet aangevoerd worden tegen eene tot slechts $^1/_2$% en ook deze eilanden moeten op verschillende onderdeelen eenig aequivalent leveren, zal niet de belastingherziening drukkend worden voor het eiland Curaçao.

De financiëele uitkomsten van den maatregel (gouvernementseigendommen niet medegerekend), waarbij tot basis voor Curaçao heeft gestrekt de gemiddelde opbrengst over de laatste driejarige tijdvakken 1900/2, 1903/5, 1906/8 ad f 74000, zijn volgens berekening na opnemingen, als volgt te schatten:

	meer	minder
Curaçao		f 37000
Aruba	f 1920	f 2800
Bonaire	f 2180	
St. Martin	f 2570	
St. Eustatius	f 550	
Saba	f 1280	
	f 8500	f 39800
		f 8500
	Saldo verlies	f 31300.

Deze cijfers wijzen den toestand aan, nadat de verlaging op Curaçao ten volle zal zijn verkregen. (Zie over het verband tusschen dezen maatregel en de herziening in het algemeen § 8 der Memorie van toelichting tot het intrekkingsontwerp der belastingreglementen der vijf andere eilanden, boven aanhaald). In verband met de lage schatting voor het loopende tijdvak ad f 67000 tegenover het middencijfer f 74000, waarmede gewerkt moest worden, zal dus, aannemende, dat de schatting ook voor 1909/11 niet veel hooger wordt, de toestand zijn, dat op Curaçao in de plaats van f 67000 wordt geheven in

1908	f 67000 ×	$^{65}/_{100}$	= f 43550
1909	„ „	$^{60}/_{100}$	= f 40200
1910	„ „	$^{55}/_{100}$	= f 36850
1911 en vlg.	„ „	$^{50}/_{100}$	= f 33500

en wordt in de plaats van het in staat C gestelde cijfer van f 37000 een afloopend bedrag meer en ten slotte een stijgend bedrag minder geheven als volgt, in:

1908	+ f 6550
1909	+ f 3200
1910	— f 150
1911	— f 3500

welke vermindering, zooals in de bovengemelde memorie van toelichting is gezegd, verwacht wordt dan in dien zelfden tijd door stijgende opbrengst der andere belastingen, die aanvankelijk een tegenslag kunnen geven, te zullen worden opgewogen.

Is in het bovenstaande de belangrijke financiëele maatregel ten opzichte der grondbelasting besproken, een enkel woord dient nog gewijd te worden aan de ontworpen nieuwe verordening en hare techniek.

Op den voorgrond sta, dat eene behoorlijke regeling der grondbelasting bij het ontbreken van een kadaster niet wel mogelijk is. Daar evenwel van de invoering van een kadaster de zoo noodzakelijke hervorming niet mag worden afhankelijk gesteld, is een nieuwe regeling ontworpen, zoo goed als zulks bij gebreke van een kadaster mogelijk is.

Een groote fout van de bestaande verordening is, dat zij niet, zooals alle andere grondbelastingwetten, bepaalt, wat onder de waarde der onroerende goederen te verstaan is.

Bij het ontwerp is in deze leemte voorzien op de wijze, als door het beginsel eener grondbelasting gevorderd wordt.

In de wijze van vaststelling der aanslagen kon eene verandering worden gebracht, die het werk belangrijk bespoedigt. De voorafgaande opmaking van schattingslijsten met gelegenheid tot reclame daartegen heeft slechts zin, waar men een kadaster moet aanleggen, dat bestemd is om voor tientallen van jaren of wel voor onbepaalden tijd te gelden en dat tot grondslag moet strekken voor de heffing naar een verschillenden en steeds wisselenden belastingvoet. Hier, waar geen duurzame grondslagen in een kadaster worden opgenomen en de grondbelasting bestaat in een onveranderlijk deel der waarde, was een practischer regeling mogelijk, terwijl de rechten der belastingschuldigen evengoed gewaarborgd blijven. Voorts zijn de werkzaamheden op het hoofdeiland zoodanig geregeld, dat zij spoediger kunnen afloopen en gelijkmatigheid in de de schattingen over het geheele eiland wordt verzekerd.

Overeenkomstig de nieuwere beginselen van belastingrecht is een Raad van beroep ingesteld.

Behalve het genoemde levert het ontwerp nog een aantal verschilpunten met de bestaande regeling op, die bij de artikelen zullen worden toegelicht.

Artikelen.

Art. 2 letter a. Alleen de eigendommen, die het Gouvernement jure publico bezit zijn vrijgesteld; die, welke het jure privato bezit, behooren, evenals alle andere dergelijke eigendommen, aangeslagen te worden. De belastingopbrengst daarvan, eene fictieve bate, zoolang de eigendom niet van het Gouvernement in particuliere handen is overgegaan, is bij de raming, in de Algemeene beschouwingen voorkomende, natuurlijk niet medegerekend.

Art. 3. Dikwijls vraagt men zich bij de schattingen voor de grondbelasting in de Kolonie af, wat men schatten moet en terecht, want de verordening geeft geen antwoord, hetgeen zij toch behoorde te doen. Uit het karakter der grondbelasting als zakelijke opbrengstbelasting vloeit voort, dat de grondslag geen andere kan zijn dan de opbrengst der zaak, onafhankelijk van alle persoonlijke verbintenissen en persoonlijke omstandigheden. Bij de meeste bestaande regelingen is die jaarlijksche opbrengst (de belastbare opbrengst) de grondslag. Wil men niet de jaarlijksche opbrengst doch de waarde van het goed tot grondslag nemen — en voor het behoud van dit systeem valt wel iets te zeggen — dan moet het zijn de opbrengstwaarde, te vinden door kapitaliseering.

In de artt. 5—10 is dit nader uitgewerkt.

Art. 4 letter b. Niet alleen die werktuigen, welke door wetsduiding onroerend goed zijn, doch ook die welke aard- of nagelvast zijn, mogen niet in aanmerking komen. Zij behooren tot het bedrijf, het is een principiëele fout om ze in een grondbelasting te betrekken.

Art. 5. Zegt de bestaande verordening niet wat onder de „waarde" te verstaan is, zij zwijgt er evenzoo over naar welk tijdstip die waarde beoordeeld moet worden; men kan wel niet anders aannemen dan de waarde tijdens de schatting. Dit nu is een verkeerd systeem, al geldt de schatting ook slechts voor drie jaren; de belastbare waarde voor een grondbelasting mag nooit zijn de waarde op een bepaalden dag, doch een gemiddelde over een voorafgaand tijdvak. In art. 5 is derhalve bepaald, dat genomen moet worden de gemiddelde opbrengstwaarde over het loopende en de twee voorafgaande jaren. Zooals uit art. 23 zal blijken is de aanvang der werkzaamheden ontworpen in October van het jaar, aan elk nieuw tijdperk vooraf gaande; dit is dus het hier bedoelde loopende jaar.

De kapitaliseering van de jaarlijksche opbrengst tot vinding van de opbrengstwaarde levert geen moeilijkheid op ten aanzien van ongebouwde eigendommen; naar de in zake de grond-

belasting steeds aangenomen berekening is de factor van vermenigvuldiging te stellen op $16^2/_3$ of, de grondbelasting zelve in rekening brengende, in een geheel getal op 16. Wat gebouwde eigendommen betreft is het billijk voorgekomen een lager cijfer aan te nemen. In de eerste plaats is het niet doenlijk om voor elk huis in het bijzonder de onderhoudskosten te schatten; verder heeft men te letten op waardevermindering door ouderdom en ten slotte op de grondbelasting. Het is bekend, dat de huizen in onze Kolonie niet veel aan onderhoud vorderen; stelt men dit gemiddeld per jaar op ½ %; de waardevermindering, ruim genomen, op 1% en voegt men er de grondbelasting bij, dan komt men bij een renteroet van 6% tot een multiplicator van $12^1/_2$, hetgeen zeker als een minimum te beschouwen is.

Op welke wijze de jaarlijksche opbrengst wordt bepaald is uitgewerkt in de artt. 7—10.

Art. 7. Voor de bepaling van de opbrengst is er natuurlijk geen betere maatstaf dan de huurprijs, mits, zooals het ontwerp ook bepaalt, onder normale omstandigheden bedongen; alzoo geen zoogenaamde affectieprijs, noch eene, die somtijds met het oog op den persoon des huurders abnormaal laag is gesteld.

Een onderscheiding moest echter worden gemaakt tusschen gebouwde en ongebouwde eigendommen, niet alleen uit een technisch oogpunt, maar ook omdat de laatste in de Kolonie zelden verpacht worden (hoofdzakelijk alleen de domeingronden).

Over gebouwde eigendommen handelen de artt. 7 en 8. Op den voorgrond staat dus de huurprijs en is een gebouw niet verhuurd, dan moet de huurwaarde worden bepaald door vergelijking. Het art. 7 behoeft overigens geen toelichting.

Art. 8. Daar plantagehuizen hoofdzakelijk hunne waarde ontleenen aan de landerijen, waarmede ze in gebruik zijn — al worden sommigen ook wel voor korten tijd verhuurd — is de huurwaarde hier geen bruikbare maatstaf en moest een andere bepaald worden, hetgeen, naar de ondergeteekende meent, in billijkheid is geschied.

Art. 9. Ten aanzien van ongebouwde eigendommen moet voor de zeldzame gevallen van verhuring de huurprijs richtsnoer zijn. Voor de meeste zal echter het tweede lid van het artikel gelden en dit in overeenstemming met alle grondbelastingwetten.

De aandacht wordt er op gevestigd, dat, overeenkomstig den aard dezer zakelijke opbrengstbelasting, het onroerend goed wordt beschouwd als een zaak, zooals die daar ligt, onverschillig in wiens handen zij zich bevindt. Of een bijzonder bekwame en ijverige planter een buitengewoon hooge opbrengst weet te verkrijgen doet niet ter zake, en evenmin of de bezitter van een andere plantage zijne bezitting verwaarloost en bijna geen opbrengst verkrijgt. De vraag, die de commissie zich moet stellen in deze: wat heeft, naar de middelprijzen van allerlei producten, bij een normaal gebruik, d. i. als een goed huisvader, de plantage gemiddeld over de laatste drie jaren kunnen opbrengen; en vervolgens trekt men daarvan af de normale kosten van onderhoud, bebouwing, grondbewerking, het oogsten en verkrijgen der voortbrengselen.

Art. 10. Is ten slotte op geene der in de voorafgaande artikelen voorgeschreven wijze de jaarlijksche opbrengst van gebouwde of ongebouwdde eigendommen te bepalen — welke gevallen intusschen zeer zeldzaam zullen zijn — dan voorziet art. 10 daarin.

Art. 11. Over het bedrag der grondbelasting en den overgangsmaatregel (art. 45) is hij de algemeene beschouwingen gehandeld.

Art. 12 Deze bepaling vloeit wederom voort uit het karakter der grondbelasting als zakelijke opbrengstbelasting. Niet de huurder, die slechts een persoonlijk recht heeft is de belasting-

plichtige, doch de zakelijkrechthebbende; dus in den regel de eigenaar, maar niet altijd deze; is een ander krachtens zakelijk recht, bijv. vruchtgebruik, erfpachtrecht, de rechthebbende op de opbrengst, dan is deze de belastingplichtige en niet de eigenaar, die niet het genot heeft.

Art. 14. Periodieke herziening der belastbare waarde met niet te lange tusschenpoozen, ten einde zoo na mogelijk de verhouding tusschen deze en de belasting te bewaren, is een eisch voor eene goed geregelde grondbelasting. Curaçao verkeert in dat opzicht sedert 1857 in een veel gunstiger toestand dan de meeste landen. Hoewel nu een belastingverordening goed moet worden uitgevoerd door voldoend personeel en er geen bezwaar bestaat om, naar de beginselen van het nieuwere belastingrecht, de medewerking der burgers bij de uitvoering van wetten in te roepen, zoo is hier toch beperking geboden. Het Bestuur heeft eenerzijds zorg te dragen, dat de administratiekosten niet te veel worden opgevoerd en anderzijds moet het er op bedacht zijn om niet meer dan noodzakelijk is burgers te onttrekken aan hun productieven arbeid. Daarom is het tijdperk van drie jaren op vijf jaren gebracht. Te minder bestaat daartegen bezwaar, nu de schatting naar een gemiddelde zal geschieden en de grondbelasting zoo belangrijk wordt verlaagd.

Art. 15—16. Voor de andere eilanden dan Curaçao komt éene commissie voldoende voor, ook voor Bonaire en Aruba, aangezien daar veel gouvernementseigendom is en het particuliere bezit op Bonaire niet zeer verdeeld is.

Voor het hoofdeiland zijn ontworpen een aantal kleine commissies, — het aantal naar de behoefte door den Gouverneur te bepalen. Deze gaan tot een voorloopige vaststelling over; vervolgens vormen de voorzitters dier commissies met den Inspecteur de hoofdcommissie, die de aanslagen vaststelt na de uitkomsten der schattingen onderling te hebben vergeleken en welke op deze wijze in staat is voor de gelijkmatigheid der schattingen zorg te dragen. De voordeelen van eene dergelijke werkwijze: verdeeling van den arbeid, bespoediging van het werk en eene juiste verhouding tusschen de schattingen, springen in het oog.

Art. 20. Tot het goed verrichten der schattingen is betreding der eigendommen dikwijls onvermijdelijk. In alle grondbelastingwetten en ook andere belastingwetten is zulks dan ook bepaald en meestal tevens, dat bij weigering de bevoegde personen zich toegang kunnen verschaffen door middel van den sterken arm, onverminderd strafvervolging. De ondergeteekende heeft gemeend, dat eerstbedoelde bepaling weinig in den geest der ingezetenen zoude zijn, weshalve wel de verplichting om toegang te verleenen in het ontwerp is geschreven, doch de sanctie niets anders zal zijn dan eene boete. De ondervinding zal overigens moeten leeren of dit van het gewone afwijkende systeem in de praktijk voldoende is. Het zal overigens wel geen betoog behoeven, dat weigering van toegang in het geval van reclame een vermoeden in het nadeel van den reclamant zal scheppen.

Artt. 21—22. Zooals reeds bij de algemeene beschouwingen met een enkel woord werd gezegd, is hier een belangrijke administratieve verandering aangebracht. De schattingslijsten zijn vervangen door leggers van aanslagen, die door de commissies (van aanslag) worden opgemaakt. Waar de belasting in een onveranderlijk deel van de belastbare waarde bestaat, is vaststelling van die waarde tegelijkertijd vaststelling van den aanslag. Voorafgaande opmaking van schattingslijsten en ter visie legging daarvan is daarom onnoodig tijdverlies. Uit de leggers worden telken jare de kohieren opgemaakt en na ontvangst van het aanslagbillet in het eerste jaar kan ieder tegen zijn aanslag reclameeren (art. 28) en voorts in volgende jaren ten opzichte van elken nieuwen of gewijzigden aanslag (art. 28 j° art. 24).

De belastingschuldigen behouden dus dezelfde rechten als hun thans toekomen, alleen het tijdverlies der ter visie legging wordt bespaard.

Art. 23. De omvangrijke werkzaamheden der schatting brengen bij elk nieuw tijdperk thans eene belangrijke vertraging en onregelmatigheid in de administratie te weeg. Ten deele is getracht hierin verbetering te brengen door de verdeeling der werkzaamheden op Curaçao over vele kleine commissies artt. 15—16) en door den tijd aan het ter visie leggen van schattingslijsten verbonden uit te winnen (art. 21 j° 28). Een en ander is echter nog niet voldoende om een regelmatigen gang van het werk der ambtenaren te verzekeren. Daartoe is in art. 23 de aanvang der werkzaamheden bepaald in October, aan elk nieuw tijdvak voorafgaande. Daartegen bestaat naar de meening van den ondergeteekende geen bezwaar, aangezien in den loop van 2 à 3 maanden zelden belangrijke veranderingen in de waarden zullen intreden en overigens toch in het vervolg zal worden te werk gegaan naar gemiddelden over drie jaren.

Art. 24. Het geregeld aanhouden van een lijst van alle in dit artikel bedoelde veranderingen door den Inspecteur en de Ontvangers zal het werk der commissies (of hoofdcommissie) in het begin der tweede en volgende jaren van het tijdvak zeer vergemakkelijken.

Art. 27. Het ontbreken van een dergelijke bepaling heeft meermalen tengevolge gehad, dat debiteuren na overdracht van het goed zich ongestraft aan de betaling der grondbelasting konden onttrekken. De bepaling stemt overeen met die in het Moederland (Wet van 22 Mei 1845, Stbl. 22). Het spreekt van zelf, dat de kooper levering vrij van lasten kan vorderen; anders zal hij het bedrag der belasting op den koopprijs korten. Overigens wordt hij wettelijk gesubrogeerd (art. 1419 n°. 3 B.W.).

Art. 28. Verg. ad artt. 21—22.

Artt. 35—36. Ten aanzien van deze artikelen kan worden verwezen naar de behandeling van de verordening P.B. 1906 n°. 18 (gedrukte stukken zitting 1905—1906). De termijn is gesteld op zes maanden op de gronden, in bedoelde stukken aangevoerd; in het Moederland is de termijn 12 maanden. Nu de grondbelasting geheel op nieuw geregeld wordt, komt het wenschelijk voor de bepaling zoodanig te stellen, dat zij aan haar doel beantwoordt nl. te gelden voor buitengewone, onvoorziene toevallen. Onder de bestaande verordening heeft de ondergeteekende den korteren termijn van P.B. 1906 n°. 18 billijk geacht, doch nu de schattingen naar gemiddelden zullen geschieden en de belasting belangrijk verlaagd wordt, zou een kortere termijn dan 6 maanden het doel voorbij streven.

Art. 46. Het is wenschelijk de heffing volgens de nieuwe regeling te doen aanvangen bij het begin van het belastingjaar. (1 Januari 1908)

Art. 47. Daar de invoering van het nieuwe belastingstelsel toch reeds hooge eischen aan de ambtenaren zal stellen, komt het gewenscht voor om op Curaçao niet terstond tot een herziening over te gaan (zoals in 1882), doch het tijdperk van 1906—1908 te laten afloopen. Door artikel 47 schijnt voldoende in de noodige overgangsmaatregelen voorzien.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907–1908.–2.

Ontwerp-verordening: Grondbelasting.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

§ 1. Algemeen verklaarde men in te stemmen met de strekking van dit ontwerp.

Te lang reeds — meende men — had eene hooge grondbelasting op Curaçao den ondernemingsgeest gedrukt, het landbouwbedrijf lam geslagen. Het werd tijd dat daarin verandering werd gebracht.

In verband echter met de bij de herziening gedane voorstellen tot voorziening in het tekort, dat, grootendeels tengevolge van de voorgestelde verlaging der grondbelasting, in de koloniale geldmiddelen zal ontstaan, achtten eenige leden de ontworpen verlaging te aanzienlijk.

Andere leden voerden hiertegen aan, dat de voorgestelde verlaging gepaard gaat met de invoering eener belasting op de huurwaarde, en dat bij eene geringere verlaging der grondbelasting, evengemelde belasting op de huurwaarde misschien te zwaar zou gaan drukken op de eigenaren, bewoners van hun eenig huis.

Eenige leden achtten het standpunt van het Bestuur, dat de verlaging der grondbelasting op Curaçao een geschenk aan de tegenwoordige eigenaren beteekent, niet juist. Gesteld toch, dat ware zoo, hoe zou dan moeten worden gequalificeerd het invoeren dier belasting op de andere eilanden dan Curaçao en Aruba?

§ 2. Hoewel men toegaf, dat het in artt. 5—10 van het ontwerp ontwikkelde systeem ter bepaling der waarde juist en logisch is, meenden vele leden toch aan het stelsel van de bestaande verordening de voorkeur te moeten geven.

De toestand op Curaçao — zoo betoogden zij — is nu eenmaal zoo, dat men de waarde van de grootste, de rijkste en de meest weelderig ingerichte en van alle gemakken voorziene huizen niet uit hunne huurwaarde, ook niet uit vergelijking met andere kan leeren kennen; en wel om de eenvoudige reden, dat al wie zich de weelde kan veroorloven in zulk een huis te wonen, zich er een bouwt. Komt zoo'n huis nu, hetzij door vertrek naar elders of door uitsterven van eene familie leeg, dan is het eenvoudig onverhuurbaar of wordt tegen een beslist te lagen huurprijs verhuurd. Personen toch die z. g. luxehuizen kunnen huren zijn in de Kolonie niet talrijk.

Ook de buiten de stad gelegen villa's — de tuintjes in het 2e. en 3e. district — hoe zou het daarmee gaan, indien de waarde uit de opbrengst of door vergelijking moest worden bepaald?

En aan den anderen kant de plantages met roerende inventaris. Wat zal als opbrengst van het onroerend goed, wat als opbrengst van de roerende inventaris worden beschouwd?

De perceelen, bestaande uit huurhuisjes, waarvan de eigenaren zooveel met wanbetaling der huurpenningen te kampen hebben. Welke is de opbrengst daarvan? Zou men den verhuurder op zijn woord moeten gelooven of zou de totale huurwaarde met een vast percentage, voor verlies wegens wanbetaling van huur, moeten worden verminderd ?

Artikelen.

Art. 2. Wat — zoo werd gevraagd — wordt bedoeld met het beoogen of maken van winst ten aanzien van begraafplaatsen? Zou er bij het Bestuur bezwaar tegen bestaan om begraafplaatsen per se vrij te stellen ?

Art. 15 en volgende. Men meende dat het aanbeveling zou verdienen de aanslagen te doen vaststellen door de commissie, die de schatting heeft verricht. Zooals voorgesteld geschiedt die vaststelling door eene commissie van, op één lid na, feitelijk onbevoegden. Het stelsel van de bestaande verordening verdiende — meende men — in dit opzicht de voorkeur.

Ook het beginsel, in dit ontwerp gehuldigd, dat de Voorzitters der Commissies bij staking van stemmen de beslissende stem hebben, kon geen instemming verwerven. Gaarne zag men hierin verandering gebracht.

Art. 17. Personen, die schattingen verrichten, waarbij twee partijen belang hebben — hier het Gouvernement, vertegenwoordigd door den Gouverneur, ter eene en de grondbezitters ter andere zijde — moesten niet door een dier partijen ontslagen kunnen worden.

De bepaling dat de Gouverneur de leden der commissies kan ontslaan wenschte men dan ook gaarne te zien vervallen.

Er op dient gewezen, dat in den gedachtengang der Afdeelingen voor het woord ontslag in het 3e. lid „ontslagname" zou moeten worden gelezen.

Art. 19. Men zag er de noodzakelijkheid niet van in, noch kon men er de wenschelijkheid van toegeven, dat aan de leden der schattingscommissies vacatiegeld werd toegekend.

De consequenties van de hier gehuldigde opvatting zouden in de kolonie, waar zoovelen kosteloos hun diensten aan het Gouvernement verleenen, allicht te ver voeren.

Art. 20, 2e. lid. Men zag gaarne het verleenen van toegang slechts tusschen 8 uur v. m. en 6 uur n. m. verplichtend gesteld. Zes uur 's morgens toch is in de Kolonie een zeer vroeg uur.

Art. 22, No. 2. Zou deze bepaling voorshands wel na te leven zijn? En zouden er geen moeilijkheden worden voorkomen indien zij voorloopig uit de wet bleef?

Art. 24 *c*. Men meende, dat het ter aanmoediging van het bouwen, herstellen en verfraaien van huizen, aanbeveling zou verdienen deze bepaling uit het ontwerp te lichten.

Art. 27. Eenige leden vroegen, of er, wat de belastingplichtigheid betreft, geen strijd bestaat tusschen dit artikel en art. 12.

Art. 29, lid 2. De aandacht wordt gevestigd op het aangeteekende bij art. 17.

Art. 30. Verscheidene leden wenschten den hierbedoelden eed door den Kantonrechter te zien afgenomen.

Wat bij art. 19 werd aangevoerd, werd ook hier weer betoogd.

Art. 35. Eenige leden wenschten den in dit artikel bedoelden termijn op drie maanden gesteld te zien. Andere hadden echter, nu de grondbelasting zoo beduidend wordt verlaagd, geen bezwaar tegen den voorgestelden termijn.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 9n. September 1907.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Art. 95. Eenige leden wenschten den in dit artikel bedoelden termijn op drie maanden gesteld te zien. Andere hadden echter, als de grondbelasting zoo belangrijk wordt verlaagd, geen bezwaar tegen den voorgestelden termijn.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 9n. September 1907.

De Rapporteurs,

Jo. E. LANSBERG.

A. C. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—2.

Grondbelasting.

Memorie van Antwoord.

No. 4.

§ 1. De algemeene instemming met de strekking van het ontwerp, waardoor in verband met de verdere ontworpen maatregelen aan een reeds veel te lang bestaanden oeconomischen misstand een einde zal worden gemaakt, is den ondergeteekende het bewijs van de gezindheid van den Raad om het oude vraagstuk op afdoende wijze op te lossen.

De ondergeteekende kan zich geheel aansluiten bij het in het V. V. gezegde omtrent grond- en gebruiksbelasting; daarop is ook bij de bewerking der ontwerpen gelet.

Overigens meent de ondergeteekende na de financieele uiteenzetting in de Mem. v. antw. betreffende ontwerp no. 1, beschouwingen over eene mindere verlaging der grondbelasting achterwege te kunnen laten.

§ 2. Met erkentelijkheid voor de waardeering van het in artt. 5—10 vervatte systeem, neemt de ondergeteekende de vrijheid om wijzigingen daarin en vooral terugkeer tot de bestaande bepalingen ernstig te ontraden. Wat de bestaande verordening betreft kan z. i. moeilijk van een stelsel gesproken worden. Immers de praktijk leert, dat men zich afvraagt, wat men schatten moet en dat de verordening het antwoord daarop schuldig blijft. Daardoor tast men in den blinde en is het resultaat zeer licht ongelijkmatigheid in de schattingen. Zelfs wanneer men onder „waarde" volgens de bestaande verordening wil verstaan „publieke verkoopwaarde", stuit men op de moeilijkheid, dat veilingen weinig voorkomen en ook dan nog wegens den bijzonderen oeconomischen toestand zelden een goeden maatstaf opleveren; daarom juist is in het ontwerp de verkoopwaarde slechts subsidiair als maatstaf gesteld, wanneer alle andere gestelde regelen falen.

Hetgeen omtrent de luxeuse huizen in het midden wordt gebracht zoude minstens even sterk gelden onder de bestaande verordening; verg. bovendien art. 10 van het ontwerp. De ondergeteekende meent, dat het ontworpen systeem de onmisbare regelen, waarnaar de schatting zich heeft te richten, bevat en tevens voldoende is; het schijnt niet gewenscht om voor abnormale gevallen nog meer subsidiaire regelen te stellen, waarvoor in casu moeilijk meer iets anders te vinden zoude zijn dan een zeker percentage van de stichtingskosten.

Wat de meeste om het Schottegat gelegen buitenverblijven betreft, zullen de tuinen (hofjes) naar de opbrengst moeten worden geschat en zullen ten opzichte van de huizen niet alinea's 1—3 of alinea 4, doch zal alinea 5 van art. 7 of anders art. 10 toepasselijk zijn; eene schatting volgens die regelen schijnt zeer wel mogelijk en eenig richtsnoer is toch zeker te verkiezen boven geen.

Wat de eigenlijke plantagehuizen, de opzichterswoningen en andere gebouwen voor het landbouwbedrijf enz. aangaat, is de redactie van art. 8, eerste lid, eenigszins gewijzigd.

De moeilijkheid van schatting van plantages zonder den roerenden inventaris doet zich ook thans voor. Onder het systeem van het ontwerp zal men als volgt te werk kunnen gaan. Men schatte de opbrengst van de plantage met inventaris en vermindere die met een zeker percentage van de waarde van het vee, waaronder begrepen een gemiddeld per-

centage voor verlies van vee in droge jaren; dit laatste deel van het percentage behoeft natuurlijk niet voor elke plantage hetzelfde te zijn. Voor zooveel noodig zij opgemerkt, dat men niet de geheele werkelijke zuivere opbrengst van het vee mag aftrekken, daar het vee geheel of gedeeltelijk met producten van den bodem wordt gevoed. Men houde verder in het oog dat binnen de door het ontwerp gestelde regelen de commissie vrij is en ook hier, meent de ondergeteekende, zijn de moeilijkheden volstrekt niet grooter dan thans; integendeel zal een juistere schatting verkregen worden.

De huisjes, waarvan de huurpenningen slechts voor een deel plegen in te komen, zijn gewoonlijk verhuurd voor een prijs, die boven het normale is; art. 7, laatste lid, of anders art. 10 zal toepasselijk zijn.

Art. 2. In andere landen worden somtijds begraafplaatsen geexploiteerd door vereenigingen of naamlooze vennootschappen. In die gevallen bestaat voor vrijstelling geen grond. De zaak doet zich hier thans niet voor, naar ondergeteekende meent, doch het behoud van de bepaling, die in het systeem past, kan z. i. geen bezwaar opleveren.

Art. 15. Op Curaçao is de hoofdcommissie ontworpen om de gelijkmatigheid der schattingen over het geheele eiland te bevorderen. Eene dergelijke regeling is zeer gewoon bij de grondbelasting en verdient aanbeveling. De commissies verrichten het eigenlijke schattingswerk; de hoofdcommissie is niet te beschouwen als een tweede instantie, waarin de zaak geheel opnieuw behandeld wordt; zij heeft slechts te zorgen voor de goede verhoudingen, zoodat klachten over onbillijkheden bij vergelijking met schattingen in andere districten zooveel mogelijk worden voorkomen. Verg. de Mem. v. toel. Door den ondergeteekende wordt prijs gesteld op het behoud van dit systeem, waarvan de ondervinding de juistheid zal aantoonen.

Het is den ondergeteekende niet duidelijk, hoe, wanneer in een commissie twee schattingen met gelijkheid van stemmen tegenover elkaar staan, anders kan worden beslist dan in art. 15 voorlaatste lid bepaald. Het geval zal zich overigens zelden voordoen, meestal zal het laatste lid toepassing erlangen.

Art. 17. Het komt den ondergeteekende voor, dat, met betrekking tot het hier besproken punt in de grondbelasting geen bijzonder element is gelegen, dat een anderen regel zou rechtvaardigen dan bij allerlei verordeningen geldt. De gevallen, dat een benoemd lid zich metterwoon elders vestigt, zich aan de werkzaamheden onttrekt en derg. zijn denkbaar.

Art. 19. De toelegging van vacatiegeld — overal gebruikelijk — is hier slechts facultatief gesteld. De mogelijkheid moet naar het oordeel van ondergeteekende aanwezig zijn, doch hij wil gaarne verklaren, dat de bedoeling is, dat slechts ingeval van noodzakelijkheid van de bepaling worde gebruik gemaakt.

Art. 20. Het artikel is overeenkomstig den wensch van den Raad gewijzigd.

Art. 22 *no.* 2. Naar de meening van ondergeteekende zal men er mettertijd toe moeten komen om zich rekenschap te geven van de grootte der landerijen, zonder welke kennis intensieve cultuur niet mogelijk is. Daar het voorschrift luidt „zoo nauwkeurig mogelijk", zijn daarvan geen moeilijkheden in de praktijk te duchten.

Art. 24, *lett. C.* De ontstane hoogere waarde voor 2 tot 4 jaren vrij te stellen, komt ondergeteekende niet gerechtvaardigd voor; de vrijstelling voor het loopende jaar schijnt voldoende; verg. ook lett. *d* en *e.* Voorts zij opgemerkt, dat de wijziging van den legger moet geschieden als „gevolg" van o. a. sub *c.*; geringe verbeteringen of verfraaiingen zullen dikwijls geene verandering in de waarde tengevolge hebben.

Art. 27. Er is, naar het voorkomt, geen strijd tusschen dit artikel en art. 12. Het laatste handelt over de belastingplichtigheid, art. 27 over aansprakelijkheid.

Art. 29, *tweede lid.* Verg. ad art. 17.

Art. 30, *eerste lid.* De ondergeteekende wil gaarne aan het verlangen van verscheidene leden voldoen. Verg. Nota van wijziging.
tweede lid. Verg. ad art. 19.

Art. 35. De ondergeteekende heeft de eer zich aan te sluiten bij het gevoelen der andere leden, op den door hen aangevoerden grond en tevens met het oog op de beperking van administratieve werkzaamheden.

In art. 45 — 47 zijn enkele wijzigingen aangebracht.
Die van *art.* 45 strekt om tegemoet te komen aan de bezwaren der bovenwindsche eilanden, met het gevolg dat op die eilanden de invoering geleidelijk zal geschieden.
Artt. 46 *en* 47 zijn gewijzigd met het oog op de waarschijnlijkheid, dat, aangezien voor de invoering van alle de verordeningen enkele maanden noodig zullen zijn, de invoering niet op den veronderstelden datum van 1 Januari 1908 zal kunnen plaats hebben.
Art. 48. Het voornemen bestaat om met degenen, die op Aruba en Bonaire gronden bij wijze van vergunning of concessie bezitten (P. B. 1823, Nos. 66 en 67, P. B. 1867, no. 4, 1894 no. 26), huurcontracten te sluiten. Daar het niet mogelijk zal zijn dit werk ten opzichte van Aruba ten einde te brengen vóór de invoering der verordeningen, is in art. 48 eene overgangsbepaling ontworpen.
Hoewel de bedoelde vergunninghouders bezitters ter bede zijn en het Gouvernement de vergunning elk oogenblik kan intrekken, komt gemelde regeling en tevens de vrijstelling van alle kosten van het huurcontract billijk voor.

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao.

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.–2.

Grondbelasting.

Nota van Wijziging.

No. 5.

Art. 8, eerste lid, wordt gelezen als volgt:
„Met afwijking van het vorige artikel wordt de jaarlijksche opbrengst van de gebouwde eigendommen, bestemd voor de uitoefening van de in het tweede lid genoemde bedrijven, gesteld op drie ten honderd van het bedrag, dat de stichting van nieuwe gebouwen, in grootte, inrichting en samenstelling aan de bestaande gelijk, gerekend wordt te kosten ten tijde van den aanslag".

In art. 20, tweede lid, tweeden regel, wordt in de plaats van „zes" gelezen „acht".

In art. 30, eerste lid, wordt het woord „Gouverneur" vervangen door „Kantonrechter".

Art. 45 wordt gelezen als volgt:
„Met afwijking van art. 11 bedraagt de grondbelasting

	op het eiland Curaçao	op de bovenwindsche eilanden
sedert den dag, waarop de heffing aanvangt, tot 31 December 1908........	0.65 t/honderd	0.35 t/honderd
over het jaar 1909........	0.60 „ „	0.40 „ „
over het jaar 1910........	0.55 „ „	0.45 „ „

In art. 46 wordt als tweede lid tusschengevoegd:
„Behoudens het bepaalde bij artikel 47 vangt de heffing der grondbelasting overeenkomstig deze verordening aan op den dag door den Gouverneur te bepalen".

In art. 47 wordt gelezen:
in het tweede lid, in de plaats van „jaar 1908": „tijdvak „sedert den aanvang der heffing tot 31 December 1908".
in het derde lid, in de plaats van „het jaar 1908": „evengemeld tijdvak".
in het vierde lid, in de plaats van „in 1907": „nog niet in aanmerking genomen".
Vóór het laatste lid wordt een nieuw lid tusschengevoegd, luidende:
„De aanslagen in de bestaande grondbelasting op Curaçao „en Aruba over het jaar 1908 behoeven slechts te worden „voldaan voor zooveel twaalfde gedeelten als er bij den aan„vang der heffing overeenkomstig de tegenwoordige verorde„ning geheele maanden van het kalenderjaar zijn verloopen".

Na art. 47 wordt een nieuw artikel toegevoegd, luidende:

Art. 48.

„Wegens de huurcontracten, voor de eerste maal op te ma- „ken tusschen het Gouvernement en hen, die gronden bij „wijze van concessie of vergunning bezitten, zijn geenerlei „zegel- of andere kosten schuldig.

„Zoolang eenig vorenbedoeld huurcontract niet is opge- „maakt en de concessie of vergunning door het Gouverne- „ment niet is opgezegd, is de concessie- of vergunninghou- „der verplicht vóór of op 30 Juni en 31 December eene ver- „goeding aan het Gouvernement te betalen, berekend naar „f. 1.25 per jaar en per hectare, een gedeelte van een hecta- „re voor geheel gerekend".

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908.—2.

Grondbelasting.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

Men achtte door de gewisselde stukken over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Slechts wenschen vele leden alsnog in overweging te geven in het ontwerp eene bepaling op te nemen, waardoor de op Aruba in concessie bezeten gronden, waarvoor tot dusverre steeds grondbelasting is betaald, voor de toepassing van deze verordening met eigendom worden gelijk gesteld. Daardoor zou toch, zonder schade voor de Koloniale Kas, verkregen rechten volkomen worden geeerbiedigd.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—2.

Grondbelasting.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 7.

In *art.* 8, *eerste lid,* zooals gewijzigd, wordt in de plaats van „drie" gelezen : „één."

Art 9, tweede lid, wordt gelezen als volgt :

„Voor de ongebouwde eigendommen, waarvan verhuring gewoonlijk niet plaats vindt, wordt de jaarlijksche onzuivere totaalopbrengst berekend naar de voortbrengselen, die deze of soortgelijke eigendommen in het bij artikel 5 bedoelde tijdvak onder normale omstandigheden en bij normaal gebruik hebben kunnen opleveren, in verband met de prijzen, welke voor dergelijke voortbrengselen in dat tijdvak hebben gegolden en deze totaalopbrengst verminderd met de noodzakelijke kosten van onderhoud, zoomede de arbeidsloonen en verdere uitgaven tot bearbeiding en bebouwing van den grond en tot het verkrijgen en den afzet der voortbrengselen noodzakelijk ; van de aldus verkregen som vormt twee derde gedeelte de jaarlijksche opbrengst, in artikel 5 bedoeld.

Art. 11. wordt gelezen :

De belasting bedraagt :

voor de *gebouwde* eigendommen, op Curaçao, Aruba en Bonaire zes tiende ten honderd ; op de andere eilanden een half ten honderd van de belastbare waarde ;

voor de *ongebouwde* eigendommen een half ten honderd van de belastbare waarde.

In *art. 44* wordt het jaartaal „1907" vervangen door „1908."

Art 45 wordt nader gewijzigd als volgt :

„Met afwijking van artikel 11 bedraagt de belasting:

	op Curaçao		op St. Martin, St. Eustatius en Saba
	gebouwd	ongebouwd	
Sedert den dag waarop de heffing aanvangt tot en met 31 December daaraanvolgende..................	0.75 %	0.65 %	0.35 %
Over het volgende jaar...	0.70 %	0.60 %	0.40 %
Over het daarna volgende jaar..................	0.65 %	0.55 %	0.45 %

Het bij nota van wijziging aan *art. 46* toegevoegde tweede lid vervalt.

Art. 47. met de daarin gebrachte wijzigingen wordt vervangen door het volgende :

Artikel 47.

De bij de artikelen 15 en 16 bedoelde commissiën en de hoofdcommissie voor het eiland Curaçao worden voor de eerste maal benoemd voor het tijdvak, aanvangende met de inwerkingtreding dezer verordering en eindigende den 30 September 1913. Zij vangen hare werkzaamheden terstond aan en brengen die ten einde vóór het einde van de derde maand sedert de inwerkingtreding; is het werk niet vóór dien tijd gereed, dan wordt het op de wijze, bij artikel 23 bepaald, volbracht vóór het einde van de vijfde maand.

De aanslag geschiedt voor de eerste maal voor het tijdvak, aanvangende met de inwerkingtreding en eindigende 31 December 1913.

Voor het tijdvak sedert de inwerkingtreding tot en met 31 December daaraanvolgende worden de aanslagen op kohieren gebracht voor zooveel twaalfde gedeelten als er sedert de inwerkingtreding nog geheele maanden van het jaar moeten verloopen.

De aanslagen in de bestaande grondbelasting op Curaçao en Aruba, geldende sedert den 1 Januari van het jaar, waarin deze verordering in werking treedt, behoeven slechts te worden voldaan voor zooveel twaalfde gedeelten als er sedert den 1 Januari tot aan de inwerkingtreding geheele maanden zijn verlooopen. Betreffende die aanslagen blijven de vroegere bepalingen van toepassing.

Toelichting.

Art. 8. Het oorspronkelijke cijfer komt bij nader inzien nog te hoog voor.

Art. 9. De grondbelasting treft geen loon of ondernemerswinst doch alleen de gekapitaliseerde pachtwaarde; dus ook niet de ondernemerswinst van den eigenaar-planter. Het tweede lid van het art. geeft regelen om bij wijze van schatting tot hetzelfde resultaat te geraken als in de gevallen van het eerste lid. Het is intusschen wenschelijk gebleken de redactie te verduidelijken en om, daar bij de grondbelasting geene persoonlijke appreciatie of affectiewaarde, doch de algemeene opbrengstwaarde in aanmerking komt, voor de ondernemerswinst een vasten maatstaf in de verordening te bepalen.

Art. 11. (*art. 45*). In zake ontw. N°. 10, grondslag huurwaarde, heeft de ondergeteekende geen bezwaar tegen het voorstel van den Raad en om in verband daarmede een eenigzins hoogeren belastingvoet voor de grondbelasting aan te nemen, wat gebouwde eigendommen betreft; immers verder strekt het verband niet; een en ander ook voor Aruba en Bonaire, verg. ad ontw. N°. 10.

Tegen verhooging van den belastingvoet ongebouwd heeft ondergeteekende echter bezwaar, ook voor het eiland Curaçao, daar 8½% van de pachtwaarde hoog genoeg en 10½% te hoog voorkomt (Verg. Mem. v. toel.)

Tot vermindering van administratief wèrk is het percentage voor gebouwd niet gesteld op 0.625 doch op 0.6.

Van *art. 47* is wijziging noodig geworden door het verloop van tijd sedert de indiening. Thans zal moeilijk een vroegere datum van inwerkingtreding dan 1 Januari a. s. bepaald kunnen worden.

Willemstad, den 18den April 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 N°. 3.

Algemeene Verordening
In- uit- en doorvoer.

ZITTING 1907—1908 — **3.**

Algemeene verordening op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het wenschelijk is nieuwe algemeene bepalingen omtrent den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen vast te stellen;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande Algemeene Verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen.

HOOFDSTUK I.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 1.

Voor de toepassing dezer verordening en van alle andere wettelijke regelingen op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen, wordt verstaan onder:

„binnenland": het gebied der Kolonie Curaçao; „buitenland": al hetgeen daarbuiten is gelegen;

„rechten": zoowel invoerrechten als accijnzen;

„ambtenaren": elk ambtenaar der invoerrechten en accijnzen;

„eerstaanwezend ambtenaar": de ambtenaar, die ter plaatse de leiding van eenige verrichting heeft;

„eerste ambtenaar ter plaatse": de hoogste ambtenaar in rang, ter plaatse aanwezig;

„Inspecteur": de Inspecteur der belastingen en bij ontstentenis, op Curaçao diens door den Gouverneur aangewezen plaatsvervanger en op de overige eilanden de Ontvanger;

„Ontvanger": op Curaçao de als zoodanig door den Gouverneur aangewezen ambtenaar; op de andere eilanden de Gouvernementsontvanger aldaar;

„Verificateur": de verificateur der invoerrechten en accijnzen;

„Administratie": de Administratie der belastingen;

„Aangifte": de specifieke aangifte, bedoeld bij artikel 53;

„Schip": elk vaartuig, onder welke benaming ook bekend;

„Lichters": vaartuigen, waarin uit binnengekomen schepen goederen worden overgezet;

„Visitatie": het onderzoek der goederen;

„Verificatie": de grondige opneming van de samenstelling, hoedanigheid en hoeveelheid der goederen;

„Roeiïng": de bepaling van den inhoud van een lichaam uit de afmetingen of door waterijking;

„Peiling": de bepaling van den gedeeltelijken inhoud van een lichaam uit de afmetingen.

Artikel 2.

De bepalingen omtrent den in-, uit- en doorvoer zijn toepasselijk op alle goederen, die zich binnen het gebied der kolonie bevinden.

De invoerrechten en accijnzen zijn verschuldigd zoo menigmaal de goederen in de kolonie worden ingevoerd.

Artikel 3.

Behalve de loodsgelden en de kosten van den vertrekpas worden in de Kolonie geenerlei scheepsongelden geheven.

Artikel 4

In de termijnen, bij deze verordening bepaald, worden Zondagen en wettelijk erkende feestdagen niet medegerekend.

Artikel 5.

De kantooruren voor den dienst der invoerrechten en accijnzen worden geregeld door den Gouverneur.

Artikel 6.

De kosten van dienstverleening door de ambtenaren ter uitvoering van deze verordening of van andere wettelijke regelingen op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen:
a. buiten de kantooruren;
b. op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen;
c. op andere plaatsen dan in artikel 12 genoemd;
d. bij verrichtingen op verzoek en ten gerieve van belanghebbenden;
e. bij werkzaamheden in een entrepôt, of in een bergplaats onder genot van crediet voor accijnzen;
komen ten laste van belanghebbenden en worden berekend naar een tarief, daarvoor door den Gouverneur bij besluit vast te stellen. De dienovereenkomstig betaalde gelden worden in de Koloniale kas gestort.

Artikel 7.

Onverminderd de bepalingen dezer verordening zijn op den in-, uit- en doorvoer van accijnsgoederen ook toepasselijk de bepalingen der bijzondere verordeningen op de accijnzen.

Artikel 8.

De Administratie zal zorg dragen, dat eene vertaling dezer verordening of van een uittreksel daaruit in de Spaansche, Engelsche, Duitsche, Fransche en zoodanige andere talen, als in het belang van den handel noodig zal worden bevonden, verkrijgbaar zij.

Artikel 9.

Voor zooveel noodig worden de modellen van akten van inklaring, vrachtlijsten, doorvoerlijsten en alle andere documenten en stukken, krachtens deze verordening op te maken, met inachtneming dezer verordening, vastgesteld door den Gouverneur.

Artikel 10.

Buiten de Kolonie gevestigde stoomvaartmaatschappijen zijn verplicht bij een onderteekende, gezegelde verklaring, te deponeeren ter Administratie van Financiën, domicilie op het eiland Curaçao te kiezen voor alles wat de uitvoering dezer verordening of van andere wettelijke regelingen omtrent den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen betreft.

Bij gebreke daarvan worden zij geacht voor gemelde doeleinden domicilie te hebben gekozen ter Administratie van Financiën.

Artikel 11.

Alle lossing alsmede het vervoer en de verplaatsing van goederen ter voldoening aan deze of andere wettelijke regelingen op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen geschieden door de zorg van belanghebbenden of, bij gebreke van voldoening aan een vordering daartoe van de ambtenaren, van wege de Administratie op kosten der belanghebbenden.

HOOFDSTUK II.

Invoer.

ALGEMEENE BEPALING.

Artikel 12.

Behoudens vergunning door den Inspecteur op schriftelijke aanvrage voor elk bijzonder geval te verleenen onder zoodanige voorwaarden als hij wenschelijk zal achten, mogen in de Kolonie geene goederen worden ingevoerd, anders dan:

op Curaçao: in de haven;

op Bonaire: langs den Gouvernementssteiger te Kralendijk;

op Aruba: langs den Gouvernementssteiger te Oranjestad;

op St. Martin: langs den Gouvernementssteiger te Philipsburg;

op St. Eustatius: langs den Gouvernementssteiger aan het strand vóór Oranjestad;

op Saba: aan de Fortbaai of aan de Ladder.

De in het eerste lid bedoelde vergunning wordt niet verleend, wanneer zich onder de lading accijnsgoederen bevinden.

EERSTE AFDEELING.

Inklaring.

Artikel 13.

Binnen zes uren na aankomst van een schip moet de schipper aan den eerstaanwezend ambtenaar inklaren met afgifte der scheepspapieren en der ladingspapieren voor alle goederen, die zich in het schip bevinden, onverschillig of die goederen al dan niet aan invoerrecht of accijns onderworpen zijn.

Schepen, die binnen zes uren vóór den sluitingstijd van het kantoor zijn aangekomen, kunnen, en schepen, buiten den kantoortijd aangekomen, moeten worden ingeklaard op den eerstvolgenden kantoordag vóór tien ure des voormiddags.

Indien de inklaring wordt verlangd buiten den kantoortijd of op Zondagen of wettelijk erkende feestdagen, wordt zoo mogelijk aan dat verlangen voldaan.

Artikel 14.

De Inspecteur is bevoegd de inklaring terstond na aankomst van een schip te vorderen.

Indien daaraan niet wordt voldaan, zal het schip worden bewaakt.

Artikel 15.

Van de inklaring wordt eene akte in duplo opgemaakt, te onderteekenen door den schipper en den ambtenaar tot inklaring, inhoudende den naam van den schipper; den naam, het domicilie, de tonnemaat, de plaatsen van inlading en de plaats van bestemming van het schip; de lijst van alle ingeladen goederen met vermelding van de soort volgens de algemeene handelsbenaming, het getal, de soort en de merken der colli en losse voorwerpen of wel, dat de goederen gestort zijn en alsdan derzelver hoeveelheid.

Voor schepen, in ballast aangekomen, vervangt de vermelding van die omstandigheid de opgave der goederen.

De inklaring kan ook geschieden door overgifte van een dubbel van de manifesten en de cognossementen, in welk geval in de akte, met beknopte omschrijving der aan een exemplaar daarvan te hechten stukken en vermelding van het aantal, daarnaar wordt verwezen.

Artikel 16.

De akte van inklaring wordt aangezuiverd door lossing der daarin vermelde goederen, overeenkomstig de bepalingen dezer verordening.

Artikel 17.

De goederen, die bij de inklaring worden opgegeven als onbekend of onder de algemeene benaming van koopmanschappen zullen worden gelood, verzegeld, of bewaakt tot bij de lossing op behoorlijke aangifte door de belanghebbenden, desnoods na bezichtiging, of tot den opslag onder beheer der Administratie op den voet van de zevende Afdeeling van dit Hoofdstuk.

De looden of zegels zullen niet op de fusten of emballagiën, maar op de luiken van het schip en op alle verdere toegangen tot de plaats, alwaar aan boord de goederen zich bevinden, zooveel noodig worden gesteld, indien de omstandigheden zulks in het belang van den handel ter beoordeeling der Administratie wenschelijk maken.

Artikel 18.

De schippers van de in de kolonie thuis behoorende visschersvaartuigen, van de vischvangst terugkeerende, zijn niet onderworpen aan inklaring, zoo zij niet anders dan visch en de zaken, tot uitoefening van hun bedrijf benoodigd, aan boord hebben, doch wel aan visitatie, waartoe zij van hunne aankomst terstond en vóór alle lossing aan de politie moeten kennis geven; onverminderd de verschuldigde invoerrechten en accijnzen van de surplus-provisie in verband met Artikel 126.

Artikel 19.

Behoudens het recht van visitatie zijn aan inklaring niet onderworpen:

1. In de Kolonie thuis behoorende yachten en pleiziervaartuigen, en zoodanige vreemde vaartuigen, die tot erkende yachtclubs behooren, behalve wanneer passagiers of koopmansgoederen worden vervoerd;
2. Sleepbooten, mits geene andere goederen aan boord hebbende dan de gewone scheepsprovisie;
3. Gouvernementsloodsvaartuigen.

Aan stoomschepen, die enkel binnenkomen om een mail af te geven of in te nemen en aan die, welke enkel binnenkomen om kolen in te laden, kan door den Gouverneur of een door hem aan te wijzen ambtenaar vrijstelling van inklaring worden verleend en zulks voor elk bijzonder geval en behoudens bewaking.

Artikel 20.

Indien goederen aan de kusten worden geborgen of opgevischt, afkomstig uit gestrande of verongelukte schepen of uit nood in zee geworpen, moeten degenen die zulks verrichten, of het toezicht er over hebben, daarvan zoo spoedig mogelijk kennisgeven aan de ambtenaren.

Geen goederen zullen als strandgoederen worden erkend, die, anders dan na aankomst en met medeweten der ambtenaren, verder landwaarts mochten zijn gebracht dan waar zij tegen verdere beschadiging van het water zijn bevrijd.

Dergelijke goederen in lichters overgenomen zijnde, zullen de schippers dier lichters, die aan dezelfde verplichtingen als inkomende zeeschippers onderworpen zijn, de goederen moeten brengen naar een der plaatsen in artikel 12 vermeld en van hunne aankomst terstond vóór alle lossing aan den Inspecteur kennis geven.

De aard en de hoeveelheid der goederen zal in elk geval zoodra mogelijk ten overstaan der ambtenaren worden onderzocht en van de bevinding door hen proces-verbaal worden opgemaakt.

Artikel 21.

De goederen, in het vorige artikel bedoeld, kunnen worden gesteld onder het medetoezicht der Administratie ten koste der rechthebbenden. Deze zijn bevoegd tot wederuitvoer, vrij van alle invoerrechten en accijnzen, binnen den door de

Administratie te bepalen tijd en desgevorderd onder zekerheidstelling.

Indien de goederen niet binnen den bepaalden tijd zijn wederuitgevoerd of wanneer zij niet onder het medetoezicht der Administratie zijn gesteld, zullen zij voor het invoerrecht en den accijns worden gelijkgesteld met ingevoerde goederen.

Indien zich onder de goederen zoodanige bevinden, waarvan de invoer is verboden, wordt daarmede gehandeld als bij de zevende Afdeeling van dit Hoofdstuk is bepaald.

Artikel 22.

Voor zoover blijkt, dat strandgoederen zijn geladen geweest in schepen, van een der plaatsen, in artikel 12 bedoeld, vertrokken, doch op de uitreis verongelukt en dat invoerrecht en accijns zijn betaald, zullen de goederen vrij zijn van invoerrecht en accijns en wat den accijns betreft, beschouwd worden als niet uitgevoerd te zijn geweest.

Artikel 23.

Omtrent de inklaring en verdere behandeling van reisbagage en passagiersgoed en den invoer van handelsmonsters en kleine pakken tijdschriften worden de noodige voorschriften vastgesteld door den Gouverneur.

TWEEDE AFDEELING.

Lossing.

Artikel 24.

De lossing kan slechts geschieden op werkdagen van voormiddags 6 tot namiddags 6 ure; op andere dagen en uren slechts met vergunning van den Inspecteur.

De lossing moet geschieden ter plaatsen in artikel 12 vermeld; de ligplaats der schepen wordt nader aangewezen door den Havenmeester.

In bijzondere gevallen kan de Inspecteur vergunnen, om elders te lossen, in welk geval de kosten van toezicht door de ambtenaren ten laste van den schipper komen. Deze vergunning wordt niet verleend voor accijnsgoederen.

Artikel 25.

Met de lossing mag niet worden aangevangen, dan in tegenwoordigheid of met medeweten der ambtenaren, belast met de visitatie.

De ambtenaren moeten aan boord der schepen toegelaten worden.

Artikel 26.

Indien de lossing van eenig schip niet is volbracht binnen twee maal 24 uren na de inklaring, zal bewaking toegepast worden.

Artikel 27.

Vóór alle lossing zal aangifte moeten geschieden en overigens gehandeld worden zooals bij de vijfde Afdeeling is voorgeschreven.

In het geval bedoeld bij artikel 17 zal de lossing dier goederen kunnen plaats hebben op een consent na een voorloopige aangifte, waarin de goederen zijn omschreven met al zoodanige bijzonderheden als den aangever bekend zijn.

Artikel 28.

Vóór alle lossing kan vergunning worden verzocht tot herstel van een abuis, dat bij de inklaring mocht zijn begaan.

De Inspecteur zal bij wege van aanteekening op de akte van inklaring herstel toestaan, wanneer het abuis naar zijn oordeel niet aan frauduleuze oogmerken is toe te schrijven.

Artikel 29.

Geen schipper zal, buiten onvermijdelijke noodzakelijkheid in het geval van storm of andere onvoorziene omstandigheden, zijne lading geheel of gedeeltelijk mogen overzetten in lichterschepen zonder consent van den eersten ambtenaar ter plaatse.

De lichterschepen en hunne lossing zijn aan gelijk toezicht onderworpen, als de schepen, waaruit gelicht wordt.

DERDE AFDEELING.

Inklaring met vrachtlijsten.

Artikel 30.

In plaats van de inklaring, op de wijze bij artikel 15 bepaald, kunnen de schippers bij de inklaring een of meer door hen onderteekende vrachtlijsten inleveren voor alle goederen, die zich in het schip bevinden.

In dit geval wordt in de akte van inklaring, met vermelding van het aantal, naar de daaraan te hechten vrachtlijsten verwezen, en gelden overigens de bepalingen van deze en de volgende Afdeeling.

Artikel 31.

De vrachtlijsten moeten voor elke partij goederen vermelden:

a. het volgnummer.

b. de soort der goederen volgens de algemeene handelsbenaming.

c. de soort, het getal, de merken en de nummers der colli of losse voorwerpen, of wel dat de goederen gestort zijn;

d. het brutogewicht of de kubieke maat; de laatste echter alleen voor goederen, die in den handel naar dien maatstaf worden verkocht, of waarvoor de ladingspapieren geen anderen maatstaf vermelden.

Geschillen over de vraag, of goederen al of niet gestort zijn, worden beslist door den Inspecteur.

Verschillende merken kunnen alleen dan in éene partij bijeen worden vermeld, wanneer de colli van dezelfde soort zijn en goederen van één soort inhouden.

Voor colli, die verschillende soorten van goederen inhouden, behoeft alleen de soort te worden genoemd, die het grootste gedeelte van den inhoud uitmaakt, mits daarbij worde vermeld: *en andere goederen.* Goederen aan accijns onderworpen, worden echter altijd met name genoemd.

Artikel 32.

De goederen mogen in de vrachtlijsten niet als onbekend of onder de algemeene benaming van koopmanschappen worden aangegeven, tenzij de schippers de soort daarvan niet kennen en de ladingspapieren geen aanwijzing daaromtrent bevatten.

De ladingspapieren moeten ten bewijze daarvan aan de ambtenaren worden vertoond zoo dikwijls zij zulks verlangen.

Artikel 33.

Wanneer de goederen, waarvan de soort in de vrachtlijsten vermeld is, in den handel gewoonlijk per stuk of bij de maat verkocht worden, kan in het eerste geval het getal stuks en in het tweede geval de hoeveelheid volgens de gebruikelijke maat worden opgegeven.

Ook behoeft het gewicht of de kubieke maat niet te worden opgegeven van colli, die volgens benaming, herkomst en handelsgebruik ten naastenbij denzelfden inhoud hebben.

De hoeveelheid der goederen kan ook in vreemd gewicht of vreemde maat worden uitgedrukt.

Zijn de schippers niet in staat, om de hoeveelheid der goederen volgens artikel 31 letter *d.* of dit artikel op te geven, dan vermelden zij dit in de vrachtlijsten. Het tweede lid van het vorige artikel is ten deze van toepassing.

Artikel 34.

De vrachtlijsten worden naar verkiezing van de schippers in de Nederlandsche, Spaansche, Engelsche, Italiaansche, Duitsche of Fransche taal, doch steeds in het Nederlandsche letterschrift ingevuld.

Artikel 35.

De vrachtlijsten worden in duplo ingeleverd en gehecht aan de akte van inklaring.

Artikel 36.

De Inspecteur kan bij wege van aanteekening op de akte van inklaring vergunning geven tot herstel van abuizen in de vrachtlijsten, mits de aanvrage daartoe geschiede binnen 24 uren na de aankomst der goederen ter losplaats en de fout naar de overtuiging des Inspecteurs niet aan frauduleuze oogmerken is toe te schrijven.

De vergunning wordt niet verleend, wanneer de lossing reeds is aangevangen, tenzij in geval van tijdelijken opslag volgens de volgende Afdeeling gedurende of terstond na de lossing het abuis is medegedeeld aan de ambtenaren belast met de visitatie.

Artikel 37.

De akte van inklaring wordt aangezuiverd door lossing volgens de bepalingen der volgende Afdeeling van dit, of de Tweede Afdeeling van het vierde Hoofdstuk.

Artikel 38.

Wanneer bij de lossing voor goederen in colli verschillen in meer of minder, meer dan een tiende bedragende, worden bevonden op het bruto gewicht of de kubieke maat, in de vrachtlijsten vermeld, of wel op de hoeveelheid volgens artikel 33 eerste lid, in die lijsten opgegeven, worden de schippers geacht deze verordening te hebben overtreden, onverminderd de aansprakelijkheid van hen, die aangifte doen, overeenkomstig de vijfde Afdeeling van dit Hoofdstuk.

Artikel 39.

Bij inklaring volgens deze Afdeeling kan de Inspecteur in spoedeischende gevallen voor de aanzuivering der akte van inklaring een bewijs afgeven, dat den vertrekpas vervangt, nadat zekerheid is gesteld voor de rechten en accijnzen en de kosten, die wegens het niet-aanzuiveren der akte van inklaring verschuldigd kunnen worden.

Een dergelijk bewijs kan onder dezelfde voorwaarden steeds worden verleend, ten behoeve van stoombootdiensten, in welker vaarplan een eiland der Kolonie is opgenomen.

Artikel 40.

Voor stoomschepen in geregelden dienst, in wier vaarplan een eiland der Kolonie is opgenomen, die binnenkomen enkel om goederen bij te laden of passagiers te ontschepen of op te nemen en daarna weder zee te kiezen, behoeven de vrachtlijsten alleen te vermelden de soort en het getal der colli of der losse voorwerpen en de soort en de hoeveelheid der gestorte goederen.

Deze stoomschepen worden tot hunne uitklaring door ambtenaren bewaakt.

Wanneer wegens averij, verandering van bestemming of andere dergelijke redenen de lading geheel of gedeeltelijk moet worden gelost, kan de Inspecteur, onder de noodige voorzieningen op kosten des schippers, vergunning daartoe verleenen, mits voor de goederen, die niet met hetzelfde schip worden uitgevoerd, alsnog eene nadere akte van inklaring worde ingeleverd, met bijvoeging van vrachtlijsten, overeenkomstig artikel 30.

De inlevering van zoodanige vrachtlijsten voor de geheele lading is verplicht, wanneer deze schepen om andere dan de bedoelde redenen last breken of langer dan acht dagen verblijven en zijn alsdan de gewone regelen omtrent den invoer toepasselijk.

De Inspecteur kan bij uitzondering toestaan, dat voor enkele colli de akte van inklaring wordt aangezuiverd door lossing overeenkomstig de bepalingen dezer verordening.

Artikel 41.

Het bepaalde bij het vorige artikel is ook toepasselijk op schepen, die uit nood binnenvallen of om orders.

Artikel 42.

Wanneer in een vrachtlijst goederen niet juist zijn omschreven, kan de Inspecteur machtiging verleenen, dat tot aanzuivering van de betrokken akte van inklaring of vrachtlijst, documenten worden afgegeven of aangenomen, waarin de juiste omschrijving der goederen voorkomt, behoudens bekeuring wegens het niet overeenstemmen der goederen met de vrachtlijst tegen dengene, die voor deze overeenstemming aansprakelijk is.

Verschillen tusschen de goederen en de vrachtlijsten, welke blijkbaar enkel het gevolg eener schrijffout zijn, kunnen op verzoek van den belanghebbende bij de goederen, zonder bekeuring, door den Inspecteur bij wege van aanteekening worden hersteld.

Vierde Afdeeling.

Lossing en tijdelijke opslag.

Artikel 43.

De goederen, volgens de bepalingen der vorige Afdeeling ingeklaard, kunnen zonder voorafgaande nadere aangifte door de schippers worden gelost en tijdelijk opgeslagen met inachtneming der volgende bepalingen.

Artikel 44.

De tijdelijke opslag geschiedt in lokalen of op afgesloten terreinen van een Gouvernementsentrepôt.

Gelijke opslag kan geschieden in een particulier locaal of op een voor afsluiting vatbaar particulier terrein, welke door de Administratie moeten worden goedgekeurd, onder wederzijdsche sluiting vanwege de Administratie en den belanghebbende. Tot deze lokalen en terreinen hebben de ambtenaren ten allen tijde toegang.

Indien zoodanig lokaal of terrein niet voor behoorlijke afsluiting vatbaar is, kan niettemin de opslag aldaar met vergunning van den Inspecteur worden toegelaten onder gedurige bewaking.

Tot den tijdelijken opslag kunnen ook worden toegelaten lichters, die volgens de voorschriften der Administratie kunnen worden gesloten en verzegeld en open lichters onder bewaking der ambtenaren; de eersten worden gelijkgesteld met de lokalen in het tweede, de anderen met die in het derde lid genoemd.

Wanneer de gelegenheid ontbreekt tot opslag volgens de vorige leden van dit Artikel, kan de Inspecteur toestaan, dat de goederen op den wal worden opgeslagen onder bewaking der ambtenaren; deze vergunning wordt slechts verleend voor den daarin te vermelden tijd, die niet langer mag worden gesteld dan onvermijdelijk is en worden de goederen zoo spoedig mogelijk met de vrachtlijsten vergeleken.

Goederen, waarvan de soort en hoedanigheid niet vooraf in de vrachtlijsten is vermeld, komen voor opslag in een particulier lokaal of op een particulier terrein, die niet voor behoorlijke afsluiting vatbaar zijn, of voor opslag op den wal, niet in aanmerking.

Goederen van licht-ontvlambaren aard zullen, zoo de Administratie het noodig acht, door belanghebbenden en anders

op hun kosten door de Administratie worden vervoerd naar de daarvoor aangewezen bijzondere bergplaatsen, welke voor den tijdelijken opslag worden gelijkgesteld met de lokalen in het eerste of tweede lid van dit artikel bedoeld.

Artikel 45.

De tijdelijke opslag volgens het voorgaande artikel duurt in het geval van:

a. het eerste lid hoogstens dertig dagen;

b. het tweede lid hoogstens vijf dagen;

c. het derde lid hoogstens twee dagen;

Deze termijnen kunnen in bijzondere gevallen door den Inspecteur worden verlengd.

Zijn de vrachtlijsten, waarmede de opslag is geschied, niet binnen die termijnen aangezuiverd, dan worden de goederen, opgeslagen volgens het tweede en derde lid van het vorige artikel, na de sub *b.* of *c.* genoemde termijnen, overgebracht naar het Gouvernementsentrepôt voor hoogstens dertig dagen en daarna, evenals de in Gouvernements-entrepôt opgeslagen goederen na den sub *a.* genoemden termijn, behandeld overeenkomstig artikel 95.

Artikel 46.

De schippers zorgen, dat geen goederen worden vervoerd op andere wijze dan bij artikel 47 is toegelaten. Wanneer een maatschappij of een ander persoon dan de schipper zich in het geval van tijdelijken opslag belast met het beheer van de goederen, vermeld in de vrachtlijsten, stelt die persoon of maatschappij vóór de lossing op een exemplaar der akte van inklaring eene onderteekende verklaring, waarin zij of hij de aansprakelijkheid voor de aanzuivering der vrachtlijsten overneemt.

Bij verschillen, als bij artikel 38 bedoeld, tusschen de voorhanden goederen en die welke volgens de vrachtlijsten aanwezig moeten zijn, worden de schippers of andere aansprakelijke personen geacht deze verordening te hebben overtreden, onverminderd dezelfde aansprakelijkheid als bij het slot van artikel 38 bedoeld.

Artikel 47.

De vrachtlijsten worden aangezuiverd:

a. door het wegvoeren der goederen met documenten, verkregen na aangifte volgens de bepalingen der vijfde Afdeeling;

b. door het uitvoeren der goederen overeenkomstig de bepalingen der tweede Afdeeling van het vierde Hoofdstuk;

c. door de overbrenging der goederen in het laatste lid van artikel 45 bedoeld;

d. op de wijze bij artikel 48 bedoeld.

Het wegvoeren der goederen mag slechts geschieden met voorkennis der ambtenaren belast met de visitatie.

De ambtenaren stellen op de vrachtlijsten aanteekening van de documenten, waarmede het wegvoeren plaats heeft.

Artikel 48.

De vrachtlijsten voor goederen, tijdelijk opgeslagen volgens artikel 44 eerste lid, kunnen ook worden aangezuiverd door de schriftelijke verklaring van den belanghebbende, dat hij de goederen in entrepôt wil opslaan.

Met de inlevering dezer verklaring voor *gezien* geteekend door de ambtenaren met de visitatie belast, eindigt de tijdelijke opslag der goederen en worden deze zonder nadere aangifte gelijkgesteld met goederen, die in entrepôt zijn opgeslagen.

De in de accijnsverordeningen bepaalde minima voor opslag, in- en uitslag uit entrepôt gelden hier niet.

Goederen, waarvan de soort of hoeveelheid niet in de vrachtlijsten is vermeld, komen voor de toepassing van dit artikel niet in aanmerking, tenzij de vrachtlijst vooraf met die vermelding wordt aangevuld.

Artikel 49.

Onverminderd de straf wegens verschillen tusschen de opgeslagen goederen en de vrachtlijsten wordt bij dergelijke strafbare verschillen het volgende in acht genomen.

Wegens de goederen, minder bevonden dan in de vrachtlijsten vermeld, zijn de invoerders of de andere personen of maatschappijen, die zich met het beheer der goederen belast hebben, gehouden tot voldoening van het bedrag der volgens artikel 199 door hen gestelde zekerheid. Het alzoo verschuldigde voor een gedeelte eener partij wordt berekend in verhouding tot het bedrag der zekerheid voor de geheele partij. Verschillen op het bruto gewicht of de kubieke maat van colli blijven hier buiten aanmerking.

De meer bevonden colli, losse voorwerpen of gestorte goederen worden, na zekerheidstelling op den voet van artikel 199, door den Inspecteur op de vrachtlijsten ingeschreven en verder op dezelfde wijze als de overige goederen behandeld.

Bij weigering der zekerheidstelling worden de meer bevonden goederen behandeld overeenkomstig artikel 95.

Artikel 50.

De goederen op den voet van deze afdeeling tijdelijk opgeslagen, mogen niet ontpakt of verpakt worden dan voor zooverre dit noodig is voor de visitatie of verificatie.

De Inspecteur kan hierop uitzondering toelaten, wanneer dit wegens beschadiging of andere redenen noodig is.

Artikel 51.

De ambtenaren zijn bevoegd om met machtiging van den Inspecteur de goederen, volgens deze Afdeeling tijdelijk opgeslagen, op te nemen en desvereischt te visiteeren.

De schippers, of degenen, die zich met het beheer der goederen hebben belast, zijn verplicht om bij deze opneming de goederen of de colli op aanvraag der ambtenaren aan te wijzen.

Zij zijn voorts gehouden om bij het verrichten van die opnemingen het vereischte werkvolk te verschaffen, teneinde de colli zoo noodig te verplaatsen. Blijven zij in gebreke om hieraan te voldoen, dan wordt daarin door de Administratie ten hunnen koste voorzien.

VIJFDE AFDEELING.

Aangifte.

Eerste Onderafdeeling.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 52.

De aangifte ten kantore moet, desnoods na bezichtiging, worden gedaan bij schriftelijke opgave, onderteekend door den beheerder der goederen, als zoodanig in staat dezelve ter visitatie aan te bieden, hetzij koopman, geconsigneerde, schipper, of bij de Administratie toegelaten konvooiloopers, expediteurs, scheepsmakelaars of cargadoors, mits vermeldende den naam van dengene, voor wien de aangifte geschiedt, of door bijzondere gemachtigden.

Voor accijnsgoederen en voor goederen, vrij van invoerrecht en accijns, moeten afzonderlijke aangiften geschieden.

In éene aangifte kunnen slechts worden begrepen goederen, die met dezelfde akte van inklaring zijn ingevoerd.

Indien eene aangifte wordt gedaan door een bijzonderen gemachtigde, kan overlegging van een schriftelijke volmacht gevorderd worden. In elk geval is de lasthebber met den lastgever hoofdelijk aansprakelijk.

Artikel 53.

De aangifte, in de Nederlandsche taal te stellen, moet inhouden:

1. den naam van het schip, waarmede de goederen zijn vervoerd en van den schipper;
2. de plaats of het land, vanwaar de goederen zijn aangebracht;
3. een juiste specificatie der goederen onder hunne ware en bijzondere benaming; in geen geval mogen goederen tot verschillende rubrieken van het tarief of van de bij artikel 55 bedoelde prijscouranten behoorende, of onder afzonderlijke volgnummers van eene akte van inklaring, vracht- of doorvoerlijst voorkomende, bijeen worden gevoegd;
4. het getal en de merken der stuks balen, pakken, vaten, manden, kisten enz. met onderscheiding der halve, kwarten of andere gedeelten;
5. de hoeveelheid, het gewicht of de maat der goederen, volgens het metrieke stelsel, voor elke soort met bijzondere benaming afzonderlijk en van het gedistilleerd ook de graden van sterkte; de vreemde maat of gewicht kan tevens worden uitgedrukt;
6. de waarde der goederen, voor iedere soort afzonderlijk, berekend volgens de officieele prijscourant in artikel 55 bedoeld, of, daarop niet voorkomende, volgens den loopenden prijs in de Kolonie.

Voor kramerij, glas- en aardewerk en andere dergelijke artikelen, ter beoordeeling van den Inspecteur, beneden f 200 waarde, behoeft geene afzonderlijke waarde voor de verschillende onderdeelen te worden opgegeven.

Voor opslag van goederen in entrepôt, of, voor zoover accijnsgoederen betreft, inslag op crediet, zal daarvan uitdrukkelijk in de aangifte moeten worden melding gemaakt.

De Administrateur van Financiën kan voorschriften geven omtrent de inrichting van het billet van aangifte.

De Inspecteur kan overlegging van facturen en andere bewijsstukken vorderen.

Artikel 54.

Omtrent de inkomende accijnsvrije goederen kan de aangever desverkiezende volstaan met zich ten opzichte van de maat, het gewicht of het aantal stuks te gedragen aan de door de ambtenaren ten zijnen koste op te maken hoeveelheid, voor hetwelk een consent tot lossing zal worden afgegeven, op de achterzijde waarvan de bevonden hoeveelheid zal worden uitgedrukt, waarnaar vervolgens de betaling der invoerrechten zal geschieden.

Bij het voorhanden zijn van een groot aantal vaten, kisten of balen van een zelfde soort van goederen, uiterlijk genoegzaam van dezelfde zwaarte of grootte, kan worden toegestaan dat de opneming geschiede bij overslag naar de bevonden maat of gewicht van vijf tot tien stuks per honderd, behoorlijk gevuld en door de ambtenaren aan te wijzen.

Gestorte goederen bij het gewicht belast, kunnen worden opgenomen volgens de maat bij overslag der zwaarte van een zeker getal maten.

In geval van grondige verificatie geschiedt daarnaar de berekening der rechten.

Van accijnsgoederen moet altijd grondige verificatie plaats hebben.

Artikel 55.

Met betrekking tot goederen, naar de waarde belast, waarvan slechts een beperkt aantal soorten bestaan of plegen ingevoerd te worden en die uit hoofde van veelvuldigen invoer en weinige afwisseling in de waarde daarvoor in aanmerking komen, zal door den Gouverneur voor elk eiland, na advies van een jaarlijks te benoemen commissie, op Curaçao van vijf en op de overige eilanden van drie leden, waaronder op Curaçao de Inspecteur en op de overige eilanden de Ontvanger als lid en voorzitter, vóór den 15den December een prijscourant worden vastgesteld, die voor het volgende jaar tot grondslag zal strekken voor de berekening der invoerrechten van de daarin opgenomen goederensoorten.

De prijscouranten worden, met inachtneming van artikel 58,

eerste lid, vastgesteld naar den loopenden prijs, gemiddeld over het loopende jaar.

Nevens de vijf of drie leden der commissie van advies, worden één of meer plaatsvervangende leden benoemd.

De commissies brengen haar advies uit met meerderheid van stemmen in voltallige vergadering.

Indien een commissie niet tijdig haar advies heeft uitgebracht, geschiedt de vaststelling der prijscourant na advies van den Inspecteur.

Artikel 56.

In het geval van beschadiging der goederen op de reis kan, voordat de aangever de goederen tot zich genomen heeft, eene nieuwe aangifte naar de waarde in beschadigden toestand worden toegelaten.

Artikel 57.

Het is den aangever van *accijnsvrije* goederen geoorloofd zijne aangifte te veranderen, zoolang op het verkregen document de visitatie door de ambtenaren nog niet is aangevangen en nog geene aanhouding of bekeuring is geschied.

Tweede Onderafdeeling.

Waarde.

Artikel 58.

Onder den loopenden prijs in de Kolonie bij artikel 53, sub *6.* bedoeld, wordt verstaan de som, die gerekend wordt op den dag der aangifte voor levering ter plaatse van invoer te kunnen worden bedongen door de eerste hand in het buitenland, verminderd met het invoerrecht, volgens deze verordening.

Voor goederen, waarop het vorenstaande niet kan worden toegepast, daaronder begrepen die, welke door aard, bestemming, of opschriften voor anderen dan voor wien zij bestemd zijn, eene mindere waarde hebben, wordt de waarde gesteld op den prijs bij aanschaffing uit de eerste hand ter plaatse van herkomst, vermeerderd met de kosten van emballage, transport, assurantie en commissie.

Voor afgescheiden gedeelten van een geheel — geene zelfstandige handelsartikelen zijnde — wordt de waarde bepaald in verhouding tot den prijs van het geheel, waartoe ze gerekend worden te behooren.

Artikel 59.

Wanneer bij visitatie van goederen, onderworpen aan invoerrecht naar de waarde, de ambtenaren oordeelen, dat de aangegeven waarde van de geheele partij of van een of meer gedeelten, waarvoor in de aangifte een afzonderlijk bedrag is vermeld, te laag is, deelen zij dit, desverlangd schriftelijk, mede aan den aangever, of, zoo deze niet tegenwoordig is, aan den persoon, die de goederen ter visitatie aanbiedt.

De ambtenaren kunnen voor die goederen eene hoogere waarde vaststellen, welke waarde zij ter kennis van den aangever brengen door te zijner beschikking eene verklaring neder te leggen ten kantore waar de aangifte is gedaan.

Die nederlegging geschiedt niet vroeger dan 24 en niet later dan 48 uren na de vermelde mededeeling, den Zondag alleen niet medegerekend.

De Inspecteur kan op schriftelijk verzoek van den aangever die termijnen met ten hoogste acht etmalen verlengen of wel eerstbedoelden termijn verkorten.

Zoolang de verklaring niet is nedergelegd, kan de aangever de aangegeven waarde tot een door den Inspecteur voldoend geacht bedrag verhoogen. Het aanbod van verhooging moet schriftelijk en in dubbel geschieden; een der exemplaren wordt den aangever teruggegeven, nadat de beslissing daarop is aangeteekend.

Blijkt den ambtenaren vóór de nederlegging der verklaring, dat de waarde niet te laag is aangegeven, dan kan de Inspecteur

machtiging verleenen om de goederen onverwijld ter beschikking van den aangever te stellen.

Artikel 60.

Op verzoek van den aangever kan de Inspecteur de waarde der goederen vaststellen op een lager bedrag dan door de visiteerende ambtenaren daaraan is toegekend.

Artikel 61.

De aangever, die geen genoegen neemt, met de waardebepaling door de visiteerende ambtenaren of door den Inspecteur, kan de beslissing inroepen van de commissie van beoordeeling (verder genaamd: de commissie).

De commissie kan de waarde vaststellen op een andere som dan de door de ambtenaren of door den Inspecteur bepaalde.

Artikel 62.

Ingeval de aangegeven waarde, overeenkomstig artikel 59, voorlaatste lid, is verhoogd, is boven het invoerrecht over de som, waarop het aangegeven bedrag is gebracht, door den aangever eene verhooging te betalen ten beloope van vijfmaal het invoerrecht, berekend over het verschil tusschen de evengemelde som en de aanvankelijk aangegeven waarde.

Artikel 63.

Boven het invoerrecht over de waarde door de visiteerende ambtenaren, den Inspecteur of de commissie vastgesteld, is door den aangever eene verhooging schuldig ten beloope van tienmaal het invoerrecht, berekend over het verschil tusschen die waarde en de aangegevene; doch slechts ten beloope van vijfmaal dit invoerrecht, wanneer de vastgestelde waarde niet hooger is dan die welke volgens artikel 59 voorlaatste lid is aangeboden.

Artikel 64.

Na de mededeeling bedoeld in artikel 59, eerste lid, worden de goederen door de ambtenaren gesteld onder bewaring der Administratie en ambtelijk geïnventariseerd.

De aangever, of iemand van zijnentwege kan daarbij tegenwoordig zijn.

De Inspecteur kan, wanneer de omstandigheden dit wenschelijk maken, voorschrijven, dat de inventarisatie niet of slechts gedeeltelijk zal plaats hebben.

Hij kan mede voorschrijven, dat de aangever de goederen voor de inventarisatie moet doen ontpakken. Bij weigering om hieraan te voldoen geschiedt de ontpakking op kosten en risico van den aangever.

Artikel 65.

Blijkt bij de inventarisatie, dat de soort der goederen onjuist is aangegeven, dan blijven de voorschriften van deze onderafdeeling verder buiten toepassing en wordt artikel 253 opgevolgd.

Blijkt vóór of na de nederlegging der verklaring, bedoeld bij artikel 59, dat de hoeveelheid der goederen ten deele is verzwegen, dan blijft artikel 254 buiten toepassing, doch is, — onverminderd de bijbetaling ingevolge artikel 63 — ter zake van de verzwijging een bedrag verschuldigd van tweemaal het invoerrecht, berekend over het verschil tusschen de definitief vastgestelde waarde van de bevonden hoeveelheid en de aangegeven waarde.

Bevinding van meer of minder, heeft, ingeval de ambtenaren de verklaring bedoeld bij artikel 59 hebben nedergelegd, een nieuwe bepaling der waarde tengevolge. Deze waardebepaling wordt door eene verklaring als bij artikel 59 bedoeld ter kennis van den aangever gebracht. De daar voorgeschreven termijn is ten deze echter niet toepasselijk. Van de neder-

legging wordt door de ambtenaren aan den aangever kennis gegeven.

Artikel 66.

De goederen kunnen desverlangd dadelijk aan den aangever worden afgegeven tegen zekerheidstelling ten genoegen van den Inspecteur voor hetgeen later blijken zal verschuldigd te zijn wegens invoerrecht, verhooging en kosten, mits:

a. tusschen de ambtenaren en den aangever geen verschil besta over de hoeveelheid der goederen;

b. naar het gevoelen van den Inspecteur de waarde kunne worden beoordeeld naar aan te houden stalen of monsters of naar beschrijvingen of afbeeldingen, alle door de ambtenaren en den aangever te waarmerken.

De Inspecteur kan voorts toestaan, dat, in plaats van stalen of monsters van al de goederen een of meer gewaarmerkte voorwerpen als typen worden aangehouden, mits schriftelijk door de ambtenaren en den aangever worde overeengekomen omtrent de verhouding, welke tusschen de waarde der als typen aangehouden voorwerpen en die der overige bestaat.

Zijn op deze voet stalen, monsters of typen genomen of wel beschrijvingen of afbeeldingen vastgesteld, dan bepaalt de commissie de waarde der goederen naar die voorwerpen, beschrijvingen of afbeeldingen, met inachtneming van de verhouding, bedoeld bij het vorige lid.

Het aanhouden van monsters, stalen of typen, of het vaststellen van beschrijvingen of afbeeldingen kan, met toestemming van den Inspecteur vervangen worden door de schriftelijke belofte van den aangever om de goederen op de eerste aanvrage te zullen vertoonen aan de commissie of de leden daarvan, zoowel als aan door de commissie aan te wijzen deskundigen.

Verzuim van vertoon op eerste aanvrage heeft tengevolge, dat het bezwaar van den aangever wordt afgewezen, en dat de waarde, volgens artikel 59 of 60, door de ambtenaren, of door den Inspecteur bepaald, wordt gehandhaafd. Hetzelfde geldt, indien bij toepassing van het vorige lid naar het oordeel van de commissie de identiteit der goederen niet vaststaat.

Artikel 67.

Door betaling van het invoerrecht met de verhooging vervalt alle recht van den aangever om tegen de bepaling der waarde op te komen.

Artikel 68.

Zoodra de waarde onherroepelijk vaststaat en het volgens deze verordening verschuldigde is voldaan, zijn de goederen, die onder de Administratie berusten, ter beschikking van den aangever.

Is door den aangever over de goederen niet beschikt binnen een maand nadat hij daarover kon beschikken, dan worden zij beschouwd als aan de Administratie afgestaan en behandeld op den voet van de zevende Afdeeling van dit Hoofdstuk.

Artikel 69.

De beslissing van den Inspecteur, bedoeld bij artikel 60, wordt ingeroepen door indiening van een bezwaarschrift ten kantore, waar de aangifte is geschied, uiterlijk op den derden werkdag na dien, waarop de verklaring bedoeld bij artikel 59 is nedergelegd.

Artikel 70.

De beslissing van de commissie wordt ingeroepen door indiening van een bezwaarschrift ten kantore als in het vorig artikel gemeld, uiterlijk op den achtsten werkdag na dien, waarop de verklaring, bedoeld bij artikel 59 is nedergelegd, of waarop in het geval van artikel 60 de beslissing van den Inspecteur aan den aangever is verzonden.

Artikel 71.

Overschrijding van de termijnen of verwaarloozing van de voorschriften omtrent de indiening van het bezwaarschrift heeft nietigheid van de indiening tengevolge.

Zoolang nog gelegenheid bestaat om tegen eene beslissing op te komen, treedt deze niet in werking.

Alle kennisgevingen of mededeelingen, bij deze Onderafdeeling voorgeschreven, geschieden voor zoover niet anders bepaald, bij kosteloos aangeteekenden brief vrij van port, of tegen gedagteekend ontvangbewijs.

Als dagteekening van de kennisgeving of mededeeling geldt die van de aanteekening of van het ontvangbewijs.

Artikel 72.

Op elk eiland is een commissie van beoordeeling, op Curaçao bestaande uit vijf, op de overige eilanden uit drie leden, waaronder op Curaçao de Inspecteur, op de overige eilanden de ontvanger als voorzitter; de overige leden, evenals een of meer plaatsvervangende leden, worden door den Gouverneur benoemd.

Om de twee jaren treedt een deel der benoemde leden af volgens de door den Gouverneur vast te stellen voorschriften.

De aftredende zijn opnieuw benoembaar.

De benoemde leden kunnen door den Gouverneur worden ontslagen.

De commissie beslist in voltallige vergadering, bij meerderheid van stemmen.

De beslissing moet met redenen omkleed zijn.

Indien er bij de bepaling der waarde geen meerderheid is, worden de door de verschillende leden opgegeven cijfers tezamen geteld en het totaal, gedeeld door respectievelijk vijf of drie, als de waarde der goederen aangenomen.

Artikel 73.

De voorzitter van de commissie noodigt den aangever, die hare beslissing inroept, schriftelijk uit om binnen een bepaalden termijn stukken over te leggen, waarvan de kennisneming bevorderlijk kan zijn aan eene juiste beoordeeling van de waarde der goederen. Na afloop van dien termijn worden geen stukken meer aangenomen.

De voorzitter der commissie waarmerkt de overgelegde stukken. In de uitspraak worden zij vermeld of wordt vermeld, dat de aangever geene stukken heeft overgelegd.

De commissie stelt den aangever in de gelegenheid zijn bezwaar in persoon of bij gemachtigde nader toe te lichten.

De commissie kan zich door deskundigen doen voorlichten.

Artikel 74.

Is de door de commissie bepaalde waarde niet of niet meer dan één percent hooger dan de aangegevene, dan kan de commissie aan den aangever op daartoe gedaan schriftelijk verzoek, in te dienen binnen een maand nadat hem de beslissing der commissie is medegedeeld, eene schadevergoeding ten laste der Koloniale kas toekennen, naar aanleiding van het oponthoud der goederen, voor zoover de aangever dit niet heeft kunnen voorkomen. De vergoeding bedraagt ten hoogste vijf percent van de waarde der opgehouden goederen.

Omtrent de toekenning der vergoeding wordt niet beslist voordat de aangever en een door den Inspecteur aan te wijzen persoon in de gelegenheid zijn gesteld om inlichtingen te geven over de vraag, in hoever er termen tot vergoeding bestaan en over het bedrag.

Artikel 75.

De leden van de commissie leggen, alvorens hunne betrekking te aanvaarden, in handen van den Kantonrechter den volgenden eed of belofte af:

„Ik zweer (beloof), dat ik als lid van de commissie van

beoordeeling voor de heffing der invoerrechten overeenkomstig de bepalingen der verordening met nauwgezetheid en onpartijdigheid en volgens mijn geweten zal handelen.

Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig. (Dat beloof ik)."

Van deze handeling wordt proces-verbaal opgemaakt.

Wegens het afleggen van den eed of belofte en het opmaken van het proces-verbaal zijn geen kosten verschuldigd.

In geval van herbenoeming bij periodieke aftreding wordt geen nieuwe eed of belofte vereischt.

Artikel 76.

Aan de behandeling van en de beslissing omtrent aangiften, waarbij een lid van de commissie betrokken is, neemt dat lid geen deel.

Artikel 77.

Een reglement van orde voor de commissie wordt door den Gouverneur vastgesteld, alsmede eene regeling der vergoeding aan de leden voor vacatiegeld en onkosten.

Artikel 78.

Voor vergoeding van kosten is de aangever aan de Koloniale kas schuldig eene som, gelijkstaande met het enkelvoudig recht over het verschil tusschen de aangegeven en de verhoogde waarde doch tenminste f 1.—, indien de commissie aan de goederen eene hoogere waarde heeft toegekend, dan de aangegevene.

Artikel 79.

Indien de aangever het volgens deze Afdeeling verschuldigde niet heeft betaald binnen veertien dagen nadat de waarde onherroepelijk vaststaat, wordt het, zoo daarvoor geen zekerheid is gesteld, op de goederen verhaald en anders met gebruikmaking van de gestelde zekerheid, ingevorderd.

Artikel 80.

Wanneer bij invoer van belaste voorwerpen, die zich onder de bagage van reizigers bevinden, de visiteerende ambtenaren met de aangegeven waarde geen genoegen nemen, kan de aangever deze waarde tot een door hen te bepalen bedrag verhoogen.

Maakt de aangever hiervan geen gebruik, dan moeten, met afwijking van artikel 59, derde lid, de ambtenaren zich dadelijk na de visitatie uitspreken omtrent de verhooging der waarde.

Zij geven daarvan aan den aangever eene schriftelijke verklaring, welke voor de toepassing der bepalingen dezer Onderafdeeling in de plaats treedt van de verklaring, bedoeld bij artikel 59.

Artikel 81.

Op goederen, waarvan de waarde is aangegeven, overeenkomstig de volgens artikel 55 vastgestelde prijscourant, zijn de vorenstaande bepalingen niet toepasselijk.

De bepalingen zijn mede niet toepasselijk op ten doorvoer of op entrepôt aangegeven goederen, in welk geval bij verschil tusschen de visiteerende ambtenaren en den aangever de Inspecteur beslist.

Artikel 82.

De ambtenaren en de leden van de commissiën zijn tot geheimhouding verplicht omtrent de bijzonderheden, welke zij bij de uitvoering dezer verordening leeren kennen, zoolang de mededeeling daarvan aan belanghebbenden nadeel zou kunnen toebrengen, ten ware zoodanige mededeeling voor die uitvoering gevorderd wordt.

Derde Onderafdeeling.

Wegvoering der goederen.

Artikel 83.

Na behoorlijke aangifte zullen, behalve voor goederen vrij van invoerrecht en accijns, den aangever naar de omstandigheden worden afgegeven quitanties van betaalde rechten, paspoorten of andere documenten, waarin het aantal der colli, de maat of het gewicht, de waarde, alsmede de dag van afgifte in letters zullen worden vermeld, of voor een en ander naar de aan te hechten aangiften zal worden verwezen.

In alle documenten zal de tijd worden uitgedrukt voor welken zij geldig zijn en die in redelijkheid zal worden gesteld, naarmate van het gebruik, waarvoor zij moeten dienen; behoudens in bijzondere gevallen de verlenging door den eersten ambtenaar ter plaatse.

Geen document zal worden afgegeven, wanneer de aangifte niet voor het geheel of aangegeven gedeelte, in soort van goederen en getal van colli of losse voorwerpen, of in hoeveelheid van gestorte goederen overeenstemt met de akte van inklaring of de vrachtlijsten; zullende de aangever in dat geval door den eersten ambtenaar ter plaatse worden gehoord ter ontdekking der redenen van het verschil; wanneer die voldoende worden bevonden, zal de afgifte van het document dadelijk volgen.

Artikel 84.

De documenten hebben geen kracht vóór 6 uren voormiddags of na 6 uren namiddags, noch op Zondagen of wettelijk erkende feestdagen, tenzij in bijzondere omstandigheden de Inspecteur de vergunning op het document heeft gesteld.

Artikel 85.

De documenten zullen moeten worden gesteld in handen van de ambtenaren met de verificatie belast, teneinde vóór de wegvoering of opslag in entrepôt de verificatie of visitatie te doen.

Kan de lossing, wegvoering of opslag niet vóór 6 uren des namiddags worden volbracht, dan zullen de documenten ten kantore van den Inspecteur worden gebracht en zal den belanghebbende daarvan een bewijs worden afgegeven.

Artikel 86.

Na de lossing, wegvoering of opslag worden door de ambtenaren de documenten ingetrokken en voorzien van de dagteekening en van hunne afteekening ten kantore van den Inspecteur overgebracht.

Voor goederen, vrij van invoerrecht en accijns, treedt de aangifte in de plaats van bedoelde documenten.

Bij de intrekking der documenten wordt aan belanghebbenden kosteloos een bewijs uitgereikt.

Zesde Afdeeling.

Accijnsgoederen.

Artikel 87.

Altijd bij invoer, en verder wanneer zulks bij deze verordening is voorgeschreven of ter verzekering van invoerrecht en accijns door de Administratie noodig wordt geacht, moet de hoeveelheid en hoedanigheid van accijnsgoederen worden opgemaakt door verificatie.

Daartoe wordt na de aangifte een consent tot lossing afgegeven.

Artikel 88.

Bij invoer van dranken zullen de fusten moeten worden

geroeid en de inhoud van alle onregelmatig vaatwerk of waarin anders de dranken zich bevinden, worden geverifieerd en de hoedanigheid der dranken door proeving en opneming der sterkte onderzocht.

De belanghebbende zal desverkiezende de fusten, van klaarblijkelijk gelijken inhoud in tegenwoordigheid der ambtenaren kunnen aanvullen, mits zich daaromtrent vóór de lossing verklarende, als wanneer het voldoende zal zijn, dat van eenzelfde partij vijf tot tien percent der fusten worden geroeid, zullende naar de uitkomst dezer roeiïng de geheele partij worden berekend.

Artikel 89.

De ambtenaren zullen van hun bevinding verklaring stellen op de achterzijde der documenten en deze verklaring zal tot grondslag strekken van de betalingen, debiteeringen, zekerheidstellingen, afschrijvingen en restitutiën volgens deze en de bijzondere verordeningen.

Artikel 90.

Wanneer de belanghebbende zich bezwaard acht met den uitslag der verificatie der goederen, gelijk mede wanneer een ambtenaar zal oordeelen dat des Gouvernements rechten zijn verkort, zal eene herverificatie ten koste van ongelijk kunnen worden gevorderd; doch zal alsdan de geheele partij opnieuw moeten worden geverifieerd, behalve dat gedeelte eener partij in een vrachtlijst vermeld, dat reeds vroeger is weggevoerd.

Deze tweede opneming zal door een anderen ambtenaar dan die de eerste opneming deed, worden verricht en beslissend zijn, ten ware het verschil mocht bestaan in de sterkte van het gedistilleerd.

In het laatste geval zal een der partijen kunnen vorderen, dat een monster der dranken, waarover verschil bestaat, verzegeld aan den Inspecteur op Curaçao worde opgezonden en zal beslist worden door een deskundige, op verzoek van den Inspecteur door den Kantonrechter op Curaçao te benoemen.

Indien het verschil tusschen de eerste en tweede opneming of tusschen de tweede opneming en den uitslag van het onderzoek van den deskundige, bij het vorige lid bedoeld, minder dan een vijf en twintigste bedraagt, komen de kosten ten laste van dengene, die de aanvrage heeft gedaan.

Zevende Afdeeling.

Verboden, onbekende en onbeheerde goederen.

Artikel 91.

Goederen, waarvan de invoer is verboden, doch bij de inklaring of aangifte gebracht onder hunne ware en bijzondere benaming, kunnen dadelijk weer worden teruggevoerd of, verzegeld of bewaakt, op kosten der belanghebbenden naar een Gouvernementsbergplaats overgebracht, evenals de goederen, die bij inklaring als onbekend of onder de algemeene benaming van koopmanschappen zijn aangegeven en waarvan niet vóór de lossing, of, in het geval van lossing met tijdelijken opslag, vóór het einde der termijnen, in artikel 45 derde lid genoemd, aangifte mocht zijn gedaan.

Artikel 92.

Binnen tweemaal 24 uren — en voor zoover goederen aan spoedig bederf onderhevig betreft, ten spoedigste — na de overbrenging worden de goederen ambtelijk en in tegenwoordigheid van den belanghebbende, zoo hij zich daartoe aanmeldt, geïnventariseerd.

Artikel 93.

De goederen zullen in de Gouvernementsbergplaats mogen

blijven gedurende een maand na de inventarisatie; die echter, welke aan spoedig bederf onderhevig zijn, hoogstens 24 uren, ter beoordeeling der Administratie.

Binnen dien tijd zullen de niet verboden goederen nader behoorlijk kunnen worden aangegeven en die, waarvan de invoer verboden is, kunnen worden teruggevoerd behoudens de bepalingen van de bijzondere verordeningen.

Artikel 94.

Na afloop van den termijn, in het vorige artikel gesteld, zal de Inspecteur met autorisatie van den Kantonrechter, welke op schriftelijk verzoek en na summier onderzoek omtrent de inachtneming der voorgeschreven formaliteiten zal worden verleend, doen overgaan tot den verkoop der dan nog niet opgeëischte goederen.

De verkoop zal niet geschieden dan na drie opeenvolgende oproepingen van drie tot drie weken en aan te plakken aan het kantoor, behalve van goederen, aan spoedig bederf onderhevig, die zonder autorisatie onmiddellijk kunnen worden verkocht.

De verkoop moet in het openbaar geschieden.

Goederen, waarvan de invoer is verboden, worden verkocht onder voorwaarden van verzekerden terugvoer. Wordt aan de gestelde voorwaarden niet voldaan, dan worden de goederen in beslag genomen en zonder rechtsvervolging verbeurd verklaard en vernietigd.

Vernietiging zal eveneens plaats hebben van de goederen, die onverkocht blijven, alsmede van accijnsgoederen, waarvoor niet minstens het bedrag van den verschuldigden accijns kan verkregen worden.

De opbrengst der goederen, na aftrek van alle kosten, waaronder huur der Gouvernementsbergplaats, en, wat niet-verboden goederen betreft, tevens van de verschuldigde invoerrechten en accijnzen, blijft gedurende een jaar na den verkoop ter beschikking van degenen, die bewijzen daarop recht te hebben en vervalt na dien tijd aan de Koloniale kas.

Artikel 95.

Inkomende goederen, welke de geconsigneerde niet mocht verkiezen op den voet van deze en van de bijzondere verordeningen in- of op te slaan, zullen dadelijk weder kunnen worden teruggevoerd naar buitenslands en anders worden beschouwd en behandeld als aan de Administratie afgestaan behoudens dat, in geval van openbaren verkoop, het overschot der opbrengst, na aftrek der rechten en kosten, zal kunnen worden gereclameerd binnen den tijd en op de wijze bij het vorig artikel bepaald.

Artikel 96.

Het is verboden in te voeren:

a. boeken, nadruk zijnde van wetenschappelijke, letterkundige of kunstwerken, waarvan in het Moederland, of zijne koloniën en bezittingen of in staten, met welke daaromtrent overeenkomsten zijn gesloten, het auteursrecht wordt bezeten.

b. koperen, bronzen of nikkelen munt of plaatjes voor zoodanige munt, anders dan van Gouvernementswege, alles onverminderd de verbodsbepalingen bij bijzondere verordeningen vastgesteld.

Artikel 97.

De invoer van wapenen, ammunitie, van buskruit, dynamiet, en andere ontplofbare stoffen en ontstekingsmiddelen kan bij besluit van den Gouverneur geheel of gedeeltelijk worden verboden of aan beperkingen onderworpen, waarbij van de bepalingen van deze verordening kan worden afgeweken, behalve van die, welke de belasting betreffen.

Voor zoover de bestaande bepalingen in strijd zijn met deze verordening, blijven zij van kracht en is deze verordening niet toepasselijk.

ACHTSTE AFDEELING.

Bewaking en Verzegeling.

Artikel 98.

De Administratie is bevoegd op alle inkomende schepen wakers te stellen of de ladingplaats of wel de goederen te doen verzegelen of plombeeren tot aan de lossing.

Artikel 99.

In de gevallen, waarin de bewaking, verzegeling of plombeering bij dit Hoofdstuk is bevolen zal zulks geschieden op kosten der Administratie.

Hiervan zijn uitgezonderd:

a. de kosten van bewaking, welke moet worden toegepast, omdat de inrichting der schepen geen plombeering of verzegeling toelaat.

b. de kosten van bewaking, verzegeling of plombeering van schepen in de gevallen van de artikelen 14, 17 en 19.

c. de kosten van bewaking in de gevallen van artikel 26, 40 tweede lid, 44 en 91.

In deze gevallen worden die kosten ten laste van belanghebbenden berekend naar een tarief, door den Gouverneur vast te stellen.

Artikel 100.

De schippers zijn verplicht te zorgen, dat de verzegeling of plombeering, op de schepen of de goederen toegepast, ongeschonden blijft.

Artikel 101.

Het ongeschonden zijn van plombs of zegels en de aanwezigheid van wakers brengt geen straffeloosheid mede, indien later bij visitatie verschil in soort of hoeveelheid wordt bevonden.

NEGENDE AFDEELING.

Verboden Nederlagen.

Artikel 102.

Behoudens bijzondere, schriftelijke vergunning van den Inspecteur is het verboden om magazijnen of nederlagen van goederen te hebben: op Curaçao buiten het stadsdistrict, op Aruba buiten Oranjestad, op Bonaire buiten Kralendijk, op St. Martin N. G. buiten het dorp Philipsburg, op St. Eustatius buiten Oranjestad en op Saba buiten het dorp The Bottom.

De grenzen van de gemelde plaatsen zullen worden aangewezen bij besluit van den Gouverneur.

Het terrein buiten deze grenzen wordt hierna verder aangeduid als „onvrij terrein."

Artikel 103.

Het bij het vorige artikel bepaalde verbod is niet van toepassing op:

a. goederen, niet aan invoerrecht of accijns onderhevig;

b. nederlagen van zout, delfstoffen en door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen;

c. producten van den grond;

d. accijnsvrije goederen, waarmede een koopman of winkelier zijn kleinhandel drijft, mits de hoeveelheid niet meer bedraagt dan gerekend kan worden voor zijn debiet noodig te zijn;

e. accijnsvrije verbruiksartikelen bij particulieren tot hun huiselijk gebruik aanwezig;

f. accijnsvrije grondstoffen of voortbrengselen der op het bedoelde verboden terrein bestaande fabrieken.

Artikel 104.

Het verbod van artikel 102 zal zich wat *accijnsgoederen* betreft niet uitstrekken tot:

1. de goederen, die kooplieden en winkeliers voor hun handel noodig hebben, mits de inslag zij gejustificeerd op de wijze en met documenten, als bij de bijzondere wettelijke regelingen betreffende de accijnzen voorgeschreven.

2. fabrikanten en kooplieden, voor goederen, wegens welke zij crediet voor accijns genieten.

3. goederen, bij particulieren tot hun huiselijk gebruik voorhanden, onder bepaling echter, dat door documenten niet ouder dan drie maanden, zal moeten worden gejustificeerd de inslag der navolgende goederen, wanneer de hoeveelheid grooter is dan:

van gedistilleerd 3 liter van 50 percent sterkte; bij hoogere sterkte eene hoeveelheid, die na herleiding 3 liter ad 50 percent bedraagt;

van wijn 35 liter;

van bier 40 liter.

Echter wordt in elk geval als verboden nederlage aangemerkt alle gedistilleerd van hoogere sterkte dan zeventig percent, niet door wettige documenten gedekt.

De tijd van drie maanden voor de geldigheid der documenten kan op verzoek des houders door den eersten ambtenaar ter plaatse worden verlengd.

Artikel 105.

Op het onvrije terrein zal geen fabriek of trafiek mogen worden opgericht zonder toestemming des Gouverneurs of van een door dezen aan te wijzen ambtenaar.

Een verleende vergunning kan bij besluit van den Gouverneur worden ingetrokken in het geval van veroordeeling van den fabrikant of trafikant wegens overtreding der wettelijke regelingen op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen.

Wanneer het bedrijf niet is gestaakt binnen den tijd, daarvoor bij besluit van den Gouverneur bepaald, wordt de fabriek of trafiek geacht, zonder voorafgaande toestemming te zijn opgericht.

Artikel 106.

Op het onvrije terrein zijn de ambtenaren op last van den Inspecteur bevoegd onderzoek te doen in alle huizen en op alle terreinen, waar zij verboden magazijnen of nederlagen vermoeden.

Dit onderzoek kan slechts geschieden tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags en mits de ambtenaar daarbij zij vergezeld van den Ambtenaar van het Openbaar Ministerie of den Kantonrechter, of een hunner plaatsvervangers, op de verantwoordelijkheid der ambtenaren en op hunne schriftelijke aanvrage.

Op grond van gewichtige vermoedens, dat woningen of panden dienen tot berging van gesloken goederen, zal de bevoegdheid tot visitatie zich uitstrekken tot woningen of panden in de plaatsen in artikel 102 genoemd, mits de ambtenaar beneden den rang van Ontvanger daartoe zij geautoriseerd door een ambtenaar minstens dien rang hebbende.

De gevonden goederen, die vreemd zijn aan het bedrijf of aan de gewone behoefte van den bewoner of gebruiker, zullen beschouwd worden als een verboden nederlage, waarop artikel 102 toepasselijk is.

Artikel 107.

De assistentie, in het vorige artikel bedoeld, wordt niet vereischt tot de dadelijke visitatie van huizen of andere voor afsluiting vatbare plaatsen op het verboden terrein, waar goederen, aan het onderzoek der ambtenaren onttrokken, staande dat deze dezelve vervolgen, mochten worden ingebracht of opgenomen, zullende de aldus ingebrachte of opgenomen goederen geacht worden een verboden nederlaag uit te maken op den voet als in het vorige artikel vastgesteld. Tot deze

visitatie kan de Inspecteur aan de ambtenaren een doorloopende last geven; alles onverminderd de toepassing van artikel 33 tot en met 51 van het Wetboek van Strafvordering, zullende de ambtenaren in de daar bedoelde gevallen dezelfde bevoegdheden hebben als de dienaren der openbare macht.

Artikel 108.

Van elke visitatie, in de twee vorige artikelen bedoeld, zal door de ambtenaren proces-verbaal worden opgemaakt, bevattende de redenen tot visitatie en in het bijzonder in de gevallen van het vorige artikel, den dag, het uur, en de plaats, wanneer en waar zij de goederen of tot de transport gebezigde vaartuigen of voertuigen het eerst hebben in het oog gekregen, de wijze waarop zij de goederen hebben nagegaan, en het tijdstip der binnenbrenging in de huizen of panden.

Aan den bewoner of gebruiker van het huis of het pand zal afschrift van het proces-verbaal worden uitgereikt.

Artikel 109.

Ieder, die op het onvrije terrein een winkel, of nering, of andere inrichting, waarin accijnsgoederen worden verkocht, wil oprichten of hebben, moet een schriftelijk verzoek tot vergunning daarvoor indienen bij den Inspecteur, tenminste 40 dagen vóór de oprichting en wat de bestaande inrichtingen betreft binnen 40 dagen na de inwerkingtreding dezer verordening.

Op het verzoek wordt zoo spoedig mogelijk beslist door den Administrateur van Financiën, van wiens beslissing hooger beroep openstaat bij den Gouverneur.

Het verzoek wordt geacht te zijn toegestaan, wanneer niet binnen 40 dagen na de aangifte de beslissing is uitgereikt.

Artikel 105, alinea 2 en 3 is ten deze toepasselijk.

Artikel 110.

De kooplieden en winkeliers op het onvrije terrein zullen ten aanzien van gedistilleerd, wijn en bier, volgens artikel 104 hun inslag moeten bewijzen door documenten ten hunnen name afgegeven.

Wanneer de uitslag in eens aan denzelfden persoon gedaan meer bedraagt dan 1 liter gedistilleerd, 3 liter wijn of 10 liter bier, zal dezelve niet mogen geschieden zonder een behoorlijk document afgegeven door den bevoegden ambtenaar.

De gemelde ambtenaar zal de documenten, in het vorige lid bedoeld, niet mogen afgeven dan op aanvrage van den koopman of winkelier, op vertoon van documenten, dienende tot justificatie van den inslag en op de achterzijde waarvan de ambtenaar de op de eerstbedoelde documenten vermelde hoeveelheden zal afschrijven.

Tiende Afdeeling.

Visitatie en Peiling.

Artikel 111.

De ambtenaren zijn bevoegd, mits voorzien van hunne aanstelling, ten allen tijde, zoo binnen als buiten hunne standplaats en zoowel bij nacht als bij dag, alle schepen, rijtuigen, voertuigen of andere middelen van vervoer, welke zij zien of vermoeden met goederen beladen te wezen, mitsgaders alle gedragen wordende goederen en mede, op het in artikel 102 bedoelde terrein, alle personen, die zij verdenken van goederen met zich te voeren, te visiteeren, vertooning van scheepspapieren of andere documenten te eischen en te onderzoeken of ook eenige invoer, uitvoer, doorvoer of vervoer plaats heeft, in strijd met de wettelijke regelingen.

Artikel 112.

Brievenmalen en postpakketten zijn vrij van visitatie, mits

door de postadministratie op de voorgeschreven wijze gesloten of verzegeld.

Artikel 113.

Bij alle visitatiën of onderzoek van de hoeveelheid en den aard der goederen zullen de ambtenaren de pakken, kisten, vaten en andere fustagiën of emballagiën mogen openen en derzelver inhoud nagaan.

Bij de visitatie van goederen, naar de waarde belast, is de aangever op vordering der ambtenaren verplicht de goederen te ontpakken en die, welke in de aangifte afzonderlijk zijn vermeld, bijeen en afgescheiden van andere te vertoonen.

Bij niet-voldoening aan een of ander kunnen de ambtenaren hierin op kosten en risico van den aangever voorzien.

Artikel 114.

Alle visitatiën zullen op alle dagen van het jaar en mitsdien ook op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen kunnen plaats hebben, indien het spoedvereischende eener expeditie of het belang der Administratie geen uitstel gedoogt.

Artikel 115.

Evenals de ambtenaren zijn alle andere ambtenaren, in de Kolonie in functie, marechaussees, politiebeambten en veldwachters bevoegd tot de visitatiën, mitsgaders tot de bekeuringen, aanhoudingen en inbeslagnemingen, daaruit voortvloeiende, mits van hunne aanstellingen voorzien en zulks met hetzelfde gevolg alsof zij ambtenaren der invoerrechten en accijnzen waren. Artikel 232 is op hun toepasselijk.

Bij alle visitatiën, verificatiën, opnemingen of peilingen zullen de aanwezige belanghebbenden worden uitgenoodigd om tegenwoordig te zijn.

Artikel 116.

De ambtenaren zijn bevoegd om in de baaien en binnen een afstand van drie zeemijlen van de kust de schippers te doen zeilminderen of bijdraaien, hen ter plaatsen, in artikel 12 gemeld, te doen aanleggen en op het terrein, in artikel 102 bedoeld, de voerlieden en goederen dragende personen te doen blijven staan.

Bij gebreke van onmiddellijk aan het bevel te voldoen, zullen zij door de ambtenaren daartoe worden genoodzaakt door zoodanige dwangmiddelen als dienstig zijn om de visitatiën te bewerkstelligen en fraude te weren, onverminderd de toepassing der strafbepalingen.

Indien echter eenig ambtenaar zich van de wapenen mocht hebben bediend elders dan op het terrein bij artikel 102, of elders dan te water in de eerste alinea van dit artikel bedoeld, of zonder volstrekte noodzakelijkheid, om de wettelijke regelingen te handhaven, zal hij worden gestraft, overeenkomstig het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 117.

Aan visitatie zijn tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags onderworpen de fabrieken, trafieken, winkels, pakhuizen en alle andere gebouwen en ongebouwde eigendommen, tot welker bezit of gebruik de vergunning van den Gouverneur of de Administratie wordt vereischt, of waarin of waarop eenig bedrijf wordt uitgeoefend, dat betrekking heeft op accijnsgoederen.

Visitatie zal ook tusschen 6 ure namiddags en 6 ure voormiddags kunnen plaats hebben in de fabrieken en trafieken met derzelver erven en op andere plaatsen, in het vorige lid bedoeld, wanneer er bij de ambtenaren gegrond vermoeden bestaat, dat er wordt gewerkt; indien er niet wordt gewerkt kan deze visitatie niet anders geschieden dan met de assistentie als bedoeld in artikel 106, tweede lid.

Gedurende den tijd, dat in de fabrieken en trafieken met

derzelver erven gewerkt wordt, moet de toegang voor de ambtenaren onbelemmerd wezen en iemand vanwege de belanghebbenden aanwezig zijn om de noodige aanwijzigingen te doen.

Artikel 118.

Met uitzondering van het terrein, in artikel 102 bedoeld en van de gevallen bij artikel 107 voorzien mogen er geen visitatiën in de huizen en op de erven van particulieren plaats hebben dan tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags en met de assistentie als bedoeld in artikel 106 tweede lid.

Artikel 119.

In alle gevallen bedoeld bij de artikelen 117 en 118 moeten de ambtenaren zijn geautoriseerd op de wijze als bij artikel 106 derde lid bepaald en zal door hen van elke visitatie procesverbaal worden opgemaakt, waarvan afschrift aan den bewoner of gebruiker van het pand of erf zal worden uitgereikt.

Artikel 120.

Bij alle visitatiën zullen de aanwezige belanghebbenden worden uitgenoodigd tot het vertoonen van registers, documenten en andere stukken en van de werktuigen, gereedschappen en bergplaatsen. Bij de werkzaamheden der ambtenaren zullen de belanghebbenden dezen hulp verschaffen, bij gebreke waarvan op kosten en risico der belanghebbenden daarin zal worden voorzien.

Elfde Afdeeling.

Tarief.

Artikel 121.

Van alle goederen, in de Kolonie ingevoerd, is invoerrecht verschuldigd overeenkomstig het bij Artikel 127 vastgestelde tarief behoudens de vrijstellingen en met inachtneming van de bepalingen dezer Afdeeling.

Artikel 122.

Het invoerrecht moet worden betaald bij de aangifte ten invoer, zooals het door de Administratie is berekend.

Betalingen buiten de kantooruren of aan onbevoegde personen gedaan, komen niet in aanmerking, evenmin als de beweerde vernietiging of het in het ongereede geraken van bewijzen van betaling.

Binnen een jaar na de betaling zijn belanghebbenden gerechtigd tot terugvordering van hetgeen te veel betaald mocht zijn.

Artikel 123.

De Gouverneur of een daartoe door hem aan te wijzen ambtenaar kan binnen een jaar na de betaling in bijzondere gevallen teruggave verleenen van invoerrecht door dwaling of onwillig verzuim te veel of ten onrechte betaald.

Artikel 124.

Gedeelten van eenheden, die volgens het tarief tot maatstaf strekken, worden tot die eenheden opgevoerd.

Het invoerrecht naar de waarde wordt berekend over volle guldens; een gedeelte van een gulden wordt voor een vollen gulden berekend.

Artikel 125.

Geen invoerrecht wordt geheven van:

1. Ballast, zooals puin, zand en dergelijke goederen, geene handelswaarde hebbende.

2. Goederen die, na uit het vrije verkeer uit de Kolonie te zijn uitgevoerd, weder worden ingevoerd van plaatsen, waar een verbod van invoer of eene verhooging van invoerrecht wordt toegepast, welke tijdens den uitvoer in de Kolonie niet bekend kon zijn.

3. Schepen, welke niet bestemd zijn om binnen de Kolonie te verblijven, met derzelver inventaris en steenkolenvoorraad voor eigen gebruik, mits niet gelost wordende.

4. Wrakken en scheepsinventaris van in de Kolonie thuisbehoorende schepen, op vreemde kusten gestrand en binnen zes maanden daarna hier geborgen, mits van een en ander voldoende blijke.

5. Verhuisboedels; onder verhuisboedel wordt begrepen wat naar den stand en de omstandigheden der personen geacht kan worden daartoe te behooren; in geen geval worden daaronder proviand en handelswaren gerekend.

6. Ledige, mits gebruikte, zakken, fusten en dergelijke voorwerpen, voor het vervoer van goederen opzettelijk vervaardigd en ingericht.

7. Goederen, welke reizende personen tot hun persoonlijk gebruik medevoeren.

8. Machinerieën voor den landbouw, voor artesische putten, waterleidingen, dokken, fabrieksnijverheid en het mijnwezen.

9. Gereedschappen voor land-, tuin- en boschbouw, vruchtenteelt en zuivelbereiding.

10. Levende boomen en planten, tuin- en andere zaden.

11. Meststoffen.

12. Gereedschappen en materialen, bestemd voor de exploratie en exploitatie van mijnen of door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen.

13. Materiaal voor tramwegen en draagbaar spoor, voor telegraaf- en telefoonlijnen, electrische verlichting, dokken, artesische putten en waterleidingen en andere benoodigdheden voor den aanleg en de exploitatie vereischt.

14. Hoedenstroo.

15. Versche visch, met visschersvaartuigen ingevoerd.

16. Natuurhistorische en ethnographische voorwerpen, beelden, afgietsels, en alle dergelijke artikelen, bestemd voor instellingen van onderwijs en voor openbare musea of verzamelingen, om daarin bewaard te blijven.

17. Accijnsvrije goederen, die worden ingevoerd, na uitgevoerd te zijn geweest om eenige herstelling te ondergaan.

Omtrent de wijze van toepassing dezer vrijstellingen worden de noodige voorschriften vastgesteld door den Gouverneur.

Met inachtneming dezer voorschriften wordt bij verschil beslist door den Inspecteur met hooger beroep op den Administrateur van Financiën, binnen acht dagen schriftelijk in te stellen.

Artikel 126.

Geen invoerrecht wordt geheven van victualiën, provisie en scheepsbehoeften, tot verbruik aan boord van binnenkomende schepen dienende, mits die goederen als zoodanig bij de binnenkomst zijn aangegeven en de bij besluit van den Gouverneur bepaalde hoeveelheid niet overtreffen; bij hetzelfde besluit worden de noodige bepalingen ter voorkoming van misbruik vastgesteld.

Van hetgeen van die goederen meer dan de bij gemeld besluit bepaalde hoeveelheid aan boord is, kan insgelijks vrijdom van invoerrecht worden genoten, mits het met hetzelfde schip weder wordt uitgevoerd en tot den wederuitvoer onder verzegeling verblijve.

De in dit artikel bedoelde goederen worden vrijgesteld van accijns.

Artikel 127.

Het invoerrecht bedraagt:

ARTIKELEN.	MAATSTAF.	Invoerrecht.
Automobielen	Waarde	10 pCt.
Beschuit, fijne (A)	„	10 „
Bier	Per Liter	*f* 0.01
Dividivi	Waarde	½ pCt.
Gedistilleerd (B)	Per Liter ad 50 pCt. bij 15° C.	*f* 0.02⁵
Geitenvellen	Waarde	½ pCt.
Gouden werken	„	10 „
Hooi	„	3 „
Juweelen	„	10 „
Kaarsen	Per K.G. bruto	*f* 0 10
Kleederen, gemaakte	Waarde	10 pCt.
Lucifers	In pakjes of doosjes van 72 stuks of minder per pakje of doosje of anders naar evenredigheid, het gros	*f* 0.25
Maïs en Maïsmeel	Waarde	3 pCt.
Mangrovebast	„	½ „
Meubelen	„	10 „
Orgels	„	10 „
Ossenhuiden	„	½ „
Parfumeriën	„	10 „
Piano's	„	10 „
Roggemeel	„	3 „
Rijtuigen	„	10 „
Rijwielen	„	10 „
Schoenen	„	10 „
Sigaren	Per 100 stuks	*f* 0.60
Sigaretten	„ 100 „	- 0.10
Siropen van vruchten	Waarde	10 pCt.
Speelkaarten	Per spel van niet meer dan 52 bladen	*f* 0.25
Steenkolen	Per 1000 K.G.	- 0.05
Stroohoeden	Waarde	10 pCt.
Suikerwerken	„	10 „
Tabak onbewerkt, in rollen of bladen	Per K.G. bruto	*f* 0.10
Tarwemeel	Waarde	3 pCt.
Timmerhout	„	3 „
Vleesch, gedroogd of gezouten	„	3 „
Vruchten, geconfijt of ingemaakt	„	10 „
Vruchtenjams	„	10 „
Wijn	Per Liter	*f* 0.02⁵
Zeep, harde, ongeparfumeerd	Waarde	3 pCt.
Zeep, fijne (C)	„	10 „
Zilveren werken	„	10 „
Zijden stoffen	„	10 „
Alle goederen, hierboven niet genoemd en niet vrijgesteld	„	5 „

BIJZONDERE BEPALINGEN.

A. onder fijne beschuit worden gerekend biscuits, bereid met suiker, likeur, vruchtensap, vanille, essences of andere aromatische stoffen.

B. de hoeveelheid van het gedistilleerd wordt berekend na herleiding tot de sterkte van vijftig percent alcohol, volgens de accijnsverordening; behalve het invoerrecht is de accijns verschuldigd.

C. Zeeppoeder wordt gelijkgesteld met fijne zeep.

HOOFDSTUK III.

Binnenlandsch Vervoer en Vervoer over Zee.

EERSTE AFDEELING.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 128.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn alleen toepasselijk op accijnsvrije goederen.

Voor het vervoer van accijnsgoederen gelden de bijzondere deswege bestaande bepalingen.

Artikel 129.

Het binnenlandsch vervoer is vrij, behalve dat op het terrein, aangewezen bij artikel 102, (verder genoemd onvrij terrein).

Voor het vervoer buiten het onvrije terrein worden geenerlei documenten gevorderd.

Artikel 130.

Het vervoer op het onvrije terrein naar de plaatsen, in artikel 102 genoemd, is verboden, met uitzondering van:

1. de goederen, vrij van invoerrecht;
2. goederen, waarvan de invoerrechten voor de vervoerd wordende partij niet meer dan f 10.— zouden bedragen;
3. kleine partijen levensmiddelen voor huiselijk gebruik en dagelijksche behoefte;
4. producten van den binnenlandschen landbouw, tuinbouw, ooftteelt en binnenlandsch vee, paarden en ezels;
5. in de kolonie gewonnen zout;
6. in de kolonie gewonnen delfstoffen en door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen;
7. fabrikaten van de in de Kolonie gevestigde fabrieken, onder de voorwaarden voor elk bijzonder geval door de Administratie te stellen;
8. goederen, in geval van verhuizing onder dezelfde beperking als in no. 7 gemeld.

Artikel 131.

Geen vervoerbillet wordt afgegeven wanneer niet blijkt van het wettig aanwezig zijn der goederen in de Kolonie.

Artikel 132.

Voor het vervoer op het onvrije terrein, uit de plaatsen, in artikel 102 genoemd, gelden de bepalingen der tweede Afdeeling en voor het vervoer over zee die der derde Afdeeling van dit Hoofdstuk.

Artikel 133.

De in de tweede en derde Afdeelingen van dit Hoofdstuk voorgeschreven documenten tot vervoer hebben geen kracht tusschen 8 ure des namiddags en 6 ure des voormiddags, noch op Zondagen of wettelijk erkende feestdagen, tenzij voor bijzondere gevallen de Inspecteur de vergunning op het document heeft gesteld.

TWEEDE AFDEELING.

Binnenlandsch Vervoer.

Artikel 134.

Het vervoer moet geschieden met vervoerbillet na aangifte ten kantore van:

a. den naam, het beroep en de woonplaats des afzenders

en de aanduiding van het perceel, waaruit de afzending zal plaats hebben;

b. den naam en het beroep van hem, voor wien de goederen bestemd zijn, en de plaats van bestemming;

c. ten aanzien der goederen, de bijzonderheden, bedoeld bij artikel 53 n°s. 3—6.

d. den naam des vervoerders en de omschrijving van het middel van vervoer.

Artikel 135.

In de vervoerbilletten zal, behalve het in artikel 134 vermelde, worden uitgedrukt:

a. de te volgen weg;

b. de tijd voor het vervoer toegestaan, en wanneer die ingaat;

c. ter beoordeeling van den ambtenaar, die het vervoerbillet afgeeft, de posten waar het vervoerbillet ter afteekening moet worden aangeboden.

Het vervoerbillet moet worden afgeteekend bij de afzending en desnoods ter plaatse van bestemming.

Artikel 136.

Geen vervoerbillet wordt vereischt voor het vervoer van de goederen genoemd in artikel 130 n°s. 1—8; in de gevallen van n°. 7 en 8, onder de daargenoemde beperking.

Artikel 137.

Vervoerbilletten, die niet voldoen aan de bepalingen van dit Hoofdstuk, niet met de goederen of den tijd of de plaats en de wijze van vervoer overeenstemmen, of niet zijn afgeteekend, waar zulks is voorgeschreven, zijn krachteloos en wordt het vervoer geacht zonder vervoerbillet plaats te hebben.

DERDE AFDEELING.

Vervoer over Zee.

Artikel 138.

Het vervoer onder de bepalingen dezer Afdeeling kan slechts betreffen goederen uit het vrije verkeer.

Uitvoer van goederen, niet uit het vrije verkeer, van het eene eiland der kolonie naar een ander geschiedt op het eiland van uitvoer onder de bepalingen van Hoofdstuk IV.

Artikel 139.

Vervoer van het eene eiland naar het andere geschiedt, na aangifte ten kantore van het sub letter *a.* tot en met *d.* vermelde, op vervoerbillet, vermeldende:

a. den naam en de woonplaats van den schipper.

b. den naam van het schip.

c. de plaats van bestemming.

d. ten aanzien der goederen de bijzonderheden, bedoeld bij artikel 53, n°s. 3—6.

e. den tijd, binnen welken het vervoer tot de bestemming zal geschieden, en wanneer die ingaat.

Artikel 140.

De schepen, laadruimen of goederen moeten door de ambtenaren worden verzegeld of geplombeerd.

Is de verzegeling of plombeering bij aankomst ter bestemmingsplaats niet ongeschonden, dan wordt de binnenlandsche herkomst der goederen niet erkend; hetzelfde geldt voorzoover de goederen niet overeenstemmen met het vervoerbillet.

Artikel 141.

Bij het vertrek en bij de aankomst ter bestemmingsplaats worden de documenten door de ambtenaren, na vergelijking

met de goederen, afgeteekend en ter laatstgemelde plaats door hen ingetrokken.

HOOFDSTUK IV.

Doorvoer.

Eerste Afdeeling.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 142.

Onder doorvoer wordt verstaan aanbrenging van goederen in de Kolonie, gevolgd door uitvoer naar buitenslands, zonder dat zij ten invoer zijn aangegeven.

Artikel 143.

De doorvoer is vrij van rechten.

Artikel 144.

De doorvoer mag slechts geschieden van goederen, waarvan de invoer niet is verboden en langs de plaatsen in artikel 12 genoemd.

Omtrent doorgevoerd wordende goederen is verder in het algemeen toepasselijk al hetgeen bij Hoofdstuk II omtrent inklaring, aangifte, lossing, bewaking en verzegeling, verificatie, visitatie en verboden goederen, en bij Hoofdstuk V omtrent uitvoer en uitklaring is vastgesteld, behoudens de bepalingen der volgende afdeelingen van dit Hoofdstuk.

Artikel 145.

De aangifte, volgens artikel 53, moet luiden voor doorvoer.

De voor doorvoer aangegeven goederen zullen bij of dadelijk na de lossing en verificatie of visitatie worden verzegeld of geplombeerd, voorzoover de aard het vereischt en toelaat, of anders onder bewaking gesteld, in welk laatste geval de kosten berekend naar een tarief, door den Gouverneur vast te stellen, komen ten laste van de belanghebbenden.

Wanneer de goederen worden doorgevoerd met hetzelfde schip waarmede zij zijn aangebracht, behoeven zij niet te worden gelost, indien de ambtenaren de lossing voor de visitatie niet noodig achten.

Artikel 146.

Na visitatie en verificatie wordt een transitopaspoort afgegeven, waarin de tijd wordt uitgedrukt, binnen welken de uitvoer moet plaats hebben.

De doorvoer moet geschieden, zonder opslag bij of vanwege de belanghebbenden en zonder verwerking der goederen, bij gebreke waarvan de goederen worden beschouwd als ingevoerd.

Echter mogen goederen, die blijkens doorvoerlijsten of andere documenten binnen een bepaalden tijd moeten worden uitgevoerd, met vergunning van den Inspecteur, in afwachting van de inlading tijdelijk worden opgeslagen in door den belanghebbende te verschaffen, door den Inspecteur goed te keuren bergplaatsen, onder wederzijdsche sluiting vanwege de Administratie en den belanghebbende; de goederen mogen niet in dezelfde bergplaatsen als bij artikel 44 bedoeld, worden opgeslagen, tenzij ten genoegen van den Inspecteur eene voldoende afscheiding worde gemaakt. In bijzondere gevallen kan de termijn tot uitvoer op het document door den Inspecteur worden verlengd. Zijn de goederen niet binnen den bepaalden tijd uitgevoerd dan verliest het document zijn kracht en worden, ingeval van opslag met doorvoerlijst, de goederen behandeld overeenkomstig artikel 95.

Bij het uitvoeren der goederen zal derzelver identiteit worden nagegaan en het transito-paspoort na afteekening door de ambtenaren worden ingetrokken.

De afteekening moet de verklaring behelzen, dat de goederen conform en de plombs of zegels ongeschonden zijn bevonden.

Artikel 147.

Accijnsgoederen moeten, wanneer ze doorgevoerd worden, geladen zijn in de gewone laadruimen, tenzij uit eene verklaring door de ambtenaren op de documenten te stellen blijkt, dat die goederen met hun voorkennis zijn geladen in een ander met name aangewezen gedeelte van het schip.

Artikel 148.

De belanghebbende bij de goederen kan binnen den tijd in het transito-paspoort gesteld van den doorvoer afzien en het paspoort ten kantore terug bezorgen, mits tegelijkertijd eene aangifte ten invoer worde gedaan, waarop, in het geval dat de goederen naar de waarde zijn belast, de bepalingen van de vijfde Afdeeling van Hoofdstuk II toepasselijk zijn.

TWEEDE AFDEELING.

Uitvoer met Doorvoerlijsten.

Artikel 149.

Voor goederen, volgens de derde Afdeeling van Hoofdstuk II ingeklaard, kunnen terstond na de lossing of na tijdelijken opslag overeenkomstig de vierde Afdeeling van dat Hoofdstuk, doorvoerlijsten tot uitvoer naar buitenslands worden ingeleverd, met inachtneming van de bepalingen der volgende artikelen.

Artikel 150.

De doorvoerlijsten moeten aanwijzen het land, waarheen de goederen worden uitgevoerd, den vervoerder, den naam van het schip en dezelfde omschrijving als in de vrachtlijsten.

De doorvoerlijsten worden opgemaakt door de beheerders der goederen.

In de doorvoerlijsten moeten echter steeds de soort der goederen en de hoeveelheid volgens de artikelen 31 en 33 worden opgegeven, zonder dat daarbij gebruik mag worden gemaakt van vreemde maat of gewicht.

Alleen de Nederlandsche taal mag worden gebezigd.

Artikel 151.

De doorvoerlijsten worden in duplo ingeleverd bij den Inspecteur ter plaatse van verzending, die daarvan aanteekening houdt in een register en de lijsten waarmerkt.

Een exemplaar der lijsten wordt aan den belanghebbende uitgereikt tot begeleiding der goederen, nadat de Inspecteur daarop heeft vermeld den tijd, binnen welken de uitvoer moet plaats hebben.

Dit laatste exemplaar wordt bij de inlading of in geval van doorvoer met hetzelfde schip, waarmede de goederen zijn aangebracht, bij het vertrek van het schip, afgeteekend door de ambtenaren, belast met de visitatie, onder vermelding der toegepaste maatregelen van plombeering, verzegeling of bewaking en bij het vertrek door hen ingetrokken.

Artikel 152.

Degenen, die doorvoerlijsten hebben ingeleverd, moeten die lijsten binnen den volgens artikel 151 bepaalden tijd aanzuiveren door uitvoer van de goederen met inachtneming van de bepaling der vorige artikelen.

De artikelen 42 en 49 zijn op doorvoerlijsten van toepassing.

Artikel 153.

Het bepaalde bij artikel 148 is hier niet toepasselijk, doch de Inspecteur kan in bijzondere gevallen toestaan, dat doorvoerlijsten worden aangezuiverd door lossing der goederen met documenten verkregen na aangifte volgens de vijfde Afdeeling van Hoofdstuk II.

DERDE AFDEELING.

Rechtstreeksche Doorvoer.

Artikel 154.

Onder rechtstreekschen doorvoer wordt verstaan doorvoer van goederen zonder overlading, alsmede doorvoer, waarbij de inkomende goederen zonder tusschenvervoer wórden overgeladen in het schip, waarmede zij naar buitenslands zullen worden gebracht.

Artikel 155.

De voorschriften van de derde Afdeeling van het tweede Hoofdstuk omtrent de inklaring van de daarbij bedoelde goederen, zijn van toepassing voor de inklaring van goederen, bestemd ten doorvoer op den voet van deze Afdeeling, behoudens hetgeen hierna is bepaald.

Op de schepen wordt door de ambtenaren zoo mogelijk plombeering of verzegeling, en anders bewaking toegepast; in het laatste geval komen de kosten berekend naar een door den Gouverneur vast te stellen tarief, ten laste van den schipper.

Artikel 156.

Indien in het schip, behalve de ten doorvoer bestemde goederen, ook andere goederen geladen zijn, worden voor ieder der twee categorieën van goederen, afzonderlijke vrachtlijsten en afzonderlijke akten van inklaring ingeleverd.

Artikel 157.

De ten doorvoer bestemde goederen mogen in geen geval als onbekend, onder de algemeene benaming van koopmanschappen of zonder opgaaf van hoeveelheid in de vrachtlijsten vermeld worden.

De Administrateur van Financiën kan evenwel toestaan, dat bij doorvoer met stoomschepen in geregelden dienst de soort en de hoeveelheid der goederen, of een van beiden na de inklaring worden opgegeven, voorzoover daarvan niet uit de ladingspapieren blijkt.

Artikel 158.

De goederen worden niet uit de schepen gelost, dan voor zoover dit door de ambtenaren voor de visitatie gevorderd wordt of noodig is voor de bij artikel 154 bedoelde overlading. Deze overlading geschiedt in tegenwoordigheid der ambtenaren.

De doorvoer moet zooveel mogelijk zonder oponthoud plaats hebben. De tijd voor den uitvoer en de plaats der overlading worden op de akte der inklaring vermeld door den Inspecteur.

Artikel 159.

De invoerders moeten de akten van inklaring en de vrachtlijsten binnen den voor het vervoer bepaalden tijd aanzuiveren door uitvoer der goederen met inachtneming van het bepaalde bij de voorgaande artikelen en zonder van den doorvoer te mogen afzien op den voet van artikel 148.

Ten bewijze hiervan wordt het duplicaat der akte van inklaring bij den uitvoer der goederen aan de ambtenaren ter afteekening aangeboden en door deze met de vrachtlijsten ingetrokken.

Artikel 160.

De Inspecteur kan toestaan dat de akte van inklaring tot doorvoer wordt veranderd in een akte van inklaring tot invoer.

HOOFDSTUK V.

Uitvoer en Uitklaring.

Eerste Afdeeling.

Uitvoer.

Artikel 161.

De uitvoer van goederen mag slechts geschieden uit de plaatsen in artikel 12 genoemd, doch met dezelfde uitzondering als daar bepaald.

Artikel 162.

Het verbod van uitvoer van bepaalde goederen wordt beheerscht door de bijzondere wettelijke regelingen daaromtrent.

Artikel 163.

Behoudens de bijzondere bepalingen omtrent den uitvoer van delfstoffen en door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen, alsmede de bijzondere wettelijke regelingen omtrent sommige andere goederen, is de uitvoer vrij van rechten.

Artikel 164.

Voor uitgevoerd wordende goederen, die vrij van uitvoerrecht zijn, moet vóór de inlading eene door den belanghebbende onderteekende aangifte in duplo ten kantore worden ingeleverd, vermeldende:

a. den naam van het schip, den schipper, het land — en wanneer zulks bij besluit van den Gouverneur wordt bepaald ook de plaats — van bestemming der goederen;

b. de hoeveelheid en soort der goederen volgens de algemeene handelsbenaming;

c. de waarde der goederen.

Artikel 165.

Bij den uitvoer van accijnsgoederen gelden behoudens artikel 161 en 163 de bijzondere wettelijke regelingen daaromtrent.

Tweede Afdeeling.

Uitklaring.

Artikel 166.

Geen schip, behalve die, welke krachtens artikel 18 of 19 van inklaring zijn vrijgesteld, mag vertrekken zonder, na gevisiteerd te zijn, op verzoek van den schipper door den Inspecteur te zijn uitgeklaard.

Artikel 167.

Wanneer aan alle bepalingen dezer verordening en van die op de uitvoerrechten, accijnzen, loodsgelden en zeebrieven is voldaan, en de visitatie heeft plaats gehad, zal de Inspecteur op het verzoek het schip uitklaren, en zoo spoedig mogelijk een vertrekpas afgeven.

De vertrekpas wordt door den gezagvoerder van het schip vóór het vertrek afgegeven aan een ambtenaar of aan de politie, die het stuk zoo spoedig mogelijk ten kantore van den Inspecteur bezorgt.

Indien aan den schipper op zijn verzoek een duplicaat-vertrekpas is uitgereikt, zal hij een exemplaar behouden.

Artikel 168.

Wanneer de uitklaring van een schip buiten de kantooruren,

of op Zondagen of wettelijk erkende feestdagen wordt verlangd, zal aan dat verzoek zoo mogelijk worden voldaan.

Artikel 169.

Schippers, die na gedane visitatie en uitklaring, eenige goederen innemen, zullen daarvan opnieuw aangifte moeten doen, waarop nadere visitatie en uitklaring moeten geschieden.

Artikel 170.

De loodsen zullen geen schip mogen buiten brengen zonder zich den vertrekpas te hebben doen vertoonen.

HOOFDSTUK VI.

In-, uit- en doorvoer van postpakketten.

Artikel 171.

Op de voorwerpen der pakketpost, die door de posterij in-, uit- of doorgevoerd worden en die in de volgende artikelen onder den naam van „pakketten" worden aangeduid, gelden de regelen bij de vorige Hoofdstukken vastgesteld, behoudens de bepalingen der volgende artikelen.

Artikel 172.

In-, uit- en doorvoer van pakketten geschiedt ter plaatsen, in artikel 12 vermeld.

Artikel 173.

Bij de toepassing van de regelen, bij Hoofdstuk II en Hoofdstuk IV, derde Afdeeling gesteld omtrent den invoer met vrachtlijsten en den rechtstreekschen doorvoer, worden de vrachtlijsten voor de pakketten vervangen door douaneverklaringen, bedoeld bij artikel VI van het reglement ter uitvoering van het op den 15den Juni 1897 te Washington gesloten verdrag.

Deze verklaringen mogen in elke taal zijn opgemaakt, mits het de taal zij van het land, waar het pakket is afgezonden.

Artikel 174.

Tot den in-, uit- en doorvoer van pakketten wordt slechts één exemplaar der douaneverklaringen gevorderd.

De exemplaren, die tot dezelfde akte van inklaring betrekking hebben, worden vóór de inlevering van een doorloopend volgnummer voorzien en gehecht aan het duplicaat der akte van inklaring.

Artikel 175.

In het geval van tijdelijken opslag van pakketten geschiedt deze in eene bergplaats der posterij.

Opslag in eene bergplaats van de posterij, in afwachting van den uitvoer, wordt voor de toepassing van artikel 154 niet beschouwd als tusschenvervoer.

Artikel 176.

De inschrijving van meer bevonden goederen, bedoeld bij artikel 49, derde lid, geschiedt voor de pakketten op het duplicaat der akte van inklaring.

Artikel 177.

De aangifte, bedoeld bij artikel 53, wordt voor de pakketten in dubbel ingeleverd, met uitzondering van die voor goederen, vrij van invoerrecht en accijns, die in enkelvoud geschiedt.

De Inspecteur geeft een exemplaar aan den ambtenaar der posterijen terug, na daarop eene onderteekende opgave van het bedrag der verschuldigde belasting gesteld te hebben.

Dit exemplaar der aangifte vervangt de quitantie van betaald invoerrecht en de accijnsquitantie.

Artikel 178.

Wanneer de douaneverklaring ten opzichte van de soort of van de hoeveelheid der goederen niet alle gegevens bevat voor het opmaken der aangifte, bedoeld bij het vorige artikel, zijn de ambtenaren der posterijen, belast met het beheer der pakketten, bevoegd om deze zonder bijzondere vergunning, doch in tegenwoordigheid van een ambtenaar te openen.

Wanneer niet terzelfdertijd aangifte, visitatie en verificatie geschieden, worden de pakketten terstond na het onderzoek weder gesloten.

Artikel 179.

Het bedrag der invoerrechten en accijnzen, verschuldigd wegens pakketten, wordt niet telkens bij iedere aangifte, maar op bepaalde tijden door de Administratie der Posterijen met de Administratie der Invoerrechten en Accijnzen verevend en aan haar betaald volgens regelen door den Gouverneur vast te stellen.

Artikel 180.

De Administratie der Posterijen is ontheven van het stellen van zekerheid voor de betaling van hetgeen wegens het nietaanzuiveren van de akten van inklaring of andere documenten voor de pakketten verschuldigd kan worden.

Artikel 181.

Bij uitvoer van pakketten wordt de aangifte, bedoeld bij artikel 164, niet gevorderd.

Artikel 182.

Pakketten, die bij verzending uit het vrije verkeer van het eene naar het andere eiland vervoerd moeten worden, worden bij de verzending gepakt in kisten of manden, door de Administratie der Posterijen te verstrekken en door de ambtenaren te verzegelen.

De pakketten worden bij aankomst onder die verzegeling vrij ten invoer toegelaten.

HOOFDSTUK VII.

In- en uitvoer met oorlogschepen.

Artikel 183.

Van alle niet van rijkswege verstrekte provisiën, alsmede van andere goederen, welke door de officieren en de verdere bemanning van oorlogschepen uit het buitenland worden medegebracht, worden de daarvan volgens de wettelijke regelingen verschuldigde invoerrechten en accijnzen geheven, behoudens het bepaalde bij artikel 188.

Artikel 184.

Binnen 24 uren na de binnenkomst van het schip wordt bij den Inspecteur schriftelijk aangifte gedaan van de in het vorige artikel bedoelde goederen.

De aangifte wordt in triplo opgemaakt, en ingericht volgens het model, door den Gouverneur vast te stellen.

Artikel 185.

Door den Inspecteur aangewezen ambtenaren vergelijken aan boord van het schip de goederen met de aangifte.

De Commandant deelt bij het inleveren der aangifte den

Inspecteur mede, op welk tijdstip dit het best kan geschieden en zorgt, dat den ambtenaren de verlangde aanwijzingen worden gedaan.

Artikel 186.

De ambtenaren vermelden hunne bevinding op de aangifte. Zij geven daarna een exemplaar der aangifte aan den Commandant en aan den Inspecteur; het derde blijft onder hunne bewaring.

Artikel 187.

De verschuldigde belasting wordt binnen veertien dagen na de bij artikel 184 voorgeschreven aangifte betaald.

Eerst na die betaling wordt tot de lossing overgegaan. Deze mag geschieden zonder voorkennis van de ambtenaren, doch desgevraagd moeten de quitantiën voor de belasting hun vertoond worden.

Artikel 188.

Voor provisiën, die blijkens aanteekening in de bij artikel 184 voorgeschreven aangifte met hetzelfde schip weder moeten worden uitgevoerd, behoeft de belasting niet betaald te worden, mits zij geborgen zijn in eene door de ambtenaren verzegelde bergplaats aan boord van het schip.

Artikel 189.

Verlangt de belanghebbende provisiën tot zich te nemen, die volgens het vorige artikel verzegeld zijn, dan doet hij daarvan aangifte bij den Inspecteur en betaalt tevens voor de goederen de verschuldigde belasting.

De ambtenaren nemen de zegels af, stellen de provisiën, waarvan blijkens de quitantie de belasting betaald is, ter beschikking van den belanghebbende en verzegelen de overige goederen of de bergplaats opnieuw.

Artikel 190.

Ook dan wanneer een schip geen buitenlandsche haven heeft aangedaan, moeten de voorschriften worden opgevolgd, tenzij blijkens door den Commandant aan den Inspecteur te zenden kennisgeving bij de laatste uitreis met dat schip geen goederen zijn doorgevoerd.

Artikel 191.

Wanneer een schip, blijkens gelijke kennisgeving, als bedoeld bij het vorige artikel, binnenvalt om uiterlijk na verloop van veertien dagen weder uit te varen, zijn voor de provisiën en verdere goederen, mits niet gelost doch door de ambtenaren onder verzegeling gebracht wordende, geene formaliteiten te vervullen.

Artikel 192.

De verzegeling van provisiën en verdere goederen mag door belanghebbenden niet verbroken worden, zoolang het schip zich in het gebied der Kolonie bevindt.

Bij vertrek van het schip worden de ambtenaren door den Commandant in de gelegenheid gesteld om zich van den ongeschonden staat der zegels te overtuigen.

Artikel 193.

Provisiën of andere goederen, waarvan de voorgeschreven aangifte verzuimd is, of die gelost worden anders dan overeenkomstig de voorgaande voorschriften, worden beschouwd als in strijd met de wettelijke regelingen te zijn ingevoerd.

Artikel 194.

Wanneer een schip, waarvoor met betrekking tot de aan boord zijnde provisiën of andere goederen nog formaliteiten zijn te vervullen, naar eene andere binnenlandsche plaats moet vertrekken, geeft de Commandant daarvan kennis aan den Inspecteur.

Artikel 195.

In bijzondere gevallen kan de Inspecteur onder de noodige voorzieningen toestaan dat de aan boord voorhanden provisiën of andere goederen tijdelijk in entrepôt of eene andere bergplaats aan den wal worden opgeslagen.

Artikel 196.

Het toezicht der ambtenaren, de verzegeling daaronder begrepen, geschiedt kosteloos.

Artikel 197.

De bepalingen van dit Hoofdstuk zijn uitsluitend van toepassing op goederen, die aan invoerrecht of accijns onderworpen zijn; voor andere goederen zijn geenerlei formaliteiten te vervullen.

HOOFDSTUK VIII.

Zekerheidstellingen.

Artikel 198.

Voor het verkrijgen van documenten, die niet strekken tot quitantie voor invoerrecht of accijns of vervoer van goederen, waarvan de rechten zijn betaald, moeten de belanghebbenden ten genoege van den Inspecteur zekerheid hebben gesteld voor het bedrag der rechten en accijnzen, dat verschuldigd kan worden.

Artikel 199.

Zekerheidstelling voor de betaling van kosten kan gevorderd worden in alle gevallen, waarin volgens deze verordening of andere wettelijke regelingen op den in- uit- en doorvoer deze ten laste van belanghebbenden komen.

Artikel 200.

Alvorens te worden toegelaten tot tijdelijken opslag volgens Hoofdstuk II, inlevering van doorvoerlijsten of inklaring tot rechtstreekschen doorvoer, moeten de belanghebbenden zekerheid hebben gesteld ten bedrage van f 5.— voor ieder collo of iedere 100 kilogram gestorte goederen of losse voorwerpen, gedeelten van 100 K.G. voor 100 K.G. gerekend.

Komt dit bedrag den Inspecteur niet voldoende voor, dan kan hij het bij benadering bepalen tot de som, die aan invoerrecht en accijns bij aangifte tot invoer verschuldigd zou zijn.

De zekerheid wordt niet vereischt:

a. wegens gestorte goederen en losse voorwerpen, waarvoor bij invoer tot verbruik geene belasting verschuldigd is, mits dit uit hunne omschrijving in de vrachtlijst blijke;

b. wegens lossing tot tijdelijken opslag in lokalen of op de terreinen van een Gouvernementsentrepôt, voor zoover deze lossing in die lokalen of op die terreinen zelve plaats heeft. Is de opslag elders geschied, dan wordt de zekerheid dadelijk na den opslag in gemelde lokalen of op gemelde terreinen opgeheven.

Artikel 201.

De Administrateur van Financiën kan vergunnen, dat eene

doorloopende zekerheid wordt gesteld, voor het ontvangkantoor op Curaçao ten beloope van tienduizend gulden, en voor elk ander ontvangkantoor der Kolonie ten beloope van eene lagere som, door hem te bepalen, om te dienen voor alle gevallen, waarin met betrekking tot invoerrechten en accijnzen volgens deze verordening of bijzondere wettelijke regelingen zekerheidstelling vereischt wordt.

Aan ondernemers van een geregelden stoomvaartdienst kan worden vergund om slechts éene voor alle kantoren geldende zekerheid te stellen tot een door gemelden ambtenaar te bepalen bedrag en ten genoege van den Inspecteur te Curaçao.

Wordt dergelijke zekerheid gesteld door bij de Administratie toegelaten expediteurs of cargadoors, dan kan zij met vergunning van den Administrateur van Financiën tevens dienen voor rechtstreekschen doorvoer, mits dit in de akte van zekerheidstelling worde uitgedrukt en de akte van inklaring door den expediteur of cargadoor medegeteekend wordt.

De vergunningen kunnen ten allen tijde door den Administrateur van Financiën worden ingetrokken.

Artikel 202.

De bepalingen van de twee voorgaande artikelen hebben geen betrekking tot de zekerheid wegens crediet voor accijns.

Artikel 203.

Zekerheid kan worden gesteld door:
1. storting van een bepaalde som gelds;
2. borgtocht;
3. pand;
4. hypotheek.

De kosten der zekerheidstelling komen ten laste van belanghebbenden.

De wijzen van zekerheidstelling sub 3 en 4 komen niet in aanmerking, wanneer de zekerheidstelling wordt gevorderd voor eene op zichzelf staande handeling.

Artikel 204.

Bij zekerheidstelling door storting van eene bepaalde som gelds zal deze gestort worden ten kantore van den Ontvanger.

Bij eene doorloopende zekerheidstelling op dezen voet zal op verzoek des belanghebbenden de som in de Koloniale kas kunnen worden gestort onder genot van een interest, door den Gouverneur bij besluit te bepalen, doch die niet kan zijn beneden 2 noch boven 2.64 percent per jaar.

De interest gaat in met den dag na dien der storting en wordt op 1 Juni en 1 December aan den belanghebbende uitgekeerd.

De zekerheidstellingen in geld worden ingeschreven in een register; een bewijs dier inschrijving wordt aan den belanghebbende en aan den Inspecteur uitgereikt.

Artikel 205.

Borgtocht ten beloope van niet meer dan f 300.— kan worden gesteld bij onderhandsche akte in duplo.

Bij borgtocht boven f 300.— moet eene notarieele akte worden opgemaakt, moet de borg gedomicilieerd zijn op het eiland, waar de borgtocht wordt gesteld en geen ambt bekleeden, waarvoor hij rekenplichtig is aan het Gouvernement, noch een beroep uitoefenen, waarvoor hij eene openstaande rekening met het Gouvernement heeft.

Van het laatste kan door den Inspecteur ontheffing worden leend, mits dezelfde personen niet wederkeerig borgen voor elkander zijn.

Of iemand als borg zal worden aangenomen, staat uitsluitend ter beslissing van den Inspecteur.

Een borgtocht kan worden opgezegd, doch niet anders dan

bij deurwaardersexploit en op geen korteren termijn dan een maand na de beteekening.

Ingeval van overlijden eindigt de borgtocht op den dertigsten dag, nadat de erfgenamen den Inspecteur van het overlijden hebben kennis gegeven.

Ingeval van overbrenging van het domicilie buiten de Kolonie blijft de aansprakelijkheid van zoodanigen borg voortduren, totdat de borgtocht vanwege de Administratie is op-

Artikel 206.

Inpandgeving kan geschieden van effecten of obligatiën aan toonder en koopmanschappen, alles ter beoordeeling van den Inspecteur.

Het bij het vorige artikel bepaalde omtrent onderhandsche of notarieele akte is ook ten opzichte der akte van inpandgeving toepasselijk.

De in pand gegeven zaken worden in de akte nauwkeurig omschreven.

De in pand gegeven koopmanschappen zullen in een Gouvernementsbergplaats worden geborgen, de effecten ter Administratie van Financiën bewaard.

De waarde der onderpanden wordt bepaald door een of meer deskundigen, vanwege de Administratie aangewezen.

De waarde moet het beloop der zekerheid met 25% daarvan overtreffen. Bij waardevermindering, ter beoordeeling der Administratie, kan aanvulling der zekerheid gevorderd worden.

Artikel 207.

Bij zekerheidstelling door middel van hypotheek gelden de volgende regelen:

1. de onroerende goederen moeten binnen de Kolonie gelegen zijn;

2. zij moeten vooraf worden geschat door deskundigen, vanwege de Administratie aangewezen;

3. de waarde moet het beloop der zekerheid met de helft daarvan te boven gaan;

4. de goederen moeten onbezwaard zijn, behoudens uitzondering voor bijzondere gevallen door den Inspecteur toe te staan; in dat geval geldt sub *3.* voor de onbezwaarde waarde;

5. de gebouwen moeten tegen brandschade verzekerd zijn, ten name der Administratie;

6. bij daling in waarde met 20 percent of meer, ter beoordeeling der Administratie, kan aanvulling der zekerheid gevorderd worden.

Artikel 208.

Indien een vrachtlijst met tijdelijken opslag, eene akte van inklaring tot rechtstreekschen doorvoer, een doorvoerlijst, of eenig onder zekerheidstelling afgegeven document, niet of niet volledig gezuiverd en voorzien van de vereischte afteekening, dat aan den inhoud is voldaan, binnen den tijd van twee weken na den tijd, tot het gebruik van hetzelve daarin bepaald, ten kantore van de inlevering of afgifte is teruggekomen, zal tot invordering van het bedrag, ten beloope waarvan de zekerheid is gesteld, worden overgegaan.

HOOFDSTUK IX.

Entrepôts.

Artikel 209.

Entrepôts zijn oplagen van goederen in daartoe aangewezen bergplaatsen.

Het doel der entrepôts is om aan de eigenaren of geconsigneerden van inkomende, niet ten invoer verboden, goederen, de gelegenheid te geven, om de goederen tot verblijf in de Kolonie of tot doorvoer, voorzooverre die niet verboden is, te bestemmen en aan te geven, tegen betaling in het eerste geval van de verschuldigde rechten.

Artikel 210.

Van de gunst van Gouvernementsentrepôt zijn uitgesloten zoodanige goederen, ten aanzien waarvan dat wegens hunnen omvang of aard door den Gouverneur bij voortduring of tijdelijk wordt bepaald.

Artikel 211.

De gunst van entrepôt wordt ten aanzien van accijnsvrije goederen genoten voor den tijd van een jaar na den dag der lossing, welke termijn in bijzondere gevallen door den Inspecteur kan worden verlengd.

Ten aanzien van de daarvoor vatbaar verklaarde accijnsgoederen wordt de gunst van Gouvernementsentrepôt, ook voor de invoerrechten, genoten voor onbepaalden tijd en op den voet van de bijzondere bepalingen daaromtrent. Wanneer deze goederen uit de entrepôts ten invoer worden aangegeven, moet het invoerrecht terstond worden betaald.

De hier bepaalde termijnen gelden niet bij tijdelijken opslag op den voet van Hoofdstuk II.

Artikel 212.

Op elk eiland is een Gouvernementsentrepôt onder toezicht der Administratie en wederzijdsche sluiting, zoo van hare zijde als van den kant des handels.

Opslag in Gouvernementsentrepôt kan slechts plaats hebben, voor zoover er ruimte beschikbaar is.

Voor accijnsvrije goederen kunnen ook particuliere bergplaatsen, geen gemeenschap hebbende met andere lokalen en voor doeltreffende afsluiting vatbaar, onder wederzijdsche sluiting als boven, door de Administratie als entrepôt worden toegelaten.

In deze particuliere entrepôts mogen geen andere dan geëntreposeerde goederen geborgen zijn.

Artikel 213.

Bij gebleken misbruik van de gunst van particulier entrepôt is de Administratie bevoegd deze gunst in te trekken met het gevolg, dat binnen drie dagen daarna alle zich in zoodanig entrepôt bevindende goederen ten invoer moeten aangegeven en uitgeslagen worden, bij gebreke waarvan de invoerrechten terstond zullen verhaalbaar zijn volgens schatting der goederen door de Administratie.

Artikel 214.

De Gouvernements- en particuliere entrepôts zijn onder toezicht vanwege de Administratie voor de belanghebbenden toegankelijk op alle kantoordagen gedurende de kantooruren en in bijzondere gevallen, ter beoordeeling van den Inspecteur, ook op andere dagen en uren, doch nimmer tusschen 6 ure namiddags en 6 ure voormiddags.

Artikel 215.

De Administratie is in geenen deele verantwoordelijk voor de goederen, welke in Gouvernements- of particulier entrepôt worden geborgen, tenware die in Gouvernements-entrepôt door schuld harer ambtenaren mochten zijn bedorven of in waarde verminderd.

Vermis, anders dan door brand, overstrooming of andere dergelijke buitengewone gebeurtenissen, geeft geen recht tot vermindering van rechten op de hoeveelheid, bij den opslag aangegeven of bevonden, blijvende het aanwezige aansprakelijk voor het vermiste.

Voor alle goederen in Gouvernements-entrepôt zullen bij uitslag het invoerrecht en de accijns worden berekend naar de hoeveelheid, die uitgeslagen wordt.

Artikel 216.

Geene inkomende goederen zullen in entrepôt worden opgenomen dan die vóór de afgifte van het consent tot lossing op entrepôt zijn aangegeven; de aangifte der te entreposeeren goederen zal moeten geschieden op dezelfde wijze als voor inkomende goederen bij Hoofdstuk II, vijfde Afdeeling, is bepaald, doch aan de opgegeven waarde zal men bij de aangifte tot uitslag niet zijn gehouden; een en ander behoudens het bepaalde bij de artikelen 48 en 218.

Artikel 217.

Accijnsgoederen worden steeds vóór den opslag in en bij den uitslag uit Gouvernementsentrepôt aan verificatie onderworpen.

Artikel 218.

Onverminderd hetgeen in Hoofdstuk II is bepaald omtrent tijdelijken opslag van goederen, kunnen de akten van inklaring en vrachtlijsten in Hoofdstuk II bedoeld, op schriftelijke verklaring van den belanghebbende, zonder nadere aangifte en zonder tijdelijken opslag, terstond worden aangezuiverd door entreposeering der goederen in Gouvernementsentrepôt.

Goederen, waarvan de soort of de hoeveelheid niet in de vrachtlijsten vermeld is, komen voor de toepassing van dit artikel niet in aanmerking, tenzij de lijst vooraf met die vermelding worde aangevuld.

Artikel 219.

Om een gedeelte van in eene akte van inklaring begrepen goederen ter losplaats in Gouvernementsentrepôt op te slaan op den voet van het vorige artikel, levert de belanghebbende ten kantore een uittreksel van de betrokken vrachtlijsten in, hetwelk na afteekening door de ambtenaren met de visitatie bij de lossing belast, dient ten geleide der goederen naar het entrepôt.

Artikel 220.

De minima, bij de accijnsverordening bepaald voor opslag van goederen in Gouvernementsentrepôt, zijn niet verplicht voor zoodanigen opslag met vrachtlijst op den voet van artikel 218.

Artikel 221.

De goederen, opgenomen in Gouvernementsentrepôt, mogen daarin onder toezicht van de ambtenaren worden verpakt, gesorteerd of verwerkt, behoudens de bepalingen der bijzondere wettelijke regelingen betreffende de accijnsen.

De belanghebbende vraagt daartoe telkens vooraf schriftelijke vergunning aan den Inspecteur.

Het bij dit artikel bepaalde geldt niet bij tijdelijken opslag op den voet van Hoofdstuk II.

Artikel 222.

Overeenkomstig de regelen, door den Gouverneur te stellen, kunnen van de goederen, in entrepôt opgeslagen, monsters genomen worden.

Artikel 223.

Geëntreposeerde goederen kunnen in hetzelfde Gouvernementsentrepôt op naam van een ander worden overgeboekt.

Zij kunnen, voorzoover particulier entrepôt voor de goederen is toegelaten, van het Gouvernementsentrepôt naar een particulier entrepôt op hetzelfde eiland, of wel van het eene naar het andere particulier entrepôt op hetzelfde eiland worden

vervoerd, hetzij op naam van den entrepositaris of van den nieuwen verkrijger.

In alle deze gevallen zijn schriftelijke verklaringen van den entrepositaris en den nieuwen verkrijger noodig en geschiedt in de gevallen bij het tweede lid bedoeld, het vervoer op consent-billet, onder toezicht der ambtenaren.

Het consent-billet wordt na afteekening door de ambtenaren ingetrokken.

Artikel 224.

De wederuitvoer uit entrepôt naar buitenslands, ook van accijnsgoederen, moet plaats hebben in alles met inachtneming van de formaliteiten, bij Hoofdstuk IV voorgeschreven omtrent den doorvoer.

Artikel 225.

Dadelijk na het verloop van den tijd, bij artikel 211 voor het verblijf van accijnsvrije goederen in entrepôt bepaald, zal aangifte ten invoer moeten worden gedaan en zullen de goederen het entrepôt moeten verlaten.

Bij nalatigheid zullen de goederen naar een Gouvernements-bergplaats worden overgebracht om behandeld te worden als in de zevende Afdeeling van Hoofdstuk II omtrent onbekende en onbeheerde goederen is bepaald, met dien verstande, dat verder geene aangifte anders dan ten invoer zal kunnen geschieden.

Artikel 226.

In de maand Januari van elk jaar en verder zoo dikwijls als de Inspecteur noodig acht, zal hij de geëntreposeerde goederen doen opnemen.

Ingeval een tekort in de particuliere entrepôts wordt bevonden, zal de rekening moeten worden aangezuiverd door betaling van het verschuldigde wegens het te kort bevondene.

De bevonden goederen zullen op nieuwe rekeningen worden overgebracht en binnen tien dagen na de opneming zullen de entrepositarissen of hunne gemachtigden ten kantore des Inspecteurs moeten verschijnen, teneinde hunne rekening te vereffenen en om de bewijzen van vroegere entreposeering tegen nieuwe te verwisselen.

Bij nalatigheid hierin zullen de goederen uit een particulier entrepôt worden overgebracht naar een Gouvernements-bergplaats om behandeld te worden als onbekende en onbeheerde goederen op den voet van de zevende Afdeeling van Hoofdstuk II.

Artikel 227.

De in het vorig artikel bedoelde opneming kan, indien de Inspecteur dezelve niet noodig acht, worden nagelaten.

Heeft er geene opneming plaats, dan wordt voor de vereffening der rekening en het afgeven van nieuwe bewijzen van entreposeering volgens het vorige artikel de voorraad goederen geacht gelijk te zijn aan dien, welke er volgens rekening moet zijn.

Artikel 228.

Een tarief van huur van Gouvernements-entrepôt, van kosten wegens opening en sluiting van en toezicht in entrepôts en van huur van Gouvernements-bergplaatsen wordt vastgesteld bij besluit van den Gouverneur.

HOOFDSTUK X.

Vervolgingen en straffen.

Eerste Afdeeling.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 229.

Alle kooplieden, fabrikanten, trafikanten, neringdoenden, schippers, voerlieden en verdere personen, die wegens hunnen

handel, bedrijf of op zichzelf staande handelingen in eenige betrekking komen te staan tot de Administratie, zijn ten opzichte van alle misdrijven, waartegen bij deze en andere wettelijke regelingen op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen boete is bedreigd, aansprakelijk voor de daden van de bij hen in dienst zijnde of door hen bezoldigde personen, voorzoover die daden tot de uitgeoefende bedrijven, handel of de bedoelde handelingen betrekking hebben, onverschillig of die daden met of buiten hun medeweten zijn geschied.

Op denzelfden voet zijn alle bestuurders van naamlooze vennootschappen, reederijen, onderlinge verzekeringsmaatschappijen, vereenigingen en stichtingen aansprakelijk voor de daden van de bedoelde personen in haren dienst.

Artikel 230.

In alle gevallen, waarin invoerrecht of accijns is ontdoken, zullen onverminderd de strafvervolging, de ontdoken belasting en de gemaakte kosten moeten worden voldaan.

Artikel 231.

De bepalingen van dit Hoofdstuk zijn toepasselijk bij overtreding van besluiten, ter uitvoering dezer verordening genomen door den Gouverneur met inachtneming van artikel 62 n°. 1 van het reglement op het beleid der regeering in de kolonie Curaçao.

Tweede Afdeeling.

Vervolgingen.

Artikel 232.

De ambtenaren, die eene overtreding ontdekken van deze verordening of andere wettelijke regelingen omtrent den in- uit- en doorvoer en de accijnzen, maken daarvan zoo spoedig mogelijk proces-verbaal op.

Artikel 233.

Alle processen-verbaal moeten door de ambtenaren worden opgemaakt op hun ambtseed en behelzen een nauwkeurig verslag van de geconstateerde feiten, de redenen van wetenschap, de aanduiding van dag en plaats en zoo mogelijk van personen, benevens den tijd en de plaats der opmaking, onverminderd hetgeen voor bijzondere gevallen is voorgeschreven.

Artikel 234.

Indien de bekeurde tegenwoordig is bij de bekeuring, zal hij worden uitgenoodigd om bij de opmaking van het procesverbaal tegenwoordig te zijn, desverkiezende hetzelve mede te onderteekenen en er dadelijk een afschrift van te ontvangen.

Wanneer hij afwezig is, zal het afschrift van het procesverbaal binnen 24 uren worden nedergelegd ten kantore des Ontvangers ter beschikking van den bekeurde.

Artikel 235.

De goederen, vaartuigen, voertuigen en gespannen, werktuigen, gereedschappen of andere voorwerpen, waarmede eenige overtreding van deze verordening of van andere wettelijke regelingen op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen is gepleegd, zullen door de ambtenaren worden aangehouden, teneinde als stukken van overtuiging te dienen of daarop in de gevallen, bij de wettelijke regelingen bepaald, de rechten, verhoogingen en kosten te verhalen of door hen worden in beslag genomen, indien zij in de termen van verbeurdverklaring vallen.

Artikel 236.

Wanneer de ambtenaren zaken aangehouden of in beslag genomen hebben, zullen zij die naar het kantoor des Ontvangers of een door dezen aan te wijzen bergplaats brengen, om aldaar te zijnen overstaan te worden geopend, gewogen, gemeten, geroeid of geteld en geïnventariseerd.

De belanghebbende wordt uitgenoodigd om daarbij tegenwoordig te zijn.

De Administratie stelt vervolgens de in beslag genomen goederen ter beschikking van den bevoegden ambtenaar van het Openbaar Ministerie.

Indien het niet mogelijk is de zaken terstond naar de gemelde plaatsen te brengen, worden zij ter plaatse, waar de aanhouding of inbeslagneming geschiedt, in bewaring gesteld van personen ter keuze der ambtenaren. Ten aanzien van deze personen is toepasselijk het bepaalde bij de artikelen 199—201 van het Wetboek van Strafrecht.

Een ieder is desgevorderd verplicht de zaken in bewaring te nemen.

Artikel 237.

Indien de bekeurde zulks begeert, zullen de aangehouden of inbeslag genomen zaken, waarvan de invoer niet is verboden, behalve die welke naar het oordeel der Administratie als stukken van overtuiging kunnen dienen, worden afgegeven tegen voldoende zekerheid ten genoegen van den Inspecteur, op de wijze als bij de artikelen 203—207 bepaald te stellen voor de overeengekomen waarde, de rechten, verhoogingen en kosten.

De afgifte zal ook kunnen worden geweigerd, wanneer de bekeuring is geschied ter zake van verkeerde aangifte in de soort der goederen en de Inspecteur van oordeel is, dat door middel van monsters of stalen, de zaak tot beslissing niet behoorlijk in haar geheel kan worden gehouden, alsmede wanneer de goederen zijn in beslag genomen op onbekende personen, waaronder in het algemeen worden verstaan dezulken, die zich onttrekken aan hunne juiste aanduiding in het proces-verbaal.

Bij afgifte onder zekerheidstelling zal de overeengekomen waarde dienen tot berekening van de boete. Anders zal tot grondslag strekken: bij aanhouding de opbrengst van den verkoop of zoo noodig de taxatie door drie deskundigen, van wege de Administratie aangewezen en bij inbeslagneming de bij het vonnis te bepalen waarde na taxatie van deskundigen, door den rechter te benoemen.

Wanneer de zaken afgegeven zijn, zal, indien de verbeurdverklaring wordt uitgesproken, deze geschieden ten opzichte van de waarde der in beslag genomen goederen, die geacht wordt er voor in de plaats te treden, en de verbeurdverklaring worden ten uitvoer gelegd door invordering van het bedrag dier waarde met gebruikmaking der gestelde zekerheid.

Artikel 238.

In beslag genomen goederen worden niet verkocht, voordat zij bij vonnis zijn verbeurd verklaard.

Echter zullen goederen, aan spoedig bederf of vermindering onderhevig, door de Administratie terstond kunnen worden verkocht, na bekomen autorisatie van den Kantonrechter, op schriftelijk verzoek te verleenen.

Zonder autorisatie kunnen terstond worden verkocht levende dieren, in beslag genomen op onbekenden, of indien de bekende bekeurde weigert ten genoegen van den Inspecteur zekerheid te stellen voor de kosten van onderhoud, welke weigering bij proces-verbaal moet worden geconstateerd.

Artikel 239.

Alle verkoop van in beslag genomen goederen geschiedt in het openbaar.

Ingeval van verkoop, voordat de verbeurdverklaring is uit-

gesproken, treedt de opbrengst in de plaats van de goederen, en wordt geacht de volle waarde daarvan te vertegenwoordigen.

Artikel 240.

De schadevergoeding, waarop de rechthebbende aanspraak zou kunnen maken wegens verkeerde aanhouding of inbeslag neming van goederen, kan bij rechterlijk vonnis tot geen hooger bedrag worden toegewezen dan één ten honderd van de waarde der aangehouden of in beslag genomen goederen, of in de gevallen bij het vorige artikel bedoeld van de opbrengst, voor elke maand sedert de inbeslagneming tot de teruggave van de goederen.

Artikel 241.

Bij onwettigen invoer of vervoer van goederen, waartegen gevangenisstraf is bedreigd, kunnen de bekeurden, ingeval zij geene den ambtenaren bekende woonplaats in de Kolonie hebben, door deze worden aangehouden.

Hetzelfde geldt ten aanzien van dergelijke personen bij overtredingen der wettelijke regelingen op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen op het terrein, bedoeld bij artikel 102, waartegen geldboete is bedreigd.

Artikel 242.

De ambtenaren zijn verplicht de overeenkomstig het vorig artikel aangehouden personen zoo spoedig mogelijk over te leveren aan den naastbijzijnden Ambtenaar van het Openbaar Ministerie.

De ambtenaren zenden aan den Ambtenaar van het Openbaar Ministerie binnen drie dagen een afschrift van het proces-verbaal van bekeuring.

Artikel 243.

De Ambtenaar van het Openbaar Ministerie beveelt terstond de invrijheidstelling van den bekeurde, wanneer het proces-verbaal niet is ontvangen overeenkomstig het vorige artikel, of wanneer hem blijkt, dat de bekeurde eene bekende woonplaats binnen de Kolonie heeft. Hij geeft van dit bevel terstond kennis aan den Inspecteur.

Is dit een of ander het geval niet, dan vaardigt de Ambtenaar van het Openbaar Ministerie, na den bekeurde gehoord te hebben, een bevel tot voorloopige aanhouding tegen hem uit.

Afschriften van dit bevel en van het proces-verbaal van bekeuring worden onverwijld door den Ambtenaar van het Openbaar Ministerie aan den rechter overgelegd, onder indiening van zijn requisitoir tot het verleenen van een bevel tot gevangenhouding.

Artikel 244.

Indien de bekeurde niet binnen tien dagen na dien van het bevel tot voorloopige aanhouding is gedagvaard, of indien hij is gedagvaard tegen eene terechtzitting later dan veertien dagen na dien van het exploit tot dagvaarding te houden, vervalt het bevel tot voorloopige aanhouding van rechtswege en wordt de aangehoudene zonder verdere formaliteiten op vrije voeten gesteld, tenzij hij uit anderen hoofde in verzekerde bewaring moet blijven.

De rechter kan in elken stand van het geding de invrijheidstelling van den beklaagde bevelen.

Derde Afdeeling.

Straffen.

Artikel 245.

Alle inkomende schippers, voerlieden, dragers, drijvers of andere personen, die zoodanige ladingen of vrachten, als hierna

omschreven, in de Kolonie invoeren of vervoeren, zullen worden gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en eene boete van f 500.— tot f 3000.—, tezamen of afzonderlijk en ingeval van herhaling, met gevangenisstraf van drie maanden tot drie jaren.

Bovendien zullen de ladingen of vrachten alsmede de gebezigde vaartuigen, voertuigen en gespannen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard.

Onder ladingen of vrachten, in dit artikel bedoeld, worden verstaan alle vervoerd wordende goederen, die, hetzij ten invoer verboden, hetzij op het onvrije terrein naar de plaatsen in artikel 102 genoemd vervoerd worden in strijd met artikel 130, hetzij, aan invoerrecht of accijns onderworpen zijnde, bewezen worden de bij deze verordening voorgeschreven aangifte tot invoer te zijn ontgaan; alles behoudens de bijzondere wettelijke regelingen omtrent de accijnzen.

Artikel 246.

Het voorgaande artikel is mede van toepassing wanneer iemand, misbruik makende van de bepalingen ten gunste van de visscherij gemaakt, de daartoe dienende vaartuigen gebruikt tot den heimelijken invoer van verboden of aan invoerrecht en accijns onderworpen goederen, doch zullende alsdan de minima en maxima der straffen het dubbel zijn van die in het vorige artikel bepaald.

Artikel 247.

De straf, bij artikel 245 bepaald, zal niet worden toegepast, indien de bekeuring is geschied tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags bij invoer ter in artikel 12 genoemde plaatsen; in dat geval zal de dader worden gestraft met eene boete van f 100 tot f 500.

Deze uitzondering is evenwel niet toepasselijk bij invoer of vervoer van accijnsgoederen, wanneer zulks geschiedt in voorwerpen, waarin gewoonlijk geen accijnsgoederen worden vervoerd en in het algemeen, wanneer zulks geschiedt heimelijk verpakt of op eenige andere wijze, die kennelijk ten doel heeft om die goederen aan het toezicht te onttrekken.

Artikel 248.

Wanneer bij invoer ontdekt wordt, dat met betrekking tot goederen in vaten, kisten, balen, manden of andere emballage niet hetzelfde getal aan boord aanwezig is als bij de akte van inklaring is opgegeven, zal door den schipper worden verbeurd voor elk aan het opgegeven getal ontbrekend stuk eene boete van f 50.

De meer bevonden stuks zullen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard, tenzij het invoerrecht de som van tien gulden niet te boven gaat, of indien vóór de bekeuring nog aangifte is geschied, in welk laatste geval de boete voor elk verzwegen stuk slechts zal bedragen f 25, alles behoudens het bepaalde bij artikel 250.

Artikel 249.

Bij ontdekking, als bij het vorig artikel bedoeld, ten aanzien van losse of gestorte goederen zal, wanneer de bevonden met de opgegeven hoeveelheid meer dan een tiende gedeelte daarboven of daarbeneden verschilt, de schipper gestraft worden met eene boete ten beloope van zesmaal de invoerrechten van het meer of minder bevondene dan bij de akte van inklaring is opgegeven.

Artikel 250.

Bij het aanwezig zijn in ingeklaarde schepen van *accijnsgoederen*, niet bij de akte van inklaring opgegeven, worden die goederen in beslag genomen en verbeurd verklaard en wordt de schipper gestraft met eene boete ten beloope van tienmaal het bedrag van het invoerrecht en den accijns, doch

minstens f 100, ook wanneer het invoerrecht en de accijns tezamen de som van tien gulden niet te boven gaan.

Artikel 251.

Wanneer vóór de aanbieding ter visitatie of verificatie blijkt, dat een vat, kist, baal, mand of andere emballage eene andere soort goederen bevat dan bij de inklaring is opgegeven, zal de schipper voor elk zoodanig stuk worden gestraft met eene boete van f 25.

Indien echter de opgave is geschied overeenkomstig de manifesten en cognossementen, zal deze boete niet door den schipper worden verbeurd, doch de verkeerd aangegeven goederen zullen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard, wanneer de belanghebbende niet binnen veertien dagen de rechten en accijnzen met eene verhooging ten beloope van tweemaal het bedrag daarvan, heeft betaald.

Het bij dit artikel bepaalde is niet toepasselijk, indien de bijzondere gedeelten der partij tezamen genomen met de massale aangifte overeenkomen.

Artikel 252.

Alle lossing of overzetting van ingevoerde goederen zonder het daartoe benoodigde document heeft tengevolge de inbeslagneming en verbeurdverklaring der geloste of overgezette goederen, terwijl de schipper bovendien zal worden gestraft met eene boete van tienmaal het invoerrecht en den accijns dier goederen, doch minstens f 100.

Bij lossing op het daartoe verkregen document, doch zonder dat op hetzelve uit de aanteekening der ambtenaren blijkt, dat zulks is geschied in hun bijzijn of met hun voorkennis, gelijk ook alle lichting of overboordzetting met document, doch anders dan op den voet bij de wettelijke regelen op den in-, uit- en doorvoer omschreven, wordt de schipper gestraft met gelijke boete als bij het vorige lid is bepaald, alles behoudens de bijzondere gevallen in artikel 29 bedoeld. De goederen zullen worden aangehouden om eene nauwkeurige visitatie te ondergaan.

Schippers, voerlieden, dragers of drijvers zullen worden gestraft met een boete van f 25 voor elk stuk, dat zij vervoeren op een document, dat niet vooraf door de ambtenaren ten blijke van gedane visitatie is afgeteekend.

Artikel 253.

Alle op daartoe verkregen documenten ter visitatie of verificatie aangeboden wordende goederen, welke bij vergelijking met den inhoud der documenten worden ontdekt onder eene verkeerde benaming te zijn aangegeven, zullen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard.

Hij, die *accijnsgoederen* onder eene verkeerde benaming ten invoer aangeeft, wordt bovendien gestraft met eene boete ten beloope van tienmaal het bedrag van den accijns van die goederen, doch minstens f 300.

Artikel 254.

Insgelijks zullen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard de partijen *accijnsvrije* goederen, die bij vergelijking met de documenten, ander dan bij de opneming in de gevallen bij artikel 54 bedoeld, worden bevonden wel onder hunne ware benaming te zijn aangegeven, doch gedeeltelijk verzwegen zijn.

Indien echter het verzwegene op de partij van dezelfde soort goederen, in het document vermeld, bijeen gevoegd, niet meer bedraagt dan een twintigste van het aangegevene zal de verbeurdverklaring zich bepalen tot dit gedeelte. Voor goederen, niet naar de waarde belast, wordt gemeld bedrag van een twintigste bepaald op een twaalfde.

Artikel 255.

Bij allen invoer tot na visitatie of opslag in entrepôt, gelijk

mede bij uitvoer en doorvoer moeten de vereischte documenten bij de goederen voorhanden gehouden worden om desgevorderd aan de ambtenaren dadelijk ter visitatie te worden vertoond, op verbeurte eener boete van f 5 tot f 25 door den vervoerder te beloopen, indien blijkt dat de goederen behoorlijk zijn in- of uitgeklaard en aangegeven en daarop document is verkregen.

Wanneer zoodanig bewijs alleen ten opzichte van sommige artikelen of sommige stuks eener lading of vracht niet kan worden vertoond, zal de schipper of vervoerder worden gestraft met eene boete gelijkstaande aan tienmaal het invoerrecht en de accijns van de niet aangegeven goederen en dit gedeelte der lading of vracht worden in beslag genomen en verbeurd verklaard, behoudens de toepassing van de artikelen 248 en 249 voor de daar bedoelde gevallen.

Artikel 256.

Hij, die bij een geschil over de waarde van ten invoer aangegeven goederen, met het oogmerk om invloed uit te oefenen op de beoordeeling die waarde, opzetttelijk een valsch of vervalscht stuk overlegt, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaren.

Artikel 257.

Binnenlandsch vervoer zonder vervoerbillet in de gevallen, bedoeld bij de tweede Afdeeling van Hoofdstuk III, wordt gestraft met eene boete ten beloope van tienmaal de invoerrechten en accijnzen en, zullen de goederen alsmede de voertuigen en gespannen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard, tenzij aan den Inspecteur binnen veertien dagen na de bekeuring wordt bewezen, dat de invoerrechten en accijnzen zijn betaald, in welk geval ontslag van het in beslag genomen volgen zal tegen betaling der kosten.

Artikel 258.

Wanneer goederen, bij vervoer als in het vorige artikel bedoeld, doch van vervoerbilletten voorzien, gevonden worden buiten de in het vervoerbillet aangewezen wegen, zal de vervoerder deswege verbeuren eene boete van f 25.

Artikel 259.

Bij overtreding van artikel 102 zullen de goederen worden verbeurdverklaard en zal eene boete worden beloopen van tienmaal het bedrag der invoerrechten en accijnzen, doch minstens f 500 door dengene, in wiens huis of andere voor afsluiting vatbare plaats de goederen zijn nedergelegd, tenzij het blijkt, dat de nederlegging buiten zijn weten is geschied en hij van het aanwezig zijn der goederen aan de ambtenaren heeft kennis gegeven vóór het begin van het onderzoek.

Artikel 260.

Onverminderd de toepassing van het vorige artikel zal ieder, die accijnsgoed, dat bij vervoer met document moet gedekt zijn, koopt of wel toelaat of opneemt in een bij hem in gebruik zijnde bergplaats, fabriek, of woning met de wetenschap, dat het in strijd met de wet is ingevoerd, worden gestraft alsof hijzelf den onwettigen invoer had bedreven.

Artikel 261.

In het geval, bedoeld bij artikel 110, eerste lid, zal het gedistilleerd, de wijn of het bier in de lokalen der kooplieden en winkeliers, bij de peiling en visitatie voorhanden bevonden, waarvan de inslag na aftrek der hoeveelheden, welke de ambtenaren op de achterzijde der documenten zullen hebben afgeschreven, niet door documenten kan worden gejustificeerd, worden verbeurd verklaard en zal de koopman of winkelier worden gestraft met eene boete ten beloope van tienmaal den accijns voor de overmaat, doch minstens f 100.

Bij overtreding van artikel 110, tweede lid, zal de koopman of winkelier worden gestraft met eene boete van f 25.

Artikel 262.

Zoo bij visitatie op transito-paspoort bij het uitgaan bevonden wordt, dat ten doorvoer aangegeven goederen niet of in mindere hoeveelheid of in mindere sterkte van het gedistilleerd aanwezig zijn dan op het transito-paspoort is uitgedrukt, zal de aangever gestraft worden met eene boete ten beloope van tienmaal het invoerrecht en den accijns van het ontbrekende, tenzij het tekort niet meer dan een twintigste op de hoeveelheid of niet meer dan vijf percent op de sterkte van het gedistilleerd bedraagt, behoudens de betaling der kosten.

Artikel 263.

Bij bevinding van accijnsgoederen in strijd met artikel 147 elders dan daar bepaald in het schip geborgen, zal de schipper worden gestraft met eene boete van tienmaal het bedrag van den accijns, ook wanneer de invoerrechten en accijnzen tezamen niet de som van tien gulden te boven gaan.

Artikel 264.

De schipper, die vertrekt zonder zijn schip te hebben doen uitklaren, wordt gestraft met eene boete van f 50 tot f 300.

Bij overtreding van artikel 167, tweede lid, wordt de schipper gestraft met eene boete van f 25.

Artikel 265.

Indien de sluiting, plombs of zegels geschonden worden bevonden, zullen de schippers, vervoerders of beheerders der goederen worden gestraft met eene boete van f 500 tot f 3000 en bij herhaling met gevangenisstraf van een maand tot een jaar, tenzij de schending is veroorzaakt door overmacht en van het gebeurde onverwijld kennis is gegeven aan den eersten ambtenaar ter plaatse of op de naastbijzijnde plaats.

Met dezelfde straffen worden de schippers gestraft, indien:

a. niet aangewezen zijn alle toegangen tot de lading van te verzegelen vaartuigen, wanneer de schipper door de ambtenaren tot die aanwijzing uitgenoodigd;

b. in verzegelde vaartuigen, onverzegelde luiken, deuren, verplaatsbare schotten en dergelijke, kennelijk ingericht om toegang tot de lading te verkrijgen, bestaan.

Artikel 266.

Zoo eene inbeslagneming is geschied alleen tengevolge van defect of verschil in merken, nummers of cijfers, en blijkt, dat de goederen dezelfde zijn als zijn aangegeven en geene ontduiking heeft plaats gehad, zullen de goederen tegen betaling der onkosten worden afgegeven.

Artikel 267.

Het oprichten of in gereedheid brengen van eenige fabriek of trafiek, mitsgaders de verandering van dezelve zonder voorafgaande kennisgeving of toestemming in die gevallen, waarin zulks wordt vereischt, zal worden gestraft met eene boete van f 100 tot f 500 ten laste van den oprichter, fabrikant of trafikant, en zal bovendien in het geval van verandering, herstel in den vorigen staat binnen een bepaalden termijn en bij gebreke daarvan, alsmede in het eerstgenoemde geval, de sluiting bij het vonnis worden bevolen.

Artikel 268.

Het weigeren van bezichtiging, toegang, visitatie, verificatie, vertooning van documenten of het anderszins verhinderen van ambtenaren in de rechtmatige uitoefening hunner functie zal, onverminderd de bepalingen van het Wetboek van Straf-

recht, worden gestraft met eene boete van f 50 tot f 300 en bij herhaling met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.

Met gelijke straf wordt gestraft de weigering van de inbewaringneming, bedoeld bij artikel 236.

Artikel 269.

Elke overtreding van bepalingen dezer verordening, waartegen niet uitdrukkelijk is voorzien, alsmede van de bepalingen der ter uitvoering dezer verordening door den Gouverneur genomen besluiten, zal worden gestraft met eene boete van f 25 tot f 300.

Artikel 270.

Poging tot misdrijven, bij deze verordening en andere wettelijke regelingen op in-, uit- en doorvoer strafbaar gesteld, wordt, indien zij voldoet aan de vereischten, in het eerste lid van artikel 2 van het Wetboek van Strafrecht omschreven, gestraft op de wijze als bij het tweede lid van artikel 3 van dat Wetboek bepaald.

Artikel 271.

Wanneer ten aanzien van de misdrijven, bij deze verordening en andere wettelijke regelingen op den in-, uit- en doorvoer strafbaar gesteld, voor zoover opzet geen element van die misdrijven uitmaakt, bewezen is, dat de beschuldigde ter goeder trouw en niet ter ontduiking van de invoerrechten en accijnzen heeft gehandeld, kunnen de bedreigde straffen worden vervangen als volgt:

de gevangenisstraf door eene boete van minstens f 100;
de bedreigde boete door eene boete van minstens de helft van het vastgestelde minimum.

HOOFDSTUK XI.

Slot- en Overgangsbepalingen.

Artikel 272.

Alle stukken krachtens deze verordening of andere wettelijke regelingen omtrent den in-, uit- en doorvoer opgemaakt, met uitzondering van den vertrekpas of het daarvoor in de plaats tredende bewijs, van de akten van zekerheidstelling en van de verklaring in artikel 10 bedoeld, zijn vrij van zegel.

Artikel 273.

In alle gevallen, bij deze verordening niet uitdrukkelijk voorzien, zullen gelden de voorschriften door den Gouverneur te geven, behalve wat de grondslagen en de hoegrootheid der belasting betreft.

Artikel 274.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Algemeene Verordening I. U. en D. 1907”.

Artikel 275.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Zij is toepasselijk op alle goederen, die te rekenen van dien dag zullen worden in-, uit- of doorgevoerd of uit entrepôts uitgeslagen.

Met dien datum vervallen:

de verordening dd. 28 Juli 1881, P.B. n°. 22, zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 29 Maart 1882, P.B. n°. 12, 29 Maart 1882, P.B. n°. 13, 7 Juli 1885, P.B. n°. 9, 3 September 1885, P.B. n°. 11, 6 Mei 1887, P.B. n°. 5, 6 Mei 1887, P.B. n°. 17, 7 November 1893, P.B. n°. 17, 7 Juni 1894, P.B.

n°. 23, 29 September 1894, P.B. n°. 25, 1 April 1896, P.B. n°. 4, 3 Augustus 1896, P.B. n°. 9, 16 December 1896, P.B. n°. 18, 4 Juni 1898, P.B. n°. 9, 18 November 1898, P.B. n°. 29, 9 Juni 1899, P.B. n°. 18, 27 Januari 1900, P.B. n°. 13, 25 November 1901, P.B. van 1902 n°. 15, 13 Januari 1904, P.B. n°. 1, 12 Juli 1905, P.B. n°. 32;

de verordening dd. 22 Juli 1880, P.B. n°. 13;

de verordening dd. 28 Augustus 1888, P.B. n°. 14;

Artikel 2 der verordening dd. 10 Februari 1888, P.B. n°. 7; Artikel 4 der verordening dd. 24 October 1889, P.B. n°. 21; Artikel 4 der verordening dd. 16 Juni 1891, P.B. n°. 26; Artikel 4 der verordening dd. 5 Mei 1899, P.B. n°. 16, zooals die is gewijzigd bij de verordening dd. 27 Januari 1900, P.B. n°. 14;

de verordening dd. 19 December 1884, P.B. n°. 22;

de verordening dd. 11 Juni 1903, P.B. n°. 50;

de verordening dd. 30 Mei 1906, P.B. n°. 26;

de verordening dd. 30 Mei 1906, P.B. n°. 27;

en alle verdere verordeningen op den in-, uit- en doorvoer, de loodsgelden en de scheepsongelden, in de Kolonie geldende.

Artikel 276.

Met betrekking tot de invoerrechten, schuldig bij het in werking treden dezer verordening, blijven de thans geldende bepalingen toepasselijk.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — **3.**

Algemeene Verordening op den in- uit- en doorvoer en de accynzen.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

§ *1. Geschiedenis.* Reeds in 1867 vroeg bij de behandeling van de koloniale huishoudelijke begrooting van Curaçao de Tweede Kamer der Staten-Generaal: „Wat verstaat men onder patentrecht op ingevoerde goederen?", waarop de Regeering tot bescheid gaf: „Het patentrecht is niets anders dan invoerrecht". Het antwoord was in hoofdzaak juist, doch niet volledig en tegenover den inhoud der bestaande verordening (destijds die van 1849) niet zeer overtuigend. Niet te verwonderen is het, dat men later nog meermalen in het onzekere bleek te verkeeren, temeer daar ook in de herhaaldelijk gewijzigde verordening van 1881 de naam „patentbelasting" op den invoer werd behouden en de gewoonte is blijven bestaan, om bij de begrootingsstukken deze heffing aan te duiden als „belasting op den invoer", in tegenstelling met dergelijke heffingen op andere eilanden, die „invoerrecht" worden genoemd.

De inhoud der bestaande verordening van 1881 P.B. n°. 22 kan niet anders dan langs historischen weg verklaard worden. Een korte terugblik komt tot recht verstand te dezer plaatse wenschelijk voor. [1])

De verordening van 1881 verving die van 1849 P.B. n°. 286, welke op hare beurt in de plaats trad van de regeling, vervat in het belastingreglement van 1828 P.B. n°. 120. Daarbij was o.a. ingevoerd „het patentrecht of één percent van de waarde der goederen, aan kooplieden geconsigneerd of door hen aangeslagen", naar opgave te doen volgens het reglement op den in-, uit- en doorvoer van dezelfde dagteekening (15 Februari 1828).

Deze regeling was het resultaat van de overwegingen in het Moederland en de Kolonie sedert 1826, waarbij herhaaldelijk van stelsel werd veranderd, met de woorden „vrijhaven" en „vrije haven" werd geschermd en men ten slotte wat men met de eene hand opbouwde met de andere weder afbrak. Een Koninklijk Besluit van 10 Juli 1826, waarbij werd overwogen, dat Curaçao tot een geheel vrije haven moest worden verklaard, bepaalde in de artt. 1 en 2, dat de haven open zou zijn voor de vaart en den handel van alle natiën, en dat geene inkomende, noch uitgaande rechten van de goederen, noch last- of tonnegelden van de schepen zouden worden geheven. Alzoo niet alleen geen differientieele inkomende of scheepvaartrechten, doch in het geheel geen rechten van dien aard.

Onmiddellijk daarop volgde echter in hetzelfde Besluit, dat de schepen toch aan een soort scheepvaartrecht, genaamd veiligheidsrecht voor schip en goederen, onderworpen zouden zijn en dat „de goederen, in de schepen zich bevindende, voor de consumptie aan het recht van import of accijns onderhevig gesteld zullen worden".

Bij ordonnantie van den Gouverneur dd. 16 November 1826 ter uitvoering van het Koninklijk Besluit vindt men dan ook zoowel scheepvaartrechten als invoerrechten vastgesteld en daarbij werden nog wel schepen en goederen uit Nederland vrijgesteld! De scheepvaartrechten bedroegen niet minder dan

1) Zie uitvoeriger daaromtrent: Geschiedenis der belastingen in de Kolonie Curaçao door P. de Joncheere.

f 10 voor schepen van 10 tonnen en kleiner tot f 150 voor die boven 150 tonnen.

De aldaar genoemde „impost op consumtieve goederen", bevatte ongeveer 50 rubrieken, terwijl, niettegenstaande de uitdrukking „consumtieve goederen", werd bepaald, dat dit invoerrecht moest worden betaald „hetzij dat die goederen al of niet geheel of ten deele in de Kolonie geconsumeerd of wederom uitgevoerd worden"; slechts wanneer de goederen bij den invoer tot wederuitvoer waren aangegeven en zonder verscheping binnen 14 dagen uitgevoerd, was de belasting niet schuldig. De heffing der „consumtieve belasting" geschiedde volgens het manifest der lading behoudens toezicht.

In het Moederland was men — doch klaarblijkelijk grootendeels ten onrechte — verwonderd over de wijze, waarop aan het Koninklijk Besluit uitvoering was gegeven. Met veiligheidsrecht, zoo werd te kennen gegeven, had men geenszins scheepvaartrechten bedoeld, die de bestaande nog zouden overtreffen, doch haven- en kaaigelden. Ook de onderscheiding tusschen Nederlandsche en vreemde schepen was met een vrije haven onbestaanbaar. En in het algemeen had men niet weder den handel belast willen zien, doch meer algemeen alle ingezetenen (hetgeen intusschen was geschied door den „impost op consumtieve goederen"; alleen voor de wederuitgevoerde goederen schijnt de opmerking ten deele juist).

Daarop werd in 1827 overwogen, wat men kenteekenend noemde: de werkelijke vrijverklaring der haven, doch al weder „nevens de noodzakelijke kosten van de havenpolitie", alzoo scheepvaartrechten. Onder vrijhaven verstond men nu: gelijke behandeling van de schepen van alle natiën en het onbelast laten van consumtieve goederen, die weder werden uitgevoerd, hetgeen dan gepaard moest gaan met een entrepôt-stelsel.

Hieruit blijkt dat het woord „vrijhaven" in een zeer ongebruikelijke beteekenis werd gebezigd, daar een vrijhaven ongeveer het tegenovergestelde is van een entrepôt-stelsel; men bedoelde het laatste.

Over het algemeen trouwens kunnen de financieele beschouwingen en regelingen van 1826 en 1827 niet anders beschouwd worden dan als een spelen met woorden.

Intusschen was wat men in 1827 voornam, afgescheiden van den schijn dien men er aan gaf, een logisch en goed denkbeeld: geen differentieele inkomende of scheepvaartrechten en heffing van een zuiver invoerrecht met entrepôt-stelsel. Men had toen de keuze tusschen dit en het bestaande slechte, in zijn onderdeelen tegenstrijdige stelsel.

Nu koos men in de Kolonie het slechtste deel. Terwille van enkele formaliteiten, die in alle landen bestonden (in het Moederland destijds nog uitvoerig opnieuw geregeld in 1822), gaf men aan eene onlogische, stelsellooze heffing de voorkeur.

Onder den invloed van de vertoogen des handels zag de in 1827 uitgezonden Commissaris-Generaal van het entrepôt-stelsel af en terwijl verklaard was, dat in het belastingstelsel geen „consumtierecht" zou voorkomen, werd een zoogenaamd patentrecht van door kooplieden ingevoerde goederen ingesteld, dat in hoofdzaak toch niets anders dan een invoerrecht, een consumtie-belasting was. Wel is het de bedoeling geweest een patentbelasting te heffen, zij het dan ook een zeer zonderlinge, immers alleen van kooplieden en naar den maatstaf van de waarde van den invoer, niet naar klassen, zooals de bestaande werkelijke patentbelasting (voor kooplieden 20 tot 400 pesos, notarissen, advocaten, geneesheeren enz. 120, timmerlieden enz. 40 pesos, enz.); doch de Commissaris-Generaal, die op de adviezen van zijn deskundigen Commissaris-Adviseur geen acht meende te moeten slaan, heeft blijkbaar niet ingezien, dat de heffing, zooals hij die regelde, noodzakelijk als een invoerrecht werken moest, evenzeer als de bestaande consumtie-belasting, en dat men een zaak niet verandert door haar een anderen naam te geven.

Het in 1828 ingestelde patentrecht was dus in het wezen der zaak een invoerrecht, doch daarmede is het karakter nog niet volledig aangewezen; de belasting bestond feitelijk uit twee deelen: 1°. voorzoover de aangevoerde goederen tot binnenlandsche bestemming in de Kolonie werden ingevoerd een werkelijk invoerrecht, een zuivere verbruiksbelasting, die

noodzakelijk door de consumenten werd gedragen; 2°. een quasi-invoerrecht, dat met een werkelijk slechts den naam gemeen had, namelijk voorzoover het aangevoerde maar weder uitgevoerde goederen betrof, eene belasting die naar de wisselende oeconomische omstandigheden, hetzij door den handel werd gedragen, hetzij door dezen afgewenteld op zijn buitenlandschen afnemers.

Van een patentbelasting, van kooplieden geheven, was dus al zeer weinig sprake.

Niettemin droeg de heffing dien naam en zeer merkwaardig is in dit verband nog eene verordening van 1829 P.B. n°. 136, waarbij een reglement werd vastgesteld op de onkosten, die de kooplieden in rekening mochten brengen; daaronder vindt men het patentrecht opgenomen, zoodat — de oeconomische waarde en uitvoerbaarheid van dergelijke voorschriften daargelaten — de kooplieden nog uitdrukkelijk van de grootendeels slechts in naam aan hen opgelegde belasting werden ontheven.

De regeling van 1828 bleef bestaan tot 1849, behoudens eene opmerkelijke wijziging in 1844 P.B. n°. 253 (art. 7), die slechts hierin bestond, dat de naam van het patentrecht werd gewijzigd in „belasting op ingevoerde goederen", m.a.w.: invoerrecht. Deze opzettelijk aangebrachte wijziging kan niet anders verklaard worden dan als een blijk van juist inzicht in den waren aard der belasting en had moeten leiden tot wijziging van de geheel onvoldoende bepalingen van de verordening van 1828, die niet bij een invoerrecht pasten; hetgeen intusschen niet geschiedde en zoodoende vergenoegde men zich ook toen weder met een verandering in naam.

In 1849 ging men voort met het wezen aan den schijn te offeren. Weder werd in de verordening P.B. 1849 n°. 286, welke die van 1828 verving, vooropgesteld de vrijverklaring van de haven voor den in-, uit- en doorvoer van alle natiën en geen andere rechten zouden worden geheven dan loods-, haven- en veiligheidsrecht.

Niettemin werden bij dezelfde verordening Nederlandsche schepen van gemelde scheepvaartrechten vrijgesteld, welke bevoorrechting op last van Zijne Majesteit den Koning werd ingetrokken bij P.B. 1849 n°. 294.

„Dienonverminderd" zoo luidde het verder in de verordening van 1849 „zal een patentrecht geheven worden en in stede van bij classificatie" (hetgeen intusschen reeds in 1828 was afgeschaft en sedert niet meer ingevoerd) „zooals in 1828 naar de waarde der ingevoerde goederen, zullende de consignataris gerechtigd zijn dit aan den afzender in rekening te brengen"! Men was dus weder tot den naam van „patentrecht" teruggekeerd, doch desniettegenstaande is in de verordening niet meer sprake, „zooals in 1828", van „goederen aan kooplieden geconsigneerd", doch eenvoudig van „ingevoerde goederen"; niet de koopman alleen, doch algemeen „degene die ingevoerde goederen ontvangt, zal aangeslagen worden in het patentrecht", waaruit volgt, dat in strijd met de weder vooropgestelde benaming aan de belasting zelfs de schijn van een patentbelasting werd ontnomen.

In het wezen der zaak veranderden al deze schijnbare wijzigingen niets; de zoogenaamde patentbelasting bleef wat zij was, n.l. grootendeels een zuiver invoerrecht en voor het andere deel niets anders dan eene geheel willekeurige, van toevallige oeconomische verhoudingen afhankelijke heffing; men ontnam er nog in een ander opzicht den schijn van patentrecht aan, door ook nu in 1849 bij te voegen, dat de belasting aan den afzender in rekening kon worden gebracht — waarbij alweer buiten beschouwing kan blijven, of die buitenlandsche afzender zich aan eene dergelijke decreteering zou storen.

Daar de zaak in het wezen geen verandering onderging, bleef de verordening van 1849 verscheiden bepalingen bevatten, die alleen bij een soort patentrecht op haar plaats zouden zijn geweest en bleef eene eenigszins voldoende regeling van het invoerrecht ontbreken.

Na de verordening van 1849 volgde de herziening van 1881. De verordening van 1881 n°. 22 bracht geen principieele verbetering, zelfs de naam van patentbelasting werd behouden; echter werden het toezicht en de formaliteiten ter verzekering der belasting niet onbelangrijk uitgebreid. Verder kwam naast

het algemeene percentage een reeds tevoren in 1874 ingevoerd laag recht van ½% voor goederen, die wel aangevoerd, doch weder uitgevoerd plachten te worden, uit overweging, dat de handel aan de vrije beschikking over de goederen de voorkeur zoude geven boven de moeite en kosten van opslag als doorvoergoederen. Overigens werd in het wezen der zaak de belasting, zooals in 1828 ingesteld, nogmaals gehandhaafd.

Van 1828 tot op den huidigen dag is derhalve op Curaçao invoerrecht geheven en — bij gebreke van entrepôt en wat accijnsgoederen betreft zelfs uitdrukkelijk (art. 10 P.B. 1881 n° 23) — daarnevens nog een speciale belasting onder denzelfden naam van niet (tot binnenlandsche bestemming) ingevoerde goederen. Doch ook vóór 1828 zijn steeds invoerrechten geheven, zoover de geschiedenis leert. De „vrijhaven” Curaçao moet dus naar het rijk der fantasie worden verwezen.

Reeds in 1741 was er een tarief, waarbij op 143 van de 237 daarin genoemde artikelen 8% werd geheven; 4% werd geheven van 9, 2% van 65 artikelen. Het was onder dit tarief, dat de Curaçaosche handel het tijdperk van zijn grootsten bloei beleefde. In 1794 werd het invoerrecht op de meeste artikelen verhoogd tot 9% en vervolgens voor enkele jaren tijdelijk verminderd. Van 1816—1828 bedroegen zij 3½, 4, 5, 6 en 10% en daarnevens bestond de bovengemelde werkelijke patentbelasting op alle bedrijven en beroepen (van 1817).[1])

Wat de *andere eilanden* der Kolonie betreft, zijn voor zoover uit de geschiedenis bekend is, altijd invoerrechten geheven op St. Eustatius. Aruba en Bonaire waren oudtijds koloniaal domein en werden als aanhoorigheden van Curaçao beschouwd; op Aruba werden in 1823 dezelfde invoerrechten geheven als op Curaçao; op Bonaire werden zij ingesteld na den verkoop in 1868. Op St. Martin bestaan zij, voorzoover bekend, sedert 1828 en op Saba sedert 1874. In de nieuwe belastingreglementen van alle deze eilanden van de jaren 1872—1875, is de heffing van invoerrecht bepaald. Het moest (uitgezonderd op St. Martin) volgens die reglementen, evenals op Curaçao worden betaald van alle aangevoerde goederen, behalve van die voor doorvoer bestemd, en de regelingen van den in-uit- en doorvoer verschillen weinig van die voor Curaçao bestaande, behalve dat niet de naam „patentrecht” wordt gebruikt en de invoerrechten, overeenkomstig hun aard, bij den invoer moeten worden betaald, terwijl zij op Curaçao op een driemaandelijksch kohier worden gebracht. Voor deze eilanden is dus de schijn vermeden als zoude het invoerrecht eene belasting van geheel anderen aard zijn. Alleen ontbrak nog het entrepôt-stelsel, doch niet geheel. Op St Martin was een entrepôt-stelsel reeds ingevoerd in 1853 en wel bij een Koninklijk Besluit dd, 1852 (P.B. 1853 n°. 1). Op Bonaire werd het ingevoerd in 1878 (P.B. n°. 10) en op Saba in 1897 (P.B. n°. 6). Aruba en St. Eustatius bleven er van verstoken evenals het hoofdeiland; deze twee eilanden hebben dus met Curaçao gemeen de heffing van een quasi-invoerrecht ook van wederuitgevoerde goederen, terwijl op de drie eerstgenoemde eilanden een zuiver invoerrecht bestaat.

§ 2. *De verordening van Curaçao, P.B. 1881 n°. 22.* Was de in 1828 ingevoerde zoogenaamde patentbelasting op zichzelve reeds een zonderling denkbeeld, daar zij bij uitsluiting één bedrijf, dat van koopman, wilde treffen, het ligt in den aard der zaak, dat, waar men de principieele fout beging van voor een als patentbelasting gedachte heffing een grondslag aan te nemen, die niet in het stelsel eener zoodanige belasting paste, doch inderdaad tot een geheel andere soort van heffing moest leiden, de geheele regeling naar vorm en inhoud een verkeerde worden moest. Wat voldoende zou zijn geweest als contrôlemaatregelen bij eene werkelijke patentbelasting, was geheel ontoereikend nu men feitelijk een invoerrecht instelde. Talrijke bepalingen, die bij een invoerrecht niet mogen ontbreken werden gemist, hetgeen onverdedigbare heffingen en

---

1) Deze laatste gegevens betreffende het tijdvak vóór 1818 zijn ontleend aan eene brochure van den heer J. H. J. Hamelberg.

bemoeilijkingen van den handel ten gevolge had, zooals hierna nader zal worden aangetoond.

Sedert 1881 is men met de wijzigingen der verordening hoe langer zoo meer in de juiste richting van invoerrecht gegaan, doch een radicale verbetering bleef achterwege; slechts nieuwe loten werden geënt op den ouden stam. Zoo bleef steeds de strijd bestaan tusschen vorm en inhoud, tusschen schijn en wezen, hetgeen herhaaldelijk oorzaak van verwarring is geweest.

Bij een oppervlakkige lezing van de verordening met de verschillende heffingspercentages voor verschillende artikelen, met hare hoofdstukken, betreffende in- en uitklaring, in- uit- en doorvoer, zal niemand denken aan een patentbelasting, veeleer verwonderd zijn dat woord aanvankelijk te hebben aangetroffen. Bij een nauwkeurige raadpleging zal men echter stuiten op af te kondigen driemaandelijksche kohieren, die geheel onbegrijpelijk voorkomen, temeer daar de Administratie niet den minsten waarborg heeft voor dit blanco-crediet van eenige maanden. Men zal verder opmerken, dat doorvoer van goederen slechts noode is toegestaan op een korten termijn, desnoods eenmaal te verlengen met denzelfden tijd, doch dan ook tegen betaling van f 15.— voor deze bijzondere gunst. Die doorvoer betreft dan volgens de gebruikelijke terminologie slechts eigenlijke doorvoergoederen, d. w. z. die waarvan de buitenlandsche bestemming bij den aanvoer vaststaat (art. 19). Een regeling voor aangevoerde goederen, omtrent welker bestemming door den Curaçaoschen handelaar eerst later zal zal worden beslist, zal men tot zijn verwondering vergeefs in de verordening zoeken, om vervolgens tot het besluit te komen, dat deze soort goederen, al worden ze ook uitgevoerd, toch als ingevoerd moeten worden aangegeven en het invoerrecht betaald. Alzoo de doorvoer belemmerd, beboet; de handel met het buitenland gedrukt, belast! Men zal zich verder afvragen, eenerzijds hoe met deze verordening een behoorlijke contrôle mogelijk is, anderzijds hoe zij ten opzichte der groote scheepvaart uitvoerbaar is, daar niets gelost mag worden, voordat door de belanghebbenden aangifte is gedaan, behoudens eene uitzondering voor sommige stoomschepen, waarbij dan de goederen door het Gouvernement in bewaring moeten worden genomen. En ten slotte zal het rechtmatige verwondering wekken, dat geen enkele soort van goederen van invoerrecht is vrijgesteld, behalve alleen zout, wegens een bijzondere reden.

De geschiedenis alleen kan op dit alles het antwoord geven; dit alles is het resultaat van de in 1828 begane principieele fout, zooals in § 1 uiteengezet. Het was noodig dit in korte trekken duidelijk in het licht te stellen, ten einde klaarheid te brengen waar, ten schade van den handel, zoolang verwarring heeft geheerscht.

Evenwel de natuur was sterker dan de leer. De leer was de schijnbare patentbelasting met hare belemmeringen, de natuur was de praktijk van het invoerrecht. Verbood de verordening lossing vóór aangifte, de groote schepen konden niet gedwongen worden zoolang te blijven liggen en voor de uitgezonderde stoomschepen had het bestuur geen douaneloodsen; dus zette men de verordening op zij en de goederen op den wal, ook zonder voorafgaande aangifte en zonder inbewaarneming door het Gouvernement.

Aan den termijn van 14 dagen voor den opslag van doorvoergoederen werd in 1896 een verlengstuk gemaakt van 3 maanden, verlengbaar verder ad infinitum, altijd behoudens de boete van f 15.—. Men ging daarmee nog verder. In afwijking van de letter en den geest van de verordening werd van dien opslag een soort entrepôt gemaakt; ook goederen, die niet bij aanvoer aan het buitenland waren geconsigneerd, met nog niet bepaalde bestemming, werden langzamerhand voor opslag toegelaten. Zoozeer zelfs had de overtuiging, dat men met een werkelijk invoerrecht te doen had, de overhand, dat bij een wijziging van 1896, evenals bij eene in 1899 van het belastingreglement van Aruba, het woord „entrepôt" werd gebruikt, terwijl er volgens de verordeningen geen entrepôt bestaat. De vrijstelling van „invoerrecht" voor zout, bepaald bij P.B. 1888 n°. 14, die formeel alleen op de vijf andere

eilanden betrekking kon hebben, werd in 1894 in art. 1 der verordening van 1881 opgenomen.

Zelfs veel te ver ging somtijds de praktijk om zich aan de knellende banden der verordening te ontwringen. Het gebeurt overal een enkele maal, dat men geen facturen enz. ontvangt vóór of bij de goederen, doch eerst eenigen tijd later; waar eene behoorlijke regeling bestaat is dit geen bezwaar, de goederen blijven zoolang kosteloos in de douaneloodsen, waar de geheele lading werd gelost. Hier echter bestond tot voor korten tijd het gebruik om de goederen af te geven zonder aangifte, waardoor de geheele contrôle uit handen werd gegeven, hoewel art. 11 der verordening, zoo goed als mogelijk was, in de zaak voorzag. Zelfs worden in de praktijk vrijstellingen toegepast, in strijd met de verordening, die er slechts éene kent, die intusschen geen practisch belang heeft (n.l. van zout).

Het denkbeeld eener patentbelasting werd voorts losgelaten bij de belastingregeling; bij de wijziging der rechten werd er rekening mede gehouden of goederen min of meer artikelen van weelde waren of ook wel deed een matig protectionisme zich gelden; tot eenige vrijstelling kwam men echter niet.

Bij de belastingreglementen der andere eilanden dan Curaçao werd bepaald, dat het invoerrecht op een der eilanden betaald, in mindering zou worden gebracht bij wederuitvoer naar een ander eiland der Kolonie, hetgeen zich bijna uitsluitend voordeed en kon voordoen bij wederuitvoer van Curaçao, daar Curaçao het laagste tarief heeft. Daargelaten dat deze bepalingen bezwaarlijk juist waren te achten nu de Kolonie eenmaal in zes verschillende belastinggebieden was verdeeld, blijkt ook hieruit weder, dat het patentrecht als een zuiver invoerrecht werd beschouwd, daar men toch een patentbelasting niet in mindering zou kunnen brengen van invoerrecht; eigenlijk spreken de bedoelde bepalingen van „*invoerrecht* op het eiland van herkomst betaald", zoodat ze volgens de woorden juist voor het op Curaçao betaalde patentrecht niet toepasselijk waren; niettemin zijn zij er steeds op toegepast.

Aldus de praktijk in strijd met de verordening of met haren geest.

§ 3. *Het ontwerp in het algemeen.* De richting der herziening, die door het vorenstaande reeds is aangewezen, moet in de eerste plaats zijn de wettelijke regeling in overeenstemming te brengen met eene wenschelijke praktijk. Doch nog andere principieele veranderingen zijn noodig. Weggenomen moeten worden de hinderpalen, die de bestaande regelingen aan de onbelemmerde uitbreiding van den handel in den weg stellen. De doorvoer moet niet bemoeilijkt worden, hij worde niet langer beschouwd als een gunst, doch als een recht. De belasting van den groothandel met het buitenland dient te vervallen, die handel bevorderd te worden op de wijze als overal geschiedt, n.l. door invoering van een entrepôt-stelsel. Men moge van meening zijn, dat deze handel thans niet zeer belangrijk is, dit zoude nochtans niets te kort doen aan de noodzakelijkheid van den maatregel. Behalve dat nu dikwijls in strijd met de verordening de goederen als eigenlijke doorvoergoederen worden behandeld, zij opgemerkt, dat de wetgeving niet behoort te wachten totdat de handel zich, tegen de verdrukking door een slechte wetgeving in, tot een zekere hoogte heeft ontwikkeld, doch integendeel behoort vóór te gaan door die ontwikkeling ten volle mogelijk te maken en te bevorderen. Het moge hier eens vooral gezegd worden, hetgeen ook van sommige andere thans ontworpen regelingen geldt: niet uitsluitend op het bestaande, doch ook op hetgeen worden kan dient gelet; wetten worden niet gemaakt voor het heden of verleden, doch voor de toekomst.

Ontworpen is derhalve eene aan de eischen des tijds beantwoordende verordening, waarvan de inhoud in hoofdzaak gelijk is aan de in alle moderne staten bestaande regelingen, behoudens dat zij minder in bijzonderheden afdaalt, terwijl er naar gestreefd is eenvoudigheid aan volledigheid te paren. Waar de wetten op dit gebied in andere landen boekdeelen vormen, zal het geen verwondering baren, dat de regeling

niet in enkele tientallen van artikelen kon vervat zijn. Het onderwerp is uit zijn aard omvangrijk en van te groot belang om bijna alles aan de arbitraire macht van ambtenaren over te laten, hetgeen ook niet zou strooken met Nederlandsche rechtsopvattingen.

Bij het ontwerpen is voornamelijk gebruik gemaakt van de nieuwste regelingen in het Moederland en Trinidad. Wat uitgebreidheid betreft blijft de ontworpen regeling verre beneden die in het Moederland en komt meer overeen met die in Jamaica en Trinidad. De raadpleging zal door de systematische indeeling gemakkelijk zijn. Voor den inhoud wordt verder verwezen naar de toelichting op de artikelen.

§ 4. *Tarief.* Een belangrijk onderdeel van het ontwerp vormt het tarief. Reeds werd opgemerkt, dat men met de wijzigingen sedert 1881 van het uniforme percentage is afgeweken en in de richting van verschil in belastingvoet voor verschillende artikelen is gegaan, zooals het invoerrecht als verbruiksbelasting eischt. In die richting is bij het ontwerp verder voortgeschreden, doch zeer beperkt; een zeer gespecificieerd tarief acht de ondergeteekende niet noodig en niet wenschelijk. Voor meer artikelen van genot of weelde dan tot dusverre is een hooger tarief ontworpen als eene, zij het ook bescheiden poging om het nieuwere, mede aan deze geheele herziening ten grondslag liggende beginsel van belasting naar draagkracht meer tot zijn recht te doen komen. Sommige goederen, die zich beter leenen voor een recht naar gewicht, getal of maat dan naar waarde, zijn met een specifiek recht belast, doch, voor zoover geen artikelen van genot of weelde, zoodanig dat het niet veel van het gewone recht naar de waarde verschilt. Voor een aantal goederensoorten, die voor wederuitvoer bestemd plegen te zijn, is, in overeenstemming met de tot heden gevolgde praktijk, een zoo laag recht ontworpen, dat de handel desverlangd de voorkeur kan geven aan vrije beschikking over de goederen.

Behalve de gemelde wijzigingen is het algemeene percentage verhoogd en wel van 3 tot 5%. Zooals in de Memorie van Toelichting tot het ontwerp betreffende de intrekking der belastingreglementen der vijf andere eilanden is gezegd, moet onder meer deze verhooging voornamelijk dienen om de gewenschte verlichting van den belastingdruk op andere punten mogelijk te maken. De invoerrechten zijn daartoe een geschikt middel geacht en in de gegeven omstandigheden, nu in de Kolonie aan directe belastingen, hoewel zij beter zijn, niet de voorkeur wordt gegeven, bijna het eenige middel van beteekenis. Tegen het middel is aan te voeren, dat invoerrecht geen belasting naar draagkracht is; er vóór pleit, dat de lasten daarbij over allen worden verdeeld en dat het bestaande invoerrecht exceptioneel laag is, zoodat de verhooging daarvan als het ware is aangewezen.

Na de ontworpen verhooging zal het tarief nog zoo laag zijn als in bijna geen enkel ander land, hetgeen van genoegzame bekendheid is. In de meeste landen bestaan overigens naast invoerrechten naar de waarde nog vele specifieke rechten of wel alleen deze, die veel hooger plegen te zijn dan eerstgemelde, dikwijls tot hooger bedrag dan de waarde van het artikel. In het Moederland bestaan beide soorten; dat naar de waarde is over het algemeen 5% en het geheele tarief behoort onder de laagst bestaande. In Oost-Indië bedragen de invoerrechten 6 en 10% en daarnevens bestaan specifieke rechten, evenals in Suriname, waar echter het algemeen percentage 10% is. In Trinidad is het algemeen percentage 5%, doch daarnevens bestaan hoogere percentages en specifieke rechten, zoodat de totaalopbrengst ongeveer 11% bedraagt van de waarde van den totaalinvoer. Op St. Thomas is bij een wet van 6 April 1906 het invoerrecht verhoogd tot 6%. Op de meeste Engelsche Antillen bestaan beide gemelde soorten van invoerrecht; dat naar de waarde bedraagt o. a.: op St. Kitts 11%, Antigua $13^1/_3$%, Montserrat 10%, Grenada $7^1/_2$ en 10%, Virgin Islands 10%, Dominica $12^1/_2$%, Jamaica $16^2/_3$%, Barbados 12%, Turks and Caicos Islands 10%, Bahamas Islands 20%, en in Engelsch Guiana 15%.

Met het algemeene percentage van 5% zal het tarief van

Curaçao belangrijk lager zijn dan dat van alle naburige staten en koloniën. Bovendien is voor sommige goederen slechts 3% gesteld. De ondergeteekende heeft het voornemen moeten laten varen om de eerste levensbehoeften van invoerrecht vrij te stellen, aangezien anders de directe belastingen tot veel hooger bedrag zouden moeten worden geheven dan thans is voorgesteld. Is de ondergeteekende in deze in ruime mate tegemoet gekomen aan de in de Kolonie bestaande wenschen, hij acht zich gelukkig er in geslaagd te zijn om althans geen verhooging van rechten op eerste levensbehoeften te moeten voorstellen. Het behoud van 3% is ontworpen voor maïs, maïs- rogge- en tarwemeel en gedroogd en gezouten vleesch.[1])

Voorts zijn een aantal vrijstellingen opgenomen (art. 125) die thans geheel ontbreken.

De verordening en dus ook het ontworpen tarief zal overeenkomstig het beginsel der unificatie voor de geheele Kolonie gelden. Op Bonaire, St. Martin en St. Eustatius worden thans invoerrechten geheven respectievelijk ad 10, 8 en 7%, op Aruba ad 4%, op Saba ad 5% benevens eenige specifieke rechten. Voor de drie eerstgenoemde eilanden beteekent dus het nieuwe tarief percentsgewijs eene aanmerkelijke verlichting, voor Aruba eene kleine verhooging (echter doordat het geheele tarief gewijzigd is, inderdaad slechts een luttel bedrag, dat op ± f 500.— is becijferd), terwijl het voor Saba gelijk blijft.

Door het algemeen geldende tarief vervallen de bijbetalingen van invoerrecht bij wederuitvoer van het eene eiland naar het andere. Nu de Kolonie, ook voor de belastingwet, als een geheel wordt beschouwd, kan er van invoerrechten van producten tusschen de eilanden onderling ook geen sprake zijn; wel is de opbrengst daarvan niet belangrijk gebleken, n.l. ± f 1000.—, doch zulk een heffing tusschen deelen van eenzelfde kolonie kan onmogelijk blijven bestaan en vervalt thans vanzelf door het verdwijnen der verschillende belastingstelsels.

Ter bepaling van de vermoedelijke uitkomsten van de herziening van het tarief (verg. bijlage A.-D. van de Memorie van Toelichting tot het ontwerp betreffende de intrekking der belastingreglementen der vijf andere eilanden), zijn uitgebreide berekeningen gemaakt moeten worden, die bijzondere moeilijkheden opleverden door de omstandigheid, dat elk eiland zijn eigen tarief heeft en er door de verschillen bijbetalingen plaats hebben. Daarbij kwam nog, dat de betalingen op Curaçao deels per 3 maanden en deels terstond geschieden, waardoor niet met juistheid kon vastgesteld worden, welke bedragen tot elk der percentages zijn begrepen in het totaal per jaar schuldig gewordene dan door opzettelijk daartoe vervaardigde statistieken. Voorts waren de invoerstatistieken van Curaçao vóór 1905 door de onvolledigheid grootendeels onbruikbaar; door de uitgebreidere en beter ingerichte statistiek over 1905 en de persoonlijke wetenschap der ambtenaren is in de ontbrekende gegevens zoo goed mogelijk voorzien geworden. De invoerstatistieken der vijf andere eilanden waren daarentegen veel vollediger. Overigens zijn, zooals in het algemeen bij het herzieningswerk, de berekeningen gemaakt naar gegevens over vijf jaren. Geheel nauwkeurig hebben de berekeningen dus niet kunnen zijn, doch alles is in het werk gesteld, o.a. door alsnog speciale statistieken op te maken, om misrekening zooveel mogelijk te voorkomen.

Er is voorts nog een, hoewel niet zeer belangrijke, onbekende factor, n.l. het financieele gevolg van de invoering van het entrepôtstelsel, waarvoor ook de gegevens ontbreken. Van alle goederen, die in het vervolg uit entrepôt naar het buitenland zullen worden uitgeslagen, zal geen invoerrecht schuldig zijn; onder meer vervalt dus de uitdrukkelijke bepaling van het tegendeel in de bestaande accijnsverordening voorkomende. Wat de overige goederen betreft is echter in aanmerking genomen, dat thans dikwijls het middel van opslag gebruikt wordt voor entreposeering. Bij gebreke van voldoende gegevens is naar schattingen van de ambtenaren geraamd, dat het entrepôtstelsel vermoedelijk een verlies zal opleveren van

1) Voor bijzonderheden omtrent het tarief wordt verder verwezen naar de toelichting op Art. 127.

f 2000.— op de aanvankelijke berekening. Van het entrepôtstelsel wordt verwacht, dat de handel met het buitenland zich zal uitbreiden, waarvoor in ruime mate van entreposeering zal worden gebruik gemaakt, doch ter berekening van het verlies was natuurlijk alleen te letten op den tegenwoordigen staat van zaken.

Daar de berekeningen naar gegevens en schattingen nauwkeurig zijn gemaakt en dus overigens wegens eenige onzekere factoren niet op verlies is gerekend, is de als vermoedelijke opbrengst voor de geheele Kolonie geraamde som zeker niet te hoog te achten.

Het voordeelig verschil, door de wijzigingen in het tarief, per saldo voor de geheele Kolonie ontstaande, is becijferd op ± f 12.000.—

§ 5. *Uitvoerrechten.* In de bestaande verordeningen op den in- uit- en doorvoer vindt men ook de heffing van uitvoerrechten bepaald; op Curaçao alleen een speciaal recht op mijnproducten, op de andere eilanden een algemeen uitvoerrecht van alle goederen, respectievelijk tot 3, 8, 10, 5, en 5%. Met de intrekking der gemelde verordeningen of belastingreglementen komen de uitvoerrechten te vervallen, voorzoover ze niet door afzonderlijke regelingen bij de tegenwoordige herziening worden gehandhaafd. Ontworpen is de handhaving van uitvoerrecht op mijnproducten voor de geheele Kolonie en van dat zout van St. Martin, voor welk een en ander naar de toelichting tot de desbetreffende ontwerpen wordt verwezen.

Wat de overige algemeene uitvoerrechten betreft, over het ongewenschte van eene dergelijke belasting kan wel geen verschil van gevoelen bestaan; de productie en de uitvoer van de eilanden behoort bevorderd te worden in de plaats van belemmerd. Er wordt dan ook op alle met die heffing belaste eilanden terecht over geklaagd. Volgens de ontworpen herziening komt deze ernstige hinderpaal voor de oeconomische ontwikkeling der eilanden te vervallen.

Het daardoor ontstaande verlies is berekend op ± f 10.000.—

§ 6. *Scheepvaartrechten.* Behalve in- en uitvoerrechten zijn in de reglementen op den in- uit- en doorvoer ook nog de scheepvaartrechten geregeld en in dat van Curaçao ook de loodsgelden. Wat dit laatste onderwerp betreft wordt verwezen naar het desbetreffende ontwerp.

Behalve de scheepvaartrechten ten behoeve van de Koloniale kas worden er op sommige eilanden nog geheven als emolumenten voor den havenmeester enz. o. a. op St. Martin en Saba P.B. 1854 n°. 11 en 1889 n°. 12. Op St. Eustatius worden geen scheepvaartrechten geheven en wat St. Martin betreft zij opgemerkt, dat schepen, die als lading zout uitvoeren, reeds in 1885 (P.B. n° 12) van scheepvaartrechten zijn vrijgesteld met opoffering van ± f 4000 door de Koloniale kas zonder aequivalent.

Op Curaçao komen zij alleen ten laste van de zeilvaart; op de andere eilanden komt de stoomvaart zelden of nooit voor, behalve de Gouvernementsstoomer, die als pakketschip vrij is.

Over de scheepvoortrechten, onder velerlei benaming in de Kolonie geheven, wordt veel geklaagd; vooral zijn zij drukkend voor de schepen, die weinig lading medevoeren. Hierbij mag evenwel niet uit het oog verloren worden, dat dergelijke rechten bijna overal worden geheven.

Toch heeft de ondergeteekende aanleiding gevonden om te dien aanzien een gewichtigen maatregel voor te stellen. Niettegenstaande de ontwikkeling van het groote stoomvaartverkeer, is de zeilscheepvaart nog altijd voor onze eilanden van groot belang en aan mogelijke opheffing van belemmeringen moet ernstig de aandacht worden gewijd. Behalve dat de heffingen voor de zeilvaart, die niet in gunstige omstandigheden verkeert, drukkend zijn, zijn al die verschillende betalingen ook zeer lastig. Opheffing van die belastingen zou ongetwijfeld niet alleen aan de zeilvaart ten goede komen, doch ook aan alle eilanden dezer Kolonie in het verkeer een oeconomischen voorsprong geven boven alle andere havens in den omtrek

en den handel aanlokken. De ondergeteekende heeft daarom niet geaarzeld de afschaffing te ontwerpen van alle bedoelde scheepvaartrechten; met eene uitzondering nochtans, n.l. voor die bij den uitvoer van phosphaat, voor het motief waarvan naar de toelichting van het ontwerp betreffende het uitvoerrecht op mijnproducten wordt verwezen. Die afschaffing wordt tot stand gebracht, doordat de bestaande verordeningen op den in-, uit- en doorvoer worden ingetrokken, doch bovendien is voor de toekomst het beginsel uitgedrukt in art. 3 van het tegenwoordige ontwerp.

De opbrengst der bedoelde scheepvaartrechten ten bate van de Koloniale kas bedroeg gemiddeld over 1901—1905: voor Curaçao f 7893.85, Aruba f 5376.02, Bonaire f 1651.74, St. Martin f 833.47½, Saba f 226.— samen f 15981.08½. Daar over de jaren, waarover de berekeningen loopen, op Curaçao geen scheepvaartrechten bij uitvoer van phosphaat zijn ontvangen, terwijl zij op Aruba gemiddeld hebben bedragen f 4064.30, wordt het verlies voor de Koloniale kas door de voorgenomen afschaffing becijferd op ± f 12000.—

Artikelen.

Hoofdstuk I. Algemeene Bepalingen. Art. 1. Overeenkomstig de in den laatsten tijd gebruikelijke methode op wetgevend gebied gaat eene verklaring van eenige veel voorkomende uitdrukkingen vooraf.

Het ligt in de bedoeling van het Bestuur om bij de reorganisatie der administratie den dienst der invoerrechten zoodanig te regelen, dat op Curaçao alle formaliteiten en waarschijnlijk ook de betalingen zullen kunnen geschieden aan één kantoor, aan de haven gelegen. Γ

Γ Bij de reorganisatie zal verder de contrôle van alle belastingen worden opgedragen aan den in de ontwerpen meermalen genoemden Inspecteur der belastingen, in welke betrekking de tegenwoordige van Contrôleur op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen zal worden opgelost.

Art. 2. tweede lid. Hoewel de bewering, dat goederen reeds vroeger ingevoerd zijn geweest, moeilijk bewijsbaar zou zijn, daar de identiteit niet zou zijn vast te stellen, behoort het hier gestelde beginsel in de verordening te worden uitgedrukt. Eene uitzondering bevat art. 22.

Art. 3. Het artikel bevat het beginsel der vrijmaking van de scheepvaart, bij § 6 dezer Memorie behandeld. Door deze bepaling vervalt ook elke heffing van scheepsongelden ten behoeve van ambtenaren, zooals die nu op enkele eilanden bestaan; de bestaande regelingen bij P.B. 1854 n°. 11 (St. Martin) en P.B. 1889 n°. 12 (Saba) worden ingetrokken bij het ontwerp tot intrekking der belastingreglementen der vijf andere eilanden (art. 2).

Zie omtrent de loodsgelden het desbetreffende ontwerp en omtrent de kosten van den vertrekpas het ontwerp-zegelverordening.

Art. 4. De thans in de verordening voorkomende uitdrukking „algemeen erkende feestdagen" is door een wettelijke uitdrukking vervangen. Zie P.B. 1820 nos. 30 en 31. In het Moederland is bij arresten van den Hoogen Raad beslist, dat bij de wet geen andere feestdagen bekend zijn dan de Zondag.

Art. 6. Het is niet doelmatig dergelijke tarieven bij verordening vast te stellen, zooals thans het geval is.

In overeenstemming met het beginsel, dat reeds in eenige verordeningen uitdrukking vond, zullen in de geheele Kolonie alle deze gelden zonder uitzondering aan de koloniale kas worden verantwoord.

Omtrent de vast te stellen tarieven kan ondergeteekende reeds mededeelen, dat eenige thans gebruikelijke heffingen te hoog voorkomen.

Art. 9. Het voornemen bestaat om voor bijna alle documenten drukwerken, die slechts behoeven te worden ingevuld, in gebruik te stellen, waardoor in de praktijk de onvermijdelijke formaliteiten tot een minimum zullen worden teruggebracht.

Hoofdstuk II. Invoer. Algemeene Bepalingen. Art. 12. Het hier bepaalde geldt thans ook reeds en komt in alle invoer-

wetten voor. De reden der bepaling is beperking van het aantal ambtenaren. Voor accijnsgoederen is hier, evenals bij andere artikelen, eene bijzondere bepaling gemaakt om dezelfde reden en wegens het groote belang van de schatkist daarbij.

Eerste Afdeeling. Inklaring. Deze Afdeeling behelst omtrent de inklaring de algemeene regelen, die belanghebbenden altijd kunnen opvolgen. Voor de groote stoomvaart laten Afdeelingen 3 en 4 eene andere, vluggere wijze van inklaring toe overeenkomstig de bepalingen, die in alle moderne staten worden aangetroffen.

Art. 14. Een dergelijke bepaling ontbreekt thans, hoewel bewaking in de praktijk wel toegepast wordt.

Art. 15. De bedoelde akte zelve is een zeer kort gedrukt stuk, terwijl de opgave der goederen kan vervangen worden op de wijze, als in het derde lid vermeld. Ten onrechte is zij thans niet voorgeschreven, daar toch de scheepsgezagvoerders (in het ontwerp aangeduid met den wettelijken term „schippers") of de agenten, die de verantwoordelijkheid overnemen, de aansprakelijke personen voor de goederen zijn tot aan de aflevering en dus zoolang ook tegenover de Administratie, hetgeen dan ook in alle invoerwetten als beginsel is gesteld. Wel veronderstelt de bestaande verordening het ook (art. 37), doch er is overigens daaromtrent niets geregeld.

Vele manifesten, die thans worden ingeleverd, zijn zoo onvolledig, dat zij bezwaarlijk kunnen dienen, waarom dan ook in de praktijk de cognossementen tevens worden overgelegd; dit is thans in het derde lid voorzien. De inklaring wordt door toepassing van het laatste lid vergemakkelijkt, terwijl de schipper zich hierdoor kan ontslaan van de verantwoordelijkheid voor de opgave van de soort der verpakte goederen.

De in art. 5 der bestaande verordening bedoelde lijst komt nergens voor; eene dergelijke bepaling is ook geheel onvoldoende en onnoodig, daar elke schipper uit zijn scheepspapieren moet weten, en ook weet, welke lading hij heeft.

In de praktijk zal, zooals overal, art. 15 slechts worden toegepast voor de kleinere schepen. Voor de stoomvaart zal de voorkeur gegeven worden aan de wijze van inklaring, bedoeld bij artt. 30 en volgende.

Art. 16. Zooals reeds is opgemerkt, is de schipper aansprakelijk voor zijne lading en dus ook daarvoor, dat alle bij inklaring voor invoer opgegeven goederen gelost worden. Een abuis kan hersteld worden, art. 28.

Art. 17. Eene dergelijke onmisbare bepaling ontbreekt thans; de Administratie moet natuurlijk weten, welke soort goederen ingevoerd worden en soortgelijke bepalingen komen dan ook overal voor. Het gebeurt overigens hoogst zelden, dat een schipper niet weet welke soort goederen hij geladen heeft. Blijkt niettemin uit de scheepspapieren de soort niet, dan moeten maatregelen van zekerheid worden toegepast en kunnen de goederen vóór de aangifte door belanghebbenden worden bezichtigd (art. 27, tweede lid).

Art. 18—19. Deze artikelen behelzen nuttige bepalingen, die thans niet bestaan. In het bijzonder is gedacht aan de belangen van den steenkolenhandel.

Art. 20—22. Ook bepalingen als deze kunnen natuurlijk niet gemist worden. Verg. P.B. 1877 n°. 27 en 1878 n°. 41.

Art. 23. Voor de hier genoemde onderwerpen verdient eene bijzondere regeling bij besluit aanbeveling.

Tweede Afdeeling. Lossing. Deze Afdeeling bevat, evenals de eerste van dit Hoofdstuk, de algemeene regelen; speciale regelen, geschikt voor de groote stoomvaart, behelst de vierde Afdeeling.

Art. 26. De lossing der goederen moet met bekwamen spoed geschieden, zoowel voor het verkeer in de haven als ter besparing van ambtenaarspersoneel.

Art. 28. *„Vóór alle lossing"*, niet daarna natuurlijk, anders zou frauduleuze invoer beproefd kunnen worden; zie echter voor de groote stoomvaart weder art. 36.

Derde Afdeeling. Inklaring met vrachtlijsten. Deze vrachtlijsten, (gedrukte formulieren) plegen aan boord der schepen uit de ladingspapieren te worden opgemaakt voor elke haven; ook worden zij wel opgemaakt ten kantore der stoomvaartmaatschappij vóór de uitreis of door de agenten in de verdere havens; zij worden echter in elk geval door den scheepskapitein onderteekend. De vrachtlijsten zijn kolomsgewijze zoodanig ingericht, dat de ambtenaren bij elke post de aangifte enz. kunnen aanteekenen (art. 47, laatste lid) en zullen de nu gebruikelijke aanteekenboekjes, waartoe buiten de verordening om de praktijk wel is moeten komen, vervangen. Wat ten aanzien van den inhoud is voorgeschreven behoeft weinig toelichting, het algemeene handelsgebruik is daarbij gevolgd.

Er wordt op de wijze, bij de derde en vierde Afdeeling toegelaten, gelost, zonder voorafgaande specifieke aangifte, alzoo zonder dat de Administratie iets anders omtrent de goederen weet dan de zeer globale opgaven in de vrachtlijsten, bij art. 31—33 voorgeschreven. De strekking van deze in vele landen gevolgde wijze van inklaring is, om stoomschepen in de gelegenheid te stellen onverwijld te lossen en weder te vertrekken, terwijl nog geen aangifte is gedaan. Daartoe blijven de goederen onder bewaring, genaamd „tijdelijke opslag" (Afdeeling 4). De akte van inklaring wordt nu niet aangezuiverd door „lossing" (Afdeeling 2) wat niet zonder voorafgaande aangifte zou kunnen geschieden (art. 16 j° art. 27), maar door lossing met tijdelijken opslag (Afdeeling 4) of door uitvoer met doorvoerlijsten (Hoofdstuk IV, tweede Afdeeling); zie art. 37.

Art. 30. „Alle goederen". Er kan dus niet gedeeltelijk volgens art. 15 en gedeeltelijk volgens dit artikel ingeklaard worden.

Tweede lid. Verg. ad *Derde Afdeeling* hiervoor in fine.

Art. 31, letter d. Het een of het ander, naarmate een of ander door de wijze van bevrachting bekend is.

Art. 32. In dit geval is de algemeene bepaling van art. 17 toepasselijk; verg. ad dat artikel.

Art. 33. Door het hier bepaalde wordt de invulling der vrachtlijsten zeer vereenvoudigd.

Laatste lid. Wanneer de hoeveelheden niet in de vrachtlijsten zijn vermeld, zijn verscheiden facilifeiten niet van toepassing, zie art. 44 zesde lid, 48 vierde lid, 157 eerste lid, 218 tweede lid. Voorts zullen in dat geval de artt. 42 en 51 toegepast moeten worden.

Art. 36. Tweede lid. De tijdelijke opslag onder het toezicht van de Administratie maakt eene eenigszins ruimere bepaling mogelijk dan in het geval van art. 28, waar de lossing na aangifte onmiddellijk gevolgd wordt door wegvoering der goederen.

Art. 37. Alzoo 1°. door lossing met tijdelijken opslag (artt. 43, 44); 2°. door wederuitvoer met doorvoerlijsten (art. 149).

Art. 38. Wordt door de regeling bij deze en de volgende Afdeeling aan het schip gelegenheid gegeven om te vertrekken, voordat eene behoorlijke contrôle na aangifte heeft kunnen plaats hebben, de schipper blijft natuurlijk verantwoordelijk voor onjuiste opgaven in de akte van inklaring, die mochten blijken. De aansprakelijkheid van den schipper strekt zich niet verder uit dan tot hetgeen hem in elk geval bekend kan en moet zijn, behoudens nog eene ruime speling.

Art. 39. In groote havens komt het voor, dat schepen

's nachts de lossing ten einde wenschen te brengen en te vertrekken, in welk geval de Administratie niet den gewonen dienst kan laten verrichten; volledigheidshalve is ook in dit geval voorzien.

Artt. 40—41. De in deze artikelen gegeven faciliteiten komen voor de genoemde gevallen wenschelijk voor.

Art. 42. Het ligt in den aard der zaak, dat de ontbieder de gelegenheid moet hebben om de vereischte documenten tot bekoming der goederen te verkrijgen, ook wanneer de goederen door den vervoerder niet juist in de vrachtlijst zijn omschreven.

Vierde Afdeeling. Lossing en tijdelijke opslag. Artt. 43—44. Deze Afdeeling regelt den hiervóór reeds vermelden opslag, noodzakelijk voor het snelle stoomvaartverkeer. In alle havens van beteekenis bestaan groote douaneloodsen, hetzij vanwege de Administratie der invoerrechten (zooals bijv. in Trinidad), hetzij vanwege de stoomvaartmaatschappijen. Het eerstbedoelde is voorzien bij het eerste lid van art. 44, hoewel voorloopig het hoofdeiland zich zal moeten tevreden stellen met eene zeer bescheiden ruimte, inderdaad te klein voor een haven, waar jaarlijks ongeveer 1300 schepen binnenkomen met een tonnenmaat van ruim 1.600.000 M^3, terwijl verwacht wordt, dat de doorvoerhandel zich onder het nieuwe stelsel zal ontwikkelen. Desnoods kan localiteit gehuurd worden en bovendien is door het vijfde lid van art. 44 in de zaak voorzien overeenkomstig de bestaande praktijk, hoewel die eigenlijk niet toelaatbaar is en de hier bedoelde wijze van opslag ook nergens geschiedt dan voor vrijgestelde goederen en sommige speciaal aangewezene van grooten omvang.

De tijdelijke opslag in Gouvernementsentrepôt (art. 44) is kosteloos.

De opslagplaatsen van stoomvaartmaatschappijen of anderen zijn vermeld in het tweede lid van art. 44. De in het vierde lid bedoelde lichters worden in groote havens veel gebruikt.

Art. 44, laatste lid, ziet bijv. op petroleum. (P.B. 1905 n°. 47).

Art. 45. De tijdelijke opslag, in deze Afdeeling bedoeld, is niet te verwarren met opslag in entrepôt, al geschiedt de tijdelijke opslag ook volgens art. 44, eerste lid, o.a. in de localiteiten van een Gouvernementsentrepôt. Het doel van den tijdelijken opslag is alleen dat, hetwelk bij de toelichting tot de derde Afdeeling hierboven is omschreven. Hetgeen na den tijdelijken opslag volgen moet is aangifte tot invoer, doorvoer of opslag in entrepôt. Deze aangiften kunnen spoedig geschieden; lange termijnen voor den tijdelijken opslag zijn onnoodig en ongewenscht. Een enkele maal gebeurt het echter, dat men de factuur enz. nog niet ontvangen heeft; dan is een langere termijn voor opslag noodig, maar kan die alleen geschieden in Gouvernementsentrepôt. Een ruime termijn van 30 dagen is daarom voor tijdelijken opslag in Gouvernementsentrepôt gesteld. Gedurende dien termijn heeft de handel ook gelegenheid om nog elke bestemming, die hij verkiest, aan de goederen te geven. Deze maatregel is voor den handel van belang, temeer daar deze tijdelijke opslag geheel kosteloos is. Intusschen zal, wegens gebrek aan ruimte de tijdelijke opslag in Gouvernementsentrepôt vooreerst slechts in zeer beperkte mate toegelaten kunnen worden.

Wil men nog langer wachten met het geven van eene bestemming aan de goederen, dan dient daartoe het middel van entreposeering (hoofdstuk IX).

Laatste lid. Het spreekt vanzelf, dat de termijnen voor tijdelijken opslag stipt moeten worden in acht genomen, om plaats te maken voor andere goederen.

Bij gebreke van aanzuivering der vrachtlijsten — d.i. aangifte tot invoer, doorvoer of entreposeering — binnen de termijnen, wordt dus met de goederen gehandeld als bij deze alinea voorgeschreven, aangezien de belanghebbende ze niet onder voldoening aan de wettelijke regelingen wenscht te ontvangen (art. 95).

Art. 46. Zooals reeds vroeger is opgemerkt, is de schipper of degene, die de verantwoordelijkheid overneemt, aansprakelijk voor de goederen tot aan de aflevering en dus ook tegenover de Administratie tot dat tijdstip. Terwijl artikel 38 ziet op verschillen, dadelijk bij de lossing ontdekt, dient artikel 46 om te waken tegen onttrekking van goederen gedurende den tijdelijken opslag.

Art. 47, letter a. Zie art. 83—86. De aangifte kan luiden tot invoer of tot opslag in entrepôt. In beide gevallen overhandigt de belanghebbende de verkregen documenten ter tijdelijke opslagplaats aan de ambtenaren, die na accoordbevinding de goederen afgeven.

Letter b. Hier is bedoeld de wederuitvoer der goederen naar buitenslands uit de tijdelijke opslagplaats.

Zie overigens voor eigenlijke doorvoergoederen — dit zijn die welke aangevoerd worden om hun buitenlandsche bestemming per eerste gelegenheid te volgen — art. 146.

Letter c. Ook door deze overbrenging eindigt de tijdelijke opslag.

Art. 48. Wanneer de goederen volgens art. 44, eerste lid, tijdelijk zijn opgeslagen, bevinden zij zich reeds in een Gouvernementsentrepôt. Terwijl nu in het algemeen voor entreposeering eene specifieke aangifte vóór de lossing noodig is (art. 216), wordt hier ten gemakke van den handel na den opslag slechts eene eenvoudige verklaring gevorderd, die door de ambtenaren voor gezien wordt geteekend als blijk, dat zij de goederen met de vrachtlijst hebben vergeleken; later geschiedt dan de aangifte tot uitslag uit entrepôt naar buitenslands of aangifte tot invoer.

Derde lid. Het entrepôtstelsel dient voor den groothandel; bij de accijnsverordeningen zijn dan ook minima hoeveelheden bepaald. Hier echter, waar eene partij ingevoerde goederen in haar geheel in Gouvernementsentrepôt was gelost en tijdelijk opgeslagen, wordt, nu die opslag door eene eenvoudige verklaring in entreposeering overgaat, die beperking buiten werking gesteld.

Art. 49. Verschil in maat of gewicht van colli komt hier niet in aanmerking en voor de hoeveelheid bij art. 33, eerste lid, bestaat nog 10% speling (art. 38); het zijn dus alleen de grove onjuistheden, de kennelijk verkeerde opgaven in de vrachtlijsten die bedoeld worden, waarvoor geen verontschuldiging kan worden aangevoerd, daar de scheepspapieren de zaak moeten uitwijzen; is dit laatste nochtans in zeldzame gevallen niet het geval, dan vervalt de aansprakelijkheid, zie art. 33 laatste lid. Zijn er minder goederen gelost dan op de vrachtlijsten staan, dan ligt een sterk vermoeden voor de hand, dat de ontbrekende frauduleus zijn ingevoerd; staan er minder op de vrachtlijst dan gelost zijn, het vermoeden, dat men gelegenheid heeft willen geven ze frauduleus in te voeren (alles behoudens herstelling van werkelijke abuizen, zie artt. 36 en 42, tweede lid). De vrachtlijsten vormen de basis voor de contrôle, de scheepsgezagvoerders kennen hun lading uit de scheepspapieren en zijn er verantwoordelijk voor.

Art. 50. De reden dezer bepaling is, dat er nog geen aangifte is, niets anders dan eene globale opgave in de vrachtlijst, terwijl het doel van eene tijdelijke opslagplaats verpakking ook niet toelaat.

Anders is het, wanneer de goederen in Gouvernementsentrepôt geëntreposeerd zijn (art. 221).

Art. 51. Deze visitatie kan noodig zijn bij vermoeden, dat er vóór of bij de lossing of gedurende den opslag onttrekking of verwisseling van goederen heeft plaats gehad.

Vijfde afdeeling. Aangifte. Eerste onderafdeeling. Algemeene bepalingen. De bepalingen dezer afdeeling, overeenkomende met hetgeen in alle landen geldt, vereischen weinig toelichting. Daar de aangifte de voornaamste grondslag is voor de heffing

der rechten, behoort hetgeen de aangifte behelzen moet, nauwkeurig te worden bepaald.

De bepaling, dat niet alle goederen altijd op éene aangifte mogen voorkomen (art. 52), heeft ten doel beperking van het werk der Administratie.

Door de bepalingen van artt. 53, derde lid en 54 wordt eene vlugge behandeling bevorderd, door die van artt. 56 en 57 de billijkheid betracht.

Art. 53 n°. 3. Terwijl in de vrachtlijst slechts de algemeene benaming behoeft voor te komen (bijv. manufacturen, wijn) moet in de aangifte de bijzondere benaming worden vermeld (bijv. zijden stoffen, katoenen goederen, Bordeaux wijn, champagne enz.).

Art. 55. Het komt practisch voor om de thans gebruikelijke prijscouranten te behouden.

Art. 56—57. Bij verandering der aangifte wordt een nieuw document afgegeven en het vorige ingetrokken tegen teruggave der reeds betaalde rechten.

Art. 57. „Accijnsvrije". Verkeerde aangifte van de hoeveelheid bij accijnsgoederen is niet strafbaar; zij worden altijd geverifieerd.

Tweede Onderafdeeling. Waarde. In het systeem der bestaande verordening, opgave door belanghebbenden met overlegging van factuur enz., is geen verandering gebracht.

Ten aanzien van de aan te geven waarde, waarvan de bestaande verordening geen definitie behelst, zij het volgende opgemerkt. In de belastbare waarde mag nimmer begrepen worden hetgeen door de geconsigneerden op de goederen wordt verdiend, dus kan de belastbare waarde niet zijn de som, die de goederen bij verkoop in de Kolonie kunnen opbrengen. De waarde, die tot grondslag voor de heffing moet strekken, kan logisch geene andere zijn dan de som, waarop de goederen den importeur alhier komen te staan bij aanschaffing uit de eerste hand (en gros) uit het buitenland, hetgeen dan ook het beginsel is der meeste wetgevingen, die een tarief naar de waarde hebben. Dit beginsel is in Art. 58, eerste lid uitgedrukt; daar de goederen niet geleverd kunnen worden zonder het invoerrecht te betalen, is in de bepaling voorkomen, dat het invoerrecht bijgerekend zou worden. Is de usantie eene andere dan de meest gebruikelijke, wordt niet gekocht met „franco-levering", doch met levering ter plaatse van aanschaffing („loco-levering"), dan voorziet het tweede lid van art. 58 in de waardebepaling.

Bij verschil omtrent de aangegeven waarde, die zich alleen kan voordoen bij goederen, niet op de officieele prijscouranten voorkomende, is hoofdzakelijk de nieuwste regeling in het Moederland gevolgd (wetten van 1895 Stbl. 54, 1906 Stbl. 216). Deze regeling, steunende op eene jarenlange, uitgebreide ondervinding, werkt sneller en beter dan de thans voorgeschreven benoeming van deskundigen voor elk bijzonder geval, die te omslachtig is en waarbij den belanghebbenden te lang de beschikking over de goederen wordt ontnomen. Zoowel de belangen der schatkist als die der belanghebbenden bij de goederen zijn bij de bepalingen op eene redelijke wijze behartigd.

De in art. 16 der bestaande verordening bepaalde speling van niet minder dan 25% is natuurlijk alleen historisch te verklaren in verband met de zoogenaamde patentbelasting à 1% van 1828 en was ook daarvoor reeds veel te ruim te achten. Eene dergelijke speling bij een invoerrecht, neerkomende op het openstellen van de gelegenheid om ± 20% te laag aan te geven, kan natuurlijk niet toegelaten worden; het hoogst bekende percentage in eenige wetgeving is 10%.

Met de instelling van Commissies van beoordeeling (art. 72—77) is het nieuwere belastingrecht gevolgd; zij is gebaseerd op het vertrouwen in de eerlijkheid en het plichtsbesef der burgers, die als leden der gemeenschap medegeroepen worden om het algemeen belang te behartigen en de wet te helpen handhaven. Te eerder is de ondergeteekende hiertoe overge-

gaan, sedert de ondervinding met vele commissies in de Kolonie heeft geleerd, dat dergelijke commissies zich van hare verantwoordelijkheid bewust zijn.

Derde Onderafdeeling. Wegvoering der goederen. Art. 83. Quitantie van betaald recht, n.l. na aangifte tot doorvoer; transitopaspoort, n.l. na aangifte tot doorvoer; andere documenten, bijv.: volgbrieven tot opslag in entrepôt of tot opslag van accijnsgoederen onder crediet voor den accijns, consent tot lossing na een voorloopige aangifte volgens art. 27 tweede lid, consent tot lossing van accijnsgoederen, tot uitvoer, vervoerbilletten, accijnsquitantie.

De vermelding van een bekwamen tijd is noodig, omdat de afgifte of expeditie der goederen geregelden voortgang moet hebben.

Art. 86 tweede lid. Die aangifte moet dus volgens art. 85 ook aan de ambtenaren ter hand worden gesteld, opdat zij zich kunnen overtuigen, of de goederen werkelijk vrij van recht zijn.

Zesde Afdeeling. Accijnsgoederen. Deze goederen moeten natuurlijk altijd worden geverifieerd op de hoeveelheid en de sterkte; het eerste geschiedt ook thans, het tweede staat in verband met het ontwerp-accijnsverordening; verkeerde aangifte van hoeveelheid of sterkte is bij accijnsgoederen niet strafbaar.

Art 88 tweede lid, behelst een bepaling waardoor de opneming zeer wordt vereenvoudigd. Verder is bij art. 6 van het ontwerp-accijnsverordening bepaald, dat gedistilleerd op flesschen of kruiken geacht wordt 50% sterkte te hebben, behoudens opneming, welke dus in den regel niet zal geschieden.

Volgens datzelfde ontwerp blijven kleine verschillen buiten aanmerking. Desgelijks bij herverificatie volgens art. 90 van dit ontwerp.

Zevende Afdeeling. Verboden, onbekende en onbeheerde goederen. Voor de gevallen van invoer van verboden goederen; van onbekende of onbeheerde goederen, dat zijn goederen, waarvoor niemand zich aanmeldt (art. 91 slot); en van goederen, die men niet mocht verkiezen op- of in te slaan (art. 95), moet eene regeling getroffen worden.

Art. 91. „Onder hunne ware en bijzondere benaming". Zijn de goederen onder een valsche benaming aangegeven, dan worden zij in beslag genomen en verbeurd verklaard (art. 253).

Art. 93—94. Voor de onbeheerde goederen wordt nog gedurende een maand gewacht op de belanghebbenden en ook dan geschiedt de verkoop van de niet aan bederf onderhevige goederen nog niet dan na drie oproepingen.

Art. 95. Is er in de vorige artikelen sprake van verboden goederen of van goederen, waarvan men den aard niet kent en waarvan de belanghebbende daarbij eveneens onbekend kan zijn, in het geval van dit artikel is geen sprake van onbekende goederen of onbekende belanghebbenden en zijn behalve de gewone termijnen geene verdere termijnen noodig, daar de belanghebbende zich de goederen niet op eenige wijze wenscht aan te trekken en overeenkomstig de wettelijke regelen aan te geven.

Art. 97. Zie P.B. 1822 n°. 54, 1852 n°. 4, 1860 n°. 11 1884 n°. 15, 1881 n°. 14, 1881 n°. 17 en 1882 n°. 30. Het bepaalde bij P.B. 1900 n° 13 kan worden geregeld bij besluit.

Achtste Afdeeling. Bewaking en verzegeling. In alle gevallen, waarin het noodig of wenschelijk is de goederen onder bijzonder toezicht te houden, bewaking te moeten toepassen zou te veel ambtenaren vorderen; het eenvoudige middel van verzegeling van laadruimen enz. komt hier te hulp, doch in elk bijzonder geval moet worden beoordeeld of het toegepast kan worden.

Art. 99. De genoemde gevallen zijn alle zoodanige, waarin belanghebbenden den maatregel konden voorkomen of waarin de maatregel in hun belang geschiedt, om formaliteiten te vermijden.

Negende Afdeeling. Verboden nederlagen. Volgens art. 12 mag, in overeenstemming met de bestaande regelingen, invoer slechts geschieden langs enkele plaatsen. Alle invoer elders is dus verboden. Het zou evenwel onmogelijk zijn, om alle baaien en stranden der eilanden afdoende te doen bewaken, aangezien daarvoor een zoo groot ambtenaarspersoneel zou gevorderd worden, dat daaraan niet te denken is. Niet alleen hier echter, doch in alle landen wordt zulks een te kostbare maatregel geacht en is dus bij de invoerwetten op andere wijze getracht frauduleuzen invoer te keeren. In de meeste landen is het stelsel van linies aangenomen, d. w. z. strooken terrein ter breedte van ½, 1 of 4 uur gaans langs de geheele grens, voor welk terrein bijzonder strenge bepalingen gelden omtrent fabrieken, magazijnen, winkels, voorraden bij particulieren en vervoer. Een dergelijk stelsel kan dan ook niet gemist worden wil men er niet aan bloot staan, dat stapelplaatsen van frauduleus ingevoerde goederen worden opgericht, van waaruit zij bij kleine partijen in het verkeer worden gebracht. Thans bestaat alleen eene soortgelijke regeling voor St. Martin (P.B. 1884 n°. 22), doch er is geen reden, waarom eene in alle landen bestaande regeling niet ook voor de andere eilanden zoude gelden; alleen is de verordening van 1884, doordat zij weer veel ongeregeld laat, in vele opzichten noodeloos belemmerend, waarover op St. Martin terecht is geklaagd. Eene behoorlijke regeling zal geen belemmeringen scheppen. In de eerste plaats dient in het oog gehouden te worden, dat de hoofdplaatsen der eilanden ook nu reeds de eenige plaatsen voor invoer zijn, niet alleen volgens de verordeningen, doch ook volgens de praktijk. Alle landing van handelsgoederen daarbuiten is dus reeds fraude en kan ook niet anders plaats hebben dan met het doel om de rechten te ontduiken (behoudens enkele gevallen met vergunning conform art. 12 en thans ook reeds). Het is alleen een behoorlijke regeling, die thans ontbreekt, want een verbod op papier, zonder meer en zonder toezicht (behalve op Aruba en Bonaire) is natuurlijk geheel onvoldoende.

Eene doeltreffende regeling is in het bijzonder nog noodig wegens het bij het ontwerp-accijnsverordening aangenomen stelsel van afschrijving bij uitvoer naar buitenslands.

Misdien is bij art. 102 als beginsel verboden nederlagen van goederen te hebben buiten de hoofdplaatsen der eilanden.

Op dit beginsel zijn echter verscheiden uitzonderingen gemaakt bij de volgende artikelen, waaruit zal blijken, dat slechts overblijft juist hetgeen men op het oog heeft n.l. zulke nederlagen, die geen anderen oorsprong en doel kunnen hebben dan frauduleuzen invoer. De bepalingen van deze Afdeeling zijn overigens ook weder de gebruikelijke, doch zoo beknopt mogelijk.

Art. 103 bevat eene opsomming van uitzonderingen, die reeds tal van gevallen buiten de toepassing van het beginsel stelt en schijnt geen toelichting te behoeven.

Artt. 104, 109, 110. Ten opzichte van accijnsgoederen zijn natuurlijk bijzondere bepalingen noodig, daar juist hierbij de verleiding tot frauduleuzen invoer groot is. Ad art. 104 n°. 1 zij opgemerkt, dat de accijnsverordeningen billijke spelingen toelaten. (Gedistilleerdverordening art. 59, Wijnverordening art. 53, Bierverordening art. 18).

Art. 105. Deze bepaling, die voornamelijk op het oog heeft fabrieken van accijnsgoederen, doch niet deze alleen, behoeft geen toelichting. Al wordt voor het tegenwoordige wel geen fabriek buiten de hoofdplaatsen gevonden, de bepaling mag voor de toekomst niet ontbreken.

Artt. 106—108. Zonder deze bepalingen zou frauduleuze invoer natuurlijk niet te keeren zijn en, naar de ondergeteekende

meent, is het gemis van dergelijke bepalingen dan ook wel eens gevoeld.

Tiende Afdeeling. Visitatie en peiling. Hetgeen in deze Afdeeling is bepaald geschiedt noodzakelijk thans reeds in de praktijk, doch dit onderwerp kan een deugdelijke regeling niet ontberen. De bepalingen, die weder de gewone zijn, doch vereenvoudigd, schijnen geen toelichting te behoeven.

Elfde Afdeeling. Tarief. De invoerrechten moeten thans op de vijf andere eilanden dan Curaçao bij de aangifte worden betaald, alleen op Curaçao per drie maanden. Deze laatste, nergens bestaande regeling, waarbij de invoerrechten op een kohier worden gebracht, is, zooals bij de Algemeene beschouwingen werd uiteengezet, alleen historisch te verklaren.

Reeds de in 1893 door den Minister van Koloniën benoemde Commissie van Advies, meende bij haar rapport „te moeten „wraken het gebruik op Curaçao om voor het invoerrecht „drie maanden crediet te verleenen, zonder eenige zekerheid-„stelling, hetgeen geen zin meer heeft, sedert door de toeneming „van het scheepvaartverkeer inslag van goederen bij kleine „partijen kan plaats hebben; de betaling van het invoerrecht „behoort terstond te geschieden". Nu bovendien door het ontworpen entrepôtstelsel de heffing het karakter van een zuiver invoerrecht verkrijgt, is er geen reden, om een zoozeer van het gewone recht afwijkende bepaling te handhaven. Ook voor den handel schijnt het beter, dat geen over drie maanden oploopende schuld aan het Gouvernement worde gecreëerd. Trouwens, reeds thans pleegt jaarlijks ruim f 20.000 terstond betaald te worden.

Art. 123. Het artikel strekt niet om aan de Administratie het recht toe te kennen, om zonder vonnis verkeerdelijk te veel geheven belasting terug te geven, welk recht de Administratie steeds heeft, terwijl eene actie slechts te pas komt bij weigering van teruggave; doch voor de gevallen van duidelijk aanwijsbare vergissing van den aangever of verschoonbaar verzuim in de naleving der wettelijke regelingen, in welke gevallen de belasting wettig geheven is.

Art. 125. De tegenwoordige verordening bevat geen enkele vrijstelling; ook dit was historisch te verklaren; slechts bij enkele verordeningen omtrent concessies zijn vrijstellingen bepaald. Thans zijn een aantal billijke of nuttige vrijstellingen opgenomen. De vrijstelling van zout (P.B. 1888 n°. 14, 1894 n°. 25), bepaald in verband met de indertijd bestaan hebbende vrijstelling van invoerrecht in de Ver. Staten van Noord-Amerika onder voorwaarde, dat het werd ingevoerd uit plaatsen, waar geen invoerrecht op zout, afkomstig uit de Ver. Staten, werd geheven, heeft haar belang verloren en is dus niet weder opgenomen.

No. 6. met deze vrijstelling is voldaan aan een verzoek, eenigen tijd geleden door kooplieden op Bonaire aan het Bestuur gericht.

No. 8—15 strekken tot bevordering van watervoorziening, landbouw, visscherij, nijverheid, mijnwezen en verkeersmiddelen.

Art. 126. Dit artikel behelst eene gebruikelijke bepaling, die natuurlijk onmisbaar is, zoowel wat de beperkte vrijlating, als de zorgen voor de schatkist betreft.

Art. 127. Over de wijziging van het tarief in het algemeen werd reeds bij § 4 der Algemeene beschouwingen gehandeld. Eenige bijzondere toelichtingen mogen hier thans volgen.

Vooreerst zij opgemerkt dat alle invoer, hetzij van producten van een eiland, hetzij van daar ingevoerde goederen waarvan de rechten zijn betaald, naar een ander eiland der Kolonie vrij zal zijn; of juister: dit is volgens de terminologie van het ontwerp, onder den noodigen waarborg, geen „invoer" doch „vervoer over zee" (men denke o.a. aan de producten dividivi, geitenvellen, aloë, katoen, runderen, paarden). Verg. hieromtrent Hoofdstuk III, derde Afdeeling.

Het percentage van 5% is behouden voor runderen, schapen, geiten en muilezels; door namelijk die artikelen niet te noemen vallen zij onder het algemeene percentage.

Verlaagd is het percentage van 10% voor paarden tot 5%, omdat die met het oog op plantagebezit niet zoo algemeen als luxe kunnen worden beschouwd; zij vallen dus onder het algemeene tarief, terwijl de luxepaarden zijn belast bij de gebruiksbelasting.

½ % is behouden voor sommige goederen om de reden, reeds in § 4 gemeld. Bijzondere vermelding verdient nog het recht van 5 cent per 1000 K.G. steenkolen, ongeveer gelijkstaande met ½ % der waarde. Dat van de steenkolen thans invoerrecht wordt geheven is juist volgens de bestaande verordening, maar in strijd met de beginselen van een invoerrecht; het geldt hier n.l. niet goederen die ingevoerd, doch die doorgevoerd worden; althans eene zeer kleine hoeveelheid slechts wordt in de Kolonie verbruikt (bijv. door de fabriek van electrisch licht op Curaçao) en er bestaat alle reden, om die trouwens onbeteekenende hoeveelheid zoo goed als niet te belasten; de steenkolen, op Aruba verbruikt, zijn thans reeds vrij en blijven vrij krachtens art. 125 n°. 12. De heffing van 5 cent per ton is dan ook alleen opgenomen op denzelfden grond als voor de andere artikelen à ½ % geldt, d.i. vermijding van omslag en kosten van entrepôt door de goederen in te slaan tegen een zoo gering recht, dat het tegen gemelde kosten opweegt. De heffing van invoerrecht (3%) tot nu toe op steenkolen is een sterk voorbeeld van wettelijke belemmering der ontwikkeling van de Curaçaosche handels- en scheepvaartbelangen.

Sommige specifieke rechten zijn opgenomen wegens de gemakkelijke heffing, die dan verschillen zoo goed als uitsluit; doch niet alle artikelen leenen er zich toe en in principe en theorie is een heffing naar de waarde altijd het beste stelsel. De toepassing van specifieke rechten is dus zeer beperkt. Voor dranken is het in overeenstemming met de tarieven van bijna alle landen geschied, omdat het bij gedistilleerd slechts aankomt op den alcohol, die zich in de dranken bevindt en bij andere dranken de waarde moeilijk te bepalen is. Kaarsen worden gewoonlijk uitsluitend bij het gewicht verkocht. Voor sigaren is een specifiek recht opgenomen, omdat de waarde van de duurdere soorten zeer moeilijk te beoordeelen is; de opbrengst is nu omgeslagen over de hoeveelheid, zoodat alle soorten gelijk zijn getroffen; niettemin is het recht toch nog niet hoog (bijv. in Suriname f 3 per K.G.) en zal deze wijze van heffing waarschijnlijk den handel in fijne sigaren bevorderen; hetzelfde geldt omtrent sigaretten. Voor lucifers, in de meeste landen zwaar belast, is een hooger tarief bepaald, omdat zij in de Kolonie grootendeels bij het verbruik van de luxe-artikelen sigaren en sigaretten gebruikt worden en tevens — wat ook voor sommige andere posten geldt — omdat bij de zelfbeperking ten aanzien van directe belastingen, aequivalenten op vele punten der indirecte belastingen gezocht moesten worden (in Suriname is het gros belast met f 1.50). Omtrent speelkaarten, eveneens een artikel dat overal zwaar belast is, geldt hetzelfde. Ten slotte geldt omtrent tabak in rollen of bladen hetzelfde wat omtrent sigaren is gezegd; de gemiddelde prijs op de wereldmarkt van gewone soorten tabak is ongeveer f 0.56 per K.G.

Aan 3% blijven onderworpen: maïs, en maïs-, rogge-, en tarwemeel, gedroogd en gezouten vleesch, omdat het niet verdedigbaar zou zijn, deze levensmiddelen hooger te belasten; verder hooi, in het belang van den veestapel; voorts gewone zeep, die eene volksbehoefte is en timmerhout, welke uitdrukking hier de gebruikelijke beteekenis heeft, alzoo hout, dat gebruikt wordt bij het bouwen van schepen en van huizen en schuren, derhalve geen mahoniehout, ebbenhout en dergelijke fijnere houtsoorten.

De artikelen, met 10% belast, zijn deels voorwerpen van genot of weelde, deels artikelen, die evengoed in de Kolonie kunnen worden vervaardigd, doch als geïmporteerde artikelen voornamelijk door de gegoeden worden gebruikt, bijv. stroohoeden, schoenen, kleederen.

Alles tezamen genomen is de opbrengst door wijziging van

het tarief veel minder belangrijk dan de verhooging van het algemeen percentage van 3 tot 5% aanvankelijk zoude doen vermoeden. De berekeningen deswege zijn zoo nauwkeurig mogelijk gemaakt en deze hebben doen zien dat de hoogere opbrengst van het tarief ad slechts ± f 12.000 per saldo voor de geheele Kolonie vooraf verband houdt met de volgende omstandigheden: 1°. de verlaging der hoogere invoerrechten van Bonaire, St. Martin en St. Eustatius; het verschil wordt op andere belastingen weder ongeveer gecompenseerd, behalve op Bonaire waar dan ook de hooge rechten van 10% voor invoer en 8% voor uitvoer bestaan, als had men dit reeds niet in gustige omstandigheden verkeerende eiland tot zijn oeconomischen ondergang willen doemen. Omgekeerd is de hoogere opbrengst op Curaçao eene gedeeltelijke compensatie voor de verlaging der grondbelasting en de afschaffing der scheepsongelden; 2°. de vrijstelling van vele artikelen, voor de geheele Kolonie geschat op eene waarde van ± f 100.000; 3°. de heffing van slechts 3% van een aantal artikelen, die belangrijke sommen op den totalen invoer vertegenwoordigen, tezamen voor de geheele Kolonie ± f 700.000; 4°. de afschaffing (vermindering tot 5 cent per ton) van de onjuiste belasting van steenkolen, hetgeen over drie laatste jaren een verschil van f 5000 geeft op de aanvankelijke berekening à 5%; 5°. eenig verlies door het entrepôt-stelsel te lijden, hetgeen alleen reeds voor de dranken geschat wordt op f 3000.

Tot nu toe bestond het gebruik om ingevoerde goederen voor het garnizoen (niet voor de cantine), de marine en het Gouvernement bestemd, vrij te laten in strijd met de verordening. Een vrijstelling voor deze goederen is niet opgenomen, omdat er geen reden voor bestaat; in het Moederland zijn goederen, door de Departementen van algemeen bestuur ingevoerd ook niet vrij en de vrijstelling alhier zou ook niet billijk voorkomen tegenover den Curaçaoschen handel. Als vermeerdering van de koloniale belastingen zijn de rechten van deze goederen natuurlijk niet te beschouwen en dan ook niet bij de berekeningen in aanmerking genomen.

Hoofdstuk III. Binnenlandsch vervoer en vervoer over zee. Binnenlandsch vervoer kan in de Kolonie slechts plaats hebben over land. Vervoer tusschen de verschillende eilanden overschrijdt de territoriale wateren, waarbuiten de landswetten geen kracht hebben en is dus uitvoer naar buitenslands en invoer op een ander eiland; tijdens het vervoer zijn de goederen aan elke contrôle onttrokken. Vervoer van het eene eiland der Kolonie naar het andere met vrijen invoer aldaar kan derhalve alleen worden toegelaten onder bijzondere waarborgen. Daartoe is namelijk noodig, dat de identiteit der goederen, die, als zijnde daarvan het invoerrecht op een eiland reeds betaald, als vrij op een ander eiland zullen worden ingevoerd, vaststa. De thans te dier zake gevolgde wijze van handelen is daartoe geheel onvoldoende.

Eerste Afdeeling. Algemeene Bepalingen. Zooals reeds vroeger is opgemerkt, is het ondoenlijk alle grenzen en kusten afdoende te laten bewaken, en evenmin gaat het aan, alle vervoer in het geheele land, ook in de drukke centra onder contrôle te stellen. Men heeft dan ook in de meeste landen het stelsel van een of twee strooken van ½ à 1 uur gaans langs de grenzen aangewezen, linies genaamd, waar beperkende bepalingen gelden voor het vervoer, teneinde, in verband met dergelijke bepalingen omtrent fabrieken en magazijnen op dat terrein, frauduleuzen invoer te voorkomen.

Overeenkomstig de bestaande verordeningen en het ontwerp mag invoer alleen plaats hebben langs de hoofdplaatsen der eilanden. Alle vervoer geschiedt dus uit deze handelsplaatsen naar buiten. Er is mitsdien geen plaats voor vervoer van handelsgoederen van de kusten naar die plaatsen; dit zou niet anders kunnen zijn dan vervoer van frauduleus aan de kusten gelande goederen, behoudens uitzonderingen voor gevallen, waarin dat klaarblijkelijk niet het geval is.

Het gebruikelijke stelsel van linies is intusschen voor onze kolonie niet bruikbaar, omdat dit ook nog stationeering van te veel ambtenaren zou vorderen, daargelaten dat sommige

eilanden te klein zijn voor het stelsel. Ter oplossing dezer moeilijkheid is een zeer eenvoudig stelsel ontworpen namelijk: alle vervoer in de handelsplaatsen vrij, doch daarbuiten aan bijzondere bepalingen onderworpen. Van het laatste is uitgezonderd het gewone regelmatige vervoer. Zie Artt. 129, 130, 132, 136.

Voor het vrij invoeren van het eene eiland naar het andere is eene eenvoudige regeling gemaakt, zie derde Afdeeling.

Het Hoofdstuk betreft slechts accijnsvrije goederen; voor accijnsgoederen zijn bijzondere bepalingen noodig bij de accijnsverordeningen.

Art. 131. Vervoer van frauduleus ingevoerde en aan een kust opgeslagen goederen is derhalve niet mogelijk.

Art. 133. Het vervoer bij avond is met het oog op de bereiking van het doel van dit Hoofdstuk niet vrij van bedenking. Evenwel is in dit artikel acht ure 's avonds gesteld, omdat de bevolking nog des avonds goederen uit de steden pleegt te vervoeren, al zal elke partij vermoedelijk zelden f 200 of meer waard zijn. (Verg. art. 136 j°. art. 130, n°. 2).

Tweede Afdeeling. Binnenlandsch vervoer. De vervoerbilletten, in verband met art. 131, zullen frauduleuzen invoer en vervoer onmogelijk maken zonder dat voor de contrôle veel personeel wordt vereischt. De bepalingen hebben overigens praktisch slechts eene preventieve beteekenis. Immers voor het gewone regelmatige vervoer in art. 136 j°. art. 130, n°s. 1—8 genoemd, is niets voorgeschreven, zoodat er van eenige belemmering wel geen sprake is; vooral is hierbij te letten op n°s. 2 en 3, tengevolge waarvan het gewone vervoer uit de steden naar buiten vrij is.

Er blijft dus alleen over het vervoer van belangrijke partijen handelswaren, die aan de kusten frauduleus geland kunnen zijn, dus juist hetgeen men heeft willen treffen.

Terecht is op St. Martin geklaagd, dat de verordening P.B. 1884 n°. 22 (die bij het tegenwoordige ontwerp wordt ingetrokken) veel te ver ging, door zelfs het vervoer van producten van den grond enz. aan beperkende bepalingen te onderwerpen; dergelijke zaken kunnen niet in enkele algemeene bepalingen worden afgedaan, doch vereischen een behoorlijke regeling.

Derde Afdeeling. Vervoer over zee. Het doel van deze Afdeeling is reeds ad Hoofdstuk III uiteengezet. De goederen zijn bij vervoer over zee buiten het koloniaal rechtsgebied aan alle contrôle tegen onttrekking en verwisseling onttrokken. Dit vervoer moet dus geschieden als doorvoer en kan slechts goederen betreffen, die òf producten van het eiland van uitvoer zijn, òf aldaar ingevoerde goederen, waarvan het invoerrecht is betaald, (welke soorten worden begrepen onder de technische benaming: „goederen uit het vrije verkeer") en waarvoor dus vrije invoer op een ander eiland der Kolonie wordt verlangd.

Dit kan geschieden, mits onder toepassing van het gebruikelijke middel van verzegeling (art. 140), waardoor onttrekking of verwisseling wordt voorkomen.

Zooals dit geheele Hoofdstuk is deze regeling niet toepasselijk op accijnsgoederen, waarvoor de accijnsverordeningen regelen behelzen.

De bepalingen van deze Afdeeling gelden, zooals gezegd, voor goederen uit het vrije verkeer; vervoer van ingevoerde goederen, waarvan het invoerrecht nog niet is betaald, naar een ander eiland kan ook geschieden n.l. over entrepôt (Hoofdstuk IX).

Hoofdstuk IV. Doorvoer. Dit Hoofdstuk is in het bijzonder voor het eiland Curaçao van belang. Naast de onvermijdelijke voorzorg, dat geen doorvoergoederen frauduleus worden ingevoerd, is de ondergeteekende er op bedacht geweest om, in tegenstelling met de bestaande verordeningen, den doorvoer zoo gemakkelijk mogelijk te maken. De betaling van f 15 volgens art. 21 van P.B. 1881 n°. 22 komt ook te vervallen.

Behalve van de bepalingen van dit Hoofdstuk kan ook nog

worden gebruik gemaakt van het thans ontworpen entrepôtstelsel (Hoofdstuk IX), hetgeen vooral zal te pas komen, wanneer bij of kort na den invoer de bestemming der goederen nog niet vaststaat of wanneer het geheel onzeker mocht wezen, wanneer er scheepsgelegenheid zal zijn.

Eerste Afdeeling. Art. 142 behelst de definitie van doorvoer. Thans (art. 19 P.B. 1881, n°. 22) is doorvoergoed alleen dat, hetwelk reeds bij den aanvoer eene buitenlandsche bestemming heeft; daarvoor alleen kan volgens de verordening opslag toegelaten worden en ten onrechte is in 1896 de voortdurende verlenging van den oorspronkelijk korten termijn toegestaan, hetgeen in het stelsel niet past.

Volgens het ontwerp zal het anders zijn; het onderscheid tusschen noodzakelijken opslag van doorvoergoed en entrepôt is daarbij in het oog gehouden; het eerste wordt slechts toegelaten voor den vereischten tijd, het laatste voor een geheel jaar desnoods en voor accijnsgoederen zelfs voor onbepaalden tijd (art. 211). De definitie van art. 142 is echter ruimer dan onder de bestaande verordening (art. 19). Onder de bepalingen van het ontwerp toch zal men zich niet altijd terstond bij den invoer moeten verklaren omtrent den doorvoer, n.l. niet bij lossing met tijdelijken opslag volgens artt. 43 vlg.

De volgende gevallen kunnen zich nu voordoen: 1°. aangevoerde goederen, voor doorvoer bestemd, worden terstond doorgevoerd in hetzelfde of een ander schip; dan geldt art. 146, eerste en tweede lid; 2°. goederen met dezelfde bestemming moeten op eene scheepsgelegenheid voor hunne bestemming wachten; dan kan opslag volgens art. 146, derde lid plaats hebben voor niet langer tijd dan noodig is en op het transitopaspoort wordt uitgedrukt (de thans bestaande bergplaatsen der agenten van stoomvaartlijnen); 3°. goederen aangebracht met stoomschepen, ingeklaard met vrachtlijsten en gelost met tijdelijken opslag op den voet van Hoofdstuk II, tweede en derde Afdeeling. Hier behoeft de buitenlandsche bestemming bij den invoer niet eens vast te staan. Volgens art. 45 heeft men bijv. bij opslag in particulier lokaal vijf dagen tijd om te beslissen, welke bestemming men aan de goederen, of een deel er van wil geven; wil men ze doorvoeren, dan kan men doorvoerlijsten inleveren, waarop door den Inspecteur de tijd wordt uitgedrukt waarbinnen de uitvoer moet plaats hebben (art. 47 letter *b* en tweede Afdeeling van het onderwerpelijke Hoofdstuk); de goederen kunnen zoolang worden opgeslagen in bergplaatsen of in het particuliere lokaal blijven, volgens art. 146 derde lid; 4°. eene bijzondere wijze van rechtstreekschen doorvoer voor de groote stoomvaart, zonder aangifte, eenvoudig met vrachtlijsten, behandeld in de derde Afdeeling van dit Hoofdstuk; 5°. kan men, hetzij direct, hetzij in geval van tijdelijken opslag volgens Hoofdstuk II vierde Afdeeling, binnen de termijnen van art. 45 de goederen op entrepôt aangeven, waardoor men zich voor een jaar de vrijheid verzekert om aan de goederen nog elke bestemming te geven.

Met deze regeling zal Curaçao een doorvoersysteem hebben, dat aan alle eischen van het moderne verkeer beantwoordt en waarvan het reeds te lang is verstoken geweest; doch ook andere eilanden, in het bijzonder Aruba zullen er voordeel van kunnen hebben.

Omtrent de eerste Afdeeling van dit Hoofdstuk geldt overigens hetzelfde als bij de eerste Afdeeling van Hoofdstuk II. (Inklaring) is gezegd. Bevatte laatstbedoelde de algemeene bepalingen, die men altijd volgen kan, aan die van de derde Afdeeling zal men de voorkeur geven voor de groote stoomvaart. Zoo behelst ook de eerste Afdeeling van dit Hoofdstuk IV de algemeene bepalingen, die in de praktijk alleen voor de kleinere schepen zullen worden gevolgd, terwijl men voor de stoomschepen van Afdeeling 2 of 3 zal gebruik maken.

Art. 144. Alle hier aangeduide bepalingen, speciaal ook die omtrent de aangifte en visitatie, zijn van toepassing, alzoo de gewone regelen van contrôle. Voor de groote stoomvaart zal men Afdeeling 2 en 3 volgen en dan gelden de bepalingen

omtrent de aangifte niet, doch kan men volstaan met de globale opgaven in de vracht- en doorvoerlijsten.

Art. 145 tweede lid. In vele wetgevingen wordt zekerheidstelling gevorderd voor de rechten, die bij invoer schuldig zouden zijn, voor het geval n.l., dat bij uitvoer zou blijken, dat niet alle goederen meer aanwezig zijn. Door het eenvoudige middel van plombeering toe te passen, kan die zekerheidstelling vermeden worden.

Tweede Afdeeling. Uitvoer met doorvoerlijsten. De gemakkelijke wijze van doorvoer, zonder aangifte, bij deze Afdeeling geregeld, die voor de stoomschepen te pas komt, sluit zich aan bij de gemakkelijke wijze van inklaring met vrachtlijsten (Hoofdstuk II, derde Afdeeling), al of niet gepaard gaande met tijdelijken opslag (Hoofdstuk II, vierde Afdeeling). En terwijl deze Afdeeling regelt den doorvoer met lossing op den wal, behelst de volgende Afdeeling eene regeling op gelijken voet voor den rechtstreekschen doorvoer (verg. ad artikel 154).

Art. 150. Dezelfde omschrijving als in de vrachtlijsten; dus weder de korte aanduiding op een kolomsgewijs gedrukt formulier, uit de vrachtlijsten in te vullen.

Derde lid. In de doorvoerlijsten mogen de soort of de hoeveelheid der goederen dus niet als onbekend aangegeven worden, daar de opgave conform de vrachtlijsten toch reeds zeer globaal is en hier geen specifieke aangifte volgt, zooals bij aangifte tot invoer van met vrachtlijsten ingeklaarde goederen; daar lossing, met of zonder tijdelijken opslag, geschiedt, is er voldoende gelegenheid om zich van het onbekende te vergewissen. Wordt aan het voorschrift van dit artikel niet voldaan, dan wordt inlevering van doorvoerlijsten niet toegelaten en moet aangifte tot doorvoer geschieden overeenkomstig artikel 144, daar de tweede en derde Afdeeling slechts uitzonderingen behelzen op de algemeene regelen der eerste Afdeeling.

Daar de doorvoerlijsten in de Kolonie worden opgemaakt is vreemde taal, maat of gewicht niet toegelaten, zooals voor vrachtlijsten wel noodig was, daar die buitenslands worden opgemaakt en dus ook voor vrachtlijsten bij rechtstreekschen doorvoer (derde Afdeeling).

Art. 151. Binnen den tijd, in artikel 45 gesteld, worden dus doorvoerlijsten ingeleverd (art. 47 b. j°. art. 149) en op die doorvoerlijsten wordt door den Inspecteur een bekwame termijn gesteld in verband met het tijdstip, waarop de boot of het schip, waarmede de uitvoer zal geschieden, verwacht wordt; zoolang blijven de goederen opgeslagen.

Art. 153. De toepassing van art. 148 (Algemeene Bepalingen) moest hier uitgezonderd worden, omdat hier geen aangifte is gedaan volgens den regel der eerste Afdeeling en de Administratie derhalve omtrent de goederen niets anders weet dan de globale opgave in de vrachtlijsten, waarom het afzien van den doorvoer slechts met bijzondere vergunning kan geschieden.

Derde Afdeeling. Rechtstreeksche doorvoer. Onder rechtstreekschen doorvoer wordt verstaan doorvoer zonder overlading, dus met hetzelfde schip. Ten gemakke van den handel is echter in het ontwerp daarmede in art. 154 gelijkgesteld de doorvoer met overlading in een langs boord liggend schip; alzoo zonder dat de goederen aan den wal komen, in welk laatste geval de tweede Afdeeling geldt.

In de gevallen, bij deze Afdeeling bedoeld, wordt dus ingeklaard tot doorvoer en wel op den voet van de derde Afdeeling van Hoofdstuk II, mitsdien eenvoudig met vrachtlijsten.

Art. 157. Verg. ad art. 150; in het geval van art. 157 is er echter geen lossing en alzoo geen gelegenheid zich van het onbekende te vergewissen; de vrachtlijsten moeten dus volledig zijn. Slechts de algemeene handelsbenaming behoeft bij rechtstreekschen doorvoer in de vrachtlijsten te worden op-

gegeven (Verg. art. 31), zoodat de opmaking uit de scheepspapieren eene geringe moeite is.

Artt. 159—160. Verg. ad art. 153.

Hoofdstuk V. Uitvoer en uitklaring. Eerste Afdeeling, Uitvoer. Onder „uitvoer" wordt hier verstaan uitvoer uit de Kolonie naar buitenslands van binnenlandsche producten, of van ingevoerde, ten invoer aangegeven goederen, hetgeen men, zooals boven reeds werd opgemerkt, tezamen begrijpt onder den technischen term „goederen uit het vrije verkeer". Anderen uitvoer naar buitenslands vindt men in het ontwerp door bijzondere bepalingen beheerscht; n.l. den uitvoer, die een deel uitmaakt van den doorvoer die, hetzij overeenkomstig Hoofdstuk IV, hetzij over entrepôt (art. 224) geschiedt; benevens den uitvoer, bestaande in verzending van goederen uit het vrije verkeer van het eene eiland naar het andere om daar ingevoerd te worden, genaamd „vervoer over zee" en geregeld bij de derde Afdeeling van Hoofdstuk III.

Daar overigens in doorvoer uitvoer ligt opgesloten, zijn de bepalingen omtrent uitvoer en uitklaring, bij de vroegere algemeene bepaling, art. 144, in het algemeen op den doorvoer toepasselijk verklaard.

Art. 163. Hier wordt gedoeld op het uitvoerrecht van zout van St. Martin. Zie het desbetreffende ontwerp, n°. **8** dezer zitting.

Art. 164. Dus alle goederen, behalve die in art. 163 bedoeld. Voorts zij opgemerkt, dat de hier bepaalde korte aangifte noodig is voor de statistiek; zonder eene behoorlijke uitvoerstatistiek is het Bestuur niet in staat den oeconomischen toestand te beoordeelen en voortdurend op maatregelen tot verbetering daarvan bedacht te zijn.

Tweede Afdeeling. Uitklaring. Art. 167. Het bewijs van uitklaring, thans op Curaçao fortpas en op andere eilanden verlof tot vertrek genaamd, is hier algemeen aangeduid met den naam van vertrekpas. De fortpas is thans aan f 1.— zegelrecht onderworpen, ongeacht de grootte van het schip boven 20 M³. Zie daaromtrent het ontwerp-zegelverordening, n°. **17** dezer zitting, art. 64 n°. 4.

Hoofdstuk VI. In-, uit- en doorvoer van postpakketten. Eene regeling van dit onderwerp ontbreekt thans. Voor het ontwerp is grootendeels de in het Moederland bestaande regeling gevolgd. De bepalingen schijnen geen toelichting te behoeven.

Hoofdstuk VII. In- en uitvoer met oorlogschepen. Er is natuurlijk geen reden om oorlogschepen geheel buiten het algemeene recht te stellen; eenige faciliteiten kunnen echter worden verleend.

In het Moederland bestand eene regeling van 1881, aanvankelijk geldende voor Nederlandsche oorlogschepen, doch bij K.B. dd. 2 Februari 1893 Stbl. 46 werd bepaald, dat „vreemde oorlogschepen verplicht zijn de bestaande politie-, gezondheids- en fiscale wetten te eerbiedigen en zich te onderwerpen aan alle havenreglementen, een en ander, voorzooverre de schepen van 's Rijks zeemacht daaraan gehouden zijn". De regeling van 1881 is voorts in 1903 vervangen door eene andere en deze is voor Hoofdstuk VII hoofdzakelijk gevolgd.

Teneinde vooral vreemde oorlogschepen zoo min mogelijk lastig te vallen is de bij binnenkomst voor den dienst aanwezige provisie vrijgesteld (art. 183).

De bepalingen, die in het Moederland aan eene langdurige praktijk zijn getoetst, behoeven verder geen toelichting.

Hoofdstuk VIII. Zekerheidstellingen. Dit Hoofdstuk behandelt een onderwerp, dat in alle invoerwetten voorkomt en dus onmisbaar wordt geoordeeld. De vele faciliteiten, die voor het snelle goederenverkeer worden verleend, komen alle neer op vermindering van de contrôle; het zijn afwijkingen van het beginsel van alle invoerwetten: aangifte en betaling vóór

lossing; bijv. bij inklaring en lossing met slechts globale opgaven volgens vrachtlijsten, hetzelfde bij doorvoerlijsten, bij vrachtlijsten tot rechtstreekschen doorvoer, voorts bij vervoer van goederen, waarvan de rechten nog niet zijn betaald. In alle die gevallen, waarin de rechten nog niet zijn betaald of omtrent de bestemming der goederen nog niet is beslist, heeft de Administratie geen zekerheid, dat niet op eenige wijze de rechten ontdoken zullen worden door onttrekking of verwisseling van goederen en ook geen voldoende contrôle daarop wegens de niet voldoende opgaven, welke eerst later te doen wordt toegestaan. Het zou niet mogelijk zijn alles te doen bewaken, daar dit te veel ambtenaren zou vorderen. Bovendien kan men in geval van zekerheidstelling veel meer aan de goede trouw overlaten en kan de contrôle minder onafgebroken en nauwgezet zijn.

De bepalingen van het Hoofdstuk omtrent de wijze van zekerheidstelling (artt. 198, 203—207) dienen voorts ook voor de accijnzen; het onderwerp is hier voor invoerrechten en accijnzen in zijn geheel geregeld.

Art. 200. Het bedrag van f 5.— per colli is niet te hoog, daar van een kist met goederen dikwijls veel meer aan invoerrecht (accijns) schuldig is; van daar de bepaling van het tweede lid.

Letter b. Zijn de goederen onder bewaring der Administratie, dan is natuurlijk geen zekerheidstelling noodig.

Art. 201. In dit artikel is geregeld de doorloopende zekerheidstelling voor de inklaring met vrachtlijsten enz. door schippers. Deze regeling maakt de voldoening aan den vereischten waarborg zeer gemakkelijk; zij zal hoofdzakelijk alleen voor Curaçao voorkomen. In de meeste belangrijke havens wordt de aansprakelijkheid door expediteurs overgenomen en dan door hen die zekerheid gesteld; doch ook stoomvaart- en spoorwegmaatschappijen hebben in den regel zekerheid gesteld tot groote bedragen. Alhier zal de zekerheid door de stoomvaartmaatschappijen of hare agenten moeten worden gesteld. Omtrent dit meest voorkomende geval van zekerheidstelling zij nog ter verduidelijking van het voorgaande opgemerkt, dat eene akte van inklaring met vrachtlijsten kan worden aangezuiverd door lossing met tijdelijken opslag (art. 37); daarna bekomt de schipper een vertrekpas; wanneer nu na de later volgende aangifte en visitatie blijkt, dat de vrachtlijsten onjuiste opgaven bevatten, of verwisseling of onttrekking van goederen heeft plaats gehad, is de aansprakelijke schipper reeds vertrokken en zou er geen verhaal voor de ontdoken rechten zijn; hiervoor dient de zekerheidstelling.

Bij de gewone wijze van inklaring, die alleen voor de kleinere schepen toegepast zal worden, geldt dit niet, aangezien dan niet mag worden gelost dan na aangifte en de onjuiste inklaring enz. dus terstond blijkt. (Artt. 15, 27).

Art. 203, laatste lid. De reden is, dat er geen tijd is, om telkens de voldoendheid van het onderpand na te gaan. Op de wijze sub 3 en 4 kan dus alleen een doorloopende zekerheid worden gesteld.

Hoofdstuk IX. Entrepôts. Het entrepôt is te beschouwen als fictief buitenland. De opslag van goederen aldaar heeft tengevolge de schorsing, hetzij van den invoer, hetzij van de expeditie naar buitenslands van de aangevoerde goederen. De entrepositaris blijft door dezen opslag vrij om nog de eene of de andere bestemming aan het goed te geven en valt eerst bij den uitslag uit entrepôt onder de gewone bepalingen omtrent in-, uit- en doorvoer. Het groote belang van een entrepôtstelsel voor den handel is hierin gelegen, dat de koopman groote voorraden kan inkoopen wanneer de markt laag is, al heeft hij op dat oogenblik geen afzet voor de goederen en een gunstige gelegenheid tot plaatsing ervan kan afwachten. Het entrepôt dient dus voor den groothandel en kan daarvoor niet worden gemist. Dat de groothandel op eenige plaats voor het tegenwoordige niet zeer belangrijk is, maakt een entrepôt-

stelsel natuurlijk niet overbodig, want juist het gemis ervan belemmert de ontwikkeling of het ontstaan van den groothandel. Deze thans voor Curaçao en twee der andere eilanden bestaande belemmering behoort te worden opgeheven. Verlevendiging van den buitenlandschen handel, vooral van Curaçao en Aruba, wordt daarvan verwacht.

De wederuitvoer uit entrepôt naar buitenslands wordt bebehandeld volgens de bepalingen voor doorvoer (art. 224, eerste lid).

Art. 210. Wanneer in het Gouvernements-entrepôt ook goederen van zeer grooten omvang zouden moeten worden opgeslagen, zou de voorziening in de noodige ruimte te kostbaar worden; ook zijn er goederen die wegens hun aard niet toegelaten kunnen worden, bijv. steenkolen, petroleum, huiden. In een en ander moeten belanghebbenden zelven voorzien door particuliere entrepôts, behoudens de voor sommige goederen bestaande bijzondere bepalingen (zooals bijv. voor wapenen, ammunitie, buskruit, enz.); overigens zij in het algemeen opgemerkt, dat het in beginsel niet tot de taak van het Bestuur behoort om aan den handel bergplaatsen te verhuren; alleen voor accijnsgoed is wegens het groote belang daarvan afgeweken.

Art. 211. Accijnsvrije goederen kunnen derhalve in entrepôt blijven gedurende een jaar; voor accijnsgoederen in Gouvernementsentrepôt is geen termijn bepaald, alzoo voor onbepaalden tijd.

„daarvoor vatbaar verklaarde accijnsgoederen". Bij de ontwerp-verordeningen betreffende gedistilleerd, wijn en bier zijn deze accijnsgoederen voor entreposeering vatbaar verklaard, doch alleen in Gouvernementsentrepôt; verg. art. 212, tweede lid; zulks volgens het onderwerpelijke artikel voor onbepaalden tijd en niet alleen voor den accijns zooals thans, maar ook voor het invoerrecht.

Derde lid. Daar de tijdelijke opslag volgens Hoofdstuk II kan geschieden in een Gouvernementsentrepôt, is duidelijkheidshalve deze bepaling bijgevoegd; de tijdelijke opslag toch is geen entreposeering (verg. art. 48).

Art. 212. In localiteit voor Gouvernementsentrepôt zal op Curaçao naar de behoefte worden voorzien; op St. Eustatius en aanvankelijk op Aruba zal met eene kleine localiteit volstaan kunnen worden. Bovendien kunnen de bij dit artikel toegelaten particuliere entrepôts in de behoefte voorzien.

Art. 213. Het spreekt vanzelf, dat in dit geval ook de vergunning om een particulier entrepôt te hebben zal worden ingetrokken.

Art. 216. De aangifte tot entreposeering moet dus casu quo terstond vóór de lossing gedaan worden (verg. artt. 27 en 53, derde lid); dit is de regel. Doch zijn de goederen overeenkomstig Hoofdstuk II, tweede en derde Afdeeling ingeklaard en tijdelijk opgeslagen in Gouvernementsentrepôt, dan kan de overgang van den tijdelijken opslag in entreposeering plaats hebben bij eenvoudige verklaring, dus zonder aangifte (art. 48). Bij art. 218 is dit uitgebreid tot goederen met vrachtlijsten ingeklaard, al zijn ze ook niet eerst tijdelijk opgeslagen; en bij art. 219 voorzien de gemakkelijke entreposeering van een gedeelte van met vrachtlijsten ingeklaarde goederen.

Art. 221. Eerste lid. Alleen in Gouvernementsentrepôt; toelating van een en ander in particuliere entrepôts zou te veel ambtenaren vorderen.

Derde lid. Verg. ad art. 211 derde lid. In dit geval kan de faciliteit van het eerste lid niet worden verleend, omdat aan de Administratie hier omtrent de goederen niets bekend is dan de globale opgave in vrachtlijsten; er is geen aangifte.

Art. 223. Van geëntreposeerde goederen wordt bij de Administratie boekgehouden. Er is geen bezwaar om de hier bedoelde overbrengingen en overboekingen toe te laten.

Art. 226. Behelst een maatregel van orde. Verg. overigens art. 227.

Hoofdstuk X. Vervolgingen en straffen. De algemeene regelen omtrent de vervolgingen zijn vervat in het ontwerp betreffende de rechtspleging en invordering in zake belastingen, n°. **18** dezer zitting. Bij dit Hoofdstuk is de strafvervolging geregeld voorzoover bijzondere bepalingen noodig waren; in het algemeen zal het Wetboek van Strafvordering gelden evenals thans.

Wat het strafrecht betreft moest hier een principieele beslissing genomen worden. Er bestaan drie stelsels van strafrecht in zake belastingen. Het eerste is de oplegging van de straf door de Administratie, wat boeten en verbeurdverklaring betreft; de oplegging van gevangenisstraf geschiedt in dat stelsel niettemin door den strafrechter. Tegen dit stelsel is aan te voeren, dat de Administratie rechter in eigen zaak is; er vóór, dat het in de praktijk het eenvoudigste en snelst werkende is; meestal gaat er nog het in elk geval afkeuringswaardig stelsel van transactie mee gepaard. Het tweede stelsel huldigt het beginsel: het algemeene strafrecht is ook in belastingzaken toepasselijk, in elk geval rechterlijk vonnis. Dit is ongetwijfeld theoretisch het meest juiste, hoewel de theoretische bezwaren tegen het eerste worden overschat. Immers al is bij het eerste de Administratie rechter in eigen zaak, in den regel is aan de bekeurden de gelegenheid gelaten om bij dagvaarding de zaak toch voor de burgerlijken rechter te brengen en leert de praktijk ook, dat belanghebbenden aan snelle afdoening door betaling van boete de voorkeur geven boven den langen weg van een strafproces.

Het derde stelsel is het gemengde, dat elementen van de beide eerstgenoemden bevat; dit is het stelsel van de meeste belastingwetten in het Moederland, hetgeen intusschen tot vele complicaties aanleiding geeft.

De ondergeteekende heeft na rijp beraad hier het tweede stelsel gekozen, alzoo het theoretisch meest juiste; het heeft onder meer voor, dat het het in de Kolonie reeds bestaande is.

Eerste Afdeeling. Algemeene Bepalingen Art. 229. Dit artikel bevat eene gebruikelijke bepaling; de overtreders moeten zich niet kunnen verschuilen achter hunne bedienden enz., alsof deze de schuldige personen waren. De bepaling van het tweede lid is noodig, omdat beweerd zou kunnen worden, dat de werklieden enz. in dienst zijn van het zedelijk lichaam enz. en niet van de bestuurders, die een last gaven waardoor de wettelijke regelingen werden overtreden.

Tweede Afdeeling. Vervolgingen. De artt. 232—240 bevatten de regelen omtrent de bekeuring enz. door de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen en behoeven weinig toelichting.

Art. 236 behelst eene bepaling, die ook nu reeds in art. 35, der accijnsverordening voorkomt.

Bij *Art. 237* is de gelegenheid opengesteld om niettegenstaande bekeuring en aanhouding of inbeslagneming toch over de goederen te kunnen beschikken, hetgeen voor den koopman van meer belang kan zijn dan de boete.

Artt. 241—244 bevatten gebruikelijke bepalingen tegen onbekende smokkelaars, aan de kust of de grens, die zich anders aan straf zouden kunnen onttrekken.

Derde Afdeeling. Straffen. De strafbepalingen in de bestaande verordening artt. 36 en 37, bepalende, behalve voor één geval, f 100 tot f 500 boete en overigens in het algemeen voor alle overtredingen eene boete van f 500 tot f 1000, waardoor dus de geringste overtreding met minstens f 500 wordt gestraft, zijn wel zeer eenvoudig doch kunnen den toets der critiek niet doorstaan. Bij de ontworpen regeling is rekening gehouden met de zwaarte der overtredingen en het beloop van de ontdoken rechten. De zwaarste straf staat op frauduleuzen invoer, art. 245, doch daarbij is ook mogelijk gemaakt enkel boete op te leggen; in het Moederland is hier de straf uitsluitend gevangenisstraf.

De motieven voor de verschillende bepalingen worden overigens door den inhoud zelven aangewezen, die steeds verband houdt met de overige bepalingen der verordening.

Hoofdstuk XI. Slot- en overgangsbepalingen, Art. 275. Tengevolge van de intrekking der verordening van 1881 P.B. n°. 22 vervallen o.a. ook de daarin voorkomende regelingen omtrent uitvoerrecht op metaalertsen enz., loodsgelden en scheepsongelden, waarvan de twee eerstgenoemden echter bij andere ontwerpen opnieuw worden geregeld en het laatstgenoemde voor bepaalde gevallen in anderen vorm is geregeld bij het ontwerp betreffende gemeld uitvoerrecht; zie ontwerpen nos. **9** en **12** dezer zitting.

In het bij het derde lid van art. 31 van P.B. 1881 n°. 22 bepaalde kan volgens art. 97 van het ontwerp bij besluit voorzien worden (verg. overigens art. 144 j° art. 97).

De verordening P.B. 1880 n°. 13. wordt ingetrokken, hoewel dit bij P.B. 1906 n°. 27 is geschied, daar deze laatste verordening vervalt bij de algemeene regeling van de heffing op mijnproducten.

P.B. 1888 n°. 14 vervalt, als zijnde het motief vervallen.

P.B. 1888 n°. 7 art. 2, P.B. 1889 n°.21, art. 4, P.B. 1891 n°. 26, art. 4, zie art. 125 nos. 8 en 13 van het ontwerp; P.B. 1899 n°. 16 zie art. 125 nos. 8 en 12.

De verordening P.B. 1884 n°. 22 vervalt, omdat het ontwerp eene nieuwe regeling bevat.

P.B. 1903 n°. 50, zie art. 6, in fine van het ontwerp.

P.B. 1906 n°. 26, zie art. 125, nos. 8 en 13.

P.B. 1906 n°. 27, zie boven.

Art. 276. Dit artikel heeft betrekking op de wijze van betaling en invordering dier rechten.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

ZITTING 1907—1908 — 3.

BIJLAGE

DER

MEMORIE VAN TOELICHTING.

INHOUD.

HOOFDSTUK		ARTIKELEN
I.	Algemeene bepalingen	1—11
II.	Invoer. Algemeene bepaling	12
	Eerste Afdeeling. Inklaring	13—23
	Tweede „ Lossing	24—29
	Derde „ Inklaring met vrachtlijsten	30—42
	Vierde „ Lossing en tijdelijke opslag	43—51
	Vijfde „ Aangifte	
	Eerste Onderafd. Algemeene bepalingen	52—57
	Tweede „ Waarde	58—82
	Derde „ Wegvoering der goederen	83—86
	Zesde Afdeeling. Accijnsgoederen	87—90
	Zevende „ Verboden, onbekende en onbeheerde goederen	91—97
	Achtste „ Bewaking en verzegeling	98—101
	Negende „ Verboden nederlagen	102—110
	Tiende „ Visitatie en peiling	111—120
	Elfde „ Tarief	121—127
III.	Binnenlandsch vervoer en vervoer over zee.	
	Eerste Afdeeling. Algemeene bepalingen	128—133
	Tweede „ Binnenlandsch vervoer	134—137
	Derde „ Vervoer over zee	138—141
IV.	Doorvoer.	
	Eerste Afdeeling. Algemeene bepalingen	142—148
	Tweede „ Uitvoer met doorvoerlijsten	149—153
	Derde „ Rechtstreeksche doorvoer	154—160
V.	Uitvoer en uitklaring.	
	Eerste Afdeeling. Uitvoer	161—165
	Tweede „ Uitklaring	166—170
VI.	In-, uit- en doorvoer van postpakketten	171—182
VII.	In- en uitvoer met oorlogschepen	183—197
VIII.	Zekerheidstellingen	198—208
IX.	Entrepôts	209—228
X.	Vervolgingen en straffen.	
	Eerste Afdeeling. Algemeene bepalingen	229—231
	Tweede „ Vervolgingen	232—244
	Derde „ Straffen	245—271
XI.	Slot en overgangsbepalingen	272—276

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.—3.

Algemeene verordening op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen.

Nota van Wijziging.

No. 3.

Aan art. 125 worden na hetgeen sub no. 17 voorkomt toegevoegd de twee volgende nummers:
18°. Brandhout
19°. Houtskool.

Toelichting. De ondergeteekende heeft de eer bovenstaande vrijstellingen nog toe te voegen met het oog op het in den laatsten tijd weder sterk gebleken euvel van het kappen van levend hout, alsook in verband met de stijgende behoefte aan brandstof tengevolge van de uitbreiding van de aloëcultuur. Het finantieele gevolg (± f 700.— minder) is bij de cijfers, voorkomende in de Mem. v. antw. betreffende ontwerp no. **1**, reeds in aanmerking genomen.

Art. 127 wordt gelezen als volgt:

Art. 127.

Automobielen	waarde	10 pct.
Bier	per liter	f 0.01
Dividivi	waarde	½ pct.
Gedistilleerd	per liter ad 50% bij 15° C	f 0.01
Geitenvellen	waarde	½ pct.
Hooi	„	3 „
Mais en maismeel	„	3 „
Mangrovebast	„	½ „
Meubelen	„	10 „
Orgels	„	10 „
Ossenhuiden	„	½ „
Pianos	„	10 „
Roggemeel	„	3 „
Rijtuigen	„	10 „
Rijwielen	„	10 „
Sigaren	per 100 stuks	f 0.25
Sigaretten	per 100 stuks	„ 0.05
Steenkolen	per 1000 K. G.	„ 0.05
Tarwemeel	waarde	3 pct.
Timmerhout	„	3 „
Vleesch, gedroogd of gezouten	waarde	3 „
Wijn	per liter	f 0.02½
Zeep, ordinaire ongeparfumeerde,	waarde	3 pct.
Zeep, fijne geparfumeerde	„	10 „
Alle goederen, hierboven niet genoemd en niet vrijgesteld		5 „

Toelichting. Het is nader gebleken, dat de thans gestelde rechten voor gedistilleerd, sigaren en sigaretten voldoende zijn, om de tegenwoordige opbrengst te behouden. Wat de laatstgemelde betreft zij opgemerkt, dat deze omzetting van de tegenwoordige 10% in een specifiek recht aanbevelenswaardig is om twee redenen; ten eerste zal deze omslag over de sigaren van verschillende waarde, volgens verkregen inlichtingen, den buitenlandschen handel in de duurdere soorten ten goede komen, terwijl de goedkoopere soorten meest voor binnenlandsche consumptie zijn bestemd; ten tweede worden verschillen omtrent de waarde er door vermeden.

Verg. overigens de Mem. v. antw. betreffende ontwerp no. **1**.

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—3.

Algemeene verordening op den in-uit- en doorvoer en de accijnzen.

VOORLOOPIG VERSLAG.

N°. 4.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Had aanvankelijk, bij de beraadslagingen over de belastingherziening in haar geheel, eene meerderheid zich bereid verklaard tot eene verhooging van het algemeen invoerrecht mede te werken—niet dan noode, niet dan na eerst vruchteloos naar andere, minder drukkende equivalenten gezocht te hebben, had zij die verklaring afgelegd.

Overtuigd van het groote belang van de scheepvaart en den steenkolenhandel en van eene geringe verhooging van het invoerrecht geen noemenswaardig nadeel voor den handel in het algemeen duchtende, hadden de leden, die bedoelde meerderheid uitmaakten, gemeend wat in hunne oogen het zwaarste was ook zwaarder te moeten laten wegen en hadden zij zich bereid verklaard de herziening met al hare voor- en nadeelen te aanvaarden.

Gememoreerd zij echter dat men reeds aanvankelijk van oordeel was, dat het bedrag dat door de voorgestelde verhooging van het invoerrecht gevonden zou worden, aanmerkelijk hooger zou zijn, dan als equivalent voor de verschillende afschaffingen en verminderingen van belasting werd vereischt.

Gememoreerd zij thans, dat reeds in het Voorloopig Verslag over de herziening in haar geheel gewezen werd op een te verwachten hoogere opbrengst van de zegelbelasting, op den vooruitgang van de middelen invoerrecht en drankaccijns.

Leken toen die factoren, onder cijfers gebracht, der meerderheid onvoldoende toe om te kunnen opwegen tegen eene verlaging van het voorgestelde invoerrecht, thans echter, in het licht bezien van de uitkomsten van 1906 en der drie afgeloopen kwartalen van het loopend jaar, schenen zij den Afdeelingen ruim toereikend, om, zonder prijsgeving van een enkel voordeel der herziening, van hare nadeelen verschoond te kunnen blijven.

Algemeen toch was men van oordeel, dat—wil de belastingherziening niet in strijd met de bedoeling waarmede zij ondernomen werd, belastingverhooging beteekenen—met den geregelden voortuigang van middelen van zoo groote financieele beteekenis als invoerrecht en drankaccijns rekening behoort te worden gehouden. En dat te eerder nu het Bestuur gemeend heeft den achteruitgang van de overdrachtsbelasting in aanmerking te moeten nemen, om voor het ontworpen stelsel een schadepost van Fl. 2000.—te becijferen. (Zie M. v. A. ontwerp N° 1).

Het beginsel alzoo ook door het Bestuur aanvaard zijnde, beteekent dit, voor wat het invoerrecht betreft, een post van Fl. 12000.— of Fl. 15000.— (al naar men alleen met de resultaten tot einde 1906, dan ook met die van de afgeloopen kwartalen van het loopend jaar rekent), op de creditzijde der herziening.

Voor den drankaccijns zal—de gedetailleerde gegevens ontbreken den Afdeelingen — het verschil ten voordeele van het ontworpen stelsel minstens op Fl. 17000.— moeten worden gesteld.

Men wees verder op het feit, dat gedurende het loo-

pend jaar de prijzen van meel en mais, om van andere artikelen niet te spreken, op de wereldmarkt beduidend hooger zijn geweest, dan de bij het voor dit jaar geldend tarief voor die artikelen vastgestelde.

Belast men nu die artikelen met een specifiek recht gelijkstaande aan 3 % van de tegenwoordige waarde — en daartoe deden de Afdeelingen hierbij het voorstel — dan zal dit alweder een verschil van minstens Fl. 5000.— ten voordeele van het ontworpen stelsel geven.

Met bovenstaande cijfers en met de dezerzijds reeds besproken Fl. 20.000.— (1) der zegelbelasting voor oogen, meenden de Afdeelingen dat eene verhooging van het algemeen invoerrecht achterwege kon blijven. Zooals uit onderstaande berekening blijkt weegt toch het gezamenlijk bedrag der voordeelige verschillen ruimschoots op tegen het verlies dat door het terugbrengen op 3 % van het algemeen invoerrecht zou ontstaan.

Staat C van het Ontwerp N° 1 tot grondslag nemende kreeg men :

Nadeelige verschillen.

terugbrengen invoerrecht van 5 op 3 per ct	± Fl.	40.000.—
geen verhooging loodsgelden	„	4.500.—
verlies op entrepotstelsel	„	500.—
emolumenten ten laste van de scheepvaart	„	8.000.—
overdrachtsbelasting	„	2.000.—
successiebelasting	„	1.000.—
	Fl.	56.000.—

Voordeelige verschillen.

Vooruitgang invoerrecht	Fl.	10.000.—
id. drankaccijns	„	17.000.—
zegelbelasting	„	20.000.—
specifiek recht op mais en meel	„	5.000.—
wijnaccijns	„	2.100.—
Huuropbrengst Aruba	„	2.000.—
vergunningsrecht	„	800.—
	Fl.	56.900.—

Zooals uit bovenstaande opsommigen blijkt, hebben de Afdeelingen gemeend den post van Fl. 4000.— (nadeelig verschil grondbelasting) niet te moeten overnemen. Dat verlies toch zou alleen ontstaan bij aanneming van het voorgestelde schattingssysteem ; iets waartoe de meerderheid uit de Afdeelingen vooralsnog niet genegen scheen mede te werken.

Zou het Bestuur nu meenen, dat ook de achteruitgang van enkele middelen in aanmerking moest worden genomen en zou daardoor weder een gering verschil ten nadeele van het ontworpen stelsel kunnen ontstaan—de Afdeelingen wenschten er bij voorbaat op te wijzen, en het zal het Bestuur wel bij den eersten oogopslag gebleken zijn, dat hierboven slechts ten deele rekening is gehouden met den vooruitgang van het invoerrecht en dat, is geheel in aanmerking genomen de vooruitgang van den drankaccijns, daarentegen de hoogere opbrengst tengevolge van het verhoogd recht, geheel buiten beschouwing is gelaten.

Zou verder door het Bestuur de vraag kunnen worden gesteld, of het wel rationeel is bij eene belastingherziening, die niet naar belastingverhooging streeft, het natuurlijk accres van enkele middelen te discompteeren, de Afdeelingen, hoewel vermeenende met een beroep op de ten aanzien der overdrachtsbelasting door het Bestuur gehuldigde leer te kunnen volstaan, wenschten eventueel daartegenover de vraag te stellen of het dan wel rationeel zou zijn het door de afschaffing der op de scheepvaart drukkende emolumenten te lijden verlies op belastingen te verhalen.

Wat den vooruitgang van den drankaccijns aan-

gaat, wenschten de Afdeelingen, naar aanleiding van het daaromtrent bij het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs uit de Afdeelingen der Tweede Kamer aangeteekende, nog op te merken, dat die vooruitgang deels aan verbeterde of liever verbeterende economische toestanden, maar ook voor een niet te onderschatten deel aan verscherpt toezicht op sommige der eilanden van de Kolonie is toe te schrijven.

De conclusie, waartoe men in Nederland schijnt gekomen te zijn, dat de vooruitgang van den drankaccijns in het algemeen op toenemend drankmisbruik zou wijzen, achtte men in hare algemeenheid minder juist. Voor wie toch met de Curaçaosche toestanden bekend is en weet dat de arbeider in de open lucht, onder eene brandende zon, behoefte heeft aan eene hartversterking, beter gezegd een of meer flinke borrels, die dan ook door bijna elken werkgever gaarne worden verstrekt, voor dien zal het ook wel duidelijk zijn, dat het meerder dranverbruik in het afgeloopen jaar, waarin van werkeloosheid geen sprake was, niet noodzakelijk toenemend drankmisbruik behoeft te beteekenen.

Terugkomende op het onderwerp aan de orde, de belastingherziening, vestigde men er de aandacht op, dat men niets wenschte af te dingen op de juistheid van des Bestuurs ramingen van de vermoedelyke opbrengst der grond- en gebruiksbelasting. Uit het oog diende evenwel niet verloren, dat die ramingen gebaseerd zyn op de tegenwoordige, zeer gedrukte huurprijzen. Men wees er op dat, mocht de ingetreden verbetering in de economische gesteldheid stand houden, binnen een niet al te lang tijdsverloop de huurprijzen waarschijnlijk hun normaal peil zullen hernemen ; wat van grooten invloed zal zijn op de financieele uitkomsten der genoemde belastigen.

Resumeerende meenden de Afdeelingen, dat er zelfs met behoud van een algemeen invoerrecht van 3%, hoe genaamd geen vrees behoeft te bestaan, dat de opbrengst van het ontworpen stelsel minder zal zijn, dan die van het bestaande.

§ 2. Bereid om mede te werken tot het in het leven roepen van voorschriften. strekkende om aan den fiscus te verzekeren wat des fiscus is, meenden de Afdeligen te moeten opmerken, dat een te angstvallig streven om dat doel te bereiken, weleens kon blijken niet in het welbegrepen belang van dienzelfden] fiscus te zijn.

Geldt dit in het algemeen voor de geheele verordening, in het bijzonder is het van toepassing op die voorschriften, welke de scheepvaart en het vreemdelingenverkeer raken.

Vooropstellende, dat de economische voordeelen, uit een levendige scheepvaart en een druk vreemdelingenverkeer voortspruitende, voor de gemeenschap wel altyd oneindig grooter zullen zyn, dan het gering financieel nadeel, dat door eventueele, kleine ontduikingen van een exceptioneel laag invoerrecht der Koloniale Kas zou kunnen worden toegebracht, en voor oogen houdende, ten eerste dat de scheepvaart Curaçao minder noodig heeft dan Curaçao de scheepvaart, en ten tweede dat het gros der vreemdelingen die Curaçao aandoen van plaatsen komen waar veel hoogere rechten] geheven worden, meenden de Afdeelingen, dat zonder vrees voor noemenswaardige benadeeling van den fiscus, in menig opzicht het verkeer gemakkelijker, de voorschriften omtrent inklaring, aangifte, doorvoer en uitklaring milder konden worden gemaakt, dan wordt voorgesteld.

Wat speciaal den doorvoer betreft, kon men zich niet goed voorstellen, waarom de materie eene zoo ingewikkelde regeling als ontworpen zou vereischen. Men meende, dat de bemoeiingen van het plaatselijk Gouvernement zich moesten bepalen tot de zorg, dat

er geen voor doorvoer aangegeven of bestemde goederen frauduleus worden ingevoerd.

En dan wilde het voorkomen, dat met afdoende bewaking, behoorlijke afsluiting of, waar mogelijk, plombeering, het beoogde doel volkomen zou worden bereikt. Waartoe echter eene gelijke aangifte als voor invoer wordt gevorderd, noodig zou zijn, waartoe aan de ambtenaren de voor de ontwikkeling van den doorvoerhandel gevaarlijke bevoegheid, om de lossing van doorgevoerd wordende goederen te eischen, moet worden gegeven, verklaarden de Afdeelingen niet te kunnen inzien. Of zou het Bestuur meenen, dat men er ooit toe zou mogen overgaan om, bij eenig vermoeden van frauduleuzen invoer van eenige colli, de lossing te eischen van de geheele lading van een der op Curacao varende stoomschepen. ? Immers neen.

In- en uitvoer met stoomschepen.

In het midden latende of het wel voorzichtig zou zijn de ontworpen voorschriften op vreemde oorlogschepen toe de passen ; of niet het eenige wat men daarmee van bereiken, zou zijn dat dergelijke schepen hoe langer hoe minder de haven van Curaçao bezochten, meende men te kunnen volstaan met er op de wijzen, dat de behoefte aan eene wettelijke regeling van dit onderwerp zich nog nimmer heeft doen gevoelen, om het Bestuur in overweging te geven hoofdstuk VII uit het ontwerp te lichten.

De zekerheidstelling. Ofschoon in beginsel, ofschoon theoretisch niet veel tegen het vorderen van zekerheid valt in te brengen, meenden de Afdeelingen toch bij het Bestuur te moeten aandringen op afzien van dit stelsel. Enkel op praktische gronden. Jarenlang toch heeft men het in de Kolonie zonder gedaan en, misschen op een heel enkele uitzondering na, nimmer heeft de fiscus er schade bij geleden. Men meende dat deze ervaring den wetgever wel milder mocht stemmen, vooral als men bedacht, dat wetten niet worden gemaakt om der theorie te bevredigen, maar alleen om in bestaande en gebleken behoeften te voorzien.

Terwijl men op grond van deze laatste overweging er de noodzakelijkheid niet van kon inzien, om met het tot dusver gevolgde stelsel van credietverleening, b. v. voor de betaling van het invoerrecht, te breken, kon men echter in zooverre met het Bestuur meegaan, dat het in sommige gevallen gewenscht kon blijken, dat crediet te weigeren of zekerheidstelling te vorderen. De bevoegheid daartoe zou dan echter, telkens bij het betrekkelijk artikel met enkele woorden aan den Inspecteur of aan een anderen ambtenaar kunnen worden toegekend.

Straffen. Men had in het algemeen bezwaar tegen de verbeurdverklaringen, waarmede het ontwerp wel wat kwistig is. Waar de hoofdstraffen niet licht genoemd kunnen worden kon, meende men, in de meeste gevallen de bijkomende straf van verbeurdverklaring wel vervallen. Slechts dan achtte men de verbeurdverklaring der goederen noodig, wanneer men, zooals bij verboden nederlagen b. v., te doen heeft met gevallen, waarin de hoofdstraf in den regel, althans zeer vaak, slechts den medeplichtige zou treffen, zoodat zonder de bijkomende straf van verbeurdverklaring de hoofddader vrij zou uitgaan.

Men achtte voorts de boeten van tienmaal het accijnsrecht in verhouding tot de waarde van het artikel drank veel te hoog. Gaarne zag men die verminderd tot driemaal den accijns. Eenige leden gaven in overweging, voor die gevallen, waar het Bestuur eene hooge boete noodzakelijk mocht vinden, de herhaling van het misdrijf dan met tienmaal het accijnsrecht te straffen.

Nog gaf men in overweging geen bijzondere minima voor de verschillende straffen vast te stellen, maar

voor alle misdrijven het minimum te bepalen, van de gevangenisstraf op een dag en van de geldboete op vijftig cent.

Vele leden waren van oordeel dat in de meeste gevallen, vooral in die waarin gevangenisstraf of hooge boete wordt bedreigd, opzet een element van het misdrijf behoorde te zijn. Zij drongen bij het Bestuur op aanvulling van het ontwerp in die richting aan.

Men wenschte de algemeene beschouwingen niet te sluiten zonder zijne erkentelijkheid te hebben betuigd voor het terugnemen, althans bereidverklaring om dat te doen zijdens het Bestuur, van het voorstel betreffende de waarde-berekening bij invoer. Die berekeningzij moge al of niet aanspraak kunnen maken op den naam van eenig logische - zou inderdaad op den handel van eene kolonie als Curaçao, die zoo ver van de voorname handels-en industriecentra af ligt, onevenredig zwaar drukken.

§ 3 Artikelen.

Art. 1. "Administratie der belastingen." Gaarne zou men vernemen wat hieronder moet worden verstaan ; welke ambtenaren tot die administratie zullen behooren en hoe het Bestuur zich voorstelt den dienst te regelen.

Art. 5. Vele leden zouden gaarne de regeling der kantooruren bij besluit zien geschieden.

Art. 8. Hoewel dit voorschrift blijkbaar alleen in het belang van den handel is ontworpen vreesden vele leden, dat de vraag naar vertaalde exemplaren der verordening niet zoo groot zou zijn, om de kosten van vertaling te rechtvaardigen.

Art. 13. Bij dit en bij verschillende andere artikelen over inklaring handelende, wordt de eisch gesteld, dat eene gespecificeerde opgaaf zal worden gedaan van alle, ook van de niet voor de Kolonie bestemde, zich in het schip bevindende goederen. Men achtte dit eene noodelooze bemoeilijking van de scheepvaart en zou gaarne zien, dat de te dien opzichte bestaande praktijk bestendigd werd.

Ook kon men niet inzien waarom in dit artikel ten opzichte van de scheepspapieren en den persoon, door wien de inklaring moet worden gedaan, met het stelsel van de bestaande verordening wordt gebroken. Het bestaande stelsel verdiende, meende men, de voorkeur.

De bevoegdheid, bij het laatste lid van dit artikel aan de ambtenaren gegeven, om de inklaring op Zon- en feestdagen of buiten kantoortijd te weigeren, achtte men niet in het belang van handel en scheepvaart.

Gaarne zou men daarom uit dat lid de woorden "zoo mogelijk" geschrapt zien. Natuurlijk zou het dan billijk zijn, dat den ambtenaren voor hunne werkzaamheden op die dagen of uren eene kleine vergoeding ten laste van de belanghebbenden werd toegekend.

Art. 19. Men vroeg waarom in het laatste lid van dit artikel geeischt wordt, dat de vrijstelling "voor elk bijzonder geval" zal moeten worden verleend. Gevallen zullen zich immers kunnen voordoen en doen zich reeds voor dat voor de verschillende schepen van de een of andere lijn eene doorloopende vrijstelling zal kunnen worden verleend.

Art. 20. Waar het bij scheepsrampen dikwils op snelle lossing en berging der goederen aan komt, achtte men de bepaling "dat de goederen eenmaal in lichters

overgenomen naar een der plaatsen in art. 12 genoemd moeten worden overgebracht", te bindend. Men wensch te aan de schippers dier lichters meer vrijheid van handelen te zien gelaten.

Art. 22. Men gaf in overweging dit artikel in dien zin aan te vullen, dat als niet uitgevoerd zullen worden beschouwd alle goederen, waarvan bewezen wordt dat zij van een der plaatsen in art. 12 bedoeld, uit het vrije verkeer uitgevoerd zijn geweest.

Het geval in toch zeer goed denkbaar dat een schip van een der bedoelde plaatsen vertrokken, om de een of andere reden genoodzaakt kan zijn in een der havens der Kolonie terug te keeren.

Art. 23. Men achtte het voor de Kolonie van het grootste belang, dat het vreemdelingenverkeer zooveel mogelijk zou worden bevorderd en gemakkelijk gemaakt. Hoewel het natuurlijk niet zou aangaan alle reisbagage en passagiersgoed van het invoerrecht en de formaliteit van inklaring vrij te stellen, meende men dat dit voor een te bepalen minimum wel zou kunnen geschieden.

Eenige leden zouden gaarne vernemen hoe het Bestuur zich voorstelt deze aangelegenheid te regelen.

Andere leden wenschten echter de regeling bij deze verordening te doen geschieden.

De verdere inhoud van het artikel, nl. dat ook kleine pakken tijdschriften aan inklaring zullen zijn onderworpen, had bij hen de vrees opgewekt, dat de van Bestuurswege te geven voorschriften wellicht niet mild genoeg zouden zijn.

Art. 24. Men vroeg waarom ten aanzien van de tijdsbepalingen van het eerste lid van art. 8 der bestaande verordening is afgeweken.

Verder achtte men het opnemen in de verordening van een onvoorwaardelijk verbod als in de laatste zinsnede van dit artikel uitgedrukt, niet aanbevelenswaardig. Er kunnen zich toch altijd gevallen voordoen, waarin de praktijk behoefte heeft aan meer vrijheid van beweging.

Art. 44, lid 6, Men vroeg naar de reden van deze bepaling. De goederen worden immers bewaakt ?

Art. 45. Men zou gaarne de bedoeling van de bij de verschillende letters van dit artikel gemaakte onderscheiding nader toegelicht zien. Zijn ook de termijnen sub *b* en *c* niet te kort?

Art. 53. Waar nu alleen de waarde ter plaatse van herkomst voor de toepassing van deze verordening in aanmerking komt, zal, meende men, in den regel de factuur de grondslag der berekeningen uitmaken. Het kwam daarom gewenscht voor dat het aan de aangevers zal vrijstaan, met overlegging van facturen, de aangifte in overeenstemming daarmede te doen.

Ook omdat de aangevers vaak de gegevens, om de aangifte naar de eischen van dit artikel te doen, zullen missen, b. v. de maat der goederen volgens het metrieke stelsel, de sterkte van gedistilleerd.

Artt. 62 en *63*. Men achtte het eenvoudiger de onderscheiding bij deze artikelen gemaakt op te heffen en in de verschilende gevallen eene boete van vijfmaal het verschil tusschen opgegeven en vastgestelde waarde te bedreigen.

Art. 67. Tegen het beginsel in dit artikel uitgedrukt, had men algemeen bezwaar. Men vond de bepaling onbillijk en gaf in overweging het artikel te laten vervallen.

Art. 72. Men was van oordeel, dat de ambtenaren

der belasting geen deel der commissies behoorden uit te maken. Vergiste men zich niet, dan had de praktijk elders het min wenschelijke hiervan reeds aan het licht gebracht.

Art. 78. Men zou het billijker achten, dat eénvoudig werd bepaald, dat de kosten door ongelijk worden gedragen.

Art. 83 en volgende. Wegvoering van goederen. Men vroeg of de bepalingen dezer onderafdeeling niet meer in overeenstemming met de praktijk konden worgebracht.

Men vreesde dat de regeling, zooals zij is voorgesteld, veel omslag zou veroorzaken of tot uitbreiding van het personeel aanleiding zou geven.

Art. 87. Men zou gaarne door een voorbeeld opgehelderd zien hoe dit artikel zal moeten worden toegepast. Wanneer en waar zal de verificatie geschieden? Moet met de lossing gewacht worden op de aangifte?

Art. 90, tweede lid. Men zou niet gaarne zien dat de beslissing in handen van een ambtenaar der belastingen werd gelegd.

Art. 94, lid 3. Men stelde voor den verkoop te laten geshieden ook volgens plaatselijke gebruiken.

Art. 99. Zou het niet—zoo werd gevraagd—zeer in het belang van de scheepvaart zijn, indien de kosten steeds ten laste van de Administratie kwamen? De bepaling van letter *a* vond men in elk geval onbillijk.

Art. 104. De in dit artikel toegelaten hoeveelheid gedistilleerd achtte men te gering. Haast alle werkgevers op het onvrije terrein toch, zoo plantagehouders als huurders en pachters van gronden, zijn verplicht voor den geregelden voortgang van het werk op hunne gronden, telkens meer dan de voorgeschreven hoeveelheid drank in te slaan. Men meende dat zonder eenig bezwaar een veel grootere hoeveelheid kon worden toegelaten, b. v. 12 liters.

Art. 109. Eenige leden waren beslist voor, andere even beslist tegen het toelaten van drankwinkels buiten de hoofdplaatsen der eilanden. Het argument der laatstbedoelden was, dat daardoor het drankmisbruik in de buitendistricten zou toenemen, terwijl men er niet over een voldoende politiemacht zou kunnen beschikken om eventueele wanordelijkheden, die niet zullen uitblijven, tegen te gaan; dat der eerstbedoelden dat, juist om de geringe beschikbare politiemacht, in alle districten steeds clandestien sterken drank wordt verkocht. Van de toekomstige vergunninghouders verwachtten deze leden een eendrachtig samenwerken met de politie om den clandestienen verkoop van sterken drank tegen te gaan.

Gevraagd werd waarom een termijn van 40 dagen wordt geëischt.

Art. 110. Men vroeg of dit artikel wel reden van bestaan heeft. Het beoogde doel althans zou er zeker niet door worden bereikt. Verder meende men dat er in elk geval, wat de hoeveelheid drank betreft, eenig verband behoorde te bestaan tusschen dit artikel en art. 104.

Art. 111. Tegen lijfsvisitatie meende men ten sterkste te moeten opkomen.

Art. 113. Vergelijk het aangeteekende ad art. 78.

Art. 116 en 117. Eenige leden vonden de bepalingen van deze artikelen noodeloos streng. Wat het

eerstgemelde artikel aangaat, meenden zij dat het waarlijk niet aanging aan de ambtenaren het recht te geven dwangmiddelen toe te passen enkel en alleen om eene visitatie te kunnen bewerkstelligen.

Art. 120. Ook de laatste zinsnede van dit artikel ontmoette bij vele leden tegenkanting. Het daar vermelde, meenden zij, behoorde tot de taak der ambtenaren.

Art. 125, 9° Men stelde voor dit lid te doen vervallen. De grens toch welke van de daarin bedoelde artikelen voor den landbouw en welke voor andere bedrijven worden gebruikt, zal uiterst moeilijk te trekken zijn.

Art. 126. Men achte het eenvoudiger de in dit artikel bedoelde goederen zonder restrictie vrij te stellen.

Art. 127, Men achtte het in het belang van den doorvoerhandel, die hoe langer zoo meer in omvang toeneemt en een factor van overwegende beteekenis belooft te worden in de economische ontwikkeling van Curaçao, dat doorvoerartikelen geheel vrij van invoerrecht zullen mogen worden ingevoerd, Men vertrouwde dan ook dat er bij het Bestuur geen bezwaar zou bezwaar zou bestaan alsnog onder de vrijstellingen van art, 125 op te nemen de volgende artikelen : dividivi, geitenvellen, mangrovebast en ossenhuiden. Ook alle ander hout dan timmerhout behoorde volgens vele leden van invoerrecht te worden vrijgesteld. Enkele leden merkten echter op, dat mahoniehout b. v. ook wel voor binnenlandsch verbruik wordt ingevoerd, zoodat ingeval van vrijstelling van hout, dat soort althans behoorde te worden uitgesloten.

Wat het artikel sigaren betreft meende men, dat een specifiek recht als door het Bestuur voorgesteld te zwaar op de mindere qualiteiten zou drukken en de fijnere soorten daarentegen haast onbelast zou laten. Men gaf daarom in overweging het bestaand recht naar de waarde op dat artikel te behouden.

Eveneens achtte men het wenschelijk wijn met een recht naar de waarde van 3% te belasten, daar de prijzen van de verschillende wijnsoorten zeer uiteenloopen.

Geparfumeerde zeep, een artikel dat veel met vreemdelingen verhandeld wordt, behoorde, meende men, onder het tarief van 3% te vallen.

In verband met het in de algemeene beschouwingen aangevoerde ten opzichte van de artikelen meel en mais, stelde men voor die artikelen met een specifiek recht te belasten, en wel :
mais met 10 cent per zak ; maismeel met 28 cent per vat of zak, en tarwe-of roggemeel met 38 cent per vat of zak.

Art. 130. Een onvoorwaardelijk verbod, als dat van het eerste lid van dit artikel, achtte men in het algemeen minder aanbevelenswaardig. Wat speciaal het thans besproken verbod aangaat wees men op het geval van stranding aan de kust van het een of ander eiland der Kolonie. Zou het dan niet wenschelijk zijn, dat het verbod door eene speciale vergunning kon worden opgeheven?.

Art. 134. en volgende. Binnenlandsch vervoer. Verwachtte men, met het oog op *art. 130* No. 2, weinig nut van deze bepalingen met opzicht tot de wering en ontdekking van smokkelarijen aan de baaien of kusten, aan den anderen kant vreesden vele leden, dat zij den eerlijken vervoerders en winkeliers op het onvrije terrein noodeloozen last en tijdverlies zouden veroorzaken.

Men vroeg daarom of er bij het Bestuur bezwaar zou bestaan deze geheele Afdeeling te laten vervallen.

Art. 139. en *140.* Waar de inrichting der schepen, die de vaart tusschen de verschillende eilanden onderhouden, geen plombeering toelaat, behoorde, meende men, de plombeering en verzegeling niet imperatief te worden voorgeschreven.

Waar verder met de bepalingen van deze artikelen in de eerste plaats vereenvoudiging der administratie en vermijding van omslag wordt beoogd, meende men, dat het aanbeveling zou verdienen het vervoer toe te laten hetzij met vervoerbillet, hetzij alleen onder plombeering of verzegeling. Men gaf dan ook in overweging deze artikelen in dien zin te wijzigen.

Men vestigde er verder de aandacht op dat het vervoer over zee van of naar de baaien naar of van de hoofdplaatsen van eenzelfde eiland bij deze verordening niet is geregeld.

Doorvoer. Met verwijzing naar het hieromtrent in de algemeene beschouwingen aangeteekende, zij hier alleen gewezen op, de *artt.* 145, lid 2, 156, 157, lid 1, waartegen men in elk geval bezwaar had.

Men vertrouwde dat het Bestuur bereid zal worden bevonden de bepalingen omtrent den doorvoer in de door de Afdeelingen aangegeven richting te wijzigen.

Art. 164. Zooals dit artikel luidt zou het, meende men, zeer belemmerend op de vrije ontwikkeling van den handel werken. Men had echter geen bezwaar het te behouden, zoo het alleen op landsproducten van toepassing kon worden verklaard.

Artt. 166, 167 en *169.* Men gaf in overweging deze artikelen in dien zin te wijzigen, dat de uitklaring ten allen tijde, dus ook vóór de visitatie, zal kunnen geschieden. Tegen het verplichtend stellen der visitatie had men bezwaar. Slechts de bevoegdheid daartoe moest, meende men, aan de ambtenaren worden toegekend.

Art. 168. Vergelijk het aangeteekende bij art. 13, laatste lid.

Art. 209 en volgende. Entrepots. Gaarne gaf men het Bestuur toe, dat eene kolonie als Curaçao niet langer van een entrepotstelsel verstoken mag blijven. Dat bij het beoordeelen der wenschelijkheid van dat stelsel niet uitsluitend op het bestaande móet worden gelet behoefde, meende men, geen betoog.

Men zou echter gaarne zien, dat bij de verschillende artikelen niet zooveel onderscheid werd gemaakt tusschen Gouvernements- en particuliere entrepots.

Ook zou men het verbod opgeheven willen zien, dat accynsgoederen in particuliere entrepots worden opgeslagen. Men achtte deze laatste bepaling te bezwarend voor den handel.

Art. 215. Tegen het tweede lid had men bezwaar Men vond de bepaling onbillijk.

Ook wenschte men in het eerste lid ook het geval van nalatigheid opgenomen te zien.

Art. 229. Men vond de bepaling dat de meesters ook strafrechterlijk aansprakelijk zouden zijn voor de daden van hun ondergeschikten te hard. Gaarne zag men hierin verandering gebracht.

Art. 235. Eenige leden zouden uit dit artikel willen zien vervallen het woord "vaartuigen." Andere leden meenden echter, dat de bepalingen ook wel ten aanzien van vaartuigen van kracht konden blijven, maar dat het vaartuig dan tegen zekerheidsstelling moest worden vrijgelaten.

Art. 236, laatste lid. Men meenden dat den burgers deze verplichting niet mocht worden opgelegd.

Art. 240. Men achtte het niet wenschelijk hier af te wijken van de gewone regelen van schadevergoeding. Wie de schade veroorzaakt moet haar vergoeden, meende men.

Art. 243. Men vroeg of na de woorden "Openbaar Ministerie" in het tweede lid, de bijvoeging "indien er daartoe termen aanwezig zijn" niet op haar plaats zou zijn.

Art 246. In verband met het in de algemeene beschouwingen omtrent de straffen aangevoerde, meende men, dat hier een geval aanwezig was, waarin ook verbeurdverklaring moest worden bedreigd.

Artt. 248 en 249. Men gaf in overweging deze artikelen te doen vervallen. De daarin bedoelde gevallen toch doen zich zoo herhaaldelijk voor, zonder dat er van opzet of schuld sprake kan zijn, dat zij noodeloos bezwarend voor de scheepvaart zouden blijken.

Art. 250. Om ongeveer dezelfde reden had men bezwaar tegen dit artikel. Vergelijk voorts ad. art. 13.

Art. 258. Men meende dat de hier bedoelde overtreding met een boete van hoogstens vijf gulden zwaar genoeg gestraft zou zijn.

Art. 259. Men had algemeen bezwaar tegen de laatste bepaling van dit artikel. Men meende, dat straffeloosheid moest worden verzekerd aan dengene van wien blijkt, dat de neerlegging buiten zijn weten is geschied en dat daaraan de voorwaarde niet mocht worden vastgeknoopt in de laatste twee regels van dit artikel omschreven.

Art. 269, laatste lid. Vergelijk het aangeteekende ad art. 236, laatste lid.

Art 271. Men meende dat het rationeel zou wezen de laatste leden van dit artikel te laten vervallen en den Gouverneur de bevoegdheid te verleenen om in de bedoelde gevallen kwijtschelding der straf of straffen te verleenen.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 20n. December 1907.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

---

(1) Bij de beraadslagingen omtrent het onderhavig ontwerp heeft de Memorie van Antwoord op het V. V. der Rapporteurs over de ontwerp-verordening zegelbelasting geen onderwerp van bespreking uitgemaakt.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—3.

Algemeene verordening op den in- uit - en daarover en de accijnzen.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

N°. 5.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Met groote waardeering voor 's Raads ernstige behandeling, zoowel van dit als van de overige ontwerpen, spreekt de ondergeteekende zijne voldoening uit over het uitgebreide Voorl. verslag, omdat daardoor ongezocht zich de gelegenheid voordoet om ten aanzien van dit veel besproken ontwerp menig punt tot klaarheid te brengen en nadere toelichtingen te geven, die ondergeteekende doen vertrouwen, dat de strekking van de gedane voorstellen de instemming van den Raad zal blijven verwerven ; temeer, waar de ondergeteekende zooals hierna zal blijken, een veelvuldig gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid om, met behoud van het door den Raad eerder reeds met instemming begroete stelsel, aan door den Raad kenbaar gemaakte wenschen tegemoet te komen.

Eene nadere uiteenzetting van de grondslagen van het ontwerp moge hier een plaats vinden.

Een der hoofdbeginselen der geheele herziening van het belastingstelsel—het zij hier uit de Mem. v. toel. tot Ontw. n° **1** herhaald—, is : geen verhooging van den *totalen belastingdruk* (§ 1 in fine) en derhalve de verkrijging van dezelfde totaalopbrengst als volgens het bestaande stelsel *gemiddeld* wordt verkregen. Daarop zijn alle berekeningen gebaseerd en voor het gemiddelde is genomen dat over de laatste vijf jaren tijdens de bewerking der ontwerpen, de jaren 1901—1905. Men kan er over verschillen, over welk tijdvak de gemiddelden berekend moeten worden om menschelijkerwijs gesproken voor tegenslagen gevrijwaard te zijn ; men kan bijv. meenen, dat voor zeer wisselvallige inkomsten die berekeningen zich over minstens 10 jaren behooren uit te strekken. Doch waarover wel geen verschil kan bestaan is, dat men niet uitsluitend de uitkomsten van een of twee jaren tot grondslag mag nemen.

In casu heeft voor de invoerrechten en de accijnzen, die een beduidend deel van het aequivalent voor af te schaffen of te verminderen heffingen moeten leveren, de berekening over slechts vijf jaren *ten voordeele* gestrekt van de vermoedelijke uitkomsten, daar die berekening ten gevolge heeft gehad dat met *hoogere* middencijfers is gewerkt dan die over 10 jaren zoude geweest zijn en dus reeds een hoogere toekomstige opbrengst is berekend en geraamd dan over 1895—1905 het geval zoude zijn geweest ; m. a. w. de geraamde bedragen zijn geenszins te laag en geven zelfs feitelijk nog een te gunstig beeld. Dit is voor het invoerrecht zelfs waar, wanneer men niet de jaren 1895—1905, doch de jaren 1897—

1907 — beiden met uitzondering van het jaar 1903 1)—, *waarin dus het gunstige jaar 1906 en het bijzonder gunstige jaar 1907 begrepen zijn*, tot grondslag van de berekening neemt, hetgeen uit de hierna volgende cijfers kan blijken. Die cijfers stellen voor de opbrengst der invoerrechten en accijnzen op de benedenwindsche eilanden ; tot dezen kan men zich bij deze beschouwingen bepalen ; anderzijds moeten deze drie eilanden ook steeds tezamen beschouwd worden voor het invoerrecht en de accijnzen, daar deze belastingen van goederen, op Aruba en Bonaire ingevoerd, gedeeltelijk op Curaçao plegen betaald te worden. Wat het invoerrecht, op het hoofdeiland schuldig, betreft, dat in tegenstelling met alle andere eilanden op een driemaandelijksch kohier wordt gebracht, zij opgemerkt, dat onder de navolgende opbrengstcijfers de terzijde vermelde bedragen volgens kohier zijn begrepen en dus niet de toevallige jaarlijksche ontvangstbedragen over verschillende dienstjaren.

Invoerrechten

Kohiercijfer van Curaçao	Jaar	Opbrengst op de benedenw. eilanden
f 96524.—	1897	f 109.423.—
„ 68320.—	1898	„ 81.190.—
„ 73284.—	1899	„ 85.522.—
„ 98806.—	1900	„ 112.204.—
„ 90216.—	1901	„ 102.654.—
„ 99720.—	1902	„ 114.095.—
„ 94961.—	1904	„ 111.867.—
„ 103166.—	1905	„ 119.416.—
„ 106181.—	1906	„ 122.083.—
„ 127808.—	1907	„ 144.695.—
	Totaal......	f 1.103.149.—

Zoodat het gemiddelde is..**f 110.314.—**

Drankaccijnzen

Jaar	Opbrengst op de benedenw. eilanden
1897...............	f 100.085.—
1898...............	„ 70.453.—
1899...............	„ 66.001.—
1900...............	„ 75.817.—
1901...............	„ 86.225.—
1902...............	„ 77.320.—
1904...............	„ 89.943.—
1905...............	„ 92.746.—
1906...............	„ 108.125.—
1907...............	„ 120.792.—
Totaal....	f 887.507.—

Zoodat het gemiddelde is..**f 88.750**.—

De middencijfers over 5 jaren betreffende die eilanden, die tot grondslag der berekeningen hebben gestrekt, (zie bijl. C. van ontw. n° 1) zijn voor het invoerrecht **f 112.281**.— en voor het accijnsrecht **f 85.141.**—

Hieruit blijkt dus het bovengezegde. Het als basis voor het accijnsrecht genomen cijfer is maar weinig lager en dat voor het invoerrecht zelfs hooger dan een voorzichtiger raming over 10 jaren, *zelfs met inbegrip*

1) In het jaar 1903 was er, zooals bekend is, in verschillende opzichten een zoo exceptionelle toestand ten opzichte van handel en scheepvaart dat dit jaar bij ramingen buiten beschouwing moet blijven.—Het invoerrecht bracht in dat jaar op de benedenw. eilanden op f 135859.—

der voor deze belastingen buitengewone jaren 1906 en 1907, gegeven zoude hebben. Derhalve zijn ook de ramingen zeker niet te laag.

Aan de raming van het accijnsrecht zij nog een enkel woord gewijd. Voor de geheele Kolonie is in verband met de Mem. v. Antw. betreffende Ontw. n° **1**, de opbrengst daarvan geraamd op f 108250.—, tegen een middencijfer van f 88742.— Deze verhooging ontstaat per saldo door het systeem van heffing naar het gehalte en hierbij is vooral van invloed de rum, die volgens het V.V. betreffende Ontw. n° **1** op de benedenwindsche eilanden gewoonlijk tot 81 % sterkte wordt ingevoerd 1). Zooals elders reeds is gezegd, is de Administratie er niet op ingericht, om spoedig vast te stellen, welke hoeveelheden van alle soorten van dranken worden veraccijnsd en het gehalte blijkt in het geheel niet. Wegens het tijd roovendevan de berekening der hoeveelheden is die indertijd slechts geschied over twee jaren, de jaren 1902 en 1904, hetgeen overigens voldoende schijnt, omdat het hier slechts om een verhoudingscijfer te doen was. Opgemerkt zij, dat het totale middencijfer der opbrengst over die jaren voor de benedenwindsche eilanden f 83600.—is en dus weinig verschilt van het middencijfer f 85141.—, waarmede is gewerkt. Wil men dit kleine verschil nog in rekening brengen, dan heeft de ondergeteekende daartegen geen bezwaar, doch het zoude in de berekening slechts een verschil van hoogstens f 500.— geven. Veeleer echter zoude er aanleiding zijn om voor de raming de uitkomst der berekening te verlagen, daar er thans omtrent het gehalte der ingevoerde dranken volstrekt geen zekerheid bestaat.

De ondergeteekende moet derhalve de gestelde ramingen handhaven. Dat de Raad tot hoogere cijfers komt, is alleen te wijten aan het trouwens uitdrukkelijk vermelde feit, dat de Raad alleen de twee laatste jaren 1906 en 1907 tot basis heeft genomen, hetgeen bij eene belastingherziening reeds in beginsel zeer bedenkelijk is en in casu in het bijzonder, zooals nader uit het volgende moge blijken.

Het gemiddelde *opbrengstcijfer* der belastingen voor de geheele kolonie is blijkens den slotstaat van bijlage A. der Mem. v. toel. tot ontw. n° **1** f 411600.— Trekt men daarvan de belastingen uit de phosphaatontginning ad f 8800.— af, dan blijft over f 402800.— en voor de benedenw. eilanden f 379269.— Met denzelfden aftrek zijn de opbrengstcijfers over de laatste 10 jaren geweest als hierna is aangewezen :

JAAR	BENEDENW. EILANDEN	GEHEELE KOLONIE
1897	f 392.305.—	f 415.765.—
1898	,, 342.408.—	,, 369.961.—
1899 2)	,, 321.798.—	,, 344.757.—
1900	,, 358.016.—	,, 384.035.—
1901	,, 379.352.—	,, 403.772.—
1902	,, 370.196.—	,, 393.016.—
1904	,, 386.537.—	,, 407.730.—
1905	,, 389.064.—	,, 411.525.—
1906 3)	,, 393.160.—	,, 413.850.—
1907 3)	,, 428.143,—	,, 451.622.—

In de laatste 10 jaren is dus de opbrengst der gewone middelen op de benedenwindsche eilanden eenmaal

1) De uitdrukking in het V. V. ,,tot de hoogst mogelijke sterkte" is niet zeer duidelijk. De ondergeteekende heeft het op grond van ambtelijke inlichtingen opgevat als ± 81 %. Zekerheid is hieromtrent bij het bestaande stelsel niet te verkrijgen.

2) Sedert 1899 zijn van invloed geweest de rijtuigbelasting en het verhoogde invoerrecht van sigaren en sigaretten.

3) Den 1 Mei 1906 werd de weerbaarheidsbelasting afgeschaft en de inkomstenbelasting ingevoerd. De gemiddelde opbrengst van eerstgemelde over de vroegere jaren was f 7500.— Om de vergelijking zuiver te maken is dit bedrag voor 1906 en 1907 gesubstitueerd. Wat de inkomstenbelasting betreft verschillen de uitkomsten van 1907/8 weinig van die voor 1906/8.

ongeveer gelijk geweest aan evengemeld middencijfer, viermaal was zij lager en vijfmaal hooger. Eene geregelde stijging was er niet en evenmin eene belangrijke, dan alleen in 1907. Onder de evenbedoelde vijf jaren zijn juist de vier laatste jaren begrepen.

De oorzaken nu van de gunstige financiëele uitkomsten dier jaren zijn duidelijk aan te wijzen, nl:

1. De industrie der gewone strooheeden, die in den regel opgekocht worden voor f. 4.25 à f. 4.50 per dozijn (een tijdlang is de prijs tot het dubbele gestegen). De wederopbloei dezer industrie begon in 1904 en de uitvoercijfers voor de benedenwindsche eilanden zijn de volgende geweest: tweede halfjaar 1904 f. 139.779.—; jaren 1905—1907 f. 335-205.— f. 395.733— f. 342.440.— Bij den gewonen prijs is het stroo met eenige andere benoodigdheden voor ongeveer een derde in den prijs begrepen, zoodat in gemelde jaren deze industrie f. 180.000.—à f. 250.000.—'s jaars extra onder de bevolking heeft gebracht; hetgeen voor het hoofdeiland 1) niet gering is te achten; ongeacht nog hetgeen er door de kooplieden — exporteurs aan verdiend werd. Het geld, door de bevolking verdiend, kwam indirect ook weder aan den handel ten goede, daar het zoo goed als geheel werd omgezet in betere voeding en kleeding en helaas ook in opschik en drank. De voordeelen eener industrie zijn veelzijdig en dit werd ook hier bewaarheid. Gemelde industrie mag de voornaamste oorzaak worden genoemd van de gunstige uitkomst der financieele jaren 1904—1906 en ook voor een groot deel van 1907.

2°. De in de laatste jaren door het Moederland geschonken niet onbelangrijke sommen voor damaanleg en proefnemingen op landbouwgebied. Voor damaanleg werd in de jaren 1905—1907 door het Bestuur uitgegeven f. 14.500.— f. 31.700.— f. 31.000. Verder werd in 1906 aan het krankzinnigengesticht verbouwd f. 18.000.—. Deze sommen zijn grootendeels door de bevolking verdiend.

3°. De opheffing door de Regeering van Venezuela in Januari 1906 van de 30% additioneel recht op goederen, op de Antillen overgescheept. Daarop is spoedig gevolgd eene overeenkomst tusschen belanghebbenden bij de zeilscheepvaart op Curaçao en the conference of West-India and Atlantic steamship-companies te Londen. Zooals bekend is, was de gemelde opheffing van groot belang voor onze kolonie en in zake de bedoelde overeenkomst komt een woord van hulde toe aan degenen, die hier van hun initiatief en doorzicht blijk gaven.

Verder werd in 1906 de verbodsbepaling van Venezuela voor schepen beneden 40 ton beperkt tot die beneden 20 ton. Nog andere gebeurtenissen in 1906 waren voor den Curaçaosche handel niet zonder belang, terwijl in 1907 nog bijzondere omstandigheden van voorbijgaanden aard elders een belangrijken afzet van waren tengevolge hebben gehad.

4°. Het buitengewone regenjaar 1906, in het voorjaar van 1907 gevolgd door een oogst, zoo overvloedig als in lange jaren niet was voorgekomen.

Van de gemelde oorzaken zijn de eerst—en de laatstgenoemde verreweg de belangrijkste en in 1907 hebben zij tegelijkertijd gewerkt; hierdoor is 1907 voor het invoerrecht en den drankaccijns een buitengewoon goed financiëel jaar geweest.

Zijn hierboven de oorzaken der gunstige finantiëele uitkomsten aangewezen, er blijft te onderzoeken, of en in hoeverre zij eene duurzame verbetering van den oeconomischen toestand beteekenen.

Over de waarschijnlijkheid van de voortduring der maatregelen sub 3° kan hier niet in beschouwin-

1) De uitvoer van Aruba en Bonaire is in 1906 en 1907 inbegrepen voor slechts f. 5720 en f. 13027.—

gen worden getreden. Alleen zij hier opgemerkt, dat de Kamer van koophandel in haar verslag over 1907 onder meer zegt : „dat in weerwil van den eenigzins „grooteren invoer in 1907 van eene duurzame verle- „vendiging van den handel geen sprake kan zijn ; „veeleer zou men kunnen gewagen van een buiten- „kansje, te danken aan verhoudingen van voorbij- „gaanden aard en waarop, zoo een herhaling al niet „uitgesloten mocht zijn, toch voor het vervolg geen „staat te maken valt." Beschouwt men de overige oorzaken, dan valt daaromtrent het volgende op te merken.

De wederopleving der hoedenindustrie is door den ondergeteekende als een heuglijk feit beschouwd. Evenwel zoude men verkeerd doen daarop te bouwen. Het geldt hier toch niet een nieuw artikel, dat zich op de wereldmarkt een blijvende plaats veroverde. Die industrie is alhier eene oude, bekende zaak. Reeds in 1854 en eenige volgende jaren 1) beliep de uitvoer van strooohoeden van Curaçao eene waarde van f. 300.000.— à f. 500.000.— 's jaars. Vervolgens daalde de vraag naar het artikel, om nu er dan eens te rijzen, totdat in 1902 wederom een groote vraag ontstond en, nadat men zich in het eenigszins achteruitgegaan handwerk weder had bekwaamd, de industrie krachtig herleefde. Het geldt hier een artikel, dat sterk onderhevig is aan de mode en waarop dus niet te rekenen valt. De laatste tijd heeft de juistheid hiervan bewezen. Het zal den Raad niet onbekend zijn, dat in het laatst van November jl. de vraag plotseling is opgehouden, tengevolge waarvan de prijs is gedaald tot een cijfer, dat een loonenden arbeid nauwelijks mogelijk maakt. Er zijn zelfs kooplieden, die niets meer opkoopen.

De sommen, door het Moederland voor damaanleg geschonken, zullen slechts gewicht in de schaal werpen, zoolang de damaanleg niet is voltooid.

Dat ten slotte een regenjaar als 1906 in onze kolonie helaas te zeldzaam is, om daarop ook maar eenigszins te kunnen rekenen, zal de ondergeteekende tegenover den Raad niet behoeven te betoogen.

De oorzaken, die de gunstigs uitkomsten der laatste jaren bewerkten, zijn derhalve van tijdelijken of toevalligen aard en een der voornaamste bronnen, de hoedenindustrie, hield reeds op te vloeien.

Het is daarom niet met een goed financieel beleid overeentebrengen, om uit de cijfers van de laatste twee jaren gevolgtrekkingen voor de toekomst te maken, daargelaten nog, dat geen enkel financiër zijne berekeningen op slechts twee jaren zoude baseeren.

Werd dit gedaan, dan zoude de belastingherziening onvermijdelijk uitloopen op een belangrijk deficit (behalve het bestaande, dat nu reeds door subsidie wordt gedekt). Daartegen te waken beschouwt de ondergeteekende als zijn plicht en hij houdt zich overtuigd, dat dit ook het geval bij den Raad is ; dat deze, waardeerende het door de Regeering en het Bestuur bij deze herziening ingenomen standpunt, van oordeel zal zijn, dat met de koloniale financiën zeer voorzichtig gehandeld dient te worden en er bij nader inzien geen reden is voor de meerderheid, om op hare verklaring in het Voorl. verslag betreffende ontw. n° **1** terug te komen.

Eene verlaging van het ontworpen algemeene percentage van het invoerrecht ad vijf percent kan op alle vorenstaande gronden door den ondergeteekende niet in overweging worden genomen.

Het komt wenschelijk voor te dezer plaatse het onderscheid te releveeren tusschen den belasting*druk* volgens een bepaald *stelsel* eenerzijds en de belasting*opbrengst* anderzijds. De laatste rijst of daalt al naar den

1) Verg. Geschiedenis der belastingen, blz. 82.

oeconomischen toestand, terwijl de belastingdruk dezelfde blijft, immers wijl het stelsel hetzelfde is.

Reeds hierboven en in de andere van het Bestuur uitgegane stukken is het gezegd, dat geen verzwaring van den belastingdruk wordt beoogd bij het nieuwe stelsel en dit wordt bereikt, wanneer, zooals van wege het Bestuur geschied is, de gemiddelden over een aantal jaren onder het bestaande stelsel ten grondslag worden genomen. Ging men het gewone accres der middelen—zooals boven is gebleken kan het accres niet eens gewoon genoemd worden—disconteeren bij eene herziening als de onderwerpelijke, dan zoude de uitkomst feitelijk zijn eene vermindering van den belastingdruk. Dat is nimmer de bedoeling der herziening geweest en de ondergeteekende is ervan overtuigd, dat dit ook niet de bedoeling van den Raad is, waar elk jaar nog zulk een belangrijk deficit door het Moederland te dekken is. Wanneer dit deficit niet door verzwaring van den belastingdruk zal worden weggenomen, zal juist een gewoon accres, wanneer het ontstaan mocht, het eenige middel daartoe zijn.

Het feit, dat door het Bestuur in de Mem. v. antw. betreffende ontw. n° **1** de raming van de opbrengst der overdrachtsbelasting met f 2000.— is verminderd, schijnt door den Raad anders opgevat dan bedoeld is. De opvatting zoude juist zijn, wanneer het middencijfer (zijnde ± f 6300.—) ware geraamd en deze som met f 2000.— ware verminderd. Er was echter voor deze belasting, die niet verhoogd wordt, een hooger bedrag geraamd nl. f 8350.—en zulks alleen op vrij speculatieve overwegingen (Mem. v. toel., ontw. n° **1** blz. 7 en ontw. n° **15** blz 3.) Met het oog op het feit, dat in 1905 die belasting op Curaçao niet veel meer dan de helft van het middencijfer opbracht en in 1906 daarin geene verandering kwam 1), is de ondergeteekende van oordeel geweest, dat bedoelde speculative overwegingen niet overeen te brengen waren met een voorzichtig financieel beleid en bracht hij de raming met een rond bedrag tot het middencijfer terug.

Het door den Raad veronderstelde beginsel is blijkens alle stukken der herziening nimmer door het Bestuur gehuldigd en de ondergeteekende vertrouwt den Raad te hebben overtuigd, dat dat beginsel dan ook onder de gegeven omstandigheden niet gehuldigd zal mogen en kunnen worden, daar het in strijd zoude zijn met een goede finantieele politiek.

Na de zeer gewaardeerde verklaring der meerderheid in het Voorl. Verslag betreffende ontw. n° **1** en na hetgeen bij de Mem. v, toel. tot ontwerpen Nos. **1** en **3** en bij de Mem. v. antw. tot ontw. n° **1** dezerzijds is gezegd omtrent de verhooging van invoerrecht op eerste levensbehoeften, heeft de ondergeteekende niet zonder verwondering kennis genomen van het voorstel om mais, mais- tarwe- en roggemeel hooger te belasten. Wat mais betreft zij opgemerkt, dat in elk geval van deze verhooging de koloniale Kas weinig voordeel zoude plukken; mais toch wordt hier hoofdzakelijk ingevoerd voor wederuitvoer, wanneer de oogst aan de kust is mislukt. Dit artikel zal dus geëntreposeerd worden en in de plaats van voordeel door het gedachte hooge recht, zal de tegenwoordige opbrengst grootendeels afgeschreven moeten worden. Overigens komt het voorstel neder op eene verhooging van het invoerrecht. Immers de Raad berekent het specifieke recht naar den hoogen prijs in 1907 en becijfert dan ook eene hoogere opbrengst ad f 5000.— Naarmate de prijs van het artikel weder daalt, zoude dit aldus becijferde specifieke recht eene verdere verzwaring van belasting worden en dit terwijl in de kolonie zoovele misoogsten voorkomen.

Wat het bedrag betreft, dat boven het bestaande in-

1) 1907 was weinig beter : f 4063.—

voerrecht op de artikelen zoude worden gelegd, komt de ondergeteekende, buiten rekening latende de mais, alzoo alleen voor mais- en tarwemeel en alleen voor het eiland Curaçao, op een middencijfer over 1905 en 1906 van f. 5750.— 1). Volgens berekening heeft op het eiland Curaçao de opbrengst van het bestaande invoerrecht voor beide artikelen tezamen over die jaren gemiddeld bedragen f. 12825.— Dat de belangrijke verhooging door den handel zoude worden gedragen – hetgeen overigens het voorstel voor den ondergeteekende niet aannemelijker zoude maken.— zal ook de meening van den Raad wel niet zijn, gezien hetgeen bij het V. V. betreffende ontw. N° **1** door den Raad werd te kennen gegeven. Het zware van de verhooging sluit dit trouwens uit. De last zou dus komen te drukken op de bevolking, de œconomisch zwaksten. In beginsel gaat het voorstel lijnrecht in tegen het door den Raad als juist geprezen stelsel der herziening, belasting naar draagkracht, waarmede in overeenstemming is des Bestuurs voorstel, nl. algemeene verhooging van het invoerrecht *behalve* op eerste levensbehoeften, terwijl thans het omgekeerde zoude plaats hebben en *juist en alleen* eene zware verhooging van belasting op die levensbehoeften zoude worden gelegd.

Zooals reeds bij de Mem. v. Antw. betr. ontw. N° **1** is gebleken, is de ondergeteekende daarvoor niet te vinden en hij vertrouwt, dat met hem bij nadere overweging de Raad op grond van de voorgaande beschouwingen daarvoor evenmin te vinden zal zijn.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt, dat omtrent het hoofdbeginsel der unificatie van het belastingstelsel, hetwelk reeds sedert vele jaren een der desiderata is, de ondergeteekende bij de Mem. v. Antw. betreffende ontw. N° **1** nader zijne meening heeft te kennen gegeven.

Wat de becijferde opbrengst ad f. 20000.— van het loterijzegel betreft, heeft de ondergeteekende de eer te verwijzen naar de Mem. v. Antw. betr. ontw. n° **17.** Hieraan zij nog toegevoegd, dat de in het V. V. betreffende dat ontwerp vermelde navraag door den Procureur-Generaal bij de importeurs van loten dateert van 1887 en de cijfers van het Bestuur het resultaat zijn eener soortgelijke navrage in 1901. Indien de cijfers, door den Raad opgenomen, belangrijk hooger zijn, dan is dit vermoedelijk, evenals het vermeerderde drankgebruik, te wijten aan den door buitengewone oorzaken gunstigen œconomischen toestand in den laatsten tijd. Zoowel op de finantiepolitieke als de ethische gronden, in de gemelde Mem. v. antw. opgenomen, kan de verkrijging van eene belangrijke som uit hazardspel door den ondergeteekende bezwaarlijk worden aanvaard. Tot het ontleenen van belangrijke inkomsten aan dergelijke bedenkelijke bronnen – waartoe ook een hooge drankaccijns gerekend moet worden – moge men zich wellicht gerechtigd achten in landen, waar alle andere belastingen reeds hoog zijn en nieuwe behoeften, als bijv. sociale wetgeving hooge eischen aan de schatkist komen stellen, ten onzent is van het een, noch van het ander sprake ; van het eerste niet, doordat het Moederland jaarlijks een belangrijk tekort dekt.

Waar bijv. op Curaçao het algemeene percentage van invoerrecht slechts 3% bedraagt, waarnaast slechts enkele hoogere rechten staan, ligt het voor de hand, dat uit het tarief eene bate wordt gevorden ; zijnde bij 5% het tarief nog zoo laag als bijna nergens, zooals in de Mem. v. toel. werd aangetoond. Bij het, met het oog op het betrekkelijk geringe aantal gegoeden, beperkte terrein voor directe belastingen in de kolonie, is het tarief de aangewezen bron; ware het reeds hoog, dan

1) 1907 kan niet in aanmerking komen wegens den overvloedigen oogst en vóór 1905 zijn in de statistieken mais- en tarwemeel in één post opgenomen.

zoude het niet zonder bedenking zijn de productie van die bron te verhoogen — hoewel in Oost Indie en Suriname 10 en 12% gegeven wordt—, doch thans kan daartegen geen redelijk bezwaar bestaan en blijkens het V. V. betreffende ontw. N° **1** is dit ook de meening van de meerderheid van den Raad.

De ondergeteekende meent er nog op te moeten wijzen, dat in zake ontw. N° **3** reeds zijn terruggenomen bijna alle ontworpen hoogere rechten op artikelen van genot of weelde (hoewel de noodzakelijkheid daarvan met het oog op de hooge tarieven der naburige landen en de wijze van winkelverkoop op Curaçao betwistbaar is), als ook het ontworpen systeem der waardeberekening ; en voorts, dat aan de in het V. V. betreffende ontwerp N° **1** door de meerderheid gestelde voorwaarde van terugneming van de verhooging der loodsgelden reeds werd voldaan op grond van de bereids gewisselde stukken.

Omtrent de mededeeling, dat de meerderheid vooralsnog niet geneigd scheen om zich met het in ontw. N° **2** (Grondbelasting) ontworpen schattingsysteem te vereenigen, meent de ondergeteekende, na de verklaring in het V. V. dat men toegaf, dat het ontworpen systeem juist en logisch was en na het in de Mem. v. Antw. aangevoerde, het volle vertrouwen te mogen uitspreken, dat bij nadere overweging de Raad zich zal vereenigen met hetgeen juist en logisch is.

Bij de geldende verordening zijn de schattingen noodzakelijkerwijze voor een groot deel fictief, zoodat voor de meening, dat daarbij een hoogere opbrengst zal verkregen worden, weinig grond schijnt. Bij het ontworpen systeem bevindt men zich op vasten bodem, kan de grondbelasting nauwkeurig verband blijven houden met wisselende œconomische toestanden en is eene gelijkmatige toepassing ten opzichte van allen verzekerd. Dat het systeem toevallig eenig verschil zal geven, zoude, daargelaten het bovengezegde, natuurlijk geen argument mogen zijn om het met het oog op den bijzonderen toestand van Curaçao willekeurige en alzoo verwerpelijke stelsel der bestaande verordening boven het ook door den Raad als juist en logisch aangemerkte stelsel van het ontwerp te verkiezen.

De ondergeteekende herhaalt dan ook, dat hij vertrouwt, dat de meerderheid geneigd zal worden bevonden om ter gelegenheid van de sterke verlaging bij deze herziening de belasting op een goeden grondslag te vestigen.

Waar in de berekening van den Raad niet is opgenomen het ontworpen æquivalent, uit den drankaccijns per saldo ontstaande door de heffing naar het gehalte, moge hier, onder verwijzing overigens naar de eerstdaags aan te bieden Mem. v. Antw. op het kortelings ontvangen Voorl. Verslag betreffende de ontw. N° **4, 5** en **6** de opmerking een plaats vinden, dat blijkens de voorafgaande financieele beschouwingen dit aequivalent niet gemist kan worden en dat er z. i. geen bezwaar kan bestaan tegen het invoeren van het billijke systeem, dat bestaat in alle landen, waar drankaccijns geheven wordt. Bovendien beteekent de tegenwoordige regeling van heffing, slechts naar de hoeveelheid en niet naar de sterkte, eene achterstelling van een Nederlandsch product, den jenever, daar rum (meest van Demerara) bijna uitsluitend wordt ingevoerd tot 81% sterkte, leverende 1 liter daarvan 2 à 3 liter drank op, zoodat het Nederlandsche product aanmerkelijk zwaarder belast is dan het vreemde.

In het Voorl. Verslag wordt de vraag gesteld, of het wel rationeel is het door de afschaffing, resp. verlaging, der op de scheepvaart drukkende zgn. emolumenten te lijden verlies door belasting te dekken. Wat deze vraag betreft, meent de ondergeteekende te kunnen antwoor-

den met de wedervraag: waarin anders dan in belasting het aequivalent moet worden gevonden. Waarschijnlijk bestaat hier een misverstand. De ondergeteekende houdt zich overtuigd, dat het niet de bedoeling van den Raad kan zijn om naast het bestaande deficit ook nog het aequivalent voor de afschaffing of verlaging der bedoelde heffingen op de schouders der belastingschuldigen in Nederland te willen leggen.

Wat den vooruitgang van den drankaccijnsopbrengst aangaat, is de ondergeteekende het met den Raad eens, dat die deels aan den beteren oeconomischen toestand in de laatste twee jaren en deels aan het verscherpte toezicht op Aruba en Bonaire te wijten is. De eerstgenoemde oorzaak is echter zoo overwegend, dat daarbij vergeleken de in de tweede plaats genoemde van gering belang is. Met betrekking tot laatstbedoelde oorzaak zij nog aangeteekend, dat altijd een deel van de voor Aruba en Bonaire bestemde dranken op Curaçao veraccijnsd worden en dit deel over de verschillende jaren zeer uiteenloopt, zoodat uit de jaarlijksche ontvangstcijfers op de twee eerstgemelde eilanden niets is af te leiden. Hetgeen alleen met zekerheid gezegd kan worden is, dat het toezicht onafgebroken met alle ten dienste staande middelen moet worden uitgeoefend. Het zal den Raad niet onbekend zijn, dat nog in de laatste jaren eene veroordeeling is uitgesproken wegens een frauduleuzen invoer van dranken op een der eilanden, waarbij de ontdoken accijns meer dan f 3000.— bedroeg en de ondergeteekende kan mededeelen, dat niet lang geleden noch eene andere belangrijke smokkelarij is voorgekomen, die niettegenstaande het toezicht niet achterhaald is kunnen worden. Deze mededeelingen vinden hier plaats om aan te toonen, dat de invloed van het toezicht niet overschat mag worden. Een blaam op het personeel mag hieruit niet afgeleid worden ; feiten als de bedoelde komen overal nu en dan voor.

De ondergeteekende deelt 's Raads gevoelen, dat de in het V. V. ter sprake gebrachte vooruitgang van de opbrengst van den drankaccijns niet noodzakelijk toenemend drankmisbruik beteekent. Dat een in de open lucht, in de brandende zon werkende arbeider een flinke hoeveelheid sterken drank noodig zoude hebben, kan de ondergeteekende echter niet onderschrijven. Op het weerstandsvermogen en de arbeidskracht van den arbeider kan alleen goed voedsel een gunstige werking hebben, niet de als tijdelijke prikkel werkende alcohol.

Bij het oordeel, dat het vermeerderde drankverbruik in 1906 en 1907 verband houdt met den gunstigen œconomischen toestand der bevolking kan de ondergeteekende, zooals gezegd, zich gereedelijk aansluiten. Het was voor de bevolking een sedert lang niet gekende tijd van van betrekkelijken overvloed. Dat echter de bevolking een groot deel van zijne inkomsten besteedt aan drank, is bekend en toonen ook de volgende cijfers aan. Het drankverbruik per jaar en per hoofd op de benedenwindsche eilanden, respectievelijk gemiddeld over 1902 en 1904, in 1906 en in 1907 is te stellen op ongeveer 12.3, 15.5 en 17.7 liter. 1) Neemt men in aanmerking, dat in Nederland in 1905 het verbruik per hoofd 7.44 liter was 2), dan kan niet worden ontkend, dat het drankverbruik in de kolonie reden tot eenige bezorgdheid geeft.

Naar aanleiding van hetgeen in het Voorl. Verslag wordt gezegd omtrent eene mogelijke rijzing van de huurprijzen op Curaçao en den invloed daarvan op de opbrengst van de grond- en gebruiksbelasting merkt de

1) Er wordt ook veraccijnsde drank uitgevoerd, doch het beloop van dezen uitvoer is niet bekend, zoodat daarmede geen rekening is gehouden. Die uitvoer geschiedt echter bij kleine partijen en de omvang ervan is niet zeer belangrijk.

2) Het cijfer is sedert 1888, telkens met een klein bedrag, geregeld dalende.

ondergeteekende op, dat het z. i. niet mogelijk is op eenige vaste gronden te concludeeren, dat de tegenwoordige huurprijzen laag te noemen zijn. Zeker kan niet in vervlogen jaren, waarin onder geheel andere omstandigheden zeer veel geld werd verdiend en uitgegeven, de norm gezocht worden. De toekomst alleen kan leeren, of de huurprijzen zullen rijzen. Doch tegenover rijzing staat daling, zooals in het algemeen tegenover een accres der middelen in gunstige jaren een verlies in ongunstige. Intusschen zal niemand met meer vreugde betere tijden begroeten dan ondergeteekende ; breken die aan, dan zal dientengevolge zonder verhooging van belastingdruk het eindcijfer der middelen stijgen, hetgeen zonder twijfel in de gegeven omstandigheden met ondergeteekende door den Raad ten volle zal worden toegejuicht.

De ondergeteekende meent nog in het licht te moeten stellen, dat noodwendig bij elke herziening van een belastingstelsel, ook bij eene als de onderwerpelijke, naast voordeelen voor sommigen, nadeelen voor anderen voorkomen, welke nadeelen in casu slechts schijnbaar zijn, daar zij uit niets anders voortspruiten dan uit een betere verdeeling van de belastingdruk en de wegneming van hinderpalen voor de oeconomische ontwikkeling, welk een en ander aan de werkzaamheid der ingezetenen betere grondslagen zal geven. Niettemin, zooals in de Mem. v. toel. tot ontw. n° **1** werd gezegd, duurt het bij verandering van belastingen altijd eenige tijd, voordat de maatschappij tengevolge van allerlei wisselwerkingen zich daarnaar heeft gevoegd. Het besef daarvan moge ook bij deze herziening zich eenigermate hebben doen gevoelen, de ondergeteekende twijfelt er niet aan, dat na eenigen tijd van overgang de voordeelen van het ontworpen stelsel, in zijn geheel genomen, algemeen zullen worden erkend.

Afgescheiden daarvan is, zooals reeds is aangetoond bij de algemeene beschouwingen in het V. V, te veel gelet op de uitkomst der twee laatste jaren, waarvan het jaar 1906 voor de totale belastingopbrengst niet zoo bijzonder gunstig is geweest (Verg. blz. 3). hetgeen wel het geval was met 1907, waarbij echter niet uit het oog mag verloren worden, dat in het laatstgemeld jaar vooral twee groote oorzaken van niet blijvenden aard, nl. een zeldzaam overvloedige oogst en de hoedenindustrie tot het gunstige resultaat hebben samengewerkt. De gevolgen van de hoedenindustrie alléén spiegelden zich reeds af in de op blz. 4 vermelde cijfers van 1904—1906, zoodat de veel gunstiger uitkomst alleen van 1907 hoofdzakelijk moet worden geweten aan den oogst, hetgeen met het oog op dit feit en daarmede gepaard gaande verschijnselen ook licht te voorzien was.

Bij een louter oeconomische belastingherziening als de onderwerpelijke, waarbij angstvallig tegen vermeerdering van den totalen belastingdruk is gewaakt en alles nauwkeurig naar gemiddelden berekend, is het eene onmogelijkheid om belastingen af te schaffen of te verminderen, zonder volgens vaste regelen berekenbare æquivaleerende daarvoor in de plaats te stellen.

De ondergeteekende zoude het een zeer bedenkelijke politiek achten, wanneer de weg werd ingeslagen, thans in het V. V. aangegeven. Er zoude uit af te leiden zijn de meening, dat in de kolonie slechts een bepaald *bedrag* aan belasting zoude mogen worden geheven, zoodat een gewoon accres der middelen tengevolge van duurzame verbetering van den oeconomischen toestand—in casu is hiervan niet eens sprake, doch slechts van een op zichzelve staande gunstige uitkomst van 1907—zoude behooren te worden geannuleerd door verlaging van den totalen belasting*druk*. Daartegen zou de ondergeteekende met klem moeten opkomen, zoomede dat deze belastingherziening daartoe zoude worden dienstbaar gemaakt. Immers het beginsel van het Regeeringsre-

glement ten opzichte van de koloniale financiën is, dat de kolonie zelve hare uitgaven behoort te dekken. Dit is als het ware eene voorwaarde geweest, waarop in 1865 aan de kolonie eene ruime mate van autonomie werd verleend.

Inderdaad—en de ondergeteekende houdt zich overtuigd hierbij ook het gevoelen van den Raad te vertolken—zal dan ook het streven in de kolonie geen ander kunnen zijn dan op den duur tot eene sluitende begrooting te geraken. Korten tijd geleden deed de ondergeteekende met Uwe goedkeuring een gewichtigen stap, die tot het doel kan doen naderen, nl. in zake de reorganisatie der gewapende politie, welke maatregel, wanneer hij eenmaal zijn beslag zal hebben gekregen, eene besparing van f 50000.—zal teweegbrengen. Neemt men in aanmerking de niet onbelangrijke sommen, die slechts tijdelijk op de begrooting drukken, als die voor damaanleg, triangulatie, topographische opneming, het graven van putten, dividivicultuur enz., dan schijnt verwezenlijking van het desideratum in afzienbaren tijd niet geheel uitgesloten, wanneer anderzijds de totale belastingdruk, die toch geenszins zwaar kan genoemd worden, werd verhoogd.

Waar nu bij deze herziening het standpunt is ingenomen, om den belastingdruk niet te verzwaren, eene uitsluitend oeconomische herziening in het belang der kolonie te ondernemen, gunstiger financieele uitkomsten overlatende aan een mogelijk accres der middelen onder denzelfden, doch van oeconomische fouten gezuiverden en beter verdeelden belastingdruk, alsmede aan het resultaat der pogingen, die worden aangewend tot opheffing der kolonie, zal het den Raad duidelijk zijn, dat de ondergeteekende ten sterkste moet aandringen bij den Raad om diens vroeger afgelegde verklaring gestand te doen.

Ook tegenover het Moederland meent de ondergeteekende gerechtigd te zijn om te verwachten, dat de Raad blijkt het eerst ingenomen standpunt te willen blijven handhaven, waar het belastingcijfer per hoofd der bevolking in het Moederland ongeveer f 32.— bedraagt tegenover in de kolonie nog niet f 8.—

De ondergeteekende vertrouwt, dat de Raad, waarvan de in het V. V. bedoelde meerderheid de door ondergeteekende met ingenomenheid begroete meening heeft uitgesproken „dat, overtuigd van het groote belang van „de scheepvaart en den steenkolenhandel en van eene „geringe verhooging van het invoerrecht geen noemens„waardig nadeel duchtende, wat in hunne oogen het „zwaarste was ook het zwaarste moest wegen", door alle in deze gevoerde financiëele beschouwingen en de gerelateerde cijfers nader ingelicht, tot de overtuiging zal geraken,dat de herziening slechts tot haar recht zal kunnen komen, wanneer de Raad zal blijven bij zijn in het V. V. betr. ontw. n° **1** uitgesproken en door den ondergeteekende met erkentelijkheid vernomen oordeel ten aanzien van het ingewikkelde probleem der belastingherziening in Curaçao, nl. „dat het niet gemakkelijk „zoude vallen een stelsel te ontwerpen, dat meer en beter „dan het den Raad aangebodene, rekening houdt met „de verschillende, vaak uiteenloopende belangen, die „bij de belastingregeling behartiging eischen".

De stand der cijfers is thans de volgende :

Nadeelige verschillen.

wijz. v. enkele ontw. voor de bovenw. eil...	f. 1000.—
grondbelasting Curaçao........	4000.—
gebruiksbelasting benedenw. eil............	1000.—
verlies op entrepôtstelsel..................	500.—
emolumenten t. l. van de scheepvaart......	8000.—
overdrachtsbelasting........................	2000.—
successiebelasting..........................	1000.—

geen verhooging van loodsgelden	4500.—
vrijst. invoerrecht dividivi enz	800.—
	f. 22.800.—

Voordeelige verschillen.

wijnaccijns	f. 2.100.—
huuropbrengst Aruba	2.000.—
invoerrecht	1.300.—
drankaccijns	10.000.—
vergunningsrecht	800.—
gebruiksbelasting	2.800.—
zegelbelasting	500.—
	f. 19.500.—

zoodat er bij den tegenwoordigen stand nog een te kort te dekken is ad ± f. 3300.—

§ 2. Met waardeering is door den ondergeteekende kennis genomen van des Raads bereidverklaring om voorschriften ter verzekering der invoerrechten en accijnzen in het leven te roepen. De ondergeteekende is zich evenwel niet bewust bij het ontwerpen van daartoe strekkende bepalingen te angstvallig te hebben gestreefd naar de bereiking van dat doel. Het ontwerp bevat in dat opzicht niet meer dan overal noodig wordt geacht en dikwijls minder.

Met groote voldoening heeft de ondergeteekende er kennis van genomen, dat ook den Raad de scheepvaart zeer ter harte gaat. Waar het de belangen der scheepvaart geldt, beweegt de ondergeteekende. blijkens ontworpen belangrijke maatregelen, zich in dezelfde richting als de Raad. Hij kan echter niet zonder voorbehoud onderschrijven, dat de scheepvaart Curaçao eigenlijk niet noodig heeft — immers dan zou die scheepvaart op Curaçao niet bestaan, aangezien geene andere dan commercieele overwegingen den doorslag geven in zake het aandoen van een haven. Het streven van den ondergeteekende is geweest de scheepvaart te bevorderen door aan de haven van Curaçao voordeelen te verbinden, die bijna nergens worden aangetroffen ; in de eerste plaats wordt hierbij gedoeld op de afschaffing van alle scheepsongelden, doch ook op de afschafflng of verlaging van andere bestaande heffingen bij lossing buiten kantoortijd en opslag.

Het vreemdelingenverkeer is bij dit ontwerp niet betrokken dan voorzoover reisbagage betreft, een onderwerp, waaromtrent wordt verwezen ad artikel 23.

De ontworpen inklaring met vrachtlijsten is wel zoo eenvoudig mogelijk en zulks wel eenigszins ten koste van de contrôle. Aangeteekend zij hier, dat de twee voornaamste stoomvaartmaatschappijen reeds op eigen verzoek met toestemming van de Administratie in hoofdzaak de bedoelde wijze van inklaring volgen,

Voor de aangifte moeten nauwkeurige regelen gesteld worden ; hierbij moge in aanmerking genomen worden, dat met de thans geldende, doch niet nader bepaalde, zeer rekbare uitdrukking „specifieke aangifte" veel meer gevorderd zoude kunnen worden dan volgens het ontwerp.

Ook de uitklaring (4 artikelen) is zeer eenvoudig ontworpen, nu de uitvoerrechten worden afgeschaft; het is niet duidelijk, hoe deze nog eenvoudiger zoude kunnen geschieden, tenzij wordt bedoeld wat bij de artikelen is opgemerkt, waaromtrent ad die artikelen wordt verwezen.

Omtrent den doorvoer wordt naar de artikelen verwezen. Doch reeds te dezer plaatse zij opgemerkt, dat de regeling van den geheelen doorvoer in 20 artikelen zeker niet aan gebrek aan eenvoudigheid mank gaat en dat de regeling slechts schijnbaar ingewikkeld is door

het samendringen van bepalingen in een kort bestek, Inderdaad is zij dat niet meer dan het verkeer, dat zelf ingewikkeld is. Immers er is doorvoer met en zonder overlading, met en zonder opslag voor korten tijd, al of niet over entrepôt. Den handel moet eene ruime keuze gelaten worden, De regeling van den doorvoer heeft geen ander doel dan de Raad verlangt, nl. te voorkomen, dat voor doorvoer aangegeven goederen frauduleus worden ingevoerd en om zulks te bereiken zonder veel kosten voor personeel. Zooals hierna zal blijken, heeft de ondergeteekende de regeling op een belangrijk punt nog vereenvoudigd.

Wat de contrôle betreft is niet uit het oog te verliezen, dat voldoendé haveninrichtingen hier geheel ontbreken. De kadelengte, waarover het Bestuur beschikt, maakt slechts een klein deel der totale lengte uit, zoodat er slechts één boot kan liggen ; al het overige is particulier terrein. Een of meer douaneloodsen, zooals overal bestaan, of wel afsluitbare lichters, waarin de ladingen provisioneel worden gelost, ontbreken ; alles moet worden gelost op de openbare straat of particulier open terrein. Een en ander maakt maakt de zaak zeker niet eenvoudiger.

Dat bij doorvoer een aangifte als bij invoer zoude worden gevorderd, berust op eene vergissing. Dit zal slechts geschieden voor goederen, die met kleine scheepjes worden aangevoerd, doch anders zijn dezelfde vrachtlijsten als waarmede ingeklaard wordt, voldoende,—zelfs voor de kleine schepen kan men als men wil de methode der vrachtlijsten toepassen ; de scheepvaart heeft de keuze. Overigens wordt verwezen naar de artikelen.

Oorlogschepen. De ondergeteekende veroorlooft zich de opmerking, dat thans oorlogschepen ten volle onderworpen zijn aan de bestaande verordeningen, die geen uitzondering maken, zooals het ontwerp ; alleen zijn de verordeningen ten aanzien van die schepen nooit toegepast en evenmin toezicht en bewaking, zoodat de wenschelijkheid of onnoodigheid van een en ander nooit heeft kunnen blijken. Het is echter bekend, dat elders wel oorlogschepen door de douane zijn in beslag genomen. Wanneer nu bij het ontwerp alle mogelijke faciliteiten werden verleend, was naar de meening van den ondergeteekende alles gedaan, wat redelijkerwijze verlangd kan worden.

Intusschen heeft de ondergeteekende overwogen of, ten einde aan den wensch van den Raad te voldoen, het geheele hoofdstuk zoude kunnen worden opgeofferd bij het kiezen van een geheel ander systeem. Dit is den ondergeteekende niet ongeoorloofd voorgekomen, doch dan zal toezicht moeten worden toegepast om te voorkomen dat iets aan den wal worde gebracht (vooral dranken), zonderdat de rechten zijn betaald.

Zekerheidstelling. Op de gronden, in de Mem. v. toel. uiteengezet, kunnen de bepalingen omtrent de zekerheidstelling, die ook in zake accijnzen toegepast moeten worden, niet worden gemist. Het wil der ondergeteekende voorkomen, dat er geene aanleiding is om van bevrediging van theorie te spreken. De verzekering van de rechten der schatkist is een bij uitstek practische zaak en de zekerheidstelling bestaat overal, terwijl bijv. in het Moederland nooit iets van bezwaren is vernomen, noch in Suriname. Dit is ook zeer begrijpelijk, wanneer men bedenkt, dat zekerheidstelling tot basis heeft het verleenen van faciliteiten, vermindering der contrôle.

Daar de artikelen 203—207 in elk geval bij het crediet voor den accijns en in verschillende gevallen, bij dit ontwerp voorzien (zie ook V. V. ad artikel 235), toepassing moeten vinden, zal het bezwaar de artikelen 198—201 gelden. Artikel 199 is facultatief. De artike-

len 200 en 201 hebben practisch alleen betrekking op de stoomvaartmaatschappijen, aan welke bij het ontwerp wordt toegestaan om eene globale inklaring te doen, die aan de Administratie dan ook maar eene globale contrôle vergunt ; daartegenover is de zekerheidstelling eene waarborg, dat van die faciliteit geen misbruik gemaakt zal worden. Zoo is het ook in Nederland en Suriname. Artikel 198 is van algemeene strekking. Nu wordt in het V. V. gezegd, dat de schatkist zoo goed als nooit schade heeft geleden, doch het blijkt niet hoe men tot die overtuiging is gekomen. De bestaande verordeningen zijn zoozeer onvoldoende tot wering van ontduiking, dat van eene ervaring in dat opzicht moeilijk gesproken kan worden. Ter illustratie daarvan zij medegedeeld, dat het nog niet zoolang geleden op het hoofdeiland is voorgekomen, dat uit een particuliere bergplaats voor uitslag tot uitvoer naar buitenslands werden aangegeven 50 kisten jenever, van welke bij onderzoek bij de inlading 23 stuks bleken water te bevatten. Met de wet in de hand ging niet alleen de betrokken persoon straffeloos uit, doch zelfs de accijns kon niet ingevorderd worden.

Wat de dadelijk *betaling* van het invoerrecht betreft in de plaats van een driemaandelijksch kohier, tengevolge waarvan voor groote sommen 3 à 6 maanden crediet wordt verleend zonder eenige zekerheid en welk stelsel, voorzoover bekend, alleen op het eiland Curaçao bestaat, wordt verwezen naar de Mem. v. toel. Nu moge het zijn, dat tot dusverre het bedrag, dat per jaar onverhaalbaar is gebleken, niet groot is geweest, eensdeels bewijst dit niets voor de toekomst en anderdeels is elk verlies van invoerrecht voor gedeclareerde goederen onverantwoord. De Administratie kan niet vragen naar de gegoedheid van degenen, die goederen kunnen invoeren—dat zijn allen, die zich in de kolonie bevinden—noch de vraag beantwoorden, wie rechtens de aansprakelijke persoon is; bij invoerrecht strekt in de eerste plaats het goed zelf tot waarborg. In theorie moge er verschil gemaakt kunnen worden tusschen verschillende personen ten opzichte van de gegoedheid, de ondergeteekende geeft den Raad in overweging zich de praktijk daarvan voor oogen te stellen. Men stelle zich bijv. den Inspecteur voor als oordeelende over de gegoedheid van elken invoerder en al naarmate daarvan den een crediet vergunnende, den ander weigerende ; doch bovendien zal de voldoendheid van de aangeboden zekerheid, persoonlijke of zakelijke, elk oogenblik beoordeeld moeten worden, naar aanleiding waarvan het crediet kan worden weigerd ; tot zoolang zullende goederen niet kunnen worden afgegeven. Het behoeft wel geen betoog, dat zulk een systeem, dat tot groot oponthoud en verwarring van goederen aanleiding zou geven, practisch onuitvoerbaar is.

Er is dan ook geen reden, waarom op Curaçao niet zou geschieden wat overal en zelfs op de vijf andere eilanden geschiedt, nl. betaling bij de aangifte en afgifte der goederen op de gequiteerde aangifte. De schatkist mag niet onnoodig risico loopen. Wanneer de belanghebbende de goederen tot zich genomen heeft, moet het invoerrecht ook betaald zijn. Wijziging van het ontwerp op dit punt kan door den ondergeteekende niet toegezegd worden.

Straffen. Wanneer de Raad het ontwerp vergelijkt met dergelijke wetten in alle andere landen, dan zal blijken, dat ten aanzien van de hoofdstraffen en verbeurdverklaring het ontwerp eer mild dan gestreng is te noemen ; men behoeft daarbij niet alleen het oog te richten naar het Moederland, Suriname of Oost-Indie ; gewezen zij bijv. op de wetten van Trinidad, Jamaica, San Domingo, Vereenigde Staten van Amerika, Venezuela. Wat het Moederland betreft, zij het voldoende

er aan te herinneren, dat frauduleuze invoer niet anders dan met gevangenisstraf wordt gestraft (niet aldus het ontwerp) en in de wet van Trinidad is in tal van gevallen, waarin bij het ontwerp lage boeten zijn gesteld, de boete £ 100.— (zonder minimum).

Er is overigens ook in de verbeurdverklaring niets bijzonders gelegen ; ook volgens het algemeene strafrecht worden de voorwerpen, waarmede een misdrijf is gepleegd, verbeurdverklaard. Bovendien is, waar de ontduikers dikwijls aan aanhouding en herkenning ontsnappen of zich buitenslands buiten het bereik van den arm der justitie bevinden, de verbeurdverklaring der inbeslaggenomen goederen practisch de eenige straf. In alle landen geldt dan ook bij dit onderwerp de regel, dat in de eerste plaats het voorwerp der overtreding verbeurd verklaard wordt, hetgeen niet anders dan natuurlijk kan worden geacht.

Waar de Raad zich bereid verklaart om mede te werken tot verzekering der belasting, zal hij met ondergeteekende van oordeel zijn, dat de straffen zoodanig moeten wezen, dat zij doel treffen en genoegzaam afschrikkend zijn. Dit, de preventieve werking is de voornaamste ; zij moet een groot recherchepersoneel overbodig maken.

Wat de boeten in zake ontduiking met accijnsgoederen betreft 'zij opgemerkt, dat hier niet de geringe waarde, die het artikel op zichzelf heeft, in aanmerking komt, doch het hooge bedrag aan accijns ; verbeurdverklaring alleen zou hier weinig effect sorteeren. Intusschen is bij de artikelen aan de wenschen van den Raad tegemoet gekomen.

Het stellen van bijzondere minima der straffen is in overeenstemming met het geldende Strafwetboek. Het is niet mogelijk om, zoolang het Strafwetboek op dit punt niet is gewijzigd, thans bij deze ééne verordening een ander stelsel aan te nemen, daar de belastingstrafrechtregeling thans en ook volgens de ontwerpen zich aansluit aan het algemeene strafrechtstelsel. De gedachte verandering is te gewichtig, dan dat bij een speciaal onderwerp incidenteel iets zoude mogen worden gepræjuducieerd. Opgemerkt zij, dat in het Moederland van het stelsel van het nieuwe strafwetboek omtrent het minimum juist het belastingstrafrecht is uitgezonderd. Overigens komt de zaak ook practisch niet zeer belangrijk voor, daar er in zake fraude met invoerrechten of accijnzen geen geval denkbaar is, waarin eene boete van slechts f 0.50 op hare plaats zoude zijn; en met de verklaring van den Raad in den aanvang schijnt het ook niet overeen te brengen om hier feitelijk gelegenheid tot straffeloosheid te scheppen. Aan het geval van vergissingen te goeder trouw behoeft hier niet gedacht te worden. Alle wetten en vooral die, welke het verkeer raken, behooren met verstand en beleid toegepast te worden ; waar blijkbaar geen fraude aanwezig is, worde niet straffend opgetreden. Ook in het gewone strafrecht wordt niet elke kleine overtreding vervolgd. Verg. bovendien artikel 271 van het ontwerp en ad dit artikel hierna.

Ten slotte geldt wat hierboven gezegd werd ook hier ; de straffen mogen niet te laag zijn en de Raad zal bij nader inzien met ondergeteekende van oordeel zijn dat eene boete van f 0.50 hier geen zin zoude hebben.

Tegen verlaging van eenige minima, ten einde aan den wensch van den Raad tegemoet te komen, bestaat echter geen overwegend bezwaar. Derhalve zijn bij nota v. wijz. in verscheiden artikelen de minima verlaagd, voor zoover dit kon geschieden zonder aan de bepalingen al te zeer hare preventieve kracht te ontnemen.

Onder opmerking, dat in sommige gevallen volgens het ontwerp opzet uitdrukkelijk een element van het

misdrijf uitmaakt, bijv., artikelen 259—260, moet de ondergeteekende bezwaar maken om dit in de meeste gevallen als eisch te stellen. Opzet zal toch bij de meeste overtredingen dezer verordening wel altijd aanwezig zijn en de noodzakelijkheid om te bewijzen, dat de op het misdrijf gerichte wil bestond, zoude dikwijls den overtreder straffeloosheid bezorgen. In de meeste gevallen echter is hier het objectieve feit volkomen voldoende, de aard der feiten brengt de strafbaarheid mede, het opzet blijkt reeds van zelf uit den aard van het feit.

Waarde. Het kan niet in het minst twijfelachtig zijn, dat de waarde van goederen, die voor de berekening van het invoerrecht in aanmerking behoort te komen, is de waarde in het land van invoer. De waarde van goederen toch is afhankelijk van de plaats, waar zij aangeboden worden. Er zijn goederen, waarvan de waarde ter plaatse van herkomst bijna nihil is ; juist door de verplaatsing daarheen, waar de vraag of de behoefte bestaat, wordt grootendeels de waarde bepaald. Vracht enz. staan dus niet buiten de waarde, doch vormen een element daarvan. Er zijn dan ook weinig landen. waar het systeem geldt als door den Raad wordt gewenscht en men vergete ook niet, dat de wetten — bijv. in de Ver. Staten v. N. A.—dan uitgebreide formaliteiten vorderen bij den Consul in de plaats van uitvoer, die de juistheid der aangegeven waarde moet onderzoeken en certificeeren. De ligging ver van handel- en industriecentra deelt Curaçao met menig ander land 1) en met alle landen ten opzichte van bepaalde artikelen. Van een meerderen druk, eene voor verschillende artikelen uiteenloopende verhooging, kan dan ook alleen gesproken worden, wanneer voorop gesteld wordt, dat het tegenwoordige stelsel het juiste is, welke praemisse echter niet als juist kan worden erkend. De ondergeteekende blijft het systeem van de waarde ter plaatse van herkomst zonder berekening van vracht enz. als een fout beschouwen, doch zal natuurlijk zijne bereidverklaring gestand doen, wanneer de daarbij gestelde voorwaarde wordt vervuld. In het vertrouwen, dat dit het geval zal zijn, is de verlangde verandering reeds in de nota v. wijz. opgenomen (artikelen 53 n° 6, 58).

Artikelen.

Art. 1. Onder Administratie der belastingen wordt verstaan de bestuursafdeeling der belastingen, beheerd en in één persoon vertegenwoordigd door den Inspecteur der belastingen, in welke betrekking die van Controleur I. U. D. en Acc. zal worden opgelost. Tot de Administratie zullen behooren de Ontvangers, het personeel op hunne kantoren en op dat van den Inspecteur, alsmede de recherche-ambtenaren. De wijziging van den dienst tengevolge van de reorganisatie van het belastingstelsel bestaat alleen hierin, dat de administratie van alle belastingen in eene hand zal komen.

Art. 5. Krachtens dit art. moet de regeling der kantooruren geschieden bij besluit (art. 54 Reg. Regl.) Terwijl zich hierbij administratieve overwegingen doen gelden, is het anders met diensttijd der ambtenaren aan de haven, de steigers enz. Het komt wenschelijk voor den gewonen diensttijd bij de verordening te bepalen, waartoe een nieuw lid is bijgevoegd. De gestelde uren zijn dezelfde als in Trinidad. Buiten die uren zal eenige billijke vergoeding schuldig zijn. Verg. ad. art. 24.

———

1) O. a. Suriname, waar de waarde daar ter plaatse moet worden aangegeven en, indien de factuurprijs gevolgd wordt, deze daartoe wordt verhoogd met 20 %.

Art. 8. Het voorschrift is voornamelijk ontworpen in het belang van de scheepvaart (onder de uitdrukking „handel" is scheepvaart begrepen, W. v. K.) Gewezen zij op het woord „uittreksel."

Art. 13. Onder de scheepspapieren behoort de zeebrief, art. 337 W. v. K. Wat dezen betreft is de bepaling der bestaande verordening onwettig, zie art. 13 P. B. 1871 n° 12 in verband met art. 47 Reg. Regl. Doch ook overigens zal de Raad wel evenmin als het Bestuur de contrôle uit handen willen geven ; het gaat niet aan om consuls te betrekken in de uitvoering van de landswetten, hun taak betreft de wetten van hun eigen land. Opgemerkt zij, dat het woord „afgifte" natuurlijk niet insluit het behouden ; de papieren moeten steeds zoo spoedig mogelijk teruggegeven worden. Ook nu is reeds voor alle stoomvaartlijnen behalve één de praktijk, dat de cognossementen op het douanekantoor worden overgelegd en er eenigen tijd blijven om daaruit de boekjes voor de ambtenaren op te maken, terwijl een andere maatschappij ten deele de cognossementen overlegt; bij de regeling volgens het ontwerp zal dit juist zeer beperkt worden, verg. art. 32. al 2. Art. 13 is op het besproken punt eenigszins verduidelijkt.

De inklaring behoort te geschieden door den schipper (scheepskapitein), aangezien deze de wettelijk aansprakelijke persoon is. Met den tijdelijken opslag van geloste goederen kunnen zich de agenten van stoomvaartmaatschappijen belasten, zie art. 46.

Inklaring op Zondag. Verg. Mem. v. toel. ad art. 4. In verband daarmede is het niet zeker, of inklaring op Zondag volgens de bestaande verordening wel toegelaten is (art. 4 „wettige reden"). Het ontwerp gaat dus veel verder in den geest van den Raad. Met de belangen van scheepvaart en handel ten onzent zoude het zeker niet overeen te brengen zijn om inklaring enz. op Zondag te verbieden; iets anders is het echter dat onbeperkt toe te laten ; er moet naar gestreefd worden, dat niet buiten noodzaak op Zondag wordt gelost of geladen, daar het voortdurend in dienst moeten hebben van ambtenaren meer ambtenaren noodig maakt; hetzelfde geldt van inklaring buiten de kantooruren. De beteekenis der woorden „zoo mogelijk" is, dat de scheepvaart zooveel mogelijk moet worden gefaciliteerd.

Art. 15. (V.V. ad artikel 13). De bedoelde opgave zal zich alleen voordoen bij stoomschepen, die natuurlijk inklaren volgens artikel 30, met vrachtlijsten, bevattende slechts globale, geen specifieke opgave. Aan boord der stoomschepen zijn deze vrachtlijsten voor alle goederen in verscheiden exemplaren aanwezig, mechanisch vermenigvuldigd ; van bezwaren is dan ook elders nooit iets vernomen.

Verg. intusschen § 2 der Algemeene beschouwingen en ad artikel 157.

Art. 19. De bewering, dat zich reeds gevallen voordoen, dat voor de schepen van eenige stoomvaartlijn eene doorloopende vrijstelling van de inklaring wordt verleend, moet op eene vergissing berusten. Dit geschiedt niet en kan niet geschieden. Wat de bestaande verordening betreft, deze laat geen enkele uitzondering toe ; het ontwerp is dus veel vrijgeviger. Bovendien is de inklaring een zoo weinig tijd vorderende formaliteit en volgens het ontwerp nog eenvoudiger dan thans, dat de gestelde uitzonderingsbepaling wel gemist kon worden.

Art 20. De bedoelde vrijheid te geven zoude misbruiken in de hand werken. Voorkomen moet worden, dat de goederen clandestien worden ingevoerd. Wanneer de goederen in lichters zijn gelost, zijn zij geborgen. De vrijheid om die goederen vervolgens elders

dan op de gewone plaatsen in te voeren kan dus aan de snelheid van lossing en berging niets meer afdoen.

Aangeteekend zij, dat, voorzoover bekend, lading van gestrande schepen, eenmaal in lichters geborgen, altijd met deze naar de havenplaats is vervoerd.

Art. 22. Aan het verlangen van den Raad is voldaan door een nieuw artikel 22bis.

Art. 23. Dat het vreemdelingenverkeer van groot belang is voor de kolonie, is de ondergeteekende geheel met den Raad eens. Wat de reisbagage betreft, is het de bedoeling zelfs nog verder te gaan dan de Raad zich voorstelt. Alleen wanneer koffers enz. worden vervoerd buiten tegenwoordigheid van den belanghebbende is het gewoon vrachtgoed en zal het onder den gewonen regel vallen. Doch reisbagage, die reizigers met zich voeren, zal niet eens behoeven te worden ingeklaard, maar alleen zoo noodig gevisiteerd. De ondergeteekende meent wel te kunnen zeggen, dat de behandeling gunstig zal afsteken bij die in de meeste andere landen. Er behoeft dus geen reden tot bezorgdheid te zijn in deze aangelegenheid.

Deze en de andere in het artikel bedoelde minder belangrijke onderwerpen worden juist aan regeling bij besluit overgelaten om ze te onttrekken aan de algemeene wettelijke voorschriften en naar omstandigheden zoo vrijgevig mogelijke bepalingen te kunnen vaststellen.

Art. 24. Het verschil met de bestaande verordening is niet groot, slechts 1 uur, doch 12 uren als gewone tijd voor lossing en lading is reeds lang genoeg. De dienst, die voor een groot deel in de brandende zon moet worden verricht, is voor de ambtenaren zeer afmattend, zoodat in de laatste jaren reeds verscheidenen ziek zijn geweest of den dienst wegens ziekte hebben moeten verlaten. Er zijn op Curaçao, waar jaarlijks ruim 400 stoomschepen en 1000 zeilschepen binnenkomen, slechts 4 rechercheambtenaren of commiezen. Moet er nu na 7 ure 's avonds gelost of geladen worden, dan moeten diezelfde commiezen ook nog dienst doen, wordende de hulpbeambten in daggeld bij voorkeur voor bewaking overdag of 's nachts gebezigd. De langdurige diensten kunnen op den duur niet van het personeel gevorderd worden en zullen tot aanmerkelijke vermeerdering daarvan moeten leiden, wanneer te groote eischen gesteld worden. In Trinidad is lossing en lading buiten 7 ure vm. en 4 ure nam. niet toegelaten dan met vergunning van den Inspecteur.

Tegen lossing van accijnsgoederen elders dan in de haven van elk eiland bestaat overwegend bezwaar, daar deze hoog belaste goederen altijd moeten worden geverifieerd en het wegens de kosten niet mogelijk is om aan de buitenbaaien ambtenaren te vestigen. Er is in het V. V. ook niet aangegeven welke gewichtige redenen er kunnen zijn om dranken in afgelegen baaien of op de kusten te lossen. Hier zoowel als ten opzichte van het onmiddellijk te voren behandelde zij opgemerkt dat, waar zoo dikwijls wordt geklaagd over de administratiekosten, waarop reeds de gesteldheid onzer kolonie noodzakelijk een ongunstigen invloed heeft, alles vermeden dient te worden, wat deze kosten zonder dringende noodzakelijkheid zoude verhoogen. In het Moederland kan lossing op andere plaatsen dan de aangewezen havens slechts worden vergund voor bepaalde, door den Minister van Financiën aangewezen categorieën van accijnsvrije goederen.

Art. 44, zesde lid. Het art. heeft betrekking op den tijdelijken opslag na inklaring met vrachtljsten. Deze bevatten slechts eene globale aanduiding der goederen. Wanneer nu van sommige goederen zelfs de soort (alge-

meene handelsbenaming) en hoeveelheid niet vermeld is, is er in het geheel geen contrôle meer. Daarom mogen die goederen niet tijdelijk opgeslagen worden op een niet voor afsluiting vatbaar particulier terrein of de openbare straat. Bewaking is niet mogelijk in die gevallen, tenzij men het terrein voldoende laat afzetten, waarvoor geen personeel beschikbaar is. Zooals boven reeds is gezegd, ontbreken hier douaneloodsen en afsluitbare lichters, zooals overal elders zijn. Overigens zij opgemerkt, dat het hoogst zelden voorkomt, dat de algemeene soort of hoeveelheid der goederen niet uit de scheepspapieren blijkt. De wetten in alle landen vorderen het ; verg. wetb. v. Kooph. Cur. art. 487 n°. 5. Stoomvaartmaatschappijen nemen geen goederen aan, waarvan men den aard en de hoeveelheid niet zoude willen opgeven, alleen reeds omdat van een en ander de vrachtberekening afhangt en voorts zoowel voor eigen veiligheid als wegens de moeilijkheden, die daardoor in alle havens ondervonden worden. Het ontwerp gaat in dit opzicht zoover als mogelijk is.

Art. 45. Verg. de Mem. v. toel. ad het art. Gaarne wil de ondergeteekende de gevraagde nadere toelichting verstrekken. De lossing met tijdelijken opslag volgens vrachtlijsten, waarin de goederen slechts globaal zijn omschreven, is eene faciliteit om schepen gelegenheid te geven onverwijld te lossen en te vertrekken, zonder dat nog aangifte is gedaan. Het eenige wat daarna door de belanghebbenden bij de goederen te doen is, is de goederen ten invoer aan te geven, voor doorvoer of voor opslag in entrepôt. Voor de beslissing daaromtrent en het invullen van een formulier is vijf dagen, naar de ondergeteekende meent, lang genoeg (lett. *b.*) en dooreenmenging van goederen van verschillende ladingen moet zooveel mogelijk voorkomen worden. Mocht somtijds de termijn te kort blijken, zie het tweede lid van het artikel. Sub *c* moet er bewaakt worden, hetgeen personeel kost. dus moet hier de termiju korter zijn ; de belanghebbende zal kunnen zorgen, dat hij een voor afsluiting vatbare bergplaats heeft. De lange termijn sub *a* is een zeer vrijgevige bepaling voor het geval dat het Gouvernement ruimte beschikbaar stelt.

Binnen de bedoelde termijnen doet men alzoo bijv. aangifte voor doorvoer (artikel 145), hetgeen ook kan geschieden door doorvoerlijsten in te leveren (artikel 149) ; hierop wordt de tijd voor den uitvoer naar de behoefte bepaald.

Art. 53. De aangevers moeten de waarde opgeven en zijn er verantwoordelijk voor. Overlegging van facturen zal als regel gevorderd worden. Er is hier geen verschil met de bestaande regeling.

In het artikel wordt niet gevorderd de maat, doch de maat òf het gewicht. Daar de vracht berekend wordt naar een van beiden, kan het niet voorkomen, dat een van beiden niet bekend zou zijn ; vreemde maat of gewicht is gemakkelijk te herleiden door middel van tafels. De sterkte van gedistilleerd zal aan den belanghebbende wel niet onbekend zijn, daar toch de prijs daarvan zal afhangen ; de opgave wordt overigens slechts gevorderd als wenschelijk, verkeerde opgave is nergens strafbaar gesteld. Van hetgeen overigens bij dit artikel gevorderd wordt kan niets den belanghebbende onbekend zijn, daar hij weet wat hij besteld heeft en verder zijn er de facturen en de cognossementen ; bovendien kan men altijd de goederen vooraf bezichtigen.

Art. 58. Zie § 2 in fine der Algemeene beschouwingen. In de praktijk worden in strijd met de bestaande verordening ook de kosten van assurantie en commissie afgetrokken. Het ontwerp is in overeenstemming met de praktijk.

Artt. 62, 63. Door het verschil op te heffen zoude

de prikkel om dadelijk goed aan te geven of alsnog dadelijk de onjuiste opgave te verbeteren, vervallen. Het zou ook niet billijk zijn, dat degene, die zijne aangifte nog verbetert op gelijke wijze zou behandeld worden, als degene, die het er met eene te lage aangifte op waagt, dat het gelukt.

Art. 67. Hier is waarschijnlijk een misverstand. Wanneer men de waardebepaling der Administratie betwist, blijft de betaling van het suppletoir invoerrecht en de verhooging opgeschort. Betwist men die niet, dan betaalt men en is de zaak afgeloopen, de betaling bewijst zulks. Niets anders houdt het artikel in. Ter verduidelijking is nog eenige wijziging aangebracht. Zie voorts artikel 66.

Art. 72. Het is den ondergeteekende niet bekend, dat de praktijk elders het minder wenschelijke had aangetoond om een ambtenaar der belastingen deel van de commissie te doen uitmaken. Integendeel is de zaak in het Moederland juist in anderen zin bij de wet beslist; voor den geregelden gang van zaken werd het wenschelijk geacht, dat zoodanige ambtenaar in de commissie zitting had. Zoo is het ook bij vele andere belastingen. De ambtenaar kan ook technische inlichtingen verstrekken. Bovendien is hij toch slechts een der vijf of drie leden.

De opmerking schijnt van de veronderstelling uit te gaan, dat de ambtenaar neiging zoude hebben om zoo hoog mogelijk te taxeeren, waartegen dan de overige leden in anderen zin. De ambtenaar is geheel gedésinteresseerd en vertegenwoordigt het algemeen belang; dit wordt het best gediend door samenwerking met personen uit den handel, van wie men verwachten mag, dat zij ook tot eene loyale uitvoering der verordening zullen medewerken, (Verg. artikel 76). Waar de ondergeteekende vertrouwen heeft gesteld in eene permanente commissie, waarin niet—ambtelijke personen de meerderheid zullen hebben, vleit hij zich, dat de Raad met de regeling zal kunnen instemmen.

Artt. 78. De beteekenis van dit artikel is een andere dan blijkbaar verondersteld is. Er kan hier van geen andere kosten sprake zijn dan welke aan de Administratie veroorzaakt worden, doordat het oordeel der commissie lichtvaardig of tegen beter weten in wordt ingeroepen; zij bestaan in vacatiegelden en onkosten die de commissie maakt en welke bestuurskosten zijn. Er kan hier dus geen sprake zijn van „op kosten van ongelijk", wel van een vergoeding voor aan de Administratie noodeloos veroorzaakte kosten; de aangever heeft geen kosten; verg. echter artikel 74.

Artt. 83 vlg. Gaarne had de ondergeteekende de hier uitgesproken vrees eenigszins toegelicht gezien, daar, behoudens dat van enkele zaken in verband met het entrepôtstelsel gesproken wordt, de inhoud der artikelen conform de bestaande praktijk is. Wellicht is gedoeld op de quitantien enz. in artikel 83, eerste lid, doch deze stukken zijn niets anders dan de aangiften, voorzien van een korte ambtelijke verklaring of handteekening. Omslag en uitbreiding van personeel zal dus van deze bepalingen niet het gevolg zijn.

Art. 87. Stoomschepen zullen altijd inklaren met vrachtlijsten, gevolgd door lossing en tijdelijken opslag (artikelen 43 vlg), dus behoeft de lossing niet te wachten op de aangifte. De wijze, waarop het artikel zal worden toegepast, is de gewone nl. opneming van hoeveelheid en sterkte door een paar eenvoudige werktuigen, hetgeen somtijds slechts voor een gedeelte der partij zal behoeven te geschieden. Van sterken drank in flesschen of kruiken wordt de sterkte niet opgenomen (alleen, wanneer twijfel zou rijzen of het wettelijke

percentage van 50 % werd overschreden), terwijl de hoeveelheid gemakkelijk te berekenen is uit den bekenden inhoud der flesschen. De plaats, waar de opneming geschiedt, is een der plaatsen in artikel 44 genoemd.

Art. 90, tweede lid. Gewezen zij op het derde lid. De bepalingen zijn slechts gemaakt, omdat de rechten der invoerders gewaarborgd moeten zijn, doch de ondergeteekende kan mededeelen, dat in het Moederland een tweede opneming zeer zelden voorkomt ; de verrichting is te eenvoudig om den kans op vergissing groot te doen zijn.

Art. 94, derde lid. De ondergeteekende is gaarne bereid de door den Raad gewenschte wijziging aanbrengen,

Art. 99. Onder verwijzing naar naar de Mem. v. toel. heeft de ondergeteekende de eer op te merken, dat, nu alle scheepsongelden worden afgeschaft en de andere heffingen ten laste van de scheepvaart afgeschaft of sterk verminderd, niet verder gegaan kan worden. Daargelaten dat de raming van het verlies op laatstgemelde dan te laag zoude zijn, zoude het bepaald onbillijk wezen om in de genoemde gevallen de kosten door de gemeenschap te doen dragen. Wat sub *a* betreft, zij opgemerkt, dat alle stoomschepen zoodanig zijn ingericht, dat de toegangsplaatsen tot de lading geplombeerd kunnen worden. Voor de kleine zeilschepen van Aruba en Bonaire, die eenige lading hebben ingenomen en op een stoomship wachten voor meer lading, zal getracht worden de kosten tot een minimum terug te brengen.

Ten slotte wordt er aan herinnerd, dat de bedoelde kosten, nu onder de zoogenaamde emolumenten voorkomende zoo laag mogelijk zullen worden gesteld.

Verg. verder het gezegde ad. art. 24 in fine.

Art. 104. Na ernstige overweging heeft de ondergeteekende geen bezwaar om aan het verlangen van den Raad te voldoen. Opgemerkt zij echter, dat ongedekt vervoer van zoo groote hoeveelheid niet kan worden toegelaten, zonder alle contrôle onmogelijk te maken. Dit onderwerp is overigens geregeld bij ontwerp n. **4**. Herinnerd zij hier, dat de daar voorkomende bepalingen in verband met ontwerp n° **3** dienen om het binnensmokkelen van dranken aan de kusten te voorkomen, zonder de hooge kosten te moeten maken voor bewaking der vele baaien. De vervoerbilletten, die overal bestaan, waar drankaccijns wordt geheven, zijn ingevulde gedrukte formulieren, welke vóór de aflevering van dranken naar den Ontvanger worden gezonden en daar terstond teruggegeven worden.

Art. 109. Onder opmerking, dat volgens ontwerp n° **11** niets wordt gepraejudicieerd omtrent het toelaten van drankwinkels in de buitendistricten, heeft de ondergeteekende de eer zich aan te sluiten bij de leden, die vóór de toelating zijn. Het is bekend, dat het niet—toelaten ervan niet beteekent, dat ze er niet zijn ; er wordt buiten overal drank verkocht, de wet wordt algemeen overtreden. Kan nu de drankverkoop worden beperkt naar de behoefte tot bepaalde plaatsen—waartoe de ontwerpen n°. **3** en **4** een groote hulp geven—dan zal dat zeker niet strekken tot vermeerdering van het drankmisbruik, terwijl, zooals door sommige leden terecht wordt opgemerkt, de vergunninghouders in hun eigen belang met de politie zullen samenwerken en wel zorgen, dat in hunne localiteiten geen ernstige wanordelijkheden plaats hebben, opdat hunne vergunning niet worde ingetrokken.

De beteekenis van den termijn van veertig dagen was gelegen in het derde lid. Bij nader inzien komt dit niet noodig voor, daar toch in den regel binnen weinige

dagen beslist zal kunnen worden. Het art. is gewijzigd.

Art. 110. Het artikel, dat het gewone debiet niet belemmert, behoort tot het contrôlesysteem ad artikel 104 bedoeld en zal het gewenschte gevolg hebben. Immers het belet, dat op eenig eiland dranken frauduleus worden geland en door middel van eene tapperij of winkel in consumptie worden gebracht onder de buitenbevolking.

De hoeveelheden drank, in het tweede lid genoemd, staan in zooverre met die, in art. 104 genoemd, in verband, dat eerstbedoelde niet hooger doch wel lager kunnen zijn dan laatstbedoelde. De strekking is, dat de winkelier niet in conniventie met andere personen zoodanige hoeveelheden bij hen plaatst, dat zijn eigen voorraad gedekt is ; voor gemelde personen dient art. 104.

De hoeveelheid van 1 liter in art. 110 is echter verhoogd tot 2 liter met het oog op den inhoud van een stoop jenever (1, 2, of 1, 3 liter).

Art. 111. Opgemerkt zij, dat reeds thans lijfsvisitatie in de praktijk nu en dan wordt toegepast en wel in de hoofdplaatsen ten aanzien van personen, die de schepen verlaten en zulks met het oog op frauduleuzen invoer van wapenen, amunitie, dranken enz.

Men bedenke, dat nu volgens het ontwerp bedoelde visitatie alleen buiten de hoofdplaatsen is toegelaten en in de praktijk alleen ten aanzien van de hoog belaste dranken toepassing zal vinden. Het vervoeren van ingesmokkelde dranken per flesch, geregeld, door een groot aantal personen naar centra van consumptie is een gewoon middel en wordt waarschijnlijk op een der eilanden toegepast. Ten aanzien der personen, die zich daartoe leenen, kan toch wel geen bezwaar bestaan tegen den maatregel, zonder welken de Administratie de ontduiking lijdelijk zoude moeten aanzien. Geen uitgebreide toepassing zal aan dit onderdeel gegeven worden zoolang en inzooverre zich de noodzakelijkheid niet voordoet.

Ten slotte zij aangeteekend, dat lijfsvisitatie onbeperkt bestaat in de meeste landen van Europa en Amerika en geheel West-Indië.

Het is wenschelijk, dat de bevoegdheid hier ook besta, weshalve een tweede lid aan artikel 111 is toegevoegd.

Art. 113. Overal wordt er door de belanghebbenden de voorkeur aan gegeven om zelf de goederen te ontpakken. Waar dit geweigerd wordt, is er reeds vermoeden van fraude. Wanneer geen verkeerde praktijken in het spel zijn, is het voor den belanghebbende eene kleine moeite om mede te werken tot goede toepassing der wetten, hetgeen in eene geordende maatschappij geen bijzondere eisch kan worden geacht.

Artt. 116. 117. Deze artikelen bevatten zeer gewone bepalingen, zonder welke geen contrôle mogelijk is. Nuda praecepta op te nemen zoude geen zin hebben, de voorschriften moeten ook sanctie hebben. Overigens is elders in de praktijk gebleken, dat artikel 116, laatste lid, een zeer drukkenden invloed heeft op het optreden der ambtenaren, die bovendien instructies van hunne superieuren ontvangen. De persoonlijkheid van dengene, die de betrekking van Inspecteur bekleedt, zal, meent de ondergeteekende, altijd waarborg zijn, dat met beleid en niet zonder noodzakelijkheid of zelfs eerst bij voortgezette, stelselmatige smokkelarij wordt opgetreden. De noodzakelijkheid der bepaling is overigens in de kolonie ook reeds in de praktijk gebleken.

Van artikel 117 zijn het tweede en derde lid slechts voor de toekomst ter wille van de volledigheid opgenomen. Zonder het eerste lid zouden de artikelen 109 en 110 zonder sanctie zijn.

Art. 120. tweede zinsnede. In het Moederland is in sommige gevallen weigering strafbaar gesteld, in het ontwerp niet. In dezen vorm schijnt er geen bezwaar tegen de bepaling. Het kan wel voorkomen, dat hulp tot het verplaatsen van een vat en derg. geweigerd wordt, doch dit zal wel zijn in een geval, dat het onderzoek wetsovertreding zal aantoonen. Als regel behoort te worden aangenomen, dat de burgers behooren mede te werken bij de toepassing der wetten.

Art. 125 n° 9. De ondergeteekende zoude deze vrijstelling ongaarne zien vervallen. In Suriname bestaat zij ook. Door het bepaalde in de twee laatste leden zal voorkomen worden, dat de vrijstelling buiten hare bedoeling wordt uitgebreid.

Art. 126. Eene regeling, als hier bedoeld, bestaat bijna overal (ook in het Moederland, Suriname Trinidad) en is gemakkelijk te maken. Het is ook in het belang van den Curaçaoschen handel.

De ondergeteekende vermeent, dat men zich niet heeft voorgesteld, welke hoeveelheid provisiën aan boord van een stoomschip zijn en wat de gedachte vrijstelling tengevolge zoude hebben. Het zijn gewone handelsartikelen en deze eenvoudig vrij te stellen zou beteekenen vrijheid geven om ze zonder betaling van invoerrecht en accijns aan den wal te brengen en te verhandelen. Dit gaat natuurlijk niet aan, maar daaruit volgt, dat ook geen onbeperkte vrijstelling kan worden opgenomen. De regeling kan zeer eenvoudig zijn, de hoeveelheden, die vrij gegeven worden, kunnen ruim genomen worden doch zoo, dat vrije invoer van eenige beteekenis is uitgesloten.

Artt. 126, 127. Waar de Raad wenscht, dat doorvoerartikelen vrij van recht zullen mogen worden ingevoerd, veroorlooft de ondergeteekende zich de opmerking, dat dit alles zou omvatten, daar alle artikelen kunnen worden doorgevoerd. Ten aanzien van alle artikelen moet dus in elk bijzonder geval onderscheiden worden, of zij in- of doorgevoerd worden. De invoer is belast, de doorvoer vrij; ook van de vier in het V. V. genoemde artikelen is dus de doorvoer vrij. Voorzoover re dividivi en geitenvellen van een der eilanden op Curaçao ingevoerd worden, zal door de unificatie van het belastingstelsel voortaan ook de invoer vrij zijn. Uit het buitenland komende staan zij gelijk met alle andere artikelen, die doorgevoerd worden en de tarifeering van den invoer met ½ % is uit de bestaande verordening overgenomen om de daarvoor destijds aangevoerde reden, nl. om den handel vrij te laten den opslag voor doorvoer te vermijden. Onder opmerking, dat dit beginsel eigenlijk niet geheel juist is, heeft de ondergeteekende geen overwegend bezwaar tegen de gedachte vrijstellingen. Immers, terwijl thans bedoelde artikelen, die allen grondstoffen zijn, niet in de kolonie worden verwerkt, zou er, ook wanneer dat wel mocht geschieden, geen bezwaar zijn tegen vrijdom, juist omdat het grondstoffen zijn. Het eenige bezwaar daartegen zoude zijn een theoretisch, dat de ondergeteekende niet wil laten wegen, nl. dat de vrijstelling in het door zijne eenvoudigheid eenigzins zonderlinge tarief der kolonie, waar men geen uitgewerkt tarief wenscht, niet past. De in het V. V. gewenschte vrijstellingen zijn derhalve opgenomen. Het verlies aan invoerrecht zal een kleine f 1000.— beloopen.

Op grond van het zooeven aangevoerde, met het oog op het Curaçaosche tarief, is door enkele leden zeer juist opgemerkt, dat mahoniehout niet vrijgesteld (en ook niet laag belast) behoort te worden en hetzelfde geldt voor andere houtsoorten, welke allen te noemen practisch ondoenlijk is. Op dit punt kan, afgescheiden

van het verlies aan invoerrecht, het tarief niet gewijzigd worden.

Art. 127. Sigaren en sigaretten zijn beslist een ontbeerlijk genotmiddel. Dat f 0.25 op 100 sigaren, zelfs van mindere qualiteit, te zwaar zoude drukken kan niet met grond worden beweerd. De ondergeteekende verwijst verder naar de toelichting bij de nota v. wijz- n° 3. Er is den ondergeteekende geen tarief bekend, waarbij sigaren naar de waarde worden belast, hetgeen zijn grond vindt in de groote moeilijkheid om de waarde te beoordeelen, terwijl het voor den handel ook veel ongerief zoude medebrengen. (bijv. Suriname f 3.— per KG.) De ondergeteekende beschouwt daarom een specifiek recht hier als een door zijne eenvoudigheid belangrijke verbetering.

Het laatstbetoogde geldt ook voor wijn.

De waarde van de per jaar invoerde toiletzeep is volgens de statistiek over 1906 f 4000.—, zoodat vermoedelijk de winkelverkoop aan vreemdelingen niet belangrijk is. Als een van de weinige overgebleven hoogere rechten, waardoor de meer gegoeden worden getroffen, is het behouden.

Art. 130. Aan de opmerking van den Raad is gevolg gegeven door wijziging van het artikel.

Artt. 134 vlg. Artikel 130 n° 2 en artikel 136 j° artikel 130 n° 2 hebben niet het veronderstelde gevolg; nooit kan het aanwezig zijn aan een kust van eene groote partij ingesmokkelde goederen met artikel 136 gerechtvaardigd worden, want eene dergelijke nederlage is op zichzelve verboden (artikelen 102--104) en aan den anderen kant zou vervoer krachtens artikel 130 n° 2 te dikwijls herhaald moeten worden om niet tot ontdekking van de nederlage te leiden. De eerste en tweede afdeeling van hoofdstuk III vormen tezamen een geheel; bij gebreke van de tweede afdeeling zoude de eerste alle beteekenis missen. Alleen zooals het thans in het ontwerp geregeld is, zal het niet mogelijk zijn eene eenigszins belangrijke partij gesmokkelde goederen te vervoeren; immers de bewering, dat de goederen van de kust naar de stad vervoerd worden, zal afstuiten op artikel 130 en de bewering, dat zij uit de stad afkomstig zijn en naar buiten worden vervoerd op het gemis van het volgens artikel 134 vereischte vervoerbillet (artikel 131).

De bepaling van artikel 136 j° artikel 130 n° 2 is zoo ruim, dat wel zelden een vervoerbillet noodig zal zijn. De weinige winkeliers buiten beschikken niet over veel bedrijfskapitaal en veel wordt door de buitenbevolking in de stad bij kleine hoeveelheden gekocht. Overigens is in de zeldzame gevallen, dat een vervoerbillet—d. i. de invulling van een formulier, dat men laat afteekenen—noodig zal zijn, de last toch waarlijk al zeer gering. Op de aangevoerde gronden kan de ondergeteekende de bepalingen niet uit het ontwerp laten vervallen.

Artt. 139. 140. Verzegeling is altijd mogelijk, zoo niet van laadruimen of dekkleeden, dan van de colli zelven. Ter vereenvoudiging wil de ondergeteekende echter gaarne aan den wensch van den Raad tegemoetkomen door eene wijziging.

Het vervoer tusschen de hoofdplaats en de baaien van een eiland is ook thans niet bij verordening geregeld. Omtrent dit onderwerp bestaat eene G. B. dd. 8 Juni 1883 n° 723. Van de opmerking in het V. V. gebruik makende, is door een nieuw artikel 141bis thans in de zaak voorzien.

Art. 142 *vlg.* Omtrent den doorvoer werd reeds het een en ander gezegd in § 2 der Algemeene beschouwingen. Ter nadere toelichting diene nog het volgende.

Artikel 145, derde lid, komt voor onder de algemeene bepalingen, doch zal in de praktijk bijna alleen voor kleine schepen te pas kunnen komen. Er zijne kleine stoomschepen en groote zeilschepen en een grens te trekken zoude willekeurig zijn. Er zal wel nooit aanleiding zijn om de lading van een groot schip te lossen, het artikel heeft voornamelijk op het oog de verplaatsing van een aantal colli om zoo noodig een onderzoek te kunnen doen in een geval, dat er een ernstig vermoeden van fraude bestaat of ten opzichte van den verboden doorvoer of uitvoer van wapenen en amunitie (P. B. 1871 n° 3, 1898 n° 9). Het geldt hier dus tevens zeldzame gevallen, maar juist voor die gevallen kan men den regel niet missen. Intusschen is, om de bedoeling beter te doen uitkomen, de redactie van de bepaling gewijzigd.

Artikel 156 wordt vereischt voor eene geregelde administratie. Zooals elders is gezegd, zijn aan boord van stoomschepen de vrachtlijsten in meer dan een exemplaar aanwezig. Volgens het ontwerp heeft men niets anders te doen dan die vrachtlijsten over te reiken. Verg. verder ad artikel 157.

Wat artikel 157 betreft zij opgemerkt, dat men voor de contrôle op den invoer natuurlijk moet weten, wat er in een schip is en wat er in blijft. Aard en hoeveelheid der geladen goederen zijn altijd aan den schipper bekend, komen als regel dan ook in de vrachtlijsten voor ; er is geen reden, waarom dit niet aldus zoude zijn, zoodat, tenzij onachtzaamheid de oorzaak is, gemis daarvan geene andere bedoeling kan hebben dan onttrekking aan contrôle. Groote stoomvaartmaatschappijen zullen dit niet doen. Men houde echter in het oog, dat de bepaling algemeen is, dus op alle soorten van schepen toepasselijk. Zooals hierboven reeds is gezegd, is het inleveren van volledige vrachtlijsten voor alle goederen, die zich in het schip bevinden eene geringe moeite. Niettemin — verg. de algemeene beschouwingen—heeft de ondergeteekende in het tweede lid eene wijziging aangebracht, hoewel die niet geheel vrij van bedenking is. Het voornemen bestaat om die vergunning dan aanvankelijk te verleenen aan alle in de bepaling bedoelde stoomvaartmaatschappijen. In verband met de wijziging is ook artikel 160 gewijzigd.

Art. 164. Zooals in de Mem. v. toel. is uiteengezet heeft het artikel alleen betrekking op uitvoer van goederen, uit het vrije verkeer, d. w. z. landsproducten en ingevoerde goederen, waarvan de rechten zijn betaald. Uitvoer, die in doorvoer ligt opgesloten, wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk IV, verg. art. 144 in fine. De statistiek van den uitvoer zal slechts bevatten de soorten der goederen en de hoeveelheid. De aangiften blijven in den boezem der administratie en kunnen na boeking op de statistiek vernietigd worden. Er schijnt dus geen voldoende reden om aan het Bestuur de in het algemeen belang wenschelijke kennis van den omvang van den buitenlandschen handel te onthouden.

Artt. 166. 167. 169. De ondergeteekende heeft geen bezwaar om in deze artt. de visitatie facultatief te stellen. Uitklaring vóór visitatie kan natuurlijk niet in de verordening geschreven worden. In de praktijk, in verband ook met de evenbedoelde wijziging, zal de Administratie belanghebbenden kunnen gerieven in gevallen, waarin visitatie achterwege zal kunnen worden gelaten. Verg. artikel 22 bis, tweede lid en het K. B. dd. 1871. P. B. n°. 3, houdende verbod van uitvoer van oorlogsbehoeften.

Art. 168. Verg. hierboven ad art. 13 in fine.

Artt. 188.—197. Oorlogschepen. Onder verwijzing naar het gezegde in § 2 der Algem. besch. worden deze

artikelen ingetrokken. De thans noodig wordende bepalingen zijn ingevoegd, terwijl in verband hiermede in ontw. n°s. **4** en **5** nog enkele wijzigingen zullen worden aangebracht.

Artt. 209 vlg. Met voldoening heeft de ondergeteekende de meening vernomen, dat Curaçao niet langer van een entrepôtstelsel verstoken mag blijven. De redenen van het onderscheid tusschen Gouvernements- en particuliere entrepôts zijn ontvouwd in de Mem. v. toel.

Art. 211 is nader gewijzigd om voor opslag in particuliere entrepôts van accijnsvrij goed nog meer faciliteit te verleenen. Particulier entrepôt voor accijnsgoederen komt niet noodig voor, omdat ontw. n° **4** de bergplaatsen onder genot van crediet voor den accijns kent; particuliere entrepôts zouden niet in dezelfde localen mogen zijn als de bergplaatsen, derhalve is het eenvoudiger en kost het minder ambtenaren om voor accijnsgoed alleen Gouvernementsentrepôt te hebben. Zooals uit het bovenstaande nader blijkt, gaat het hier slechts om het lage invoerrecht, dat volgens P. B. 1881 n°. 23 thans in elk geval betaald moet worden.

Art. 215. Het begrip schuld omvat ook nalatigheid.

De entrepôts zijn onder wederzijdsche sluiting van de Administratie en den handel; niemand kan dus bij de goederen komen buiten medeweten en bijzijn van iemand van den handel. De Administratie kan zich overigens in geenen deele belasten met de verzorging of behandeling der goederen, dit is de zaak van belanghebbenden (artt. 214, 221). Ook in Gouvernements entrepôt wordt alleen ruimte beschikbaar gesteld.

De bepaling van het tweede lid is niet onbillijk. Het entrepôt is aan te merken als eene faciliteit voor den handel, waarbij de betaling der rechten wordt opgeschort. Doch die rechten zijn schuldig van de hoeveelheid bij den opslag bevonden; de gewone vermindering of bederf van goederen in entrepôt zoude ook hebben plaats gehad, wanneer die goederen, ten invoer aangegeven, elders waren opgeslagen geweest. Bovendien zal men geen goederen aan spoedig bederf onderhevig of waarvan de verpakking onvoldoende is, in entrepôt opslaan. Alzoo moet verantwoord worden wat ingeslagen is, zonder dat men telkens verplicht zij tot omstandige visitatie.

Art. 229. Met deze bepaling wordt geen nieuw beginsel geïntroduceerd, zie B. W. artikel 1384, derde lid. Het komt den ondergeteekende voor, dat het juist hard zoude zijn dengene te straffen, die een last uitvoert van iemand, van wien hij afhankelijk is en dezen, den eigenlijken dader, vrij te laten uitgaan.

Art 235. De ondergeteekende sluit zich aan bij de leden, die meenen dat de bepaling ook op vaartuigen toepasselijk moet zijn om doel te treffen. Verg. ook de opmerking in het V. V. ad artikel 246. Verg. omtrent de vrijlating tegen zekerheid artikel 237.

Art. 236, laatste lid. De ondergeteekende meent, dat de locale omstandigheden eene dergelijke bepaling noodig maken. Zij bestaat dan ook reeds, zie artikel 35 P. B. 1881 n° 23.

Dat de burgers hunne medewerking verleenen bij de uitvoering van de wetten komt niet meer dan natuurlijk voor en is een beginsel, dat aan alle moderne wetgevingen ten grondslag ligt. De ondergeteekende heeft echter gemeend het artikel te moeten aanvullen met het doel om schadeloosstelling mogelijk te maken.

Art. 240. Dit artikel staat in verband met artikel 237, hetwelk buiten eenige zeldzame gevallen, de gelegenheid geeft om de zaken terstond terug te erlangen. Artikel 240 dient om te voorkomen, dat men opzettelijk

de zaken in handen der Administratie laat. Men bedenke hierbij, dat de ambtenaren kunnen zijn misleid geworden en ook dat bij rechterlijke uitspraak dikwijls veel afhangt van eene uitlegging, op grond waarvan kan worden beslist, dat de wet verkeerd is toegepast, terwijl er feitelijk wel degelijk gesmokkeld is.

Art. 243. De ondergeteekende heeft geen bezwaar om aan het verlangen van den Raad te voldoen.

Art. 246. Onder waardeering voor de opmerking zij er opgewezen, dat de verbeurdverklaring volgt uit artikel 245, tweede lid. In de redactie is een wijziging aangebracht om de zaak buiten twijfel te stellen.

Artt. 240. 249. Deze artikelen bevatten de sanctie van de bepalingen omtrent de inklaring en kunnen daarom niet gemist worden. Dat goederen in het schip zijn, die niet op de vrachtlijsden staan, komt zelden voor ; het omgekeerde meer. Een en ander behoeft echter niet voor te komen, daar men toch aan boord de vrachtlijsten kan wijzigen. Verder geeft het ontwerp hier veel faciliteiten. De artt. 28 of 36 kunnen toegepast worden, waartegen wel nooit bezwaar zal zijn, zoolang niet van toeleg tot smokkelen is gebleken. Er behoeft dus geen vrees te bestaan voor bezwaar voor de scheepvaart, die zelve trouwens kan medewerken tot het vermijden van vergissingen. In het Moederland zijn die vergissingen in verloop van tijd sterk verminderd.
Den regel opheffen echter zoude beteekenen alle contrôle opheffen, daar de inklaring de basis is.

Art. 250. Verg. ad artt. 248. 249. Opgemerkt zij hier nog, dat hij gebreke van dit art. de straf volgens art. 248, tweede lid slechts zoude zijn verbeurdverklaring, hetgeen hier, waar de waarde van het artikel gering en de accijns, die men poogde te ontduiken, hoog is, niet voldoende zoude zijn.

Art. 258. Aan den wensch van den Raad is gevolg gegeven door wijziging.

Art. 259. In het artikel blijkt een schrijffout te zijn ingeslopen ; het woord „en” in den vóórlaatsten regel moet zijn ; „of”, hetgeen veranderd is. De zin is thans overeenkomstig de bedoeling van den Raad.

Art. 268 laatste lid. Zie ad art. 236, laatste lid.

Art. 271. Verg. art. 39 Reg. Regl.

Willemstad, den 3[den]. februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—3.

Algemeene verordening op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 6.

Aan *art. 5* wordt als eerste lid toegevoegd : De gewone diensttijd voor den dienst der invoerrechten en accijnzen is van 7 ure voormiddags tot 4 ure namiddags.

In het *tweede lid* vervallen de woorden „voor den dienst der invoerrechten en accijnzen".

In *art. 6* sub *a* wordt in de plaats van „de kantooruren" gelezen „den gewonen diensttijd".

In *art. 13, eerste lid* worden de woorden „aan den cerstaanwezend ambtenaar" vervangen door : „op Curaçao aan den daartoe aangewezen ambtenaar en op „de overige eilanden ten kantore van den Ontvanger" en wordt in de plaats van de woorden „met afgifte" gelezen „onder vertooning".

In *art. 19* wordt na hetgeen sub 3° voorkomt tusschengevoegd :

„4° Oorlogschepen, behalve wanneer koopmansgoe„deren worden vervoerd, welke niet tot gebruik van de „officieren en verdere bemanning bestemd zijn."

In *art. 20, derde lid* worden de woorden : „Dergelijke goederen, in lichters overgenomen zijnde" vervangen door : „Wanneer goederen uit schepen, op de kus„ten gestrand of verongelukt, in lichters overgenomen zijn"

Aan *art. 22* wordt de volgende zinsnede toegevoegd:

„Voor doorgevoerde goederen, die niet weder worden „uitgevoerd, zullen de invoerrechten en accijnzen ver„schuldigd zijn."

Na art. 22 wordt een nieuw art. tusschengevoegd, luidende :

Artikel 22 bis.

Schepen, naar elders bestemd, die binnenvallen uit nood of om orders, kunnen met derzelver lading weder vertrekken zonder betaling van invoerrecht of accijns, doch zal inmiddels plombeering, verzegeling of bewaking worden toegepast. Wanneer het geheel of een gedeelte der lading bestemd wordt tot lossing om niet weder te worden ingenomen, zullen de gewone bepalingen toepasselijk zijn.

Wanneer die schepen uit een der plaatsen, in artikel 12 genoemd, vertrokken zijn, zullen de goederen, voorzooverre blijkt, dat zij in bedoelde plaatsen in de schepen zijn geladen geweest en invoerrecht en accijns zijn betaald, vrij zijn van invoerrecht en accijns en zullen

overigens de gewone bepalingen van toepassing zijn.

Na art. 29 wordt een nieuw art. tusschengevoegd, luidende :

Artikel 29 bis.

Wanneer iemand verlangt goederen van boord van een oorlogschip aan den wal te brengen. is hij verplicht daarvan vooraf aangifte te doen overeenkomstig de vijfde afdeeling van dit Hoofdstuk met gelijktijdige betaling van de wegens die goederen verschuldigde invoerrechten en accijnzen.

Eerst na de betaling wordt tot lossing overgegaan ; deze mag niet geschieden zonder voorkennis van de ambtenaren, aan wien de quitantiën van betaalde belasting moeten worden vertoond.

Overigens zijn de bepalingen van de vijfde, zesde en zevende afdeeling van dit Hoofdstuk toepasselijk.

In art. 40 eerste lid wordt in de plaats van: ,,in wier" gelezen: ,,van stoomvaartondernemingen, in welker".

In *art. 44, zesde lid* wordt in de plaats van ,,hoedanigheid" gelezen "hoeveelheid".

In *art. 53 n° 6* worden de woorden ,,den loopenden prijs in de Kolonie" vervangen door ,,de bepalingen van artikel 58".

In *art. 55, tweede lid* vervallen de woorden ,,eerste lid".

In *art. 58, eerste lid,* worden de woorden ,,Onder den loopenden prijs in de Kolonie, bij artikel 53 sub 6 bedoeld, wordt verstaan" vervangen door : ,,De waarde der goederen wordt gesteld op"

en aan het slot toegevoegd : ,,en de kosten van emballage, transport, assurantie, en commissie".

In het *tweede lid,* vervallen de woorden, voorkomende na het woord ,,herkomst".

In *art. 67* wordt vóór het woord ,,invoerrecht" tusschengevoegd : ,,suppletoir."

In *art. 77* wordt na het woord ,,leden" ingevoegd: ,,en deskundigen".

In *art. 94* wordt na het woord ,,openbaar" tusschengevoegd: ,,met inachtneming der plaatselijke gebruiken."

In *art. 97, tweede lid,* wordt na het woord ,,bepalingen" tusschengevoegd : ,,betreffende gemelde onderwerpen".

In *art. 99, sub b* wordt in de plaats van ,,14, 17 en 19" gelezen : ,,17 en 22 bis."

en *sub c* na het woord ,,gevallen": ,,van de artikelen 14, 19, 26, 40, 41, 44 en 91."

In *art. 104, sub 3°* wordt na het woord ,,bedraagt;" bijgevoegd: ,,voor eigenaars of huurders van plantages ,,zal echter de hoeveelheid zijn 12 liter ;"

In *art. 106 eerste lid* wordt na het woord huizen ,,ingevoegd ; ,,of panden"

en in het tweede lid na het woord ,,mits" : ,,wat de huizen of panden betreft".

In *art. 109, eerste lid* vervallende woorden, voorkomende na het woord ,,Inspecteur."

Het *derde lid* van het artikel vervalt.

In *art. 110* wordt in de plaats van ,,1 liter" gelezen ,,2 liter"

Aan *art. 111* wordt een tweede lid toegevoegd, luidende :

„Met machtiging van den Inspecteur zijn de ambtenaren bevoegd tot visitatie van personen, die zich van boord van in het gebied der Kolonie zich bevindende schepen aan den wal begeven".

In *art. 117* wordt in de plaats van de woorden „de vergunning van den Gouverneur of de Administratie" gelezen: „vergunning krachtens deze verordening".

In *art. 125*, zooals reeds gewijzigd, wordt na n°. 19 ingevoegd :

20° Onbewerkte dividivi.
21° Onbewerkte mangrovebast.
22° Onbereide huiden en vellen.

In *art. 130, n° 1* vervalt het woord „de".

Aan het slot van het art, wordt toegevoegd :

„9° Strandgoederen, onder gelijke beperking als in n° 7 gemeld."

In *art. 140, eerste lid*, wordt na het woord „moeten" tusschengevoegd: „zoo mogelijk."

Na art. 141. wordt ingevoegd het volgende nieuwe artikel, luidende :

Artikel 141 bis.

De bepalingen van deze afdeeling zijn mede toepasselijk op het vervoer over zee, uit een der plaatsen, in artikel 12 genoemd, naar eene andere plaats op de kust van eenzelfde eiland der kolonie of omgekeerd, zonderdat eenig ander gebied wordt aangedaan en zonderdat gemeenschap plaats heeft met vaartuigen, van het buitenland komende of daarheen gaande ; behoudens, dat voor het uitoefenen van deze kustvaart de schippers moeten zijn voorzien van eene schriftelijke vergunning daartoe, op Curaçao van den Gouverneur en op de andere eilanden van den Gezaghebber en onverminderd de bestaande en bij besluit des Gouverneurs nog vast te stellen bepalingen omtrent het vervoer van voortbrengselen van landbouw of veeteelt.

In de gevallen, bij dit artikel bedoeld, geschiedt de aangifte ten kantore, hetzij van den Ontvanger, hetzij van den Districtsmeeester of anderen ambtenaar, door den Gouverneur aangewezen, alle welke laatstbedoelde ambtenaren ten aanzien van de kustvaartuigen dezelfde bevoegdheden hebben als de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen.

In *art. 144, laatsten regel*, vervallen de woorden: „der volgende afdeelingen."

Het *laatste lid* van *art. 145* wordt gelezen als volgt :

„Wanneer goederen worden doorgevoerd met het-
„zelfde schip, waarmede zij zijn aangebracht, behoeven
„zij niet te worden gelost dan wanneer of voorzooverre
„de ambtenaren de lossing voor de visitatie noodig
„achten."

Art 157, tweede lid, wordt vervangen door het volgende :

„Aan stoomvaartondernemingen, in welker vaar-
„plan een eiland der kolonie is opgenomen en geregeld
„wordt aangedaan, kan door den Administrateur van
„Financiën eene doorloopende vergunning worden ver-
„leend om de voor doorvoer zonder overlading bestemde
„goederen op de vrachtlijsten slechts te omschrijven op
„de wijze als bij artikel 40, eerste lid, bepaald. In dat
„geval worden de schepen tot hunne uitklaring op
„kosten der belanghebbenden door de ambtenaren be-
„waakt. De vergunning kan ten allen tijde worden
„ingetrokken."

Aan het slot van *art. 160* wordt toegevoegd : „mits in het geval van artikel 157, tweede lid, de vrachtlijsten vooraf worden aangevuld met de opgaven, volgens artikel 155, eerste lid, vereischt".

In *art. 166* wordt vóór het woord „gevisiteerd" tusschengevoegd: „zoo noodig."

In *art. 167* wordt vóór de woorden „de visitatie" tusschengevoegd: „zoo noodig."

In *art. 169* worden de woorden „visitatie en uitklaring moeten geschieden" vervangen door: „uitklaring, zoo noodig na visitatie, moet geschieden."

In *art. 171* worden de woorden „de vorige Hoofdstukken" vervangen door : „deze verordening."

In *art 173* wordt in de plaats van „15den Juni 1897 te Washington" gelezen : „26 Mei 1906 te Rome."

In *art. 177* wordt het woord „Inspecteur" vervangen door „Ontvanger."

Hoofdstuk VII vervalt en wordt na art. 182 gesteld : „Artikelen 183—197 (vervallen)."

Aan het slot van *art. 205* staat „op" lees : „opgezegd."

In *art 211, eerste lid* wordt na het woord „genoten" tusschengevoegd : „'wat particuliere entrepôts betreft „voor onbepaalden tijd en wat Gouvernementsentrepôt „betreft,"

In *art. 225, tweede regel* wordt in de plaats van „entrepôt" gelezen : „Gouvernementsentrepôt."

Na *art. 225* wordt ingevoegd een nieuw artikel, luidende :

Artikel 225 bis.

„Met iederen entrepositaris wordt door de Adminis„tratie, voor elk entrepôt afzonderlijk, eene rekening „gehouden.

„Op die rekening worden als debet gebracht de goe„deren

„*a.* volgens de laatste opneming ;

„*b.* daarna opgeslagen blijkens de afgeteekende do„cumenten ;

„*c.* in Gouvernementsentrepôt op naam van den „entrepositaris overgeboekt ;

„en in het credit :

„*a* de uitslagen met betaling van invoerrecht ;

„*b* die met bestemming tot opslag in een ander en„trepôt ;

„*c* die met bestemming tot wederuitvoer ;

„*d* de hoeveelheden, in Gouvernements entrepôt op „naam van een ander overgeboekt;

„*e* het bij opneming in entrepôt bevonden tekort, na„dat voorzooveel particulier entrepôt betreft, de invoer„rechten deswege zijn voldaan ;

„*f* het op de nieuwe rekening over te brengen saldo."

In *art. 236* wordt aan het laatste lid de volgende zinsnede toegevoegd : „Aan den bewaarnemer kan eene „vergoeding worden toegekend tot een bedrag, door den „Gouverneur te bepalen."

In *artt. 238, 239, 240* wordt telkens in de plaats van „goederen" gelezen „zaken."

In *art. 240* wordt het woord „verkeerde" vervangen door „onrechtmatige."

In *art. 243 tweede lid* wordt aan het slot toegevoegd: „ , indien daartoe termen zijn.”

In *art 245* wordt in de plaats „f. 500.—” gelezen: „f. 50.—”

In *art. 246, vóórlaatsten regel,* wordt in de plaats van „straffen” gelezen : „hoofdstraffen.”

In *art. 247* wordt in de plaats van „f. 100” gelezen : “f. 25”.

In *art. 249* wordt in de plaats vau „zesmaal” gelezen „driemaal”.

In de *artt. 250, 253, 257, 261, 262, 263* wordt in de plaats van „tienmaal” gelezen „vijfmaal”

In *art. 258* wordt „f. 25.—“ vervangen door „f. 5.—”

In *art. 259, vóórlaatste regel* wordt het woord „en” vervangen door „of”.

In *art. 269* wordt in de plaats van „f. 25.—” gelezen „f. 10.”

In *art. 274* wordt in de plaats van „1907” gelezen „1908.”

In *art. 275* vervallen de woorden „de loodsgelden”.

Willemstad, den 3n. Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907–1908–3.

Algemeene verordening op den in- uit-en doorvoer en de accijnzen.

EINDVERSLAG.

N°. 7.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,
ED. S. LANSBERG.
A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—3.

Algemeene verordening I. U. D.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 8.

Art. 12, vijfde t/m. elfde regel wordt gelezen :
„Op Curaçao : in de haven ;
„op Bonaire : naar de reede van Kralendijk ;
„op Aruba : naar de Paardenbaai ;
„op St. Martin : naar Grootbaai vóór Philipsburg ;
„op St. Eustatius ; naar de landingsplaats vóór „Oranjestad ;
„op Saba : naar de Fortbaai of de Ladder."

Art. 24, tweede en derde lid, wordt vervangen door het volgende :

"De lossing moet geschieden : op Curaçao in de ha„ven, wordende de ligplaats der schepen nader aange„wezen door den Havenmeester in overleg met den In„specteur ; op de overige eilanden aan den Gouverne„mentssteiger of, bij het ontbreken van zoodanigen stei„ger, aan de door den Gouverneur te bepalen landings„plaats.

„In bijzondere gevallen kan de Inspecteur vergun„nen om elders te lossen, in welk geval de lading gedu„rende de reis naar de bijzondere losplaats onder verzege„ling of bewaking kan worden gesteld en de kosten van „bewaking en toezicht door de ambtenaren ten laste van „de belanghebbenden komen. Deze vergunning wordt „niet verleend voor accijnsgoederen".

In *art. 52* vervalt het woord „scheepsmakelaars".

In *art. 55, eerste lid* wordt in de plaats van "15 December" gelezen : „1 November".

Art. 79 wordt gelezen als volgt :

Indien de aangever het volgens deze Afdeeling verschuldigde niet heeft betaald binnen veertien dagen nadat de waarde onherroepelijk vaststaat, wordt het op de gestelde zekerheid verhaald. Is geen zekerheid gesteld, dan worden de goederen tot verhaal van het verschuldigde door de Administratie verkocht en wordt de zuivere opbrengst op rekening van het verschuldigde aan de koloniale kas verantwoord.

Bedraagt de zuivere opbrengst van den verkoop meer dan verschuldigd is, dan vervalt het meerdere aan de koloniale kas, indien het niet binnen twee jaren na den verkoop door den aangever is opgevorderd.

Art. 124 wordt gelezen als volgt :

„Bij de berekening van het invoerrecht worden de onderdeelen van het kilogram, den liter of den gulden als geheel gerekend.

Aan *Art. 125*, zooals gewijzigd, wordt toegevoegd :

23 Vlaggen en wapenborden, bestemd voor consulaten.
24 Versche vruchten.
25 Steenkolen.

Het tarief in *art 127*, zooals gewijzigd, wordt vervangen door het volgende

Art. 127.

Het invoerrecht bedraagt :

Artikelen.	Maatstaf.	Invoerrecht
Aardappelen	100 K. G.	f. 1.—
Aardewerk en porcelein, met uitzondering van dakpannen, metselsteenen en vloertegels	waarde	10 %
Automobielen	,,	10 %
Beschuit, fijne [A]	,,	10 %
Bier	de hectoliter	f. 1.—
Boter	100 K. G.	f. 7.50
Gedistilleerd [B]	de hectoliter ad 50 % alcohol bij 15° C	f. 1.—
Glas en glaswerk, alle soorten	waarde	10 %
Hooi	,,	3 %
Kaarsen	de K. G.	f. 0.10
Kaas	100 K. G.	f. 5.—
Mais	64 liter	f. 0.10
Margarine	100 K. G.	f. 5.-
Meel, mais	90 K. G.	f. 0.25
Meel, tarwe- en rogge-	90 K. G.	f. 0.35
Metaalwaren, geémailleerde	waarde	10 %
Meubelen	,,	10 %
Orgels	,,	10 %
Piano's	,,	10 %
Runderen	het stuk	f. 7.50
Rijst	100 K. G.	f. 1.—
Rijtuigen	waarde	10 %
Rijwielen	,,	10 %
Sigaren	100 stuks	f. 0.40
Sigaretten	100 stuks	f. 0.05
Suikerbakkerswerk en chocolade	waarde	10 %
Timmerhout	,,	3 %
Vleesch, gedroogd of gezouten	,,	3 %
Vruchten, geconfijt of ingemaakt	,,	10 %
Vuurwerk	,,	20 %
Wijn	de hectoliter	f. 2.50
Zeep, gewone ongeparfumeerd	waarde	3 %
Zeep, geparfumeerd en zeeppoeder	,,	10 %
Alle goederen hierboven niet genoemd en niet vrijgesteld	,,	4 %

Hetgeen onder ,,bijzondere bepalingen" sub C voorkomt vervalt.

Aan *art. 138* wordt een derde lid toegevoegd, luidende :

,,In beide gevallen geschiedt de invoer op het eiland ,,van invoer onder de bepalingen van Hoofdstuk II.

Aan *art 141* wordt eene nieuwe zinsnede toegevoegd, luidende :

Door de afgeteekende documenten wordt de akte van inklaring, voorzooveel de in deze afdeeling bedoelde goederen betreft, aangezuiverd.

Art 161 wordt gelezen :

De inlading en uitvoer van goederen mag slechts geschieden ter plaatsen in artikel 12 genoemd, behoudens de vergunning en met dezelfde uitzondering als bij dat artikel bepaald.

Toelichting.

Art. 12, 24, 79, 138, 141, 161. Redactieverbeteringen.

Art. 55 en *art. 125 n° 23.* Gewijzigd op verzoek der Regeering.

Art. 125 n°. 24. Deze zaken worden thans, hoewel in strijd met de wet, vrijgelaten. Bekrachtiging dier praktijk komt wenschelijk voor.

Art. 125 n°. 25. Het groote belang voor Curaçao om zich verder te ontwikkelen als steenkolenstation heeft ondergeteekende er toe geleid om een verderen stap te doen door steenkolen geheel vrij te stellen. Opgemerkt zij, dat in alle overige deelen van het Rijk die vrijstelling bestaat, als ook bijv. op St. Thomas en Trinidad. In 1902 (latere gegevens zijn niet voorhanden) werden op St. Thomas i ngevoerd 72000 ton, te Curaçao in de laatste jaren gemiddeld 29000 ton.

Art. 127. De ondergeteekende, van meenning blijvende, dat een algemeen percentage van 5% den voorkeur verdient, heeft niettemin naar aanleiding van 's Raads bezwaren naar eene bevredigende oplossing getracht, voornamelijk door wijziging van het onderwerpelijke artikel en is er in geslaagd om de noodige aequivalenten te vinden in de bij het eindverslag aangegeven richting van enkele specifieke rechten, wanneer het algemeene invoerrecht wordt gesteld op vier percent.

Op twee speciale punten meent te ondergeteekende hierbij nog tegemoet te kunnen komen. Ten eerste meent de ondergeteekende de als nadeelig geboekte post ad f 4000 wegens te hooge raming der grondbelasting ongeb. eigendommen op Curaçao te kunnen terugnemen, aangezien dit zijn grond vond in de gemiddeld in totaal z. i. te hooge bestaande taxatie der gebouwen.

Het tweede punt geldt het specifieke recht op maisen tarwemeel. Verscheiden jaren zijn deze in de officieele prijscourant getarifeerd geweest op resp. f 6. en f 10., terwijl inderdaad de prijzen zelden lager dan f 7.50 en f 12. schijnen geweest te zijn ; statistieken zijn daaromtrent over de laatste tien jaren niet voorhanden, doch de ondergeteekende hecht groote waarde aan des Raads verklaring dienaangaande. In dit licht beschouwd zou het invoerrecht in de plaats van f 0.18 en f 0.30 hebben moeten bedragen f0.22[5] en f 0.36. Stelt men de rechten op rond f 0.25 en f 0.35 , dan is er inderdaad geen verzwaring van druk ; tot gemelde cijfers is derhalve een wijziging mogelijk en kan het daaruit resulteerende cijfer van ± f 4600 als voordeelig geboekt worden.

Tegen een verschillend invoerrecht op de verschillende eilanden der kolonie moet de ondergeteekende echter, waar de gelijkstelling een der hoofdaanleidingen tot de herziening was, het vroeger uiteengezette standpunt handhaven.

Wat het tarief der invoerrechten betreft, kan de ondergeteekende dan de concessie doen om het algemeene percentage van 5 op 4 terug te brengen en het verder benoodigde te vinden door de door den Raad aangegeven specifieke rechten uit te breiden tot eenige andere artikelen van algemeene consumptie in zoodanigen geest, dat voor geen enkel artikel het specifieke recht zwaar te noemen is.

In verband met de vrijstelling van steenkolen, de wijzigingen in de grondbelasting en gebruiksbelasting, de boeking van nog f 2000 meer uit de zegelbelasting (verg. de desbetreffende nota van wijziging) is dan benoodigd een bedrag van ± f 18.000, welk bedrag gevonden kan worden uit evengemelde specifieke rechten. Deze rechten zijn zoodanig berekend, dat bij verhooging der eenheidswinkelprijzen met resp. 1, 2½, 5 cent enz., niet alleen het invoerrecht wordt terugge-

vonden, doch nog een zekere marge van winst voor den handel er in begrepen is.

De stand der cijfers na de aangebrachte wijzigingen is dan de volgende :

Nadeelig.

Het saldo-nadeelig was	f 3300
Geen verhooging gebruiksbelasting Cur. Ar. Bon	2800
doch integendeel verlaging	2500
Loterijzegel	3000
Geheele vrijstelling steenkolen	1400
Verlaging gebruiksbel. electr. licht	300
Algemeen invoerrecht teruggebracht van 5 op 4%	21400
	f 34700

Voordeelig.

Als nadeelig geboekte post grondbelasting geannuleerd	f 4000
Grondbelasting geb. Cur. Ar. Bon. 0.6% in plaats 0.5%	6600
Zegelbelasting hooger geraamd	2000
Hoogere opbrengst van spec. rechten mais- en tarwemeel	4600
Overige specifieke rechten, meer	18000
	f. 35200

Willemstad, den 18. April 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

1907/8 N° 4

Gedistilleerd-accijns.

ZITTING 1907—1908 — **4.**

Gedistilleerdaccijns.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent den accijns op gedistilleerd door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing van een accijns op gedistilleerd.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

Voor de toepassing dezer verordening wordt als grondslag aangenomen de hectoliter gedistilleerd, bij eene warmte van vijftien graden van den honderddeeligen thermometer, die vijftig liters zuiveren alcohol bevat.

Artikel 2.

Elke aangegeven of opgenomen hoeveelheid gedistilleerd, waarin de alcohol in eene andere verhouding voorkomt of dat eene andere warmte heeft dan volgens artikel 1, wordt voor het berekenen van den accijns en waar dit verder voor de toepassing dezer verordening te pas komt, tot de sterkte van het in artikel 1 bedoelde gedistilleerd herleid, overeenkomstig de bepalingen van het volgende artikel.

Artikel 3.

Tot het bepalen van de sterkte en het verrichten van de herleiding, voorgeschreven bij artikel 2 worden bij besluit van den Gouverneur vastgesteld:

a. de inrichting van den vochtweger tot het opnemen van gedistilleerd, dat na overhaling niet is vermengd met andere zelfstandigheden dan alcohol en water;

b. de tafels, welke voor de verschillende inzinkingen van den vochtweger en de verschillende warmtegraden aanwijzen, hoeveel liters zuiveren alcohol bevat zijn op een hectoliter van het onderzochte gedistilleerd, de liters uitgedrukt in percenten en de alcohol herleid tot den in artikel 1 vermelden warmtegraad;

c. voorschriften nopens het onderzoeken van de sterkte van gedistilleerd, dat vermengd of bereid is met zelfstandigheden, die de juiste opneming der sterkte met den vochtweger verhinderen.

De sterkte van het gedistilleerd wordt in de aangiften, documenten en andere stukken, in overeenstemming met de voormelde tafels, steeds in percenten en tienden van percenten vermeld.

Artikel 4

Bij de herleiding eener aangegeven of opgenomen hoeveelheid gedistilleerd wordt, wanneer die hoeveelheid een hectoliter ad vijftig percent of meer bedraagt, de uitkomst zonder onderdeelen van liters, en wanneer die hoeveelheid minder dan een hectoliter bedraagt, de uitkomst zonder onderdeelen van deciliters aangewezen.

De breuken van een halven liter of een halven deciliter en daarbeneden worden niet gerekend en daarboven voor geheelen genomen; met uitzondering echter voor het geval, dat dit invloed mocht uitoefenen op het al of niet bestaan van overtreding wegens over- of ondermaat, als wanneer de juiste uitkomst der herleiding tot grondslag voor de berekening van accijns en boete genomen wordt.

Artikel 5.

Onder gedistilleerd worden, behalve de onvermengde door overhaling verkregen alcoholhoudende vloeistoffen, begrepen:

a. likeuren, bitters en dergelijke gedistilleerde dranken;

b. reukwaters, vernis en alle andere met alcohol bereide vloeistoffen, geen dranken zijnde, voorzoover die vloeistoffen eene hoogere sterkte hebben dan in verhouding van vijf liters zuiveren alcohol op den hectoliter bij den in artikel 1 vermelden warmtegraad.

Artikel 6.

De met alcohol bereide vloeistoffen, in artikel 5 *b* bedoeld, worden geacht eene sterkte te hebben van negentig percent.

Zoete likeuren worden geacht eene sterkte te hebben van vijftig percent.

Alle ander gedistilleerd, ingevoerd op flesschen of kruiken, kleiner dan twee liter, wordt geacht eene sterkte te hebben van vijftig percent, ook gedurende den opslag in eene bergplaats, als bij Hoofdstuk II bedoeld, behoudens opneming op den voet van artikel 51, waartoe de ambtenaren steeds bevoegd zijn, in welk geval de herleiding naar de bevonden sterkte geschiedt.

Artikel 7.

De accijns op het gedistilleerd van de in artikel 1 als grondslag aangenomen hoeveelheid en sterkte bedraagt vijf en twintig gulden en bij grootere of kleinere hoeveelheid en hoogere of lagere sterkte naar evenredigheid.

Artikel 8.

Voorzoover niet het tegendeel is vermeld, wordt, waar in de volgende artikelen gesproken wordt van eene hoeveelheid gedistilleerd, daaronder verstaan de hoeveelheid gedistilleerd, dat bij een warmte van vijftien graden van den honderddeeligen thermometer vijftig liters zuiveren alcohol op den hectoliter bevat en bij hoogere of lagere sterkte, na herleiding overeenkomstig de artikelen 2, 3 en 4, eene grootere of kleinere hoeveelheid naar evenredigheid.

Artikel 9.

In alle documenten, krachtens deze verordening af te geven, zal de tijd worden uitgedrukt, waarvoor zij geldig zijn.

HOOFDSTUK II.

BETALING EN CREDIET.

EERSTE AFDEELING.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 10.

Bij invoer tot verbruik wordt de accijns tegelijk met het

invoerrecht betaald ten kantore, waar de aangifte volgens artikel 53 der Algemeene Verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen (hierna verder aangeduid door de letters A.V.) geschiedt, en wordt deswege eene quitantie afgegeven op den voet van artikel 41.

De accijns is verder vorderbaar bij den uitslag van het gedistilleerd tot binnenlandsch verbruik uit entrepôt of uit eene bergplaats, als bij de volgende Afdeeling bedoeld.

Artikel 11.

Behalve tot verbruik, tot doorvoer of tot opslag in entrepôt volgens de A.V. en deze verordening, kan gedistilleerd, met uitzondering van dat in artikel 5 letter *b* bedoeld, bij den invoer worden aangegeven om, na betaling van het invoerrecht, onder genot van verlengbaar crediet voor den accijns te worden ingeslagen in bergplaatsen, als bij de volgende Afdeeling bedoeld.

Artikel 12.

Inslag onder genot van crediet kan in geen kleinere hoeveelheid geschieden dan van vijf hectoliter.

De inslag kan geschieden: rechtstreeks van buitenslands, uit entrepôt of met overschrijving van zoodanig crediet uit andere bergplaatsen.

Artikel 13.

Houders van bergplaatsen, in de volgende Afdeeling bedoeld, genieten onder zekerheidstelling crediet voor den accijns:

a. telkens voor een kalenderkwartaal voor het gedistilleerd, bij den aanvang van gemeld tijdperk in eene berplaats aanwezig;

b. tot het einde van elk kalenderkwartaal en verlengbaar volgens letter *a* voor het gedistilleerd, gedurende dat tijdperk op den voet van dit Hoofdstuk in eene bergplaats ingeslagen.

Artikel 14.

Het crediet wordt niet verlengd:

a. wanneer bij het einde van een kalenderkwartaal de voorraad in eene bergplaats niet meer bedraagt dan 15 hectoliter;

b. wanneer gedurende het afgeloopen kalenderkwartaal minder uit de bergplaats is uitgeslagen dan 10 hectoliter.

Artikel 15.

De accijns van het gedistilleerd, dat in den loop van een kalenderkwartaal volgens artikel 23, letter *h*, tot binnenlandsch verbruik uit eene bergplaats geacht wordt te zijn uitgeslagen, is telkens voor een derde gedeelte van het bedrag invorderbaar in drie termijnen, die vervallen op den 15[den] van de maanden van het volgende kalenderkwartaal.

Bij gebreke van voldoening vóór of op de vervaldagen wordt de geheele verschuldigde som terstond ingevorderd.

Artikel 16.

Bij besluit van den Gouverneur kan, onder de noodige voorzieningen tegen misbruik, bij den uitvoer naar buitenslands van likeuren, bitters of andere dergelijke alcoholhoudende dranken, in de Kolonie vervaardigd met gedistilleerd, waarvan de accijns betaald is, eene tegemoetkoming worden verleend ter vergoeding van den betaalden accijns van het gebezigde gedistilleerd tot zoodanig bedrag als billijk zal voorkomen, mits de uitvoer geschiede in eene hoeveelheid van minstens vijftig liter.

Tweede Afdeeling.

Bergplaatsen.

Artikel 17.

Aan handelaren in gedistilleerd kan door den Inspecteur

worden vergund om in de plaatsen, in artikel 102 A.V. genoemd, bergplaatsen te hebben tot inslag van gedistilleerd onder genot van verlengbaar crediet voor den accijns, onder wederzijdsche sluiting van de zijde der Administratie en des handelaars (hierna verder genoemd „bergplaatsen").

Geen andere goederen dan gemeld gedistilleerd mogen in die bergplaatsen aanwezig zijn, behalve in het geval en onder de bepalingen van artikel 15 der Wijnverordening 1907.

Artikel 18.

Hij, die op het tijdstip van de inwerkingtreding dezer verordening eene bergplaats tot opslag van gedistilleerd in gebruik heeft, levert binnen veertien dagen na dat tijdstip en hij, die later eene bergplaats in gebruik verlangt te stellen, levert minstens acht dagen te voren bij den Inspecteur eene onderteekende aangifte in, vermeldende ten aanzien dezer bergplaats:

a. de plaats en dagteekening der aangifte.

b. den naam of de firma en de woonplaats van den eigenaar en van den houder.

c. de straat en het nummer en de verdere aanduiding van de ligging der bergplaats.

d. eene nauwkeurige beschrijving van de bergplaats en den toegang, met aanduiding van de belendingen.

De aangever, die te eeniger tijd eenige verandering verlangt te brengen in hetgeen sub *b*, *c*, of *d* is aangegeven, levert deswege vooraf eene aanvullingsaangifte in.

Artikel 19.

De Inspecteur geeft, indien hij geen bezwaar tegen de toelating heeft, binnen acht dagen na het inleveren eener aangifte eene schriftelijke vergunning op naam tot het hebben van de daarin omschreven berplaats af.

De vergunning wordt niet afgegeven, wanneer de bergplaats niet voldoet aan de vereischten bij het volgende artikel gesteld.

Wanneer de belanghebbende zich met de weigering der vergunning bezwaard acht, kan hij binnen acht dagen in beroep komen bij den Administrateur van Financiën. Het bezwaarschrift wordt ingeleverd bij den Ontvanger.

De vergunning kan ten allen tijde door den Inspecteur worden ingetrokken met het gevolg, dat al het verschuldigde volgens de rekening binnen drie dagen moet worden aangezuiverd.

Artikel 20.

Eene bergplaats mag slechts één toegang hebben, welke toegang aan een openbaren weg moet zijn.

De bergplaats moet voor voldoende afsluiting vatbaar zijn ter beoordeeling van den Inspecteur en mag geen gemeenschap hebben met eenig ander gebouw of eenig ander gedeelte van hetzelfde gebouw.

Artikel 21.

Boven den ingang eener bergplaats moet een opschrift geplaatst worden, houdende in duidelijke letters in olieverf de woorden: *„Bergplaats van gedistilleerd"*, met bijvoeging van den naam des handelaars of der firma.

Bij verzuim hiervan wordt de nalatige door den Ontvanger schriftelijk gewaarschuwd om binnen drie dagen hieraan te voldoen.

Artikel 22.

De belanghebbenden kunnen, na voorafgaande kennisgeving aan den Ontvanger en onder het toezicht der ambtenaren, hun in een bergplaats neergelegd gedistilleerd verpakken, oversteken, versnijden, aanvullen, of eenige andere behandeling doen ondergaan, zonderdat daarbij echter mag worden gebruik gemaakt van zoodanige zelfstandigheden, die het

opnemen van de sterkte door den vochtweger zouden kunnen verhinderen.

Overtapping van gedistilleerd van fust op flesschen of kruiken of omgekeerd is verboden.

Werkzaamheden in de bergplaats, waaronder begrepen in- en uitslag, zijn niet toegelaten tusschen 6 ure namiddags en 6 ure voormiddags.

De bergplaatsen zijn voor belanghebbenden niet toegankelijk op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen, noch op den eersten en laatsten werkdag van elk kalenderkwartaal, op alle welke dagen evenmin inslag of uitslag kan plaats hebben.

DERDE AFDEELING.

Rekening en Aansprakelijkheid.

Artikel 23.

Tusschen de Administratie en den handelaar, die genot van crediet heeft (hierna verder genoemd „handelaar"), wordt ten kantore van den Ontvanger betreffende elke bergplaats eene rekening gehouden.

Op de rekening worden als debet gebracht:

a. de hoeveelheid, bij den aanvang van het kalenderkwartaal voorhanden;

b. de inslagen bij invoer;

c. de inslagen uit entrepôt;

d. de inslagen met overschrijving van crediet;

en als credit:

e. de uitslagen met overschrijving van crediet, aan anderen of aan zichzelven naar een andere bergplaats;

f. de uitslagen met bestemming tot uitvoer naar buitenslands;

g. de hoeveelheid, volgens het tweede lid van dit artikel, op de rekening van het volgende kalenderkwartaal als debet over te brengen;

h. de hoeveelheid, die geacht wordt tot binnenlandsch verbruik te zijn uitgeslagen, zijnde de hoeveelheid, die overblijft, wanneer de crediteeringen volgens letters *e* tot en met *g* van het debet der rekening zijn afgetrokken.

Artikel 24.

De handelaar is aansprakelijk voor den accijns van het gedistilleerd, waarvoor hij overeenkomstig de bepalingen dezer verordening in rekening wordt aangeslagen.

Crediteering der rekening wegens elke hoeveelheid gedistilleerd op een overschrijvingsbillet of een consent tot uitvoer uitgeslagen, geschiedt niet dan nadat het overschrijvingsbillet of consent, voorzien van de voorgeschreven verklaringen of afteekeningen, ten kantore is terugontvangen.

Artikel 25.

Tot verkrijging van verlenging van het crediet levert de handelaar op den laatsten werkdag van elk kalenderkwartaal vóór tien ure des voormiddags bij den Ontvanger tegen bewijs eene onderteekende aangifte in van de hoeveelheid en de sterkte van het gedistilleerd, in elk zijner bergplaatsen voorhanden.

De aangifte wijst aan het getal gevulde fusten van elke soort met den inhoud en de sterkte van het gedistilleerd in elk fust, alsmede voor gedistilleerd op flesschen of kruiken van elke soort het getal gevulde flesschen of kruiken van denzelfden inhoud, met den inhoud afzonderlijk voor elke partij, die bij elkander is gepakt en van andere partijen afgescheiden.

In de aangifte mogen niet begrepen worden partijen gedistilleerd, elk minder dan 17.5 liter inhoudende.

Indien de aangifte niet op tijd is ingeleverd, wordt de verlenging van het crediet niet verleend.

Artikel 26.

De Ontvanger kan op den dag der aangifte of op den

eersten daaropvolgenden werkdag de opneming gelasten van den voorraad gedistilleerd in eene bergplaats, waarvoor aangifte is gedaan volgens het vorige artikel.

De handelaar is verplicht de door hem aangegeven fusten van elke soort en de verschillende partijen gedistilleerd op flesschen of kruiken van elke soort afzonderlijk aan de ambtenaren aan te wijzen, de fusten zoodanig te plaatsen, dat de opneming gevoegelijk kan geschieden en, voorzoover de ambtenaren dit vorderen, de hokken, kisten of manden, waarin zich flesschen of kruiken bevinden te doen ontpakken, bij gebreke waarvan de betrokken fusten of partijen flesschen of kruiken niet in de opneming begrepen worden.

Wanneer bij de opneming een tekort op de aangifte wordt bevonden, wordt voor de toepassing van artikel 14 en van het tweede lid van artikel 23 slechts de werkelijk aanwezige hoeveelheid als voorraad beschouwd.

Er bestaat overtreding, wanneer het tekort vijf ten honderd of meer bedraagt, berekend over den geheelen voorraad, welke volgens de aangifte in dezelfde bergplaats aanwezig moet zijn.

Artikel 27.

De handelaar is gehouden, om vóór den 10[den] van elk kalenderkwartaal zijne credietrekening over het afgeloopen kalenderkwartaal met den Ontvanger af te sluiten en die afsluiting mede te teekenen.

Bij gebreke van hieraan te voldoen, wordt de rekening eenzijdig door den Ontvanger gesloten volgens de bij hem berustende registers en bescheiden, zonderdat de handelaar tegen de uitkomst in verzet kan komen. De Ontvanger geeft hem alsdan schriftelijk kennis van de uitkomst der afsluiting.

Misstellingen in eene afgesloten rekening kunnen binnen zes maanden na de afsluiting op machtiging van den Administrateur van Financiën worden hersteld.

Vierde Afdeeling.

Uitslag.

Aangifte bij uitslag.

Artikel 28.

De handelaar, die gidistilleerd verlangt uit te slaan, levert ten kantore des Ontvangers eene onderteekende aangifte in, vermeldende:

a. de plaats en dagteekening;

b. den naam, het beroep en de woonplaats des aangevers;

c. de ligging van de bergplaats, waaruit de uitslag zal geschieden;

d. den naam, het beroep en de woonplaats van dengene, voor wien het gedistilleerd bestemd is, behalve bij uitvoer naar buitenslands, in welk geval het land en, zoo zulks bij besluit van den Gouverneur wordt bepaald, ook de plaats van bestemming wordt opgegeven;

e. de ligging van de bergplaats of het andere gebouw, waar de inslag zal geschieden;

f. de soort, de hoeveelheid en de sterkte van het gedistilleerd, in schrijfletters; voor dat op flesschen of kruiken van minder dan twee liter afzonderlijk;

g. het getal en de merken of nummers der fusten, kelders of manden;

h. de namen van den vervoerder en van het vaar- of voertuig of wel eene andere voldoende aanwijzing van het middel van vervoer, ter beoordeeling van den Ontvanger;

i. de opgave der bestemming, namelijk om uit te slaan tot binnenlandsch verbruik, met overschrijving van crediet of om uit te voeren naar buitenslands;

k. den te volgen weg, voor zoover die kan opgegeven worden, ter beoordeeling van den Ontvanger;

l. het tijdstip, waarop de uitslag verlangd wordt te zullen hebben. plaats

Uitslag met overschrijving van crediet.

Artikel 29.

Geen uitslag met overschrijving van crediet mag geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van vijf hectoliter.

Artikel 30.

Vóór den uitslag van gedistilleerd uit eene bergplaats om in eene andere bergplaats met overschrijving van crediet te worden ingeslagen, geeft de Ontvanger aan den afleveraar op diens schriftelijke aangifte een overschrijvingsbillet af, aanwijzende de hoeveelheid en de sterkte van het gedistilleerd, den naam en de woonplaats van den ontbieder en de dagteekening der verzending.

Na den inslag stelt de ontbieder op het billet de verklaring, dat hij verlangt de daarin vermelde partij gedistilleerd op zijne rekening te doen overschrijven. Hij levert daarna het billet in bij den Ontvanger ter debiteering van de ontvangen partij gedistilleerd op zijne rekening.

Het bij het vorige lid bepaalde is mede van toepassing op de volgbrieven, waarop gedistilleerd rechtstreeks van buitenslands of uit entrepôt wordt ingeslagen.

De debiteering geschiedt steeds op de rekening over het kalenderkwartaal, waarin het overschrijvingsbillet of de volgbrief is ingeleverd.

Uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands.

Artikel 31

Uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands onder afschrijving van den accijns mag niet anders geschieden dan op een door den Ontvanger na aangifte te verleenen consent tot uitvoer, en in geen mindere hoeveelheid dan van vijf hectoliter.

Indien na de aangifte en vóórdat de goederen gebracht zijn buiten de bergplaatsen bijzondere omstandigheden den uitvoer beletten of daarvan doen afzien, zal, op de schriftelijke verklaring deswege van den aangever, bij de terugbezorging van het verkregen document daarop gesteld, de aangifte worden beschouwd als niet geschied.

Artikel 32.

Het gedistilleerd zal na de verificatie bij den uitslag onder bewaking worden gesteld tot na de inlading, waarna de schipper eene verklaring moet teekenen, dat hij de goederen in zijn schip ontvangen heeft, en zich verantwoordelijk stelt voor den uitvoer.

Artikel 33.

Bij den uitvoer zal door de ambtenaren het consent worden ingetrokken, afgeteekend en ten kantore van den Ontvanger terugbezorgd.

Artikel 34.

De op een consent tot uitvoer uitgeslagen hoeveelheid gedistilleerd wordt op de rekening des afleveraars afgeschreven.

Wanneer het consent niet binnen den bepaalden tijd en behoorlijk afgeteekend ten kantore der afgifte is terugontvangen, wordt de accijns vorderbaar op den voet van artikel 15.

Uitslag tot binnenlandsch verbruik.

Artikel 35.

Geen uitslag tot binnenlandsch verbruik mag door een handelaar geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van vijftig liters, en alleen tot inslag in de plaatsen, bij artikel 102 A.V. genoemd.

Artikel 36.

Na aangifte geeft de Ontvanger een vervoerbillet in dubbel af, waarvan één exemplaar wordt ter hand gesteld aan den afleveraar en het andere dient tot bewijs van den inslag.

Het vervoerbillet vermeldt:

a—l. dezelfde opgaven als bij artikel 28 zijn omschreven;

m. den tijd voor het vervoer toegestaan, welke tijd zoodanig kan worden gesplitst, dat het vervoer tot op zekere afstanden binnen den daarvoor afzonderlijk aangegeven tijd moet volbracht zijn;

n. of de afteekening van het vervoerbillet door de ambtenaren al dan niet moet geschieden bij den uitslag en bij den inslag.

HOOFDSTUK III.

ENTREPÔT.

Artikel 37.

Alle buitenlandsch gedistilleerd, met uitzondering van dat in artikel 5 letter *b.* bedoeld, kan in Gouvernementsentrepôt worden opgeslagen, mits in geen geringere hoeveelheid dan van vijf hectoliter.

Artikel 38.

Van het in Gouvernementsentrepôt opgeslagen gedistilleerd wordt met elken entrepositaris eene rekening gehouden, waarop worden gebracht, in het debet:

a. het saldo der vorige rekening;

b. de hoeveelheden, bij invoer tot opslag in entrepôt aangegeven;

c. de hoeveelheden, op naam van den entrepositaris overgeboekt;

en in het credit:

d. de hoeveelheden, uitgeslagen met betaling van den accijns;

e. de hoeveelheden, uitgeslagen tot inslag onder crediet;

f. de hoeveelheden, uitgeslagen tot uitvoer naar buitenslands;

g. de hoeveelheden, op naam van een ander overgeboekt;

h. het op de nieuwe rekening over te brengen saldo.

Artikel 39.

Geen overboeking of uitslag volgens letters *c, d, f* en *g* van het vorige artikel mag geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van twee hectoliter, en volgens letter *e* van vijf hectoliter gedistilleerd, tenzij eene geringere hoeveelheid als restant in entrepôt mocht zijn overgebleven.

Artikel 40.

Na aangifte overeenkomstig artikel 216 A.V. zullen in de gevallen, bij artikel 38 genoemd, door den Ontvanger worden afgegeven, in dat sub:

b. een consent tot opslag in entrepôt;

c. en *g.* een entrepôtbewijs, geteekend door degenen, van en op wier namen overboeking wordt verlangd;

d. eene accijnsquitantie;

e. een volgbrief;

f. een transitopaspoort;

Artikel 41.

Het consent tot opslag in entrepôt houdt in:

a.—k. dezelfde opgaven als bij artikel 28 onder die letters voorgeschreven;

m. en *n.* dezelfde opgaven als bij artikel 36 onder die letters voorgeschreven.

Het entrepôtbewijs houdt in:

a. g en *i.* dezelfde opgaven als bij artikel 28 onder die letters voorgeschreven.

De accijnsquitantie houdt in:

a.—l. dezelfde opgaven als bij artikel 28 onder die letters voorgeschreven;

m. en *n.* dezelfde opgaven als bij artikel 36 onder die letters voorgeschreven;

o. het bedrag van den betaalden accijns.

De volgbrief houdt in:

dezelfde opgaven als voor het consent tot opslag in entrepôt hierboven bepaald.

Het transitopaspoort houdt in:

a.—d., f.—i. en *l.* dezelfde opgaven als bij artikel 28 onder die letters voorgeschreven.

Artikel 42.

Geen volgbrief, transitopaspoort of entrepôtbewijs wordt aan den entrepositaris afgegeven dan nadat door hem ten genoege van den Ontvanger ter plaatse, waar het entrepôt is gelegen, zekerheid is gesteld voor het bedrag van den accijns van het voor uitslag aangegeven gedistilleerd.

Crediteering der entrepôtrekening geschiedt niet dan nadat de volgbrief, het transitopaspoort of het entrepôtbewijs, voorzien van de afteekening door de ambtenaren ten kantore is terugontvangen.

Op de uitslagen, volgens artikel 38 letter *f.* is het bepaalde bij de artikelen 31 tot en met 34 eerste lid toepasselijk. Wanneer het transitopaspoort niet binnen den bepaalden tijd en behoorlijk afgeteekend ten kantore van afgifte is terugontvangen, wordt de accijns terstond ingevorderd. Artikel 34, derde lid, is ten deze toepasselijk.

Artikel 43.

Het bepaalde bij artikel 22 is ten opzichte van in Gouvernementsentrepôt opgeslagen gedistilleerd van toepassing, behoudens dat telkenmale de vergunning van den Inspecteur noodig is.

HOOFDSTUK IV.

VERVOER EN VERIFICATIE.

Artikel 44.

Behalve hetgeen bij de twee vorige Hoofdstukken is voorgeschreven zijn op het vervoer van gedistilleerd en de verificatie bij den uitslag, gedurende het vervoer en bij den inslag de volgende bepalingen toepasselijk.

Artikel 45.

Het is verboden om zonder dekking door het vereischte document:

a. gedistilleerd, onverschillig in welke hoeveelheid, uit eene bergplaats uit te slaan of aldaar in te slaan;

b. gedistilleerd in eene grootere hoeveelheid dan van een liter, ongeacht de sterkte, uit eene grossierderij, slijterij of eenig ander niet sub *a* bedoeld gebouw uit te slaan;

c. gedistilleerd in eene grootere hoeveelheid dan van een liter, ongeacht de sterkte, op het onvrije terrein, bij artikel 130 A.V. bedoeld, te vervoeren of aldaar in te slaan.

Artikel 46.

Op het onvrije terrein mogen zonder document worden vervoerd en ingeslagen, reukwaters, vernis en andere bij artikel 5 letter *b* bedoelde vloeistoffen, in eene hoeveelheid van boven één en tot beneden vijf liter, ongeacht de sterkte, mits:

a. op de kist, de mand, of het pakket, waarin de verzending geschiedt, of op het daaraan gehechte adres duidelijk zijn vermeld de woorden: „Alcoholhoudende vloeistof";

b. de namen en woonplaatsen des afzenders en des ontbieders op het adres of in den vrachtbrief vermeld zijn;

c. de flesschen of kruiken van opschriften voorzien zijn, waarin de soort der vloeistof vermeld is.

Indien eenige der bedoelde vermeldingen onjuist is gedaan, wordt zij geacht niet gedaan te zijn.

Artikel 47.

Op het onvrije terrein mogen personen beneden den ouderdom van zestien jaren geen gedistilleerd vervoeren, hoe gering de hoeveelheid ook zij, zonder voorzien te zijn van een geldig document.

Het gedistilleerd, dat vervoerd wordt in strijd met dit verbod, kan met de flesschen of andere voorwerpen, waarin het zich bevindt, in beslag genomen en voor zoover het volumen minder dan vijf liter bedraagt, zonder rechtsvervolging vernietigd worden.

Artikel 48.

Tot den uitslag, en op het onvrije terrein, tevens tot het vervoer en den inslag van veraccijnsd gedistilleerd boven de hoeveelheid van één liter, waartoe volgens artikel 45 *b* en *c* en artikel 47 een document noodig is, wordt een geleibillet vereischt.

Het geleibillet moet aanwijzen:

a. de plaats en dagteekening der afgifte;

b. den naam, het beroep en de woonplaats des verzenders;

c. de ligging van de grossierderij, slijterij of ander gebouw, waaruit de uitslag zal geschieden;

d. den naam, het beroep en de woonplaats van dengene, voor wien het gedistilleerd bestemd is;

e. de soort, de hoeveelheid en de sterkte van het gedistilleerd van elke soort;

f. het getal, de merken of nummers der fusten, kelders of manden;

g. den naam des vervoerders en de aanwijzing van het middel van vervoer;

h. den te volgen weg;

i. het tijdstip van ingang;

k. den tijd voor het vervoer toegestaan, welke tijd zoodanig kan worden gesplitst, dat het vervoer tot op zekere afstanden binnen den daarvoor afzonderlijk aangegeven tijd moet volbracht zijn;

l. of de afteekening van het geleibillet door de ambtenaren al dan niet moet geschieden bij den uitslag, bij het vertrek uit de bebouwde kom eener plaats, op de daartoe aan te wijzen posten onderweg en bij den inslag.

Artikel 49.

Het geleibillet wordt ten kantore des Ontvangers aangevraagd met overlegging van eene quitantie van betaalden accijns, een vervoerbillet als bij artikel 36 bedoeld, een geleibillet of een peilbewijs, waarop de Ontvanger het tot uitslag aangegeven gedistilleerd afschrijft.

Geen geleibillet wordt afgegeven:

a. wanneer hij, die het geleibillet aanvraagt, overeenkomstig Hoofdstuk V aan peiling onderworpen is: op de quitantiën, geleibilletten of peilbewijzen, bedoeld bij artikel 59, tweede lid;

b. wanneer hij, die het geleibillet aanvraagt, niet aan peiling onderworpen is: op de quitantiën, vervoerbilletten of

geleibilletten, vallende onder artikel 55, of die ouder zijn dan drie maanden na de afgifte, welke tijd echter, mits vóór zijn afloop, door den Ontvanger kan worden verlengd.

De Ontvanger is bevoegd om in geval van overlijden of bij verhuizing van personen, die niet aan peiling onderworpen zijn, de afgifte van een geleibillet bij ontstentenis van een behoorlijk bewijs van wettigen inslag toe te laten, mits van de herkomst van het gedistilleerd op voldoende wijze blijkt.

Artikel 50.

De ambtenaren zijn bevoegd om bij elken uit- of inslag van gedistilleerd de verificatie te verrichten.

Een en ander moet steeds geschieden:

a. bij uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands;

b. bij opslag in- en uitslag uit entrepôt;

c. bij in- of uitslag, wanneer het op het document is voorgeschreven.

Artikel 51.

Indien bij uitslag en vervoer van gedistilleerd op flesschen of kruiken in kelders de ambtenaren verificatie noodig achten, wordt minstens een twintigste tot hoogstens een tiende der partij, door de ambtenaren te kiezen, aan de verificatie onderworpen met het gevolg, dat de hoeveelheid en sterkte der geheele partij naar de uitkomst dezer verificatie wordt berekend.

Bij bevinding, dat de uitgekozen kelders een gelijk aantal flesschen of kruiken van dezelfde grootte bevatten, zal het voldoende zijn uit elk dier kelders twee of drie flesschen of kruiken aan de verificatie te onderwerpen, mits daarbij geen termen tot bekeuring worden gevonden.

Artikel 52.

De handelaar of andere belanghebbende is gehouden om, wanneer de verificatie bij den in- of uitslag moet geschieden, den ambtenaren de op te nemen partij of partijen gedistilleerd, afgescheiden van andere, aan te wijzen.

Bij gebreke daarvan wordt de afteekening van het document geweigerd.

Artikel 53.

De ambtenaren stellen na de verificatie op het document en op het dubbel eene verklaring nopens hunne bevinding.

Zij vermelden daarin bij den uitslag, behalve de bevonden hoeveelheid en sterkte, ook het wan der fusten en de werkelijke inzinking des vochtwegers en den warmtegraad.

Bij den inslag teekenen zij het document voor conform af, wanneer geen grooter verschil bestaat dan van een ten honderd op de herleide hoeveelheid tot de sterkte van vijftig percent.

Artikel 54.

Er bestaat overtreding, wanneer bij uitslag op de aangegeven hoeveelheid een grooter verschil in over- of ondermaat dan van twee ten honderd voor gedistilleerd op fust en van vier ten honderd voor gedistilleerd op flesschen of kruiken bevonden wordt, beide na herleiding tot de sterkte van vijftig percent.

Artikel 55.

Documenten tot uitslag, vervoer en inslag van gedistilleerd zijn niet geldig, wanneer de daarin of in artikel 53 voorgeschreven afteekeningen bij uitslag, bij vertrek uit de bebouwde kom, op de posten onderweg of bij den inslag niet zijn geschied, of wanneer de tijd, welke voor eenigen bepaalden, afzonderlijken afstand is voorgeschreven, niet is in acht genomen.

Artikel 56.

De documenten, in het vorige artikel bedoeld, moeten, om geldig te zijn, steeds bij het uitgeslagen, vervoerd of ingeslagen wordende gedistilleerd aanwezig zijn en den ambtenaren op hunne eerste aanvraag worden vertoond.

De vervoerder is gehouden om bij het aanbieden van een document ter afteekening, hetzij bij vertrek, onderweg of bij den inslag, den ambtenaren het gedistilleerd op hunne aanvraag ter verificatie te vertoonen. Wanneer een schipper gedistilleerd, bestemd tot uitvoer naar buitenslands, heeft ingeladen en de vereischte verklaring deswege heeft onderteekend, is hij ten allen tijde tot aan den uitvoer tot dat vertoonen gehouden.

Artikel 57.

Wanneer bij de verificatie van gedistilleerd, dat vervoerd of ingeslagen wordt, een grooter verschil bestaat dan van een twintigste op de sterkte in het document vermeld, wordt de geheele partij als niet gedekt beschouwd.

Wanneer bij zulk eene verificatie geen of geen geringer verschil in de sterkte, maar een verschil bestaat op de hoeveelheid in het document vermeld, beide na herleiding tot de sterkte van vijftig percent, wordt:

a. bij een grooter verschil dan van vijf ten honderd in over- of ondermaat, de geheele partij als niet gedekt beschouwd;

b. bij een verschil in overmaat van boven een tot en met vijf ten honderd, alleen de overmaat als niet gedekt, en bij een verschil in ondermaat met een consent tot uitvoer, een ondermaat van boven twee tot vijf ten honderd voor gedistilleerd op fust, en van boven vier tot vijf ten honderd voor gedistilleerd op flesschen en kruiken als overtreding beschouwd;

c. eene overmaat van één ten honderd of minder, of een ondermaat op consent tot uitvoer van twee ten honderd of minder voor gedistilleerd op fust en van vier ten honderd voor gedistilleerd op flesschen of kruiken en op eenig ander document van vijf ten honderd niet als overtreding beschouwd.

Artikel 58.

Belanghebbenden zijn bevoegd om bij alle verificatiën van gedistilleerd, die in hunne gebouwen, bij den uitslag, het vervoer of den inslag geschieden, terstond daarna op den voet van artikel 90 A.V. eene herverificatie te vragen.

Wanneer voor de verificatie — of de herverificatie — het nemen van proeven moet geschieden, is de belanghebbende verplicht daartoe de flesschen te leveren, die de ambtenaren noodig achten.

De proeven worden steeds in dubbel genomen en wordt daaraan met het zegel der Administratie een etiket bevestigd, waarop de noodige aanwijzigingen worden gesteld, tot mede-onderteekening waarvan de belanghebbende wordt uitgenoodigd.

HOOFDSTUK V.

PEILINGEN.

Artikel 59.

De ambtenaren zijn bevoegd met schriftelijken last van den Ontvanger of Inspecteur om het gedistilleerd in de winkels of andere inrichtingen in artikel 109 A.V. bedoeld aan te peilen.

Als documenten, die volgens artikel 110 A.V. den voorraad moeten dekken, zijn niet geldig:

a. quitantiën, geleibilletten en peilbewijzen, vallende onder artikel 55 of die ouder zijn dan drie maanden na de afgifte, welke tijd, mits vóór den afloop, door den eersten ambtenaar ter plaatse kan worden verlengd;

b. quitantiën of geleibilletten, waarop de uitslag moest zijn geschied, vroeger dan de laatste peiling.

Bij elke peiling maken de ambtenaren een relaas of peilbewijs op, dat aan den belanghebbende wordt uitgereikt. De documenten tot het dekken van den voorraad vertoond, worden ingetrokken.

Een overmaat van twee ten honderd op de hoeveelheid gedistilleerd, die door bewijzen gedekt is, wordt niet in aanmerking genomen.

Van elk binnentreden eener woning tot het verrichten der peiling zal door de ambtenaren proces-verbaal worden opgemaakt, waarvan een afschrift aan den bewoner zal worden uitgereikt.

Artikel 60.

De winkeliers en andere personen, in artikel 110 A.V. bedoeld, zijn gehouden om den ambtenaren op hunne aanvraag al het gedistilleerd in hunne winkels of andere lokalen aan te wijzen.

HOOFDSTUK VI.

BRANDERIJEN EN DISTILLEERDERIJEN.

Artikel 61.

Omtrent branderijen en distilleerderijen worden de noodige bepalingen bij Koloniale verordening vastgesteld, zoodra daaraan behoefte blijkt te bestaan.

Onder branderij wordt verstaan eene stokerij, waar gedistilleerd vervaardigd wordt uit gegiste grondstoffen.

Onder distilleerderij wordt verstaan eene stokerij, waarin alleen moutwijn of ander gedistilleerd door overhaling gezuiverd of tot drank gestookt wordt.

Artikel 62.

Het is verboden in de Kolonie eene branderij of distilleerderij te hebben, alsmede eenige inrichting, die als zoodanig zoude kunnen worden in werking gebracht, zonder schriftelijke vergunning van den Gouverneur.

Zoodanige vergunningen worden niet verleend zoolang de verordening, in het vorige artikel bedoeld, niet in werking is getreden.

Artikel 63.

Wanneer de ambtenaren eene overtreding van artikel 62 vermoeden, zijn zij ten allen tijde bevoegd de gebouwen, waarin zij vermoeden dat de overtreding wordt gepleegd, binnen te treden en is het bepaalde bij artikel 119 A.V. toepasselijk.

HOOFDSTUK VII.

STRAFFEN.

Artikel 64.

Hij, die verzuimt om binnen den daarvoor bepaalden termijn een opschrift overeenkomstig artikel 21 te plaatsen, wordt gestraft met eene boete van f 10 voor elke ingegane week na bedoelden termijn.

Artikel 65.

Indien er een tekort bestaat op den volgens artikel 25 aangegeven voorraad gedistilleerd, opgenomen volgens artikel 26, wordt de aangever gestraft met eene boete, gelijkstaande met het bedrag van den accijns der hoeveelheid, die boven de toegelaten speling te kort is bevonden.

Artikel 66.

Bij uitslag van gedistilleerd uit eene bergplaats of inslag

aldaar, niet gedekt door een geldig document, wordt de handelaar, uit wiens bergplaats de uitslag geschiedt, of hij, die den inslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van het onwettig uit- of ingeslagen gedistilleerd, doch minstens f 100 en verbeurdverklaring van dat gedistilleerd.

Indien de overtreding plaats heeft tusschen 6 ure namiddags en 6 ure voormiddags is het minimum der boete het dubbele.

Artikel 67.

Bij uitslag van gedistilleerd in grootere hoeveelheid dan een liter, ongeacht de sterkte, uit eenig in artikel 46 letter *b* bedoeld gebouw, of bij zoodanigen inslag als bedoeld in artikel 46 letter *c*, niet gedekt door een geldig document, wordt hij, uit wiens gebouw de uitslag geschiedt of hij, die den inslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van het onwettig uit- of ingeslagen gedistilleerd, doch minstens f 25 en verbeurdverklaring van dat gedistilleerd.

Artikel 68.

Indien strafbare over- of ondermaat bij uitslag van gedistilleerd overeenkomstig artikel 54 bestaat, wordt hij, uit wiens gebouw de uitslag geschiedt, gestraft met eene boete van vijfmaal het bedrag van den accijns, wegens het verschil boven de toegelaten speling.

Artikel 69.

Bij vervoer van gedistilleerd in eene grootere hoeveelheid dan van één liter, ongeacht de sterkte, niet gedekt door het vereischte geldige document, wordt, onverminderd het bepaalde bij de artikelen 66 en 67, de vervoerder gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal den accijns van het onwettig vervoerde uit- of ingeslagen gedistilleerd, doch minstens f 50 en worden het gedistilleerd, de voertuigen en gespannen in beslag genomen en verbeurd verklaard.

Artikel 70.

Bij vervoer of inslag van gedistilleerd, niet ten volle gedekt door het daarbij aanwezige document, of het bestaan van ondermaat bij vervoer of consent tot uitvoer in de gevallen, voorzien bij artikel 57 letter *b*, wordt de vervoerder of degene die den inslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal den accijns wegens overmaat of ondermaat.

Artikel 71.

Indien het gedistilleerd niet aanwezig is in of op het daartoe opgegeven vaar- of voertuig, of het gedistilleerd niet vertoond wordt in het geval, bedoeld bij artikel 56 tweede lid, wordt de vervoerder gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van het in de betrekkelijke documenten vermelde gedistilleerd, doch minstens f 100.

Artikel 72.

Bij overtreding van een der bepalingen van artikel 22, 43, 52, 58 tweede lid, of 60 wordt in het geval van artikel 22 de bezitter der bergplaats en in de overige gevallen degene, die de bij de gemelde artikelen opgelegde verplichtingen niet heeft vervuld, gestraft met eene boete van f 25 tot f 200.

Artikel 73.

De fusten, manden, kruiken, flesschen en andere voorwerpen, waarin zich het gedistilleerd bevindt, dat wegens onwettigen inslag, vervoer of uitslag wordt verbeurd, worden in de verbeurdverklaring begrepen.

Artikel 74.

Hij, die gedistilleerd vervoert, in zijn bezit of onder zijn beheer heeft en, nadat de ambtenaren van hun voornemen tot visitatie hebben doen blijken, dit uitstort, of de fusten, flesschen, kruiken of andere voorwerpen, waarin de vloeistof is bevat, opzettelijk derwijze opent of beschadigt dat het gedistilleerd geheel of gedeeltelijk wegvloeit en hierdoor de juiste opneming van hoeveelheid en sterkte wordt verhinderd, is wegens deze ontduiking of belemmering van visitatie, onverminderd de straffen uit anderen hoofde van toepassing, strafbaar met het maximum der boete, vastgesteld bij artikel 268 der A.V.

Artikel 75.

Op vervoer, in strijd met artikel 47 zijn de straffen, bij artikel 69 bepaald, van toepassing.

Bedraagt de hoeveelheid, die in strijd met artikel 47 wordt vervoerd, niet meer dan een liter, dan behoeft tegen den vervoerder geene bekeuring ingesteld te worden, doch kan de vernietiging overeenkomstig het tweede lid van artikel 47 plaats hebben.

Wanneer bij vervoer in strijd met artikel 47 blijkt, dat het gedistilleerd is uitgeslagen uit eene grossierderij, slijterij of ander gebouw, bedoeld in artikel 45 letter *b*, wordt degene, uit wiens pand de uitslag is geschied, gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal den accijns van het onwettig vervoerde gedistilleerd, doch minstens f 25.

Artikel 76.

Overtreding van hetgeen krachtens deze verordening bij besluit van den Gouverneur wordt voorgeschreven, wordt gestraft met eene boete van f 25 tot f 300.

Artikel 77.

Bij overtreding van artikel 62 wordt de overtreder gestraft met eene boete van f 500 tot f 1000 en verbeurdverklaring van de werktuigen, grondstoffen en fabrikaten, welke in beslag zullen worden genomen en waarvan bij vonnis de vernietiging op kosten van den overtreder zal worden bevolen.

Artikel 78.

De wettelijke regelingen betreffende den accijns op het gedistilleerd ten aanzien van handelaars en andere personen, zijn ook van toepassing op vennootschappen, reederijen en vereenigingen, die rechtspersoonlijkheid bezitten.

Ingeval van overtreding wordt de strafvervolging ingesteld en de straf van boete of gevangenisstraf uitgesproken tegen de bestuurders, van wie blijkt dat de overtreding met hun medeweten is gepleegd.

HOOFDSTUK VIII.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 79.

Alle stukken krachtens deze verordening of andere wettelijke regelingen omtrent den accijns op gedistilleerd opgemaakt, behalve de akten van zekerheidstelling, zijn vrij van zegel.

Artikel 80

Bij de inwerkingtreding dezer verordening worden de rekeningen wegens accijns, volgens artikel 9 der verordeningen dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 23) loopende, afgesloten en moet het verschuldigde binnen drie dagen na opgave aan de schuldenaren door deze worden voldaan, blijvende het overigens bij gemeld artikel 9 bepaalde hiervoor nog van kracht.

Artikel 81.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den naam: „Gedistilleerdverordening 1907”.

Artikel 82.

De verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Zij is toepasselijk op al het gedistilleerd, dat te rekenen van dien dag rechtstreeks tot verbruik wordt ingevoerd of in of uit Gouvernementsentrepôt of eene bergplaats wordt in- of uitgeslagen.

Met dien datum vervalt de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 23), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 23 Maart 1886 (P.B. n°. 9) 1 Juni 1894 (P.B. n°. 22) 3 Augustus 1896 (P.B. n°. 12) en 14 April 1897 (P.B. n°. 5).

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — **4.**

Gedistilleerdaccijns.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

§ *1.* Bij het ontwerpen van de herziening der accijnsverordening zijn de onderwerpen: gedistilleerd, wijn en bier van elkander afgescheiden, daar gedistilleerd eenerzijds en wijn en bier anderzijds eene geheel verschillende behandeling vereischen. Bij het gedistilleerd of uit gedistilleerd bereide dranken is het de alcohol, die belast wordt, niet aldus bij wijn en bier. In vergelijking met deze laatste dranken heeft verder gedistilleerd op zichzelf eene geringe waarde; de waarde is voornamelijk gelegen in den betaalden accijns, weshalve voor gedistilleerde dranken andere bepalingen noodig zijn dan voor wijn en bier. Deze laatsten verschillen verder als fabrikaat, door hunne samenstelling, weinig in waarde (behoudens enkele uitzonderingen ten gevolge van zeldzaamheid of veel zorg eischende bewerking) en verdunning van het het fabrikaat kan moeilijk geschieden zonder de qualiteit te bederven. De waarde van gedistilleerd als fabrikaat hangt af van het alcoholgehalte; naarmate van dat gehalte kan men van 1 H.L. gedistilleerd bijvoorbeeld 2 of 3 H.L. drank maken; ook kan men uit alle alcoholhoudende vloeistoffen den alcohol afscheiden en tot bereiding van dranken bezigen. Bij een gedistilleerdaccijns zijn dus niet bepaalde dranken, die overigens in verschillende landen onder verschillende namen bekend zijn en waarvan de met de fabricatie verband houdende benamingen later niet meer zouden zijn vast te stellen, de te belasten materie, doch de alcohol, die zich in alle bedoelde dranken tot verschillend gehalte bevindt.

Ten onrechte is dit laatste bij de bestaande verordening niet als beginsel aangenomen; van eene dergelijke belasting van gedistilleerd, alleen naar de hoeveelheid, is den ondergeteekende geen tweede voorbeeld bekend. Thans wordt in de Kolonie bijv. voor rum van 81%, waarvan men twee- of driemaal dezelfde hoeveelheid drank maakt, evenveel betaald als van rum à 33% bijv., die ook wordt ingevoerd. Ook om billijkheidsredenen is eene dergelijke heffing niet te verdedigen. Bij het ontwerp is derhalve het overal (ook in het Moederland, Oost-Indië en Suriname) geldende systeem van belasting naar het gehalte aangenomen.

§ *2.* De bestaande verordening bevat bepalingen omtrent branderijen of distilleerderijen (genaamd: „stijlerijen") die geen toepassing vinden, daar geen zoodanige inrichtingen in de Kolonie voorkomen; o. a. is de fabricage van Curaçao-likeur. een mengingsproces. Bestonden zij, dan zouden de bestaande bepalingen geheel onvoldoende zijn tegen ontduiking. In het algemeen is, zooals in de Memorie van Toelichting tot een ander ontwerp werd gezegd, bij wettelijke regelingen op de toekomst te letten en is het feit, dat bepaalde omstandigheden zich voor het oogenblik niet voordoen, nog geen reden om een onderwerp ongeregeld te laten, wanneer de regeling gemakkelijk tegelijk met eene andere kan geschieden. Hier doet zich nu echter een geval voor, dat die regeling eene zeer

ingewikkelde zoude zijn, daar zij gegrond moet wezen op de fabricage en is het dus practisch voorgekomen om voorloopig eene regeling voor branderijen en distilleerderijen achterwege te laten en daarin eerst te voorzien, zoodra de behoefte daaraan zal blijken. Het ontwerp betreft dus alleen buitenlandsch gedistilleerd. Vergelijk Hoofdstuk VI.

Op den gedistilleerdaccijns zal in de eerste plaats toepasselijk zijn de Algemeene Verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen, en verder zullen de voorschriften der onderwerpelijke verordening gelden.

In overeenstemming met goede beginselen van wetgeving op den invoer zal dus voortaan van gedistilleerd, dat niet binnenslands wordt ingeslagen, doch over entrepôt weer uitgevoerd, niet meer het invoerrecht schuldig zijn; entreposeering heeft opschorting van den invoer en dus ook van de betaling van het invoerrecht tengevolge, totdat eene binnenlandsche bestemming aan de goederen wordt gegeven.

De bergplaatsen van gedistilleerd zijn in het ontwerp behouden en eenige regelen daarvoor gesteld. Aan het houden van een voorraad in bergplaats is het genot van crediet van den accijns verbonden en wel onder gunstiger voorwaarden dan thans; een gedistilleerdaccijns is tegenover de waarde van het artikel altijd eene hooge belasting, voor de betaling waarvan gunstige bepalingen moeten bestaan.

Verder zijn geregeld de opslag in- en uitslag uit entrepôt en bergplaatsen en omtrent het vervoer buiten de hoofdplaatsen de vereischte bepalingen gemaakt ter voorkoming van frauduleuzen invoer, waaromtrent naar de Memorie van toelichting tot de A.V. wordt verwezen, onder opmerking dat het bedrag van den accijns, vele malen hooger dan het invoerrecht, strenger bepalingen noodig maakt. Het aanhouden van behoorlijke rekeningen door de Administratie van het in entrepôt en bergplaatsen voorhanden gedistilleerd is voorgeschreven, aangezien het hier gedistilleerd geldt, waarvan de accijns nog niet is betaald; het geschiedt thans ook wel ongeveer, doch buiten de verordeningen om. Ten slotte zijn betere bepalingen gemaakt tegen ontduiking, terwijl, zooals gebleken is, onder de bestaande verordeningen belangrijke ontduikingen straffeloos kunnen geschieden en zelfs de accijns in die gevallen niet gevorderd kan worden.

§ *3.* Het bedrag van den accijns is het onderwerp van langdurige berekeningen geweest. De bestaande invoerstatistieken vóór 1905 verschaften geen voldoende gegevens, alleen reeds hierdoor, dat de hoeveelheden niet juist zijn aangegeven (colli van verschillende aard en grootte); eerst sedert 1905 is de hoeveelheid volgens het in de Kolonie geldende metrieke stelsel vermeld.

Evenwel kunnen de invoerstatistieken geen andere cijfers verschaffen dan die bij benadering kunnen dienen en die van waarde zijn in verband met andere statistieken, die evenwel niet aangehouden werden en dus zijn opgemaakt.

Statistieken van den betaalden accijns voor verschillende dranken zijn opgemaakt over twee jaren slechts, wegens den grooten arbeid daaraan verbonden; de jaren 1902 en 1904 zijn daarvoor gekozen.

Uit laatstgemelde statistieken is gebleken, dat over 1902 en 1904 gemiddeld aan accijns is betaald: A. op de benedenwindsche eilanden: van rum f 47527.50, van jenever, cognac, whisky en likeur f 28156.98, van wijn f 4097.94, van bier f 3436.62. B. op de bovenwindsche eilanden: van rum f 2318, van jenever enz. f 1197.82½ van wijn f 265.27½, van bier f 47.27½.

De accijns bedraagt thans (alles per liter): bier f 0.05, wijn f 0.10, gedistilleerde dranken op de benedenwindsche eilanden f 0.30, op de bovenwindsche f 0.20; alle andere alcoholhoudende vloeistoffen f 0.60.

Ontworpen is: bier, thans 5 cent per liter; champagne en andere mousseerende wijnen f 0.50 per liter; alle andere wijnen f 0.20 per liter; gedistilleerd van 50% bij 15° C. f 0.25 per liter.

Bij het ontwerpen van deze heffingen is van het beginsel uitgegaan, dat champagne en andere wijnen als luxe-artikel

zwaarder belast kunnen worden; voor anderen wijn dan champagne is het bedrag gesteld, dat ook in het Moederland wordt geheven en voor champagne, dat hetwelk daar ook binnenkort zal worden voorgesteld.

Voor het gedistilleerd is in totaal geen verhooging beoogd dan voor de bovenwindsche eilanden; er is geen reden voor, dat in het eene deel der Kolonie minder zou betaald worden dan in het andere. De ondergeteekende is overigens van oordeel, dat de belasting uit het gedistilleerd-verkregen in den vorm van accijns en patentrecht onder de middelen der Kolonie reeds zulk een aanmerkelijk bedrag vertegenwoordigt, dat verhooging van belasting, althans een andere dan het gevolg is van eene meer rationeele regeling en toevallige cijfers, voor de Kolonie in strijd zoude zijn met goede beginselen van moraliteit, staathuishoudkunde en financieel beleid.

De financieele gevolgen van de ontworpen heffing zijn ten aanzien van den wijn ongeveer te schatten; vergelijk de Memorie van Toelichting tot het desbetreffende ontwerp. Niet zoo gemakkelijk was de berekening van de gevolgen der nieuwe heffing ten aanzien van het gedistilleerd, daar de sterkte van al het ingevoerde gedistilleerd niet met juistheid bekend is. In aanmerking is genomen in de eerste plaats, dat veel rum in de Kolonie wordt ingevoerd tot 81% sterkte; echter ook tot mindere sterkte en op de bovenwindsche eilanden zelfs tot 33%. Werd de accijns bij heffing naar de sterkte op f 0.30 gelaten, dan zou dit voor rum van 81% eene verhooging van opbrengst geven van $^3/_5$, hetgeen, zooals boven gezegd, de bedoeling niet is.

Werd de accijns op f 0.20 bepaald dan zou de belastingopbrengst voor rum ongeveer gelijk blijven (f 0.20 $\times$ $1^3/_5$ = f 0.32), verondersteld namelijk, dat alle ingevoerde rum 81% sterk is. Doch deze laatste veronderstelling zou niet juist zijn. Bovendien is er nog eene belangrijke hoeveelheid andere sterke dranken, die tot minder sterkte dan 50% worden ingevoerd. Sterke drank op flesschen en kruiken wordt volgens het ontwerp voor het gemak geacht 50% sterkte te hebben; een accijns van f 0.20 tegenover f 0.30 zou dus hier beteekenen verlies van niet minder dan $^1/_3$ van de opbrengst. Doch er is meer: jenever, cognac enz., op fust aangevoerd heeft in den regel minder sterkte dan 50%, zoodat het verlies daar nog belangrijker zou worden.

De ondergeteekende meent, dat door den accijns van gedistilleerd op f 0.25 te stellen de voordeelige en nadeelige verschillen ongeveer tegen elkander zullen opwegen, zoodat het beginsel tot zijn recht komt, om uit den sterken drank in totaal niet, of althans nauwelijks meer te verkrijgen dan thans het geval is. Verwacht wordt, dat er nog eenig voordeelig verschil zal zijn buiten dat, voortspruitende uit den wijn en de gelijkstelling van den gedistilleerdaccijns op de bovenwindsche eilanden met dien op de benedenwindsche eilanden; dit is bij den staat van de vermoedelijke uitkomsten der herziening in aanmerking genomen. Wellicht zou de accijns op 24 of 23 cent kunnen worden gesteld, doch het verschil schijnt te gering om niet aan een rond bedrag van f 0.25 de voorkeur te geven, terwijl met het oog op de onzekere gegevens, waarmede gewerkt moest worden, ook eenige voorzichtigheid door financieel beleid hier geboden schijnt.

Bij de vorenstaande beschouwingen zijn de wijn- en bieraccijns mede besproken, omdat in de staten van opbrengst der belastingen geen splitsing plaats heeft, hetgeen in het vervolg zal geschieden.

Voor den wijn- en bieraccijns wordt verder verwezen naar de desbetreffende ontwerpen, n^os^. **5** en **6** dezer zitting.

Artikelen.

Hoofdstuk I. Algemeene Bepalingen. Dit Hoofdstuk bevat de hoofdbeginselen en de grondslagen der heffing, die in hoofdzaak overeenkomen met die in het Moederland, Oost-Indië en Suriname.

Art. 3. De opneming van de sterkte is in de praktijk zeer eenvoudig door de daarvoor bestaande, in letter *b* bedoelde tafels of tabellen, die, in anderen vorm, in het Moederland reeds van vóór het jaar 1830 bij den handel en de Administratie in gebruik zijn. Voor landen binnen de keerkringen bestaan bijzondere tafels, die ook in Oost-Indië en Suriname gebruikt worden. De opneming van de sterkte geschiedt door de ambtenaren.

Art. 4. Bijv. 360 L. à 40.6% = 292.32 L. à 50%, de breuk van 32 L. wordt verwaarloosd, alzoo wordt gerekend 292 L.; 60 L. à 45.3% = 54.36 L. à 50%, wordt gerekend 54.4 L.

Art. 5. Onvermengd gedistilleerd is dat, hetwelk niet is vermengd met andere zelfstandigheden dan alcohol en water; het gewone gedistilleerd is vermengd met eenige vluchtige olieën. Ander gedistilleerd is vermengd met suiker, kruiden of andere stoffen.

b. De meeste dezer stoffen hebben een hoog alcoholgehalte; blijkt echter in bijzondere gevallen het gehalte zeer gering, waarvan men zich op eenvoudige wijze kan overtuigen, dan worden die stoffen vrijgesteld van accijns.

Art. 6. Eerste lid. De bepaling van de sterkte van de in art. 5, letter *b* bedoelde vloeistoffen kan niet met den vochtweger, doch slechts langs scheikundigen weg geschieden; in de meeste accijnswetten is daarom een vast cijfer voor de sterkte aangenomen.

Tweede lid. De opneming van gedistilleerd op flesschen of kruiken, kleiner dan twee liter, zou te tijdroovend en voor den handel te lastig zijn. Ook hiervoor bestaat de gewoonte een vast percentage in de wet te stellen; in het artikel is aangenomen 50% (in het Moederland 75%, waarbij echter de suikeraccijns ook in aanmerking is genomen). Tot opneming zijn de ambtenaren echter steeds bevoegd, hetgeen te meer noodig is, nu slechts 50% sterkte wordt gerekend.

Art. 7. Over het bedrag van den accijns is gehandeld bij de Algemeene beschouwingen.

Art. 11. De vloeistoffen, bij art. 5, letter *b* bedoeld, zijn uitgezonderd, omdat de opneming van de sterkte te moeilijk is en geen groothandel van eenige beteekenis daarin bestaat.

Hoofdstuk II. Betaling en Crediet. Dit Hoofdstuk bevat in de eerste Afdeeling de algemeene bepalingen omtrent de wijze van voldoening van den accijns, waarbij ook is voorzien het beginsel van crediet voor goederen in bergplaatsen. Het bevat verder in de tweede Afdeeling de vereischten, waaraan die bergplaatsen moeten voldoen; in de derde Afdeeling de voorschriften omtrent de credietrekening en in de vierde Afdeeling de formaliteiten, noodig voor de contrôle op de bergplaatsen en de richtige voldoening van den accijns van het gedistilleerd, in die berplaatsen voorhanden.

Eerste Afdeeling. De regel is betaling bij invoer. Daarop zijn twee uitzonderingen: 1e bij opslag in entrepôt; entrepôt wordt fictief als 't ware nog als buitenland beschouwd; gedurende verblijf in entrepôt is noch invoerrecht, noch accijns vorderbaar; 2e bij opslag in bergplaats onder genot van crediet voor den accijns; het invoerrecht is dan betaald, want het gedistilleerd is ingevoerd (artt. 10 en 11).

Genot van crediet is bestemd en ook alleen noodig voor den groothandel; vandaar de bepaling van art. 12.

Terwijl thans een doorloopend crediet voor opgeslagen dranken bestaat met betaling per kwartaal, binnen drie dagen na afloop, van den accijns voor het in consumptie gebrachte, vergunt art. 13 een verlengbaar crediet. Het gedistilleerd in eene bergplaats ingeslagen, is ingevoerd; de accijns is dus schuldig, doch de ontworpen regeling heeft ten gevolge, dat alleen van hetgeen tot verbruik wordt uitgeslagen betaald behoeft te worden en dit, zooals later blijken zal (art. 15), nog in termijnen. Voor al wat bij het einde van een kwartaal

in de bergplaatsen voorhanden is wordt telkens weder het crediet verlengd.

Art. 14 houdt verband met het doel der bergplaatsen, boven aangewezen. Alleen hij, die eenigszins belangrijke sommen aan accijns te betalen heeft, heeft crediet noodig. Na afloop van een kwartaal, wordt het gedistilleerd, in eene bergplaats voorhanden, opgenomen en vergeleken met de hoeveelheden bij den aanvang voorhanden en sedert ingeslagen. Het verschil is uitgeslagen en daarover is de accijns vorderbaar, doch bij art. 15 wordt uitstel van betaling verleend door vergunning om den accijns te betalen in drie termijnen, de eerste binnen 15 dagen, de andere met eene maand tusschenruimte daarna.

Art. 16 behelst eene bepaling, die bevorderlijk zal zijn o.a. aan de fabricatie en uitvoer van de bekende Curaçao-likeur.

Tweede Afdeeling. Bergplaatsen. De bestaande verordening behelst slechts de bepaling, dat de bergplaats door de Administratie moet zijn goedgekeurd. Het stellen van eenige regelen verdient de voorkeur boven arbitraire macht van ambtenaren.

De bergplaatsen kunnen alleen toegelaten worden in de hoofdplaatsen, teneinde het ambtenaarspersoneel te beperken. (Art. 17).

Wanneer men gedistilleerd wil overtappen van fust op flesschen moet men het uit de bergplaats uitslaan. Volgens Art. 22 mag in de bergplaatsen dit overtappen en ook het omgekeerde niet geschieden, daar de flesschen op eene vaste sterkte van 50% worden genomen.

Volgens art. 22 in fine zijn de bergplaatsen niet toegankelijk op den laatsten en eersten werkdag van een kwartaal, aangezien dan de voorhanden hoeveelheid moet kunnen worden opgenomen. (Art. 26).

Derde Afdeeling. Rekening en aansprakelijkheid. Art. 23 letter a. De rekening wordt bij het einde van elk kalenderkwartaal afgesloten en het dan voorhandene weder op de nieuwe rekening overgebracht, zoodat slechts behoeft betaald te worden voor hetgeen volgens rekening en opneming blijkt uitgeslagen te zijn en voor de rest telkens weder het crediet wordt verlengd. Bij het voorhandene komen de inslagen sub *b*, *c* en *d* (vergelijk artt. 29 en 30) gedurende het kwartaal op de debetzijde der rekening. Op de creditzijde worden, naar gelang zij geschieden, de uitslagen sub *e* en *f* geboekt (verg. artt. 28—34); vervolgens wordt bij het einde van het kwartaal het voorhandene opgenomen (art. 26) en geboekt (letter *g*); het verschil tusschen debet en credit is dan het sub *h* bedoelde; met deze post wordt de rekening afgesloten en met post *g* de nieuwe rekening weder aangevangen. (letter *a*).

Art. 24. Vergelijk artt. 30—34.

Art. 25. Behalve de opneming volgens art. 26 is het regelmatig, dat belanghebbende zelf aangifte doet; voor de opneming en aangifte zal hij desnoods de hulp van een ambtenaar kunnen verzoeken. De voorschriften van het tweede en derde lid strekken, om de aangifte in korten tijd met den voorraad te kunnen vergelijken, evenals de bepaling van art. 26 tweede lid.

Verg. verder art. 14.

Art. 26. De opneming kan eene globale zijn en is zelfs niet verplicht; of de Ontvanger het zal nalaten, zal hij in elk bijzonder geval naar de omstandigheden moeten beoordeelen.

Hoewel de aangifte natuurlijk juist en nauwkeurig moet zijn, is bij het laatste lid nog eene speling van 5% bepaald.

Vierde Afdeeling. Uitslag. Aangifte bij uitslag. Daar men in de bergplaatsen te doen heeft met gedistilleerd, waarvan de accijns niet is betaald, is er contrôle noodig op hetgeen er uitgaat. De bij art. 28 bepaalde aangifte (waartoe een gedrukt formulier kan worden ingevuld) geldt voor alle ge-

vallen van uitslag, alzoo: naar eene andere bergplaats (artt. 29—30), tot uitvoer naar buitenslands (artt. 31—34) en tot binnenlandsch verbruik (artt. 35—36). Hetgeen van het sub letter *a—l* vermelde in eenig geval niet te pas komt, wordt in het formulier doorgehaald.

Art. 28 ziet natuurlijk op uitslag uit bergplaats; „handelaar", in den aanhef, beteekent handelaar, die genot van crediet heeft (art. 23).

Uitslag met overschrijving van crediet. Alleen voor den groothandel bestemd (art. 29). De vereischte formaliteiten behelst art. 30; verg. art. 24, tweede lid. De opslag in bergplaats rechtstreeks uit het buitenland of uit entrepôt geschiedt op dezelfde wijze (derde lid van het art.)

Uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands. Volgens het ontwerp zal het mogelijk zijn, om zonder betaling van accijns naar het buitenland uit te voeren, niet alleen uit entrepôt, maar ook uit bergplaats, alzoo van gedistilleerd, dat reeds is ingevoerd en waarvan de accijns, hoewel nog niet vorderbaar, toch schuldig is. In dat geval wordt de uitgevoerde hoeveelheid op de rekening afgeschreven (art. 23 *f*). Het middel is alleen gegeven voor den groothandel (art. 31, eerste lid).

Het spreekt vanzelf, dat eene dergelijke regeling niet toelaatbaar is zonder een deugdelijke contrôle, dat het gedistilleerd niet frauduleus weder worde ingevoerd; om dit te beletten strekken in de eerste plaats Hoofdstuk II, negende Afdeeling en Hoofdstuk III van de Algemeene Verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen en voorts de artt. 32—34 van dit ontwerp.

Uitslag tot binnenlandsch verbruik. Art. 35. Een minimum moest bepaald worden teneinde den dienst der ambtenaren te beperken; het bepaalde minimum, zijnde bijv. niet minder dan drie kistjes jenever van 17.5 à 19.5 liter, schijnt voldoende. Het vervoerbillet, in art. 36 voorgeschreven, heeft uitsluitend betrekking op de bergplaatsen, zooals alle bepalingen van dit Hoofdstuk en strekt tot bewijs van den inslag in de hoofdplaatsen der eilanden; tot inslag buiten die hoofdplaatsen is een geleibillet noodig volgens Hoofdstuk IV.

Hoofdstuk III. Entrepôt. Volgens de A.V. is entreposeering van accijnsgoederen, evenals thans, alleen toegelaten in Gouvernementsentrepôt en wel voor onbepaalden tijd. Bij uitvoer uit entrepôt naar buitenslands zal, in tegenstelling met het thans bepaalde, ook geen invoerrecht meer betaald behoeven te worden.

Eene entrepôtrekening is voorgeschreven bij art. 38, waaruit tevens blijkt tot welke doeleinden het entrepôt dient. Op de afsluiting der entrepôtrekening zijn de bepalingen van de artt. 226—227 A.V. toepasselijk (eenmaal per jaar in Januari). Verg. omtrent de overboeking art. 223 A.V.

De minima bij artt. 37 en 39 bepaald gelden niet in geval van lossing met tijdelijken opslag volgens de A.V. zie artt. 48, derde lid en 220 en toelichting aldaar).

Volgens art. 42. is de zekerheidstelling noodig volgens de gewone beginselen van alle wetten op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen. Groothandelaren kunnen eene doorloopende zekerheid stellen. Werd geen zekerheidstelling gevorderd dan zoude er voortdurend bewaking door de ambtenaren moeten zijn van den uitslag af tot aan den inslag of den uitvoer, hetgeen te veel kosten zoude medebrengen.

Werkzaamheden in Gouvernementsentrepôt kunnen niet altijd worden toegelaten (art. 43), omdat daar meer goederen liggen en er dikwijls goederenverkeer is bij tijdelijken opslag, entreposeering, uitvoer en uitslag.

Hoofdstuk IV. Vervoer en verificatie. Bij eene belasting, waarbij de verleiding tot ontduiking zoo groot is als bij den gedistilleerdaccijns, mogen bepalingen tot contrôle van het vervoer niet ontbreken en zij worden dan ook in alle wet-

gevingen aangetroffen. Ook in de bestaande verordening komen enkele bepalingen daaromtrent voor (art. 23). Het tegengaan van ontduiking is bovendien ook van belang voor den eerlijken handel. Er is in het ontwerp echter naar gestreefd de contrôle zoo weinig bezwarend mogelijk te maken.

Art. 45, letter a. volgt uit hetgeen in het tweede Hoofdstuk is bepaald; men heeft daar te doen met gedistilleerd, waarvan de accijns nog niet is betaald; de documenten zijn die, in Hoofdstuk II voorgeschreven.

Art. 45 b en c zien op veraccijnsd gedistilleerd. Deze bepalingen zijn noodig om te beletten, dat frauduleus aan de kusten der eilanden ingevoerd gedistilleerd wordt vervoerd en in consumptie gebracht. Onderscheid is gemaakt tusschen de hoofdplaatsen en het terrein daarbuiten. Voor elken uitslag uit eene grossierderij enz., hetzij binnen of buiten de hoofdplaatsen, van meer dan een liter is een geleibillet conform art. 48 noodig (art. 45 letter *b*, overeenkomstig de regeling in het Moederland), doch men zal opmerken dat het vervoer en de inslag in de hoofdplaatsen verder geheel worden vrijgelaten (art. 45 *c*); men mag aannemen, dat de inwoners der hoofdplaatsen zich niet zullen leenen tot het in het verkeer brengen van aan de kusten gesmokkeld gedistilleerd, weshalve contrôle in de hoofdplaatsen als te belemmerend wordt nagelaten. Op het terrein daarbuiten echter, waar ook krachtens de A.V. bijzondere bepalingen gelden, moet er contrôle zijn om oplagen van gesmokkeld gedistilleerd te voorkomen. (Art. 45 letter *c*, welke bepaling verband houdt met de art. 104 en 110 A.V.) De regeling zal verder bevorderlijk zijn aan het tegengaan van clandestiene tapperijen in de buitendistricten.

Art. 46. Voor deze vloeistoffen, geen dranken zijnde, kunnen faciliteiten worden toegestaan.

Art. 47. Vergelijk art. 37 van het Wetboek van Strafrecht. Tot het vervoer van smokkelwaar wordt dikwijls gebruik gemaakt van kinderen, die buiten de toepassing der strafwet vallen. Eene bepaling als de onderwerpelijke is daarom in accijnswetten zeer gebruikelijk. Verg. ook art. 75.

Art. 48. Conform art. 45 letters *b* en *c* wordt in het algemeen voor den uitslag een geleibillet vereischt, doch moet de inslag binnen de hoofdplaatsen plaats hebben, dan is er verder geen formaliteit of contrôle; op het terrein daarbuiten is echter het vervoer en de inslag onder contrôle gesteld.

Art. 49 a. Ook dit is in de hoofdplaatsen niet van toepassing; vergelijk art. 59. Art. 49 *b* is algemeen en dient in verband met de geleibilletten, om het in consumptie brengen van gesmokkeld gedistilleerd tegen te gaan. Vermoedelijk zal frauduleuze invoer slechts op enkele eilanden worden beproefd, en zullen de bepalingen op andere eilanden slechts eene preventieve werking hebben, doch ook in zooverre zijn zij noodig, daar het belang van de koloniale schatkist in deze zeer groot is en de regeling behoort, als alle andere, eene algemeene te zijn, voor de geheele Kolonie.

Art. 51. Dit artikel staat een globale opneming in de daar bedoelde gevallen toe, doch wordt overtreding geconstateerd, dan moet de geheele partij geverifieerd worden.

Art. 53, tweede lid. Bij grooter verschil moeten de bevonden hoeveelheid en sterkte vermeld worden. Wat uitgeslagen wordt moet natuurlijk ook ingeslagen worden, doch een klein verschil wordt niet in aanmerking genomen.

Art. 54. Dit artikel heeft betrekking op uitslag, zie voor vervoer en inslag art. 57.

Het verschil bij fust eenerzijds en flesschen etc. anderzijds is hierin gelegen, dat men van fust den inhoud nauwkeuriger kan kennen dan van flesschen en deze, hoezeer gelijksoortig, wel eens kleine verschillen in inhoud kunnen hebben en

het niet doenlijk zou zijn alles te meten. Intusschen is de speling van 4% eerder te hoog dan te laag, daar bij gedistilleerd op flesschen gewoonlijk slechts globale opneming geschiedt. (Art. 51).

Art. 57, eerste lid. Bij een zoo groot verschil moet verondersteld worden, dat een andere partij gedistilleerd wordt vervoerd of ingeslagen, dan waarvoor het document was afgegeven.

Tweede lid. Wanneer er geen verschil, of althans een geringer verschil in de sterkte is dan bij het eerste lid bedoeld en er alzoo voor gemelde veronderstelling, met het oog op de sterkte, aangenomen kan worden geen grond te bestaan, moet onderscheiden worden. Basis is natuurlijk de hoeveelheid, herleid volgens art. 2, die er volgens het document wezen moet. Gedurende het vervoer kan wel eens eenig verlies, eenige vermindering ontstaan, doch nooit vermeerdering. Derhalve kan er bij ondermaat een eenigszins hoogere speling zijn dan bij overmaat; speling bij overmaat beteekent verlies van accijns en het is niet doenlijk, om na den uitslag bij het gedistilleerd en gedurende het vervoer tot aan den inslag altijd en voortdurend toezicht te laten houden. De verkeerde praktijken, die plaats kunnen hebben, moeten daarom worden tegengegaan door straffen, geëvenredigd aan de mate van ontduiking. Als beginsel geldt hier, dat bij verschil in over- of ondermaat grooter dan 5% op de hoeveelheid, men blijkbaar te doen heeft met eene andere partij gedistilleerd, dan waarvoor het document was afgegeven (letter *a*). Op grond van deze overwegingen geldt dus het volgende.

Overmaat is slechts toegelaten — alleen om niet te zeer in kleinigheden af te dalen — tot 1% (letter *c*); bij overmaat van boven 1 tot en met 5%, wordt de overmaat als niet gedekt beschouwd (letter *b*) en boven 5% wordt de geheele partij als ongedekt beschouwd.

Bij *ondermaat* daarentegen wordt als regel 5% en daar beneden niet (letter *c*), daarboven wel als overtreding beschouwd (letter *a*). Op een consent tot uitvoer echter slechts 2% voor fust en 4% voor flesschen of kruiken (letters *c* en *b*); de reden waarom hier de speling lager moet zijn is duidelijk, men bekomt afschrijving voor den accijns.

Het is niet de bedoeling om in de praktijk bij geringe partijen gedistilleerd dit art. al te streng toe te passen, tenzij de verschillen telkens en geregeld mochten terugkeeren en dus aan opzet gedacht zou moeten worden.

Hoofdstuk V. Peilingen. Op het terrein buiten de hoofdplaatsen en daar alleen is de Administratie bevoegd den voorraad gedistilleerd in winkels te doen opnemen. Verg. art. 261 A.V. De bepalingen zijn overigens de gewone en schijnen geen toelichting te behoeven. In de praktijk zal er waarschijnlijk alleen van worden gebruik gemaakt bij vermoeden van ontduiking.

Hoofdstuk VI. Branderijen en distilleerderijen. Verg. § 2 der Algemeene beschouwingen.

Hoofdstuk VII. Straffen. Bij de regeling van de straffen is rekening gehouden met de zwaarte der verschillende overtredingen. De bepalingen, die in verband staan met den inhoud der voorafgaande Hoofdstukken, schijnen geen toelichting te behoeven.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907-1908-4-5-6.

Gedistilleerdaccijns.
Wijnaccijns.
Bieraccijns.

VOORLOOPIG VERSLAG.

N°. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Vele leden spraken er hun voldoening over uit, dat het Bestuur, ofschoon verhooging van den drankaccijns blijkens de Toelichting oorspronkelijk niet in zijne bedoeling gelegen had, zich bij de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Rapporteurs over het Ontwerp N°: 1. niet ongeneigd heeft betoond de hoogere opbrengst, die tengevolge van de voorgestelde wijziging in de berekening van den accijns, van het middel drankaccijns te verwachten is, als equivalent te doen dienen voor de ontworpen afschaffingen en verminderingen van belasting.

Dat een meer putten uit de bron van sterke dranken een stap zou zijn in een minder gewenschte richting, dat er zelfs ernstige bezwaren daaraan verbonden zouden zijn, konden de Afdeelingen echter niet onvoorwaardelijk toegeven.

Te lichter viel het in elk geval den leden over elke bedenking heen te stappen, waar zij het door eene verhooging van het accijnsrecht te verkrijgen equivalent uitsluitend wenschten aangewend te zien, om het invoerrecht zoo laag mogelijk te houden. Het invoerrecht dat van alle belastingen wel het allerminst in overeenstemming is met het beginsel waarvan de geheele herziening uitgaat, belasting naar draagkracht.

§ 2. Was men alzoo gaarne bereid mede te werken tot eene verhooging van den drankaccijns, met de wijze van berekening van den accijns, waardoor in des Bestuurs stelsel de hoogere opbrengst zou worden verkregen, kon men zich niet vereenigen.

Algemeen was men van oordeel, dat het stelsel der bestaande verordening—belasting naar de hoeveelheid—de voorkeur verdient boven dat van het Ontwerp N°: 4, belasting naar het alcoholgehalte.

Theoretisch moge het laatstbedoeld stelsel het meest billijken logische, het eerstgemelde daarentegen hoogst onbillijk en zeer onlogisch schijnen—inderdaad ligt er aan de heffing naar de hoeveelheid een zeer billijke gedachte ten grondslag, praktisch bestaat er tusschen de twee genoemde stelsels geen groot verschil.

Immers, vaststaat, dat in de Kolonie zelden of nooit rum op fust wordt ingevoerd tot mindere sterkte dan 81 %.

Vaststaat eveneens, dat cognac en jenever, die soms, hoewel zeer zelden, ook op fust worden ingevoerd en die eene mindere sterkte hebben, hunne waarde niet uitsluitend aan het alcoholgehalte, maar ook aan de wijze van bereiding ontleenen.

Waar nu laatstgemelde dranken, gelijk van algemeene bekendheid is, meer—en dit geldt in zeer sterke mate voor cognac—door de gegoeden worden verbruikt, terwijl rum de volksdrank bij uitnemendheid kan worden genoemd, daar springt het in het oog, dat eene belasting als die naar de hoeveelheid, die het genotmiddel van de gegoeden zwaarder treft, verre van onbillijk, integendeel zeer billijk en in overeenstemming met gezonde beginselen van belastingwetgeving moet worden genoemd.

Voor het gemak, zegt de Memorie van Toelichting tot het Ontwerp N°: 4, wordt sterke drank op fleschen en kruiken geacht eene sterkte te hebben van 50 %. De Afdeelingen meenden dat in dit opzicht veilig verder kon worden gegaan en stelden voor tot meerder gemak, zoo van belanghebbenden als van de Administratie, allen sterken drank eene gelijke sterkte toe te kennen, met andere woorden het bestaande stelsel van belasting naar de hoeveelheid te behouden.

Eene kleine uitzondering achtte men echter gewenscht en wel ten aanzien van de bovenwindsche eilanden en voor wat den belastingvoet betreft. Vele leden waren van oordeel dat de belasting voor die eilanden niet verhoogd behoorde te worden. Zij vreesden namelijk dat, waar op die eilanden, vooral op Sint Martin, van een afdoend toezicht wel nimmer sprake zal kunnen zijn, verhooging van den belastingvoet alleen zou leiden tot toenemenden frauduleuzen invoer.

Wat de mate van verhooging aangaat meende men dat eene van vijf cent per liter ongeveer Fl. 17.000.— meer dan thans zou opleveren ; wat misschien een weinig minder zou zijn, dan waarop gerekend kon worden, indien men het stelsel van het Bestuur, dat voor den rumaccijns eene verhooging van tien cent de liter beteekent, aannam en den drank op fleschen eene sterkte toekende van 60 %.

Met de voorgestelde verhooging van den wijnaccijns kon men zich vrij algemeen vereenigen. Ook voor wijn wenschte men echter het stelsel van belasting naar de hoeveelheid zonder eenige beperking aanvaard te zien.

§ 3. In de onderhavige ontwerpen worden inslag, uitslag en overschrijving van dranken in of uit bergplaatsen en entrepôts aan zekere minima gebonden. Eenige leden achtten de verschillende minima veel te hoog ; andere, de meerderheid, wenschten in het geheel geen minima te zien voorgeschreven. Zoo de reden van de besproken bepalingen moet worden gezocht in de vrees, dat te vaak kleine hoeveelheden zouden worden in- of uitgeslagen, dan wenschten laatstbedoelde leden hiertegen aan te voeren, dat die vrees werkelijk geen reden van bestaan zou hebben, indien slechts aan de ambtenaren eene kleine vergoeding ten laste van belanghebbenden werd toegekend voor hunne werkzaamheden bij die handelingen.

Men vroeg waarom zekerheidsstelling moet worden geëischt van houders van bergplaatsen. Stelt niet de in die bergplaatsen geborgen drank eene voldoende zekerheid daar ? Meer reden van bestaan zou het eischen van zekerheid hebben, waar bij uitslag crediet voor den accijns wordt verleend.

Vele leden achtten de bepaling dat de bergplaatsen niet toegankelijk zijn voor belanghebbenden op Zon- en feestdagen noch op den eersten en laatsten werkdag van elk kalenderkwartaal niet in het belang der handelaren. Het zou dan toch dikwijls voorkomen dat den belanghebbenden drie achtereenvolgende dagen de toegan tot de bergplaats verboden zou zijn.

De bepalingen dat er overtreding bestaat, wanneer verschillen in over- of ondermaat worden bevonden, achtte men niet goed overeen te brengen met de billijkheid. Dergelijke verschillen toch kunnen zich voordoen buiten toedoen en schuld van belanghebbenden of van wien ook, als b. v. in gevallen van lekkage, vergissingen van den afzender. Is nu de bedoeling van die bepalingen eene speling te laten, dan juichte men er de mildheid van toe, maar dan diende, meende men, de redactie eenigszins veranderd te worden, b. v. "Er bestaat geen overtreding, wanneer geen verschillen enz."

Vervoer en Verificatie. Had men reeds vroeger, bij het Voorloopig over het Ontwerp N°: 3 te kennen gegeven, weinig nut te verwachten van de bepalingen op het vervoer en den uitslag van sterken drank, vele leden meenden er hier nogmaals op terug te moeten komen. Zij betoogden dat het stelsel van geleibilletten voor den uitslag, het vervoer en den inslag van zulke kleine hoeveelheden sterken drank als één liter, eene hoeveelheid die haast een ieder in huis pleegt te hebben, tot een ontzettenden omslag aanleiding zou geven. Zulk een last als waartoe deze bepalingen aanleiding zullen geven, mocht, zoo meende men algemeen, de bevolking niet worden opgelegd.

Waar echter het stelsel op sommige eilanden der Kolonie wel zijn nut kan hebben om den clandestienen invoer van sterken drank tegen te gaan of te ontdekken, was men niet ongenegen het te aanvaarden, maar gaf men in overweging een veel grootere hoeveelheid dan één liter vrij te laten. Men wees er op dat dit het stelsel volstrekt niet zou vicieeren, waar toch de frauduleuze invoer van enkele kisten, kelders of manden drank wel nimmer loonend kan zijn en dus ook niet vaak zal voorkomen.

Wat de straffen aangaat meende men zich te kunnen refereeren aan wat daaromtrent in het algemeen bij het Voorloopig Verslag over het Ontwerp N°: 3 is gezegd. Alleen wenschte men nog op te merken, dat verbeurdverklaring van de voertuigen en gespannen, waarmede tijdens het vervoer overtreding worden gepleegd zeer dikwils onschuldigen zou treffen en dus, om deze reden alleen reeds, afkeuring verdient.

Artikelen.

Gedistilleerdaccijns.

Art. 5. Men meende, dat bij aanneming van het stelsel van belasting naar de hoeveelheid letter b. van dit artikel moest vervallen.

Art. 18. lid 2. Men vroeg of er een bepaalde reden voor deze bepaling bestaat.

Art. 20. De bepaling, dat de bergplaatsen slechts één toegang mogen hebben, achtte men bezwarend voor de houders van de tegenwoordige bergplaatsen. Men achtte het trouwens niet raadzaam den Inspecteur in dit opzicht te zeer te binden, maar meende dat hem de vrijheid moest worden gelaten om naar omstandigheden te handelen.

Art. 22. lid 2. Ook deze bepaling kon, meende men, in het stelsel van belasting naar de hoeveelheid gemist worden.

Art. 47. lid 1. Vele leden achtten, met het oog op de buitenbevolking, deze bepaling minder wenschelijk.

Art. 48. Kon, zoo werd gevraagd, dit ariikel niet eenvoudiger gesteld worden ? Daalt het niet te veel in bijzonderheden af ? In het bijzonder werd de aandacht gevestigd op de letters h en k. Het daar voorgeschrevene kon wel eens moeilijk zijn na te leven.

Art. 55. Verscheidene leden achtten ook dit artikel te streng.

Art. 74. Men gaf in overweging het slot van dit artikel te doen luiden: "met de boete vastgesteld bij art. 168 der A. V."

Art. 76. Vele leden hadden bezwaar tegen dit artikel. Zij meenden dat het niet aanging straffen te bedreigen tegen overtredingen wier aard men nog niet kent.

Voor wat de Ontwerpen wijnaccijns en bieraccijns betreft, werden er geene opmerkingen gemaakt, welke in beginsel hierboven niet reeds besproken zijn.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 29n. Januari 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad

ZITTING 1907—1908—4-5-6.

Gedistilleerdaccijns.
Wijnaccijns.
Bieraccijns.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

N°. 4.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. In overeenstemming met den Raad acht, blijkens de ingediende ontwerpen, ook de ondergeteekende het niet onvoorwaardelijk af te keuren om uit den drankaccijns iets meer te verkrijgen. Aanvankelijk echter was zulks alleen bedoeld als gevolg eener meer rationeele regeling (Mem. van toel. blz. 3) en alzoo tot een lager cijfer dan waarop in verband met de gewisselde stukken (Mem. v. antw. betreffende ontwerp n°. **1** enz.) de opbrengst te stellen is. Daarbij heeft de ondergeteekende er zich van onthouden om, zooals in de lijn van des Bestuurs voorstel gelegen zoude hebben, het ontworpen bedrag van den gedistilleerdaccijns te verlagen tot bijv. f 0.20, op grond van de moeilijkheid om in het dan bestaan blijvende tekort op het totaal te voorzien. De wijzigingen toch, tijdens de behandeling ter voldoening aan de wenschen van den Raad aangebracht, deden de noodzakelijkheid tot voorziening in aequivalent ontstaan, waarvoor thans bij behoud van den gedistilleerdaccijns op f 0.25 voor een groot deel die accijns het middel is geworden.

Onder verwijzing naar het gezegde in de Mem. v. toel. tot het ontwerp en in de Mem. v. antw. betreffende ontwerp n°. **3**, meent de ondergeteekende, dat thans de grens geacht moet worden bereikt te zijn, zoowel met het oog op de opbrengst van andere belastingen, als op grond van ethische en financiepolitieke overwegingen.

Immers volgens de ontwerpen en de gewisselde stukken zullen de drankaccijnzen, in de plaats van het tegenwoordige gemiddelde ad f 88.750.—, onder het ontworpen stelsel opbrengen ongeveer f 108250.— en het vergunningsrecht f 21850.—, samen f 130.000.— d. i. veel meer dan een vierde van het totaal van alle belastingen ad f 418.000.—. Daardoor worden de kolonialen financiën reeds op bedenkelijke wijze van het drankgebruik afhankelijk en het is niet dan noode, dat het Bestuur daartoe overgaat. Overwogen is echter, dat bij gebreke daarvan het invoerrecht nog verder verhoogd had moeten worden, daar dit nevens den accijns in de kolonie de eenige belastingbron van beteekenis is.

Behalve de uit de gewijzigde heffing van den drankaccijns te verkrijgen hoogere opbrengst is, zooals uit de Mem. v. antw. betreffende ontwerp n° **3** is gebleken, de voorgestelde verhooging van het invoerrecht tevens noodig. Invoerrechten kunnen voorzeker niet evenals persoonlijke belastingen eene belasting zuiver naar draagkracht zijn, doch met het beginsel kan wel degelijk rekening worden gehouden bij een goed, uitge-

werkt tarief. In aanmerking nemende, dat het Bestuur zich gebonden achtte door de weinige voorliefde in de kolonie voor een uitgewerkt tarief, is toch door het Bestuur bij het ontworpen tarief zooveel mogelijk op de draagkracht gelet; de aandacht zij gevestigd op het niet verhoogen van het invoerrecht op eerste levensbehoeften of volksvoeding en het daarentegen hooger belasten van artikelen van genot of weelde. De ondergeteekende neemt de vrijheid er aan te herinneren, dat bedoelde hoogere rechten op den wensch van den Raad zijn teruggenomen en dat de Raad bij het V. V. betreffende ontwerp n° **3** eene zware verhooging van invoerrecht alleen op eerste levensbehoeften in overweging gaf. Waar nu in het V. V. de Raad in verband met het invoerrecht voor het beginsel der draagkracht een lans breekt, meent de ondergeteekende daarin eene bevestiging van het bij de Mem. v. antw. betreffende ontwerp n° **3** door hem uitgesproken vertrouwen ten aanzien van des Raads definitief oordeel te mogen zien.

§ 2. Het is den ondergeteekende niet bekend, dat aan het thans bestaande stelsel van heffing de door den Raad bedoelde gedachte is ten grondslag gelegd, althans uit de stukken betreffende vroegere ontwerpen blijkt zulks niet. De bestaande toestand laat zich gereedelijk verklaren uit het feit, dat vroeger weinig andere sterke drank dan rum werd ingevoerd. De eerste verordening, P. B. 1852 n°. 1, belastte dan ook alleen rum en alleen op het eiland Curaçao. Later werd de accijns uitgebreid tot alle sterke dranken (en tot alle eilanden), waarbij men verzuimde de toen noodig wordende heffing naar het gehalte in te voeren. Toch is in vroeger van het Bestuur uitgegane stukken wel op die fout gewezen onder opmerking, dat van de verordening werd gebruik gemaakt om sterken drank tot zoo hoog mogelijk gehalte in voeren, waardoor de bedoeling van de verordening niet tot haar recht kwam; de heffing alleen naar de hoeveelheid werd door het Bestuur genoemd „het zwakke punt in de verordening van 1881".

Omtrent het stelsel van heffing naar het gehalte had de ondergeteekende de eer reeds zijne meening te kennen te geven bij de Mem. v. toel. tot dit ontwerp en de Mem. v. antw. betreffende ontw. n° **3**. De in het V. V. aangevoerde argumenten tegen dit stelsel hebben ondergeteekende niet kunnen overtuigen, dat, in tegenstelling met alle andere landen, in Curaçao een stelsel zoude moeten worden bestendigd, dat niet alleen onbillijk en onlogisch schijnt, doch inderdaad is en ook eene belangrijke achterstelling van een Nederlandsch product tengevolge heeft.

De hoeveelheid cognac en jenever, op fust ingevoerd, is gering en voor elk dier dranken te stellen op gemiddeld niet meer dan 4000 liter per jaar, terwijl op de benedenwindsche eilanden over 1902 en 1904 gemiddeld werden veraccijnsd ruim 9000 liter cognac en ruim 76000 liter jenever. Overigens wordt gaarne toegegeven, dat die dranken mede hunne waarde ontleenen aan de qualiteit, doch deze omstandigheid komt bij het stelsel naar de hoeveelheid evenmin in aanmerking. Het zou ook practisch ondoenlijk wezen die in aanmerking te nemen, het geschiedt nergens en is ook niet noodig, daar voor het voornaamste der twee genoemde artikelen, den jenever, het alcoholgehalte toch hoofdzaak is. Bij heffing naar het gehalte komt althans de hoofdzaak tot haar recht en ten opzichte van de slechte soorten jenever of den verdunden, die niet door de gegoeden worden gebruikt, wordt daardoor juist bereikt wat het V. V. als wenschelijk beschouwt, eene lagere belasting.

Dit laatste zal ook voor rum het geval zijn, daar de tot 81% ingevoerde rum vooral aan de bevolking in sterk verdunden toestand wordt gesleten.

Overigens komt de tegenstelling tusschen jenever en cognac eenerzijds, als drank van de meergegoeden en

rum als volksdrank anderzijds, niet geheel juist voor. In alle tapperijen—en deze worden toch niet door de meergegoeden bezocht—wordt ook jenever getapt. Ook de cijfers toonen aan, dat door de bevolking veel jenever wordt gebruikt. Over 1902 en 1904 werden, zooals boven gemeld, op de benedenwindsche eilanden veraccijnsd ruim 85000 liter jenever en cognac, in 1906 ruim 140.000 liter en in 1907 ruim 152.000 liter. Nu kan het aantal gegoeden op de benedenwindsche eilanden naar schatting niet hooger gesteld worden dan 5000, waarvan mannelijke personen boven bijv. 18 jaar, ongeveer 900. Deze schatting zal ongeveer juist zijn, wanneer men ook let op de cijfers der inkomstenbelasting; over 1906/7 waren aangeslagen (alzoo met een inkomen boven f. 600) op Curaçao, Aruba en Bonaire respectievelijk 876, 135 en 68, tezamen 1079 personen, waarvan 391 met een uitkomen van f. 600,— f. 800.—Al houdt men nu in het oog, dat ook wel veraccijnsde jenever wordt uitgevoerd 1), zoo kan toch niet worden ontkend, dat van de ingevoerde jenever het grootste deel door het volk wordt verbruikt.

De bepaling omtrent de wettelijke sterkte ad 50 % van gedistilleerd op flesschen schijnt door den Raad anders opgevat dan de bedoeling is. Zooals in de Mem. v. toel. is uiteengezet, heeft die bepaling alleen ten doel de voor den handel lastige opening van flesschen te voorkomen en toch gevrijwaard te zijn tegen ontduiking (het percentage is zoo laag mogelijk gesteld, in Suriname wordt de sterkte genomen op 70 %, in het Moederland op 75 %, in sommige andere landen nog hooger). De bepaling heeft dus een bepaalde reden en is niet vatbaar voor uitbreiding.

Het spreekt vanzelf, dat het tegenwoordige stelsel meer gemak geeft dan dat naar het gehalte, doch dit mag, naar de ondergeteekende meent, geen argument zijn om een onbillijk en onlogisch stelsel te behouden. De opneming van de sterkte — van de hoeveelheid moet nu toch reeds geschieden—is overigens zeer eenvoudig. Het ontworpen stelsel is feitelijk niets anders dan een redres van hetgeen in de bestaande verordening niet juist is en de ondergeteekende heeft gemeend, dat de daardoor vanzelf ontstaande hoogere opbrengst, gepaard gaande met eene verlaging van het accijnsbedrag, een alleszins gunstige maatregel tot vinding van aequivalent is te achten.

De ondergeteekende ziet dan ook geen overwegende reden, waarom in de kolonie niet zou geschieden, wat overal geschiedt (ook in Oost-Indië en Suriname) en kan geen wijziging van het ontwerp op dit punt toezeggen.

De vrees, dat verhooging van den drankaccijns voor de bovenwindsche eilanden zou leiden tot toenemenden frauduleuzen invoer, deelt de ondergeteekende niet. Vooreerst is er geen reden om aan te nemen, dat op St. Eustatius en Saba frauduleuze invoer van dranken van eenige beteekenis plaats heeft; wel op St. Martin. Doch in de tweede plaats mag het feit nooit een argument zijn om de belasting lager te stellen dan voor de andere eilanden der kolonie. Het verschil met het bestaande accijnsrecht is trouwens volgens het ontwerp gering, van f 0.20 op f 0.25, hetgeen ook een voordeel van des Bestuurs stelsel moet worden geacht. Ook wordt verwacht, dat met de nieuwe verordeningen de ontduiking grootendeels zal kunnen worden bestreden, hetgeen zeer gewenscht zoude zijn, daar de opbrengst in de laatste jaren zeer is gedaald. Het schijnt overigens niet overbodig om te dezer plaatse te herinneren aan hetgeen geschied is in 1894, toen de accijns verhoogd werd van f 0.20 op f 0.30 behalve voor de bovenwindsche eilan-

1) Zooals bij de Mem. v. Antw. n° 3 werd opgemerkt, is onder deze cijfers eenige uitvoer begrepen, doch de uitvoer van veraccijnsde dranken geschiedt slechts van kleine partijen en heeft geen grooten omvang.

den, nadat op St. Martin was te kennen gegeven, dat men bij niet-verhooging in het vervolg den accijns niet ontduiken zoude. Inderdaad heeft de accijns na 1894 iets meer opbracht, doch slechts enkele jaren. De volgende cijfers spreken duidelijk genoeg. De accijnsopbrengst over 1894—1906 was f 1087.— f 1874.-- f 1715.— f 1325.— f 1113.— f 1076.— f 1143.— f 1646.— f 1231.— f 983.— f 949.— f 826.— f 747.—

Dat wetten wel iets uitwerken, moge blijken ten aanzien P. B. 1884 n° 22 wat betreft het invoerrecht op St. Martin. Het opbrengstcijfer over 1878—1883 was gemiddeld ± f 3000.—, van 1884—1906 f 8525.— f 11376.— f 10249.— enz., steeds f 9000.— à 11000.— ; alleen in de laatste jaren weder daling, 1904—1906 f 8086.— f 8319.— f 8080.—

Waar nu bovendien tegenover de uitgaven voor de bovenwindsche eilanden ad ± f 104.000.— (zonder een deel van den pensioenlast), met inaanmerkingneming van het ontworpen belastingstelsel, slechts een totale inkomst van ± f 34000.— staat, ziet de ondergeteekende ook uit dien hoofde geen grond om een belasting op een genotmiddel daar lager te stellen, dan op de andere eilanden. Betreffende een in 1892 ingediend ontwerp gaf ook de Raad te kennen, dat voor een mindere heffing op de bovenwindsche eilanden geen grond was.

Tegen verhooging van het wettelijke percentage van den drank op flesschen tot 60 % zou bij den ondergeteekende, op grond van het motief der bepaling en hetgeen in andere landen geldt, geen bezwaar bestaan, wanneer dit kon dienen om het nog bestaande tekort op het geheele stelsel ad ± f 3300.— te dekken. Opgemerkt zij echter, dat dit bedrag naar de middencijfers met ± f 1000.— overtroffen zoude worden.

De bepaling van artikel 1, laatste lid kan in het stelsel niet gemist worden, doch zal in de praktijk wel zelden of nooit toepassing vinden.

§ 3. De bepaling van minima voor inslag enz. heeft ten doel het aantal ambtenaren te beperken ; door kleine vergoedingen zouden de meerdere kosten, (ook van pensioen) niet kunnen worden opgewogen. Opgemerkt zij, dat dergelijke minima overal bepaald zijn. Terwijl voor wijziging van artikelen 12 en 29 z. i. geen grond zou bestaan, heeft de ondergeteekende echter geen overwegend bezwaar om in artikel 31 het minimum te verlagen tot zoodanigen grens, dat uitbreiding van personeel niet bij voorbaat gezegd kan worden noodzakelijk te zullen zijn. Men zij overigens indachtig, dat de bergplaatsen alleen bedoeld zijn voor den groothandel.

De zekerheid, door houders van bergplaatsen te stellen, wordt gevorderd, omdat de ondervinding, ook in de kolonie, heeft geleerd, dat niettegenstaande de sluiting op onverklaarbare wijze somtijds eene aanmerkelijke hoeveelheid drank verdwenen blijkt. Mede daarom is de drank geen voldoende zekerheid, doch bovendien is de drank opzichzelf dikwijls weinig waard. En ten slotte zoude dit geen zekerheid geven als bedoeld; onder zekerheid verstaat men een voorrang boven andere schuldeischers (hypotheek, pandrecht, borgtocht). De zekerheidstelling voor accijns van uitgeslagen drank wordt gevorderd krachtens art. 36 van het ontwerp j°. art. 198 (201) van ontw. n°. **3**. Door de gewijzigde redactie van art. 15. komt dit thans beter uit.

De bepaling omtrent den eersten en laatsten werkdag van elk kwartaal is in de Mem. v. toel. toegelicht en wordt voor een geregelde administratie vereischt (het aantal bergplaatsen is thans 15). De regeling schijnt praktisch, terwijl bij gebreke daarvan een aantal voorschriften noodig zouden zijn om verwarring te voorkomen. Opgemerkt zij nog, dat het in het V. V.

gestelde geval zich hoogstens viermaal op een jaar zou kunnen worden en tot de zeldzaamheden zal behooren.

Omtrent de Zon- en feestdagen heeft de ondergeteekende de eer te verwijzen naar het gezegde in de Mem. v. antw. betreffende ontwerp n° **3** aangaande den diensttijd der ambtenaren.

Wat de verschillen in over- en ondermaat betreft zij opgemerkt, dat vergissing van den afzender blijkt bij de opneming vóór opslag; men wordt slechts gedebiteerd voor de werkelijke hoeveelheid en sterkte. Tegen lekkage kan men maatregelen nemen. De redactie van artikel 26, laatste lid, is conform de Nederlandsche wet (behalve dat daar de speling slechts 3 % is). Het is inderdaad de bedoeling om eene speling te laten; de ondergeteekende meent, dat artikel 15 duidelijk is.

Omtrent het vervoer heeft de ondergeteekende de eer te verwijzen naar de Mem. v. Antw. betreffende ontwerp n° **3**. De aandacht zij er op gevestigd, dat het hier niet geldt den frauduleuzen invoer, doch het vervoer, dat onder contrôle moet staan om te voorkomen dat na den geslaagden invoer, de dranken bij kleine hoeveelheden in consumptie worden gebracht; het geldt dus een repressieve contrôle op frauduleuzen invoer, waar afdoende preventieve contrôle op de eilanden der kolonie niet mogelijk is zonder aanmerkelijke vermeerdering van personeel en kosten. Contrôle is des te meer noodig, nu het uit den drankacciijns te verkrijgen bedrag belangrijker zal zijn dan aanvankelijk bedoeld was.

Naar aanleiding van het in het V. V. gezegde omtrent een geleibillet „voor zulke kleine hoeveelheden „sterken drank als één liter, die haast iedereen in huis „pleegt te hebben", heeft de ondergeteekende de eer te doen opmerken, dat, hoezeer zulks in het Moederland wel vereischt wordt en nooit tot bezwaren heeft aanleiding gegeven, bij het ontwerp met voordacht een milder stelsel gekozen, nl. in de hoofdplaatsen behoeft het vervoer naar en de inslag bij particulieren niet gedekt te zijn.

Verder zijn nog in artikel 45, sub *b* en *c* en artikel 48 de wijzigingen aangebracht, die ondergeteekende meent te kunnen aanbrengen zonder alle contrôlebepalingen illusoir te doen zijn.

Wat de straffen betreft, is de ondergeteekende ook hier zooveel mogelijk aan de wenschen van den Raad tegemoetgekomen, hoewel de ontworpen straffen dezelfde zijn als in het Moederland.

Wat de verbeurdverklaring van gespannen en voertuigen betreft, zij opgemerkt, dat het vereischte van een vervoerbillet spoedig genoeg bekend zal zijn. Reeds thans kent men de vervoerbllletten voor producten van landbouw en veeteelt om het stelen tegen te gaan. De vervoerders zullen moeilijk onwetendheid kunnen voorwenden en indien het gesmokkelde dranken geldt, plegen zij ruim beloond te worden. De vervoerders als onschuldig voor te stellen gaat toch inderdaad te ver en zoude tot de verstrekkende, toch ook niet door den Raad gewilde conclusie leiden, dat het vervoer van gesmokkelde dranken straffeloos moet kunnen geschieden. Worden bovendien tapperijen in de buitendistricten toegelaten, dan zal het vervoer bij groote partijen geschieden en de contrôle gemakkelijker zijn uit te oefenen.

Artikelen.

Art. 5. Verg. de algem. besch.

Art. 14 bis. Volgens het ontwerp zoude voor den accijns van tot binnenlandsch verbruik uitgeslagen gedistilleerd in elk geval onder zekerheid crediet worden genoten en zulks ter vereenvoudiging van de adminis-

tratie. Bij nader inzien is het echter wenschelijk voorgekomen om ook de gelegenheid te laten tot dadelijke betaling bij uitslag. Hiermede staan in verband de redactiewijzigingen van artt. 15 en 23 *h*.

Art. 18, tweede lid. Daar de inrichting van de bergplaats goedgekeurd moet zijn, moet ook van elke voorgenomen verandering dier inrichting aangifte worden gedaan.

Art. 20. De bepaling bestaat ook in het Moederland en heeft natuurlijk ten doel contrôle mogelijk te maken. Wat den eisch van één toegang betreft, voldoen alle bestaande bergplaatsen reeds aan de bepaling en slechts twee zijn er, waarvan de toegang niet aan de openbare straat is gelegen ; dit kan gemakkelijk veranderd worden. Het spreekt vanzelf, dat dit vereischte behouden moet worden, daar anders geen contrôle mogelijk is.

Art. 22, tweede lid. Verg. de algem. besch.

Art. 23, letter f (31, 38 letter f). De bijvoeging is in overeenstemming met de Nederlandsche wet. De uitvoer met afschrijving is alzoo niet toegelaten met oorlogschepen. Door de wijziging van de A. V. (art. 183–197) zijn daarentegen de bij binnenkomst aan boord van een oorlogschip aanwezige dranken vrij.

Art. 47, eerste lid. Verg. de Mem. v. toel. Nu door de wijziging van art. 45, letter *c* tot twee liter zonder vervoerbillet vervoerd kan worden, schijnt het niet noodig om kleinere hoeveelheden door kinderen te doen vervoeren. Overigens is de bepaling voornamelijk gemaakt met het oog op St. Martin, waar een landgrens is.

Art. 48. Het hier voorgeschreven billet (in te vullen gedrukt formulier) bevat hetgeen een langdurige praktijk in het Moederland als noodig heeft doen kennen. Wat sub *h* betreft, zij opgemerkt, dat vervoer van gesmokkelde dranken altijd zooveel mogelijk zal plaats hebben buiten de openbare wegen, het regelmatige vervoer echter langs den regelmatigen weg; deze moet dus worden uitgedrukt, anders zou het billet tot dekking van gesmokkelde dranken kunnen dienen. Voor sub *k* (de tijd kan ruim genomen worden) geldt dezelfde reden.

Art. 55. Verg. het hierboven ad art. 48 gezegde. Zonder afteekening, waar die noodig wordt geacht, is natuurlijk geen contrôle mogelijk. Men zij indachtig, dat art. 48 letter *l* facultatief is. Het is bedoeling om zooveel mogelijk faciliteiten te verleenen.

Art. 74. De ratio van het artikel is, dat in het hier voorziene geval de overtreder de toepassing eener straf, evenredig aan het belang der ontduiking, heeft verhinderd. Indien art. 268 A. V. zonder meer toepasselijk werd verklaard, zoude de rechter niet weten welken maatstaf aan te leggen. Intusschen is ondergeteekende gaarne bereid door eene wijziging aan de wenschen van van den Raad tegemoet te komen.

Art. 76. Bij besluit kunnen geen straffen worden bepaald ; daarom is eene bepaling als deze noodig. In het Moederland komt dergelijke bepaling in tal van wetten voor. Verg. ook art. 20 wet 1886 Stbl. n°. 64.

Wat de ontwerpen n°s. **5** en **6** betreft, heeft de ondergeteekende de eer naar bovenstaande algemeene beschouwingen en toelichtingen tot de artikelen te verwijzen.

Willemstad, den 18n. Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908—4-5-6.

Gedistilleerdaccijns.
Wijnaccijns.
Bieraccijns.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 5.

Ontwerp n° 4.

In *art. 13, letter a* en *art. 19, eerste lid* staat „berplaats", lees „bergplaats".

Na art. 14 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 14bis.

De accijns van het gedistilleerd, dat in den loop van een kalenderkwartaal uit een bergplaats, in de volgende Afdeeling bedoeld, tot binnenlandsch verbruik is uitgeslagen, is terstond na afloop van dat tijdperk invorderbaar, voorzoover hij niet vroeger is betaald of overgebracht wordt op de rekening wegens afloopend crediet volgens artikel 15.

De hoeveelheid, welke overblijft, wanneer de crediteeringen volgens artikel 23 letters *e* tot en met *g* van het debet der rekening zijn afgetrokken, wordt geacht tot verbruik binnenslands te zijn uitgeslagen.

Art. 15 wordt gelezen als volgt:

„Houders van bergplaatsen, in de volgende Afdeeling bedoeld, genieten behoudens zekerheidstelling, afloopend crediet voor den accijns van het gedistilleerd, dat volgens artikel 14bis bij het einde van een kalenderkwartaal geacht wordt tot binnenlandsch verbruik uit hunne bergplaatsen te zijn uitgeslagen, voorzoover de accijns niet vroeger is betaald.

Het afloopend crediet vervalt in drie termijnen, telkens voor een derde gedeelte van het bedrag, op den 15den van de maanden van het volgende kalenderkwartaal.

Bij gebreke van voldoening vóór of op de vervaldagen wordt de geheele verschuldigde som terstond ingevorderd.

In art. 17 wordt het jaartal „1907" vervangen door „1908".

In *art. 23 letter f* wordt na het woord „uitvoer" tusschengevoegd: „voor handel".

letter *h* wordt gelezen als volgt:

h. de hoeveelheid, waarvoor de accijns betaald of volgens artikel 15 op de rekening wegens afloopend crediet overgebracht is.

In *art. 31, eerste lid* wordt na het woord „uitvoer" tusschengevoegd „voor handel."
en in de plaats van „vijf" gelezen: „twee."

In *art. 38, letter f* wordt na het woord „uitvoer" tusschengevoegd: „voor handel."

Na hetgeen sub *g* voorkomt wordt ingevoegd :
„*h* de bij peiling bevonden ondermaten ;"
letter „*h*" aldaar wordt veranderd in „*i*"

Art. 45, letter b wordt gelezen als volgt :
„*b*. Uit eene grossierderij of eenig ander niet sub *a* „bedoeld pand gedistilleerd uit te slaan in eene groote„re hoeveelheid dan van vijf liter in de plaatsen, in „artikel 102 A. V. genoemd, en twee liter op het on„vrije terrein, bij artikel 130 A. V. bedoeld.
In letter *c* wordt in de plaats van „een liter" gelezen : „twee liter."

In *art. 48, eerste lid* woorden de woorden „boven de hoeveelheid van een liter" vervangen door : „tot eene hoeveelheid."

In de *artt. 66, 67, 68, 69, 70. 71* en *75* wordt in de plaats van van „vijfmaal" gelezen : „tweemaal".

In *art. 67* worden de woorden : „een liter ongeacht „de sterkte uit eenig in artikel 46 letter *b* bedoeld ge„bouw, of bij zoodanigen inslag, als bedoeld in artikel „46, letter *c*" vervangen door : „in artikel 45, letter *b* ge„noemd uit eenig daar bedoeld gebouw, of bij groote„ren inslag dan genoemd in artikel 45, letter *c* op het „daar bedoelde onvrije terrein."

In *art. 74* wordt in de plaats van de slotwoorden, volgende na „strafbaar" gelezen : „met eene boete van „f 100.— en bij herhaling met gevangenisstraf van acht „dagen tot een jaar."

In *art. 81* wordt het jaartal „1907" vervangen door „1908."

Ontwerp n° 5.

Na artikel 13 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende :

Artikel 13bis.

De accijns van den wijn, die in den loop van een kalenderkwartaal uit een bergplaats, in de volgende Afdeeling bedoeld, tot binnenlandsch verbruik is uitgeslagen, is terstond na afloop van dat tijdperk invorderbaar, voorzooverre hij niet vroeger is betaald of overgebracht wordt op de rekening wegens afloopend crediet volgens artikel 14.
De hoeveelheid, welke overblijft, wanneer de crediteeringen volgens artikel 21 letters *e* tot en met *h* van het debet der rekening zijn afgetrokken, wordt geacht tot verbruik binnenslands te zijn uitgeslagen.

Art. 14 wordt gelezen als volgt :
„Houders van bergplaatsen, in de volgende Afdee„ling bedoeld, genieten behoudens zekerheidstelling „afloopend crediet voor den accijns van den wijn, die „volgens artikel 13 bis bij het einde van een kalender„kwartaal geacht wordt tot binnenlandsch verbruik uit „hunne bergplaatsen te zijn uitgeslagen, voorzoover de „accijns niet vroeger is betaald.
„Het afloopend crediet vervalt in twee termijnen, „telkens voor de helft van het bedrag, op den 15den van „de eerste en tweede maand van het volgende kalender„kwartaal.
„Bij gebreke van voldoening vóór of op de verval„dagen wordt de geheele verschuldigde som terstond „ingevorderd."

In *art. 15* wordt het jaartal „1907" vervangen door „1908."

In *art. 21, letter f., art. 30, eerste regel* en *art. 37*

letter f wordt na het woord „uitvoer" tusschengevoegd „voor handel."

Art. 21, letter i wordt gelezen als volgt :
„*i.* de hoeveelheid, waarvoor de accijns betaald of „volgens artikel 14 op de rekening wegens afloopend „crediet overgebracht is."

In *art. 37* wordt na hetgeen sub *g* voorkomt ingevoegd :
h. de bij peiling bevonden ondermaten ;"
letter „*h*" aldaar wordt veranderd in „*i*".

In *artt. 60. 61. 62. 63.* en *64* wordt in de ptaats van „vijfmaal" gelezen „tweemaal."

In *art. 61* worden de woorden : „gemeld of bij zoodanigen inslag volgens artikel 44 letter *c*" vervangen door : „genoemd uit eenig daar bedoeld gebouw, of bij grooteren inslag dan genoemd in artikel 44 letter *c* op het daar bedoelde onvrije terrein"

In *art. 67* wordt in de plaats van de slotwoorden, volgende na „strafbaar", gelezen : „met eene boete van „f 100.— en bij herhaling met eene gevangenisstraf van „acht dagen tot zes maanden."

In *art. 71* wordt het jaartal „1907" vervangen door: „1908."

Ontwerp n° 6

In *art. 7, letter e* en *art. 11, eerste regel* wordt na het woord „uitvoer" tusschengevoegd : „voor handel."

In *art. 7* wordt na hetgeen sub *f* voorkomt ingevoegd :
„*g.* de bij peiling bevonden ondermaten ;
letter *g* aldaar wordt veranderd in : „*i*".

In *artt. 9, 16* en *31* wordt het jaartal „1907" vervangen door : „1908".

In *art. 22* worden de woorden : „ „gemeld of bij „zoodanigen inslag volgens artikel 15 letter *b*" vervangen door : „genoemd uit eenig daar bedoeld gebouw of „bij grooteren inslag dan genoemd in artikel 15 letter b „op het daar bedoelde onvrije terrein".

In *artt. 22. 23. 24* en *25* wordt in de plaats van „vijfmaal" gelezen „tweemaal".

Willemstad, den 18 Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908—4, 5, 6, 7.

Gedistilleerdaccijns.
Wijnaccijns.
Bieraccijns.
Geslachtaccijns.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen waren van oordeel, dat door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over deze ontwerpen genoegzaam is voorbereid.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

1907/8 N° 5

Wijn-accijns

ZITTING 1907—1908 — **5.**

Wijnaccijns.

ONTWERP-VERORDENING.

N⁰. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent den accijns op wijn door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing van een accijns op wijn.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

Er wordt een accijns op wijn geheven ten bedrage van:
a. voor champagnewijn en andere mousseerende wijnen vijftig cent per liter;
b. voor alle andere wijnen twintig cent per liter;
en voor grootere en kleinere hoeveelheden naar evenredigheid.
Bovendien is voor wijn, die meer alcohol bevat dan een en twintig centiliter per liter bij eene warmte van vijftien graden van den honderddeeligen thermometer, voor dien meerderen alcohol de accijns op gedistilleerd schuldig.

Artikel 2.

Onder wijn wordt begrepen alle gegiste dranken, die geheel of gedeeltelijk bereid zijn uit het sap of de aftreksels van druiven, rozijnen, krenten, of andere versche of gedroogde vruchten.
Ook worden als wijn belast vloeibare moeren en droeven, alsmede ongegiste aftreksels of sappen van vruchten, geschikt om wijn te versnijden of aan te lengen.

Artikel 3.

De accijns in schuldig bij den invoer, behoudens de bevoegdheid tot opslag in Gouvernementsentrepôt en tot inslag onder genot van crediet van den accijns op den voet van de Hoofdstukken II en III.
Bij inslag onder genot van crediet wordt de verhooging, volgens het tweede lid van artikel 1, terstond betaald.

Artikel 4.

Op den wijn, die, hetzij rechtstreeks van buitenslands, hetzij uit Gouvernementsentrepôt, onder genot van crediet wordt ingeslagen, wordt voor moeren en droeven eene korting van twee ten honderd op de hoeveelheid verleend, mits de invoer plaats heeft in fusten elk van minstens twee hectoliter inhoudsruimte; welk minimum voor Rijn- en

Moezelwijnen op minstens 140 liter, en voor Spaansche, Portugeesche en Italiaansche wijnen op minstens een hectoliter wordt gesteld.

De wijn, waarvoor aanspraak op korting bestaat, wordt in de documenten en rekeningen aangewezen onder de benaming van wijn op de moer.

De korting wordt niet genoten voor wijn, die in fusten als bovenbedoeld uit eene bergplaats van wijn onder genot van crediet, met afschrijving naar buitenslands wordt uitgevoerd.

Artikel 5.

De ambtenaren zijn bevoegd om bij hunne opnemingen of verificatiën proeven te nemen van vloeistoffen of andere zelfstandigheden; de belanghebbende is verplicht daartoe door de ambtenaren geschikt geachte flesschen te verschaffen.

De ambtenaren geven aan den belanghebbende een bewijs of van de proeven, die zij verlangen mede te nemen.

Het nemen van proeven kan ook door den belanghebbende gevorderd worden, onder dezelfde verplichting als bij het eerste lid bepaald.

De proeven, te nemen volgens dit artikel, worden in dubbel genomen en dadelijk verzegeld en voorzien van een etiket, waarop de noodige door de ambtenaren onderteekende aanwijzingen worden gesteld; de belanghebbende wordt uitgenoodigd zijne handteekening mede op het etiket te plaatsen.

Artikel 6.

Het alcoholgehalte van wijnen wordt bepaald op dezelfde wijze, waarop volgens de krachtens artikel 3 der Gedistilleerdverordening 1907 vastgestelde voorschriften de sterkte wordt opgenomen van gedistilleerd, dat vermengd of bereid is met zelfstandigheden, die de juiste opneming der sterkte met den vochtweger verhinderen.

Artikel 7.

De wettelijke regelen, betreffende den accijns op wijn ten aanzien van handelaars en entrepositarissen, zijn ook van toepassing op vennootschappen, reederijen en vereenigingen, die rechtspersoonlijkheid bezitten. In die gevallen wordt de straf van boete of gevangenisstraf uitgesproken tegen de bestuurders, van wie blijkt, dat de overtreding met hun medeweten is gepleegd.

Artikel 8.

In alle documenten krachtens deze verordening af te geven, zal de tijd worden uitgedrukt, waarvoor zij geldig zijn.

HOOFDSTUK II.

BETALING EN CREDIET.

EERSTE AFDEELING.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 9.

Bij invoer tot verbruik wordt de accijns tegelijk met het invoerrecht betaald ten kantore, waar de aangifte volgens artikel 53 der Algemeene Verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen (hierna verder aangeduid door de letters A.V.) geschiedt en wordt deswege eene quitantie afgegeven op den voet van artikel 41.

De accijns is verder vorderbaar bij den uitslag van den wijn tot binnenlandsch verbruik uit entrepôt of uit eene bergplaats, als bij de volgende Afdeeling bedoeld.

Artikel 10.

Behalve tot verbruik, tot doorvoer of tot opslag in entrepôt

volgens de A.V. en deze verordening, kan wijn bij den invoer worden aangegeven om, na betaling van het invoerrecht, onder genot van verlengbaar crediet voor den accijns te worden ingeslagen in bergplaatsen, als bij de volgende Afdeeling bedoeld.

Artikel 11.

Inslag onder genot van crediet kan in geen kleinere hoeveelheid geschieden dan van vier hectoliter.

De inslag kan geschieden: rechtstreeks van buitenslands, uit een entrepôt, of met overschrijving van zoodanig crediet uit andere bergplaatsen.

Artikel 12.

Houders van bergplaatsen, in de volgende Afdeeling bedoeld, genieten onder zekerheidstelling crediet voor den accijns:

a. telkens voor een kalenderkwartaal voor den wijn, bij den aanvang van gemeld tijdperk in eene bergplaats aanwezig;

b. tot het einde van elk kalenderkwartaal en verlengbaar volgens letter *a* voor den wijn, gedurende dat tijdperk op den voet van dit Hoofdstuk in eene bergplaats ingeslagen.

Artikel 13.

Het crediet wordt niet verlengd:

a. wanneer bij het einde van een kalenderkwartaal de voorraad in eene bergplaats niet meer bedraagt dan vijftien hectoliter;

b. wanneer gedurende het afgeloopen kalenderkwartaal minder uit de bergplaats is uitgeslagen dan vijf hectoliter.

Artikel 14.

De accijns van den wijn, die in den loop van een kalenderkwartaal volgens artikel 21 letter *i* tot binnenlandsch verbruik uit eene bergplaats geacht wordt te zijn uitgeslagen, is telkens voor de helft van het bedrag invorderbaar in twee termijnen, die vervallen op den 15den van de eerste en tweede maand van het volgende kalenderkwartaal.

Bij gebreke van voldoening vóór of op de vervaldagen wordt de geheele verschuldigde som terstond ingevorderd.

Tweede Afdeeling.

Bergplaatsen.

Artikel 15.

Aan wijnhandelaren kan door den Inspecteur worden vergund om in de plaatsen, in artikel 102 A.V. genoemd, bergplaatsen te hebben tot inslag van wijn onder genot van verlengbaar crediet voor den accijns, onder wederzijdsche sluiting van de zijde der Administratie en des handelaars (hierna verder genoemd „bergplaatsen").

Geen andere goederen dan gemelde wijn mogen in die bergplaatsen ingeslagen worden, behalve zoodanig gedistilleerd als volgens de Gedistilleerdverordening 1907 in bergplaatsen kan worden ingeslagen, wanneer zulks door den Inspecteur is toegestaan.

Met vergunning van den Ontvanger kan evenwel water worden ingeslagen tot het reinigen van fusten, mits dit geschiede onder het toezicht der ambtenaren en het ingeslagen water terstond na de reiniging weder uit de bergplaats worde gevoerd.

Artikel 16.

Hij, die op het tijdstip van de inwerkingtreding dezer verordening eene bergplaats tot opslag van wijn in gebruik heeft, levert binnen veertien dagen na dat tijdstip en hij,

die later eene bergplaats in gebruik verlangt te stellen, levert minstens acht dagen tevoren bij den Inspecteur eene onderteekende aangifte in, vermeldende ten aanzien dezer bergplaats:

a. de plaats en dagteekening der aangifte;

b. den naam of de firma en de woonplaats van den eigenaar en van den houder;

c. de straat en het nummer en verdere aanduiding van ligging der bergplaats;

d. eene nauwkeurige beschrijving van de bergplaats en den toegang, met aanduiding van de belendingen.

De aangever, die te eeniger tijd eenige verandering verlangt te brengen in hetgeen sub *b*, *c* of *d* is aangegeven, levert deswege vooraf eene aanvullingsaangite in.

Artikel 17.

De Inspecteur geeft, indien hij geen bezwaar tegen de toelating heeft, binnen acht dagen na het inleveren eener aangifte eene schriftelijke vergunning op naam tot het hebben van de daarin omschreven bergplaats af.

De vergunning wordt niet afgegeven wanneer de bergplaats niet voldoet aan de vereischten, bij het volgende artikel gesteld.

Wanneer de belanghebbende zich met de weigering der vergunning bezwaard acht, kan hij binnen acht dagen in beroep komen bij den Administrateur van Financiën. Het bezwaarschrift wordt ingeleverd bij den Ontvanger.

De vergunning kan ten allen tijde door den Inspecteur worden ingetrokken met het gevolg, dat al het verschuldigde volgens de rekening binnen drie dagen moet worden aangezuiverd.

Artikel 18.

Eene bergplaats mag slechts één toegang hebben, welke toegang aan een openbaren weg moet zijn.

De bergplaats moet voor voldoende afsluiting vatbaar zijn, ter beoordeeling van den Inspecteur en mag geen gemeenschap hebben met eenig ander gebouw, of eenig ander gedeelte van hetzelfde gebouw.

In de bergplaats mag geen inrichting zijn, geschikt tot het toevoeren van water. Bij overtreding van dit verbod wordt de vergunning ingetrokken met het gevolg, als bij artikel 17, laatste lid, bepaald.

Artikel 19.

Boven den ingang eener bergplaats moet een opschrift geplaatst worden, houdende in olieverf de woorden: „*Bergplaats van wijn*", met bijvoeging van den naam des handelaars of der firma.

Bij verzuim hiervan wordt de nalatige door den Ontvanger schriftelijk gewaarschuwd om binnen drie dagen hieraan te voldoen.

Artikel 20.

De belanghebbenden kunnen, na voorafgaande kennisgeving aan den Ontvanger en onder het toezicht der ambtenaren, hun in eene bergplaats nedergelegden wijn oversteken, zuiveren, versnijden en aanvullen; met vergunning van den Inspecteur voor elk bijzonder geval te verleenen, kan ook wijn op flesschen worden gebotteld.

Werkzaamheden in de bergplaats, waaronder begrepen in- en uitslag, zijn niet toegelaten tusschen zes ure namiddags en zes ure voormiddags.

De bergplaatsen zijn voor belanghebbenden niet toegankelijk op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen, noch op den eersten en laatsten werkdag van elk kalenderkwartaal; op alle welke dagen evenmin inslag of uitslag kan plaats hebben.

DERDE AFDEELING.

Rekening en aansprakelijkheid.

Artikel 21.

Tusschen de Administratie en den wijnhandlaar, die genot van crediet heeft (hierna verder genoemd „handelaar") wordt ten kantore van den Ontvanger betreffende elke bergplaats eene rekening gehouden.

Op de rekening worden als debet gebracht:

a. de hoeveelheid, bij den aanvang van het kalenderkwartaal voorhanden;

b. de inslagen uit entrepôt;

c. de inslagen bij invoer;

d. de inslagen met overschrijving van crediet;

en als credit:

e. de uitslagen met overschrijving van crediet aan anderen of zich zelven naar eene andere bergplaats;

f. de uitslagen met bestemming tot uitvoer naar buitenslands;

g. de kortingen volgens artikel 4.

h. de hoeveelheid, volgens het tweede lid van dit artikel op de rekening van het volgende kalenderkwartaal als debet over te brengen;

i. de hoeveelheid, die geacht wordt tot binnenlandsch verbruik te zijn uitgeslagen, zijnde de hoeveelheid die overblijft, wanneer de crediteeringen volgens letters *e* tot en met *g* van het debet der rekening zijn afgetrokken.

Artikel 22.

De handelaar is aansprakelijk voor den accijns van den wijn, waarvoor hij overeenkomstig de bepalingen dezer verordening in rekening wordt aangeslagen.

Crediteering der rekening wegens elke hoeveelheid wijn, op een overschrijvingsbillet of een consent tot uitvoer uitgeslagen, geschiedt niet dan nadat het overschrijvingsbillet of consent, voorzien van de voorgeschreven verklaringen of afteekeningen, ten kantore is terugontvangen.

Artikel 23.

Tot verkrijging van verlenging van het crediet levert de handelaar op den laatsten werkdag van elk kalenderkwartaal vóór tien ure des voormiddags eene onderteekende aangifte in van de hoeveelheid wijn, in elk zijner bergplaatsen voorhanden.

De aangifte wijst aan het getal gevulde fusten van elke soort met den gezamenlijken inhoud der soort; alsmede voor den gebottelden wijn het getal gevulde flesschen en haren inhoud, afzonderlijk voor elke partij flesschen, die bij elkander zijn geplaatst en van andere partijen afgescheiden.

In de aangifte mogen niet begrepen worden partijen gebottelde wijn, elk minder dan een hectoliter inhoudende.

Indien de aangifte niet op tijd is ingeleverd, wordt de verlenging van crediet niet verleend.

Artikel 24.

De Ontvanger kan op den dag der aangifte of op den eersten daaropvolgenden werkdag de opneming gelasten van den voorraad wijn in eene bergplaats, waarvoor aangifte is gedaan volgens het vorige artikel.

De handelaar is verplicht de door hem aangegeven fusten van elke soort en de verschillende partijen wijn op flesschen afzonderlijk aan de ambtenaren aan te wijzen, de fusten zoodanig te plaatsen, dat de opneming gevoegelijk kan geschieden en, voorzoover de ambtenaren dat vorderen, de hokken, kisten of manden, waarin zich de flesschen bevinden, te doen ontpakken.

Bij opneming van gebottelden wijn kunnen de ambtenaren op verzoek van belanghebbenden de hoeveelheid berekenen

naar den inhoud van eenige ledige flesschen van gelijken vorm en grootte.

Wanneer bij de opneming een tekort wordt bevonden, wordt voor de toepassing van artikel 13 en van het tweede lid van artikel 21 slechts de werkelijk aanwezige hoeveelheid als voorraad beschouwd.

Er bestaat overtreding, wanneer het tekort vijf ten honderd of meer bedraagt, berekend over den geheelen voorraad, welke volgens de aangifte in dezelfde bergplaats aanwezig moet zijn.

Artikel 25

De handelaar is gehouden, om vóór den tienden van elk kalenderkwartaal zijne credietrekening over het afgeloopen kalenderkwartaal met den Ontvanger af te sluiten en die afsluiting mede te teekenen.

Bij gebreke van hieraan te voldoen wordt de rekening eenzijdig door den Ontvanger gesloten volgens de bij hem berustende registers en bescheiden, zonder dat de handelaar tegen de uitkomst in verzet kan komen. De Ontvanger geeft hem alsdan schriftelijk kennis van de uitkomst der afsluiting.

Misstellingen in eene afgesloten rekening kunnen binnen zes maanden na de afsluiting op machtiging van den Administrateur van Financiën worden hersteld.

Vierde Afdeeling.

Uitslag.

Aangifte bij uitslag.

Artikel 26.

De handelaar, die wijn verlangt uit te slaan, levert ten kantore des Ontvangers eene onderteekende aangifte in, vermeldende:

a. de plaats en de dagteekening;

b. den naam, het beroep, en de woonplaats des aangevers;

c. de ligging van de bergplaats, waaruit de uitslag zal geschieden;

d. den naam, het beroep en de woonplaats van dengene, voor wien de wijn bestemd is, behalve bij uitvoer naar buitenslands, in welk geval het land en, zoo zulks bij besluit van den Gouverneur wordt bepaald, ook de plaats van bestemming wordt opgegeven;

e. de ligging van de bergplaats of het andere gebouw, waaruit de uitslag zal geschieden;

f. de soort en de hoeveelheid van den wijn in schrijfletters; voor dien op flesschen afzonderlijk;

g. het getal en de merken of nummers der fusten, kelders of manden; voor den wijn op flesschen afzonderlijk;

h. de namen van den vervoerder en van het vaar- of voertuig of wel eene andere voldoende aanwijzing van het middel van vervoer, ter beoordeeling van den Ontvanger;

i. de opgave der bestemming, namelijk om uit te staan tot binnenlandsch verbruik, met overschrijving van crediet of om uit te voeren naar buitenslands;

k. den te volgen weg, voor zoover die kan opgegeven worden, ter beoordeeling van den Ontvanger;

l. het tijdstip, waarop de uitslag verlangd wordt te zullen plaats hebben.

Artikel 27.

Moeren en droeven kunnen op aangifte, door den Ontvanger voor gezien geteekend, zonder betaling van accijns worden uitgeslagen mits de drinkbare wijn daarvan vooraf zooveel mogelijk zij afgescheiden en de hoeveelheid niet overschrijde de bij artikel 4 toegekende korting.

Uitslag met overschrijving van crediet.

Artikel 28.

Geen uitslag met overschrijving van crediet mag geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van vier hectoliter.

Artikel 29.

Vóór den uitslag van wijn uit eene bergplaats om in eene andere bergplaats met overschrijving van crediet te worden ingeslagen, geeft de Ontvanger aan den afleveraar op diens schriftelijke aangifte een overschrijvingsbillet af, aanwijzende de hoeveelheid van den wijn, den naam en de woonplaats van den ontbieder en de dagteekening der verzending.

Na den inslag stelt de ontbieder op het billet de verklaring, dat hij verlangt de daarin vermelde partij wijn op zijne rekening te doen overschrijven. Hij levert daarna het billet in bij den Ontvanger ter debiteering van de ontvangen partij wijn op zijne rekening.

Het bij het vorige lid bepaalde is mede van toepassing op de volgbrieven, waarop wijn rechtstreeks van buitenslands of uit entrepôt wordt ingeslagen.

De debiteering geschiedt steeds op de rekening over het kalenderkwartaal, waarin het overschrijvingsbillet of de volgbrief is ingeleverd.

Uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands.

Artikel 30.

Uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands onder afschrijving van den accijns mag niet anders geschieden dan op een door den Ontvanger na aangifte te verleenen consent tot uitvoer, en in geen mindere hoeveelheid dan van 175 liter.

Indien na de aangifte en voordat de goederen gebracht zijn buiten de bergplaatsen, bijzondere omstandigheden den uitvoer beletten of daaraan doen afzien, zal op de schriftelijke verklaring deswege van den aangever, bij de terugbezorging van het verkregen document daarop gesteld, de aangifte worden beschouwd als niet geschied.

Artikel 31

De wijn zal na de verificatie bij den uitslag onder bewaking worden gesteld tot na de inlading, waarna de schipper eene verklaring moet teekenen, dat hij de goederen in zijn schip ontvangen heeft, en zich verantwoordelijk stelt voor den uitvoer.

Artikel 32.

Bij den uitvoer zal door de ambtenaren het consent worden ingetrokken, afgeteekend en ten kantore van den Ontvanger terugbezorgd.

Artikel 33.

De op een consent ten uitvoer uitgeslagen hoeveelheid wijn wordt op de rekening des afleveraars afgeschreven.

Wanneer het consent niet binnen den bepaalden tijd en behoorlijk afgeteekend ten kantore van afgifte is terugontvangen, wordt de accijns vorderbaar op den voet van artikel 14.

Uitslag tot binnenlandsch verbruik.

Artikel 34.

Geen uitslag tot binnenlandsch verbruik mag door een handelaar geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van 175 liters en alleen tot inslag in de plaatsen, bij artikel 102 A.V. genoemd.

Artikel 35.

Na aangifte geeft de Ontvanger een vervoerbillet in dubbel af, waarvan één exemplaar wordt ter hand gesteld aan den afleveraar en het andere dient tot bewijs van den inslag.

Het vervoerbillet vermeldt:

a—l. dezelfde opgaven als bij artikel 26 zijn omschreven;

m. den tijd voor het vervoer toegestaan, welke tijd zoodanig kan worden gesplitst, dat het vervoer tot op zekere afstanden, binnen den daarvoor afzonderlijk aangegeven tijd, moet volbracht zijn;

n. of de afteekening van het vervoerbillet door de ambtenaren al dan niet moet geschieden bij den uitslag en bij den inslag.

HOOFDSTUK III.

ENTREPÔT.

Artikel 36.

Alle buitenlandsche wijn kan in Gouvernementsentrepôt worden opgeslagen, mits in geen geringere hoeveelheid dan van vier hectoliter.

Artikel 37.

Van den in Gouvernementsentrepôt opgeslagen wijn wordt met elken entrepositaris eene rekening gehouden, waarop worden gebracht:

in het debet:

a. het saldo der vorige rekening;

b. de hoeveelheden, bij invoer tot opslag in entrepôt aangegeven;

c. de hoeveelheden, op naam van den entrepositaris overgeboekt.

en in het credit:

d. de hoeveelheden, uitgeslagen met betaling van den accijns;

e. de hoeveelheden, uitgeslagen tot inslag onder crediet;

f. de hoeveelheden, uitgeslagen tot uitvoer naar buitenslands;

g. de hoeveelheden, op naam van een ander overgeboekt;

h. het op de nieuwe rekening over te brengen saldo.

Artikel 38.

Geen overboeking of uitslag volgens het vorige artikel mag geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van vier hectoliter, tenzij eene geringere hoeveelheid als restant in entrepôt mocht zijn overgebleven.

Artikel 39.

Na aangifte overeenkomstig artikel 216. A.V. zullen in de gevallen, bij artikel 37 genoemd, door den Ontvanger worden afgegeven, in dat sub:

b. een consent tot opslag in entrepôt;

c. en *g.* een entrepôtbewijs, geteekend door degenen, van en op wier namen overboeking wordt verlangd;

d. eene accijnsquitantie;

e. een volgbrief;

f. een transitopaspoort.

Artikel 40.

Het consent tot opslag in entrepôt houdt in:

a.—k. dezelfde opgaven als bij artikel 26 onder die letters voorgeschreven;

m.—n. dezelfde opgaven als bij artikel 35 onder die letters voorgeschreven.

Het entrepôtbewijs houdt in:

a.—g. en *i.* dezelfde opgaven als bij artikel 26 onder die letters voorgeschreven.

De accijnsquitantie houdt in:

a.—l. dezelfde opgaven als bij artikel 26 onder die letters voorgeschreven.

m. en *n.* dezelfde opgaven als bij artikel 35 onder letters voorgeschreven.

o. het bedrag van den betaalden accijns.

De volgbrief houdt in:

dezelfde opgaven als voor het consent tot opslag in entrepôt hierboven bepaald.

Het transitopaspoort houdt in:

a.—d., *f.—i.* en *l.* dezelfde opgaven als bij artikel 26 onder die letters voorgeschreven.

Artikel 41.

Geen volgbrief, transitopaspoort of entrepôtbewijs wordt aan den entrepositaris afgegeven dan nadat door hem ten genoegen van den Ontvanger ter plaatse, waar het entrepôt is gelegen, zekerheid is gesteld voor het bedrag van den accijns van den voor uitslag aangegeven wijn.

Crediteering der entrepôtrekening geschiedt niet dan nadat de volgbrief, het transitopaspoort of het entrepôtbewijs, voorzien van de afteekening door de ambtenaren, ten kantore is terugontvangen.

Op de uitslagen, volgens artikel 37, letter *f*, is het bepaalde bij de artikelen 30 tot en met 33, eerste lid, toepasselijk. Wanneer het transitopaspoort niet binnen den bepaalden tijd en behoorlijk afgeteekend ten kantore van afgifte is terugontvangen, wordt de accijns terstond ingevorderd. Artikel 33, derde lid, is ten deze toepasselijk.

Artikel 42.

Het bepaalde bij artikel 20 is ten opzichte van in een Gouvernementsentrepôt opgeslagen wijn van toepassing, behoudens dat telkenmale de vergunning van den Inspecteur noodig is en bottelen niet is toegelaten.

HOOFDSTUK IV.

VERVOER EN VERIFICATIE.

Artikel 43.

Behalve hetgeen bij de twee vorige Hoofdstukken is voorgeschreven, zijn op het vervoer van wijn en de verificatie bij den uitslag gedurende het vervoer en bij den inslag de volgende bepalingen toepasselijk.

Artikel 44.

Het is verboden om zonder dekking door het vereischte document:

a. wijn, onverschillig in welke hoeveelheid, uit eene bergplaats uit te slaan of aldaar in te slaan;

b. uit eene grossierderij, of eenig ander niet sub *a* bedoeld pand wijn uit te slaan in eene grootere hoeveelheid dan van 35 liter in de plaatsen in artikel 102 A.V. genoemd en drie liter op het onvrije terrein, bij artikel 130 A.V. bedoeld;

c. wijn in eene grootere hoeveelheid dan van 3 liter op het onvrije terrein, bij artikel 130 A.V. bedoeld, te vervoeren of aldaar in te slaan.

Artikel 45.

Tot den uitslag, het vervoer en den inslag, waarvoor volgens artikel 44, letter *b* en *c* een document noodig is, wordt een geleibillet vereischt.

Het geleibillet moet aanwijzen:

a. de plaats en dagteekening der afgifte;

b. den naam, het beroep en de woonplaats des verzenders;

c. de ligging van de grossierderij of ander gebouw, waaruit de uitslag zal geschieden;

d. den naam, het beroep en de woonplaats van dengene, voor wien de wijn bestemd is;

e. de hoeveelheid en de soort van den wijn; voor wijn op flesschen afzonderlijk;

f. het getal, de merken of nummers der fusten, kelders of manden; voor wijn op flesschen afzonderlijk;

g. den naam des vervoerders en de aanwijzing van het middel van vervoer;

h. den te volgen weg;

i. het tijdstip van ingang;

k. den tijd voor het vervoer toegestaan, welke tijd zoodanig kan worden gesplitst, dat het vervoer tot op zekere afstanden binnen den daarvoor afzonderlijk aangegeven tijd moet volbracht zijn;

l. of de afteekening van het geleibillet door de ambtenaren al dan niet moet geschieden bij den uitslag, bij het vertrek uit de bebouwde kom eener plaats, op de daartoe aan te wijzen posten onderweg en bij den inslag.

Artikel 46.

Het geleibillet wordt ten kantore des Ontvangers aangevraagd met overlegging van eene quitantie van betaalden accijns, een vervoerbillet als bij artikel 35 bedoeld, een geleibillet of een peilbewijs, waarop de Ontvanger den tot uitslag aangegeven wijn afschrijft.

Geen geleibillet wordt afgegeven:

a. wanneer hij, die het geleibillet aanvraagt, overeenkomstig Hoofdstuk V aan peiling onderworpen is: op de quitantiën, geleibilletten of peilbewijzen, bedoeld bij artikel 53, tweede lid;

b. wanneer hij, die het geleibillet aanvraagt, niet aan peiling onderworpen is: op de quitantiën, vervoerbilletten of geleibilletten, vallende onder het eerste lid van artikel 51, of die ouder zijn dan drie maanden na de afgifte, welke tijd echter, mits vóór zijn afloop, door den Ontvanger kan worden verlengd.

De Ontvanger is bevoegd om in geval van overlijden of bij verhuizing van personen, die niet aan peiling onderworpen zijn, de afgifte van een geleibillet bij ontstentenis van een behoorlijk bewijs van wettigen inslag toe te laten, mits van de herkomst van den wijn op voldoende wijze blijkt.

Artikel 47.

De ambtenaren zijn bevoegd om bij elken uit- of inslag van wijn de verificatie te verrichten.

Een en ander moet steeds geschieden:

a. bij uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands;

b. bij opslag in- en uitslag uit entrepôt;

c. bij in- of uitslag, wanneer het op het document is voorgeschreven.

Bij verificatie van gebottelden wijn is het bepaalde bij artikel 24, derde lid, toepasselijk.

Artikel 48.

De handelaar of andere belanghebbende is gehouden om, wanneer de verificatie bij den in- of uitslag moet geschieden, den ambtenaren de op te nemen partij of partijen wijn, afgescheiden van andere aan te wijzen.

Bij gebreke daarvan wordt de afteekening van het document geweigerd.

Artikel 49.

De ambtenaren stellen na de verificatie op het document en op het dubbel eene verklaring nopens hunne bevinding; zij vermelden daarin bij den uitslag behalve de hoeveelheid ook het wan der fusten.

Bij den inslag teekenen zij het document af, wanneer geen grooter verschil bestaat dan van vijf ten honderd op de hoeveelheid.

Artikel 50.

Er bestaat overtreding, wanneer bij uitslag, vervoer of inslag een grooter verschil dan vijf ten honderd in over- of ondermaat op de aangegeven hoeveelheid bevonden wordt.

Artikel 51.

Documenten tot uitslag, vervoer en inslag zijn niet geldig, wanneer de daarin of in artikel 49 voorgeschreven afteekeningen bij uitslag, bij vertrek uit de bebouwde kom, op de posten onderweg of bij den inslag niet zijn geschied of, wanneer de tijd, welke voor eenigen bepaalden, afzonderlijken afstand is voorgeschreven, niet is in acht genomen.

De documenten moeten, om geldig te zijn, steeds bij den uitgeslagen, vervoerd of ingeslagen wordenden wijn aanwezig zijn en den ambtenaren op hunne eerste aanvraag worden vertoond.

De vervoerder is gehouden om bij het aanbieden van een document ter afteekening, hetzij bij vertrek, onderweg of bij den inslag den ambtenaren den wijn op hunne aanvraag ter verificatie te vertoonen. Wanneer een schipper wijn, bestemd tot uitvoer naar buitenslands, heeft ingeladen en de vereischte verklaring deswege onderteekend heeft, is hij ten allen tijde tot aan den uitvoer tot dat vertoonen gehouden.

Artikel 52.

Belanghebbenden zijn bevoegd om bij alle verificatiën van wijn of van moeren en droeven, die in hunne gebouwen, bij den uitslag, het vervoer en den inslag geschieden, terstond daarna eene herverificatie op den voet van artikel 90 A.V. te vragen.

HOOFDSTUK V.

PEILINGEN.

Artikel 53.

De ambtenaren zijn bevoegd met schriftelijken last van den Ontvanger of Inspecteur, om den wijn in de winkels of andere inrichtingen, in artikel 109 A.V. bedoeld, aan te peilen.

Als documenten, die volgens artikel 110 A.V. den voorraad moeten dekken zijn niet geldig:

a. de quitantiën, geleibilletten en peilbewijzen, vallende onder artikel 51, eerste lid, of die ouder zijn dan drie maanden na de afgifte, welke tijd, mits vóór den afloop, door de ambtenaren kan worden verlengd;

b. quitantiën of geleibilletten, waarop de uitslag moest zijn geschied, vroeger dan de laatste peiling.

Bij elke peiling maken de ambtenaren een relaas of peilbewijs op, dat aan den belanghebbende wordt uitgereikt. De documenten, tot het dekken van den voorraad vertoond, worden ingetrokken.

Een overmaat van twee ten honderd op de hoeveelheid wijn, die door bewijzen gedekt is, wordt niet in aanmerking genomen.

Van elk binnentreden eener woning tot het verrichten der peiling zal door de ambtenaren proces-verbaal worden opgemaakt, waarvan een afschrift aan den bewoner zal worden uitgereikt.

Artikel 54.

De winkeliers en andere personen, in artikel 110 A.V. bedoeld, zijn gehouden om den ambtenaren op hunne aanvraag al den wijn in hunne winkels of andere lokalen aan te wijzen.

HOOFDSTUK VI.

WIJNFABRIEKEN.

Artikel 55.

Omtrent wijnfabrieken worden de noodige bepalingen bij koloniale verordening vastgesteld, zoodra daaraan behoefte blijkt te bestaan.

Artikel 56.

Het is verboden in de Kolonie eene wijnfabriek te hebben, alsmede eenige inrichting, die als zoodanig zoude kunnen worden in werking gebracht, zonder schriftelijke vergunning van den Gouverneur.

Zoodanige vergunningen worden niet verleend zoolang de verordening, in het vorige artikel bedoeld, niet in werking is getreden.

Artikel 57.

Wanneer de ambtenaren eene overtreding van artikel 56 vermoeden, zijn zij ten allen tijde bevoegd de gebouwen, waarin zij vermoeden dat de overtreding wordt gepleegd, binnen te treden en is het bepaalde bij artikel 119 A.V. toepasselijk.

HOOFDSTUK VII.

STRAFFEN.

Artikel 58.

Hij, die verzuimt, om binnen den daarvoor bepaalden termijn een opschrift overeenkomstig artikel 19 te plaatsen, wordt gestraft met eene boete van f 10 voor elke ingegane week na bedoelden termijn.

Artikel 59.

Indien er een tekort bestaat op den volgens artikel 23 aangegeven voorraad wijn, opgenomen volgens artikel 24, wordt de aangever gestraft met eene boete, gelijkstaande met het bedrag van den accijns der hoeveelheid, die boven de toegelaten speling te kort is bevonden.

Artikel 60.

Bij uitslag van wijn uit eene bergplaats of inslag aldaar, niet gedekt door een geldig document, wordt de handelaar, uit wiens bergplaats de uitslag geschiedt, of hij, die den inslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van den onwettig uit- of ingeslagen wijn, doch minstens f 100 en verbeurdverklaring van dien wijn.

Indien de overtreding plaats heeft tusschen 6 ure namiddags en 6 ure voormiddags, is het minimum der boete het dubbele.

Artikel 61.

Bij uitslag van wijn in eene grootere hoeveelheid dan in artikel 44 letter *b* gemeld, of bij zoodanigen inslag volgens artikel 44 letter *c*, niet gedekt door een geldig document, wordt hij, uit wiens pand de uitslag geschiedt of hij, die den inslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van den onwettig uit- of ingeslagen wijn, doch minstens f 25 en verbeurdverklaring van dien wijn.

Artikel 62.

Indien strafbare over- of ondermaat bij uit- of inslag overeenkomstig artikel 50 bestaat, wordt hij, uit wiens pand de uitslag geschiedt, of hij, die den inslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete van vijfmaal het bedrag van den accijns wegens het verschil boven de toegelaten speling.

Artikel 63.

Bij vervoer van wijn in eene grootere hoeveelheid dan van 3 liter, niet gedekt door het vereischte geldige document, wordt onverminderd het bepaalde bij de artikelen 60 en 61, de vervoerder gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal den accijns van den onwettig vervoerden wijn, doch minstens f 50 en worden de wijn, de voertuigen en gespannen in beslag genomen en verbeurd verklaard.

Artikel 64.

Indien de wijn niet aanwezig is in of op het daartoe opgegeven vaar- of voertuig, of de wijn niet vertoond wordt in het geval, bedoeld bij artikel 51 derde lid, wordt de vervoerder gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van den in de betrekkelijke documenten vermelden wijn, doch minstens f 100.

Artikel 65.

Bij overtreding van een der bepalingen van artikel 5, eerste lid, 20, 42, 48 of 54, wordt in het geval van artikel 20 de bezitter der bergplaats en in de overige gevallen degene, die de bij gemelde artikelen opgelegde verplichtingen niet heeft nagekomen, gestraft met eene boete van f 25 tot f 200.

Artikel 66.

De fusten, manden, flesschen en andere voorwerpen, waarin zich de wijn bevindt, die wegens onwettigen inslag, vervoer of uitslag wordt verbeurd, worden in de verbeurdverklaring begrepen.

Artikel 67.

Hij, die wijn vervoert, in zijn bezit of onder zijn beheer heeft en, nadat de ambtenaren van hun voornemen tot visitatie hebben doen blijken, dien uitstort, of de fusten, flesschen of andere voorwerpen, waarin de vloeistof is bevat, opzettelijk derwijze opent of beschadigt, dat de wijn geheel of gedeeltelijk wegvloeit en hierdoor de juiste opneming van hoeveelheid en sterkte wordt verhinderd, is wegens deze ontduiking of belemmering van visitatie, onverminderd de straffen uit andederen hoofde van toepassing, strafbaar met het maximum der boete, vastgesteld bij artikel 268 der A.V.

Artikel 68.

Bij overtreding van artikel 56 wordt de overtreder gestraft met eene boete van f 500 tot f 1000 en verbeurdverklaring van de werktuigen, grondstoffen en fabrikaten, welke in beslag zullen worden genomen en waarvan bij vonnis de vernietiging op kosten van den overtreder zal worden bevolen.

HOOFDSTUK VIII.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 69.

Alle stukken, krachtens deze verordening of andere wettelijke regelingen omtrent den accijns op wijn opgemaakt, behalve de akten van zekerheidstelling, zijn vrij van zegel.

Artikel 70.

Bij de inwerkingtreding dezer verordening worden de rekeningen wegens accijns, volgens artikel 9 der verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 23) loopende, afgesloten en moet het verschuldigde binnen drie dagen na opgave aan de schuldenaren door deze worden voldaan, blijvende het overigens bij gemeld artikel 9 bepaalde hiervoor nog van kracht.

Artikel 71.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van: „Wijnverordening 1907".

Artikel 72.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Zij is toepasselijk op al den wijn, die te rekenen van dien dag rechtstreeks tot verbruik wordt ingevoerd of in- of uit Gouvernementsentrepôt of bergplaats wordt in- of uitgeslagen.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — 5.

Wijnaccijns.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

Hoewel alle wijn (en ook bier) tengevolge van het gistingsproces alcohol bevat, is het niet deze in hoofdzaak, die de waarde van dat genotmiddel uitmaakt, zooals bij gedistilleerd, waarin de alcohol in veel grootere en ook zeer uiteenloopende verhouding voorkomt. Daarom vereischt, zooals reeds bij de Memorie van Toelichting tot het ontwerp betreffende den gedistilleerdaccijns werd opgemerkt, de accijns op wijn eene geheel andere behandeling dan die op gedistilleerd. Het alcoholgehalte is bij wijn niet dan bij hooge uitzondering in aanmerking te nemen. Zelden bereikt eenige wijnsoort een alcoholgehalte van 21% (alleen bijv. sommige aangezette port- of maderawijnen); in den regel varieert het van 7 tot 12%.

Het zijn voornamelijk andere eigenschappen, waaraan alle wijnsoorten gemeenschappelijk en ook weder in onderling verschil hare waarde ontleenen, De accijns kan zich derhalve regelen naar de hoeveelheid, onafhankelijk van het alcoholgehalte.

Er is nog een ander verschil met gedistilleerd, n.l. uit een practisch oogpunt en wel dit, dat wijn niet zooals gedistilleerd een volksdrank is; men kan er niet overal afzet voor vinden en de handel er in blijft tot een betrekkelijk gering aantal personen beperkt. Dit heeft tengevolge, dat de kans op ontduiking van den wijnaccijns veel minder groot is dan van den gedistilleerdaccijns en dat derhalve de contrôlemaatregelen ruimer kunnen worden genomen.

De accijns bedraagt thans in de geheele Kolonie voor alle wijnsoorten f 0.10 per liter. Waar bij de herziening van het belastingstelsel op vele punten eenig aequivalent moet worden gezocht, ligt naar des ondergeteekenden meening eene verhooging van den wijnaccijns voor de hand. Wijn toch is bij uitstek een luxe-artikel en in bijzonder sterke mate kan dit worden gezegd van mousseerende wijnen. In het Moederland bedraagt de accijns f 0.20, terwijl voor mousseerende wijnen een voorstel tot eene extraheffing van f 0.50 kortelings is aangekondigd. In Suriname bedraagt de heffing eveneens f 0.20. In het ontwerp is thans voor mousseerende wijnen de accijns op f 0.50 en voor alle andere wijnen op f 0.20 per liter gesteld. Eene verdere onderscheiding te maken zou practisch niet wel uitvoerbaar zijn. De wijnen worden in de eerste plaats onderscheiden naar het land van herkomst en voorts naar bepaalde streken, waar de oogst wordt verkregen; deze onderscheiding zou niet zijn door te voeren, zonder bewijzen van herkomst te vorderen; bovendien zijn op de waarde nog andere omstandigheden van invloed, die evenmin te definieeren als bewijsbaar zouden zijn. Slechts zijn in het ontwerp gebruikelijke bepalingen opgenomen, om te voorkomen, dat onder den naam van wijn met wijnaccijns zouden worden belast, dranken of mengsels, die onder den hoogeren gedistilleerdaccijns moeten vallen.

Over de jaren 1902 en 1904 gemiddeld (Verg. Memorie van Toelichting tot het ontwerp betreffende den gedistilleerdaccijns) bracht de wijnaccijns in de geheele kolonie op f 4363.21[5]. Naar schatting is hieronder begrepen de accijns van ongeveer 1000 liter mousseerende wijn. De verwachte vermeerdering van opbrengst volgens de ontworpen heffing is derhalve te stellen op ± f 400 + f 2100 = ± f 2500.

Het ontwerp schijnt na de Memorie van Toelichting tot het ontwerp gedistilleerdaccijns overigens geene algemeene toelichting te behoeven, terwijl ook een aantal artikelen overeenstemmen met die van laatstgenoemd ontwerp, ten aanzien waarvan derhalve naar de Memorie van Toelichting tot dat ontwerp wordt verwezen.

Artikelen.

Art. 1. Tweede lid. Voor wijn met een alcoholgehalte van meer dan 21% is dus alleen voor den alcohol boven 21% de gedistilleerdaccijns schuldig. Uit den aard der zaak zal een onderzoek naar het gehalte zelden behoeven plaats te hebben.

Art. 2. Geheel of gedeeltelijk. Onder wijn is niet alleen begrepen de natuurlijke, onvermengde wijn, daar sommige wijnsoorten met eene grootere of kleinere hoeveelheid alcohol worden vermengd, alvorens in den handel gebracht te worden en het meestal niet te bewijzen zou zijn, of die toevoeging heeft plaats gehad, dan wel of de wijn van nature reeds dat alcoholgehalte had.

Tweede lid. Wijnmoer is de neerslag, die gedurende de nagisting ontstaat; onder droeven verstaat men de speciën, welke zich na bezinking van den wijn als een drabbig vocht onder in het fust verzamelen.

Verg art. 4.

Art. 3. De rekening wegens wijn, met genot van crediet voor den accijns ingeslagen, is eene rekening, niet van geld, doch van hoeveelheden wijn. Daarom moet de verhooging terstond betaald worden.

Art. 4. Deze kortingen worden toegepast bij de driemaandelijksche afsluiting der rekening (art. 25). Onderzoek of de ingevoerde wijn werkelijk moeren en droeven bevat, is niet noodig, het is voldoende, dat aan de voorwaarden, bij dit artikel gesteld, is voldaan.

Laatste lid. De beteekenis van deze bepaling is, dat alleen korting wordt genoten, wanneer de wijn gezuiverd is en zich dus niet meer bevindt in dezelfde fusten, waarin hij is ingevoerd.

Hoofdstuk II. Betaling en crediet. Eerste Afdeeling. Algemeene Bepalingen. Ook voor wijn is voorzien de inslag onder genot van crediet voor den accijns (art. 10), hetgeen te meer wenschelijk is, nu de accijns bij het ontwerp is verhoogd. De regeling is in hoofdzaak gelijk aan die voor het gedistilleerd, behalve wat betreft de minima (artt. 11—13) en de betaling in termijnen, waarvoor hier twee termijnen zijn gesteld. (Art. 14).

Tweede Afdeeling. Bergplaatsen. Art. 20. Het bottelen van wijn is facultatief toegelaten wegens het belang van den handel daarbij; het kan niet onbeperkt worden vergund, omdat dit te veel ambtenaren voor het toezicht zou vorderen.

Hoofdstuk IV. Vervoer en verificatie. Zooals bij de algemeene beschouwingen werd opgemerkt, kan voor den wijnaccijns de contrôle minder nauwlettend zijn. Verg. art. 44 *b*, toelatende den uitslag, het vervoer en den inslag in de hoofdplaatsen van een geheel anker wijn zonder document; artt. 49 en 50, eene algemeene speling van 5% vergunnende.

Hoofdstuk VI. Wijnfabrieken. Omtrent de fabricatie van wijn geldt hetzelfde als bij de Memorie van Toelichting tot het gedistilleerdaccijnsontwerp is gezegd; ook hier zouden bepalingen, steunende op de fabricatie moeten gemaakt worden, die, hoewel minder ingewikkeld dan ten aanzien van het gedistilleerd, voorloopig beter achterwege worden gelaten.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

in Rembang 1) [illegible] Hoofdopzichter, [illegible] [illegible] van [illegible] stelselmatig bij de Memorie van Toelichting tot het [illegible] [illegible] gewezen [illegible] bepalingen [illegible] op de [illegible] den, die [illegible] minder [illegible] dat [illegible] geleidelijk [illegible] voorloopig [illegible] worden gelaten.

Weltevreden, den [illegible]

De Opzichter [illegible]

J. H. DE JONG VAN [illegible]

1907/8 N° 6

Bier-accijns

ZITTING 1907—1908 — **6.**

Bieraccijns.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent den accijns op bier door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing van een accijns op bier.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

Er wordt een accijns geheven op bier ten bedrage van vijf cent per liter.
Moutextract wordt met bier gelijkgesteld.

Artikel 2.

De accijns is schuldig bij den invoer, behoudens de bevoegdheid tot opslag in Gouvernementsentrepôt.

Artikel 3.

Bij invoer tot verbruik wordt de accijns tegelijk met het invoerrecht betaald ten kantore, waar de aangifte volgens artikel 53 der Algemeene Verordening op den In-, Uit- en Doorvoer en de Accijnzen (hierna verder aangeduid door de letters A.V.) geschiedt en wordt eene quitantie afgegeven op den voet van artikel 9.
De accijns is verder vorderbaar bij den uitslag van het bier tot binnenlandsch verbruik uit entrepôt.

Artikel 4.

De wettelijke regelingen betreffende den accijns op bier zijn ook van toepassing op vennootschappen en rechtspersonen. In die gevallen wordt de straf van boete of gevangenisstraf uitgesproken tegen de bestuurders van wie blijkt, dat de overtreding met hun medeweten is gepleegd.

Artikel 5.

In alle documenten, krachtens deze verordening af te geven, zal de tijd worden uitgedrukt, waarvoor zij geldig zijn.

HOOFDSTUK II.

ENTREPÔT.

Artikel 6.

Alle buitenlandsch bier kan in Gouvernementsentrepôt worden opgeslagen, mits in geen geringere hoeveelheid dan van tien hectoliter.

Artikel 7.

Van het in Gouvernementsentrepôt opgeslagen bier wordt met elken entrepositaris eene rekening gehouden, waarop worden gebracht:

in debet:

a. het saldo der vorige rekening;

b. de hoeveelheden, bij invoer tot opslag in entrepôt aangegeven;

c. de hoeveelheden, op naam van den entrepositaris overgeboekt;

en in het credit:

d. de hoeveelheden, uitgeslagen met betaling van den accijns;

e. de hoeveelheden, uitgeslagen tot uitvoer naar buitenslands;

f. de hoeveelheden, op naam van een ander overgeboekt;

g. het op de nieuwe rekening over te brengen saldo.

Artikel 8.

Geen overboeking of uitslag volgens het vorige artikel mag geschieden in eene mindere hoeveelheid dan van vijf hectoliter, tenzij eene geringere hoeveelheid als restant in entrepôt mocht zijn overgebleven.

Artikel 9.

Na aangifte overeenkomstig artikel 216 A.V. zullen in de gevallen, bij artikel 7 genoemd, door den Ontvanger worden afgegeven in dat sub:

b. een consent tot opslag in entrepôt;

c en *f.* een entrepôtbewijs, geteekend door degenen, van en op wier namen overboeking wordt gevraagd;

d. eene accijnsquitantie;

e. een transitopaspoort.

Deze documenten behelzen dezelfde opgaven als bij artikel 40 der Wijnverordening 1907 voorgeschreven.

Artikel 10.

Geen transitopaspoort of entrepôtbewijs wordt aan den entrepositaris afgegeven dan nadat door hen ten genoegen van den Ontvanger ter plaatse, waar het entrepôt is gelegen, zekerheid is gesteld voor het bedrag van den accijns van het voor uitslag aangegeven bier.

Crediteering der entrepôtrekening geschiedt niet dan nadat het tranitopaspoort of het entrepôtbewijs, voorzien van de afteekening door de ambtenaren, ten kantore is terugontvangen.

Artikel 11.

Uitslag met bestemming tot uitvoer naar buitenslands onder afschrijving mag niet anders geschieden dan op een door den Ontvanger na aangifte te verleenen consent tot uitvoer, en in geen mindere hoeveelheid dan vijf hectoliter.

Indien na de aangifte en voordat de goederen gebracht zijn buiten de bergplaatsen, bijzondere omstandigheden den uitvoer beletten of daarvan doen afzien, zal op de schriftelijke verklaring deswege van den aangever, bij de terugbezorging van het verkregen document daarop gesteld, de aanvraag worden beschouwd als niet geschied.

Artikel 12.

Het bier zal na de verificatie bij den uitslag onder bewaking worden gesteld tot na de inlading, waarna de schipper eene verklaring moet teekenen, dat hij de goederen in zijn schip ontvangen heeft, en zich verantwoordelijk stelt voor den uitvoer.

Bij den uitvoer zal door de ambtenaren het consent worden ingetrokken, afgeteekend en ten kantore van den Ontvanger terugbezorgd.

Artikel 13.

De op een consent tot uitvoer uitgeslagen hoeveelheid bier wordt op de rekening des afleveraars afgeschreven.

Wanneer het transitopaspoort niet binnen den bepaalden en behoorlijk afgeteekend ten kantore van afgifte is terugontvangen, wordt de accijns terstond ingevorderd.

Artikel 14.

De belanghebbenden kunnen met vergunning van den Inspecteur en onder het toezicht der ambtenaren hun in entrepôt nedergelegd bier eenige behandeling doen ondergaan.

Werkzaamheden in entrepôt, waaronder begrepen in- en uitslag, zijn niet toegelaten tusschen 6 ure namiddags en 6 ure voormiddags, noch op Zondagen of wettelijk erkende feestdagen, op welke dagen evenmin inslag of uitslag plaats kan hebben.

HOOFDSTUK III.

VERVOER, VERIFICATIE EN PEILING.

Artikel 15.

Het is verboden om zonder dekking door het vereischte document:

a. uit eenig pand bier uit te slaan in eene grootere hoeveelheid dan van 40 liter in de plaatsen in artikel 102 A.V. genoemd, en 10 liter op het onvrije terrein, bij artikel 130 A.V. bedoeld;

b. bier in eene grootere hoeveelheid dan van 10 liter op het onvrije terrein, bij artikel 130 A.V. bedoeld, te vervoeren of aldaar in te slaan.

Artikel 16.

Tot den uitslag, het vervoer en den inslag, waarvoor volgens het vorige artikel een document noodig is, wordt een geleibillet vereischt, af te geven door den Ontvanger ter plaatse van den uitslag en aanwijzende den te volgen weg, de plaatsen van bestemming, de hoeveelheid, den vervoerder en zoo noodig den tijd voor het vervoer toegestaan en de posten onderweg, waar het geleibillet moet worden afgeteekend.

Op de afgifte van geleibilletten is het bepaalde bij artikel 46 der Wijnverordening 1907 toepasselijk.

Artikel 17.

Betreffende de verificatie is toepasselijk het bepaalde bij de artikelen 47 tot en met 52 der Wijnverordening 1907, met dien verstande, dat de in de artikelen 49 en 50 toegelaten spelingen worden gesteld op tien ten honderd.

Artikel 18.

Omtrent peiling is toepasselijk het bepaalde bij de artikelen 53 en 54 der Wijnverordening 1907.

HOOFDSTUK IV.

BIERBROUWERIJEN.

Artikel 19

Omtrent bierbrouwerijen worden de noodige bepalingen bij koloniale verordening vastgesteld, zoodra daaraan behoefte blijkt te bestaan.

Artikel 20.

Het is verboden in de Kolonie eene bierbrouwerij te hebben, alsmede eenige inrichting, die als zoodanig zoude kunnen worden in werking gebracht, zonder schriftelijke vergunning van den Gouverneur.

Zoodanige vergunningen worden niet verleend zoolang de verordening, in het vorige artikel bedoeld, niet in werking is getreden.

Artikel 21.

Wanneer de ambtenaren eene overtreding van artikel 20 vermoeden, zijn zij ten allen tijde bevoegd de gebouwen, waarin zij vermoeden dat de overtreding wordt gepleegd, binnen te treden en is het bepaalde bij artikel 119 A.V. toepasselijk.

HOOFDSTUK V.

STRAFFEN.

Artikel 22.

Bij uitslag van bier in eene grootere hoeveelheid dan in artikel 15 letter *a*, gemeld, of bij zoodanigen inslag volgens artikel 15 letter *b*, niet gedekt door een geldig document, wordt hij uit wiens pand de uitslag geschiedt of hij, die den inslag bewerkstelligt gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van het onwettig uit- of ingeslagen bier, doch minstens f 25 en verbeurdverklaring van dat bier.

Artikel 23.

Indien strafbare over- of ondermaat bij in- of uitslag bestaat, wordt hij, uit wiens pand de uitslag geschiedt, of hij, die den uitslag bewerkstelligt, gestraft met eene boete van vijfmaal het bedrag van den accijns wegens het verschil boven de toegelaten speling.

Artikel 24.

Bij vervoer van bier in eene grootere hoeveelheid dan van 10 liter, niet gedekt door het vereischte geldige document, wordt onverminderd het bepaalde bij artikel 22 de vervoerder gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal den accijns van het onwettig vervoerde bier, doch minstens f 50 en wordt het bier in beslag genomen en verbeurd verklaard.

Artikel 25.

Indien het bier niet aanwezig is in of op het daartoe opgegeven vaar- of voertuig, of het bier niet door den vervoerder aan de ambtenaren op hun verlangen wordt vertoond, wordt de vervoerder gestraft met eene boete ten beloope van vijfmaal het bedrag van den accijns van het in de betrekkelijke documenten vermelde bier, doch minstens f 50.

Artikel 26.

Bij overtreding van artikel 21 wordt de overtreder gestraft met eene boete van f 100 tot f 500 en verbeurdverklaring van de werktuigen, grondstoffen en fabrikaten, welke in beslag

zullen worden genomen en waarvan bij vonnis de vernietiging op kosten van den overtreder zal worden bevolen.

Artikel 27.

De fusten, manden, flesschen en andere voorwerpen, waarin zich het bier bevindt, dat wegens onwettigen inslag, vervoer of uitslag wordt verbeurd, worden in de verbeurdverklaring begrepen.

Artikel 28.

Elke overtreding van bepalingen dezer verordening waartegen niet uitdrukkelijk is voorzien zal worden gestraft met eene boete van f 25 tot f 200.

HOOFDSTUK VI.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 29.

Alle stukken, krachtens deze verordening of andere wettelijke regelingen omtrent den accijns op bier opgemaakt, zijn vrij van zegel.

Artikel 30.

Bij de inwerkingtreding dezer verordening worden de rekeningen wegens accijns, volgens artikel 9 der verordeningen dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 23) loopende, afgesloten en moet het verschuldigde binnen drie dagen na opgave aan de schuldenaren door deze worden voldaan, blijvende het overigens bij gemeld artikel 9 bepaalde hiervoor nog van kracht.

Artikel 31.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Bierverordening 1907".

Artikel 32.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.
L Zij is toepasselijk op al het bier, dat, te rekenen van dien dag, rechtstreeks tot verbruik wordt ingevoerd of in of uit gouvernements-entrepôt wordt in of uitgeslagen.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908. — 6.

Bieraccijns.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

In het bedrag van den accijns is bij het ontwerp geene verandering gebracht. De bestaande accijns is in vergelijking met andere landen hoog genoeg en de toeneming van het gebruik van bier in de plaats van sterk alcoholische dranken zou niet anders dan met ingenomenheid kunnen worden begroet. De gemiddelde opbrengst over 1902 en 1904 bedroeg voor de geheele kolonie f 3483.89½.

Kon het ontwerp-wijnaccijnsverordening beknopter zijn dan dat betreffende den accijns op het gedistilleerd, voor den bieraccijns kan met een nog eenvoudiger regeling dan voor eerstgenoemd onderwerp volstaan worden; niet alleen omdat ook bier in de kolonie geen algemeene volksdrank is, maar ook en vooral omdat deze accijns slechts tot een gering bedrag geheven wordt.

Om deze laatste reden zijn voor bier ook geen bergplaatsen tot inslag onder genot van crediet noodig geacht; wel entrepôt.

Zelfs is overwogen of eene verordening betreffende den bieraccijns niet gemist kon worden, wanneer het invoerrecht op bier met het bedrag van den accijns werd verhoogd, waardoor bier dan geen accijnsgoed meer zijn zoude en de bepalingen der algemeene verordening I. U. D. alleen toepasselijk zouden worden. Daartoe zouden dan echter toch nog weder enkele wijzigingen of aanvullingen noodig zijn en is het ook om andere redenen bij nadere overweging niet onpractisch voorgekomen, om den bestaanden bieraccijns te behouden, nu de regeling bij eene eenvoudige verordening kon geschieden.

Het ontwerp schijnt overigens na de memories van toelichting tot de beide andere accijnsontwerpen geene toelichting te vereischen.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 No 7

Geslacht-accijns.

ZITTING 1907—1908 — 7.

Geslachtaccijns.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het wenschelijk is, de bestaande bepalingen omtrent het slachtgeld door eene nieuwe algemeene regeling te vervangen;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing van een accijns op het geslacht.

Artikel 1.

Van alle geslacht wordend vee, hierna genoemd, wordt een accijns geheven naar het volgende tarief:

a. Op Curaçao:

voor een rund van acht maanden of ouder	f 3.—
voor een rund beneden de acht maanden	- 2.—
voor een varken	- 0.75
voor een schaap	- 0.35
voor een geit	- 0.25

b. Op de andere eilanden:

voor een rund van acht maanden of ouder	f 2.—
voor een rund beneden de acht maanden	- 1.25
voor een varken	- 0.75
voor een schaap	- 0.35
voor een geit	- 0.25

Van den accijns zijn vrijgesteld varkens, schapen en geiten, die buiten de hoofdplaatsen der eilanden worden geslacht en waarvan het vleesch niet in die hoofdplaatsen wordt aangebracht. Voor de toepassing dezer bepaling op Saba worden The Bottom en Windward-Side als hoofdplaatsen beschouwd.

Artikel 2.

De accijns is schuldig door ieder, die eenig aan accijns onderworpen vee wil slachten of doen slachten en moet, vóórdat met de slachting wordt aangevangen, worden betaald, op Curaçao aan den Marktmeester, op de overige eilanden aan den Ontvanger.

Artikel 3.

Na de betaling van den accijns zal voor elk stuk vee eene quitantie worden afgegeven, vermeldende het betaalde bedrag, den naam van den persoon die het vee veraccijnst, de aanduiding van de soort en de kleur van het vee, de plaats waar het volgens opgave van den belanghebbende zal worden geslacht, den tijd van aanvang van de slachting en binnen welken tijd deze zal plaats hebben en de dagteekening van de quitantie.

De quitantie houdt op van kracht te zijn na den termijn, daarin uitgedrukt.

De quitantie moet gedurende de slachting tot aan de afhakking van het vleesch bij het vee voorhanden worden gehouden, ten einde aan de ambtenaren op hunne vordering te worden vertoond.

Het vleesch wordt voor onafgehakt gehouden, zoolang het, nog versch zijnde, wat runderen betreft, in geen kleinere deelen dan vierendeelen en wat varkens, schapen en geiten betreft, in geen kleinere dan halve deelen van het geslachte vee is afgescheiden.

Artikel 4

Wanneer eenig stuk vee moet worden geslacht uit nood tengevolge van ziekte of verwonding en er niet voldoende tijd is om vooraf den accijns te betalen, is het geoorloofd om zonder die betaling tot de slachting over te gaan, mits tegelijkertijd van het geval wordt kennis gegeven aan de politie, die, na onderzoek, deswege een bewijs zal afgeven.

Het hier bepaalde is ook toepasselijk bij het sterven van vee tengevolge van eenig toeval of ouderdom.

In de gevallen, bij dit artikel bedoeld, moet de accijns worden betaald binnen 48 na aanvang der slachting, tenzij het vleesch van Gouvernementswege is afgekeurd en onbruikbaar gemaakt of bewezen wordt, dat het door den belanghebbende is onbruikbaar gemaakt of vernietigd, in welke gevallen de accijns niet schuldig is.

Artikel 5.

Voor het verkoopen van versch vleesch op andere, dan de daartoe door het Bestuur bestemde plaatsen wordt eene schriftelijke vergunning vereischt op Curaçao van het Hoofd der politie, op de andere eilanden van den Gezaghebber.

Artikel 6.

Versch, onafgehakt vleesch, waar ook aanwezig in eene grootere hoeveelheid dan 25 kilogram, moet zijn gedekt door eene quitantie van betaalden accijns of door een geleibillet, behoudens het bepaalde bij artikel 4.

Artikel 7.

Voor het vervoer van versch vleesch boven de hoeveelheid van 25 kilogram op het onvrije terrein in artikel 102 der Algemeene Verordening I. U. en D. 1907 (hierna verder genoemd A. V.) bedoeld, is een geleibillet noodig, afgegeven, op Curaçao door den Marktmeester, op de overige eilanden door den Ontvanger. Het geleibillet moet den ambtenaren op hunne vordering worden vertoond.

Het geleibillet wordt niet afgegeven dan op vertoon van eene accijnsquitantie, niet ouder dan 48 uren na de slachting, op welke quitantie de te vervoeren hoeveelheid zal worden afgeteekend.

Artikel 8.

Bij de uitvoering dezer verordening zal bij visitatiën, waarbij de ambtenaren assistentie noodig hebben, volgens de A. V. of deze verordening, die assistentie ook kunnen worden verleend door een ambtenaar van politie ten parkette van den Procureur-Generaal of den hoogste in rang bij de brigade maréchaussee op elk eiland.

Artikel 9.

Accijnsquitanties en geleibilletten, ouder dan 48 uren na de slachting, zullen bij visitatiën van onwaarde zijn.

Artikel 10.

De ambtenaren, met de opsporing van overtredingen dezer

verordening belast, zijn bevoegd om gebouwen en erven, waar zij vermoeden dat vee geslacht of versch vleesch verkocht wordt, binnen te treden tegen den wil van den bewoner.

Het bepaalde bij artikel 119 A. V. is in dat geval toepasselijk, behoudens dat tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags geene autorisatie, noch assistentie noodig is.

STRAFBEPALINGEN.

Artikel 11.

Wanneer eenig aan accijns onderworpen vee wordt of is geslacht zonder voorafgaande betaling van den accijns of zonder de onmiddellijke kennisgeving, bedoeld bij artikel 4, wordt de slachter gestraft met eene boete van f 10 tot f 50 voor ieder stuk vee.

Dit artikel is niet toepasselijk in de gevallen, bij artikel 4 bedoeld.

Artikel 12.

Het niet vertoonen van eene accijnsquitantie of geleibillet op vordering daartoe van de ambtenaren wordt, indien blijkt dat de accijns niettemin is betaald, gestraft met eene boete van f 2.50.

Artikel 13.

Hij, die eenig aan accijns onderworpen vee slacht op eene andere plaats dan in de accijnsquitantie aangewezen, wordt gestraft met eene boete van f 5 tot f 25 voor elk stuk vee.

Artikel 14.

Hij die eene kennisgeving aan de politie, als bij artikel 4 bedoeld, valschelijk doet, wordt gestraft met eene boete van f 25, onverminderd de straf bij artikel 11 bedreigd, indien daartoe termen zijn.

Artikel 15.

Hij die versch vleesch verkoopt in strijd met artikel 5, wordt gestraft met eene boete van f 10 tot f 25 en bij herhaling met eene boete van f 20 tot f 50 en gevangenisstraf van drie dagen tot eene maand, te zamen of afzonderlijk.

Artikel 16.

Hij, die in strijd met artikel 6 versch vleesch voorhanden heeft, niet gedekt door accijnsquitantie of geleibillet, wordt gestraft met eene boete van f 10 tot f 25 en bij herhaling met eene boete van f 20 tot f 25 en gevangenisstraf van drie dagen tot eene maand, te zamen of afzonderlijk.

Artikel 17.

Hij, die in strijd met artikel 7 versch vleesch vervoert, niet gedekt door eene accijnsquitantie of een geleibillet, wordt gestraft met eene boete van f 10.

Artikel 18.

In alle gevallen van overtreding dezer verordening, behalve in het geval van artikel 12, zal het vee of het vleesch, waarmede de overtreding is gepleegd, verbeurd zijn. Het zal worden in beslag genomen en ter beschikking gesteld, op Curaçao van het Hoofd der politie, op de andere eilanden van den Gezaghebber, die het, zoo het voor de consumptie geschikt is, aan de armen of armeninrichtingen geven of anders het in zee doen werpen of op andere wijze doen vernietigen of onbruikbaar maken.

SLOTBEPALINGEN.

Artikel 19.

In artikel 1 der verordening ad 12 October 1899 (P.B. n°. 26), wordt de komma achter het woord „plaatsen" vervangen door een punt en vervalt hetgeen verder in dat artikel volgt.

In artikel 2, tweede lid wordt een punt geplaatst achter het woord „vertoond" en vervalt hetgeen aldaar verder volgt.

In het derde lid van hetzelfde artikel worden de woorden „ter Administratie van financiën" vervangen door de woorden „aan den Inspecteur der belastingen".

In artikel 5, vierde lid wordt in de plaats van de woorden „ter Administratie van Financiën" gelezen „ten kantore van den Inspecteur der belastingen" en vervallen de woorden „met afdraging der door hem ontvangen gelden" en de komma's waartusschen die woorden zijn gesteld.

In artikel 7 vervallen de woorden „en bij artikel 1".

Artikel 20.

Artikel 2 der verordening dd. 24 April (P.B. n°. 21) wordt ingetrokken. L 1901.

In artikel 9 dier verordening wordt in de plaats van de woorden „de rechten in artikel 2 van deze verordening vermeld" gelezen „den accijns" en vervalt de komma achter eerstgemelde woorden voorkomende.

Artikel 21.

Met de opsporing van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de volgens de A. V. bevoegde personen, belast de Marktmeesters en de beambten der politie.

Artikel 22.

Alle stukken, krachtens deze verordening opgemaakt, zijn vrij van zegel.

Artikel 23.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Geslachtverordening 1907".

Artikel 24.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — 7.

Geslachtaccijns.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

Bepalingen omtrent het slachten van vee en het verkoopen van vleesch bestaan voor Curaçao, St. Martin en St. Eustatius (P.B. 1899 n°. 26, 1901 n°. 21, 1905 n°. 55).

Voor de twee eerstgemelde eilanden is daarbij ook de betaling van slachtgeld geregeld, dat op Curaçao ten behoeve van de Koloniale kas wordt geheven, op St. Martin ten behoeve van de armen. Verg. voorts art. 3 der verordening voor Curaçao.

Op Curaçao bracht het slachtgeld over de vijf laatste jaren gemiddeld op f 6853.35, op St. Martin ± f 60.

De meeste bepalingen der gemelde verordeningen hebben eene hygiënische strekking.

Bij de thans ontworpen herziening is het wenschelijk voorgekomen de bepalingen omtrent het slachtgeld (accijns) af te scheiden van die betreffende de gezondheidspolitie en betreffende den accijns eene nieuwe algemeene regeling voor de geheele Kolonie te ontwerpen. De nieuwe regeling kan op die wijze ook eene kleine bijdrage leveren in het deficit, dat door afschaffing en vermindering van andere belastingen ontstaat. De hoogere opbrengst wordt voor de geheele Kolonie geraamd op ongeveer f 2200.

De verordening kan naar de meening van den ondergeteekende beknopt zijn, te meer omdat de Algemeene verordening op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen toepasselijk zal zijn.

Artikelen.

Art. 1. Thans is aan slachtgeld onderworpen, op Curaçao het vee, dat in het stadsdistrict wordt geslacht en wanneer dit daarbuiten plaats heeft, slechts wanneer het vleesch in het stadsdistrict wordt aangebracht. Voor St. Martin, waar alleen van geslacht rundvee slachtgeld geheven wordt, luidt de bepaling algemeen. Het is om praktische redenen niet wenschelijk voorgekomen om voor klein vee den accijns algemeen te maken, doch er is geen reden om runderen in de buitendistricten vrij te stellen. Het tarief voor runderen is een weinig verhoogd, hetgeen zonder bezwaar geschieden kan, daar rundvleesch uitsluitend door de gegoeden wordt gebruikt.

Op Curaçao is in 1905 het slachtgeld betaald van 855 runderen, 18 kalveren, 368 varkens, 3378 schapen en 14393 geiten.

Art. 2. De marktmeester zal de ontvangen gelden aan den Ontvanger hebben af te dragen. Dit is eene administratieve aangelegenheid.

Artt. 3—9. Eenige contrôlebepalingen, die thans ontbreken, zijn natuurlijk noodig. Zooals bij alle accijnzen, kunnen de documenten slechts voor een bepaalden tijd geldig zijn, omdat zij anders zouden kunnen gebruikt worden om niet-veraccijnsd vleesch te dekken (artt. 3, 7, 9).

Eene bepaling als van *art. 4* kan, onder de noodige waarborgen, niet gemist worden.

Ad *art. 5* is te vergelijken art. 3 der verordening P.B. 1899 n°. 26. De bepaling komt hier voor als controlemaatregel voor de betaling van den accijns (j°. art. 16).

Blijkens *art. 7* is het vervoer van vleesch in de hoofdplaatsen aan geenerlei contrôle onderworpen.

Art. 8 behelst eene aanvulling van de algemeene bepalingen der A.V. artt. 117, eerste en tweede lid, 118—120.

Artt. 11—18. De strafbepalingen schijnen geen toelichting te behoeven.

Artt. 19—20. Verg. de Algemeene beschouwingen.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907.—1908.—7.

Geslachtaccijns.

VOORLOOPIG VERSLAG.

N°. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeen kon men zich met de voorgestelde verhoogingen van het slachtgeld en, in hoofdzaak, met het geheele ontwerp vereenigen.

Art. 3. Vele leden betoogden de wenschelijkheid om den belanghebbenden meerdere vrijheid te laten ten aanzien van den tijd en den duur der slachting. Zou er bij het Bestuur bezwaar bestaan dit artikel in dien zin te wijzigen, dat slechts geëischt zou worden opgave van den dag der slachting?

Art. 5. Men vroeg of volgens dit artikel ook vergunningen zullen kunnen worden gegeven voor het rondventen van vleesch. Zoo niet, dan zou men het gaarne zoodanig gewijzigd zien dat dat wel zou kunnen.

Art. 7. Opgemerkt werd, dat dit artikel in verband met artikel 2 het vervoeren van vleesch van in de buitendistricten geslacht vee naar de hoofdplaats vrij wel onmogelijk maakt.

Daar nu op Aruba b. v. het slachten buiten de hoofdplaats voor de consuptie in de stad regel is, vroeg men of niet eene andere regeling zou kunnen worden getroffen die zich wat beter aan den geschetsten toestand zou aanpassen.

Art. 10. Men meende vrij algemeen, dat het belang der zaak hier een voorschrift niet rechtvaardigt, dat aan de laagste ambtenaren het recht geeft *zonder autorisatie* woningen binnen te treden. Gaarne zag met het artikel in dien zin gewijzigd, dat de lagere ambtenaren voor dat binnentreden door een hoogeren in rang moeten zijn geautoriseerd.

Vele leden meenden van deze gelegenheid gebruik te moeten maken om bij het Bestuur aan te dringen op intrekking van alle bestaande verordeningen op het slachten van vee en op het uitgeven van een geheel nieuwe verordening omtrent dit onderwerp.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 12n. Februari 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907–1908.-7.

Geslachtaccijns.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

N°. 4.

Aangenaam was het den ondergeteekende te vernemen, dat de Raad zich in hoofdzaak met het ontwerp kan vereenigen.

Art. 3. Wanneer in de quitantie alleen de dag werd uitgedrukt, zoude men op denzelfden dag een of meer andere stuks vee kunnen slachten en dit niet-veraccijnsde vleesch telkens met de quitantie kunnen dekken. Het is dus noodig, dat een bekwame tijd in de quitantie worde uitgedrukt.

Art. 5. Het artikel heeft evenals artikel 3 P. B. 1899 n° 26 op het oog den verkoop op bepaalde plaatsen, vleeschwinkels. Gevolgd gevende aan den wensch van den Raad is het artikel aangevuld, als ook artikel 15.

Art. 7. De toestand op Aruba komt niet wenschelijk voor; wanneer het vleesch voor consumptie in de stad bestemd is, ware het beter, dat het vee in de stad werd geslacht, na gekeurd te zijn. Het schijnt overigens zeer wel mogelijk, dat degene, die in een buitendistrict accijnsplichtig vee wil slachten, een dag tevoren in de stad den accijns laat betalen en het vereischte vervoerbillet laat medebrengen. Artikel 7 is natuurlijk noodig voor de contrôle en de hoeveelheid van 25 K. G. schijnt reeds ruim. Ten einde echter te voldoen aan den wensch, in het V. V. uitgedrukt, zijn de artikelen 2 en 7 gewijzigd.

Art. 10. Aan den wensch van den Raad is voldaan door wijziging van het artikel.

Zooals reeds uit het hierboven gezegde blijkt, deelt de ondergeteekende de meening van vele leden, dat ook op de andere eilanden dan Curaçao, St. Martin en St. Eustatius (P. B. 1899 n° 26, 1901 n° 21, 1905 n° 55) betreffende het slachten van vee bepalingen in het belang der openbare gezondheid wenschelijk zijn. Het onderwerp zal in studie genomen worden en daarbij overwogen of overeenkomstig des Raads wensch eene algemeene verordening voor de geheele kolonie mogelijk is.

Willemstad, den 18n. Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908—7.

Geslachtaccijns.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 5.

In art. 2 wordt aan het slot toegevoegd „of aan een anderen daartoe door den Gouverneur aangewezen ambtenaar."

In *art. 4* wordt na „48" ingevoegd : „uren".

In *art. 5* wordt na het woord „verkoopen" tusschengevoegd : „of ten verkoop in voorraad hebben."
en na het woord „plaatsen" : „alsmede voor het rondventen daarvan,"

In *art. 7, eerste lid, eerste zinsnede* worden de woorden, volgende na „afgegeven" vervangen door : „door de in artikel 2 bedoelde ambtenaren."

In *art. 10, eerste lid* wordt na het woord „verkocht" tusschengevoegd : „of in strijd met artikel 5 of 6 in voorraad gehouden."

Het *tweede lid* wordt gelezen :
„Het bepaalde bij de artikelen 117, 118 en 119 A. V.
„is in die gevallen toepasselijk."

In *art. 11* vervalt het tweede lid (misstelling).

In *art. 15* wordt na het woord „verkoopt" tusschengevoegd : „ , ten verkoop in voorraad heeft of rondvent."

In *art. 21* wordt na het woord „Marktmeesters" tusschengevoegd : „ , de krachtens artikel 2 aangewezen ambtenaren"

In *artt. 7* en *23* wordt in de plaats van „1907" gelezen „1908".

Willemstad, den 18den Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 No 8

Uitvoerrecht op zout van St. Martin.

ZITTING 1907—1908—**8.**

Uitvoerrecht van zout van St. Martin (NG)

ONTWERP-VERORDENING.

No. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

De GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat door de intrekking van de verordening, houdende regeling der belastingen op het eiland St. Martin (N.G.), ook de heffing van invoerrecht op zout zoude komen te vervallen; dat evenwel deze heffing voorloopig behoort te blijven voortbestaan,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing van een uitvoerrecht van zout van het eiland St. Martin (N.G.):

Artikel 1.

Op den uitvoer van zout van het eiland St. Martin (N.G.) wordt een uitvoerrecht geheven ten bedrage van tien percent van de waarde.

Artikel 2.

De waarde, die tot grondslag voor de heffing moet strekken, wordt vóór het einde van elk jaar voor het daaropvolgende kalenderjaar bij Besluit van den Gouverneur, nadat de Raad van Politie is gehoord, bepaald naar de gemiddelde handelswaarde gedurende het loopende jaar, van den hectoliter zout aan den wal te St. Martin (N. G.).

Artikel 3.

Degene, die zout wenscht uit te voeren, doet daarvan vóór de inlading eene schriftelijke, onderteekende aangifte ten kantore van den Ontvanger met vermelding van dag en uur waarop de inlading zal aanvangen, van de plaats van inlading, den naam en de netto-inhoudsruimte van het vaartuig, waarmede de uitvoer zal geschieden, deszelfs bestemming en den naam van den schipper. De zeebrief moet worden overgelegd.

De Ontvanger verleent daarop, behoudens het bepaalde bij de artikelen 5 en 6, schriftelijk toestemming tot inlading, welk bewijs aan de ambtenaren, in het volgende artikel bedoeld, moet worden afgegeven, alvorens met de inlading wordt aangevangen.

Artikel 4.

Het laden van zout geschiedt onder toezicht van de daartoe door den Ontvanger aangewezen ambtenaren.

Elke hoeveelheid te verschepen zout wordt door hen of onder hun toezicht kosteloos gemeten.

De benoodigde meetwerktuigen worden kosteloos door de Administratie der belastingen verstrekt.

Artikel 5.

De inlading moet geschieden op werkdagen tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags.

De Ontvanger kan eene schriftelijke vergunning geven, om op andere dagen en uren de inlading te doen geschieden.

Wegens het toezicht vóór 8 ure des voormiddags en na 4 ure des namiddags op werkdagen en wegens het toezicht op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen is door den belanghebbende ten behoeve van de Koloniale kas verschuldigd vijftig cent, voor elk uur of gedeelte daarvan.

Artikel 6.

De inlading moet plaats hebben aan den Gouvernementssteiger aan het strand van Philipsburg.

De Ontvanger kan eene schriftelijke vergunning verleenen, om op andere plaatsen de inlading te doen geschieden. Wordt deze vergunning verleend voor andere plaatsen dan aan het strand van Philipsburg, dan is door den belanghebbende wegens buitengewoon toezicht ten behoeve van de Koloniale kas verschuldigd drie gulden per etmaat of gedeelte daarvan, onverminderd het bepaalde bij artikel 5.

Artikel 7.

Vaartuigen, die op eene andere plaats dan in Grootbaai vóór Philipsburg zout ingenomen hebben, moeten vóór de uitklaring in Grootbaai ten anker komen.

Wegens gewichtige redenen, voor elk bijzonder geval ter beoordeeling van den Ontvanger, kan deze van gemelde verplichting vrijstelling verleenen.

Artikel 8.

De ambtenaren der belastingen en de ambtenaren, met het toezicht op den in-, uit- en doorvoer belast, moeten aan boord der vaartuigen worden toegelaten.

Artikel 9.

Nadat de inlading heeft plaats gehad levert de ambtenaar, met het toezicht belast geweest, aan den Ontvanger eene door hem ondergeteekende opgave van de hoeveelheid ingeladen zout in.

Artikel 10.

De Ontvanger mag geen vaartuig, waarin zout ingeladen is, uitklaren, voordat de schipper bij hem heeft ingeleverd eene schriftelijke opgave van de hoeveelheid daarmede uit te voeren zout.

Indien de Ontvanger aan de juistheid van de opgave twijfelt, kan hij een onderzoek van vaartuig en lading verrichten of doen verrichten.

Artikel 11.

Het uitvoerrecht moet, zooals het door den Ontvanger is berekend, te diens kantore worden voldaan vóór de uitklaring van het schip, waarmede de uitvoer zal plaats hebben.

De afleveraar van het zout is voor de voldoening tegenover de Administratie aansprakelijk.

Artikel 12.

De Koloniale kas heeft voor het uitvoerrecht recht van voorrang op de goederen van den afleveraar, gaande boven alle andere bestaande voorrechten, pand en hypotheek, behalve de voorrechten, bepaald bij de artikelen 1165 n°. 1 en 1175 n°. 1 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 13.

Er is verjaring voor de invordering of bijvordering van het niet of te weinig betaalde uitvoerrecht, na twee jaren

te rekenen van den dag van den uitvoer; voor de terugvordering van te veel betaald uitvoerrecht na twee jaren, te rekenen van den dag der betaling.

Indien eene vervolging gedurende een jaar is gestaakt, zonder voor den rechter te zijn aanhangig gemaakt, is de verjaring onherroepelijk verkregen.

Artikel 14.

De afleveraar, die zout in een schip doet inladen of die inlading toelaat zonder de in artikel 3 voorgeschreven aangifte te hebben gedaan of buiten tegenwoordigheid van de ambtenaren, wordt gestraft met eene boete van f 100 tot f 500.

Artikel 15.

Indien een schip, waarin zout is geladen, vertrekt zonder uitgeklaard te zijn, wordt, wanneer het uitvoerrecht niet is betaald, onverminderd de straf volgens de Algemeene Verordening I. U. en D. 1907 op den schipper toe te passen, de afleveraar gestraft met eene boete van f 300 tot f 1000 en gevangenisstraf van eene tot drie maanden, te zamen of afzonderlijk en zullen schip en lading worden inbeslaggenomen en verbeurd verklaard.

Artikel 16.

De bepalingen dezer verordening zijn ook toepasselijk op naamlooze vennootschappen, reederijen en vereenigingen. Ingeval van overtreding wordt de strafvervolging ingesteld en de straf uitgesproken tegen de bestuurders of beheerders.

Geen straf wordt uitgesproken tegen den bestuurder of beheerder, van wien blijkt, dat de overtreding buiten zijn medeweten is gepleegd.

Slot- en overgangsbepalingen.

Artikel 17.

Met de opsporing van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de in artikel 12 n°. 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen, belast alle ambtenaren der belastingen.

Artikel 17, eerste lid, tweede zinsnede van dat Wetboek is op hen van toepassing.

Artikel 18.

Alle stukken, krachtens deze verordening opgemaakt, zijn vrij van zegel.

Artikel 19.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Zoutverordening 1907”.

Artikel 20.

Voor het tijdvak, aanvangende met de inwerkingtreding dezer verordening en eindigende met den laatsten dag van het kalenderjaar, geldt als waarde van het zout, die, welke, overeenkomstig de vroegere regelingen voor dat jaar bij besluit van den Gouverneur reeds mocht zijn bepaald.

Artikel 21.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908—**8.**

Uitvoerrecht van zout van St. Martin (N.-G.)

MEMORIE VAN TOELICHTING.

No. 2.

Algemeene Beschouwingen.

Op den maatregel van afschaffing der algemeene uitvoerrechten, die op de vijf andere eilanden dan Curaçao als belasting worden geheven, moet, zooals bij § 5 der Memorie van toelichting tot het ontwerp n°. **3** dezer zitting werd opgemerkt, eene uitzondering worden gemaakt voor het zout van St. Martin. Ter verklaring hiervan is het noodig de geschiedenis der zoutconcessies en der vroegere heffingen van het zout in het kort na te gaan.

Oudtijds stond de winning van zout uit het groote zoutmeer achter Philipsburg, evenals uit de pannen in het Fransche gedeelte van St. Martin (la Grande Case, la Chévérise), aan alle ingezetenen van het geheele eiland vrij. Dit gebruik berustte op de overeenkomst den 23 Maart 1648, gesloten tusschen eenige Fransche en Hollandsche officieren en ambtenaren, bij gelegenheid van de inbezitneming van het eiland. Deze overeenkomst is echter nooit bekrachtigd en het staat tusschen de Fransche en Nederlandsche regeeringen vast, dat zij van onwaarde is. Hetzelfde is het geval met eene overeenkomst, den 28 November 1839 gesloten tusschen den Gezaghebber van St. Martin en den Directeur van buitenlandsche zaken op Guadeloupe, waarbij de overeenkomst van 1648 werd te niet gedaan, doch het recht der bevolking om zout in te zamelen opnieuw werd geregeld; de bij die overeenkomst ten overvloede voorbehouden ratificatiën zijn nimmer geschied.

Intusschen was in het Regeeringsreglement van 14 September 1815, art. 57, het volgende bepaald: „Gelijk van alle tijden de zoutpan op St. Martin is geconsidereerd als het gemeen eigendom der ingezetenen, zoo wordt ook dat eigendom aan hen bevestigd; dus zullen ook de kosten, daaraan te inpendeeren, ten laste van dezelve komen." Deze bepaling is echter reeds vervallen door het Regeeringsreglement van 1848 (K.B. dd. 27 Januari 1848 n°. 51).

De gemelde overeenkomst van 1648 is door de Fransche regeering geen beletsel geacht om bij Keizerlijk decreet dd. 7 Mei 1842 de zoutpannen op het Fransche gedeelte in concessie af te staan voor 30 jaren, welke termijn in 1856 is gewijzigd in 99 jaren sedert 1842.

Intusschen had op ons gebied reeds vroeger hetzelfde plaats gevonden. Bij besluit van den President en raden van politie dd. 18 April 1831, bekrachtigd krachtens Koninklijke machtiging bij besluit van den Gouverneur-Generaal der West-Indische bezittingen dd. 8 October 1833 n°. 1065, werden de concessies n°s. 1, 2 en 3 uitgegeven voor 20 jaren; de concessiebrieven zijn gedagteekend 14 April 1834. Concessie n°. 4 werd voor 30 jaren gegeven bij beschikking van den Gezaghebber, voorloopig dd. 19 Mei 1835 n°. 26 en definitief dd. 10 October 1836 krachtens autorisatie van den G.-G. dd. 9 Juli 1836 n°. 855/776. Onder dezelfde dagteekeningen werden de concessies n°s. 5 en 6 voor 30 jaren verleend. Ter gelegenheid van de uitgifte van n°. 4 is het verzoek openlijk bekend

gemaakt, ten einde ieder in de gelegenheid te stellen bezwaren in te brengen, doch, volgens de beschikking, had niemand zich tegen de uitgifte verzet. Verder zijn de concessies n°s. 7 en 8 voor verschillende termijnen voorloopig verleend bij beschikkingen van den Gezaghebber dd. 17 Juni 1835 n°. 30 en definitief onder dezelfde dagteekening als n°s. 4—6, krachtens autorisatie van den G.-G. dd. 16 Mei 1836 n°. 3/58.

Geruimen tijd na deze concessie is gevolgd die van het nog overige deel van het zoutmeer. Aan F. A. Perrinon, die in 1856 van de Fransche Regeering reeds de zoutpannen op Fransch St. Martin in concessie had verkregen tot 1941, werd namelijk bij K.B. dd. 21 Juni 1858 n°. 12 het nog niet geconcedeerde gedeelte van het zoutmeer achter Philipsburg in concessie afgestaan voor 80 jaren, ingaande nadat een plan van aan te leggen werken door het Bestuur zoude zijn goedgekeurd, hetgeen heeft plaats gehad bij besch. dd. 28 November 1859 n°. 629. Deze concessie is, met die in het Fransche gedeelte, spoedig na de verkrijging ingebracht in de „Maatschappij tot Zoutwinning op het eiland St. Martin te Amsterdam" (1859) en in 1867 heeft deze naamlooze vennootschap de exploitatie opgedragen aan de „Exploitatiemaatschappij van zoutmeren op het eiland St. Martin, te 's Gravenhage."

De duur der concessies is krachtens de achtereenvolgens verleende verlengingen thans als volgt:

n°. 1 tot	14 April 1914
„ 2 „	1 Januari 1908
„ 3 stilzwijgend verlengd,	
„ 4 tot	1 Januari 1908
„ 5 stilzwijgend verlengd,	
„ 6 tot	1 Januari 1908
„ 7 „	10 October 1909
„ 8 „	20 Februari 1913
de groote concessie tot	28 November 1939.

Is in het vorenstaande de geschiedenis der concessies in het kort geschetst, thans zij de aandacht gewijd aan de voordeelen, door het Gouvernement uit zijn bezit getrokken.

Opmerkelijk is het, dat bij het verleenen der concessies aan particulieren in de jaren 1831—1836 geenerlei vergoeding voor het genot van Gouvernementseigendom werd bedongen. Bij de uitgifte van de groote concessie in 1858 had zulks ook niet plaats, doch er werd, te rekenen van acht jaren na de voltooiing der opgelegde werken, een minimum van f 5000 per jaar bedongen voor de bestaande heffing van 5 cent per vat zout. Laatstgemelde heffing was een meetloon, dat vóór 1849 ten voordeele kwam van den waag- en rooimeester, tevens zoutmeter, doch volgens verordening dd. 1 Juni 1849 (Publ. bundel n°. 289) ten voordeele van de Koloniale kas werd geheven. Verder werd uitvoerrecht geheven krachtens het belastingreglement van 1828, n.l. 4½ %, sedert 1831 vermeerderd met 15 opcenten; dit uitvoerrecht was eene algemeene belasting, schuldig van alle uitgevoerde goederen.

Reeds spoedig werden door de Maatschappij tot zoutwinning bezwaren ingebracht tegen de heffing van uitvoerrecht, onder het voorgeven, dat de heffing van 5 cent per vat in de plaats zoude zijn gekomen van het uitvoerrecht. Aangezien dit kennelijk onjuist was, daar de heffing van 5 cent reeds lang vóór 1849 had bestaan, sedert dat jaar alleen als eene bate van de Koloniale kas werd geheven, het uitvoerrecht sedert 1828 schuldig was van alle uitgevoerde goederen en in de concessie uitdrukkelijk sprake is van eerstgemelde heffing, waarvoor minstens f 5000 's jaars gewaarborgd werd, werden dergelijke bezwaren steeds ongegrond geacht. In 1861 — steeds op verzoek slechts van dezen éénen concessiehouder — meende de Regeering echter, dat in het belang der zoutproductie aan de bezwaren moest worden tegemoet gekomen. De voorkeur zoude hebben verdiend het uitvoerrecht af te schaffen, doch de moeilijkheden, aan een dergelijke wijziging van het belastingstelsel verbonden, deden besluiten tot vrijstelling van de heffing van 5 cent per vat, hetgeen geschiedde bij P.B. 1861 n°. 15; de heffing werd daarbij afgeschaft, P.B. 1849

n°. 8 (bundel n°. 289) werd ingetrokken, zoodat alle concessiehouders dit voordeel genoten. Het Koninklijk besluit betreffende de groote concessie werd in verband met die afschaffing in dien zin gewijzigd, dat „de concessionairis aan het Gouvernement waarborgde een minimum van rechten op het uit te voeren zout ten bedrage van f 5000 's jaars" (K.B. 31 Juli 1862 n°. 51). De bedoelde rechten waren dus voorloopig alleen het uitvoerrecht ad 4½% + 15 opcenten.

Dit bleef aldus tot 1 Januari 1873, toen krachtens het nieuwe belastingreglement van 1872 P.B. n°. 18, tien percent uitvoerrecht op alle stapelproducten werd geheven.

Wat de groote concessie betreft, valt nog op te merken, dat de Exploitatiemaatschappij in 1872 opheffing verzocht van de verplichting, om jaarlijks een minimum van f 5000 aan rechten op uit te voeren zout te betalen. Dit verzoek werd toegestaan bij K.B. dd. 7 Maart 1873 n°. 35 op grond dat een jaarlijksche uitvoer, die onder de werking van het nieuwe uitvoerrecht ongeveer het gemelde bedrag zoude opbrengen, verwacht kon worden, terwijl in het onwaarschijnlijke geval, dat de inzameling van zout werd nagelaten, andere belastingen konden geheven.

Ten slotte werd bij verordening dd. 3 September 1885 (P.B. n°. 12), met het oog op de concurrentie van naburige eilanden, vrijstelling van havengeld verleend voor schepen, die zout innemen (verg. P.B. 1885 n°. 18) en zulks met opoffering door de Koloniale kas van ± f 4000 's jaars zonder aequivalent.

De boven behandelde heffing ten bate van het Gouvernement van vijf cent per vat zout kon beschouwd worden als eene vergoeding voor het gebruik van des Gouvernementseigendommen; het uitvoerrecht daarentegen kon niet als zoodanig aangemerkt worden, immers dit is eene belasting, die van alle goederen gelijkelijk wordt geheven. Intusschen heeft men uit practische overwegingen, doch theoretisch minder juist, in 1861 eerstgemelde heffing afgeschaft. Het is duidelijk, dat, wanneer thans ook nog het uitvoerrecht op zout werd afgeschaft, de toestand zou ontstaan, dat het Gouvernement het genot der zoutpannen om niet afstaat aan enkele personen, die daardoor bevoordeeld en bevoorrecht zouden zijn. Het spreekt van zelf, dat daarvoor niet alleen geen reden bestaat, doch ook dat zulk eene bevoordeeling ernstig het rechtsgevoel zoude kwetsen en een slecht financieel beleid zoude moeten worden genoemd. De richting, waarin de oplossing dezer moeilijkheid op den duur gezocht moet worden, ligt voor de hand; de zoutpannen zijn gouvernementseigendom en behooren, evenals andere landsdomeinen, niet in genot te worden afgestaan dan tegen eene behoorlijke vergoeding of huur, waarbij er dan in casu wellicht geen bezwaar zoude zijn om eenige risico voor het Gouvernement te nemen door een deel van den huurprijs afhankelijk te stellen van de productie. Evenwel, daartoe is wijziging van alle zoutconcessies noodig naar eene uniforme regeling, die voor allen gelijktijdig in werking moet treden. Afgezien nog van de omstandigheid, dat die verschillende concessies, die toch met elkaar samenhangen, indertijd ten onrechte voor verschillende termijnen zijn verleend, zullen die wijzigingen te veel tijd vorderen, dan dat daarvan de belastingherziening afhankelijk kan worden gemaakt. De ondergeteekende heeft daarom gemeend, dat, in afwachting van bedoelde regeling, als voorloopige maatregel het uitvoerrecht behouden moet blijven. Terwijl overigens alle uitvoerrechten afgeschaft worden, zal dan deze heffing, hoewel in den vorm eene belasting, het karakter krijgen van eene vergoeding voor het gebruik van des Gouvernements eigendom.

De gemiddelde opbrengst over de jaren 1901—1905 kan gesteld worden op f 1600.

De artikelen van het ontwerp schijnen weinig toelichting te behoeven.

Artikelen.

Art. 2. Het artikel bevat de noodzakelijke definitie van hetgeen onder „de waarde" wordt verstaan.

Artt. 3—16. Het ontwerp der Algemeene Verordening op den In-, Uit- en Doorvoer, n°. 9 dezer zitting, bevat slechts weinige bepalingen omtrent den uitvoer, omdat deze volgens het ontworpen stelsel in het algemeen vrij zal zijn. Het was derhalve noodig bij dit ontwerp de noodige voorzieningen te maken.

Behalve de bepalingen van de A.V. omtrent den uitvoer, zijn natuurlijk ook toepasselijk die van Hoofdstuk I.

De gelden, volgens artt. 5 en 6 verschuldigd, worden overeenkomstig het bij de herziening aangenomen beginsel geheven ten bate van de Koloniale kas. Het bedrag, in art. 6 genoemd, is gelijk aan het thans bepaalde (art. 19 P.B. 1872 n°. 18); het bedrag, in art. 5 bepaald, komt billijk voor. Een en ander is bij dit ontwerp geregeld (verg. art. 6 ontwerp I. U. en D.), omdat deze verordening als een tijdelijke maatregel is bedoeld.

De overige artt. (3, 4, 7—16) strekken om de richtige betaling van het uitvoerrecht te verzekeren (verg. ook ontwerp n°. 9 dezer zitting).

Art. 20. Het tijdstip van invoering zoude een zoodanig kunnen zijn, dat deze overgangsbepaling noodig is.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—8.

Ontwerp-verordening: Uitvoerrecht van zout van Sint Martin (N. G.).

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeen kon men zich, op de gronden uiteengezet in de Memorie van Toelichting, met de algemeene strekking van dit ontwerp vereenigen.

Bij art. 5, laatste lid, werd de wensch geuit, dat voor het toezicht tusschen zes uur v. m. en zes uur n. m. op werkdagen niets zou verschuldigd zijn.

Men begreep de strekking van art. 7 niet. Zou er bezwaar bestaan tegen het weglaten van dit artikel?

Men achtte het voorschrift van art. 11, eerste lid, te bezwarend voor de afleveraars. Het tweede lid van dit artikel achtte men trouwens ruim voldoende om het Gouvernement voor verliezen te vrijwaren.

Vele leden meenden dat de overtreding van art. 14 zwaar genoeg gestraft zou zijn met eene boete van f 10.— tot f 100.—.

Tegen de bepaling van art. 15, die den afleveraar strafbaar stelt voor een feit, dat buiten zijn weten en tegen zijn wil kan worden gepleegd, had men bezwaar. Mochten er goede redenen voor bestaan, dan nog achtte men de bedreigde straf veel te zwaar.

Aldus vastgesteld op Curaçao den 9n. September 1907.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—8.

Uitvoerrecht van zout van St. Martin N. G.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Het was den ondergeteekende aangenaam te vernemen, dat men zich met de algemeene strekking van het ontwerp kon vereenigen.

De in *art.* 5, laatste lid, genoemde uren houden verband met het beginsel van een niet overmatigen gewonen diensttijd der ambtenaren. Verg. art. 34, tweede lid van P. B. 1881, no. 22 (7—4 ure). Een werkdag van 12 uren is zeker bovenmatig te noemen; de ondergeteekende heeft echter geen bezwaar om de uren te stellen op 7 vm. tot 4 nam.; zie nota v. wijziging.

Art. 7 komt overeen met art. 20, P. B. 1872 no. 18; de Ontvanger is gevestigd te Philipsburg, verg. artt. 10 en 11. Hoewel het geval zich thans waarschijnlijk niet zal voordoen, is de mogelijkheid niet uitgesloten.

Art. 11. Het in het eerste lid gestelde beginsel kan moeilijk vervallen. Verg. ook art. 12 P. B. 1872 no. 18. Om aan den wensch van den Raad tegemoet te komen is het stelsel van gemeld art. 12 thans gevolgd bij nota van wijziging.

Art. 11, tweede lid, alleen zoude niet voldoende zijn; men denke aan het geval van verschil over de ingeladen hoeveelheid.

Art. 14. Het is te vreezen, dat bij eene zoo geringe boete als f 10.— de artikelen 3 en 4 illusoir zouden worden. Wel zal, wanneer art. 9 niet toegepast is kunnen worden, de Ontvanger aan de juistheid der opgave volgens art. 10 twijfelen, doch het is wenschelijk een niet te lichte straf te bepalen, zoowel opdat met het toezicht niet de hand worde gelicht, als om moeilijkheden te voorkomen. Verg. de toelichting ad art. 19 van ontwerp no. **9**.

In het geval van *art.* 15 zal er in den regel conniventie zijn tusschen den afleveraar en den schipper en is de eerste de auctor intellectualis en hoofdschuldige. Dergelijke bepalingen zijn in de nieuwere wetgevingen dan ook niet zeldzaam en zeer gerechtvaardigd. De ondergeteekende is door eene bijvoeging aan het bezwaar tegemoet gekomen. De bedreigde straf houdt verband met het bedrag van het uitvoerrecht, dat de koloniale kas kan derven. Verg. art. 27 P. B. 1872 no. 18.

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907–1908.–8.

Uitvoerrecht van zout van St. Martin N. G.

Nota van Wijziging.

No. 5.

In art. 5, derde lid, wordt in de plaats van „8" gelezen „7".

Aan art. 11, eerste lid, wordt toegevoegd:
„ ,tenzij ten genoege van den Ontvanger voor de betaling zekerheid is gesteld, in welk geval de betaling binnen twee maal 24 uren moet geschieden".

In art. 15 wordt na het woord „afleveraar" tusschen gevoegd:
„ , van wien blijkt, dat de overtreding met zijn medeweten is gepleegd",
en aan het artikel eene nieuwe zinsnede toegevoegd, luidende:
„Indien niet blijkt van het medeweten van den afleveraar, wordt de gemelde straf uitgesproken tegen den schipper".

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908.—8.

Uitvoerrecht van zout van Sint Martin (N. G.).

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

1907/8 N°. 9

Uitvoerrecht op mynproducten.

ZITTING 1907—1908—9.

Uitvoerrecht van mijnproducten.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent de heffingen bij uitvoer van metaalertsen, delfstoffen en door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen door eene nieuwe algemeene regeling te vervangen;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing van uitvoerrecht van mijnproducten.

Algemeene bepalingen.

Artikel 1.

De bepalingen dezer verordening zijn toepasselijk op alle delfstoffen, hetzij gedegen, hetzij als erts; op door de natuur gevormde meststoffen, hetzij in of boven den grond aanwezig; op aardolie, aardpek, aardwas en andere soorten van bitumineuse zelfstandigheden, zoowel vaste als vloeibare, benevens de daarmede voorkomende gasvormige zelfstandigheden; alsmede op alle andere door mijnontginning verkregen, al dan niet bewerkte, producten.

Onder mijnontginning wordt verstaan de winning van mijnproducten, onverschillig of die winning geschiedt door onderaardsche mijnwerken, open groeven, grondboringen of op andere wijze.

Deze verordening kent aan de uitdrukking „mijnveld" het begrip van ruimte toe.

Artikel 2.

Elke ontginner, die niet binnen de Kolonie woont of elke ontginnende vennootschap, die niet binnen de Kolonie haren zetel heeft, is verplicht, vóór den aanvang der mijnontginning of vóór de voortzetting eener bij het in werkingtreden dezer verordening aangevangen mijnontginning, bij onderteekende schriftelijke verklaring, neder te leggen ter Administratie van Financiën, domicilie te kiezen in de hoofdplaats van het eiland Curaçao en in die verklaring ten genoegen van het Bestuur aan te wijzen, 1°. een in de Kolonie wonenden persoon, die bevoegd is den ontginner zoo in als buiten rechten te vertegenwoordigen en 2°. een in de Kolonie wonenden persoon, die als de beheerder der onderneming moet worden aangemerkt.

Indien de ontginner in een of ander verandering wenscht te brengen, doet hij daarvan op gelijke wijze verklaring.

Bedrag, grondslag, betaling en verjaring.

Artikel 3.

Op den uitvoer van mijnproducten, in de Kolonie gewonnen, wordt een uitvoerrecht geheven ten bedrage van vier percent

van de waarde daarvan, voorzooveel betreft het gedeelte der in elk mijnveld gewonnen en uitgevoerde producten, dat eene vóór den aanvang van elke ontginning bij besluit van den Gouverneur vast te stellen vrijgestelde hoeveelheid overtreft.

De ontginner is verplicht aangifte van de mijnontginning te doen aan den Administrateur van Financiën, minstens éénе maand vóór den aanvang daarvan. Indien niet tijdig aangifte is geschied, blijft de bepaling van het eerste lid omtrent eene vrij te stellen hoeveelheid buiten toepassing.

Artikel 4.

Als waarde van het uitgevoerde, die tot grondslag voor de heffing van het uitvoerrecht moet strekken, wordt aangemerkt de gemiddelde handelswaarde op het ontginningsterrein gedurende het loopende halve kalenderjaar van de door ontginning verkregen, al dan niet bewerkte, producten.

Die waarde wordt vóór het einde van elk half kalenderjaar voor het daarop volgende halve kalenderjaar per eenheid vastgesteld.

Na den aanvang eener ontginning wordt, vóórdat uitvoer geschiedt, voor het eerste halve kalenderjaar of het nog overblijvende gedeelte daarvan de handelswaarde bepaald, welke het product vermoedelijk zal hebben, waarbij in aanmerking kan worden genomen hetgeen reeds door ontginning is verkregen.

Artikel 5.

Is de handelswaarde der producten in den toestand, waarin zij voor de in artikel 3 genoemde heffing worden in aanmerking gebracht, verhoogd tengevolge van bereiding of bewerking door den ontginner op het ontginningsterrein of op een nabijgelegen of daarmede verbonden terrein, dan wordt, ter bepaling van de aanvankelijke handelswaarde, de verhoogde waarde verminderd met de kosten dier bereiding of bewerking en, ingeval van afvoer naar zulk een ander terrein, mede met de kosten van dien afvoer.

Artikel 6.

Wordt als grondslag van de berekening der aanvankelijke handelswaarde genomen de waarde op de naastbijgelegen markt, dan wordt die waarde verminderd met de kosten van verpakking, inlading en vervoer daarheen.

Artikel 7.

De bepaling van de in artikel 4 bedoelde handelswaarde en van de in artikelen 5 en 6 bedoelde kosten geschiedt, na raadpleging van den ontginner, door de bij beschikking des Gouverneurs aan te wijzen autoriteit. De beslissing wordt aan den ontginner schriftelijk medegedeeld door aangeteekende toezending per post en wordt openbaar gemaakt in een in de Kolonie verschijnend nieuwsblad.

Van deze beslissing staat beroep open op den Gouverneur. Het beroep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de toezending der beslissing. De uitspraak van den Gouverneur wordt medegedeeld en openbaar gemaakt op de wijze, als bij het eerste lid bepaald.

Artikel 8.

Door den Inspecteur der belastingen aangewezen ambtenaren zijn ten allen tijde bevoegd om ter plaatse der ontginning zonder vergoeding monsters te nemen van de door ontginning verkregen, al dan niet bewerkte, producten.

Het gehalte van de monsters wordt bepaald door een of meer door den Gouverneur te benoemen deskundigen. om in aanmerking genomen te kunnen worden bij de vaststelling van de handelswaarde krachtens de vorige artikelen.

Hetgeen na het onderzoek van de monsters daarvan nog aanwezig is, wordt den ontginner teruggegeven, wanneer hij

bij het nemen der monsters zijn verlangen daartoe heeft te kennen gegeven.

Artikel 9.

De beheerder der onderneming levert vóór de inlading ten kantore van den Ontvanger van het eiland, vanwaar de uitvoer zal plaats hebben, eene schriftelijke onderteekende aangifte in vermeldende:

1°. den dag en het uur, waarop de inlading zal aanvangen en de plaats van inlading;

2°. den naam en de netto-inhoudsruimte van het schip, waarmede de uitvoer zal plaats hebben, deszelfs bestemming en den naam van den schipper;

3°. den aard, de hoeveelheid en desgevorderd het gehalte van de uit te voeren producten.

De zeebrief moet bij de aangifte worden overgelegd.

Artikel 10.

De inlading moet geschieden onder het toezicht van daartoe door den Inspecteur aangewezen ambtenaren; de ambtenaren moeten aan boord der schepen worden toegelaten.

Elke te verschepen hoeveelheid wordt vóór de inlading voorzooveel noodig door of onder toezicht van gemelde ambtenaren, gewogen of gemeten.

Nadat de inlading heeft plaats gehad, levert de ambtenaar, met het toezicht belast geweest, aan den Inspecteur eene door hem onderteekende opgave in van den aard en de hoeveelheid van het ingeladene.

Artikel 11.

De inlading moet geschieden op werkdagen tusschen 6 ure voormiddags en 6 ure namiddags.

De Inspecteur kan eene schriftelijke vergunning geven, om op andere dagen en uren de inlading te doen geschieden.

Artikel 12.

Het uitvoerrecht moet, zooals het door den Ontvanger is berekend, te diens kantore worden voldaan vóór het vertrek van het schip, waarmede de uitvoer zal plaats hebben.

De ontginner is voor de voldoening tegenover de Administratie aansprakelijk

Artikel 13.

De Koloniale kas heeft voor het uitvoerrecht en de bij artikel 21 bedreigde boeten recht van voorrang, gaande boven alle andere bestaande voorrechten, pand en hypotheek, behalve de voorrechten bij de artikelen 1165 n°. 1 en 1175 n°. 1 van het Burgerlijk Wetboek bepaald, op alle op het ontginningsterrein aanwezige gebouwen en werktuigen en de op dat terrein of elders aanwezige mijnproducten.

Artikel 14.

Er is verjaring voor de invordering of bijvordering van het niet of te weinig betaalde uitvoerrecht na twee jaren te rekenen van den dag van den uitvoer; voor de terugvordering van te veel betaald uitvoerrecht na twee jaren te rekenen van den dag der betaling.

Indien eene vervolging gedurende een jaar is gestaakt, zonder voor den rechter te zijn aanhangig gemaakt, is de verjaring onherroepelijk verkregen.

Artikel 15.

Indien de ontginner ten genoegen van den Gouverneur aantoont, dat de exploitatie over het afgeloopen boekjaar verlies heeft opgeleverd, kan ontheffing van het over dat boekjaar betaalde uitvoerrecht plaats hebben tot een door

den Gouverneur te bepalen bedrag, doch in geen geval meer dan ten beloope van de helft van het betaalde uitvoerrecht.

Die ontheffing geschiedt uitsluitend bij wijze van verrekening op het gedurende het loopende kalenderjaar en zoonoodig in volgende jaren, doch ten hoogste gedurende de tien volgende jaren, verschuldigd wordende uitvoerrecht..

Het verzoek moet worden gedaan binnen drie maanden na afloop van het boekjaar, waarover ontheffing wordt verzocht.

De beschikkingen des Gouverneurs krachtens dit artikel worden openbaar gemaakt in een in de Kolonie verschijnend nieuwsblad.

Bijzondere bepalingen.

Artikel 16.

Met afwijking van artikel 3 wordt op den uitvoer van door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen een uitvoerrecht geheven:

a. voor die, gewonnen op het eiland Klein-Curaçao en voor den duur der thans bestaande concessie, ten bedrage van tien percent van de waarde, benevens zeventien cent per M³ scheepsruimte van het schip, waarmede de uitvoer geschiedt; ~~behoudens dat voor de eerst uitgevoerde 6000 registertonnen phosphure kalk in de plaats van tien slechts acht percent zal worden geheven, de registertonnen gerekend naar den meetbrief der schepen, waarmede de uitvoer geschiedt;~~

b. voor die, gewonnen op Aruba op het mijnveld, in concessie bij de Aruba-Phosphast-Maatschappij, gevestigd te Curaçao, en voor den duur dier concessie, ten bedrage van drie percent van de waarde, benevens zeventien cent per M³ scheepsruimte van het schip, waarmede de uitvoer geschiedt.

De berekening van het uitvoerrecht in de gevallen sub *a* en *b* heeft plaats volgens het getal kubieke meters, vermeld in den zeebrief van het vaartuig, waarmede de uitvoer geschiedt.

Voor zeeschepen, die een geldigen kolonialen meetbrief hebben van vóór 1 Mei 1877, wordt de inhoud in kubieke meters gevonden door het tonnental in den meetbrief uitgedrukt, te vermenigvuldigen met twee en tweehonderd veertien duizendste (2,214).

Artikel 17.

Van het uitvoerrecht wordt vrijgesteld de uitvoer van goud, zilver en koper, gewonnen op het mijnveld op Aruba, thans in concessie bij de Aruba Gold Concession Limited te Londen en voor den duur dier concessie.

Strafbepalingen.

Artikel 18.

Hij, die het nemen van monsters door de daartoe aangewezen ambtenaren belet of doet beletten, wordt gestraft met eene boete van f 50 tot f 500 en gevangenisstraf van drie dagen tot eene maand, tezamen of afzonderlijk.

Artikel 19.

De beheerder eener onderneming, die mijnproducten in een schip doet inladen of die inlading toelaat, zonder de in art. 9 voorgeschreven aangifte te hebben gedaan of buiten tegenwoordigheid van de ambtenaren, wordt gestraft met eene boete van f 500 tot f 1000 en gevangenisstraf van veertien dagen tot drie maanden, tezamen of afzonderlijk.

Artikel 20.

Indien een schip, waarin mijnproducten geladen zijn, vertrekt zonder uitgeklaard te zijn, wordt, indien het uitvoerrecht niet is betaald, onverminderd de straf volgens de Algemeene verordening I.U.D. 1907 op den schipper toe te passen,

de beheerder der onderneming gestraft met eene boete van f 1000 tot f 5000 en gevangenisstraf van drie maanden tot een jaar, tezamen of afzonderlijk en zullen schip en lading worden inbeslaggenomen en verbeurd verklaard.

Artikel 21.

Hij, die eene mijnontginning aanvangt of eene bij de inwerkingtreding dezer verordening aangevangen mijnontginning voortzet zonder de verklaring te hebben gedaan, bij artikel 2 voorgeschreven, verbeurt eene boete van f 500 voor elken dag verzuim.

De boeten, krachtens dit artikel verbeurd, worden toegepast door de Administratie der belastingen; zij worden ingevorderd bij dwangschrift.

Artikel 22.

De bepalingen dezer verordening zijn ook toepasselijk op naamlooze vennootschappen en vereenigingen. Ingeval van overtreding wordt de strafvervolging ingesteld en de straf uitgesproken tegen de bestuurders.

Geen straf wordt uitgesproken tegen den bestuurder, van wien blijkt, dat de overtreding buiten zijn medeweten is gepleegd.

Slot- en overgangsbepalingen.

Artikel 23.

Met de opsporing van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de in artikel 12 n°s 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen, belast alle ambtenaren der belastingen.

Artikel 17, eerste lid, tweede zinsnede van dat Wetboek is op hen van toepassing.

Artikel 24.

Alle stukken krachtens deze verordening opgemaakt, behalve de in artikel 2 bedoelde verklaring, zijn vrij van zegel.

Artikel 25.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Mijnproductenverordening 1907".

Artikel 26.

Ten opzichte van vóór de inwerkingtreding dezer verordening aangevangen mijnontginningen wordt voor het tijdvak sedert de inwerkingtreding dezer verordening tot het einde van het ingetreden halve kalenderjaar de waarde van het uitgevoerde bepaald op den voet van artikel 4, derde lid, waarbij in aanmerking kan worden genomen hetgeen van de door ontginning verkregen producten nog op het terrein aanwezig is. Hiervan zijn uitgezonderd de gevallen, in artikel 16 bedoeld, waarvoor gedurende dat tijdvak de bestaande waardebepaling volgens de vroegere regelingen blijft gelden.

Artikel 27.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Met dien datum vervalt de verordening dd. 30 Mei 1906 (P.B. n°. 27).

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908—**9**.

Uitvoerrecht van mijnproducten.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

§ 1. Volgens de bestaande belastingwetgeving worden in de Kolonie op de vijf andere eilanden dan Curaçao krachtens de belastingreglementen dier eilanden van 1872—1875 uitvoerrechten geheven van de waarde van alle stapelproducten tot verschillende percentages, namelijk: Aruba 3%, Bonaire 8%, St. Martin 10%, St. Eustatius en Saba 5%. Alleen aloëhars is bij P.B. 1900 n°. 2 vrijgesteld.

Op het eiland Curaçao wordt geen dergelijk uitvoerrecht als algemeene belasting geheven. Daar bestaat echter een bijzonder uitvoerrecht op metaalertsen, delfstoffen en door natuurvorming in of boven den grond aanwezige meststoffen, bedragende 10% van de waarde (P.B. 1881 n°. 22, artt. 2, 25, 26, 27). Voor de van elk terrein eerstuitgevoerde 6000 registertonnen (à 2.83 M^3) phosphorzure kalk bedraagt echter het uitvoerrecht slechts 8% (P.B. 1887 n°. 17, tevoren was het percentage in het algemeen 8%).

Verder is bij P.B. 1880 n°. 13 (voor het eiland Curaçao uitdrukkelijk in stand gehouden bij P.B. 1881 n°. 22 art. 2) voor de geheele Kolonie vrijstelling van rechten verleend voor de eerste 6000 registertonnen ertsen of delfstoffen, door elke onderneming uitgevoerd, met uitzondering van phosphorzure kalk.

Het uitvoerrecht van zwavel is ten vorigen jare, toen met de exploitatie der zwavelmijnen op Saba scheen begonnen te zullen worden, voor de geheele Kolonie voorloopig geregeld bij P.B. 1906 n°. 27, in afwachting van de algemeene herziening van het belastingstelsel

Ten slotte wordt er nog eene vrijstelling toegepast op onbewerkt goud, zilver en koper, uitgevoerd van Aruba, hoewel die rechtens niet bestaat. Zij berustte vroeger op eene verordening, P.B. 1879 n°. 14, art. 2, wijzigende P.B. 1879 n°. 6, welke laatste verordening voor een aantal goederen de waarde vaststelde, waarnaar de in- en uitvoerrechten op Aruba zouden worden geheven, evenals zulks voor alle andere eilanden was geschied. Hoewel de vrijstelling in een dergelijk tarief minder op hare plaats schijnt, was zij vastgesteld bij verordening en dus geldig. Sedert echter krachtens P.B. 1887 n°s. 5, 11, 12, 13, 14 en 15 de vaststelling van jaarlijksche tarieven als gemeld geschiedde bij besluit van den Gouverneur, is over het hoofd gezien, dat daarbij niet, met afwijking van eene verordening, vrijstelling van belasting kon worden bepaald (art. 169 van het Regeeringsreglement); die vrijstelling is echter in verband met de concessie van de Aruba Gold Mining Company volgens een jarenlang gebruik tot heden aldus gegeven (laatstelijk P.B. 1906 n°. 46).

§ 2. Door de intrekking der belastingreglementen der vijf andere eilanden dan Curaçao vervallen in het algemeen alle uitvoerrechten op die eilanden geheven; zie over de afschaffing daarvan als algemeene belasting de Memories van toelichting tot de ontwerpen n°s **1** en **2** dezer zitting. Daarmede

zoude ook vervallen het uitvoerrecht op mijnproducten, daar dit op die eilanden geheven wordt, niet krachtens eene bijzondere regeling, doch omdat die producten vallen onder de algemeene uitvoerbelasting van alle stapelproducten.

Op het hoofdeiland zoude de bijzondere heffing op metaalertsen enz. vervallen, doordat het reglement op den in-, uit- en doorvoer, P.B. 1881 n°. 22, waarin die heffing voorkomt wordt ingetrokken bij ontwerp n°. **2** dezer zitting.

Is de afschaffing der uitvoerrechten in het algemeen ontworpen, als zijnde eene zware belasting, die de productie belemmert, hetzelfde geldt natuurlijk niet van eene heffing op mijnproducten die van geheel anderen aard is en in de belastingreglementen der bovengemelde vijf eilanden dan ook ten onrechte met het uitvoerrecht als algemeene belasting is vermengd, terwijl zij op Curaçao een bijzonder karakter draagt, doch ook niet in het reglement op den in-, uit- en doorvoer op hare plaats is.

Eene heffing van de opbrengst van mijnen (in de Oost-Indische mijnwet „cijns" genaamd) kan niet onder de belastingen gerangschikt worden. De rechtsgrond der heffing is een geheel andere, namelijk, dat aan de gemeenschap een deel toekomt van de in den bodem verborgen schatten. Derhalve is de heffing van mijnproducten te beschouwen geheel afgescheiden van de belasting „uitvoerrecht" en dat, terwijl gemelde belastingen afgeschaft worden, die heffing op de eene of andere wijze gehandhaafd moet blijven, daarover kan wel geen verschil van gevoelen bestaan.

Bestond er een mijnwet voor Curaçao, dan zoude de regeling daarin kunnen worden opgenomen, evenals in de Oost-Indische mijnwet, ofschoon zij evengoed daarnevens en onafhankelijk daarvan kan bestaan. In het thans aanhangige ontwerp eener Curaçaosche mijnwet is bedoelde regeling niet opgenomen, met het oog op de bestaande heffingen en de belastingherziening, die tijdens de indiening werd voorbereid. In het bijzonder wenschte het Bestuur de belastingherziening niet te laten wachten tot het tijdstip, waarop bedoeld ontwerp kracht van wet zal verkrijgen en na vele maatregelen tot uitvoering in werking zal kunnen treden.

Derhalve is thans eene regeling van de heffing van een mijnrecht voor de geheele Kolonie ontworpen.

§ 3. Wat de beginselen der regeling betreft, schijnt er geen bezwaar om den cijns te blijven heffen in den vorm van een uitvoerrecht. In den regel wordt zij geheven van de opbrengst, doch daar de te voorschijn gebrachte delfstoffen tot heden niet in de Kolonie worden gebruikt en daarop ten aanzien van de nu bekende soorten ook geen uitzicht bestaat, komt het wenschelijk voor het mijnrecht te heffen bij uitvoer. De naam uitvoerrecht kan dan behouden blijven, doch de heffing heeft dan, zooals gezegd, met de in bijna geen modernen staat meer bestaande belasting, genaamd uitvoerrecht, slechts den naam gemeen.

Om practische redenen is verder bij het ontwerp n°. **18** dezer zitting de heffing evenals ten aanzien van eenige andere inkomsten, die geen belasting zijn, is geschied, voor de rechtspleging en invordering met belasting gelijkgesteld.

De regeling, ten vorige jare bij P.B. 1906 n°. 27 voor zwavel en zwavelerts vastgesteld, kon ten deele worden gevolgd.

Het belangrijkste punt bij de regeling van het onderwerp is het bedrag der heffing. Thans wordt van de phosphorzure kalk op Aruba geheven 3%, op Curaçao en Klein-Curaçao 10%, van goud, zilver en koper van Aruba nihil. Volgens P.B. 1906 n°. 27 zoude van zwavel geheven worden 10%, welk percentage voorloopig aldus werd bepaald in overeenstemming met de eenige in de Kolonie bestaande bijzondere regeling van dien aard, nl. de op het eiland Curaçao geldende. (Verg. Mem. v. toel. tot ontwerp n°. **2** der zitting 1906—1907).

Bovendien zijn de thans op alle eilanden bestaande scheepsongelden schuldig. Van deze scheepsongelden is in het algemeen de afschaffing ontworpen, doch reeds in de Memories van toelichting tot de ontwerpen n^os **1** en **2** dezer zitting werd

opgemerkt, dat deze maatregel in enkele gevallen uitzondering moest lijden. De heffing dier scheepsongelden bij den uitvoer van mijnproducten, hetgeen zich thans alleen voordoet bij phosphorzure kalk, draagt ook weder een bijzonder karakter, doordat de schepen niet in de gewone havenplaatsen komen en bijzondere moeilijkheden doen zich bovendien voor door de verleende concessies, waarop ook met betrekking tot het uitvoerrecht moet worden gelet. Er bestaat weinig grond tot heffing van haven- en veiligheidsrecht enz. van schepen, die niet in de haven komen en dergelijke heffingen zijn in dit geval feitelijk als een verhooging van het uitvoerrecht te beschouwen. In beginsel meent het Bestuur dus, dat men bij het ontwerpen eener nieuwe regeling aan deze scheepsongelden, als zoodanig, niet gebonden is. Er kunnen echter omstandigheden zijn, die uitzonderingen noodig maken en deze doen zich hier voor, zoowel wat de scheepsongelden als het uitvoerrecht zelf betreft. In de eerste plaats vordert dit laatste eene beschouwing.

De heffing geschiedt thans, hetzij als mijnrecht (op Curaçao), hetzij als uitvoerbelasting (op de vijf andere eilanden), over de waarde van de te voorschijn gebrachte delfstoffen, alzoo van de bruto-opbrengst. Dit beginsel is juist te achten, de moeilijkheden, waarop men stuit bij eene heffing van de netto-opbrengst (zooals bijv. in Frankrijk en België) zijn te vele en te bekend, om het juiste beginsel van heffing van de bruto-opbrengst prijs te geven. Evenwel is in het oog te houden, dat, wanneer wegens onoverkomelijke moeilijkheden de heffing naar de bruto-opbrengst geschiedt, eene heffing op dien voet oneindig veel zwaarder is dan die van de netto-opbrengst, eene omstandigheid, die zij gemeen heeft met de uitvoerrechten, die daarom *als belasting* dan ook door de wetenschap reeds lang veroordeeld zijn. En al gelden hier niet alle dezelfde argumenten, omdat men hier niet met eene belasting te doen heeft, doch eenvoudig de vraag heeft te beantwoorden, welk deel der waarde als een billijk aandeel der gemeenschap te beschouwen is, de werking van eene heffing naar de bruto-opbrengst moet tot voorzichtigheid en matiging leiden. Dat dit nu bij de Curaçaosche heffing van 10% in het oog is gehouden, kan moeilijk worden beweerd. Inderdaad is deze voet van heffing te hoog te achten. Bij de behandeling van de Oost-Indische mijnwet is gebleken, dat men bezwaarlijk hooger kan gaan dan 4%, hetgeen volgens die wet geheven wordt. De ondergeteekende heeft daarom gemeend eene heffing van 4% te moeten voorstellen en zulks niet alleen op billijksgronden, doch ook wegens het groote belang, dat de Kolonie bij mijnontginning heeft. Hierbij is verder nog in aanmerking te nemen, dat de ontginners inkomstenbelasting schuldig zullen zijn volgens artt. 1, letter *C* en artt. 39—44 van P.B. 1906 n°. 16. De inkomstenbelasting is echter niet schuldig over de bruto-opbrengst, noch over de netto-opbrengst, doch alleen over de winst.

De ontworpen heffing zal dan voor de geheele Kolonie gelden, behoudens uitzonderingen. De bovenbedoelde bijzondere omstandigheden, die zich hierbij voordoen zijn gelegen in de door het Bestuur verleende concessies op Gouvernements-terreinen. Hoewel de heffing van een hooger percentage voor uitvoerrecht dan tot nu toe niet onwettig zoude zijn te achten, zoo is het toch duidelijk, dat zulk een maatregel ten opzichte van loopende concessies aan ernstige bezwaren onderhevig zoude zijn. Bij de concessiecontracten en de bepaling van het winstaandeel der Koloniale kas is gerekend op de destijds bestaande heffingen. Deze zelfde overweging leidt er aan den anderen kant toe om de heffing voor die gevallen ook niet te verminderen, althans niet zonderdat het winstaandeel van het Bestuur zoude worden verhoogd. Behalve echter dat dit laatste zeer moeilijk is, omdat er geene vaste verhouding bestaat tusschen een uitvoerrecht naar de bruto-opbrengst en de winst, zouden wijzigingen van de concessiecontracten geruimen tijd vorderen, waarop de belastingherziening niet kan wachten. In deze omstandigheden is het beste voorgekomen, om de concessies ten opzichte der heffing geheel in statu quo te laten.

En wat hierboven in verband met de concessies van het uitvoerrecht is gezegd, moet dan natuurlijk ook gelden van de nu geheven wordende scheepsongelden. Zij behoeven echter niet onder dien naam geheven te worden, het kan geschieden in den vorm van een verhooging van het uitvoerrecht, wat zij feitelijk zijn.

De concessies, welke het geldt, zijn die van de Aruba Gold Concession Lim[d], gevestigd te Londen, de Aruba-Phosphaatmaatschappij te Curaçao en die voor phosphaat van Klein-Curaçao. Ten aanzien van deze concessies zijn in de artt. 16 en 17 bijzondere bepalingen gemaakt.

§ 4. Wat de financieele uitkomsten van de ontworpen regeling betreft zij het volgende opgemerkt.

In de jaren, waarover de berekening voor de herziening loopt, 1901 tot en met 1905 zijn uitvoerrecht en scheepsongelden bij den uitvoer van mijnproducten alleen ontvangen wegens den uitvoer van phosphorzure kalk van Aruba.

Van Curaçao werden van 1896 tot en met 1905 geen mijnproducten uitgevoerd, terwijl over 1906 f 503.50 werd ontvangen aan uitvoerrecht van phosphorzure kalk van Klein Curaçao. Voorts is van Aruba in de jaren 1901 tot en met 1905 wel goud uitgevoerd, doch dit wordt, zooals boven opgemerkt, onbelast gelaten en deze vrijstelling wordt bij het tegenwoordige ontwerp wettelijk bestendigd.

Er is derhalve alleen te letten op den uitvoer van phosphorzure kalk van Aruba. Over 1901 tot en met 1905 is deswege gemiddeld ontvangen aan uitvoerrecht f 4767.44 en aan scheepsongelden, die volgens het ontwerp met het uitvoerrecht worden samengesmolten, f 4064.30, te zamen f 8831.74. Aangezien voor de Aruba-phosphaatconcessie geene wijziging in de heffing wordt gebracht, behalve in den vorm daarvan, was er, bij gebreke van andere ontvangsten van dien aard over 1901—1905, tengevolge van het tegenwoordige ontwerp, dat de heffing in het algemeen verlaagt, bij de berekeningen niet op verlies te rekenen. De vergelijkende cijfers in bijlagen *C* en *D* van het ontwerp n°. 1 dezer zitting wijzen dan ook slechts eene verandering in naam aan, met behoud van de gemelde middencijfers.

Overigens wordt er de aandacht op gevestigd, dat deze cijfers in bedoelde bijlagen slechts zijn opgenomen, omdat de wijziging in verband staat met de belastingherziening. Onder de belastingen behoort de heffing van mijnproducten echter, zooals boven gezegd, niet. Zij is geen bijdrage in de kosten van de Koloniale huishouding, doch vertegenwoordigt het aandeel, dat aan de Koloniale gemeenschap toekomt in de in den bodem verborgen rijkdommen, die na korter of langer tijd uitgeput geraken. Een goed financieel beleid zoude dan ook vorderen, dat deze inkomsten niet ter bestrijding van gewone uitgaven werden aangewend, doch voor productieve werken van duurzaam nut gebruikt, evenals zulks in 1869 terecht door den Kolonialen Raad is betoogd ten opzichte van de koopprijzen van Bonaire.

Artikelen.

Art. 1. De redenen, die bij de meeste mijnwetgevingen hebben geleid tot eene opsomming van bepaalde delfstoffen, gelden natuurlijk niet, waar het de heffing van een cijns of uitvoerrecht betreft. De regeling daarvan kan dan ook, zooals reeds bij de Algemeene beschouwingen gezegd onafhankelijk van een mijnwet bestaan, hetgeen overigens door de in de Kolonie bestaande wetgeving wordt bewezen. Art. 1 omvat dus in eene algemeene omschrijving alle mijnproducten.

„Al dan niet bewerkte producten”. Verg. ad artt. 3 en 4.

Art. 2. Met het oog op ontginningen door buiten de Kolonie gevestigde personen of vennootschappen is het noodig, dat er in de Kolonie wonende personen zijn aangewezen, tot wie het Bestuur zich wenden kan voor spoedige afdoening van zaken. Als de personen sub 1° en 2° kan ook een en dezelfde persoon worden aangewezen.

Verg. verder artt. 19 en 20.

Art. 3. Het percentage van heffing is dus voor alle producten gelijk. Of de ontginning van eenige delfstof meer of minder kosten vordert dan die van eene andere, komt bij deze heffing niet in aanmerking, daar het slechts aankomt op de waarde der te voorschijn gebrachte producten en eenvoudig de vraag te beantwoorden is, welk deel daarvan billijkerwijze aan de gemeenschap ten goede moet komen. De kosten van ontginning zouden wel in aanmerking komen, indien tot grondslag werd genomen de netto-opbrengst, waarover dan een hooger percentage zoude zijn te heffen. Bij de Algemeene beschouwingen werd echter reeds gezegd, dat het wenschelijk is een laag percentage van de bruto-opbrengst te bepalen. Bij de behandeling toch van de Oost-Indische mijnwet in de Staten-Generaal is voldoende gebleken, dat heffing naar de netto-opbrengst op onoverkomelijke bezwaren zoude stuiten.

Voor zooveel noodig wordt nog opgemerkt, dat het begrip netto-winst (iets geheel anders dan netto-opbrengst) bij eene heffing als de onderwerpelijke in het geheel niet thuis behoort. De netto-winst kan wel het voorwerp zijn van belastingheffing (algemeene inkomsten- of bedrijfsbelasting), zooals krachtens P.B. 1906 n°. 16 het geval is en het zal geen betoog behoeven, dat het zich kan voordoen, dat de netto-opbrengst zeer groot en niettemin de winst gering is. En al zal de ondernemer cijns of uitvoerrecht onder zijne exploitatiekosten hebben te brengen, het is juist het zooeven gezegde, wat uit het oog is verloren bij de Curaçaosche heffing van de bruto-opbrengst. Verg. nog ad art. 15.

Eene zekere eerste hoeveelheid producten van elk mijnveld kan volgens het art. van uitvoerrecht worden vrijgesteld, teneinde ontginning aan de moedigen.

Tweede lid. Indien er een uitvoerrecht van delfstoffen geheven wordt, behoort er niet ontgonnen te worden, zonderdat het Bestuur er van kennis draagt.

Art. 4. In de artt. 4—7 is in hoofdzaak de Oost-Indische mijnwet gevolgd. Volgens de bestaande wetgeving wordt de waarde van mijnproducten voor elk jaar vastgesteld, hetzij krachtens de verordening P.B. 1881 n°. 22 (Curaçao), hetzij voor de uitvoerbelasting (vijf andere eilanden).

Deze regeling is, eenigszins gewijzigd, behouden. Wegens prijsveranderingen komt het wenschelijk voor de waardebepaling per halfjaar te doen geschieden.

De mijnproducten komen voor de heffing in aanmerking in den staat, waarin zij uit den mijn te voorschijn worden gebracht. Met de uitdrukking „al dan niet bewerkte" is bedoeld eenige bewerking in den mijn; dit blijkt ook uit art. A.5.

Art. 5. *„Op het ontginningsterrein"* enz. Verg. het slot der toelichting ad art. 4.

Art. 6. In den regel zal het hier bepaalde ten onzent toepassing moeten vinden. „Inlading" is hier uitdrukkelijk genoemd naast vervoer, in het bijzonder met het oog op de eventueel op Saba noodige kostbare laadinrichting.

Art. 7. Dit artikel is ontleend aan de Oost-Indische mijnwet. De ontginner wordt geraadpleegd. Het ontwerp laat zoowel de aan te wijzen autoriteit als den Gouverneur vrij om zich te doen voorlichten door deskundigen.

Art. 9—11. Bij eene zaak, die van zoo groot financieel belang kan zijn als het uitvoerrecht van mijnproducten, moet de contrôle nauwkeuriger geregeld zijn, dan volgens de bestaande verordeningen het geval is.

„Voor zooveel noodig gewogen of gemeten" (art. 9). Bij sommige delfstoffen, zal het, wanneer men de laadruimte van het schip volgens een deugdelijken meetbrief kent, slechts noodig zijn te meten hetgeen buiten de gewone laadruimte geladen mocht worden.

Wanneer ingevolge art. 11 inlading buiten de kantooruren of op andere dan werkdagen plaats heeft, is het bepaalde bij

art. 6 der Algemeene Verordening I. U. en D. (ontwerp n°. **2** dezer zitting) toepasselijk.

„De Inspecteur" (art. 10), d. i. in casu op de andere eilanden dan Curaçao de Ontvanger, verg. art. 1 van evengemeld ontwerp.

Art. 12. Is het uitvoerrecht onjuist geheven of berekend, dan bestaat recht tot bijvordering of terugvordering. Verg. art. 14. De verordening op de rechtspleging enz. in zake van belastingen (ontwerp n°. **18** dezer zitting, art. 1) is toepasselijk. Voorzooveel noodig wordt hier opgemerkt, dat men de teruggave aan het Bestuur bij request kan verzoeken; eene rechtsvordering behoeft men eerst in te stellen, bij weigering van teruggave.

Art. 15. Bij eene heffing naar de bruto-opbrengst mag een artikel als het onderwerkelijke billijkheidshalve niet ontbreken. Binnen de gestelde grens staat het al of niet verleenen der ontheffing en de bepaling van de mate van ontheffing ter beoordeeling van het Bestuur. Het zal wel geen betoog behoeven, dat het Bestuur daarbij zich niet behoeft neder te leggen bij des ontginners opvatting van winst en verlies en dat nog andere omstandigheden op des Bestuurs oordeel van invloed kunnen zijn; zoo zal er bijv. geen grond voor ontheffing zijn, wanneer een enkel jaar verlies wordt geleden door eene onderneming, die gedurende vele jaren groote winsten maakte of die niettegenstaande groote winsten verzuimde om af te schrijven, reserves of vernieuwingfondsen te vormen.

Tweede lid. Ten einde niet op een afgeloopen dienstjaar wellicht groote sommen te moeten teruggeven, is de bepaling van deze alinea gemaakt. Er volgt tevens uit, dat, zoo de exploitatie wordt gestaakt, er geene verrekening kan plaats hebben; doch de teruggave in den vorm van verrekening kan men nog verzoeken gedurende 10 jaren, een tijdvak, ruim genoeg om wegens veranderde prijzen enz. weder eene winstgevende exploitatie mogelijk te maken.

Artt. 16—17. Bij deze artikelen zijn in art. 16 sub *a* en *b* en in art. 17 de noodige bepalingen ontworpen, waardoor de loopende mijnconcessies ten opzichte van de heffingen geheel in statu quo gelaten worden.

Ten aanzien van de goudconcessie op Aruba was zulks zeer eenvoudig. De uitvoer is steeds vrij gelaten, dit wordt op wettelijke wijze bestendigd (art. 17).

Art. 16 handelt over den phosphaatuitvoer. In aanmerking genomen de grootte der schepen, waarmede de uitvoer pleegt te geschieden, bedragen voor die schepen het haven- en veiligheidsrecht en licht- en bakengeld op Curaçao te zamen f 0.17 en de licht- en baken-, anker- en tonnegelden op Aruba tezamen ongeveer hetzelfde. De bestaande percentsgewijze uitvoerrechten zijn bij art. 16 letters *a* en *b* daarmede verhoogd en behouden is ook de berekening naar de scheepsruimte (*laatste lid*), ~~hoewel de schepen bovenlading plegen te nemen.~~ Hiermede is door letters *a* en *b* voldaan aan het gestelde beginsel, dat ten aanzien der loopende concessies geene wijziging in de heffing behoort te komen.

Overigens is de wetgever geheel vrij en kan dus volgens den regel van het ontwerp de heffing 4% van de waarde bedragen.

Artt. 18—22. In het geval, bedoeld bij art. 19 heeft de belanghebbende art. 9 of art. 10, eerste lid, overtreden en de toepassing van art. 10, tweede en derde lid verhinderd. De Inspecteur (Ontvanger), zal alsdan het schip niet uitklaren (art. 167 van het ontwerp n°. **2** dezer zitting) en er kan op geene andere wijze aan de verordening voldaan worden dan door het bij de ontdekking reeds ingeladene weder te lossen. De overtreding van de artt. 9 of 10 vormt echter een op zichzelf staand strafbaar feit. Ook indien de onwettige handeling de inleiding zoude zijn tot het strafbaar feit, bij art. 20 voorzien (ontduiking van het geheele uitvoerrecht), behoort bij ontdekking vóór de voltooiing van laatstbedoelde

handeling, de overtreder niet ongestraft te blijven. Bovendien lijdt de Administratie schade tengevolge van het extra-toezicht van ambtenaren bij wederlossing en wederinlading gedurende de gewone kantooruren.

Verg. ad art. 20 art. 264 van het ontwerp der Algemeene Verordening I. U. en D., terwijl ook art. 116 van dat ontwerp zal worden toegepast.

In het geval van art. 21 is de verklaring van art. 2 verzuimd, alzoo geen in de Kolonie wonend persoon bij het Bestuur als beheerder der onderneming bekend en zoude eene strafactie tegen buitenlanders (verg. ook art. 22) geen doel treffen.

Daarom is hier de boete een geldstraf, die bij niet-betaling geëxecuteerd wordt op de bezittingen der onderneming.

Artt. 23—27. De verordening dd 22 Juli 1880 P.B. n°. 13, ingetrokken bij art. 11 der thans vervallende verordening P.B. 1906 n°. 27, is ingetrokken bij het vóórlaatste art. van ontwerp n°. 2 dezer zitting.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.–9.

Ontwerp-verordening : Uitvoerrecht van mijnproducten.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeen kon men zich vereenigen met de algemeene strekking van het ontwerp.

Bij art. 7 werd opgemerkt, dat het voorstel van het Bestuur, dat den Gouverneur het recht geeft den autoriteit aan te wijzen door wien de waardebepaling enz. zal geschieden, de belangen van de ontginners niet genoeg waarborgt. Rationeeler zou men het achten, dat die waardebepaling enz. geschiedde door eene commissie van drie leden, waarvan een door den Gouverneur, een door den ontginner en de derde door de twee aldus benoemden, of, bij verschil, door den Kantonrechter zouden worden aangewezen.

Gevraagd werd of de termijn in het tweede lid van dit artikel niet te kort is. Met het oog op de bovenwindsche eilanden vooral achtte men een veel langeren termijn gewenscht.

Kan — zoo werd bij art. 9, laatste lid gevraagd — het daarbij bepaalde worden nageleefd? Was men goed ingelicht, dan moesten toch de zeebrieven van vreemde schepen bij de respectieve consuls blijven berusten tot na de uitklaring.

Men achtte de bepaling van art. 12, eerste lid, vooral met het oog op het tweede lid van dit artikel, niet bepaald noodzakelijk.

Men vond de in artt. 19 en 20 tegen den beheerder der onderneming bedreigde straffen veel te zwaar en volstrekt niet in verhouding tot het misdrijf. Gaarne zou men de gevangenisstraf zien vervallen en een lichtere geldboete dan voorgesteld bedreigd hebben.

Ook de bij dit artikel — art. 21 — bedreigde straf kon, meende men, wat lichter zijn, bv. f 100.—.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 9n. September 1907.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.–9.

Uitvoerrecht van mijnproducten.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Aangenaam wast het den ondergeteekende te vernemen, dat men zich met de strekking van het ontwerp algemeen kon vereenigen.

Art. 7. De regeling stemt overeen met die van de O. Ind. mijnwet, verg. artt. 313,326 vlg. van de O. Ind. mijnordonnantie (Ind. Stbl. 1906, no. 434). De praktijk elders heeft deze regeling als de meest doeltreffende doen kennen. Niemand toch beter dan de bedoelde autoriteit kan zich door officieele inlichtingen voortdurend de gegevens verschaffen omtrent de handelswaarde van allerlei mijnproducten en men mag niet veronderstellen, dat de bestuursambtenaar een ander doel zal hebben, dan tot een redelijke prijsbepaling te geraken. Waar bovendien de ontginner zelf vooraf wordt geraadpleegd, hem beroep openstaat op den Gouverneur en openbaarmaking der beslissingen is voorgeschreven, meent de ondergeteekende, dat voor de belangen van den ontginner voldoende is gezorgd en schijnt het, waar het zoo belangrijke sommen kan gelden, beter om onder alle gemelde waarborgen de beslissing te leggen in handen van het Bestuur dan in die van eene commissie als de bedoelde, die niet veel waarborgen voor onpartijdigheid oplevert of waarbij ten slotte de derde beslist. Behalve dat het zeer moeilijk zal zijn personen te vinden, die geen belanghebbende zijn en toch over de noodige gegevens beschikken, komt het verkeerd voor de beslissing over zoo groote geldelijke belangen feitelijk op te dragen aan één particulier.

Door een wijziging van het tweede lid is het bezwaar ten opzichte van den termijn opgeheven.

Art. 9, *laatste lid.* Bepalingen in tractaten, krachtens welke de scheepspapieren terstond bij den consul moeten worden ingeleverd en daar blijven berusten, zijn den ondergeteekende niet bekend. Het is ook moeilijk denkbaar, dat de Regeering van een land de controle op de scheepspapieren van vreemde schepen geheel uit handen zoude geven.

Art. 9, laatste lid, belet overigens niet dat de zeebrief, na inzage en aanteekening, terstond worde teruggegeven. De bepaling is in overeenstemming met P. B. 1871 no. 12, art. 13.

Art. 12. Verg. Mem. v. Antw. ad art. 11 van ontwerp no. 8. Soortgelijke wijziging als aldaar is ook te dezer plaatse aangebracht.

Art. 19 *en* 20. Verg. Mem. van Antw. betref. ontwerp no. 8, artt. 14 en 15. Het aldaar opgemerkte geldt hier in nog veel sterker mate.

Art. 20 is gewijzigd.

Art. 21. De aangifte dient om te voorkomen, dat zonder voorkennis van het Bestuur mijnproducten worden gewonnen en uitgevoerd; het nalaten der aangifte vergemakkelijkt de ontduiking van het uitvoerrecht en met het oog op delfstoffen van hooge waarde kan de boete niet laag zijn. Intusschen is eenige wijziging aangebracht.

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.–9.

Uitvoerrecht van mijnproducten.

Nota van Wijziging.

No. 5.

In art. 7, tweede lid, wordt aan de tweede zinsnede toegevoegd: „door inlevering van een bezwaarschrift ten kantore van den Ontvanger op het eiland der kolonie, waar de ontginner of zijn vertegenwoordiger is gevestigd".

Aan art. 12, eerste lid, wordt toegevoegd: „tenzij ten genoege van den Ontvanger voor de betaling zekerheid is gesteld, in welk geval de betaling binnen acht dagen moet geschieden".

In art. 20 wordt na het woord „onderneming" tusschengevoegd: „van wien blijkt, dat de overtreding met zijn medeweten is gepleegd".
en aan het artikel eene nieuwe zinsnede toegevoegd, luidende:
„Indien niet blijkt van het medeweten van den beheerder „der onderneming wordt de gemelde straf uitgesproken tegen den schipper".

In art. 21 wordt in de plaats van „f 500.—" gelezen: „f 100.— tot 500.—".

Willemstad, den 27n. September 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907 1908—9.

Uitvoerrecht van mijnproducten.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Slechts wenschte men als nog de aandacht van het Bestuur te vestigen op de bezwaren door de Aruba Phosphaat Maatschappij te derde gebracht tegen de bij art. 16 voorgestelde regeling. Die bezwaren toch kwamen aan verscheidene leden niet geheel ongegrond voor.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

1907/8 N°. 10

Gebruiksbelasting.

Gebruiksbelasting.

ONTWERP.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het wenschelijk is eene gebruiksbelasting te heffen, met gelijktijdige afschaffing der belasting op het houden van rijtuigen en de uitoefening van het bedrijf van stalhouder;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing eener gebruiksbelasting.

HOOFDSTUK I.

GRONDSLAGEN.

Artikel 1.

Onder den naam van gebruiksbelasting wordt eene jaarlijksche belasting geheven naar de volgende grondslagen:
1. huurwaarde;
2. paarden;
3. automobielen;
4. rijwielen;
5. piano's;
6. orgels.

HOOFDSTUK II.

HUURWAARDE.

Artikel 2.

De belasting naar den grondslag huurwaarde, wordt geheven wegens het gebruiken van in de Kolonie gelegen gebouwen met hunne aanhoorigheden.

Onder aanhoorigheden wordt verstaan: gebouwen, erven en tot gemak, uitspanning of vermaak dienende gronden, bij een gebouw of gedeelte van een gebouw behoorende en daarmede in gebruik.

Onder perceel wordt in deze verordening verstaan zoowel een gebouw als een afzonderlijk in gebruik zijnd gedeelte van een gebouw, beiden met hunne gebouwde aanhoorigheden.

Artikel 3.

Perceelen, die geheel of gedeeltelijk zijn gemeubeld, worden beschouwd als in gebruik te zijn, behoudens de toepassing van artikel 70.

Artikel 4

Geen belasting wordt geheven wegens het gebruik van

perceelen of gedeelten van perceelen, uitsluitend:
a. voor gouvernementsdienst;
b. tot openbare godsdienstoefening;
c. als inrichting van onderwijs of tot opleiding voor een ambt, beroep of bedrijf, uitgezonderd de lokalen tot huisvesting;
d. als inrichting van weldadigheid of tot genezing of verpleging van zieken of gebrekkigen;
e. als inrichting van algemeen nut door het Gouvernement, door vereenigingen, die rechtspersoonlijkheid bezitten of stichtingen, mits niet gebezigd voor uitvoeringen, voorstellingen of bijeenkomsten, waarbij aan het publiek tegen betaling toegang wordt verleend.

Het bepaalde bij letters *c*, *d* en *e* is niet toepasselijk, wanneer winst wordt beoogd of gemaakt anders dan voor inrichtingen als daar bedoeld of voor armenzorg;
f. tot fabriek of werkplaats, lokalen tot uitstalling daaronder niet begrepen;
g. tot stalling van vee; tot bergplaats, tot stalling van paarden, muilezels en ezels, of tot kweekplaats van gewassen, alles voor de uitoefening van een beroep of bedrijf.

Het gebruik, bij letter *a—g* bedoeld, is echter alleen dan niet belastbaar, wanneer het perceel of perceelsgedeelte kennelijk daarvoor is ingericht.

De bepalingen van letter *a—g* gelden niet voor de gedeelten, dienende tot woning van bestuurders, leeraren, geestelijken, beambten en bedienden.

Artikel 5.

De belasting wordt berekend naar de jaarlijksche huurwaarde van ieder perceel met de ongebouwde aanhoorigheden.

Artikel 6.

De verschillende gedeelten van een gebouw, met zijne aanhoorigheden in gebruik bij leden van hetzelfde gezin, worden te zamen aangemerkt als één perceel, in gebruik bij het hoofd van het gezin.

Het hoofd van het gezin wordt geacht ook de paarden, automobielen, rijwielen, piano's en orgels van de leden van het gezin te houden.

Als leden van een gezin worden beschouwd bloed- en aanverwanten in de rechte lijn en in den vierden graad der zijlijn, verblijf houdende in gedeelten van één gebouw, die inwendig gemeenschap met elkaar hebben, ten ware mocht blijken, dat die personen inderdaad tot verschillende op zichzelf wonende gezinnen behooren. Als verblijfhoudenden worden niet aangemerkt degenen, die doorgaans elders vertoeven.

Ook worden als leden van één gezin beschouwd alle andere personen, die één of meer woonvertrekken in gemeenschappelijk gebruik hebben.

Zoo noodig beslist de Inspecteur der belastingen, welk lid van het gezin als het hoofd wordt aangemerkt voor de toepassing dezer verordening.

Artikel 7.

Indien een perceel door den hoofdbewoner gedeeltelijk aan een of meer andere personen, niet behoorende tot zijn gezin of zijne dienstboden, ten gebruike wordt afgestaan met inbegrip van daarin aanwezige meubelen, wordt het aldus afgestane, beschouwd als een afzonderlijk perceel, in gebruik bij den hoofdbewoner.

Deze bepaling is ook van toepassing op de gedeelten, die gewoonlijk op de bedoelde wijze worden verhuurd, doch tijdelijk geheel of ten deele onverhuurd en onbewoond zijn.

Mede wordt als een afzonderlijk perceel aangemerkt het gedeelte van een perceel, vallende onder artikel 11.

Bedoelde gedeelten worden niet als afzonderlijke perceelen beschouwd voor de toepassing van artikel 48.

Artikel 8.

Voor gehuurde perceelen wordt de huurwaarde gesteld op het bedrag van den huurprijs, per jaar berekend, volgens de overeenkomst, die in werking is bij het begin van het tijdvak, waarover de belasting wordt geheven.

Onder huurprijs wordt verstaan het bedrag aan geld, dat voor het gebruik moet worden betaald of de geldswaarde van hetgeen in anderen vorm daarvoor moet worden geleverd, verhoogd met het bedrag of de geldswaarde van hetgeen tengevolge van beding ten laste van den huurder is, doch zonder dat beding ten laste van den verhuurder zou zijn; en verminderd met het bedrag of de geldswaarde van hetgeen tengevolge van beding ten laste van den verhuurder is, doch zonder dat beding ten laste van den huurder zou zijn.

Artikel 9.

Het vorige artikel is niet toepasselijk:

a. indien de huurprijs niet onder normale omstandigheden is bedongen;

b. indien een gedeelte van het perceel valt onder artikel 4;

c. indien een perceel voor één prijs is gehuurd te zamen met andere onroerende goederen dan de ongebouwde aanhoorigheden.

Artikel 10.

De huurwaarde van niet gehuurde perceelen en van perceelen, vallende onder art. 9, wordt bepaald door vergelijking met onder normale omstandigheden gehuurde perceelen van dezelfde of meest nabijkomende soort op hetzelfde eiland, in hetzelfde of een aangrenzend gelijksoortig district.

Wanneer de aard van een perceel zulk eene vergelijking niet toelaat, wordt de huurwaarde gesteld op acht ten honderd, berekend over de verkoopwaarde of, indien deze niet is te bepalen, over eene som door vergelijking afgeleid uit de verkoopwaarde van andere perceelen van dezelfde of meest nabijkomende soort op hetzelfde eiland, in hetzelfde of een aangrenzend gelijksoortig district.

Bij vergelijking volgens dit artikel wordt onder meer gelet op stand of ligging.

Artikel 11.

De huurwaarde van perceelen en gedeelten van perceelen, uitsluitend dienende tot uitoefening van het bedrijf van logementhouder, of tot huisvesting van leerlingen in inrichtingen van onderwijs, wordt slechts voor de helft; die van perceelen of perceelsgedeelten, uitsluitend dienende tot winkel of lokaal van uitstalling, slechts voor een derde als belastbare huurwaarde aangemerkt.

Onder de eerstgenoemden vallen alleen inrichtingen, waar doorgaans voor reizigers gelegenheid is voor logies per nacht.

Artikel 12.

De belasting wordt niet geheven, wanneer de belastbare huurwaarde van het perceel niet meer bedraagt dan:

op Curaçao	f 72;
op Aruba, St. Martin en Saba	f 48;
op Bonaire en St. Eustatius	f 36.

Artikel 13.

De belasting bedraagt jaarlijks zes ten honderd van de belastbare huurwaarde, verminderd volgens artikel 14.

Artikel 14.

De belastbare huurwaarde van elk perceel wordt voor de berekening der belasting verminderd:

op Curaçao met	f 52;
op Aruba, St. Martin en Saba met	f 28;
op Bonaire en St. Eustatius met	f 16.

Artikel 15.

De artikelen 12 en 14 zijn niet van toepassing op de afzonderlijke perceelen, bedoeld bij artikel 7.

Artikel 16.

Het bedrag der belasting, berekend overeenkomstig de vorige artikelen wegens het gebruik van perceelen, waarvan de belastbare huurwaarde het achtvoud van de som, bepaald in artikel 12, niet te boven gaat, wordt verminderd in verband met het getal der:

1. eigen of aangehuwde kinderen, kleinkinderen en pupillen van den belastingplichtige, die ten zijnen laste zijn, met hem het perceel bewonen, ongehuwd zijn en op den eersten Januari van het belastingjaar den vollen ouderdom van 18 jaren nog niet hebben bereikt;

2. eigen of aangehuwde kinderen, kleinkinderen en pupillen van den belastingplichtige, die ten zijnen laste zijn, op den eersten Januari van het belastingjaar den vollen ouderdom van 21 jaren nog niet hebben bereikt en in Nederland eene inrichting van onderwijs bezoeken of daar tot eenig ambt, beroep of bedrijf worden opgeleid;

3. bloed- en aanverwanten van den belastingplichtige in de rechte lijn, die met hem het perceel bewonen, in de gevallen en met de beperkingen, als bij artikelen 370, 371 n°. 1 en 372 van het Burgerlijk Wetboek bepaald;

4. zusters en schoonzusters van den belastingplichtige, die ten zijnen laste zijn, met hem het perceel bewonen en òf ongehuwd, òf weduwe en niet hertrouwd zijn; in het laatste geval met en benevens de kinderen en kleinkinderen ten haren laste, die in de gevallen van nos. 1 of 2 van dit artikel verkeeren.

De vermindering van belasting, bij dit artikel bedoeld, bedraagt, wegens elk der sub 1—4 genoemde personen, vijf ten honderd, met een maximum van vijftig ten honderd.

De vermindering wordt niet toegepast wegens het gebruik van de afzonderlijke perceelen, bedoeld in artikel 7.

HOOFDSTUK III.

PAARDEN.

Artikel 17.

De belasting naar den grondslag paarden wordt geheven wegens het houden van paarden in de Kolonie.

Onder paarden zijn in alle bepalingen dezer verordening ook muildieren, ~~muilezels en ezels~~ en muilezels te begrijpen.

Artikel 18.

Wie krachtens overeenkomst de beschikking heeft over een of meer paarden van een ander, wordt te dier zake geacht een gelijk aantal paarden te houden, ook al worden niet steeds dezelfde verstrekt; ten ware de overeenkomst met inbegrip van verlenging ter keuze van een der partijen, blijkt over korter tijdvak dan een en twintig dagen te loopen.

Eene overeenkomst, in werking getreden binnen acht dagen na het eindigen eener andere overeenkomst, wordt als verlenging van laatstbedoelde beschouwd.

Artikel 19.

De belasting wordt niet geheven wegens het houden van:

a. paarden door ambtenaren en militairen voor welke zy fouragegeld genieten;

~~a. dienstpaarden door ambtenaren en militairen, die die paarden uitsluitend onder den zadel bezigen;~~

~~b. één paard, niet of niet uitsluitend onder den zadel gebezigd door ambtenaren of militairen, die fourageld voor een dienstpaard genieten; indien meer dan één paard wordt gehouden strekt zich deze vrijstelling niet verder uit dan tot één paard;~~

b ~~c.~~ paarden, welker laatste melktand nog niet is vervangen door een snijtand;

~~d.~~ c paarden, uitsluitend gebezigd voor het landbouwbedrijf, bij zoutwinning of mijnontginning; tot goederenvervoer met kennelijk daarvoor ingerichte voertuigen of tot het in beweging brengen van molens of andere dergelijke werkzaamheden bij fabrieksnijverheid.

Artikel 20.

De belasting wordt berekend naar het geheele aantal paarden, onverschillig waar zij worden gehouden.

Artikel 21.

De belasting bedraagt jaarlijks:
voor een paard f 20;
voor twee paarden f ~~50~~; 45
benevens f ~~50~~ 30 voor elk paard boven twee.

Artikel 22.

Met afwijking van het vorige artikel bedraagt de belasting jaarlijks:

a. wegens de paarden, andere dan die in artikel 19 bedoeld, doorgaans en hoofdzakelijk gebezigd in het beroep of bedrijf van planter, practiseerende genees-, heel- of verloskundige, veearts en geestelijke,
voor elk paard f 10.

b. wegens de paarden, uitsluitend of hoofdzakelijk gebezigd voor de uitoefening van het bedrijf van rijtuigverhuurder, ondernemer van personenvervoer of verhuurder van rijpaarden en niet vallende onder artikel 18,
voor elk tiental paarden, een gedeelte van een tiental voor een tiental gerekend f 100.
Deze bepaling blijft buiten toepassing, wanneer in het bedrijf niet doorgaans minstens zes paarden gebezigd worden;

c. wegens paarden, gehouden door paardenfokkers, die niet tevens een bedrijf, genoemd onder letter *b* uitoefenen,
voor elk tiental paarden, een gedeelte van een tiental voor een tiental gerekend f 20.

Artikel 23.

Gedurende de eerste drie maanden van elk jaar hebben de ambtenaren der belastingen tot het opnemen der paarden toegang tot alle stallen.

De toegang kan, behalve op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen, dagelijks worden geëischt van zes ure voormiddags zes ure namiddags.

De gebruikers zijn verplicht desgevraagd de aanwijzingen te geven, die voor het verrichten der opneming noodig zijn.

Wordt de toegang belet of geweigerd, dan wordt dit geconstateerd bij proces-verbaal.

HOOFDSTUK IV.

AUTOMOBIELEN.

Artikel 24.

De belasting naar den grondslag automobielen wordt geheven wegens het houden in de Kolonie van automobielen, die op den openbaren weg worden gebruikt.

Artikel 25.

Wie krachtens overeenkomst de beschikking heeft over een automobiel van een ander, onverschillig of het al dan niet steeds dezelfde is, wordt te dier zake geacht een automobiel te houden.

Het bepaalde bij eerste lid, tweede zinsnede en het tweede lid van artikel 18 is ten deze toepasselijk.

Artikel 26.

De belasting wordt niet geheven wegens het houden van automobielen:

a. door ambtenaren of militairen, die dezelve uitsluitend voor dienstzaken gebruiken;

b. kennelijk ingericht voor goederenvervoer en uitsluitend daarvoor gebruikt wordende.

Artikel 27.

De belasting bedraagt jaarlijks voor iedere automobiel f 50.

Artikel 28.

Met afwijking van het vorige artikel bedraagt de belasting jaarlijks:

a. wegens de automobielen, andere dan die in artikel 26 bedoeld, gehouden door de personen, in artikel 22 letter *a* genoemd,
voor iedere automobiel f 20;

b. wegens de automobielen, uitsluitend of hoofdzakelijk gebezigd in het bedrijf van verhuurder van automobielen of ondernemer van personenvervoer en voor zoover de automobielen niet vallen onder artikel 25.
voor iedere automobiel f 25.

HOOFDSTUK V.

RIJWIELEN.

Artikel 29.

De belasting naar den grondslag rijwielen wordt geheven wegens het houden in de Kolonie van rijwielen, die op den openbaren weg worden bereden.

Artikel 30.

Wie krachtens overeenkomst de beschikking heeft over een rijwiel van een ander, onverschillig of dit al dan niet steeds hetzelfde is, wordt te dier zake geacht een rijwiel te houden.

Het bepaalde bij het eerste lid, tweede zinsnede en het tweede lid van artikel 18 is ten deze toepasselijk.

Wie zich gedraagt als houder van een rijwiel, onverschillig of dit niet steeds hetzelfde is, wordt te dier zake geacht uit eigen hoofde een rijwiel te houden, tenzij hij bewijst, dat het toebehoort aan een ander, van wien hij het voor minder dan een en twintig in gebruik heeft en die daarvoor in de belasting is aangeslagen.

Artikel 31

De belasting wordt niet geheven wegens het houden van rijwielen door ambtenaren of militairen, die dezelve uitsluitend voor dienstzaken gebruiken.

Artikel 32.

De belasting bedraagt jaarlijks:

a. voor ieder motorrijwiel f 10;

b. wegens andere rijwielen:
voor ieder rijwiel, ingericht voor één persoon f 5;
voor ieder rijwiel ingericht voor meer dan een persoon f 7.50.

Artikel 33.

Met afwijking van het vorige artikel bedraagt de belasting jaarlijks:

a. wegens de rijwielen, in artikel 32 letter *b* bedoeld, die telkens voor korter tijdvak dan een en twintig dagen aan anderen ten gebruike worden afgestaan en wegens de rijwielen, die gebezigd worden om onderricht in het wielrijden te geven

of te doen geven, een en ander door personen, die daarvan hun bedrijf maken,

voor ieder rijwiel f 3;

b. wegens de rijwielen, in artikel 32 letter *b* bedoeld, die geregeld gebruikt worden om voor winkelneringen bestellingen op te nemen of waren te bezorgen,

voor ieder rijwiel f 2.

Rijwielen, die dienen voor een bedrijf als in dit artikel bedoeld, worden in ieder geval geacht door den ondernemer van het bedrijf te worden gehouden.

Artikel 34.

Voor rijwielen, die in strijd met de bepalingen van Hoofdstuk IX niet zijn opgegeven, wordt het bedrag der belasting verdubbeld.

Artikel 35.

Voor de belasting, door een minderjarige verschuldigd, is zijn wettelijke vertegenwoordiger aansprakelijk, alsof deze zelf was aangeslagen.

Op gelijke wijze is de gemachtigde of andere persoon, die in de Kolonie voor den minderjarige optreedt, aansprakelijk, indien de wettelijke vertegenwoordiger buitenslands woont.

HOOFDSTUK VI.

PIANO'S.

Artikel 36.

De belasting naar den grondslag piano's wordt geheven wegens het houden in de Kolonie van piano's.

1. Met piano's worden voor de toepassing dezer verordening gelijkgesteld serafineorgels met uitzondering van die, welke uitsluitend bij openbare godsdienstoefeningen gebruikt worden.—

Artikel 37.

De belasting bedraagt jaarlijks voor iedere piano f 10.

Artikel 38.

Met afwijking van het vorige artikel bedraagt de belasting jaarlijks wegens piano's, die gehouden worden om onderricht in het pianospelen te geven door personen, die daarvan hun bedrijf maken, voor iedere piano f 5.

Artikel 39.

Voor piano's, die in strijd met de bepalingen van Hoofdstuk IX niet zijn opgegeven, wordt het bedrag der belasting verdubbeld.

Artikel 40.

Zoo noodig geschiedt opneming van het aantal piano's door een ambtenaar der belastingen op schriftelijken last van den Inspecteur, voor welke opneming de ambtenaren toegang tot woningen hebben.

Het bepaalde bij het tweede, derde en vierde lid van artikel 23 is toepasselijk.

HOOFDSTUK VII.

ORGELS.

Artikel 41.

De belasting naar den grondslag orgels wordt geheven wegens het houden in de Kolonie van draaiorgels.

Artikel 42.

De belasting bedraagt jaarlijks voor ieder orgel f 5.

Artikel 43.

Voor orgels, die in strijd met de bepalingen van Hoofdstuk IX niet zijn opgegeven, wordt het bedrag der belasting verdubbeld.

Artikel 44.

Het bepaalde bij artikel 40 is ten opzichte van orgels toepasselijk.

HOOFDSTUK VIII.

BELASTINGJAAR.

Artikel 45.

Het belastingjaar begint met 1 Januari en eindigt met 31 December.

Artikel 46.

Wie op 15 Januari belastingplichtig is, wordt volgens den toestand op dien datum over het geheele jaar aangeslagen.

Artikel 47.

Wie belastingplichtig wordt na 15 Januari, wordt aangeslagen naar den toestand bij den aanvang zijner belastingplichtigheid over zooveel twaalde gedeelten van het jaar als er nog geheele maanden overblijven.

Bij verhooging van belasting naar den grondslag paarden en automobielen geschiedt de aanslag deswege op dezelfde wijze.

Met afwijking van het vorenstaande wordt de belasting naar de grondslagen rijwielen, piano's of orgels steeds over het geheele jaar geheven, behalve bij aanvang van belastingplichtigheid of verhooging der belasting na 30 Juni, in welk geval een aanslag over het halve jaar geschiedt.

Wegens de belasting of verhooging van belasting ter zake van rijwielen, piano's of orgels, die niet volgens de bepalingen van Hoofdstuk IX zijn opgegeven, geschiedt in ieder geval aanslag over het geheele jaar.

Artikel 48.

Voor zooveel den grondslag huurwaarde betreft, heeft aanvang van belastingplichtigheid na 15 Januari plaats, telkens wanneer een perceel in gebruik genomen wordt.

Deze bepaling is niet van toepassing, indien iemand een perceel in gebruik neemt binnen zes weken, nadat hij op of na 15 Januari een ander of hetzelfde perceel in den zin van artikel 67 heeft verlaten.

Artikel 49.

Verhooging van belasting heeft plaats bij verandering van den toestand naar de grondslagen paarden, automobielen, rijwielen, piano's en orgels.

Aanslag wegens verhooging van belasting heeft niet plaats, wanneer de verandering op of na 1 December intreedt.

HOOFDSTUK IX.

AANGIFTE.

Artikel 50.

Aan hen, die belastingplichtig worden geacht, kunnen door den Ontvanger beschrijvingsbilletten worden uitgereikt, bestemd tot het doen van aangifte volgens de aanwijzingen daarin uitgedrukt.

Zij worden steeds uitgereikt aan hen, die geacht worden

op 15 Januari belastingplichtig te zijn naar den tweeden, vierden, vijfden of zesden grondslag.

De uitreiking wordt door den daarmede belasten ambtenaar aangeteekend op een beschrijvingslijst en geldt als bewijs van de uitreiking.

Het formulier voor het billet wordt vastgesteld bij besluit van den Gouverneur.

Artikel 51.

Hij, aan wien een billet is uitgereikt moet de daarin gestelde vragen duidelijk, stellig en zonder voorbehoud naar waarheid beantwoorden en het antwoord onderteekenen.

Voor vennootschappen, stichtingen, coöperatieve en andere vereenigingen, reederijen en onderlinge verzekeringmaatschappijen wordt het billet uitgereikt aan en het antwoord onderteekend door een der beheerende vennooten of bestuurders.

Artikel 52.

Voorzoover de billetten niet reeds vroeger zijn teruggehaald, moeten zij uiterlijk op den twintigsten dag na dien der uitreiking worden ingeleverd ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar het billet is uitgereikt.

Van de inlevering wordt op verzoek een ontvangbewijs afgegeven.

Artikel 53.

Indien iemand verklaart niet te kunnen schrijven, geschiedt de invulling van het billet op zijn verlangen en met vermelding der reden in zijne tegenwoordigheid en volgens zijne opgaven door een ambtenaar; na voorlezing teekent namens den aangever de ambtenaar in tegenwoordigheid van een getuige, die medeteekent.

Artikel 54.

Wie op 15 Januari belastingplichtig is naar den tweeden, vierden, vijfden of zesden grondslag en geen beschrijvingsbillet heeft ontvangen, moet niettemin vóór 1 Februari aangifte doen bij den Ontvanger.

Artikel 55.

Hij, die na 15 Januari naar den tweeden, vierden, vijfden of zesden grondslag belastingplichtig wordt of wiens belasting volgens artikel 49 wordt verhoogd, moet binnen veertien dagen aangifte doen bij den Ontvanger.

Artikel 56.

De aangiften volgens de artikelen 54 en 55 worden gedaan door inlevering van een beschrijvingsbillet ten kantore van den Ontvanger van het eiland, waar de aanslag moet geschieden.

De bepalingen van artikel 51, 52, tweede lid en 53 zijn ten deze toepasselijk.

HOOFDSTUK X.

AANSLAG EN BETALING.

Artikel 57.

De aanslagen worden op elk eiland vastgesteld door eene commissie; naar den eersten grondslag op het eiland, waar het perceel gelegen is; naar de overige grondslagen op het eiland, waar de belastingplichtige woont of, indien hij buiten de Kolonie woont, waar de paarden, automobielen, rijwielen piano's of orgels worden gehouden.

De hoofdcommissie op Curaçao en de commissies van aanslag op de andere eilanden, ingesteld bij artikel 15 der

Grondbelastingverordening 1907 maken van rechtswege de in het eerste lid bedoelde commissies uit.

De leden en plaatsvervangende leden van de commissies leggen, alvorens hunne werkzaamheden aan te vangen, in handen van den Kantonrechter den volgenden eed of belofte af:

Ik zweer (beloof), dat ik als lid der commissie van aanslag voor de gebruiksbelasting, overeenkomstig de bepalingen der verordening, met nauwgezetheid en onpartijdigheid en volgens mijn geweten zal handelen. Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig. (Dat beloof ik).

Van deze handeling wordt proces-verbaal opgemaakt.

Wegens het afleggen van den eed of belofte en het opmaken van het proces-verbaal zijn geen kosten verschuldigd.

Aan de leden van de commissies en hunne plaatsvervangers kan vacatiegeld en aan den secretaris bovendien vergoeding van bureaukosten worden toegekend; een en ander door den Gouverneur bij besluit te regelen.

Artikel 58.

De vaststelling der aanslagen kan geschieden zonder aangifte en met afwijking der aangifte.

Den belastingplichtige kunnen inlichtingen worden gevraagd door den voorzitter der commissie of door een of meer andere leden, daartoe door de commissie aangewezen.

Artikel 59.

De vastgestelde aanslag naar den tweeden, derden, vierden, vijfden of zesden grondslag kan, ook zonder dat eene aangifte volgens artikel 55 is gedaan, worden verhoogd.

Artikel 60.

De aanslagen worden vastgesteld in voor elk dienstjaar afzonderlijk op te maken leggers van aanslagen, waarvan het model door den Gouverneur wordt bepaald.

Bij het einde van elke vergadering wordt de legger, na door alle leden onderteekend te zijn, denzelfden dag aan den Inspecteur der belastingen verzonden.

Voor zooveel de personen betreft, die op 15 Januari belastingplichtig zijn, brengen de commissies de aanslagregeling ten einde vóór 15 Maart. Is het werk niet binnen dien tijd gereed dan wordt het vóór 1 Mei volbracht op Curaçao door den Inspecteur, op de overige eilanden door den Ontvanger.

De Inspecteur brengt de aanslagen op kohieren.

Artikel 61.

De belasting is invorderbaar in vier gelijke termijnen, verschijnende op den voorlaatsten werkdag van elk kalenderkwartaal.

Zijn bij de uitreiking der aanslagbilletten een of meer termijnen reeds verstreken, dan zijn deze bij de uitreiking invorderbaar.

HOOFDSTUK XI.

BEZWAARSCHRIFTEN.

Artikel 62.

Hij, aan wien een aanslag is opgelegd, kan binnen een maand na de verzending van het aanslagbillet een bezwaarschrift indienen bij den Raad van Beroep, ingesteld bij artikel 29 der Grondbelastingverordening 1907, onder overlegging van een duplicaat van het aanslagbillet.

Gelijke bevoegheid heeft de voorzitter der commissie van aanslag binnen eene maand na de afkondiging aan het kohier.

Het bezwaarschrift wordt tegen ontvangbewijs bij den Ontvanger bezorgd of aan den Voorzitter van den Raad van beroep kosteloos aangeteekend per post toegezonden; in het

laatste geval geldt de dag van aanteekening als dag van indiening.

Artikel 63.

De leden en plaatsvervangende leden van den Raad van Beroep leggen, alvorens hunne werkzaamheden aan te vangen, in handen van den Gouverneur den volgenden eed of belofte af:

Ik zweer (beloof), dat ik als lid van den Raad van beroep, overeenkomstig de bepalingen der Gebruiksbelastingverordening, met nauwgezetheid en onpartijdigheid en volgens mijn geweten zal handelen. Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig (dat beloof ik).

De drie laatste leden van artikel 57 zijn toepasselijk ten aanzien van den Raad van beroep.

Artikel 64.

De Raad stelt zoowel den voorzitter der commissie van aanslag als den belastingplichtige in de gelegenheid om het bezwaar, desverkiezende mondeling of schriftelijk, toe te lichten.

De Raad kan omtrent de bepaling der huurwaarde een of meer deskundigen raadplegen en hun opdragen de perceelen op te nemen.

De Raad kan een aanslag vaststellen, afwijkende zoowel van de aangifte als van den ambtshalve opgelegden aanslag.

De uitspraak van den Raad is met redenen omkleed en wordt, door den Voorzitter en secretaris of een der leden onderteekend, in afschrift toegezonden aan den Inspecteur der belastingen, die voor de uitvoering zorg draagt, en aan den belanghebbende.

Artikel 65.

De leden van den Raad, evenals de deskundigen door den Raad te raadplegen, hebben, mits voorzien van hunne akte van benoeming, toegang tot de perceelen en derzelver ongebouwde aanhoorigheden.

Het bepaalde bij het tweede, derde en vierde lid van artikel 23 is ten deze toepasselijk, met dien verstande dat, zoo de toegang wordt geweigerd of belet, de tot toegang bevoegde personen worden vergezeld door een door den Inspecteur aan te wijzen ambtenaar der belastingen, die het proces-verbaal, in het laatste lid van artikel 23 bedoeld, opmaakt.

Artikel 66.

De deskundigen, door den Raad geraadpleegd, genieten voor hunne werkzaamheden eene belooning, benevens vergoeding voor reis- en verblijfkosten, volgens regelen door den Gouverneur bij besluit vast te stellen.

Deze kosten zijn ten laste der koloniale kas, indien een bezwaarschrift is ingediend door den voorzitter eener commissie of wanneer de aanslag door den Raad wordt bepaald op een lager bedrag dan door de commissie was geschied; in alle andere gevallen zijn zij ten laste van hem, die het bezwaarschrift heeft ingediend.

HOOFDSTUK XII.

ONTHEFFINGEN.

Artikel 67.

Aan den gebruiker van een perceel, die dit verkaat zonder eenige roerende goederen daarin achter te laten en niet binnen zes weken daarna een ander of hetzelfde perceel in gebruik neemt, wordt op zijne aangifte ontheffing verleend van zijn aanslag naar den grondslag huurwaarde over de maanden van het jaar, die tijdens het verlaten van het perceel nog niet zijn ingetreden.

Artikel 68.

Aan den belastingplichtige, die een of meer paarden of automobielen, waarvoor hij is of zal worden aangeslagen, afschaft of niet langer tot belastbare doeleinden bezigt, wordt, voorzoover hij geene andere daarvoor in de plaats neemt, op zijne aangifte geheele of gedeeltelijke ontheffing verleend van zijn aanslag naar den grondslag paarden of automobielen over de maanden van het jaar, die tijdens het indienen der aangifte nog niet zijn ingetreden.

Artikel 69.

De aangiften volgens de twee vorige artikelen moeten worden ingediend bij den Ontvanger; die volgens artikel 67 binnen zes weken na het verlaten van het perceel, die volgens artikel 68, nadat de afschaffing heeft plaats gehad of het belastbaar gebruik is geëindigd.

Op deze aangiften wordt uitspraak gedaan door den Inspecteur der belastingen. De uitspraak wordt den belanghebbende aangeteekend per post toegezonden. De Inspecteur draagt zorg voor de uitvoering.

De uitspraak op eene aangifte volgens artikel 68 kan tot na afloop van het jaar worden uitgesteld.

Artikel 70.

Wanneer afzonderlijke perceelen, als bedoeld in artikel 7 eerste en tweede lid, gedurende een of meer maanden van het jaar geheel of ten deele onverhuurd en onbewoond zijn gebleven, wordt aan den hoofdbewoner op zijn verzoekschrift over die maanden geheele of gedeeltelijke ontheffing verleend van den aanslag van zoodanig perceel naar den grondslag huurwaarde, ten hoogste tot een vierde van den aanslag.

Artikel 71.

Aan den gebruiker van een perceel, die dit verlaat zonder eenige roerende goederen daarin achter te laten en binnen zes weken daarna op hetzelfde eiland een perceel in gebruik neemt, waarvan de belastbare huurwaarde de helft van de belastbare huurwaarde van eerstgemeld perceel of minder bedraagt, wordt over de maanden van het jaar die tijdens het verlaten van het perceel nog niet zijn ingetreden, op zijn verzoekschrift ontheffing verleend, berekend naar het verschil tusschen de belasting van het verlaten perceel en de som, die de belasting van het ingebruikgenomen perceel zou hebben bedragen.

Deze ontheffing kan in den loop van een belastingjaar slechts eenmaal worden verleend.

Artikel 72.

De verzoekschriften, volgens de twee vorige artikelen moeten worden ingediend bij den Ontvanger; die volgens artikel 70 binnen zes weken na afloop van het belastingjaar, die volgens artikel 71 binnen zes weken na het verlaten van het perceel.

Er wordt op beslist en de beslissing wordt uitgevoerd op de wijze als in het tweede lid van artikel 69 bepaald.

Artikel 73.

Hij, die bezwaar heeft tegen de uitspraak van den Inspecteur, op aangiften en verzoekschriften krachtens de artikelen 67, 68, 70 of 71 ingediend, kan binnen twee maanden, nadat de uitspraak hem is toegezonden, in beroep komen bij den Administrateur van Financiën.

Als dagteekening van toezending geldt die der aanteekening per post.

De beslissing wordt medegedeeld, ook aan den Inspecteur, en uitgevoerd op de wijze, als bij het tweede lid van artikel 69 bepaald.

Artikel 74.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim geheel of gedeeltelijk kwijtschelding van den aanslag verleenen.

HOOFDSTUK XII.

STRAFBEPALINGEN.

Artikel 75.

Hij, die, volgens de artikelen 50 tot en met 56 tot aangifte gehouden, zijne verplichting niet of niet volledig nakomt of eene onjuiste opgave doet, wordt gestraft met eene boete van drie tot vijftig gulden.

Het maximum der boete wordt verhoogd tot vijfmaal:

a. het verschil tusschen de belasting volgens eene onvoldoende of onjuiste aangifte en die volgens den werkelijken toestand, indien dat verschil over het geheele jaar berekend meer dan tien gulden bedraagt;

b. de belasting, die volgens eene aangifte, bedoeld in artikel 55, zou moeten worden betaald, terwijl de aangifte is verzuimd, indien de belasting over het geheele jaar berekend meer dan tien gulden bedraagt.

Is de overtreder eene naamlooze vennootschap, eene reederij of rechtspersoon, dan wordt de strafvervolging ingesteld en de straf uitgesproken tegen de bestuurders.

Artikel 76.

Ieder, die den toegang weigert of belet aan personen, die volgens de artikelen 23, 40, 44 en 65 tot dien toegang bevoegd zijn, wordt gestraft met eene boete van tien tot vijftig gulden.

Met dezelfde straf wordt gestraft hij, die weigert de aanwijzingen te doen, in die artikelen bedoeld.

Het laatste lid van artikel 75 is toepasselijk.

Artikel 77.

Wanneer eene veroordeeling wegens overtreding van artikel 75 onherroepelijk is geworden of daaraan door den veroordeelde vrijwillig is voldaan, wordt voorzooveel noodig de veroordeelde alsnog door den Inspecteur aangeslagen of wordt zijn aanslag door den Inspecteur alsnog verhoogd; de belasting of verhooging van belasting naar den tweeden tot en met zesden grondslag berekend over het geheele jaar.

Artikel 78.

Met het opsporen van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de in artikel 12 n°. 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen, belast alle ambtenaren der belastingen.

Artikel 17, eerste lid, tweede zinsnede van dat Wetboek is op hen toepasselijk.

HOOFDSTUK XIII.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 79.

Iedere erfgenaam, de executeur-testamentair of de bewindvoerder over de nalatenschap is bevoegd bezwaarschriften, aangiften volgens de artikelen 67 en 68 en verzoekschriften in te dienen omtrent den aanslag van een overledene, alsof hij zelf de aangeslagene ware.

Artikel 80.

De stukken, krachtens deze verordening op te maken, zijn vrij van zegel.

Artikel 81.

Alle stukken, door de Administratie, de commissies of den Raad van beroep aan belanghebbenden uit te reiken, kunnen per post worden verzonden, vrij van port; indien aanteekening moet geschieden, heeft deze kosteloos plaats.

Artikel 82.

De verordening kan worden aangehaald onder den titel van: „Gebruiksbelastingverordening 1907".

Artikel 83.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.
~~De heffing dezer belasting vangt aan den 1 Januari 1908.~~
Met dien datum vervalt de verordening dd. 23 Februari 1899 (P.B. n°. 5), zooals die is gewijzigd bij de verordening dd. 25 April 1901 (P.B. n°. 20).

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — **10.**

Gebruiksbelasting.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

In een belastingstelsel kunnen verterings- of uitgavebelastingen niet ontbreken, daar anders de ontvangstbelastingen tot een te hoog bedrag zouden moeten worden opgevoerd, al verdienen de laatste ook de voorkeur boven de eerste en de verkeersbelastingen, omdat zij in den regel als directe heffingen zijn in te richten, waarbij het beginsel van belasting naar draagkracht het best kan worden toegepast. Bij de meeste verteringsbelastingen toch, zijnde voornamelijk invoerrechten en accijnzen, kan gezegd beginsel niet tot zijn recht komen; zij zijn proportioneel, drukken in dezelfde mate op vermogenden en minvermogenden en dus ongelijk. Van eene rechtvaardige verdeeling van den belastingdruk is bij deze verbruiksbelastingen geen sprake. Dit moet derhalve bereikt worden door andere deelen van het belastingstelsel, opdat door het samenstel van belastingen de geheele belastingdruk zooveel mogelijk in overeenstemming worde gebracht met het draagvermogen.

Dit is voor een goed deel de taak van eene andere soort der uitgavebelastingen, n.l. de gebruiksbelasting (gewoonlijk minder juist betiteld „personeele belasting", daar zij slechts éene der met dezen naam aan te duiden groep van belastingen is). Er zijn verteringen, uit uiterlijk waarneembare feiten blijkende, die tot grondslagen kunnen dienen van eene gebruiksbelasting, waarbij men aan het genoemde hoofdbeginsel van belastingpolitiek uitnemend recht kan laten wedervaren. Op zichzelve gerechtvaardigd, is eene dergelijke belasting zoodoende tevens een correctief van andere belastingen, omdat zij individualiseerend werkt.

Als zoodanige belasting bestaat in de Kolonie slechts de rijtuigbelasting op het hoofdeiland met eene opbrengst van f 2500.

Eene gebruiksbelasting is gebaseerd op de draagkracht van den belastingplichtige, op directe wijze blijkende uit zijne uitgaven voor woning, meubilair, kunstvoorwerpen, kostbaarheden en andere voorwerpen van weelde, piano's, billards, dienstboden, paarden, rijtuigen, automobielen, rijwielen; verder worden er nog onder gebracht die voor jachtvermaak, pleiziervaartuigen, societeiten, theaterbezoek, gebruik van openbare vervoermiddelen en eenige andere meer; alles, naarmate de uitgaven voor een en ander grooter zijn, onmiskenbare kenteekenen en maatstaf van maatschappelijken welstand en daarom geschikte objecten van belasting, zoowel op zichzelve beschouwd, als ten einde de leemten, die andere belastingen, hetzij noodzakelijk, hetzij in de toepassing, aankleven, aan te vullen.

Het ontbreken van eene dergelijke belasting is zeker niet de geringste fout van het bestaande samenstel en hare invoering zoude om die reden reeds aanbeveling verdienen. Thans doet zich echter de bijzonder gunstige omstandigheid voor, dat die verbetering in het stelsel kan worden aangebracht, terwijl van een aantal ongelijk drukkende

en oeconomisch slechte heffingen de afschaffing of belangrijke vermindering wordt voorgesteld, zoodat deze belasting niet eene verzwaring, doch slechts een wijziging, eene op billijkheids-, financiepolitieke en oeconomische gronden aanbevelenswaardige verplaatsing van den belastingdruk beteekent.

Bij het ontwerpen van deze belasting is natuurlijk in de eerste plaats op de plaatselijke toestanden gelet. Er zijn grondslagen eener gebruiksbelasting, waaraan slechts bij een uitgestrekt belastinggebied kan worden gedacht; andere, die met klimaat, zeden en gewoonten in verband staan. Doch nog andere overwegingen heeft de ondergeteekende laten gelden al heeft dit ook geleid tot beperking, die wetenschappelijk minder juist zijn te achten.

Voornamelijk heeft de ondergeteekende hier het oog op een belangrijken, in de meeste landen bestaanden grondslag eener verbruiksbelasting, n.l. het meubilair. Het is toch onbetwistbaar, dat ter beoordeeling der draagkracht niet alleen te letten is o. a. op de woning, welke iemand bewoont, doch ook op de meer of minder geriefelijkheden in de woning, waarvoor de bewoner blijkt geld over te hebben en dat dus het meubilair een zeer goede grondslag is. Het is echter bekend, dat deze grondslag, gepaard gaande in den regel met opneming en schatting, weinig in den geest der ingezetenen zoude vallen, zoodat de ondergeteekende, hoewel noode, gemeend heeft daarvan te moeten afzien.

Een anderen deugdelijken grondslag vormen de uitgaven voor dienstboden. Het is evenwel voorgekomen, dat de uitvoering op dit punt met het oog op plaatselijke toestanden op te veel bezwaren in de praktijk zoude stuiten.

Een verbruiksbelasting van beperkte strekking is derhalve ontworpen en daarin is de bestaande rijtuigbelasting in een anderen vorm opgenomen. Ontworpen zijn de volgende grondslagen: 1°. Huurwaarde, 2°. Paarden, 3°. Automobielen, 4°. Rijwielen, 5°. Piano's, 6°. Orgels.

Voor de belasting naar den *eersten* grondslag is geen progressie, doch degressie toegepast, omdat progressie hier verkeerd zou zijn in zooverre dat dit van het betrekken van groote woningen zou terughouden. Een vast percentage behoort hier te worden gesteld, met vermindering voor degenen, die het volle bedrag niet kunnen betalen. De belastingvoet, zijnde 6%, is niet hoog in vergelijking, niet alleen met het Moederland, waar die 8% is (vermeerderd met opcenten voor provincie en gemeente, die tezamen somtijds 100 bedragen), maar ook met vele Engelsche W.-I. koloniën. Bovendien is het percentage in werkelijkheid altijd lager dan het nominale cijfer door de ontworpen degressie (art. 14) en het zal in de meeste gevallen nog eene belangrijke vermindering ondergaan door den aftrek wegens kinderen enz. (art. 16). ~~Voor de andere eilanden dan Curaçao is het percentage hooger gesteld moeten worden, om eenig aequivalent te vinden; daar deze eilanden door de belangrijke maatregelen van afschaffing der uitvoerrechten en vermindering der invoerrechten enz. in een veel gunstiger oeconomische conditie komen, kan daartegen wel geen bezwaar bestaan; er is overigens geen enkele andere belasting, waarop het ontbrekende gevonden kan worden.~~

De belasting naar den grondslag huurwaarde is niet te verwarren met de bestaande grondbelasting; de laatste komt ten laste van den eigenaar, de eerste ten laste van den gebruiker der woning. Zij zijn ook van geheel verschillenden aard. De grondbelasting is eene zakelijke opbrengstbelasting, die het vast goed op zichzelf in aanmerking neemt, onverschillig in wiens handen het zich bevindt; de gebruiksbelasting op de huurwaarde is een personeele verteringsbelasting, die rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden des gebruikers. De grondbelasting wordt vastgesteld voor een zeker tijdvak naar een gemiddelde opbrengst bij normaal gebruik, de gebruiksbelasting wordt telken jare naar de werkelijke huurwaarde geheven. De grondbelasting, als zakelijke belasting, is in Curaçao deels zoo goed als geheel geamortiseerd, deels afgewenteld; de personeele gebruiksbelasting kan niet geamortiseerd worden en moeilijk afgewenteld.

Hoewel er dus tusschen beide belastingen geen verband

bestaat, zij, voorzoover men eene andere zienswijze mocht zijn toegedaan, nog het volgende opgemerkt. Wanneer eigenaar en gebruiker van een gebouwd perceel dezelfde persoon zijn, staat tegenover de gebruiksbelasting de ontworpen sterke vermindering der grondbelasting. Door de degressie en den aftrek wegens kinderen, enz. zal het percentage van 6% in werkelijkheid meestal niet meer dan $3\frac{1}{2}$ % zijn en voor logementen en winkels nog lager, zoodat dit reeds dadelijk wordt overtroffen door het voordeel, dat door de terstond in werking tredende verlaging der grondbelasting ontstaat; immers $^{35}/_{100} \times 16^{2}/_{3}$ % = ± 6% en in den loop van drie jaren zal die verlaging klimmen tot de helft der thans bestaande grondbelasting of $8^{1}/_{3}$ % (verg. het ontwerp betr. de grondbelasting, n°. **2** dezer zitting).

Van de gebruiksbelasting naar de huurwaarde is verder als geen gering voordeel te achten, dat daarin zal worden betaald door de vele vreemdelingen, die hier wonen en, evengoed als de burgers, bescherming van persoon en goederen genieten zonder thans noemenswaard in de kosten der koloniale huishouding bij te dragen.

Ten slotte zij opgemerkt, dat wetenschappelijk het beste zoude zijn geene grondbelasting op gebouwen te heffen en het aequivalent te vinden in de gebruiksbelasting naar de huurwaarde, doch behalve om andere redenen, vermeent de ondergeteekende, dat dit beter later overwogen kan worden, nadat de tegenwoordige ingrijpende herziening heeft doorgewerkt.

De belasting naar den *tweeden* grondslag vervangt de bestaande rijtuigbelasting. De ondervinding en talrijke processen in het Moederland hebben geleerd, dat van de rijtuigen, die men bedoelt, geen bruikbare definitie is te geven.

De regeling van deze belasting moet noodzakelijk progressief zijn, als zijnde het houden van paarden, als hier bedoeld, weelde. Door verschillende nadere bepalingen en uitzonderingen is voor paarden, die niet ten volle als weelde-artikel te beschouwen zijn, de gewenschte vermindering aangebracht en de progressie uitgesloten.

De belasting van rijtuigverhuurders is behouden. Of men zich de weelde veroorlooft met eigen paarden te rijden dan wel paarden te huren, is een verschil in graad, niet in wezen; de rijtuigverhuurders vinden de belasting natuurlijk terug in den huurprijs van paard en rijtuig.

Derde en *vierde* grondslagen. Belast met het houden van paarden, dan moet natuurlijk ook het houden van een automobiel belast worden en in geringe mate ook het houden van een rijwiel, welk artikel overigens ook grootendeels als een van vermaak of weelde is te beschouwen.

Ten slotte zijn de *vijfde* en *zesde* grondslagen geheel nieuw. Heeft de ondergeteekende op bovengemelde gronden er van afgezien om het meubilair te belasten, er bestaat geen bezwaar tegen om enkele voorwerpen van dat meubilair, die beslist als artikel van weelde of genot te beschouwen zijn en waarvan het bezit gemakkelijk te constateeren is, in de belasting te betrekken. Nu de herziening van het belastingstelsel zoovele moeilijkheden opleverde, wat betreft het vinden van aequivalenten, schijnt deze billijke en weinig bezwarende heffing zeer geschikt om het hare bij te dragen.

Wat de finantieele uitkomsten betreft is een raming gemaakt, gegrond op zoo nauwkeurig mogelijke becijferingen, waarvoor opnemingen hebben plaats gehad. De schatting betreffende den vijfden en zesden grondslag kan uit den aard der zaak weinig nauwkeurig zijn en over het algemeen meent de ondergeteekende, dat de cijfers zeker niet te laag zijn gesteld, als volgt:

	I	II	II en IV	V en VI	Totaal
Curaçao . .	*f* 13000	*f* 2200	*f* 200	*f* 2750	*f* 18150
Aruba . . .	„ 1240	„ 200	„	„ 250	„ 1640
Bonaire. . .	„ 920	„ 200	„	„ 175	„ 1295
St. Martin .	„ 1240	„ 200	„	„ 175	„ 1615
St. Eustatius .	„ 430	„ 100	„	„ 90	„ 620
Saba. . . .	„ 610	„ 100	„	„ 220	„ 930
	f 17440	*f* 3000	*f* 200	*f* 3660	*f* 24300

Bij de samenstelling van het ontwerp is grootendeels gebruik gemaakt van de nieuwe wet van 1896 in het Moederland, gewijzigd in 1898 en 1900 en van een aldaar thans in behandeling zijnd wijzigingsvoorstel.

Artikelen.

Art. 1. Zie de Algemeene beschouwingen.

Art. 2, eerste lid. In dit artikel is het algemeene beginsel der belasting naar de huurwaarde uitgedrukt; het wordt beperkt door art. 4.

Derde lid. Elk gebouw of afzonderlijk gebruikt gedeelte van een gebouw, elk weder met zijne bijgebouwen, vormt voor de toepassing dezer verordening een perceel, welke definitie strekt om beknoptheid in de bepalingen der verordening te bevorderen.

Art. 4. De vrijstellingen sub *a* tot en met *e* hebben een gemeenschappelijken rechtsgrond, n.l. het algemeen nut; de bepalingen sub *f* en *g*, bevatten eene beperking van het beginsel, in art. 2 uitgedrukt, teneinde niet het productieve gebruik te belasten.

De overige bepalingen van het artikel strekken om te voorkomen, dat de vrijstellingen worden toegepast, waar dit in strijd met den geest der verordening zou zijn.

Laatste lid. Deze woningen zijn te beschouwen als afzonderlijke perceelen (art. 2 laatste lid).

Art. 5. Zie voor de beteekenis van het woord „perceel" art. 2, laatste lid. Alhier behoefde dus slechts van de ongebouwde aanhoorigheden te worden gesproken. Verg. omtrent „aanhoorigheden" art. 2, tweede lid. Een gebouw, aanhoorigheid van een ander, moet dus niet afzonderlijk worden belast.

Art. 6. De bepalingen van dit artikel leiden tot vereenvoudiging en gelijkmatige toepassing.

Art. 7, eerste en tweede lid. De bedoeling van deze bepalingen is den bewoner van gemeubileerde vertrekken ook in de belasting te doen bijdragen. De aanslag geschiedt ten name van den hoofdbewoner, omdat de Administratie niet het oog kan houden op de wisseling van bewoners in pensions, doch de hoofdbewoner zal de belasting in den huurprijs terugvinden. De bepaling, dat de afgestane gedeelten als afzonderlijk perceel worden beschouwd, heeft overigens tengevolge vermindering van het belastingbedrag voor den hoofdbewoner, hetgeen in casu billijk voorkomt.

Het feit, dat het verhuren van kamers of pension in de Kolonie thans niet veel voorkomt, was voor den ondergeteekende geen reden om eene bepaling, die geheel in het systeem dezer belasting past, achterwege te laten.

Verg. art. 70.

Derde lid. Behalve de in het eerste en tweede lid bedoelde gedeelten van gebouwen zijn er nog andere, die door afzonderlijke bepalingen worden beheerscht (art. 11). Regelmatig is het, ook de in art. 11 bedoelde gedeelten als afzonderlijke perceelen te beschouwen, hetgeen ook nog verlaging van belasting tengevolge heeft.

Het laatste lid heeft ten doel een nieuwen aanslag in den loop van een jaar te voorkomen. Verg. ad. art. 46.

Artt. 8—10. Het beginsel eener verteringsbelasting vordert, zooveel mogelijk de werkelijk te betalen som tot grondslag te nemen; daarom is als beginsel vooropgesteld de werkelijke huursom (art. 8). Enkele uitzonderingen daarop zijn opgenomen in art. 9; in die gevallen moet schatting van de huurwaarde geschieden, evenals van niet gehuurde perceelen, dat zijn hoofdzakelijk de perceelen, door de eigenaren gebruikt (art. 10).

Art. 11. Voor logementen en kostscholen is vermindering van belasting billijk en noodig, omdat in den regel eenige ruimte ongebruikt is. Voor pensions en gemeubeld verhuurde kamers gelden artt. 7 en 70. In winkels wordt door de gebruikers het grootste gedeelte van den dag doorgebracht en vele winkels hebben ook gemeenschap met de woning, doch hier past eene nog belangrijker vermindering van belasting dan voor logementen en kostscholen.

Lokalen, bij leeraren aan kostscholen afzonderlijk in gebruik, zijn aan te slaan als afzonderlijke perceelen.

Artt. 12—14. Zooals bij de Algemeene beschouwingen werd opgemerkt, wordt bij den grondslag huurwaarde niet progressie, doch degressie toegepast, hetgeen beteekent eene belangrijke remissie voor de lagere huurwaarden; dit is billijk, omdat de huurprijs een grooter deel van het totaal der verteringen uitmaakt, naarmate dat totaal kleiner is. Door van elke huurwaarde eenzelfde bedrag af te trekken wordt geleidelijkheid verkregen (art. 14).

Verder zijn perceelen met eene huurwaarde beneden een zeker cijfer geheel vrijgesteld (art. 12). De cijfers van vrijstelling en aftrek kunnen natuurlijk niet dezelfde zijn voor elk eiland; eene woning bijv. van f 240 huurwaarde op Curaçao zal heel wat minder ruim en geriefelijk zijn dan eene woning van denzelfden prijs op Bonaire; vrijstelling en aftrek moeten dus klimmen men den huurprijsstandaard.

Uit art. 14 j°. art. 12 volgt, dat het minste nominale belastingbedrag zal zijn ruim f 1.20, welk bedrag dan volgens art. 16 nog vermindering kan ondergaan.

Onder „belastbare huurwaarde" is in de artt. 12—14 te verstaan de huurwaarde, bepaald overeenkomstig artt. 5, 8—11.

Art. 15. De toepassing van vrijstelling en degressie wordt bij dit artikel uitgesloten voor hen, die gemeubileerde kamers huren of in pension wonen, op grond van de meerdere draagkracht uit deze vertering blijkende; voor de perceelen, bij art. 11 bedoeld, omdat daarvoor bij dat artikel reeds eene bijzondere, veel belangrijkere reductie is verleend.

Art. 16. Is bij de artt. 12 en 14 reeds rekening gehouden met de draagkracht van den belastingplichtige, in deze richting dient nog verder te worden gegaan en daartoe biedt deze verteringsbelasting uitnemend gelegenheid, omdat zij rekening kan houden met persoonlijke omstandigheden. Immers dezelfde uitgave voor woning door twee personen gedaan wijst nog niet op dezelfde draagkracht; wanneer een hunner geen en de ander een groot aantal kinderen heeft, zal de uitgave van den eerste wel, die van den ander niet als eene van weelde te beschouwen zijn. Het geldt hier een gemakkelijk te constateeren omstandigheid, waarop gelet kan worden, voorzoover er reden voor is, door aan den bewoner, naarmate zijn gezin talrijker is, reductie te verleenen. De noodzakelijkheid daarvan kan natuurlijk niet worden erkend bij de zeer hooge huurwaarden, die in elk geval op weelde wijzen. Op deze wijze is eene verteringsbelasting een uitstekend correctief van andere belastingen.

Bij de regeling van deze reductie, is, zooals uit het artikel blijken zal, rekening gehouden met de plaatselijke toestanden en aan de toepassing van het beginsel een veel wijdere strekking gegeven dan bijv. in het Moederland, waar alleen

soortgelijke bepalingen gelden als sub 1° en 2° voorkomen.

Door dit artikel zal het dus kunnen voorkomen, dat de belasting naar den grondslag huurwaarde, na toepassing der degressie, verder nog wordt verminderd tot zelfs op de helft.

Laatste lid. Toepassing op de in art. 7 bedoelde gedeelten van gebouwen zou geen zin hebben.

Artt. 17—23. De in Hoofdstuk III voorkomende grondslag is de op Curaçao bestaande rijtuigbelasting in een anderen vorm; de bestaande regeling is in meer dan een opzicht onvoldoende. De belangrijkste leemte is wel, dat het belastingobject niet duidelijk is aangewezen. Een ezelkar, waarop plantageproducten worden vervoerd, een waterkar enz. vallen evengoed onder het woord „rijtuig" als die soort van rijtuigen, welke men bij uitsluiting heeft willen treffen. Doch, zooals reeds bij de Algemeene beschouwingen is opgemerkt, is een bruikbare definitie van de hier bedoelde rijtuigen niet te vinden en kan men dus niet beter doen dan zich de jarenlange ondervinding in het Moederland ten nutte maken en den grondslag paarden in de plaats stellen. De bezwaren daartegen — overigens niet onoplosbaar zooals ten opzichte van den grondslag rijtuigen —, vleit zich de ondergeteekende door de ontworpen bepalingen uit den weg te hebben geruimd.

Volgens art. 19 letter *a* zijn paarden (inbegrepen muildieren, muilezels ~~en ezels~~, art. 17, tweede lid) geheel vrij, wanneer ze *uitsluitend* gebezigd worden voor het landbouwbedrijf, goederenvervoer enz. Zijn paarden in gemengd gebruik, art. 22 letter *a* dan geldt een lager tarief; voor paardenfokkers, die gewoonlijk een of twee paarden, doch niet altijd dezelfde, onder den zadel of voor hun rijtuig gebruiken, is een bijzonder laag tarief bepaald, dat insluit het houden van twee paarden in gemengd gebruik.

De belasting van paarden van rijtuigverhuurders is behouden tot hetzelfde bedrag, zij steunt op deugdelijke gronden; verg. de Algemeene beschouwingen.

Bij belastingen, waarbij opneming noodig kan zijn, geldt volgens de meeste wetten als regel, dat de toegang niet geweigerd mag worden en dat, zoo dit niettemin geschiedt, de ambtenaren zich den toegang kunnen verschaffen, onverminderd de strafvervolging. De ondergeteekende heeft gemeend hier met het laatste te kunnen volstaan, bij de uitvoering der verordening rekenende op de medewerking der ingezetenen. (art. 23 j° 65).

Artt. 24—28. Hoewel er op het oogenblik in de Kolonie geene automobielen gebruikt worden, is dit gebruik op drie of vier der eilanden geenszins onmogelijk te achten en is het daarom wenschelijk voorgekomen het onderwerp te regelen.

Het belastingbedrag is gelijk gesteld met dat voor twee paarden. Zie voorts art. 28.

De bepalingen konden beknopt zijn o.a., omdat het gebruik van een automobiel niet aan de aandacht ontsnappen kan.

Artt. 29—35. Bij de regeling der grondslag rijwielen vorderde de billijkheid eenige onderscheidingen en zijn enkele bijzondere bepalingen noodig, omdat het daarbij niet als bij automobielen zoo gemakkelijk is uit te maken, wie de houder is.

Artt. 36—40. De belasting van piano's is op een matig bedrag gesteld, terwijl bij art. 38 nog eene vermindering is bepaald voor die, welke niet uitsluitend voor genoegen gehouden worden.

Van art. 40 zal uit den aard der zaak slechts zelden gebruik gemaakt behoeven te worden.

Artt.41—44. Orgels, die door de minder gegoeden gehouden plegen te worden, zijn slechts met f 5 belast, hetgeen zeker ook niet bovenmatig genoemd kan worden.

Art. 46. Veranderde omstandigheden in den loop van het jaar brengen dus in het algemeen geen wijziging in den aanslag te weeg. Dit is een regel, die bij alle kohierbelastingen geldt; het omgekeerde zou practisch onuitvoerbaar zijn, daar

men dan bijv. niet alleen rekening zou moeten houden met bijbouw of gedeeltelijke afbraak en met elke verhuizing, doch ook met alle veranderingen in de huurwaarden tengevolge van oeconomische factoren. Eene uitzondering op het beginsel moest gemaakt worden bij art. 49, omdat ontduikingen anders natuurlijk niet zouden zijn te keeren. Bij den grondslag huurwaarde zijn bedoelde ontduikingen practisch bijna niet mogelijk. De belastingplichtige blijft dus voor den eersten grondslag aangeslagen naar het perceel, dat hij op 15 Januari gebruikt, al neemt hij in den loop van het jaar ook een perceel van hoogere of lagere huurwaarde in gebruik; eene andere regeling zou tengevolge hebben, dat o.a. bij verhuizing voor het nieuwe perceel een nieuwe aanslag zou moeten geschieden en men afschrijving van den aanslag van het verlaten perceel zou moeten vragen binnen een gestelden termijn; dit systeem bestond vroeger in het Moederland, doch de ondervinding heeft daar geleerd, dat die verzoeken om afschrijving bijna altijd werden verzuimd, zoodat men voor het nieuwe en het verlaten perceel beide belasting moest betalen.

Verg. overigen artt. 47, 48, 67 en 68. Verwisseling van het eene perceel tegen het andere heeft dus noch aanslag, noch ontheffing tengevolge; eene uitzondering, billijkheidshalve, bevat art. 71, zie de toelichting aldaar.

Art. 47: Het derde lid, tegenover het tweede lid, vindt zijn grond in de wenschelijkheid om bij deze kleine belastingbedragen niet te zeer in kleinigheden af te dalen.

Artt. 50—56. Het inleveren van een aangiftebillet elk jaar en in elk geval aan ieder op te leggen, komt niet noodig voor.

Ten aanzien van paarden, rijwielen, piano's en orgels kan echter eene aangifte niet gemist worden, terwijl daarentegen het houden van een automobiel moeilijk aan de aandacht ontsnappen kan en het ten onzent ook meestal niet twijfelachtig zou zijn, wie de houder is. De regeling in art. 50 schijnt de belangen eener goede administratie te vereenigen met zoo min mogelijk last voor de ingezetenen. In den regel zullen de uitgereikte billetten worden teruggehaald (art. 51) en de praktijk brengt overal mede, dat de invulling dikwijls door den ambtenaar geschiedt naar aanleiding der mondelinge mededeelingen van den aangever. In de praktijk zal de aangifte dus zeer weinig bezwaar opleveren; zij is voor de belastingplichtigen voornamelijk van belang om hunne aanspraken op reductie van belasting volgens art. 16 te doen gelden; in het eerste jaar zullen in alle gevallen billetten worden uitgereikt.

Artt. 57—61. Het is wenschelijk voorgekomen de aanslagsregeling op te dragen aan dezelfde commissies, die de aanslagen in de grondbelasting vaststellen (art. 57); twee voordeelen worden daardoor verkregen; ten eerste hebben deze commissies reeds voldoende kennis van de perceelen, die voor den eersten grondslag in aanmerking komen en ten tweede wordt het aantal commissies, wier medewerking bij de uitvoering der verordeningen wordt ingeroepen, beperkt.

De bedoeling van art. 59 is, om in gevallen, waarin aan de goede trouw niet wordt getwijfeld, de verhooging vast te stellen en de bekeuring achterwege te laten. De overige artikelen van dit Hoofdstuk schijnen geen toelichting te behoeven.

Artt. 62—66. Ook voor de behandeling van bezwaarschriften is bij dit ontwerp het oog gevestigd op het college van beroep in zake de grondbelasting.

Art. 65. In het ontwerp is niet bepaald (zooals in het Moederland), dat men bij weigering zich desnoods met behulp van den sterken arm toegang kan verschaffen. Het gevolg zal volgens het ontwerp (art. 76) alleen boete zijn; overigens zal weigering van opneming zeker niet een vermoeden in het voordeel van een reclamant scheppen.

Artt. 67—74. Hoofdstuk XII bevat eenige bepalingen omtrent te verkrijgen ontheffing, die billijk voorkomen, zonder

te zeer in kleinigheden af te dalen. Art. 67 betreft het verlaten van een perceel zonder meer, niet de verwisseling van het eene tegen het andere; in het laatste geval blijft men voor het perceel, dat met 15 Januari in gebruik had, aangeslagen (zie ad art. 46). Die verwisseling kan echter het gevolg zijn van een aanmerkelijken financieelen achteruitgang; voor dat geval is binnen zekere grens nog eene bijzondere gunstige bepaling ontworpen, art. 71; men houde daarbij in het oog, dat omgekeerd voor dengene, die het grootere perceel betrekt, geen verhooging van belasting wordt vastgesteld.

Art. 68 is ook eene uitzondering op het beginsel van art. 46 en wat paarden betreft voor de Administratie zelfs niet zonder bezwaar, daar het weder ingebruiknemen na bekomen ontheffing aan de aandacht zoude kunnen ontsnappen. Wegens het bedrag der belasting wordt eene dergelijke bepaling echter billijk geacht.

Art. 70 strekt om verhuurders van pension of gemeubileerde kamers bij ledigstaan tegemoet te komen.

Ten slotte zij omtrent de artt. 67, 68, 70 en 71 opgemerkt, dat de beslissing in deze gevallen niet behoort bij den Raad van beroep, daar het hier niet geldt uitlegging of schatting, doch de beslissing afhangt van eenvoudige feiten, die geconstateerd kunnen worden; administratieve afdoening dezer zaken verdient de voorkeur; voorts is hier ook nog eene tweede instantie (art. 73).

Art. 74 zal te pas kunnen komen, wanneer de aanslag volkomen juist geschied en wettig is, maar toch te hoog, bijv. doordat de aangifte is gevolgd en de aangever zich had vergist.

Artt. 75—78. De bepalingen van strafrechtelijken aard konden eenvoudig zijn. Nadat bekeuring is ingesteld en eene veroordeeling is gevolgd, moet ook nog de ontdoken belasting worden ingevorderd, die in dit geval over het geheele jaar wordt berekend (art. 77).

Art. 83. Het is wenschelijk den aanvang der heffing te bepalen bij het begin van het belastingjaar. (1 Januari 1908.)

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907—1908.—10.

Gebruiksbelasting.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Wanneer men zich bereid verklaarde tot het totstandbrengen van eene gebruiksbelasting mede te werken, dan liet men zich voornamelijk door de overweging leiden, dat het hier niet gaat om invoering van eene nieuwe belasting — daarvoor toch kwam het oogenblik inderdaad niet gunstig voor —, maar eenvoudig om verplaatsing, om rechtvaardiger verdeeling van den belastingdruk.

Men onthield zich dan ook van theoretische beschouwingen omtrent de voor- en nadeelen van directe verteringsbelastingen en beschouwde de thans voorgestelde uitsluitend in verband met de bij de herziening ontworpen afschaffingen en verminderingen van belasting, speciaal met de vermindering der grondbelasting.

En dan wilde het aan verscheidene leden voorkomen, dat de invoering van de voorgestelde gebruiksbelasting in zooverre tot eene rechtvaardiger verdeeling van den belastingdruk zou leiden, dat zij — de belasting — meerderen in de belasting betrekt, meerdere grondslagen schept.

§ 2. Zooals reeds elders gezegd, wenschte men het gebied der gebruiksbelasting beperkt te zien tot de benedenwindsche eilanden.

Behalve het t. b. p. ter verklaring van dezen wensch vermelde, werd nog aangevoerd, dat, met het oog op de economische verhouding tusschen de verschillende lagen der bevolking op de bovenwindsche eilanden, de bestaande verteringsbelasting — het invoerrecht — voor zooveel noodig gecorrigeerd door de, ook reeds bestaande, progressieve inkomstenbelasting, ruimschoots voldoende kan worden geacht om het beginsel van de herziening, belasting naar draagkracht, in het geheele samenstel tot zijn recht te doen komen.

Waar dit het geval is, zou het, meende men, niet van een wijs beleid getuigen een groot deel der bevolking van bedoelde eilanden noodeloos te verbitteren door het invoeren van eene directe verteringsbelasting.

In het vertrouwen, dat het Bestuur zich in dit opzicht met de zienswijze van den Raad zal kunnen vereenigen, meenden de Afdeelingen bij de verdere behandeling van het onderhavig ontwerp, enkel met de op de benedenwindsche eilanden heerschende toestanden rekening te mogen houden — de overige deelen van de Kolonie buiten beschouwing latende.

§ 3. Kon men zich in het algemeen met de beginselen der ontworpen gebruiksbelasting, gelijk ook met de meesten der gekozen grondslagen vereenigen — tegen den grondslag piano's hadden vele leden overwegende bezwaren.

Maar al te vaak toch — zoo betoogden zij — is in de Kolonie een piano wel verre van een bewijs van gegoedheid, slechts een droevige herinnering aan betere tijden, aan vervlogen weelde.

En dan, hoeveien zijn er ook nog niet, die zich met de grootste opofferingen, uit de tweede, soms uit de derde hand een oude piano aanschaffen, om op goedkoope wijze wat vrolijkheid in huis te brengen. De belasting zou in de meeste gevallen zeer onbillijk drukken.

Eenige van bovenbedoelde leden gevoelden meer sympathie voor eene belasting naar het meubilair. Het geheele meubilair toch was, volgens hen, een veel bruikbaarder maatstaf van vertering dan een enkel, willekeurig stuk daaruit. Zou het niet mogelijk zijn — zoo vroegen deze leden — de belasting op piano's te vervangen door een hoogst eenvoudig opgezette belasting op het meubilair?

Andere leden zagen echter liever uit de belasting naar den grondslag huurwaarde eenig equivalent geput voor de door de meerderheid uit de Afdeelingen gewraakte belasting op piano's.

Zij meenden dat de belastingvoet naar den grondslag huurwaarde veilig — vooral met het oog op de verlaging der grondbelasting — eenigszins verhoogd kon worden, mits dan ook het bedrag van vrijstelling en aftrek, als bedoeld in artt. 12 en 14 gelijkelijk werd verhoogd.

Een zoodanige verhooging van belastingvoet, vrijstelling en aftrek, zou in de eerste plaats het beginsel van druk naar draagkracht beter tot zijn recht doen komen en in de tweede plaats veel administratieven omslag, in vele gevallen slechts uitloopende op afschrijving van tal van oninbare posten, voorkomen.

Weer andere leden achtten het gebruik van electrisch licht voor Curaçao een bij uitstek geschikte maatstaf van vertering. Deze leden bevalen het denkbeeld van belasting naar dezen grondslag in de ernstige overweging van het Bestuur aan.

Artikelen.

§ 4. Art. 1. Zooals reeds hiervoren gezegd, wenschten vele leden den grondslag piano's te zien vervallen.

Art. 2. „Gebruiken van een gebouw". Moet — zoo werd gevraagd — hieronder worden verstaan zoowel het voortdurend bewonen van als het bij tusschenpoozen, telkens voor een paar dagen b. v., verblijf houden in een gebouw? De vraag werd gesteld met het oog op de woonhuizen, de z. g. heerenhuizen op de meeste plantages op Curaçao, die, zonder in den eigenlijk zin van het woord bewoond te zijn, toch den eigenaar of beheerder der onderneming tot verblijf verstrekken gedurende de enkele dagen, dat hij voor het uitoefenen van toezicht op de plantage moet verblijven, en die daarom in den regel van eenig huisraad en slaapgelegenheid zijn voorzien.

Men vond het niet billijk zoodanig gebruik belastbaar te verklaren.

Artt. 12, 13 en 14. Zooals reeds uit de algemeene beschouwingen heeft mogen blijken, wenschte men in belastingvoet, vrijstelling en aftrek eenige wijzigingen aangebracht te zien.

Op de gronden t. b. p. aangevoerd gaf de meerderheid uit de Afdeelingen in overweging:

de belasting niet te heffen, wanneer de huurwaarde niet meer bedraagt dan:

op Curaçao.. f 120.
op Aruba.. „ 72.
op Bonaire.. „ 48.

de belastbare huurwaarde te verminderen:

op Curaçao met................................. f 100.
op Aruba met.................................... „ 52.
op Bonaire met.................................. „ 28.

en den belastingvoet te bepalen op 7 of 8 ten honderd.

Art. 16. In verband met het voorgaande zou men voor het woord „achtvoud", in het eerste lid van dit artikel, willen lezen „vijfvoud".

Men meende voorts, dat de gunstige bepaling van No. 2 van dit artikel ook moest worden uitgestrekt tot hen, die elders dan in Nederland kinderen aan inrichtingen van onderwijs of anderzins geplaatst hebben.

Art. 19 *c*. Ter voorkoming van ongewenschte uitleggingen bij de toepassing der verordening, zou men gaarne nader toegelicht willen zien wat in dit artikel onder landbouwbedrijf moet worden verstaan. Het lag immers niet in de bedoeling paarden, die voor het vervoeren van producten der plantages gebezigd worden, in de belasting te betrekken?

Art. 21. Men zag in de gevallen bij dit artikel voorzien ongaarne progressie toegepast. In verband met de prijzen der paarden is reeds f 20.— per paard lang geen matige belasting te noemen.

Art. 22 *b*. Men vond de hier voorgestelde regeling te drukkend voor de stalhouders, wier bedrijf waarlijk niet tot de zeer winstgevenden kan worden gerekend.

In overweging werd gegeven het hierbesproken onderdeel in dien zin te wijzigen, dat voor het eerste tiental paarden f 100.— en voor elk paard daarboven f 5.— zou moeten worden betaald.

Op ongeveer dezelfde gronden wenschte men het tweede lid van letter *c* van dit artikel te doen luiden „voor elk paard f 2.—".

Art. 29 en volgende. Hoe — zoo werd gevraagd — stelt het Bestuur zich voor controle uit te oefenen op het gebruiken van rijwielen?

Eenige leden meenden, dat dit het best zou kunnen geschieden door het voeren van een goed zichtbaar nummer aan elk rijwiel verplichtend te stellen. Het daartoe strekkend voorschrift moest echter, meenden zij, in de verordening worden opgenomen.

Art. 42. Waar draaiorgels uitsluitend bij danspartijen en andere vermakelijkheden gebruikt worden en alzoo een zeer bruikbaren maatstaf van vertering opleveren; waar zij bovendien alleen tot overlast en hinder voor de rustige burgers strekken, achtten vele leden het gewenscht den bij dit artikel voorgestelden belastingvoet minstens te verdubbelen.

Art. 48. Eenige leden achtten dit artikel niet zeer duidelijk. Gaarne zouden zij het nader toegelicht zien.

Art. 57. Met verwijzing naar hetgeen in het Voorloopig Verslag over het Grondbelasting-ontwerp ten aanzien van vacatie-gelden is gezegd, wenschte men de desbetreffende bepaling ook uit dit ontwerp te zien gelicht.

Art. 63. Men wenschte den in dit artikel bedoelden eed door den Kantonrechter te zien afgenomen.

Art. 74. „Bijzondere" gevallen. Zou — zoo werd door verscheidene leden gevraagd — dat „bijzondere" niet kunnen weggelaten worden. Het facultatieve „kan" alleen reeds ontnam aan de milde bepaling van dit artikel veel van hare waarde.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 14n October 1907.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—10.

Gebruiksbelasting.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Met genoegen mocht de ondergeteekende ontwaren, dat de Raad bij zijne bereidverklaring om tot het totstandkomen eener gebruiksbelasting mede te werken, zich heeft laten leiden door dezelfde overwegingen als de ondergeteekende.

Het scheppen van eene verscheidenheid van grondslagen, waarop de Raad nog de aandacht vestigt, wordt ook dezerzijds van overwegend practisch nut geacht: immers de uit de vertering blijkende welstand openbaart zich niet bij allen op dezelfde wijze.

§ 2. Onder verwijzing naar het in § 3 der Mem. v. antw. betreffende ontw. No. 1 gezegde, vermeent de ondergeteekende, dat de oeconomische verhouding tusschen de verschillende lagen der bevolking op de bovenwindsche eilanden niet zoozeer verschillend is, dat op die eilanden eene zoo ingrijpende afwijking van het ontworpen stelsel gerechtvaardigd of zelfs in het oeconomisch belang dier eilanden is te achten; te meer, daar bij de gebruiksbelasting het beginsel van belasting naar draagkracht voortdurend tot zijn recht komt.

Waar in enkele der van die eilanden ingezonden requesten wordt aangedrongen op verhooging van het bestaande invoerrecht, voor alle artikelen gelijkelijk hoog, en zelfs op behoud van het uitvoerrecht, kan de ondergeteekende het daaruit blijkende oeconomische inzicht geenszins deelen. Deugdelijke argumenten daarvoor zijn dan ook in die requesten niet aangevoerd.

Het schijnt echter niet onmogelijk om aan den wensch, om met de overige ingezetenen der kolonie op ongelijken voet behandeld te worden, zooveel doenlijk te voldoen zonder de aangenomen juiste oeconomische beginselen over boord te werpen, nl. in de richting van verlaging van sommige tarieven. De ondergeteekende heeft daarom in het tegenwoordige ontwerp eenige daartoe strekkende wijzigingen aangebracht.

§ 3. De bezwaren tegen den grondslag piano's ingebracht, heeft de ondergeteekende aandachtig overwogen. Hetgeen in de eerste plaats wordt aangevoerd schijnt den ondergeteekende niet van overwegend belang toe; hoewel toegegeven wordt, dat de bedoelde gevallen zich voordoen, blijven zij toch, naar hij meent, uitzonderingen.

Is zijne meening juist dan wil het hem voorkomen, dat aan zoodanige bijzondere gevallen de maatregel niet behoeft opgeofferd te worden.

Het tweede bezwaar acht ondergeteekende belangrijker. Aan het verschil in waarde tusschen verschillende piano's is wel gedacht, doch er is bij den belastingvoet, die ter verkrijging van aequivalent noodig scheen, geen middel gevonden om zonder veel omslag en bezwaren daarin te voorzien. Waar de keuze beperkt is, is het volmaakte niet te bereiken en de

grondslag heeft de groote voordeelen van zeer algemeene toepasselijkheid, eenvoudigheid, geringe kans op ontduiking, weinig aanraking of geschillen met de administratie. Het middel om het in de tweede plaats geopperde bezwaar te ondervangen is slechts te vinden in den belastingvoet zelf, nl. in verlaging daarvan, insluitende een verlies op dit onderdeel. De opbrengst van dezen grondslag voor de benedenwindsche eilanden was geraamd op f 2,850.—.

Wat het meubilair betreft is de ondergeteekende, zooals uit de Mem. v. toel. kan blijken, het in theorie volkomen eens met eenige leden hier aan het woord, doch in de praktijk zouden de bezwaren te groot zijn. Behalve toch, dat elk meubilair zou moeten geschat worden, hetgeen natuurlijk gepaard gaat met opneming door schatters van alle vertrekken, bestaan nog de volgende bezwaren. De plaatselijke omstandigheden zijn niet van dien aard, dat de belasting billijk zou drukken; aan het meubilair wordt dikwijls niet zooveel ten koste gelegd als tot de andere uitgaven in verhouding staat; de noodzakelijke vrijstelling van het meubilair in huizen beneden een zekere huurwaarde zoude onbillijkheden scheppen; de te verwachten talrijke schattingen, bezwaarschriften en herschattingen zouden onevenredig groote kosten en omslag medebrengen.

De grondslag huurwaarde zoude ongetwijfeld meer kunnen opleveren, daar de ontworpen belastingvoet, gezien ook de billijke bepalingen bij dit onderdeel, niet hoog is te noemen. Eenige verhooging van vrijstelling en degressie kan daarmede gepaard gaan.

Ten opzichte van het geheel nieuwe denkbeeld 1) betreffende den grondslag electrisch licht, kan de ondergeteekende niet nalaten zijne waardeering uit te spreken, al zijn er ook bezwaren te vermijden. Zoo zij reeds dadelijk opgemerkt, dat, moest deze belasting geheven worden op de wijze als eene op het meubilair, dezelfde practische bezwaren er tegen zouden gelden; er is echter eene zeer eenvoudige heffingswijze mogelijk.

Of deze grondslag evenwel geacht kan worden beter te zijn dan de grondslag piano's, is aan ernstigen twijfel onderhevig. Immers in de eerste plaats heeft hij slechts beteekenis voor het eiland Curaçao. Verder is licht onontbeerlijk, een piano niet; belasting op electrisch licht kan het gebruik van andere, eveneens goede verlichting ten gevolge hebben; zij kan ook het gebruik van slecht licht bevorderen. De drie laatste bezwaren behoeven echter niet te wegen, wanneer de belastingvoet zeer matig wordt gehouden, bijv: tien cent per licht per maand. Vermoedelijk echter is de opbrengst van dezen aanbevelenswaardigen grondslag eenigszins te hoog geschat; zij kan bij de gedachte heffing op niet hooger dan f 2,100.— gesteld worden, doch ook hiermede kan deze grondslag een gewaardeerd hulpmiddel blijken.

Gebruik makende van de denkbeelden in het Voorloopig Verslag aangegeven, is het den ondergeteekende voorgekomen, dat eene combinatie daarvan in verband met bovenstaande beschouwingen de beste oplossing zal zijn.

Wordt de belasting op piano's behouden met belangrijke verlaging, waarin dan ook de andere eilanden medebetalen; wordt als nieuwe grondslag het electrisch licht aangenomen en uit de huurwaarde meer gevonden, dan zal niet alleen het evenwicht, wat de opbrengst der gebruiksbelasting betreft, gemakkelijk bewaard kunnen blijven, doch ook het blijkens de Mem. v. antw. betreffen ontw. No. 1 thans bestaande nadeelig saldo op het totaal voor een gedeelte kunnen worden opgewogen.

———

1) Voorzoover bekend bestaat dergelijke belasting alleen in Italië en Württemberg, doch bijzonderheden daarvan zijn den ondergeteekende niet bekend.

De belasting op piano's stellende op slechts f 3.—: zal een verlies ontstaan van f 2,000.—. De grondslag electrisch licht zal opbrengen f 2,100.—.

De grondslag huurwaarde vordert eene nadere beschouwing. Tegen eenige wijziging in de cijfers van artt. 12—14 heeft de ondergeteekende in beginsel geen bezwaar, mits de na nauwkeurig onderzoek, vastgestelde verhouding tusschen de cijfers in art. 12 niet wordt verbroken. Stelt men het cijfer voor Bonaire op f 48.—, dan moeten die voor Aruba en Curaçao zijn f 64.— (f 60.—) en f 96.—. Het cijfer f 120.— voor Curaçao komt op zichzelf ook te hoog voor; iemand, die f 108.— verwoont, kan zonder bezwaar iets betalen. Er is echter nog een overwegend bezwaar tegen de in het Voorloopig Verslag voorkomende cijfers, nl. dat zij tengevolge hebben 1°. dat veel meer perceelen onbelast worden 2°. dat door een degressie van f 100.— op Curaçao een te groot bedrag zoude vrijvallen. Hoe belangrijk dit laatste bedrag reeds is, valt in het oog, wanneer men in aanmerking neemt, dat de aftrek, met f 48.— stijgende, op naar schatting ± 900 belaste perceelen eene onbelastbaarheid van f 45,000.— meer ten gevolge heeft; het overige en hetgeen meer vrijvalt op Aruba en Bonaire wordt tezamen geschat op ± f 10,000.—. Berekeningen hebben doen zien, dat de uitkomsten bij dit stelsel voor de benedenwindsche eilanden de volgende zouden zijn: bij heffing van 6% een verlies van ± f 2,000.—, bij 7% een onbeteekenend verlies, bij 8% een voordeel van ± f 1,600.—. Worden echter de cijfers f 96.—, f 60.— en f 48.— gesteld (art. 14 daarmede in overeenstemming gebracht), dan zal het resultaat ongeveer zijn: bij 6% f 1,100.— verlies, bij 7% f 800.— meer, bij 8% f 2,800.— meer.

Met de keuze van het laatste stelsel zal dan het bestaande nadeelige saldo op het totaal worden teruggebracht van f 7,500.— tot f 4,700.—.

Bij het bovenstaande is alleen rekening gehouden met de benedenwindsche eilanden; voor de bovenwindsche eilanden is een belastingvoet van slechts 5% gedacht.

Wordt ten slotte nog medegedeeld, dat ook voor den grondslag paarden voor de bovenwindsche eilanden een bijzonder tarief is ontworpen, dan zijn in het vorenstaande uiteengezet de verschillende maatregelen, die in de bijgaande nota van wijziging zijn uitgewerkt.

De belasting op piano's tot een zeer matig bedrag verminderd; eene geringe belasting op electrisch licht (voorshands alleen op Curaçao); voor de huurwaarde den belastingvoet verhoogd, doch de aftrek eveneens; verscheidenheid van grondslagen; aan de wenschen der bovenwindsche eilanden in ruime mate tegemoetgekomen en het bestaande tekort op de totaalopbrengst van het belastingstelsel verminderd— dit alles meent de ondergeteekende te mogen kenschetsen als eene belangrijke verbetering, waartoe het Voorloopig Verslag aanleiding heeft gegeven.

Artikelen.

Art. 1 *no.* 4. Verg. § 3 der algemeene beschouwingen.

Art. 2. De vraag vindt hare beantwoording in art. 3, zie ook art. 67. Voor het begrip „gebruik" van een woonhuis kan practisch geen ander criterium worden aangenomen dan het gemeubeld zijn, zonderdat er onderscheid kan gemaakt worden naar den omvang van het meubilair. Het bezwaar zal worden opgelost door het stelsel zelf van de verordening. Immers de huurwaarde van plantagehuizen als de bedoelde, naar art. 10 te bepalen, zal, vooral naarmate zij ver van de stad zijn gelegen, gering zijn.

Artt. 12. 13. 14. Verg. § 3 der algemeene beschouwingen en de nota van wijzigingen.

Art. 16. In het gewijzigde stelsel moet gelezen worden „zesvoud".

No. 2 is overeenkomstig den wensch van den Raad gewijzigd.

Art. 19 *e.* Tot het bedrijf van planter behoort ook de afzet van de plantageproducten; het vervoer dier producten moet ongetwijfeld gerekend worden tot het landbouwbedrijf.

Art. 21. Nadat in het belang van den handel de hoogere invoerrechten, waardoor artikelen van weelds of genot getroffen werden, zijn teruggenomen, komt het niet wenschelijk voor om door het doen vervallen der geringe progressie in dit art. wederom de toepassing van het beginsel van belasting naar draagkracht, dat door den Raad is toegejuicht, te beperken.

Voor de bovenwindsche eilanden is een laag tarief zonder progressie ontworpen.

Art. 22 *b* is in overeenstemming met den wensch van den Raad gewijzigd.

Met wijziging van den vorm, ter voorkoming van misbruiken en moeilijkheden, is *lett. c* op overeenkomstige wijze veranderd.

Voor de bovenwindsche eilanden zijn alle cijfers teruggebracht tot de helft.

Art. 29 *vlg.* Bij een rijwielbelasting wordt somtijds het contrôlemiddel van nummerplaatjes of kaarten toegepast. Het systeem van het ontwerp is: alleen het gebruik op den openbaren weg belast, de belasting gering, de boete betrekkelijk hoog en dan geen bijzondere contrôlemiddelen; een en ander om de bepalingen zoo eenvoudig mogelijk en toch voor de praktijk voldoende te maken. In art. 35*a* (76*a*) is nader een nuttig hulpmiddel voor de contrôle ontworpen.

Art. 42. Waar vele leden wegens den overlast, door draaiorgels veroorzaakt, aanbevelen om de belasting minstens te verdubbelen, komt het voor, dat hiermede een doel wordt beoogd, dat aan een belastingwet vreemd behoort te blijven. Eene prohibitieve belasting is een contradictio in terminis. Immers òf het beoogde doel wordt gemist (dit is hier het waarschijnlijkste); òf het wordt bereikt, doch dan wordt het doel van de belastingwet gemist. Eene verbodsbepaling of beperking tot bepaalde uren zou hier de logische weg zijn.

Dat draaiorgels een geschikten maatstaf van vertering opleveren, meent ook de ondergeteekende blijkens het ontwerpen van dien grondslag, waarvan de strekking is dat de belasting zal worden gedragen door degenen, die de vertering maken, nl. de huurders. Een reden voor belangrijk zwaardere belasting ziet de ondergeteekende echter niet.

Art. 48. De ondergeteekende meent, dat de bedoeling van het art. reeds blijkt uit de toelichting ad art. 46.

Art. 57. De ondergeteekende heeft de eer te verwijzen naar de Mem. v. antw. op bedoeld Voorloopig Verslag.

Art. 63. Het artikel is overeenkomstig het verlangen van den Raad gewijzigd.

Art. 74. De gebezigde terminologie is de gebruikelijke. Het woord „bijzondere" is hier moeilijk te missen, omdat een eenvoudig beroep op dwaling of onwillig verzuim niet kan worden aangenomen. Het is noodig, dat er een bijzondere aanleiding is geweest, die bewering aannemelijk maakt.

Willemstad, den 28n. October 1907.

De Gouverneur van Curaçao,
J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—10.

Gebruiksbelasting.

Nota van Wijziging.

No. 5.

Aan het slot van *art.* 1 wordt toegevoegd: „7. electrisch-licht".

In *art.* 12 worden de daar voorkomende cijfers, in dezelfde volgorde, vervangen door f 96.— f 60.— f 48.—

In *art* 13 wordt in de plaats van het woord „zes" gelezen: „op Curaçao, Aruba en Bonaire acht, op St. Martin, St. Eustatius en Saba vijf".

In *art.* 14 worden de daar voorkomende cijfers, in dezelfde volgorde, vervangen door f 76.— f 40.— f 28.—

In *art.* 16, *eerste lid* wordt in de plaats van „achtvoud" gelezen „zesvoud"
en sub **2** in de plaats van: „in Nederland": „buiten de kolonie".

In *art.* 21 wordt na den eersten regel een nieuwe regel tusschengevoegd, luidende:
„*A* op Curaçao, Aruba en Bonaire": en na den laatsten regel:
„*B* op St. Martin, St. Eustatius en Saba:
Voor elk paard f 10.—".

In *art.* 22 wordt na den tweeden regel een nieuwe regel tusschengevoegd, luidende:
„*A.* Op Curaçao, Aruba en Bonaire":
in *lett. b.* worden de vijfde en zesde regels vervangen door:
„voor tien paarden of minder .... f 100.—
voor elk paard meer .... „ 5.— "
in *lett. c.* worden de derde en vierde regels vervangen door:
„voor tien paarden of minder .... f 20.—
voor elk paard meer .... „ 2.— "
Aan het slot van het art. wordt toegevoegd:
„*B.* Op St. Martin, St. Eustatius en Saba:
de helft van de sub *A* genoemde bedragen naar de daar gemaakte onderscheidingen:"

In den vijfden regel van *art.* 23 wordt in de plaats van „zes ure voormiddags", gelezen: „acht ure voormiddags tot"

Na art. 35 wordt een nieuw artikel tusschengevoegd, luidende:

Art. 35 *a.*

De ambtenaren, met het opsporen van overtredingen dezer verordening belast, zijn bevoegd van ieder, die zich met

een rijwiel op den openbaren weg bevindt, te vorderen, dat hij blijve staan, zijn naam en woonplaats, alsmede die van den houder van het rijwiel opgeve en toelate dat de kenmerken van het rijwiel worden opgenomen.

In *art.* 37 wordt in de plaats van „f 10.—" gelezen „f 3.—".

In *art.* 38 wordt in de plaats van „f 5.—" gelezen „f 1.50".

In de opschriften der hoofdstukken VIII tot en met XIII wordt het rangnummer telkens vervangen door het nummer, dat één hooger is en worden de verwijzingen in de artt. 34, 39, 43, 47 daarmede in overeenstemming gebracht.
Na art. 44 wordt een nieuw hoofdstuk ingevoegd, luidende:

HOOFDSTUK VIII.

Electrisch licht.

Art. 44 *a.*

De belasting naar den grondslag electrisch licht wordt geheven wegens het gebruik van electrische lampen (hierna genoemd: lichten) in gebouwen met hunne aanhoorigheden en is schuldig voor elke lamp, die onafhankelijk van eene andere licht kan geven.
De belasting wordt niet geheven wegens lichten in gebouwen, bestemd voor gouvernementsdienst en in fabrieken.

Art. 44 *b.*

De belasting bedraagt voor elk licht per maand tien cent.

Art. 44 *c.*

De belasting wordt geheven van den leveraar van electrische stroom, die gerechtigd is de voor elk licht betaalde belasting van den afnemer terug te vorderen.
Indien krachtens een concessiecontract de prijs voor de levering van electrische stroom voor verlichting van Bestuurswege wordt vastgesteld, is de leveraar gerechtigd de terugvordering te doen door den vastgestelden prijs met het bedrag der belasting te verhoogen.

Art. 44 *d.*

Voor lichten, die in strijd met de bepalingen van Hoofdstuk X niet zijn opgegeven, wordt het bedrag der belasting verdubbeld.
In dit geval is de leveraar slechts gerechtigd het enkelvoudig bedrag overeenkomstig art. 44 *c* van den afnemer terug te vorderen.

Art. 44 *e.*

Het bepaalde bij artikel 40 is ten opzichte van lichten toepasselijk.

Art. 44 *f.*

De leveraar van electrische stroom voor verlichting is ver-

plicht om aan den Inspecteur der belastingen, zoo dikwijls deze het verlangt, inzage te geven van alle boeken en bescheiden, waaruit gegevens omtrent het aantal aangesloten lichten kunnen worden verkregen.

Na art. 48 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Art. 48 *a*.

Wat den grondslag electrisch licht betreft heeft aanvang van belastingplichtigheid plaats, zoo dikwijls een licht aan de stroomleiding wordt aangesloten.

Met afwijking van de artiken 46 en 47 heeft de aanslag plaats per maand: *a* voor alle lichten, die op den eersten dag der maand aangesloten waren: over de geheele maand; *b* voor die, welke in den loop der maand aangesloten werden: naar evenredigheid van het aantal overblijvende dagen.

Art. 52, *eerste lid*, wordt vervangen door het volgende:

„De billetten betreffende den zevenden grondslag moeten ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar het billet is uitgereikt, worden ingeleverd binnen tien dagen na afloop van elke maand. De overige billetten moeten, voorzoover zij niet reeds vroeger zijn teruggehaald, worden ingeleverd uiterlijk op den twintigsten dag na dien der uitreiking."

Aan *art.* 54 wordt een tweede lid toegevoegd, luidende:

Dezelfde verplichting bestaat, wat den zevenden grondslag betreft, met dien verstaande, dat de aangifte over elke afgeloopen maand moet worden gedaan binnen den in artikel 52, eerste lid, bepaalden termijn.

In *art.* 60 wordt na het derde lid tusschengevoegd een nieuw lid, luidende:

„Met afwijking in zooverre van het bepaalde bij het vorige lid worden de aanslagen naar den zevenden grondslag door de commissies vastgesteld vóór den 20en der maand, volgende op die, waarover de aanslag loopt; bij gebreke daarvan worden de aanslagen vóór het einde der eerstbedoelde maand vastgesteld op de wijze als in de tweede zinsnede van het vorige lid bepaald".

Vóór het eerste lid van art. 61 wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

„De belasting naar den zevenden grondslag is terstond invorderbaar".

In het eerste (thans tweede lid) wordt na het woord „belasting" tusschengevoegd: „naar de overige grondslagen".

In *art.* 63 wordt het woord „Gouverneur" vervangen door „Kantonrechter".

In *art.* 67, eerste regel staat: verkaat; lees: verlaat.

In *art.* 76 wordt na het getal „44" tusschengevoegd: 44 *e*. en aan het tweede lid toegevoegd:

„en hij, die de bij artikel 44 *f* bedoelde inzage weigert".

Na art. 76 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Art. 76 *a*.

Ieder, die niet terstond voldoet aan eene vordering krachtens artikel 35*a* of die op andere wijze een ambtenaar in de uitoefening zijner functie krachtens dat artikel verhindert of belemmert, wordt gestraft met eene boete van tien gulden.

Aan *art.* 83 worden een derde en vierde lid toegevoegd, luidende:

„De aanslagen in de rijtuigbelasting op Curaçao krachtens de gemelde verordening over het jaar 1908 behoeven slechts te worden voldaan voor zooveel twaalfden gedeelten als er bij de inwerkingtreding dezer verordening geheele maanden van het kalenderjaar zijn verloopen.

De aanslagen in de gebruiksbelasting over het jaar 1908 worden ten kohiere gebracht voor zooveel twaalfden, als sedert het in werkingtreden dezer verordening tot den eerstvolgenden 1en Januari nog geheele maanden moeten verloopen".

Willemstad, den 28n. October 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907–1908–10.

Gebruiksbelasting.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

Door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening was, meende men, de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Slechts worde hier vermeld, dat vele leden niet met het Bestuur konden meegaan waar het voorstelt de belasting op het gebruik van electrisch licht van den houder der concessie tot electrische verlichting in te vorderen.

Niet alleen dat de concessionaris daardoor verplicht zou worden de belasting te voldoen ook voor die lichten, waarvoor de verbruikers in gebreke blijven zelfs het abonnement te betalen, maar men meende, dat de wetgever zijn bevoegdheid te buiten zou gaan indien hij de inning van de een of andere belasting aan een bijzonder persoon bij verordening zou opdragen.

Men gaf in overweging ten opzichte van dit onderdeel de regelen te volgen, voorgesteld voor de belasting op piano's, paarden of fietsen.

Ook wenschten vele leden de kerkverlichting, mits daarvoor alleen dienende, van de belasting vrij te stellen.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—10.

Gebruiksbelasting.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 7.

De wijzigingen bij nota van wijziging (10—5) gebracht in de *artt. 12. 13 14 en 16, eerste lid* worden ingetrokken.

In *art. 13* wordt in de plaats van „zes" gelezen „vijf."

Hetgeen is gemelde nota van wijziging voorkomt als, „Hoofdstuk VIII, Electrisch licht, artt. 44 *a* tot en met 44 *f*," wordt ingetrokken en vervangen door het volgende:

HOOFDSTUK VIII

ELECTRISCH LICHT.

Ariikel 44 *a*.

De belasting naar den grondslag electrisch licht wordt geheven wegens het hebben van lampen voor electrische verlichting (hierna genoemd: lichten) in en aan gebouwen met hunne aanhoorigheden en is schuldig voor elke lamp, die onafhankelijk van eene andere licht kan geven.

Artikel 44 *b*.

De belasting wordt niet geheven wegens lichten in of aan perceelen of gedeelten van perceelen, uitsluitend gebruikt voor gouvernementsdienst, tot openbare godsdienstoefening of tot fabriek of werkplaats.

Artikel 44 *c*.

De belasting bedraagt jaarlijks voor elk licht een gulden.

Artikel 44 *d*.

Voor lichten, die in strijd met de bepalingen van Hoofdstuk X niet zijn opgegeven, wordt het bedrag der belasting verdubbeld.

Artikel 44 *e*.

Het bepaalde bij artikel 40 is ten opzichte van lichten toepasselijk.

Artikel 44 *f*.

Leveraars van electrischen stroom voor verlichting zijn verplicht om aan den Inspecteur der belastingen of een door dezen aan te wijzen ambtenaar, zoo dikwijls de Inspecteur het verlangt, inzage te geven van alle boeken en bescheiden, waaruit gegevens omtrent het aantal lichten kunnen worden verkregen.

In *art. 47, tweede lid* worden de woorden „en automobielen" vervangen door: „automobielen en electrisch licht."

Hetgeen in de nota van wijziging (10—5) voorkomt sub. artt. 48 *a*, 52, eerste lid, 54, 60 en 61 wordt ingetrokken.

In *art. 49, eerste lid* wordt in de plaats van „en orgels" gelezen „orgels en electrisch licht."

In *art. 54, 55 en 59* worden de woorden „of zesden" vervangen door: „zesden of zevenden."

In *art. 57, eerste lid*, wordt in de plaats van „eersten" gelezen „eersten en zevenden."

In *art. 57, tweede lid, art. 62* en *art. 82* wordt het jaartal „1907" vervangen door: „1908."

In *art. 67* wordt in de plaats van „grondslag huurwaarde" gelezen „eersten en zevenden grondslag."

In *art. 71, eerste lid*, wordt na het woord „ontheffing" tusschengevoegd „van zijn aanslag naar den eersten en zevenden grondslag."

In *art. 77* wordt in de plaats van „zesden" gelezen „zevenden."

De in de nota van wijziging [10—5] opgenomen wijziging van art. 83 wordt ingetrokken en vervangen door het volgende:

Aan *art. 83, tweede lid* wordt toegevoegd:
„De aanslagen in de belasting krachtens die verordening behoeven alsdan slechts voor zooveel twaalfde „gedeelten te worden voldaan als er bij het inwerkingtreden dezer verordening geheele maanden van het „kalenderjaar zijn verloopen."
en wordt als *derde lid* toegevoegd:
„Het tijdvak sedert de inwerkingtreding dezer verordening tot en met den 31 December daaraanvolgende geldt als belastingjaar; de artikelen 46, 47. 48. 50. „54, 55 en 60 vinden overeenkomstige toepassing. De aanslagen worden vastgesteld als voor een vol belastingjaar, doch ten kohiere gebracht voor zooveel twaalfde „gedeelten als er sedert de inwerkingtreding tot den „eerstvolgenden 1 Januari nog geheele maanden moeten verloopen."

Toelichting

Artt. 12. 13. 14. 16. In verband met de wijziging van andere ontwerpen heeft de ondergeteekende geen bezwaar om de belasting naar den eersten grondslag op 5% te stellen, doch de maatregel moet zich dan ook uitstrekken tot Aruba en Bonaire, daar het voor de overige eilanden reeds geschiedde.

Art 44 a—44 f enz. Bij het gewijzigde ontwerp werd niet de invordering aan een bijzonder persoon opgedragen; de belasting werd van hem geheven. Hoewel er geen bezwaar tegen bestaat om belasting te heffen van een ander dan die haar draagt en dit zoowel reeds thans als volgens het ontworpen stelsel in verscheiden gevallen geschiedt, is de ondergeteekende aan de bedenking in het eindverslag tegemoetgekomen door geheele omwerking van den zevenden grondslag. Verg. ook de wijziging van andere artt.

Art. 83 verg. ad wijziging van art. 47, ontw. N° 2.

Willemstad, den 18 April 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 N°. 11

Vergunningsrecht.

ZITTING 1907—1908—**11.**

Vergunningsrecht.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent het verkrijgen van de bevoegdvoegdheid tot het houden van een tapperij enz. te herzien,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening.

Artikel I.

De verordening dd. 3 Juli 1901 (P.B. n°. 23), zooals die is gewijzigd bij de verordening dd 26 Maart 1904 (P.B. n°. 20), wordt nader gewijzigd als volgt:

In artikel 1 wordt na het eerste lid een nieuw lid ingevoegd, luidende:

„Eene dergelijke vergunning wordt niet vereischt voor het „houden van een logement, waar kosteloos of tegen betaling „van niet meer dan f 0 25 per nacht nachtverblijf wordt ver „strekt, mits geen gedistilleerd wordt getapt of verkocht."

In artikel 1 worden vervangen:

in het eerste lid, de woorden „een hiertoe strekkend patent" door „eene schriftelijke vergunning"; de woorden „ter Administratie van Financiën" door „den Administrateur van Financiën"; de woorden „ten bureele van" door „door";

in het tweede lid (thans derde lid), de woorden „zoodanig patent" door zoodanige vergunning"; sub letter *b* aldaar, de woorden „vergunning daartoe in bepaald aangewezen vertrek, vertrekken of gebouw" door: „goedkeuring van een of meer aangewezen vertrekken of een aangewezen gebouw voor dat doel";

in het vierde lid (thans vijfde lid), de woorden „het uitgereikte patent" door „de uitgereikte vergunning"; de woorden „geen nieuw patent" door „geene nieuwe vergunning".

In artikel 2 wordt het woord „vergunning" vervangen door „goedkeuring".

Artikel 3, eerste lid, wordt gelezen als volgt:

„Voor vergunningsrecht is schuldig:

„door eene *societeit* op *Curaçao*	f 90 per kwartaal;
„op de *overige eilanden*	f 15 per kwartaal;
„door een *tapper* van gedistilleerd, op „*Curaçao*	f 24 per maand;

„door den houder van een *koffiehuis*
„*of logement*, op *Curaçao* f 24 per maand;
„op de *overige eilanden* f 12 per maand;
„door een *grossier* in *of tapper* van ge-
„distilleerd op de andere eilanden dan
„Curaçao (zijnde ook voor gelijktijdige
„uitoefening van beide bedrijven het
„enkelvoudige vergunningrecht schul-
„dig) f 9 per kwartaal."

in het tweede lid van artikel 3 worden de woorden „recht van patent" vervangen door „vergunningsrecht"; de woorden „het patent" door „de vergunning";

in het vierde lid worden de woorden „een logement of eene societeit" vervangen door: „een aan vergunning onderworpen logement, eene societeit of eene grossierderij in gedistilleerd"; in dat zelfde lid vervallen de woorden „of er met het verkoopen en uitslaan van gedistilleerd in den loop van een kwartaal begonnen wordt"; de daar voorkomende woorden „recht van patent" worden vervangen door „vergunningsrecht";

in het vierde lid worden de woorden „recht van patent" vervangen door: „vergunningsrecht".

Aan het slot van het artikel wordt een nieuw lid toegevoegd, luidende:

„Bij overlijden van een vergunninghouder houdt de vergunning op van kracht te zijn".

In artikel 4 worden in het eerste lid de woorden „een patent heeft tot het verkoopen en uitslaan van gedistilleerd" vervangen door: „vergunning heeft als grossier in gedistilleerd" en worden de komma achter het woord „bevoegd" met de woorden „dit te verkoopen" vervangen door „gedistilleerd te verkoopen of uit te slaan";

in het tweede lid wordt het woord „drank" vervangen door „gedistilleerd";

in het derde lid wordt achter het woord „en" tusschengevoegd „aan vergunning onderworpen" en wordt het woord „dranken" vervangen door „gedistilleerd".

In artikel 5 worden de woorden „der in art. 1 bedoelde patenten" vervangen door „vergunning".

In artikel 6 worden de woorden „schriftelijke vergunning" vervangen door „schriftelijk verlof"; de woorden „of restaurant" door: „, restaurant of logement zonder vergunning".

In artikel 7, eerste lid, worden de woorden „of restaurant" vervangen door: „, restaurant of logement zonder vergunning";

in het tweede lid worden de woorden „de in art. 6 bedoelde vergunning" vervangen door: „het in artikel 6 bedoelde verlof".

In artikel 8 worden de woorden „patenteerde of houder" vervangen door „houder van de vergunning of van het verlof".

In artikel 9, eerste lid, worden de woorden „plaatsen, waar gedistilleerd verkocht wordt" vervangen door „grossierderijen in gedistilleerd".

In artikel 10, eerste lid worden de woorden „een lokaal, waar gedistilleerd wordt verkocht of uitgeslagen" vervangen door „eene grossierderij in gedistilleerd".

In artikel 11 worden vervangen: het woord „gepatenteerde" door „houder van eene vergunning"; de woordelijke „schriftelijke vergunning" door „schriftelijk verlof"; de woorden „de vergunning" door „het verlof".

In artikel 12 vervallen de woorden „een verkooper van gedistilleerd".

In artikel 13 wordt aan het slot van het tweede lid eene nieuwe zinsnede toegevoegd, luidende:

„Ter gelegenheid van elke binnentreding tegen den wil van

„den bewoner of gebruiker wordt door den vergezellenden „ambtenaar procesverbaal van het voorgevallene opgemaakt."

In artikel 14, laatste lid worden de woorden, volgende na het woord „veroordeeling" vervangen door „voor den tijd van een tot twaalf maanden de vergunning aan den veroordeelde ontnemen of hem tot het houden daarvan onbevoegd verklaren".

Artikel II.

Bij de inwerkingtreding dezer verordening worden nieuwe kohieren opgemaakt en worden ter vervanging van de bestaande patenten schriftelijke vergunningen krachtens deze verordening uitgereikt.

Hetgeen sedert de inwerkingtreding volgens deze verordening meer verschuldigd dan betaald is, moet binnen acht dagen worden betaald; hetgeen meer betaald is dan volgens deze verordening sedert de inwerkingtreding verschuldigd, wordt teruggegeven.

Artikel III.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908—11.

Vergunningsrecht.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

No. 2.

Algemeene Beschouwingen.

§ 1. De verordening van 1881 (P.B. n°. 24), die door de thans geldende regeling P.B. 1901 n°. 23, gewijzigd bij P.B. 1902 n°. 16 en 1904 n°. 20 werd vervangen, onderwierp aan patent het houden van eene tapperij, slijterij, koffiehuis, logement of societeit, behoudens in elk geval eene vergunning daartoe van het hoofd der politie (artt. 1, 2, 4). Voor het patent moest eene zekere som worden betaald naar een tarief, dat verschillend was voor *a* tapperijen en slijterijen, *b* koffiehuizen en logementen, *c* societeiten en bovendien voor Curaçao eenerzijds en de andere eilanden anderzijds. Art. 3 bevatte echter eene bepaling, waardoor het verkoopen of uitslaan van wijn en sterken drank, bij hoeveelheden van 7,2 liter of meer, vrij was van patentrecht. Spoedig bleek, zooals bij de Memorie van toelichting tot het ontwerp van 1901 werd gezegd, dat art. 3, vooral wat het gedistilleerd betreft, zeer algemeen werd overtreden, d. w. z. dat bij kleiner hoeveelheden dan 7,2 leder werd verkocht, zonder bezit van het patent. Mitsdien werd bij de nieuwe verordening van 1901 n°. 23 bepaald, dat patentplichtig zoude zijn „het houden van eene tapperij, een koffiehuis, een logement of eene societeit, alsmede het verkoopen en uitslaan van gedistilleerd (art. 1) en zoude een laag patentrecht, uitsluitend voor verkoopen en uitslaan, slecht bevoegdheid geven daartoe bij hoeveelheden gedistilleerd van 40 centiliter of meer (art. 4); van wijn is in die verordening geen sprake meer. Het slijterspatent zou verder slechts recht geven tot verkoop in gesloten flesschen enz. voor gebruik buiten het verkooplokaal. Eene dergelijke bepaling kwam ook in de verordening van 1881 voor, doch scheen daar weinig zin te hebben, daar een slijter, die bij 7,2 liter of meer verkocht, vrij van patent was en een, die bij kleinere hoeveelheden verkocht, aan hetzelfde hooge patentrecht als een tapper was onderworpen. Door de nieuwe bepalingen werd eene betere onderscheiding in het leven geroepen.

Immers de wijziging van 1901 had inderdaad niet ten doel de handhaving van art. 3 der verordening van 1881, dat overtreden werd, doch de wegneming van een fout in die verordening, welke een koopman, die uitsluitend gedistilleerd in flesschen enz. verkocht tot 7,2 liter toe, aan een even hoog patent onderwierp als een tapper [1]), hetgeen thans slechts het geval is bij verkoop bij minder dan een halve flesch.

Ten slotte werden in 1901 bepalingen gemaakt om de ontduikingen in bierhuizen, ijshuizen en restaurants tegen te gaan.

De wijziging in 1902 had ten doel de ontduiking van het tapperspatent op Aruba en Bonaire te doen ophouden. Op die eilanden werd namelijk algemeen getapt bij het bezit slechts van het lage slijterspatent. Het tapperspatent bedroeg f 12, het slijterspatent f 1 per maand. Bij P.B. 1902 no. 16 werd het

---

1) In het Moederland wordt volgens een wet van 1901 onder klein-handel in sterken drank verstaan, de verkoop bij hoeveelheden van minder dan 10 liter. Deze bepaling heeft de strekking den kleinhandel te beperken.

tapperspatent belangrijk verlaagd en één patentrecht, zoowel voor slijten als voor tappen (en te zamen), ingesteld ten bedrage van f 2 per maand, hetgeen het gewenschte gevolg heeft gehad.

Tot de laatste wijziging, P.B. 1904 n°. 20 gaf aanleiding de overweging, dat het tarief niet in allen deele billijk was, in zooverre als voor een logement, al is het nog zoo eenvoudig, f 32 per maand schuldig is. Om in de dringende behoefte aan goedkoope logementen te voorzien, is toen een onderscheid gemaakt tusschen logement met en zonder bevoegdheid tot verkoop van gedistilleerd en werden laatstgemelde onderworpen aan een patentrecht van f 10 per maand, tegen f 32 voor de andere (art. 3,7).

De werking der verordening, zooals zij thans luidt, wordt het best gekend uit de navolgende cijfers.

Op Curaçao waren op 1 Januari 1906 in het patentrecht aangeslagen:

slijters, f 2 per maand	42
logementen zonder vergunning f 10 per maand	1
societeiten, f 10 per maand	6
tapperijen, f 24 per maand	28
logementen met vergunning, f 32 per maand	2
koffiehuizen f 32 per maand	9

Het totale bedrag beloopt f 14136.

Over 1905 waren de aanslagen op Bonaire: slijters en tappers à f 2 per maand: 33; op Aruba, societeiten à f 5 per maand: 3, slijters en tappers à f 2 per maand: 34; op de bovenwindsche eilanden bestaan bijna uitsluitend aanslagen naar het lage slijterspatent (f 1 per maand), terwijl daar voor tapperspatent f 12 per maand schuldig is.

§ 2. Bij het ontwerpen der algemeene belastingherziening is ook de bestaande regeling van het patentrecht van tapperijen enz. aan eene beschouwing onderworpen. De ondergeteekende heeft gemeend de bepalingen betreffende de openbare orde daarbij terzijde te kunnen laten. Evenzeer kon het vraagstuk der drankbestrijding te dezer gelegenheid buiten beschouwing worden gelaten. De verordening is thans alleen uit een belastingoogpunt te bezien en daarbij valt het volgende op te merken.

Werd kort na de invoering der verordening van 1901 geoordeeld, dat er geen genoegzame aanleiding bestond om voor de bovenwindsche eilanden denzelfden maatregel toe te passen als voor Aruba en Bonaire, sedert is de wenschelijkheid daarvan gebleken, aangezien het tapperspatent van f 12 per maand in sterke mate wordt ontdoken. Mitsdien zijn bij het ontwerp de bovenwindsche eilanden met Aruba en Bonaire gelijkgesteld; het is overigens voorgekomen, dat het bestaande tarief voor de andere eilanden in vergelijking met Curaçao al te laag is; op Curaçao betaalt een tapper f 24 per maand, op de andere eilanden zoude dit zijn of worden f 2 per maand Eene verhooging tot f 3 schijnt wenschelijk om aan eene billijke verhouding meer nabij te komen.

De verwachting in 1904, dat op Curaçao goedkoope logementen voor minvermogenden zouden ontstaan door de verlaging van het tarief van f 32 tot f 10 per maand, is niet verwezenlijkt. Er is slechts één logement zonder bevoegdheid tot verkoop van sterken drank. Bij nader inzien meent de ondergeteekende, dat een anderen weg behoort te worden ingeslagen. Immers al zijn in de verordening logementen enz. aan patentrecht onderworpen, de ratio van de heffing is toch de verkoop van gedistilleerd, hetgeen voor alle genoemde inrichtingen als regel kan worden aangenomen. De eenvoudigheid van een logement sluit den verkoop van gedistilleerd niet uit en voor elk gewoon logement zal die verkoop (het tappen) een bron van winst zijn. Daarom schijnt uitsluiting van de bevoegdheid daartoe en heffing niettemin van f 10 per maand minder juist. De ondergeteekende is tot het besluit gekomen, dat alle gewone logementen vrij gelaten moeten worden, maar dan ook onder het gewone tarief behooren te vallen, terwijl daarnevens eene bijzondere regeling moet worden getroffen. voor logementen zonder vergunning.

Ten slotte vereischt het tarief, behalve het reeds opgemerkte, eene herziening. In vele landen wordt het patentrecht voor tapperijen enz. geheven naar den omzet, o.a. in vele Engelsche Koloniën en ook in Suriname; de bedragen, die geheven worden, zijn dikwijls zeer hoog. Zoo bedroeg tot voor korten tijd het debietrecht in Demerara volgens een schaal £ 52—10—0 tot £ 1460—0—0 (in 1906 gewijzigd in $ 2,15 per gallon of proof). Een dergelijk debietrecht komt den ondergeteekende niet wenschelijk voor, omdat het te veel contrôle noodig maakt. Het beginsel van het bestaande tarief, een vast patentrecht, kan behouden blijven, doch eenige wijziging, ook buiten hetgeen naar aanleiding van het reeds opgemerkte gevorderd wordt, schijnt door de billijkheid geboden. Het kan toch bezwaarlijk rechtvaardig worden geacht, dat koffiehuizen en logementen meer moeten betalen dan eene societeit, f 32 tegenover f 10 per maand, terwijl het houden van een logement of koffiehuis een bestaansmiddel is en eene societeit uitsluitend voor vermaak en uitspanning dient van de meest gegoede ingezetenen. Derhalve komt het uit een oeconomisch en rechtvaardigheidsoogpunt wenschelijk voor om het tarief voor societeiten te verhoogen en dat voor koffiehuizen en logementen eenigszins te verlagen. Ontworpen is voor Curaçao, voor societeiten f 30, voor logementen en koffiehuizen f 24 per maand; op de andere eilanden voor laatstgemelde inrichtingen f 12 per maand, terwijl het tarief voor societeiten, die daar niet in gunstige financieele omstandigheden verkeeren, ongewijzigd is gelaten.

De financieele gevolgen van de nieuwe regeling zijn vrij nauwkeurig te ramen en worden geacht eene hoogere opbrengst ad ± f 3800 te zullen zijn, n.l. wat Curaçao betreft f 550; voor de andere eilanden ± f 3250. Hierbij is in aanmerking te nemen, dat deze hoogere opbrengst voor de andere eilanden geene verhooging van belasting is, doch voortspruiten zal uit eene betere naleving der verordening onder het nieuwe tarief dan tot nu toe bij het hooge tapperspatent het geval is. Eene verhooging van belasting of eene vermeerdering van opbrengst, anders dan als gevolg van toevallige cijfers, wordt niet beoogd; er moet slechts gezorgd worden, dat de bedoeling der verordening van 1901 tot haar recht komt. Immers, al kan het vraagstuk der drankbestrijding hier buiten beschouwing blijven, niet uit het oog te verliezen is het ongewenschte van een toestand, waarbij de gemeenschap er een overwegend finantieel belang bij heeft, dat er zooveel mogelijk sterke drank wordt gebruikt.

De wijziging van de verordening, die in verband met de bovenstaande beschouwingen noodig is, is van geringen omvang, weshalve zulks is geschied in den vorm van een wijzigingsontwerp.

Artikelen.

Art. I. Het komt wenschelijk voor de uitdrukkingen „patent" en „patentrecht" te vervangen door „vergunning" en vergunningsrecht", omdat de verordening van 1901 een gemengd doel heeft en verder om nauwkeurig te onderscheiden tusschen vergunning, goedkeuring en verlof.

Art. 1, tweede lid. Verg. de Algemeene beschouwingen.

Art. 3. Zie de Algemeene beschouwingen.
Derde lid. Voor dengene, die gedistilleerd verkoopt of uitslaat bij geene kleinere hoeveelheden dan 40 centiliter (art. 4), kan de naam van grossier worden gebezigd.

Art. 4. Verg. ad art. 3, derde lid.
Tweede en derde lid. Volgens de bedoeling der verordening 1901 heeft de vergunning (patent) alleen betrekking op gedistilleerd.

Art. 12. Het voorschrift schijnt ten aanzien van grossiers overbodig.

De overige wijzigingen en artt. II en III schijnen geene toelichting te behoeven.
Het ligt in de bedoeling om, na vaststelling der verordening, de nieuwe text in het Publicatieblad bekend te maken.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—11.

Vergunningsrecht.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen.

Algemeen verklaarde men zich te kunnen vereenigen met de algemeene strekking van dit ontwerp.

Men vond echter het voorgesteld bedrag van het vergunningsrecht voor societeiten, nl. f 90.— per kwartaal, te hoog en gaf in overweging gemelde som te stellen op f 60.—.

Immers, meende men, het ging niet aan dergelijke inrichtingen, die slechts door een beperkt aantal personen bezocht worden, zwaarder, zelfs niet even zwaar te belasten als koffiehuizen en tapperijen b. v., die voor het publiek openstaan.

Evenmin kon men zich vereenigen met het Bestuurs voorstel om tapperijen voor wat het tarief betreft gelijk te stellen met koffiehuizen en logementen, die een later sluitingsuur hebben. Men stelde met het oog hierop voor het tegenwoordig recht voor de laatstbedoelde inrichtingen te behouden, nl. f 32.— 's maands.

Ook wenschte men met het oog op het hooge vergunningsrecht voor koffiehuizen, logementen en tapperijen, dat voor grossiers op Curaçao eenigszins verhoogd en op f 12.— per kwartaal gebracht te zien.

Sommige leden vonden de slotwoorden van art. 1 „daarvan onbevoegd verklaren" niet erg duidelijk. Kon de redactie niet anders luiden?

Het voornemen van het Bestuur om een nieuwen tekst van de door dit ontwerp gewijzigde verordeningen bekend te maken werd toegejuicht. Men meende evenwel dat het regelmatiger en voor latere aanhalingen veel gemakkelijker zou wezen den nieuwen tekst in zijn geheel vast te stellen.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 22n. October 1907.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908.–11.

Vergunningsrecht.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Des Raads betuiging van instemming met de algemeene strekking van het ontwerp is door den ondergeteekende met waardeering ontvangen.

Tegen de door den Raad in overweging gegeven verhooging van het vergunningsrecht voor grossiers heeft de ondergeteekende geen bezwaar en, in verband met deze en andere wijzigingen, evenmin tegen de door den Raad gewenschte verlaging van het ontworpen vergunningsrecht voor societeiten.

Wat de koffiehuizen en logementen betreft heeft het Voorloopig Verslag ondergeteekende aanleiding gegeven tot eene nadere overweging. Zooals reeds in de Mem. v. Toel. werd opgemerkt is de onderscheiding tusschen tapperijen enz. niet geheel juist, doch is dit, nu bij het wijzigingsontwerp het beginsel (verkoop van gedistilleerd) duidelijker is uitgedrukt, practisch niet van belang dan alleen ten opzichte van het tarief. Terwijl de verordening onderscheidt tusschen tapperijen en koffiehuizen, is er in werkelijkheid geen essentieel verschil; alleen het sluitingsuur is niet hetzelfde en op dezen grond kan de ondergeteekende zich wel vereenigen met het behoud van een hooger tarief voor koffiehuizen. De verordening omvat verder onder dezelfde tariefpost koffiehuizen en logementen; deze hebben hetzelfde late sluitingsuur doch tusschen deze inrichtingen is wel een essentieel verschil. Op grond daarvan en uit overweging, dat goede logementen bevorderlijk zijn voor het vreemdelingenverkeer, komt het wenschelijk voor de logementen eenigszins van lasten te ontheffen. Wordt het vergunningsrecht daarvoor van f 32.— per maand teruggebracht op de helft, dan zal de totale finantieele uitkomst van het gewijzigde tarief zijn, dat per saldo nog ruim f 800.— meer verkregen zal worden.

In het tarief is verder nog eene wijziging aangebracht, die ten doel heeft om voor de buitendistricten van Curaçao hetzelfde stelsel aan te nemen, als voor de andere eilanden ten opzichte van de tapperijen enz. is geschied.

Voor het laatste lid van art. 14 is eene andere redactie ontworpen.

Aan het bezwaar met betrekking tot de aanhaling der gewijzigde verordening is door het nieuwe art. III tegemoetgekomen.

Overigens zijn eenige druk- en schrijffouten hersteld.

Willemstad, den 4n. November 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908–11.

Vergunningsrecht.

Nota van Wijziging.

No. 5.

In *art.* I worden de woorden „artikel 3, eerste lid" t/m „f 9.— per kwartaal" vervangen door het volgende:

„Voor vergunningsrecht is schuldig:

door eene *Societeit* op *Curaçao*	f 60.—	per kwartaal
op de *overige eilanden*	„ 15.—	„
door een *tapper* van gedistilleerd op *Curaçao in het Stadsdistrict*	„ 24.—	per maand
door een *koffiehuishouder* op *Curaçao in het Stadsdistrict*	„ 32.—	„
door een *logementhouder* op *Curaçao*	„ 16.—	„
op de *overige eilanden*	„ 8.—	„
door een *grossier* in gedistilleerd op *Curaçao in het Stadsdistrict*	„ 12.—	per kwartaal
door een *grossier* in of *tapper* van gedistilleerd of een *koffiehuishouder* op Curaçao buiten het Stadsdistrict en op de andere eilanden dan Curaçao (zijnde ook voor gelijktijdige uitoefening van beide bedrijven het enkelvoudige vergunningsrecht schuldig)	„ 9.—	„

Art. I, *art.* 3. Waar de eerste maal voorkomen de woorden „vierde lid" wordt gelezen: „derde lid"
en aan de wijziging van het vierde lid wordt nog toegevoegd: en de woorden „het patent" door: „de vergunning".

Art. I, *art.* 4. De wijziging van het derde lid wordt gelezen als volgt:
„het derde lid wordt vervangen door het volgende: „Houders van tapperijen, koffiehuizen en aan vergunning onderworpen logementen zijn tot het verkoopen van gedistilleerd voor gebruik zoowel buiten als binnen die inrichtingen bevoegd".

Art. I, *art.* 7. De wijziging van het eerste lid wordt gelezen als volgt:
„In artikel 7 wordt het eerste lid vervangen door het volgende: „In de lokalen, waarin een bierhuis, ijshuis, restaurant of niet aan vergunning onderworpen logement wordt gehouden en in de vertrekken, die geacht kunnen worden daartoe te behooren, mag geen gedistilleerd voorhanden zijn".

Art. I, *art.* 12. De woorden: „een verkooper" worden gelezen „en verkoopers".

Art. I, *art.* 14. De wijziging van art. 14, laatste lid wordt gelezen als volgt:
„Het laatste lid van art. 14 wordt vervangen door het volgende: „De rechter kan bij de veroordeeling den veroor-

„deelde voor den tijd van een tot twaalf maanden ontzetten „van het recht om eenig bedrijf uit te oefenen, waarvoor vol- „gens deze verordening een vergunning of verlof vereischt „wordt".

Art. III wordt art. IV en na art. II wordt tusschengevoegd een nieuw artikel, luidende:

Artikel III.

De gewijzigde verordening dd. 3 Juli 1901 (P. B. no. 23) kan worden aangehaald onder den titel van: „Vergunning-verordening 1907".

Willemstad, den 4n. November 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908.- 11.

Vergunningsrecht.

EINDVERSLAG.

N°. 6 .

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

1907/8 N° 12

Loodsgelden.

ZITTING 1907–1908–12.

Loodsgelden.

ONTWERP-VERORDENING.

No. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is nieuwe bepalingen omtrent de loodsgelden vast te stellen.

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening betreffende de loodsgelden.

Artikel 1.

Het loodsgeld is schuldig, zoo dikwijls van de hulp van een loods wordt gebruik gemaakt en bedraagt voor :

A. Oorlogschepen.

1°. voor het loodsen uit zee in de St. Annabaai of het Schottegat op Curaçao, met inbegrip van de manoeuvres tot het meren of ankeren,
een halve cent per ton waterverplaatsing;
voor het loodsen uit de St. Annabaai of het Schottegat naar zee is hetzelfde verschuldigd;
2°. voor het loodsen in of uit de overige baaien of uitsluitend op de reede van Curaçao en voor het loodsen op de reede of in of uit de havens of baaien der overige eilanden der Kolonie,
een vierde cent per ton waterverplaatsing.

B. Koopvaardijstoomschepen.

1°. voor het loodsen uit zee in de St. Annabaai of het Schottegat op Curaçao, met inbegrip van de manoeuvres tot het meren of ankeren, voor een stoomschip :
van beneden 400 registertonnen .... f 18
„ 400 tot beneden 800 registertonnen .... „ 32
„ 800 „ „ 1250 „ .... „ 38
„ 1250 registertonnen en daarboven .... „ 45
voor het loodsen uit de St. Annabaai of het Schottegat naar zee is hetzelfde verschuldigd;
2°. voor het loodsen in of uit de overige baaien of uitsluitend op de reede van Curaçao en voor het loodsen op

de reede of in of uit de havens of baaien der overige eilanden der Kolonie,

in de Paardenbaai op Aruba drie vierde, in alle andere gevallen de helft van het sub *B* n°. 1 bepaalde naar de daar gemaakte onderscheidingen.

C. Koopvaardijzeilschepen.

1°. voor het loodsen uit zee in de St. Annabaai of het Schottegat op Curaçao, met inbegrip van de manoeuvres tot het meren of ankeren, voor een schip:

van beneden 66 M3 inhoud	f 3
van 66 tot beneden 133 M3 inhoud	„ 5
„ 133 „ „ 221 „ „	„ 7
„ 221 „ „ 443 „ „	„ 9
„ 443 „ „ 886 „ „	„ 13
van 886 M3 inhoud en daarboven	„ 17

voor het loodsen uit de St. Annabaai of het Schottegat naar zee is hetzelfde verschuldigd;

2°. voor het loodsen in of uit de overige baaien of uitsluitend op de reede van Curaçao en voor het loodsen op de reede of in of uit de havens of baaien der overige eilanden der Kolonie,

in de Paardenbaai op Aruba drie vierde, in alle andere gevallen de helft van het sub *C* n°. 1 bepaalde naar de daar gemaakte onderscheidingen.

Artikel 2.

Boven het loodsgeld, bij artikel 1 bepaald, is voor de navolgende loodsdiensten als loodsgeld schuldig:

a. voor het loodsen uit zee in de St. Annabaai of het Schottegat op Curaçao of uit de St. Annabaai of het Schottegat naar zee, wanneer een of ander geschiedt tusschen een half uur nà zonsondergang en een half vóór zonsopgang,

een gelijk bedrag als volgens artikel 1 schuldig is naar de daar gemaakte onderscheidingen;

b. voor het verhalen van schepen binnen de St. Annabaai op Curaçao, uit de St. Annabaai naar het Schottegat, of omgekeerd,

voor een schip van 300 M3 inhoud en daarboven	f 25
voor een schip van beneden 300 M3 inhoud	„ 10

Artikel 3.

Van de betaling van het loodsgeld, volgens de artikelen 1 en 2 verschuldigd, zijn vrijgesteld schepen in Gouvernementsdienst of onder contract met het Koloniale Bestuur in de vaart tusschen de eilanden der Kolonie.

Artikel 4.

De Gouverneur kan voor elk bijzonder geval vrijstelling of vermindering van het verschuldigde loodsgeld verleenen, wanneer en naarmate door daden of verzuimen van loodsen schade aan een schip is veroorzaakt.

Artikel 5.

De gezagvoerders of schippers zijn verplicht de loodsgelden ten kantore van den Gouvernementsontvanger te betalen, uit zee komende, binnen 24 uren; uitgaande, vóór het vertrek.

Wanneer een schip niet in de haven of baai van de hoofdplaats van een eiland komt, alsmede in de gevallen bij artikel 2 bedoeld, kan het loodsgeld worden betaald in handen van den loods, alvorens deze van boord gaat.
Bij gebreken van tijdige betaling wordt door den gezagvoerder of schipper eene boete verbeurd ten beloope van eene gelijke som als het loodsgeld bedraagt.

Artikel 6.

De loodsen leveren betreffende elk schip, dat door hen geloodst is, terstond bij den Gouvernementsontvanger eene schriftelijke, onderteekende opgave in van de soort van het schip, en van de waterverplaatsing of tonnenmaat naar de in de vorige artikelen gemaakte onderscheidingen en storten ten diens kantore het loodsgeld in de gevallen, waarin het door hen ontvangen is.
De loods, die een schip naar zee loodst, vóórdat de loodsgelden zijn betaald, is voor het bedrag aansprakelijk en tot de onmiddellijke voldoening daarvan ten kantore van den Ontvanger gehouden.

Artikel 7.

De vorderingen van niet of te weinig en de terugvordering van te veel betaalde loodsgelden verjaren met een jaar, te rekenen van den dag, waarop zij verschuldigd waren of betaald zijn.

Artikel 8.

De toepassing van de bij deze verordening bedreigde boeten geschiedt door de Administratie der belastingen en de invordering daarvan bij dwangschrift.

Artikel 9.

Met de opsporing van overtredingen dezer verordeningen zijn, behalve de in artikel 12 nos. 1—4 van het Wetboek van Strafvordering genoemde personen, belast de loodsen, havenmeesters en alle ambtenaren der belastingen.
Artikel 17, eerste lid, tweede zinsnede van dat Wetboek is op hen toepasselijk.

Artikel 10.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim in de nakoming van de bepalingen dezer verordening kwijtschelding of vermindering van boete verleenen.

Artikel 11.

De stukken, krachtens deze verordening opgemaakt, zijn vrij van zegel.

Artikel 12.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Loodsgeldverordening 1907”.

Artikel 13.

In de verordening dd. 22 Juli 1882 (P. B. n°. 11) worden

in artikel 1, tweede lid achter het woord „Curaçao" ingevoegd de woorden „en in de overige baaien en op de reede van dat eiland, behalve Caracasbaai"; en wordt in het vierde lid gelezen in de plaats van de woorden „op de": „en de reede der".

Achter artikel 1 dier verordening worden ingevoegd de volgende artikelen, luidende:

Artikel 1bis.

„Het nemen van een loods is verplicht voor schepen, die „de haven van het eiland Curaçao binnenkomen of uitgaan.
„In alle andere gevallen wordt de hulp van een loods „verleend, wanneer die verlangd wordt."

Artikel 1ter.

„Van de verplichting, bij het vorige artikel bepaald, zijn „uitgezonderd:
„1°. in de Kolonie thuis behoorende vaartuigen;
„2°. vaartuigen van 20 registertonnen of daarbeneden;
„3°. oorlogschepen.
„In deze gevallen wordt de hulp van een loods verleend, „wanneer die verlangd wordt."

In artikel 3 dier verordening wordt in de plaats van het woord „bepalingen" gelezen „verordeningen".

Het tweede lid van artikel 4 dier verordening wordt ingetrokken.

Artikel 14.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad, den

Loodsgelden.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Loodsgelden zijn ten behoeve van de Koloniale kas thans alleen schuldig op Curaçao krachtens P.B. 1881 n°. 22, op dit punt gewijzigd bij P.B. 1882 n°. 12, 1885 n°. 9 en 1905 n°. 32.

Verder is loodsgeld schuldig, doch als emolument door den loods genoten, op Aruba krachtens P.B. 1894 n°. 13 en op Bonaire krachtens P.B. 1878 n°. 32. Ook op St. Martin, St. Eustatius en Saba is een havenmeester en loods; op St. Eustatius geniet hij geen emolument, op St. Martin en Saba wel, maar niet onder den naam van loodsgeld, doch voor schepen, die in de baai van Philipsburg of ter reede van Saba ten anker komen. (P.B. 1878 n°. 31, 1889 n°. 12).

Van de eigenlijke scheepsongelden, hetzij ten behoeve van de Koloniale kas, hetzij als emolument ten behoeve van ambtenaren, is de afschaffing ontworpen. (verg. art. 1, laatste lid van het ontwerp n°. **1** en art. 3 van het ontwerp n°. **2** dezer zitting). Het loodsgeld echter moet behouden blijven en daar P.B. 1881 n°. 22 (Curaçao) komt te vervallen en de hiervóór genoemde verordeningen, betreffende emolumenten (andere eilanden) worden ingetrokken, ook wat het loodsgeld betreft, daar, voortschrijdende op den weg sedert 1893 en bij P.B. 1903 n°. 50 en 1906 nos. 27 en 39 ingeslagen, met het stelsel van emolumenten bij de herziening geheel wordt gebroken, is eene nieuwe regeling van de loodsgelden noodig, welke nu voor de geheele Kolonie is ontworpen.

§ 2. Eene regeling van de loodsgelden biedt geene andere moeilijkheden dan die gelegen zijn in het tarief, behoudens dat bij de bestaande regeling der verschillende onderwerpen niet altijd van elkaar gescheiden zijn gehouden. Zoo bevatten zoowel de verordening P.B. 1881 n°. 22 als het besluit P.B. 1882 n°. 19 (artt. 17, 18, 20, 22) bepalingen omtrent het loodsgeld; verg. ook P.B. 1882 n°. 11, artt. 3 en 5. Hetzelfde is het geval ten aanzien van de verplichting om een loods te nemen (P.B. 1881 n°. 22, art. 40 en het besluit P.B. 1882 n°. 19, art.11). Voorts schijnen bij nader inzien art. 22 van het besluit P.B. 1882 n°. 19 en het besluit P.B. 1902 n°. 19 niet in overeenstemming met art. 3 in fine en art. 5 der verordening P.B. 1882 n°. 11, weshalve eerstgenoemde bepalingen zullen worden ingetrokken.

Eene vergelijking van de tarieven, bestaande voor Curaçao (P.B. 1881 n°. 22) en Aruba en Bonaire (P.B. 1894 n°. 13, 1878 n°. 32 als emolument), met die in naburige Koloiën is zeer moeilijk, omdat daar onder verschillende benamingen nog allerlei scheepvaartrechten worden geheven, terwijl ook in het oog te houden is, dat bij de meeste tarieven voor het binnen- en uitloodsen afzonderlijke bedragen zijn bepaald. Sommige tarieven hebben den diepgang der schepen tot maatstaf, andere de tonnenmaat; kleine zeilschepen zijn meestal vrijgesteld en voor stoomschepen is het tarief hooger dan voor zeilschepen. De bedragen in de verschillende Engelsche

W. I. koloniën loopen zeer uiteen, doch de plaatselijke gesteldheid der reeden en havens is ook zeer verschillend. In het bijzonder is er geen haven, die met die van Curaçao te vergelijken is, zoowel wat de gesteldheid betreft, als ten opzichte van de voordeelen, die de St. Annabaai met hare groote diepte en met de daarachter gelegen uitgestrekte binnenhaven, het Schottegat, biedt.

Op St. Thomas is het tarief voor binnenkomende schepen als volgt: zeilschepen overdag 2 tot 15 dollaar, 's nachts 3 tot 24 dollar; stoomschepen resp. 6 tot 24 dollar en 8 tot 32 dollar. Voor uitgaande schepen is het tarief een weinig lager. Verder bestaat er nog een iets lager tarief voor schepen, die binnenkomen om orders of om steenkolen te lossen of te laden. De loodsgelden komen voor $^7/_9$ aan de Koloniale kas en waren voor het jaar 1905/6 geraamd op frs. 28500, alzoo frs. 36643. Er worden op St. Thomas volgens eene wet van 1885 ook nog rechten voor de in- en uitklaring van schepen geheven, die voor het jaar 1905/6 waren geraamd op frs. 100.000.

In het Moederland regelen de verschuldigde loodsgelden zich naar den diepgang der schepen. Het tarief is verschillend voor binnen- en uitloodsen, voor zomer- en winderdienst, voor zeil- en stoomschepen. Er is bijv. schuldig: voor een zeilschip met 10 voet diepgang, binnenloodsen f 21.60 of f 28.80, uitloodsen f 14.40 of f 16, voor een stoomschip met 15 voet diepgang, binnenloodsen f 56 of 72.80, uitloodsen f 28 of f 32.20, voor een met 18 voet diepgang respectievelijk f 110.60 of f 142.80 en f 77 of f 84.

Het bestaande tarief van Curaçao is zeker niet hoog te achten en kan zonder bezwaar eene matige verhooging ondergaan; te minder bestaat daartegen bezwaar nu alle eigenlijke scheepsongelden worden afgeschaft. Derhalve zijn de loodsgelden in aanmerking gebracht om een deel te leveren van het aequivalent, dat door de afschaffing of vermindering der belastingen noodig is.

Zooals hierna blijken zal moest voor oorlogschepen een nieuwe maatstaf worden aangenomen, doch zijn overigens de bestaande grondslagen met eenige wijziging behouden. (verg. de toelichtingen ad. art. 1). De hoogere opbrengst kan gesteld worden op ongeveer een zesde gedeelte van het totaal. Over de jaren 1900—1902, 1904 en 1905 brachten de loodsgelden op Curaçao gemiddeld op f 26815.51 (over 1906 f 28585.58). Het voordeelig verschil is derhalve te stellen op ± f 4500.

Wat de andere eilanden betreft, zal het loodsgeld in het vervolg ten bate van de Koloniale kas komen, doch daar de ambtenaren, die het als emolument genoten, moeten worden schadeloos gesteld en overigens, wat die eilanden aangaat, de zaak van gering belang is, is deswege niet op hoogere opbrengst gerekend.

Artikelen.

Art. 1. In het tarief van Curaçao is het binnen- en uituitloodsen te zamen getarifeerd, in het ontwerp is overeenkomstig de meeste tarieven een en ander gescheiden. Het is ook uit een administratief oogpunt regelmatiger, dat het loodsgeld, bij binnenkomst schuldig, terstond worde betaald.

De regeling van de loods*gelden* is algemeen gemaakt voor de geheele Kolonie. De loods*dienst* is ook thans voor de geheele Kolonie voorzien (art. 1 P.B. 1882 n°. 11), doch tarieven voor het loodsen bestaan, behalve voor de haven van Curaçao, slechts voor de Paardenbaai op Aruba en de reede van Kralendijk op Bonaire (P.B. 1894 n°. 13 en 1878 n°. 32, als emolumenten); bij laatstgemelde verordeningen is tevens bepaald, dat het nemen van een loods niet verplicht is. Daar de loodsdienst voor de geheele Kolonie is geregeld, behoort dit ook met de loodsgelden het geval te zijn. Verg. overigens art. 13 van het ontwerp.

In de tarieven zijn de onderscheidingen van P.B. 1881 n°. 22, art. 38 gevolgd en is telkens sub ~~3~~ het loodsgeld voor alle andere plaatsen dan de haven van Curaçao bepaald. 2

De geheele regeling is zoo beknopt mogelijk ontworpen en daarbij is op de verhouding tusschen de tarieven van P.B. 1881 n°. 22, 1894 n°. 13 en 1878 n°. 32 gelet.

Art. 1. A. Oorlogschepen. De onderscheiding der oorlogschepen, in P.B. 1881 n°. 22 voorkomende, is verouderd. Eene onderscheiding naar de nieuwere soortnamen zoude niet doeltreffend zijn, daar bijv. kruisers bestaan van 1000—14000, en pantserschepen van 4000—18000 ton waterverplaatsing. Derhalve kan als basis alleen de grootte in aanmerking komen, en aangezien deze overal wordt aangeduid door de waterverplaatsing, is deze als maatstaf genomen.

In het algemeen betalen oorlogschepen overal minder dan koopvaardijschepen. Het tarief voor oorlogschepen is volgens het ontwerp somtijds slechts onbeduidend hooger en in andere gevallen lager. Enkele voorbeelden mogen tot vergelijking strekken (voor binnenloodsen tot in het Schottegat en uitloodsen te zamen); er kan tevens uit blijken hoe onbillijk het bestaande tarief, zooals het wordt toegepast, werkt.

SCHIP.	Tonnen waterverplaatsing.	Bestaand tarief.	Volgens ontwerp.
Kortenaer	3600	f 60.—	f 54.—
de Ruyter	5000	- 60.—	- 75.—
Friesland	4000	- 60.—	- 60.—
Desaix	7700	- 90.—	- 115.50
Jurrien de la Gravière . .	5700	- 90.—	- 85.50
Froude	1880	- 60.—	- 28.20
Bremen	3250	- 60.—	- 48.75
Dogali	2100	- 45.—	- 31.50

Van veel invloed op de tot de opbrengst zijn deze verschillen niet, daar oorlogschepen niet verplicht zijn een loods te nemen en het bezoek van vreemde oorlogschepen in den regel weinig voorkomt.

Art. 1. B. Koopvaardijstoomschepen. Hier is de maatstaf van P.B. 1881 n°. 22 behouden en de ontworpen verhooging in ronde cijfers aangebracht. Overwogen is, of de schaal niet verder zoude kunnen gaan dan 1250 registertonnen (3537 M³), doch dit schijnt den ondergeteekende niet gewenscht toe. Eenige in 1906 binnengekomen stoombooten grooter dan 3537 M³ zijn o.a.: de schepen van de W.-I. Mail; Amerikaansche: Caracas 5151, Philadelphia 5377; Italiaansche: Venezuela 7120, Centro America 6215, Washington 5498; Duitsche: Westphalia 5597, Ascania 3665, Schwarzberg 5836, Victoria Luise 14150, Assyria 4610, Frisia 6832; Engelsche: William Cliff 6137, Chanceller 8556, Yucatan 5398, Senator 9272, Mexican 6830; Spaansche: Lopez 10162, Buenos Aires 7944, Montserrat 4523; Fransche: Martinique 6905 M³.

Art. 1. C. Koopvaardijzeilschepen. De loodsgelden voor deze schepen zijn in P.B. 1881 n°. 22 geregeld, zoowel naar de grootte, als naar de diepgang. Van het laatste is in het ontwerp afgeweken, aangezien de haven van Curaçao zoo diep is, dat diepgang als maatstaf hier weinig zin heeft. De cijfers, in het ontwerp thans voorkomende, zijn gevonden door de loodsgelden, voor een aantal zeilschepen van alle grootten betaald, na te gaan, den gemiddelden diepgang te rekenen en het bedrag vervolgens met ongeveer een zesde te verhoogen. Daar overigens de diepgang van schepen in het algemeen toeneemt met de grootte kan de maatstaf ook voor sub *C* n°. 3 gelden.

Art. 2. Verg. § 2, eerste lid der Algemeene beschouwingen. De belooning van loodsen en bootslieden voor deze gevallen zal door het Bestuur geregeld worden.

Art. 3. Conform het bestaande (P.B. 1905 n°. 32).

Art. 4. Verg. art. 4, tweede lid P.B. 1882 n°. 11 en art. 13 van dit ontwerp. Eene dergelijke bepaling behoort in de verordening betreffende de loods*gelden*.

Art. 6. Eerste lid. In de praktijk zal er geen bezwaar tegen bestaan, dat de loods ook het loodsgeld berekent, doch de verantwoordelijke persoon voor de juiste berekening is de Ontvanger, voor de technische gegevens de loods.

Tweede lid. Verg. art. 20 van het besluit P.B. 1882 n°. 19 en het ad art. 3 opgemerkte.

Verg. voorts art. 170 j°. artt. 166 en 167 en art. 264 van het ontwerp n°. 3 dezer zitting.

Art. 13. Art. 1bis. Artt. 38 en 40 van P.B. 1881 n°. 22 handelen over verschillende zaken. Art. 40, eerste lid, behoort in eene regeling van den loodsdienst, het tweede en derde lid en art. 38 betreffen de loodsgelden.

Zie, wat het tweede lid van art. 40 gemeld betreft, den aanvang van art. 1 van het ontwerp.

Art. 1ter. Hier is vereenigd wat in P.B. 1881 n°. 22 art. 40 en het besluit van 1882 P.B. n°. 19 art. 11 voorkomt en beter op zijne plaats schijnt in de verordening P.B. 1882 n°. 11, almede, evenals art. 1bis, omdat vrijstelling van de verrichting ook de financiën raakt. Verg. de wijziging van art. 3. De artt. 17, 18, 20 en 22 van het besluit P.B. 1882 n°. 19 zullen na vaststelling van het tegenwoordige ontwerp kunnen worden ingetrokken, evenals het besluit P.B. ~~1902 n°. 19~~. 1907, no. 4.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—12.

Loodsgelden.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen.

Algemeen had men, zooals reeds t. a. p. gezegd, bezwaar tegen de bij dit ontwerp voorgestelde verhooging der loodsgelden.

Men wees op het groote belang dat Curaçao heeft bij de groote stoomvaart, op het leven en vertier dat de overscheping van goederen in de haven van Curaçao aanbrengt, op den machtigen invloed ten goede, die het binnenvallen van stoomschepen in die haven, om er zich van steenkolen te voorzien, op het economisch leven van het hoofdeiland der Kolonie uitoefent.

Mocht al niet kunnen worden beweerd, dat de voorgestelde verhooging een onmiddellijken achteruitgang van de stoomvaart tengevolge zal hebben, bezwaarlijk zal kunnen worden tegengesproken, dat zij belemmerend zal kunnen werken op de ontwikkeling van de genoemde bronnen van volkswelvaart.

Verscheidene leden, die, vóór alles, de herziening zooveel mogelijk dienstbaar gemaakt wilden zien aan de vrijmaking van de scheepvaart — zoo stoom- als zeilvaart —, welke zij als de eenige waarlijk levenskrachtige bestaansbron, waarop de geographische ligging en het bezit van eene uitmuntende haven, Curaçao als het ware een natuurlijk recht geven, beschouwden, hadden gehoopt dat het Bestuur eerder eene verlaging dan eene verhooging der loodsgelden zou hebben voorgesteld. Een dergelijk voorstel zou volkomen gepast hebben in des Bestuurs stelsel.

Dan, de moeilijkheden, verbonden aan het vinden van geschikte equivalenten, deden ook deze leden besluiten zich, met de overigen, er toe te bepalen voorloopig slechts aan te dringen op het behoud van het bestaande tarief.

Artikelen.

Art. 1. Men vond de redactie niet erg duidelijk. In het bijzonder begreep men niet goed, wat verstaan moet worden onder „het loodsen uitsluitend op de reede (van Curaçao ?)"

Ook achtte men de bedoeling in de laatste alinea van B niet juist, althans niet ondubbelzinnig teruggegeven met de uitdrukking „in alle andere gevallen".

Met het oog op de bestaande praktijk moest voorts — meende men — uit dit artikel ondubbelzinnig blijken, dat

voor het loodsen van schepen naar het Schottegat, om daar te keeren en vervolgens in de haven te meren, slechts het enkelvoudig loodsgeld verschuldigd zal zijn.

Art. 5. Men vestigde er de aandacht op, dat naleving van het voorschrift van de laatste alinea niet altijd mogelijk zal zijn, b. v. niet als een schip op Zondag binnenvalt en denzelfden dag vertrekt.

Artt. 11 en 12. Deze artikelen leken als slotbepalingen beter op hun plaats tusschen de artikelen 13 en 14.

Art. 13. Voor het gemak bij eventueele raadpleging der verordening zou men het artikel dat hier gewijzigd wordt in zijn geheel in de Verordening willen zien opgenomen.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 22n. October 1907.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Kolonïale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—12.

Loodsgelden.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Hetgeen in het V. V. wordt gezegd omtrent de vrijmaking van de scheepvaart heeft de volle instemming van den ondergeteekende, zooals reeds kan blijken, zoowel uit de ontworpen afschaffing der scheepsongelden, als uit de voorgenomen afschaffing of sterke vermindering van verschillende heffingen ten laste van de scheepvaart bij den in- uit- en doorvoer. Onder verwijzing naar hetgeen omtrent de loodsgelden voorkomt op blz. 2 der Mem. v. Antw. betreffende ontw. no. 1 heeft de ondergeteekende de eer thans bij nota van wijziging het ontworpen tarief terug te brengen tot den bestaanden voet van heffing.

Waar alleen de ook den Raad gebleken moeilijkheid om geschikte aequivalenten te vinden de aanleiding is geweest tot het ontwerpen van een eenigszins hooger tarief, spreekt de ondergeteekende de hoop uit, dat het ruimer vloeien der middelen, als gevolg van eene duurzame verbetering van den oeconomischen toestand, in de toekomst de mogelijkheid zal scheppen, om het tarief der loodsgelden nog te verlagen.

Artikelen.

Art. 1. De uitdrukking „loodsen op de reede" is in overeenstemming met P. B. 1882 no. 11, art. 1, eerste lid.

Wat Curaçao aangaat zoude het kunnen voorkomen, dat een schip, uit den koers geraakt zijnde, wegens onbekendheid met wind en stroom op deze kusten of wel bij noodweer de hulp van een loods verlangt. De bijvoeging „uitsluitend" heeft tengevolge, dat wanneer bijv. een schip wordt geloodst uit de haven naar de quarantaineplaats, het tarief alleen voor dit uit- en binnenloodsen toepasselijk is.

Het opschrift in de bestaande verordening voor Curaçao van het tarief voor koopvaardijstoomschepen, op zichzelf niet duidelijk, ontleent zijne onmiskenbare beteekenis aan de tegenstelling met de regeling voor de twee andere categorieën. In het ontwerp is de redactie voor alle categorieën zoodanig, dat het naar de ondergeteekende meent, duidelijk is, dat voor doorvaren tot in het Schottegat, het keeren aldaar en terugkeeren in de haven, nimmer extra betaald behoeft te worden. De woorden „uit zee in de St. Annabaai of het Schottegat" onderscheiden twee gevallen: uit zee in de St. Annabaai, uit zee in het Schottegat; op beide gevallen zijn de daarna volgende algemeene bewoordingen toepasselijk. In het door den Raad bedoelde geval wordt het schip geloodst „uit zee in de St. Annabaai" om daar te meren en alle manoeuvres, die daartoe noodig zijn, dus ook het doorvaren in het Schottegat en keeren, zijn volgens het artikel inbegrepen.

Art. 5. Van de opmerking van den Raad is gebruik gemaakt om het artikel aan te vullen.

Artt. 11, 12. Deze artikelen behooren tot de regeling, der loodsgelden; daarna volgt eene wijziging van P. B. 1882 No. 11 en ten slotte art. 14, dat op het geheele tegenwoordig ontwerp betrekking heeft. De volgorde wil den ondergeteekende niet onjuist voorkomen.

Art. 13. Daar het slechts enkele woorden geldt in een artikel van veertien regels drukt, is de tegenwoordige vorm gekozen.

Willemstad, den 4n. November 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—12.

Loodsgelden.

Nota van Wijziging.

No. 5.

In *art.* 1 lett. B. worden de daar voorkomende bedragen: f 18.—, f 32.—, f 38.—, f 45.— in dezelfde volgorde vervangen door: f 15.—, f 27.50, 32.50, f 37.50.

In *art.* 1 lett. C worden de daar voorkomende bedragen f 3.—, f 5.—, f 7.—, f 9.—, f 13.—, f 17.— in dezelfde volgorde vervangen door: f 2.50, f 4.—, f 5,50, f 7.—, f 11.25, f 15.—.

In *art.* 5 wordt aan het eerste lid toegevoegd eene nieuwe zinsnede, luidende: „Bij binnenkomst en vertrek op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen worden de loodsgelden bij de uitklaring betaald ten kantore, waar de uitklaring geschied”.

Willemstad, den 4n. November 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908—12.

Loodsgelden.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Commissie van Rapporteurs, in overleg met de Voorzitters der Afdeelingen, is van oordeel, dat door de gewisselde schrifturen de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam is voorbereid.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 10n. Januari 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

1907/8 N° 13

Registratie

Registratie.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het nuttig is de formaliteit van registratie in te voeren;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening betreffende de registratie.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

De formaliteit van registratie bestaat in de ambtelijke inschrijving in een register van den geheelen of van den zakelijken inhoud van de bewijsschriften, volgens deze verordening aan die formaliteit onderworpen.

De registratie van binnenslands opgemaakte stukken geschiedt op het oorspronkelijk stuk; die van buitenslands opgemaakte stukken, hetzij op het oorspronkelijk stuk, hetzij op een afschrift of uittreksel.

De inschrijving in den wettelijken vorm in het registratieregister en de daaruit door den Ontvanger afgegeven uittreksels worden, wat de bewijskracht van hetgeen daarin vermeld is betreft gelijkgesteld met de afschriften in artikel 1908 n°. 2 of n°. 4 van het Burgerlijk Wetboek bedoeld, volgens de daar vermelde onderscheidingen.

Artikel 2.

De registratie is voor elk eiland opgedragen aan den Gouvernementsontvanger aldaar.

De kantooruren voor den dienst der registratie worden geregeld door den Gouverneur.

Op de geschriften, die de formaliteit hebben ondergaan, stellen de Ontvangers ten bewijze daarvan eene onderteekende verklaring, vermeldende het nummer, het kantoor en de dagteekening der registratie; de dagteekening wordt voluit in letters gesteld; het jaartal kan in cijfers worden uitgedrukt.

Artikel 3.

Het is aan ieder verboden, om den inhoud van geregistreerde stukken, die uithoofde van zijn tegenwoordig of vroeger ambt bij de uitvoering dezer verordening te zijner kennis is gekomen, verder bekend te maken dan voor de uitoefening van zijn ambt gevorderd wordt, behoudens het bepaalde bij het volgende artikel.

Hij, die opzettelijk de bij het vorige lid opgelegde geheimhouding schendt, wordt gestraft met gevangenisstraf van een tot zes maanden en geldboete van f 50 tot f 250, tezamen of afzonderlijk.

Hij, aan wiens schuld schending van die geheimhouding te wijten is, wordt gestraft met gevangenisstraf van een tot zes weken en geldboete van f 25 tot f 100, tezamen of afzonderlijk.

Geen vervolging wordt ingesteld dan op klachte van hem, ten aanzien van wien de geheimhouding is geschonden.

Artikel 4

De Ontvangers mogen geene inzage geven van de registratieregisters, noch daaruit uittreksels afgeven dan aan de partijen bij het geregistreerde stuk of hunne rechtverkrijgenden, tenzij met autorisatie van den Kantonrechter van het eiland, waar het kantoor gevestigd is. Eene dergelijke autorisatie ontheft den Ontvanger van de verplichting tot geheimhouding.

Ten behoeve van de Koloniale kas is schuldig voor een uittreksel uit het register vijf en twintig cent voor elke geheel of gedeeltelijk beschreven bladzijde, houdende 27 regels van 12 lettergrepen; voor eene nazoeking een gulden voor elk jaar, waarover de nazoeking zich heeft uitgestrekt.

Een uittreksel uit het registratieregister mag niet anders dan een volledig afschrift van eene inschrijving in het register behelzen; het wordt door den Ontvanger voor afschrift onderteekend, met vermelding van de dagteekening van afgifte en van naam en woonplaats van dengene, aan wien het wordt uitgereikt. Voor de kosten wordt op het uittreksel kwijting gegeven.

Artikel 5.

Ten behoeve van de Koloniale kas is schuldig een gulden voor elk geschrift, dat de formaliteit ondergaat.

Dit bedrag moet worden voldaan bij de aanbieding van het geschrift ter registratie.

Het komt ten laste van den belanghebbende bij het geregistreerde stuk en kan van dezen worden teruggevorderd door den ambtenaar, die het heeft voldaan. Indien er meer dan een belanghebbende is, zijn zij voor die teruggave hoofdelijk aansprakelijk.

Artikel 6.

Indien de laatste dag van een termijn, bij deze verordening bepaald, een Zondag of wettelijk erkende feestdag is, wordt de termijn verlengd tot en met den eerstvolgenden werkdag.

HOOFDSTUK II.

VAN DE REGISTERS.

Artikel 7.

De registratieregisters zijn op elk blad genummerd en verdeeld in vakken; zij worden overigens ingericht naar het model, door den Gouverneur te bepalen.

Artikel 8.

Alle ter registratie aangeboden stukken worden, naarmate dat zij inkomen, dadelijk onder een per jaar doorloopend volgnummer in het register ingeschreven. De inschrijving vangt aan met dit nummer en met de dagteekening van aanbieding; de dagteekening wordt, met uitzondering van het jaartal, voluit in letters geschreven. Elke inschrijving wordt door den Ontvanger onderteekend.

Voor elke inschrijving worden een of meer vakken gebruikt. Een vak mag slechts voor éene inschrijving worden gebezigd.

Artikel 9.

Het is verboden om in de registers eenig woord, letter of cijfer tusschen-, bij- of over te schrijven, uit te krabben, onleesbaar te maken of op eenige andere wijze te doen verdwijnen.

Alle bijvoegingen en veranderingen in eene inschrijving geschieden aan het slot der inschrijving en worden aldaar, evenals alle doorhalingen, door den Ontvanger goedgekeurd en gewaarmerkt.

Doorhalingen geschieden zoodanig, dat het doorgehaalde leesbaar blijft.

Elke doorhaling, bijvoeging of verandering in het register na de afgifte van het geregistreerde stuk is verboden.

Artikel 10.

Dagelijks, onmiddellijk na het sluitingsuur van het kantoor, wordt het register door den Ontvanger afgesloten door eene gedagteekende en onderteekende verklaring, waarvoor een vak wordt gebruikt, onmiddellijk volgende op de laatste inschrijving of, indien geen inschrijving op dien dag heeft plaats gehad, op de laatste afsluiting. Daarbij worden de dag en de dagteekening, met uitzondering van het jaartal, voluit in letters geschreven.

De afsluiting van Zondagen en wettelijk erkende feestdagen geschiedt op den eerstvolgenden kantoordag, onmiddellijk bij de opening van het kantoor.

Indien eene aangevangen registratie niet op den dag van aanbieding vóór het tijdstip der afsluiting kan worden ten einde gebracht, wordt het register niettemin afgesloten en de registratie op den volgenden en zoonoodig de verdere kantoordagen vervolgd met onderlinge verwijzing.

Artikel 11.

Voor elke overtreding van de artt. 8, 9 en 10, voor ieder opengebleven vak, voor elke dubbele registratie of dubbele afsluiting wordt door den Ontvanger eene boete verbeurd van vijf gulden, ook al is het opengelaten vak aangevuld of onbruikbaar gemaakt.

HOOFDSTUK III.

VAN DE REGISTRATIE.

Artikel 12.

Aan de formaliteit van registratie zijn, behoudens de uitzonderingen bij het volgende artikel bepaald, onderworpen:

1°. de akten van notarissen;

2°. van de gerechtelijke akten alleen de vonnissen van onteigening en die van toewijzing bij executie;

3°. de akten van deurwaarders;

4°. alle onderhandsche en buitenslands opgemaakte bewijsschriften.

Artikel 13.

Aan de formaliteit van registratie zijn niet onderworpen:

1°. testamenten, akten van inbewaarneming en teruggave van olographische testamenten, akte van superscriptie van geheime testamenten, alsmede de omslagen van olographische en geheime testamenten, wanneer het testament is herroepen of vervallen;

2°. de stukken in strafzaken;

3°. handelspapier;

4°. alle stukken, opgemaakt ter regeling van betalingen aan of door het Gouvernement te doen.

Artikel 14.

De termijn van registratie is, voorzoover de stukken aan de formaliteit onderworpen zijn, voor:

1°. akten van notarissen, andere dan de hierna sub 4° bedoelde, acht dagen na de dagteekening der akte;

2°. vonnissen, acht dagen na de dagteekening van het vonnis;

3°. akten van deurwaarders, vier dagen na de dagteekening der akte;

4°. testamenten en de overige stukken van den aard als in artikel 13 n°. 1 genoemd, drie maanden na den dag van het overlijden van den testateur, wanneer die stukken binnenslands zijn opgemaakt of inbewaringgegeven; anders alleen, wanneer de testateur bij zijn overlijden zijne woonplaats in de Kolonie had;

5°. buitenslands opgemaakte akten, die aan overdrachtsbelasting onderworpen zijn, drie maanden na de dagteekening der akte.

Bij de gemelde termijnen wordt de dagteekening van de akte of van het vonnis of de dag van overlijden niet medegeteld.

Er bestaat geen termijn voor de registratie van andere onderhandsche of buitenslands opgemaakte geschriften dan die vallen onder nos. 4 en 5; doch mag, voorzoover zij aan registratie onderworpen zijn, geen gebruik daarvan worden gemaakt als bij artikel 18 bedoeld, alvorens zij zijn geregistreerd.

Artikel 15.

De notarissen, griffiers en deurwaarders zijn verplicht binnen de voorgeschreven termijnen, hunne aan de registratie onderworpen akten en de aan registratie onderworpen vonnissen ter registratie aan te bieden ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar zij hunne standplaats hebben, op verbeurte van eene boete van tien gulden voor elke ingegane week verzuim.

Hetzelfde is toepasselijk ten aanzien van de door notarissen in bewaring genomen olographische en geheime testamenten met derzelver omslagen.

Met afwijking van het bepaalde bij het eerste lid moeten de processen-verbaal van publieke verkoopingen van roerende zaken, waarvoor aangifte moet worden gedaan, worden aangeboden ten kantore, waar de aangifte gedaan is.

Alle andere onderhandsche geschriften dan die bij het tweede lid bedoeld, alsmede de buitenslands opgemaakte geschriften, kunnen worden aangeboden aan elk kantoor; bij gebreke van tijdige aanbieding der stukken, in artikel 961 van het Burgerlijk Wetboek bedoeld, en van buitenlandsche testamenten, wordt door de belanghebbenden eene boete verbeurd van tien gulden.

De griffiers verbeuren geene boete, wanneer de belanghebbenden in gebreke zijn gebleven om, overeenkomstig de Overdrachtsbelastingverordening 1907 of de Verkoopingverordening 1907, de belasting in hunne handen te storten, mits de griffier binnen den termijn van registratie aan den Ontvanger heeft aangeboden een op ongezegeld papier te stellen uittreksel uit het vonnis, bevattende al hetgeen ter berekening der bedoelde belastingen noodig is.

Het bepaalde bij dit artikel omtrent de boete is niet toepasselijk ten aanzien van akten aan overdrachtsbelasting onderworpen.

Artikel 16

De notarissen mogen geene akten in originali uitgeven, noch grossen, afschriften of uittreksels van hunne akten, alvorens de akte is geregistreerd.

Zij mogen geene vergeleken afschriften of uittreksels, als bij artikel 34, derde lid van het Reglement op het Notarisambt bedoeld, maken, alvorens de geschriften, die te dien einde aan hen zijn vertoond, zijn geregistreerd.

De griffiers mogen, behoudens het bepaalde bij artikel 15, laatste lid, geen grossen, afschriften of uittreksels uitgeven van de vonnissen, die aan de registratie onderworpen zijn, alvorens de minuut is geregistreerd.

Wegens elke overtreding van dit artikel wordt door de genoemde ambtenaren verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden.

Artikel 17.

De notarissen en griffiers zijn gehouden in alle door hen uit te geven grossen, afschriften of uittreksels van hunne aan de registratie onderworpen akten en van de aan registratie onderworpen vonnissen en de notarissen bovendien in de afschriften of uittreksels, bij artikel 16, tweede lid, bedoeld, aan het slot letterlijk over te nemen de verklaring van registratie op het oorspronkelijke stuk voorkomende.

Wegens elke overtreding wordt door de genoemde ambtenaren verbeurd eene boete van tien gulden.

Artikel 18.

Het is aan alle ambtenaren verboden om krachtens of naar aanleiding van eenig onderhandsch of buitenslands opgemaakt, aan de registratie onderworpen, geschrift, eenige akte op te maken, in burgerlijke zaken vonnis te wijzen, een besluit te nemen, die geschriften in eene akte, een vonnis in burgerlijke zaken of een besluit te vermelden, die geschriften aan hunne akten vast te hechten of daarop handteekeningen te legaliseeren, alvorens het onderhandsche of buitenslands opgemaakte geschrift is geregistreerd.

Wegens elke overtreding van dit artikel wordt door den ambtenaar verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden.

In de akte, het vonnis of besluit, worden de onderhandsche of buitenslands opgemaakte geschriften vermeld met aanduiding van het kantoor en de dagteekening der registratie, op straffe eener boete van tien gulden voor elke overtreding door den ambtenaar te verbeuren.

Het bepaalde bij het eerste lid is niet toepasselijk ten aanzien van notarissen, mits deze de bedoelde geschriften tegelijk met hunne akte ter registratie aanbieden.

Artikel 19.

Het vorige artikel is niet toepasselijk ten aanzien van:

1°. Akten van inbewaarneming, superscriptie en teruggave van olographische of geheime testamenten, processenverbaal van aanbieding van die testamenten en van de testamenten, bij artikel 961 van het Burgerlijk Wetboek bedoeld, welke akten en processenverbaal kunnen worden opgemaakt zonder voorafgaande registratie van de testamenten en derzelver omslagen.

2°. Boedelbeschrijvingen, scheidingen en processen-verbaal van verzegeling en ontzegeling, waarin ongeregistreerde stukken kunnen worden aangehaald, die aanwezig zijn bevonden en beschreven of vermeld moeten worden.

Artikel 20.

De notarissen, de griffiers en de deurwaarders zijn verplicht een kolomsgewijze ingericht repertorium te houden, waarop op verbeurte eener boete van tien gulden voor elke verzuimde of dubbele inschrijving, dag voor dag moeten worden ingeschreven de minuten van alle akten ten hunnen overstaan verleden of door hen opgemaakt en van de vonnissen, met uitzondering van de akten en vonnissen in strafzaken.

De notarissen zijn bovendien verplicht om op hun repertorium in te schrijven de afschriften en uittreksels van vertoonde stukken. De door hen in originali uit te geven akten, waarvan twee of meer gelijkluidende op hetzelfde oogenblik zijn verleden; zullen op het repertorium onder één nummer worden vermeld.

Elke inschrijving moet vermelden:

1°. het per jaar doorloopende volgnummer;

2°. de dagteekening van de akte of van het vonnis;

3°. de aard der akte of van het vonnis;

4°. de namen en woonplaatsen der partijen, met dien verstande, dat van meer personen slechts een of een van weerszijden behoeft te worden vermeld, onder bijvoeging van „en anderen";

5°. eene beknopte, doch duidelijke aanduiding der goederen, die het voorwerp der rechtshandeling uitmaken;

6°. de dagteekening der registratie.

De bladen der repertoria moeten, alvorens eenige inschrijving geschiedt, zijn genummerd en gekantteekend door den Kantonrechter van het eiland, waar de ambtenaar zijne standplaats heeft.

Artikel 21.

De notarissen, griffiers en deurwaarders zijn verplicht binnen de eerste tien dagen van elk kalenderkwartaal aan den Ontvanger op het eiland, waar hunne standplaats is, hun repertorium ter viseering aan te bieden op verbeurte van eene boete van tien gulden voor elke ingegane week verzuim.

De Ontvanger schrijft de aanbieding in het registratieregister; voor elke zoodanige inschrijving wordt een vak gebruikt.

Artikel 22.

Met betrekking tot de uitvoering dezer verordening is toepasselijk het bepaalde bij artikel 71 der Zegelverordening 1907.

Artikel 23.

Het is den bewaarders der hypotheken en scheepsbewijzen verboden om eenig stuk in de openbare registers over te schrijven, dat niet is geregistreerd of waarvan de minuut niet is geregistreerd, alsmede om eenige aanteekening krachtens zoodanig stuk te doen, op verbeurte van eene boete van vijf en twintig gulden voor iedere overtreding.

HOOFDSTUK IV.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 24.

Met de uitvoering dezer verordening zijn belast de Inspecteur der belastingen en de Gouvernementsontvangers.

Artikel 25.

De toepassing van de bij deze verordening bepaalde boeten, met uitzondering van die bij artikel 3 bedreigd, geschiedt door de Administratie der belastingen en de invordering daarvan bij dwangschrift.

Wanneer eene boete is verbeurd door verscheiden personen gezamenlijk, is elk hunner hoofdelijk aansprakelijk.

Artikel 26.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim in de nakoming van de bepalingen dezer verordening kwijtschelding of vermindering van boeten verleenen.

Artikel 27.

In artikel 1899 van het Burgerlijk Wetboek worden de woorden: „op de wijze, bij besluit van den Gouverneur te bepalen, door een daarbij aan te wijzen openbaar ambtenaar zijn geboekt" en de voor deze woorden geplaatste komma vervangen door de woorden: „zijn geregistreerd".

Artikel 28.

Artikel 40 van het Reglement op het Notarisambt vervalt.

Artikel 29.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van „Registratieverordening 1907”.

Artikel 30.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

De vóór dat tijdstip opgemaakte onderhandsche en buitenlandsche akten, volgens artikel 39 der verordening dd. (P.B. n°.) aan overdrachtsbelasting onderworpen, moeten worden geregistreerd binnen drie maanden na de inwerkingtreding dezer verordening.

Artikel 18 is niet toepasselijk ten aanzien van vóór de inwerkingtreding dezer verordening opgemaakte titels van aankomst, die volgens artikel 2 der gemelde verordening in akten moeten worden vermeld.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — **13**

Registratie.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

Kunnen tegen de registratie*belasting*, die in het Moederland en andere landen bestaat, gegronde bezwaren worden ingebracht, over het nut van de formaliteit bestaat geen verschil van gevoelen, mits goed geregeld. Bij evenbedoelde wetgevingen is namelijk de belasting hoofdzaak, hetgeen een zeer ingewikkelde regeling tengevolge heeft, het nut der formaliteit op den achtergrond dringt en de gebruikmaking dier formaliteit eerder belemmert dan bevordert.

Het doel, dat bij het tegenwoordige ontwerp wordt beoogd, is invoering van de formaliteit van registratie met geheele vermijding van belasting. Slechts eene geringe retributie van f 1 voor elk stuk wordt gevorderd.

Aan de formaliteit worden in de eerste plaats onderworpen de akten van notarissen. Wegens het groote gewicht dezer akten is het wenschelijk om bij het verloren gaan door brand, overstrooming of anderszins den zakelijken inhoud nog in een register te hebben, hetgeen met geringe moeite kan geschieden. De aard der gerechtelijke akten maakt zoodanige boeking minder noodig; slechts voor enkele vonnissen wordt de registratie voorgeschreven, daar zij toch reeds voor de heffing van de overdrachts- of verkoopingsbelasting zouden moeten worden aangeboden en het praktisch voorkomt om alle aan die belastingen onderworpen akten te doen registreeren, ten einde bij die gelegenheid de belasting te heffen, terwijl het ook onmisbaar is voor eene deugdelijke boekhouding der eigendomsovergangen. De akten van deurwaarders aan de formaliteit binnen een zeer korten termijn te onderwerpen, komt in overeenstemming met bestaande registratiewetgevingen nuttig voor; de bij de Nederlandsche wetgeving bedreigde nietigheid bij gebreke van registratie binnen den termijn is echter niet opgenomen. Verder zal voor alle onderhandsche en buitenlandsche akten de gelegenheid om ze te registreeren bestaan, doch alleen voor die, aan overdrachtsbelasting onderworpen, is registratie binnen een bepaalden termijn verplicht.

De registratie van de onderhandsche geschriften vervangt de nu bij P.B. 1869 n°. 6 voorgeschreven verzekering der dagteekening; dit onderwerp kon bij besluit gewijzigd worden, doch het is wenschelijk nu tegelijkertijd deze gewichtige formaliteit in eene verordening vast te leggen.

De verordening is overigens zoo eenvoudig mogelijk ontworpen. Er is naar gestreefd om door nauwkeurige en strenge bepalingen de deugdelijkheid der formaliteit zooveel mogelijk met waarborgen te omringen, zoodat alle voordeelen van de registratie worden verkregen zonder de nadeelen.

Artikelen.

Art. 1. Aangezien het onderteekende afschrift of uittreksel van het stuk in het registratieregister wordt gemaakt door

een ambtenaar in zijne betrekking, bestaat er geen bezwaar om de bewijskracht te regelen in aansluiting aan art. 1908 nos. 2 en 4 van het Burgerlijk Wetboek. De motieven, die tot de verschillende bepalingen van deze nos. 2 en 4 hebben geleid, gelden ook voor het ambtelijke afschrift of uittreksel, door den Ontvanger gemaakt.

Art. 3. Art. 327 Wetboek van Strafrecht voorziet niet in hetgeen ten deze geregeld moet zijn. Bovendien komt de daar bepaalde straf te zwaar voor.

Door dit art. en art. 4 is gewaakt voor de geheimhouding In tegenstelling toch met de openbare registers ten hypotheekkantore, behooren de registratieregisters geheim te zijn.

Art. 7—11. De registers zullen vrij van zegel zijn, art. 66 n°. 4 van het ontwerp-zegelverordening (n°. **17** dezer zitting.)

De voorschriften van dit Hoofdstuk geven de noodige waarborgen voor de zekerheid van dagteekening en de betrouwbaarheid van den inhoud der registers.

Art. 12 n°. 4. Onder onderhandsche akten vallen ook die, welke van overeenkomsten of andere burgerlijke rechtshandelingen worden opgemaakt tusschen ambtenaren als zoodanig en bijzondere personen.

Art. 13 n°. 1 bevat uitzonderingen op art. 12 nos. 1 en 4. Voor de genoemde stukken geldt als regel, dat zij moeten worden geregistreerd binnen drie maanden na het overlijden. (art. 14 n°. 4). Indien zij echter geen effect hebben, bijv. door herroeping of door vooroverlijden enz., hebben zij hunne beteekenis verloren en wordt derhalve bij n°. 1 de registratie uitgesloten.

Onder testamenten vallen ook: benoeming van een voogd door den langstlevende der ouders, van executeurs en bewindvoerders.

n°. 2. Ziet voornamelijk op art. 12 n°. 3, daar van de gerechtelijke akten slechts enkele vonnissen aan de formaliteit onderworpen zijn. Stukken in strafzaken vallen natuurlijk buiten het doel der registratieformaliteit.

n°s 3 en 4 zijn uitzonderingen op art. 12 n°. 4. Van een verplichte registratie is hier reeds geen sprake, vergelijk art. 14 laatste lid. De uitzondering heeft tengevolge, dat art. 18 ten aanzien van deze stukken niet toepasselijk is (akten van protest van handelspapier, ambtelijke beschikkingen op stukken als sub. 4 bedoeld). Onder n°. 4 vallen bijv. rekeningen, declaraties, stukken krachtens belastingverordeningen opgemaakt. Opgemerkt zij nog, dat verzoekschriften in den regel geen bewijsschriften zijn en dus uit dien hoofde reeds niet aan registratie onderworpen.

Art. 14 n° 5. In art. 5 van P.B. 1881 n°. 29 is ten onrechte een termijn voor de overschrijving in de openbare registers bepaald, in verband met de betaling der opdrachtsbelasting. De belastingwet mag iemand niet tot juridische levering noodzaken op een tijdstip, dat hij daartoe volgens het contract nog niet verplicht zou zijn, (bijv. eerst na betaling van den koopprijs). Volgens de nu ontworpen regeling wordt de vrijheid van partijen geheel geëerbiedigd. De overdrachtsbelasting moet thans worden voldaan bij de registratie, (art. 22 van het desbetreffende ontwerp, n°. **15** dezer zitting, in verband met het onderwerpelijke art. 14 n°. 5), welke op de rechtsverhouding van partijen van geen invloed is.

Art. 15, tweede lid. De testamenten in artt. 961 (962) B.W. bedoeld, zijn hier niet genoemd, omdat dit onderhandsche stukken zijn, in het bezit der erfgenamen. Vergelijk vierde lid in fine. Een dergelijk stuk moet worden geregistreerd, vóórdat de notaris eene akte van bewaarneming opmaakt, verg. artt. 18 en 19.

Derde lid. Verg. ontwerp n°. **16** dezer zitting.

Vijfde lid. Verg. het tweede lid van art. 31 van het ontwerp-overdrachtsbelasting (n°. **15** dezer zitting) en het tweede lid van art. 9 van het ontwerp-verkoopingverordening (n°. **16** dezer zitting) en de toelichting aldaar.

Laatste lid. In dit geval wordt de boete verbeurd krachtens art. 32 der overdrachtsbelastingverordening.

Artt. 16—19. Deze artikelen bevatten de gebruikelijke bepalingen tot verzekering van de handhaving der verordening.

Kan in het algemeen, wat onderhandsche of buitenlandsche stukken betreft, aan de belanghebbenden worden overgelaten, of zij van de formaliteit van registratie willen gebruik maken (behalve voor akten aan overdrachtsbelasting onderworpen), anders wordt het, wanneer men zulk een stuk wil laten dienen voor openbare autoriteiten, ten einde daarop eene beschikking of formaliteit te verkrijgen, het bij authentieke akten wil gebruiken of in een burgerlijk proces als bewijs wil overleggen; het is dan wenschelijk, dat het de eenvoudige en weinig kostbare formaliteit van registratie onderga; verg. echter art. 13 n°. 4 en de toelichting. Ten aanzien van notarissen is eene bijzondere bepaling bij art. 18, laatste lid gemaakt. In de in art. 19 n°. 1 uitgezonderde gevallen kan natuurlijk geen voorafgaande registratie plaats hebben (verg. art. 14 n°. 4), ten deele ook niet in de gevallen sub 2 genoemd, waarbij tevens het geval van scheiding is opgenomen ten aanzien van de boedelpapieren.

Artt. 20—23. Het in artt. 20—23 bepaalde is noodig voor de goede uitvoering der verordening; verg. art. 28.

In art. 23 is alleen de overschrijving, niet de inschrijving genoemd. De inschrijving van een hypotheek geschiedt op borderel, de hypotheekakte behoeft niet tevoren geregistreerd te zijn. Uit art. 23 volgt, dat ook de overdrachtsbelasting moet zijn betaald, daar dit bij de registratie moet geschieden. Met aanteekening is bedoeld o. a. aanteekening van een cessie enz.

Art. 27. Verg. de Algemeene beschouwingen.

Art. 28. Het onderwerp der repertoria volledig geregeld zijnde bij art. 20, kan art. 40 van het Reglement op het Notarisambt vervallen.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—13.

Registratie.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen.

Zooals reeds in het Voorloopig Verslag over het Ontwerp No. 1 dezer zitting is gezegd, had men algemeen bezwaar tegen het onderhavig ontwerp.

De behoefte aan de in dat ontwerp vervatte regeling heeft zich in de Kolonie nimmer doen gevoelen, daar de bestaande bepalingen betreffende het onderwerp, gevoegd bij de algemeen gevolgde gewoonte van de belanghebbenden in alle akten van eenig gewicht, om zich van een afschrift te voorzien, alleszins voldoende zijn gebleken om den inhoud van stukken van eenig belang te verzekeren.

Waar dat zoo is, achtte men zich niet gerechtigd mede te werken tot het tot standbrengen van eene verordening, waarvan men voorzag, dat zij tot uitbreiding van het personeel op de Ontvangerskantoren en tot noodeloos en ongewenscht tijdverlies van het publiek zou leiden.

De formaliteit van registratie moge — dit wilde men niet ontkennen—in enkele opzichten haar nut hebben, noodig kon men hare invoering, met het oog op bestaande toestanden en gewoonten, niet noemen en men achtte het hier de plaats om te herhalen, wat in het Voorloopig Verslag over de begrooting voor 1908 is gezegd: niet naar het theoretisch volmaakte behoort gestreefd maar naar het praktisch voldoende.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 21n. October 1907.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907–1908–13.

Registratie.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Hoewel theoretische overwegingen naar de meening van den ondergeteekende, bij de regeling van onderwerpen, als in de ontwerpen 13 tot en met 17 vervat, niet gering mogen worden geacht — en het zij hier voldoende om als een enkel voorbeeld te wijzen op de theoretische fout van P. B. 1881 no. 29 art. 5 — werd in de Mem. v. Toel. wellicht niet genoeg de nadruk gelegd op de practische zijde van ontwerp no. 13, die er de voornaamste beteekenis van uitmaakt; hetgeen overigens blijken kan uit den voortdurenden samenhang van dit ontwerp met de ontwerpen 14 t/m 17.

Zonder het tegenwoordige ontwerp zoude eene goede regeling van de uitvoering dier andere ontwerpen veel meer voorschriften in elk dier ontwerpen noodig maken; uit een oogpunt van eenvoudige administratie verdient het ontwerp zeer zeker aanbeveling. De ondergeteekende is niet in staat om bij gebreke van het tegenwoordige ontwerp op eene andere, ook maar nagenoeg even eenvoudige en onkostbare wijze in de zaak te voorzien.

Voor tijdverlies voor het publiek behoeft geen vrees te bestaan; dat de ondergeteekende ook hieraan de aandacht steeds heeft gewijd, moge het ontwerp no. 17 bewijzen.

De ondergeteekende kan voorts verklaren, dat het ontwerp geen uitbreiding van het personeel op de Ontvangerskantoren tengevolge zal hebben.

Hiermede vermeent de ondergeteekende de beteekenis van het ontwerp nader te hebben ontvouwd en op de medewerking van den Raad te mogen rekenen.

Willemstad, den 4n. November 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Kononiale Raad

ZITTING 1907 - 1908—13.

Registratie.

EINDVERSLAG.

N°. 5.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—13.

Registratie.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 6.

In *artt. 15. 22. 29* wordt, zoo dikwijls het jaartal „1907” voorkomt, gelezen; „1908”.

Art. 25 wordt gelezen:

„Bij veroordeeling tot geldboete ter zake van over- „treding dezer verordening wordt geen subsidiaire ge- „vangenisstraf opgelegd.”

Art. 26 vervalt.

Toelichting.

Bij de ontwerpen 13 tot en met 18 is op het voetspoor van het Nederlandsche belastingrecht uit practische overweging grootendeels het stelsel aangenomen van in vordering van bij de wet bepaalde vaste boeten door de Administratie, behoudens de bevoegdheid van de overtreders om de zaak door verzet tegen het dwangschrift voor den burgerlijken rechter te brengen, welke regeling niet in strijd is geacht met art. 141 van het Regeeringsreglement. Men vergelijke ook de meeste bestaande belastingverordeningen en P. B. 1871 N° 10 met art. 50 P. B. 1881 N° 28.

Intusschen is de vraag gelezen, of gemeld art. 141, dat niet in de Grondwet van het Rijk voorkomt, toch niet een beletsel is tegen bedoeld stelsel. Bij dezen twijfel meent de ondergeteekende, dat het den voorkeur verdient den zekersten weg te kiezen, waartoe de noodige wijzigingen in de ontwerpen N°s. 13—18 zijn aangebracht. Dientengevolge zal ten aanzien van deze ontwerpen in zake van overtreding het gewone strafrecht gelden, behoudens dat de uitzondering is gemaakt, bedoeld bij art. 24 Wetb. v. Strafr. Verg. artt. 315, 351 Wetb. v. Strafr.

Willemstad, den 18 April 1908,

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 N°. 14

Successiebelasting

Successiebelasting.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent het recht van successie en van overgang bij overlijden door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing eener successie- en overgangsbelasting.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

Onder den naam van *successiebelasting* wordt eene belasting geheven van de vermogensvermeerdering, als erfgenaam of legataris van een ingezetene der Kolonie verkregen.

Artikel 2.

Aan de successiebelasting zijn mede onderworpen de vermogensvermeerderingen:

1. door een echtgenoot bij het overlijden van den anderen echtgenoot, die tijdens het overlijden ingezetene der Kolonie was, verkregen tengevolge van een beding bij huwelijksvoorwaarden, krachtens hetwelk aan den langstlevenden echtgenoot meer dan de helft in de gemeenschappelijke goederen verblijft;
2. door den echtgenoot verkregen tengevolge van den afstand der gemeenschap door de erfgenamen zijner echtgenoote, die tijdens haar overlijden ingezetene der Kolonie was;
3. bij of na het overlijden van een ingezetene der Kolonie door diens vrijgevigheid, van een ander verkregen, krachtens een beding ten behoeve van derden, gemaakt bij een overeenkomst, door den overledene gesloten, of uit een door dezen gesloten levensverzekering;
4. bij wijze van schenking van een ingezetene der Kolonie verkregen.

Artikel 3.

Onder den naam van *overgangsbelasting* wordt eene belasting geheven van de waarde der onroerende zaken, binnen de Kolonie gelegen of gevestigd, verkregen van een niet-ingezetene der Kolonie als diens erfgenaam of legataris of bij wijze van schenking.

Artikel 4

Onder ingezetene der Kolonie wordt voor de toepassing dezer verordening verstaan ieder, die in de Kolonie zijn woonplaats heeft en wat een rechtspersoon betreft, elke die in de Kolonie zijn zetel heeft.

Of een rechtspersoon zijn zetel in de Kolonie heeft en waar, wordt beoordeeld naar de omstandigheden.

Artikel 5.

Onder schenking wordt voor de toepassing dezer verordening verstaan elke vermogensvermeerdering, die als eene bevoordeeling tengevolge van vrijgevigheid onder de levenden is aan te merken, behoudens de bijzondere bepalingen dezer verordening omtrent sommige dier bevoordeelingen en met inbegrip van afstand tegen verplichting tot het doen verrichten van kerkelijke diensten of plechtigheden.

Onder schenking wordt niet begrepen:

a. bevoordeeling door gebruik van goederen en kost en inwoning bij den schenker;

b. bevoordeeling van een echtgenoot, die het gevolg is van een gemeenschap van goederen, waarin elk der echtgenooten voor de helft gerechtigd is.

Artikel 6.

De verklaring van vermoedelijk overlijden wordt voor de toepassing dezer verordening met werkelijk overlijden gelijkgesteld; de dag, volgens artikel 520 van het Burgerlijk Wetboek in het vonnis uitgedrukt, geldt als dag van overlijden; behoudens teruggave der betaalde belasting, verhoogingen en boeten in de gevallen bij de artikelen 534, 537, 538 en 539 van het Burgerlijk Wetboek voorzien.

In dit geval beginnen ten opzichte van alle verkrijgingen tengevolge van het vonnis de termijnen, die volgens deze verordening bij het overlijden ingaan, te loopen met den dag van het vonnis van vermoedelijk-overleden-verklaring.

Artikel 7.

De roerende zaken, bij het overlijden van een ingezetene der Kolonie onder hem berustende of voor hem door anderen bewaard of bezeten, daaronder gerekend schuldvorderingen, aandeelen en effecten, waarvan de aan toonder of houder of op naam des overledenen luidende bewijzen bij zijn overlijden onder hem berustten of voor hem door anderen werden bezeten, worden voor de toepassing dezer verordening geacht tot zijne nalatenschap, of zoo hij in algeheele gemeenschap van goederen was gehuwd, tot de gemeenschap te behooren en mitsdien voor het geheel of voor het aandeel krachtens gemeenschap door zijne erfgenamen te worden verkregen.

De verplichting tot afgifte kan worden opgenomen onder de schulden, bedoeld in artikel 26 letter *e*. Het bepaalde bij letter *e* en de vijf laatste leden van art. 26 is ten deze toepasselijk met dien verstande, dat overtuigend moet worden aangetoond, dat de zaken reeds vóór het overlijden aan anderen toebehoorden.

De bepalingen van het eerste en tweede lid zijn niet toepasselijk:

1. ingeval de overledene, ten gevolge van de uitoefening van een beroep of bedrijf, de zaken of bewijzen onder zich had voor iemand, niet behoorende tot zijn bloed- of aanverwanten tot den vierden graad ingesloten of hunne echtgenooten;

2. ingeval de zaken of bewijzen onder den overledene berustten als openbaar ambtenaar, als vader van minderjarigen, als voogd, als curator, als executeur-testamentair of als bewindvoerder in de gevallen, waarin deze volgens eene uitdrukkelijke wetsbepaling is aangesteld of bij boedelscheiding als zoodanig is benoemd;

3. ingeval de zaken of bewijzen bij het overlijden verblijven aan medeeigenaren, ingevolge eene overeenkomst tusschen den overledene en die medeeigenaren gesloten;

4. ingeval en voor zoover de zaken of bewijzen toebehooren aan de vrouw van den overledene.

Dit artikel is mede toepasselijk op de daarin bedoelde zaken of bewijzen, berustende onder of bewaard voor den in algeheele gemeenschap gehuwden echtgenoot van den overledene.

Artikel 8.

In het geval, bedoeld in artikel 1732 van het Burgerlijk Wetboek, zijn de executeur-testamentair, de erfgenamen of de houder verplicht, vóór de afgifte, aan den Kantonrechter op het eiland, waar het in bewaring gegevene zich bevindt, de opening te verzoeken op verbeurte eener boete, gelijkstaande met de belasting, die zal blijken te min betaald te zijn, doch minstens honderd gulden.

De Kantonrechter zal de opening verrichten en daarvan een proces-verbaal opmaken, waarin de uitwendige toestand en de inhoud van het ter opening aangebodene worden beschreven. De beschrijving kan geschieden zonderdat de stukken zijn gezegeld en geregistreerd.

Artikel 9.

Wat schuldig erkend of kwijtgescholden is bij testament of onder voorwaarde van overleving van hem, aan wien is schuldig erkend of kwijtgescholden en wat is kwijtgescholden met ingang van het overlijden van den schuldeischer wordt voor de toepassing dezer verordening geacht door den als schuldeischer of schuldenaar aangewezene bij legaat te zijn verkregen.

Het aldus schuldig erkende wordt niet gerekend tot de schulden, die afgetrokken mogen worden; het aldus kwijtgescholdene wordt geacht een bestanddeel der nalatenschap uit te maken.

Deze bepalingen blijven, voorzooveel zij het bij testament schuldig erkende betreffen, buiten toepassing, wanneer aan den Ontvanger of aan den rechter overtuigend wordt aangetoond, dat de schuld reeds tijdens het leven van den overledene bestond; en voorzooveel zij het bij testament kwijtgescholdene betreffen, wanneer op voorschreven wijze wordt aangetoond, dat de vordering reeds tijdens het leven van den overledene was te niet gegaan.

Artikel 10.

Het aandeel van een overledene in eene onverdeeldheid, die opgelost is door eene scheiding, waarbij de overledene een van zijn leven afhankelijk vruchtgenot of periodieke uitkeering heeft verkregen, wordt voor de toepassing dezer verordening geacht door hem te zijn nagelaten en bij legaat te zijn verkregen door zijne bloed- of aanverwanten tot den vierden graad ingesloten of hunne echtgenooten, aan wie goederen in blooten eigendom of onder den last van periodieke uitkeering werden toebedeeld, tenzij de scheiding heeft plaats gehad bij eene akte, die eene zekere dagteekening heeft, meer dan een jaar aan het overlijden voorafgaande.

Heeft de overledene bij de scheiding, behalve het vruchtgenot of de periodieke uitkeering, baten in eigendom verkregen, dan mag de waarde, die deze hadden bij de scheiding, in mindering van de waarde van het aan te geven aandeel worden gebracht.

Artikel 11.

Al wat door den overledene aan bloed- of aanverwanten, tot den vierden graad ingesloten, of aan hunne echtgenooten werd afgestaan, overgedragen of kwijtgescholden, wordt voor de toepassing dezer verordening geacht te zijn nagelaten en bij legaat door den verkrijger of bevoordeelde te zijn verkregen, indien de overledene bij den afstand, de overdracht of de kwijtschelding een van het leven afhankelijk vruchtgenot of periodieke uitkeering had voorbehouden of bedongen.

Van de waarde der volgens het eerste lid aan te geven

zaken kan voor de berekening der successiebelasting worden afgetrokken wat, blijkens wettelijke bewijzen, voor den afstand, de overdracht of de kwijtschelding werd bedongen, vruchtgenot en periodieke uitkeering hieronder niet begrepen, mits het bedongen bedrag, de wettelijke bewijzen en de dagteekening van het beding in de aangifte worden vermeld.

De wegens den afstand, de overdracht of de kwijtschelding betaalde overdrachts- of successiebelasting strekt in mindering van de successiebelasting volgens dit artikel verschuldigd.

Artikel 12.

Indien in de gevallen, bij de artikelen 10 en 11 voorzien, na de daarbij bedoelde rechtshandelingen en vóór het overlijden van den daarin bedoelden overledene, de verkrijger of, zoo hij in gemeenschap van goederen was gehuwd, diens echtgenoot overleden is, blijven die artikelen buiten toepassing voor hetgeen door den verkrijger werd verkregen of voor het aandeel, dat den verkrijger of diens echtgenoot krachtens huwelijksgemeenschap daarin toekwam.

Artikel 13.

Wanneer, met uitzondering van het geval van huwelijksgemeenschap, een aandeel in zaken, die aan den overledene in gemeenschap met anderen toebehoorden, bij zijn overlijden tengevolge van eene overeenkomst verblijft aan mede-eigenaren tegen of zonder vergoeding aan de erfgenamen of rechtverkrijgenden van den overledene, wordt dat aandeel voor de toepassing dezer verordening geacht te zijn nagelaten en door de medeëigenaren bij legaat te zijn verkregen.

Van de waarde van het aandeel kan voor de berekening der successiebelasting het bedrag van de vergoeding worden afgetrokken, mits deze voor de successiebelasting is aangegeven.

Artikel 14.

De goederen, door den overledene bij uitersten wil bestemd tot vermogen van eene door hem bij uitersten wil in het leven geroepen stichting, worden voor de toepassing dezer verordening beschouwd door de stichting bij erfenis of legaat te zijn verkregen.

De goederen, door iemand op andere wijze dan bij uitersten wil bestemd om daarmede eene stichting in het leven te roepen, worden voor de toepassing dezer verordening beschouwd als door de stichting te zijn verkregen bij schenking.

Artikel 15.

Wanneer gedurende het leven van een bezwaarden erfgenaam of legataris het bezwaarde goed op den verwachter overgaat, worden de dag, waarop de rechtshandeling heeft plaats gehad en de plaats waar die is geschied, voor de toepassing dezer verordening als de dag en de plaats van het overlijden van den bezwaarde beschouwd.

Artikel 16

De in de Kolonie gelegen of gevestigde onroerende zaken, behoorende aan een niet-ingezetene der Kolonie, welke door hem binnen het jaar aan zijn overlijden voorafgegaan zijn afgestaan of overgedragen, anders dan bij schenking of welke binnen dien tijd bij scheiding aan anderen zijn toegedeeld en hetzij vóór, hetzij binnen een jaar na zijn overlijden door scheiding, afstand of overdracht zijn of worden verkregen door een of meer zijner erfgenamen, bloed- of aanverwanten tot den vierden graad ingesloten of door hunne echtgenooten, worden voor de heffing der overgangsbelasting geacht door deze van den overledene bij legaat verkregen te zijn.

De wegens de overdracht betaalde belasting strekt in mindering van de verschuldigde overgangsbelasting.

Artikel 13, eerste lid is ten aanzien van de in dit artikel bedoelde zaken toepasselijk.

Artikel 17.

Curators van onbeheerde nalatenschappen zijn gehouden tot alle bij deze verordening aan erfgenamen, legatarissen of verkrijgers opgelegde verplichtingen.

Bewindvoerders, voogden en curators zijn gehouden tot de vervulling van alle verplichtingen, bij deze verordening opgelegd aan degenen, die zij vertegenwoordigen of wier belangen zij waarnemen.

Artikel 18.

Tot mededeeling aan de Administratie der belastingen, volgens door den Gouverneur te stellen regelen, zijn verplicht:

de Ambtenaren van den Burgerlijken Stand, van alle voorgekomen sterfgevallen;

de Griffier van het Hof van Justitie, van alle uitgesproken vonnissen van verklaring van vermoedelijk overlijden;

alle Ambtenaren, terstond van alle ter hunner kennis gekomen handelingen in strijd met deze verordening of nalatigheden in de nakoming daarvan.

HOOFDSTUK II.

GRONDSLAGEN.

Eerste Afdeeling.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 19

De successiebelasting wordt geheven over de waarde, die door ieder wordt verkregen, na aftrek van zijn aandeel in de schulden en lasten volgens de derde Afdeeling van dit Hoofdstuk en hetgeen verder volgens de bepalingen dezer verordening mag worden afgetrokken.

Artikel 20.

De overgangsbelasting wordt geheven over de waarde der onroerende goederen zaken, die overgaan.

Artikel 21.

Rechten, bij de verkrijging van eene opschortende voorwaarde afhankelijk, komen voor de heffing der belasting niet, die van eene ontbindende voorwaarde afhankelijk, wel in aanmerking; behoudens bijvordering of teruggave van belasting in verband met de werkelijke vermogensvermeerdering bij de vervulling der voorwaarde.

Hetzelfde geldt van verbintenissen, bij den overgang van eene opschortende of ontbindende voorwaarde afhankelijk.

Tweede Afdeeling.

Baten.

Artikel 22.

De waarde der baten, die tot grondslag strekt voor de heffing der successie- en overgangsbelasting, is bij verkrijgingen als erfgenaam of legataris en andere verkrijgingen bij het overlijden zonder of met tijdsbepaling, de waarde, opgevat volgens artikel 23 of 24 ten dage van het overlijden; in andere gevallen die waarde ten dage van de rechtshandeling, waaruit de vermogensvermeerdering voortspruit.

Bij verkrijgingen onder eene opschortende voorwaarde strekt tot grondslag der heffing de waarde ten tijde van de vervulling der voorwaarde.

Artikel 23.

Voor de berekening der successiebelasting wordt de waarde bepaald:

1°. voor de zaken, in *vollen of met fidei-commis bezwaarden eigendom* verkregen, als volgt:

a. van onroerende zaken, binnen de Kolonie gelegen of gevestigd, met uitzondering van die sub *b* genoemd, op de algemeene verkoopwaarde, welke niet lager kan worden gesteld dan de waarde volgens den legger voor de grondbelasting, ten tijde der verkrijging geldende;

b. van grondrenten, op den afkoopprijs bij de vestiging bepaald en indien die niet bepaald is, op de waarde naar den maatstaf bij artikel 780 van het Burgerlijk Wetboek vastgesteld; bij gebreke van de daar bedoelde marktprijzen of jaarlijksche opbrengst, op de algemeene verkoopwaarde;

c. van schuldvorderingen op naam, op het bedrag van het kapitaal of op de waarde in verband met de verleende waarborgen, de gegoedheid des schuldenaars en de gemaakte bedingen;

d. van lijfrenten of andere periodieke, van het leven afhankelijke, uitkeeringen, op de kapitaalswaarde, verkregen door het jaarlijksch bedrag te vermenigvuldigen met de getallen naar de volgende tabel:
Wanneer de persoon, gedurende wiens leven de uitkeering moet plaats hebben:

15 jaar of minder				. . .	oud	is,	met	18
boven	de	15	tot 25	jaren	„	„	„	17
„	„	25	„ 35	„	„	„	„	16
„	„	35	„ 45	„	„	„	„	14
„	„	45	„ 55	„	„	„	„	12
„	„	55	„ 65	„	„	„	„	8½
„	„	65	„ 75	„	„	„	„	5
„	„	75	„ 80	„	„	„	„	3
„	„	80		„	„	„	„	2

Wanneer de lijfrenten of andere periodieke uitkeeringen in voorwerpen in natura bestaan, wordt het jaarlijksch bedrag berekend, op de wijze bij artikel 780 van het Burgerlijk Wetboek voorgeschreven. Bij gebreke van bekendheid der daar bedoelde marktprijzen of jaarlijksche opbrengst, wordt het jaarlijksch bedrag door den aangever begroot.

Ten aanzien van tontines, contracten van overleving en dergelijke, wordt het jaarlijksch bedrag gehouden dat te zijn van het laatstverloopen boekjaar. De waarde wordt berekend als die der lijfrenten.

Indien eene uitkeering voor een bepaalden tijd is ingesteld, wordt de kapitaalswaarde bepaald door het jaarlijksch bedrag te vermenigvuldigen met het getal, aangewezen in een bij besluit van den Gouverneur, naar een rentevoet van 4%, vast te stellen tabel.

Het belastbaar kapitaal naar deze berekening verkregen, kan, indien de uitkeering tevens van het leven afhankelijk is, niet hooger zijn dan dat, hetwelk verkregen zou zijn, wanneer de uitkeering van het leven afhankelijk ware gesteld.

Bij uitkeeringen, welke door meer dan één physiek persoon gezamenlijk worden verkregen, wordt het bedrag van ieders aandeel tot kapitaal gebracht volgens bovenstaande tabel.

Voor uitkeeringen, aan rechtspersonen voor onbepaalden tijd besproken, wordt het vijf-en-twintigvoud der jaarlijksche uitkeering genomen;

e. van de loopende termijnen van huren en interest op het bedrag tot en met het overlijden verschuldigd of op de waarde ervan in verband met de sub *c* bedoelde omstandigheden;

f. van alle zaken, hiervóór sub *a—e* niet genoemd, op de algemeene verkoopwaarde.

2. van de zaken, die *in vruchtgebruik* worden verkregen, op het overeenkomstig de bepalingen van n°. 1 letter *d* van dit artikel tot kapitaal gebrachte bedrag der jaarlijksche inkomsten, naar den maatstaf van vier ten honderd der overeenkomstig n°. 1 te bepalen kapitaalswaarde op het tijdstip, waarop het genot aanvangt.

Vruchtgebruik aan rechtspersonen voor onbepaalden tijd besproken wordt geacht voor dertig jaren gemaakt te zijn.

Onder vruchtgebruik worden, voor de toepassing dezer verordening, mede verstaan vruchtgenot, recht van gebruik en van bewoning, vruchten en inkomsten, jaarlijksche opbrengst en soortgelijke uitkeeringen uit daartoe aangewezen goederen, daaronder begrepen het bij anderen dan de legatarissen verbleven genot van legaten welke, tengevolge van eene toegevoegde tijdsbepaling, niet binnen twee jaren na het overlijden of eerst op een onzeker tijdstip vorderbaar zijn.

3. van hetgeen *onder den last van vruchtgebruik of van periodieke uitkeering* geërfd of verkregen wordt, op de overeenkomstig n°. 1 te bepalen waarde van den vollen eigendom, na aftrek van de waarde, welke op het tijdstip der verkrijging aan de uitkeering of het vruchtgebruik, volgens de bepalingen van n°. 1, letter *e* of van n°. 2, moet worden toegekend.

De aftrek wordt, indien het vruchtgebruik of de uitkeering aan of ten behoeve van verschillende personen, van onderscheiden leeftijd, levenslang bij opvolging besproken of bedongen is, bepaald in verhouding tot den leeftijd des jongsten.

Artikel 24.

Voor de berekening der overgangsbelasting wordt de waarde der verkregen onroerende zaken bepaald als volgt:

1. van den *vollen*, van den *met fidei-commis bezwaarden* en van den *blooten eigendom*, op de waarde van den vollen eigendom ten dage van den overgang, op de bij artikel 23 n°. 1, letters *a* en *b* voorgeschreven wijze te begrooten of te regelen;

2. van het *vruchtgebruik*:

a. indien het door physieke personen zonder bepaling van tijd wordt verkregen, op de helft der bij n°. 1 bedoelde waarde, en indien het door rechtspersonen zonder bepaling van tijd of voor bepaalden tijd van niet minder dan vijf en twintig jaren verkregen wordt, op het geheel van die waarde;

b. indien het door physieke personen voor bepaalden tijd, of door rechtspersonen voor bepaalden tijd van minder dan vijf en twintig jaren wordt verkregen, op de wijze bij artikel 23 n°. 2, eerste lid, aangeduid; voor physieke personen in verband met n°. 2, letter *a*.

Indien in de sub 1 en 2 bedoelde gevallen de bloote eigendom en het vruchtgebruik bij denzelfden overgang aan verschillende verkrijgers overgaan, wordt de waarde van den blooten eigendom berekend op de bovenbedoelde waarde van den vollen eigendom, na aftrek van de overeenkomstig dit artikel bepaalde waarde van het vruchtgebruik.

Derde Afdeeling.

Schulden en Lasten.

Artikel 25.

Voor de berekening der successiebelasting worden van ieders verkrijging, voorzooveel schulden te zijnen laste komen, de schulden, waarmede eene verkrijging in vollen of met fidei-commis belasten eigendom is bezwaard, afgetrokken voor het volle bedrag; die, waarmede eene verkrijging in vrucht-

gebruik of onder den last van vruchtgebruik is bezwaard, voor het overeenkomstig artikel 23 n°. 2 en 3 berekende bedrag.

De lasten worden van ieders verkrijging afgetrokken voor het aandeel daarin, dat ten zijnen laste komt.

Artikel 26.

Voor de berekening der successiebelasting kunnen geene andere lasten en schulden worden afgetrokken dan de navolgende en mits aan de hierna gestelde vereischten zij voldaan en wat de schulden betreft, voor zoover zij niet door een beroep op de verjaring zijn getroffen.

I. *Lasten.*

a. de begrafeniskosten, andere dan die in artikel 361 n°. 4, van het Burgerlijk Wetboek bedoeld.

Artikel 1175, n°. 2 van het Burgerlijk Wetboek is, voor zooveel de aldaar bepaalde bevoegdheid des rechters betreft, in dezen van toepassing.

Voorts de sommen, besproken of uitgekeerd voor de uitvaart van den erflater en de te zijnen behoeve te doene kerkelijke diensten of te vieren godsdienstige plechtigheden, sedert den dag van zijn afsterven tot en met het eerste jaargetijde na zijn overlijden, en zulks geëvenredigd aan den stand en het vermogen van den overledene, met inachtneming van het plaatselijk gebruik en de bijzondere omstandigheden. Hetgeen te dier zake meer is besproken wordt beschouwd als legaat aan niet verwante personen;

b. de lasten, bij schenking aan den bevoordeelde opgelegd.

II. *Schulden.*

a. interesten, renten en huren tot en met den dag van overlijden;

b. de schulden, ten tijde van de verkrijging bestaande, die voortspruiten uit het beroep van den overledene;

c. huisschulden tot en met den dag van de verkrijging; dienstbodenloon voor den op dien dag loopenden geheelen termijn.

De schulden, onder letters *a*—*c* genoemd, worden elk afzonderlijk in de aangifte opgegeven met aanwijzing van haren oorsprong, den tijd waarover zij loopen en den naam des schuldeischers;

d. van de belastingen: de reëele tot en met den dag der verkrijging, de personeele tot en met den laatsten dag van het tijdvak, waarover zij loopen, tenware aanspraak op afschrijving of teruggave bestaat. Indien zij tijdens de aangifte nog niet zijn vastgesteld, wordt als het bedrag daarvan genomen dat, hetwelk voor het voorafgaande belastingjaar was bepaald;

e. alle overige schulden, die op de verkrijging drukken; van elke schuld moet in de aangifte het bedrag, de oorsprong, de tijd van het ontstaan en de naam van den schuldeischer worden vermeld;

in het geval van verkrijging door overlijden moet reeds vóór het overlijden van haar bestaan en oorsprong bewijs door geschriften zijn te leveren geweest; in de aangifte moeten de authentieke of onderhandsche geschriften, waarmede dat bewijs zoude kunnen zijn geleverd, worden omschreven;

de onderhandsche geschriften, die als bewijsmiddel worden vermeld, moeten reeds vóór het overlijden in de macht van den schuldeischer zijn geweest; dat de aangever overtuigd is dat zulks het geval was, moet in de aangifte worden verklaard;

in de aangifte moet worden verklaard, dat de aangever overtuigd is, dat de daarin vermelde bewijzen niet werden opgemaakt of afgegeven om iemand te bevoordeelen of om de betaling van successierechten te ontgaan.

De schulden, waaromtrent voormelde verklaringen niet naar waarheid kunnen worden afgelegd, worden beschouwd als „niet vóór het overlijden bestaande schulden", in den zin van het in artikel 45 voorkomende eedsformulier.

Behoudens de toepassing van artikel 51 worden de schulden, die niet wegens verjaring buiten aanmerking moeten blijven, afgetrokken, wanneer de vereischte opgaven in de aangifte zijn gedaan.

Wanneer een schuld naar het oordeel van den Ontvanger niet kan worden afgetrokken, wordt de aangever door hem met de reden in kennis gesteld.

Zoolang de aangifte niet is beëedigd, kan de omschrijving bij nadere aangifte worden aangevuld en kunnen nog schulden worden aangegeven.

Wanneer de vereischte opgaven in de beëedigde aangifte niet zijn gedaan of wanneer na de beëediging nadere aangifte eener schuld of aanvulling der omschrijving plaats heeft, kan de schuld worden afgetrokken, indien aan den Inspecteur der belastingen, of aan den rechter overtuigend wordt aangetoond, dat de schuld in het geval van verkrijging bij overlijden reeds vóór het overlijden en anders vóór de verkrijging bestond, dat de onderhandsche geschriften als bewijsmiddel dienende, reeds vóór het overlijden of vóór de verkrijging in de macht van den schuldeischer zijn geweest en dat de bewijzen voor het bestaan der schuld niet werden opgemaakt of afgegeven om de betaling van successiebelasting te ontgaan.

Hetgeen op eene der bedoelde wijzen blijkt ten gevolge van het niet aftrekken van schulden te véel te zijn betaald, wordt teruggegeven, mits de teruggaaf worde gevraagd binnen den termijn voor de verjaring bepaald.

HOOFDSTUK III.

AANGIFTE.

Artikel 27.

Iedere erfgenaam van een ingezetene der Kolonie is verplicht ten kantore des Ontvangers op het eiland, waar de overledene zijne laatste woonplaats had, eene schriftelijke, onderteekende aangifte in te leveren.

De aangifte moet inhouden:

1. de voornamen, den naam, het beroep en de woonplaats des aangevers;

2. de voornamen, den naam, de laatste woonplaats en de dagteekening van overlijden van den overledene;

3. of de verkrijging ab intestato is geschied en anders de aanduiding van de titels, krachtens welke wordt verkregen;

4. de voornamen, naam, beroep en woonplaats van alle erfgenamen, legatarissen en verdere verkrijgers met hunne bloed- of aanverwantschap of betrekking van huwelijk tot den overledene, van wien verkregen wordt of de vermelding dat geene zoodanige betrekking bestaat; alsmede de dagteekening der geboorte van de personen, van wier leven verkregen wordende vruchtgebruiken of periodieke uitkeeringen afhankelijk zijn.

Van ontbindende voorwaarden en van verkrijgingen onder opschortende voorwaarde wordt melding gemaakt;

5. eene specifieke en duidelijke omschrijving en de waarde van alle zaken, die tot de nalatenschap behooren; van rechten van eene opschortende voorwaarde afhankelijk en van onzekere rechten wordt melding gemaakt, doch behoeft de waarde niet te worden opgegeven, behoudens de verplichting tot nadere aangifte; evenzoo wordt melding gemaakt van ontbindende voorwaarden.

Gelijke zaken mogen bijeen en de waarde daarvan kan gezamenlijk worden vermeld, behoudens het bepaalde sub 7.

Huizen, ongebouwde onroerende goederen welke niet aaneengelegen zijn, zakelijke rechten, buiten de Kolonie gelegen of gevestigde onroerende zaken, schuldvorderingen waarvan geen verhandelbare bewijzen bestaan en schepen worden steeds afzonderlijk omschreven en op waarde gesteld.

Bij de omschrijving der onroerende zaken wordt de ligging opgegeven met aanduiding zoo mogelijk van straat en nummer der huizen en van de ongebouwde eigendommen de oppervlakte en de begrenzing.

Ten aanzien van vruchtgebruiken en periodieke uitkeeringen wordt opgegeven de tijd, waarvoor zij zijn ingesteld.

Bij de omschrijving van schuldvorderingen, als hiervoor gemeld, die op eene lagere waarde dan het bedrag van het te vermelden kapitaal worden aangegeven, worden de bijzonderheden bij artikel 23 letter *c* bedoeld, omschreven.

6. de lasten en schulden, die volgens den aangever in mindering kunnen worden gebracht, omschreven volgens artikel 26. Ook van schulden van eene opschortende voorwaarde afhankelijk wordt melding gemaakt, alsmede van ontbindende voorwaarden;

7. hetgeen door ieder wordt verkregen en de waarde daarvan, na aftrek van ieders aandeel in de lasten en schulden; van verwerpingen wordt melding gemaakt;

8. indien door het overlijden zaken worden geërfd of verkregen, welke met vruchtgebruik of periodieke uitkeeringen zijn belast, de omschrijving der met vruchtgebruik belaste zaken, het bedrag der periodieke uitkeeringen, den titel waarbij het vruchtgebruik is ingesteld of de uitkeeringen zijn opgelegd, den naam en de woonplaats der vruchtgebruikers of genieters en van degenen van wier leven het vruchtgebruik of de uitkeering afhangt, den ouderdom dier personen en het tijdvak, waarvoor het vruchtgebruik of de uitkeering is ingesteld.

Indien de aangever niet of niet volledig in staat is om aangifte van de met vruchtgebruik belaste zaken te doen, vermeldt hij zulks in de aangifte. In dat geval is de vruchtgebruiker tot die aangifte verplicht binnen eene maand na vordering daartoe door den Ontvanger. Bij gebreke van daaraan te voldoen is artikel 42 toepasselijk en de vruchtgebruiker voor de verschuldigde successiebelasting, verhoogingen en boeten aansprakelijk. Naar de door den vruchtgebruiker ingeleverde aangifte wordt de belasting berekend; indien blijkt, dat ten nadeele van den schuldenaar der belasting eene onjuiste aangifte is gedaan, heeft deze recht op teruggave.

Bij de aangifte, waarin voor de toepassing dezer verordening de ouderdom moet worden opgegeven van personen, van wier leven een vruchtgebruik of eene periodieke uitkeering afhankelijk is, wordt, op straffe van weigering der aangifte, hunne geboorteakte overgelegd of, indien dit niet mogelijk is, eene akte van bekendheid, opgemaakt op de wijze, voorgeschreven bij de beide eerste leden van artikel 121 van het Burgerlijk Wetboek, of, wanneer de personen buiten de Kolonie wonen en geboren zijn, door de daartoe bevoegde openbare macht.

Artikel 28.

Bij alle aangiften voor de successiebelasting, door erfgenamen te doen, wordt opgegeven of de overledene al dan niet eenige goederen als bezwaarde erfgenaam of legataris of in vruchtgebruik bezat, en zoo ja, waarin zij bestaan, door wien en bij welken titel de erfstelling over de hand of het vruchtgebruik is ingesteld, aan wien de goederen moeten worden uitgekeerd, wie tot het genot van den eigendom is gekomen of op wien het vruchtgebruik bij opvolging is overgegaan.

Gelijke opgaven worden vereischt ten aanzien van

het al dan niet bezitten, het vervallen of overgaan van periodieke uitkeeringen.

Indien eenige opgave, als in dit artikel bedoeld, is verzuimd of onjuist gedaan, is iedere aangever hoofdelijk aansprakelijk voor de belasting en de boete terzake verschuldigd. Alleen de belasting kan hij van de verkrijgers terugvorderen.

Artikel 29.

Iedere legataris van een ingezetene der Kolonie en iedere verkrijger tengevolge van vrijgevigheid van een ingezetene der Kolonie door diens overlijden is verplicht aangifte te doen van zijne verkrijging ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar de overledene zijne laatste woonplaats had. Op deze aangifte is artikel 27, voorzooveel het onderwerp dezer aangifte betreft, van toepassing.

Op gelijke wijze is iedere verkrijger onder de levenden tengevolge van vrijgevigheid van een ingezetene der Kolonie verplicht aangifte van zijne verkrijging te doen ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar de schenker zijne woonplaats had.

Artikel 30.

Voor de overgangsbelasting moet door iederen erfgenaam, legataris of anderen verkrijger aangifte van zijne verkrijging worden gedaan ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar de onroerende zaken gelegen of gevestigd zijn.

Op deze aangifte is artikel 27, voorzooveel het onderwerp dezer aangifte betreft, van toepassing.

Artike 31.

Op dezelfde wijze als bij de artikelen 27, 29 en 30 bepaald, zijn tot aangiften van hunne verkrijgingen gehouden:

1. zij, die als legataris of bevoordeelde onder de levenden een vruchtgebruik of periodieke uitkeering bij opvolging verkrijgen.

2. de verwachters bij een erfstelling of legaat over de hand, op wie een fidei-commis overgaat.

De aangifte geschiedt ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar de instelling van het vruchtgebruik, de periodieke uitkeering of de instelling over de hand is of had moeten zijn aangegeven, behalve wat fidei-commissen betreft, welke dagteekenen van vóór de invoering der thans in de Kolonie geldende wetboeken, in welke gevallen de aangifte geschiedt ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar de bezwaarde zijne laatste woonplaats had.

Artikel 32.

In het geval, bedoeld bij artikel 14, tweede lid, is hij, die de stichting in het leven roept, verplicht op de wijze, als bij de vorige artikelen bepaald, aangifte te doen ten kantore op het eiland, waar hij woont of, zoo hij geen ingezetene der Kolonie is, waar de onroerende zaken gelegen of gevestigd zijn.

Artikel 33.

Erfgenamen en legatarissen van denzelfden overledene, of gezamenlijke verkrijgers bij of na overlijden, of onder de levenden krachtens denzelfden titel, kunnen gezamenlijk aangifte doen bij een door hen allen onderteekend stuk.

Hetzelfde is toepasselijk op de aangifte voor de overgangsbelasting ten opzichte van gezamenlijke verkrijgers.

Er kan geene aangifte bij hetzelfde stuk geschieden van verkrijgingen van meer dan één overledene of schenker.

Artikel 34.

Onverminderd de verplichting tot aangifte is elke verkrijger op vordering van den Ontvanger of Inspecteur verplicht ter zake van zijne verkrijging of anderer verkrijgingen krachtens denzelfden titel alle zoodanige inlichtingen te verstrekken en akten, boeken, papieren of andere bewijsstukken te vertoonen als de Ontvanger of de Inspecteur voor de uitvoering dezer verordening noodig acht.

Bij nalatigheid om daaraan binnen een door den Ontvanger of Inspecteur te stellen termijn te voldoen, wordt tegen den nalatige een dwangschrift uitgevaardigd op dezelfde wijze en ten zelfden einde als bij artikel 42 bepaald.

Artikel 35.

Uitvoerders van uiterste wilsbeschikkingen, die hunne woonplaats binnen de Kolonie hebben, zijn op dezelfde wijze als erfgenamen, legatarissen en andere verkrijgers bij het overlijden tot het doen van aangifte bevoegd. Wanneer zij van deze bevoegdheid hebben gebruik gemaakt, zijn zij op gelijke wijze als genoemde personen tot vervulling van alle aan deze bij deze verordening opgelegde verplichtingen gehouden.

In de gevallen, bij de artikelen 1034 en 1038 van het Burgerlijk Wetboek voorzien, hebben de erfgenamen en de uitvoerders der uiterste wilsbeschikkingen, met betrekking tot de successie- en overgangsbelasting, dezelfde rechten onder dezelfde voorwaarden, als bij die artikelen ten opzichte van de legaten zijn toegekend en gesteld.

Artikel 36.

De Ontvanger is bevoegd om binnen een jaar, nadat door den uitvoerder van den uitersten wil aangifte voor de successie- of overgangsbelasting is gedaan, van de erfgenamen of legatarissen van den overledene of van één of meer hunner aangifte te vorderen.

Die vordering geschiedt bij deurwaarders-exploot. Is de aangifte niet binnen twee maanden na de beteekening van het exploot ingediend, dan wordt tegen den nalatige een dwangschrift uitgevaardigd tot betaling eener daarbij uit te drukken som, op gelijke wijze en ten zelfden einde als bij artikel 42 is bepaald.

Is volgens de aangifte van de erfgenamen en legatarissen meer recht verschuldigd dan volgens die van den uitvoerder van den uitersten wil, dan strekt het op de laatstgemelde aangifte verschuldigde of betaalde recht in mindering van dat, hetwelk volgens de aangiften van de erfgenamen en legatarissen is verschuldigd.

Artikel 37.

Zij, die zaken of waarden onder zich hebben met de opdracht om die bij het overlijden van een ingezetene der Kolonie niet in den boedel te brengen, zijn verplicht eene schriftelijke, onderteekende aangifte in te leveren, behelzende: den naam en de voornamen van den overleden bewaargever of den overleden echtgenoot van den bewaargever, met wien hij in algeheele gemeenschap was gehuwd, diens laatste woonplaats, eene specifieke omschrijving van de zaken of waarden, den titel waaronder zij de zaken of waarden onder zich hadden en eene nauwkeurige aanwijzing van de bestemming der zaken of waarden. Deze aangifte moet worden ingeleverd ten kantore op het eiland, waar de overledene zijne laatste woonplaats had, binnen den termijn van ééne maand na aanmaning bij deurwaardersexploot en in ieder geval vóórdat de tot de aangifte verplichten de zaken of waarden uit handen geven of op eenige andere wijze aan de opdracht gevolg geven.

De Ontvanger is bevoegd den inhoud dezer aangifte aan de erfgenamen van den overledene en aan den executeur-testamentair, zoo deze aangifte gedaan heeft, mede te deelen; zoomede aan legatarissen en andere verkrijgers, voorzoover zij belanghebbenden daarbij zijn.

Bij niet-inlevering der aangifte binnen den gemelden termijn en bij onvolledigheid of onnauwkeurigheid der aangifte zijn zij, die tot het inleveren verplicht zijn, hoofdelijk aansprakelijk, zoowel voor de belasting als voor de boeten, die terzake van de hiervoor bedoelde zaken of waarden verschuldigd zullen zijn. Zij verbeuren bovendien eene boete, gelijkstaande met het bedrag van de verschuldigde belasting, doch van ten minste honderd gulden.

De vorderingen, waartoe dit artikel aanleiding geeft, worden ingesteld op de wijze, bepaald bij de artikelen 42 en 51 dezer verordening.

Artikel 38.

Het aanvaarden eener nalatenschap onder het voorrecht van boedelbeschrijving of het voorbehouden recht van beraad ontheft niet van de verplichting tot het doen van aangifte, op de wijze en binnen den termijn, bij deze verordening voorgeschreven.

De vervulling der verplichtingen, uit deze verordening voortvloeiende, wordt niet beschouwd als eene daad van aanvaarding.

De aangifte, gedaan door den erfgenaam of legataris, die vervolgens verwerpt, vervalt.

De kosten van vervolging tegen erfgenamen of legatarissen, ingesteld vóórdat zij verwierpen, blijven te hunnen laste, indien de vervolging alleen uit hoofde van de verwerping is gestaakt.

Artikel 39.

Eene aangifte kan geschieden krachtens eene schriftelijke, aan de aangifte gehechte volmacht.

Artikel 40.

In iedere aangifte wordt éène woonplaats gekozen in de hoofdplaats van het eiland, waar die aangifte wordt gedaan. Zij geldt voor alle rechtsvorderingen en vervolgingen, krachtens deze verordening in te stellen tegen de erfgenamen, legatarissen en andere verkrijgers, of tegen degenen die tot de vervulling der aan deze opgelegde verplichtingen gehouden zijn.

Zij, die voor de overgangsbelasting geene aangifte gedaan of geene woonplaats gekozen hebben, worden geacht hunne woonplaats te hebben ter laatste woonplaats van den overledene of van den schenker ten tijde der schenking, gedurende één jaar na het overlijden of de schenking; na dien tijd ten parkette van den Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het kantongerecht op het eiland, waar de overledene zijne laatste woonplaats, of de schenker tijdens de schenking zijn woonplaats had.

Zij, die voor de overgangsbelasting geene aangifte gedaan of geene woonplaats gekozen hebben, worden geacht hunne woonplaats te hebben ten parkette gemeld op het eiland, waar de aangifte volgens artikel 30 moest geschieden.

Van alle exploiten, gedaan aan personen, die hetzelfde domicilie hebben, wordt slechts ééne kopij gelaten.

Artikel 41.

Voor aangiften van verkrijgingen door het overlijden is de termijn van aangifte drie maanden, te rekenen van den dag van het overlijden zoo dit binnen de Kolonie, zes maanden zoo het buiten de Kolonie is voorgevallen. De Inspecteur der belastingen kan in bijzondere gevallen op verzoek den termijn van aangifte verlengen.

Indien zwangerschap oorzaak is, dat onzekerheid bestaat omtrent de persoon des erfgenaams of legataris of de heffing der belasting, gaat de termijn in van den dag der bevalling of, indien de vrouw vroeger mocht overlijden, van den dag van haar overlijden of, indien geen van beiden op den driehonderdsten dag na den dood des erflaters

mocht hebben plaats gehad, alsdan van den eersten daarop volgenden dag.

Ingeval de nalatenschap volgens de wet als onbeheerd wordt beschouwd of indien tengevolge van de vervulling eener voorwaarde, van verwerping of van den bij artikel 2 n°. 2 bedoelden afstand geërfd of verkregen wordt, gaat de termijn in van den dag der benoeming van den curator, der vervulling van de voorwaarde, der verwerping of van den afstand.

Voor andere verkrijgingen dan door overlijden is de termijn van aangifte drie maanden, ingaande met den dag der rechtshandeling, waaruit de vermogensvermeerdering voortspruit en in geval van artikel 14, tweede lid, drie maanden, ingaande met de dagteekening der akte, waarbij de stichting is in het leven geroepen. Ten aanzien van voorwaardelijke verkrijgingen is het bepaalde bij het vorige lid toepasselijk.

Artikel 42.

Indien eene aangifte niet binnen den termijn en ten kantore, bij deze verordening bepaald, is ingediend, zendt de Ontvanger den nalatige eene waarschuwing om binnen acht dagen aan zijne verplichting te voldoen; voor verkrijgingen van een overledene kan de waarschuwing worden gezonden aan „de gezamenlijke verkrijgers van ......" aan het domicilie volgens artikel 40. Indien aan de waarschuwing niet wordt voldaan, wordt tegen den nalatige een dwangschrift uitgevaardigd tot betaling eener daarbij uit te drukken som, behoudens vermeerdering of vermindering volgens latere regeling, voor belasting en boete.

Het bedrag van de verschuldigde belasting wordt, na de beteekening van het dwangschrift, met *een vierde* daarvan, als boete, verhoogd. Ingeval geen belasting verschuldigd is, wordt voor iedere ingegane week verzuim na de beteekening van het dwangschrift door iederen nalatige eene boete verbeurd van *vijf* gulden.

Artikel 43.

De aangiften, waarin de goederen niet overeenkomstig het voorschrift dezer verordening zijn aangewezen, of waarin ontbreekt de ontkennende opgave volgens artikel 28, of waarin niet al de opgaven voorkomen welke voor de berekening van de belasting worden vereischt, worden geweigerd, met schriftelijke aanwijzing van hetgeen aan de aangifte ontbreekt.

Artikel 44.

Het is den ambtenaar, zoowel dengene ten wiens kantore eene aangifte en bijlagen worden ingeleverd, als dengene, die daarvan in zijne ambtsbetrekking kennis neemt, verboden, van die stukken inzage, afschriften of uittreksels te geven, of daaruit iets mede te deelen anders dan aan de aangevers en hunne rechtverkrijgenden, behoudens de bepalingen van artikel 37 en van dit artikel.

Aangiften van legatarissen of andere verkrijgers mogen aan de erfgenamen medegedeeld worden; die van erfgenamen aan legatarissen en andere verkrijgers, voorzooveel hunne verkrijgingen betreft.

In alle andere gevallen wordt daartoe een bevelschrift vereischt van den Kantonrechter van het eiland, waar de aangifte is gedaan. Door een dergelijk bevelschrift wordt de verplichting tot geheimhouding opgeheven.

Behalve de kosten van het zegel, is *vijftig* cents verschuldigd voor elke beschreven bladzijde, houdende 27 regels, elk van 12 lettergrepen door elkander, en gedeeltelijk beschreven bladzijden voor vol gerekend.

Op het uittreksel of afschrift wordt voor het genoten salaris gekweten.

Bij het verleenen van inzage is *vijftig* cents verschuldigd.

Het is aan ieder verboden, om den inhoud van aangiften, bijlagen en vertoonde stukken, die uithoofde van zijn tegen-

woordig of vroeger ambt te zijner kennis is gekomen, verder bekend te maken dan voor de uitoefening van zijn ambt wordt gevorderd, behoudens het bepaalde bij de drie eerste leden van dit artikel.

Hij, die opzettelijk de bij dit artikel opgelegde geheimhouding schendt, wordt gestraft met gevangenisstraf van een tot zes maanden en geldboete van vijftig tot tweehonderd en vijftig gulden, tezamen of afzonderlijk.

Hij, aan wiens schuld schending van die geheimhouding te wijten is, wordt gestraft met gevangenisstraf van een tot zes weken en geldboete van vijf en twintig tot honderd gulden, tezamen afzonderlijk.

Geene vervolging wordt ingesteld dan op klachte van hem, ten aanzien van wien de geheimhouding is geschonden.

Artikel 45.

Iedere aangever is verplicht om binnen eene maand na inlevering eener aangifte voor de successiebelasting voor den Kantonrechter van het eiland, waar de inlevering is geschied, de deugdelijkheid zijner aangifte te bevestigen door het afleggen van den navolgenden eed of verklaring:

a. voor eene aangifte als erfgenaam:

„Ik zweer (verklaar), dat ik bij de door mij gedane aangifte van de verkrijging bij erfenis en legaat van ...... gewoond hebbende te... en overleden te... den... naar mijn beste weten alles heb aangegeven, wat volgens de verordening op de successiebelasting aangegeven moest worden en dat ik geene niet vóór het overlijden bestaande schulden en geene niet bestaande lasten heb opgegeven."

„Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig (dat verklaar ik)".

b. voor eene aangifte, gedaan door een legataris of anderen verkrijger door overlijden:

„Ik zweer (verklaar), dat de door mij gedane aangifte van de verkrijging door het overlijden van ...... krachtens... (hier te vermelden den titel van verkrijging), naar mijn beste weten overeenkomstig de verordening op de successiebelasting is gedaan."

„Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig (dat verklaar ik)".

c. voor eene aangifte, gedaan door een verkrijger onder de levenden:

„Ik zweer (verklaar), dat de door mij op den... gedane aangifte van de verkrijging bij schenking van ...... krachtens... (hier te vermelden den titel, zoo er een is) naar mijn beste weten overeenkomstig de verordening op de successiebelasting is gedaan."

„Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig (dat verklaar ik)".

Het afleggen van een valschen eed of valsche verklaring wordt gestraft overeenkomstig artikel 311 van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 46.

Indien twee of meer erfgenamen in de rechte nederdalende lijn, overeenkomstig artikel 33, bij hetzelfde stuk in persoon of door gemachtigden, aangifte hebben gedaan, behoeft de eed slechts te worden afgelegd door één hunner, daartoe door den Ontvanger binnen acht dagen schriftelijk aan te wijzen. Voor de toepassing dezer bepaling wordt met deze erfgenamen gelijkgesteld de echtgenoot, die van den vooroverleden echtgenoot erft, terwijl kind of kinderen uit hun huwelijk of afstammelingen daarvan aanwezig zijn.

In alle andere gevallen, waarin door twee of meer verkrijgers, in persoon of door gemachtigden, overeenkomstig artikel 33, of door bestuurders van een rechtspersoon, gezamenlijk aangifte is gedaan, kan de Ontvanger toelaten, dat de eed slechts wordt gedaan door een hunner, op voorschreven wijze door den Ontvanger aan te wijzen.

Geene aanwijzing volgens dit artikel kan geschieden van

een aangever, die volgens artikel 47 van het afleggen van den eed is vrijgesteld.

Indien geene aanwijzing is geschied of de aangewezene vóór het afleggen van den eed is overleden, zijn alle aangevers tot het afleggen van den eed verplicht.

Artikel 47.

Geen eed wordt afgelegd door:

1°. den aangever, van wiens verkrijging in de rechte nederdalende lijn het actief volgens aangifte geen f 1000 te boven gaat; hetzelfde is toepasselijk op den echtgenoot, in het eerste lid van artikel 46 bedoeld.

Het hier bepaalde is niet toepasselijk, wanneer, tengevolge van verwerping door anderen dan de bovengenoemden, wordt verkregen in de rechte nederdalende lijn of door den bedoelden echtgenoot.

2°. den aangever, van wiens verkrijging in alle andere gevallen dan sub 1 gemeld het actief volgens aangifte geen f 100 te boven gaat;

3°. verkrijgers van periodieke uitkeering;

4°. verkrijgers, die aangifte voor de overgangsbelasting hebben gedaan;

5°. het Gouvernement.

Indien in deze gevallen de aangifte door een executeur is geschied, zijn de vrijstellingen van den eed ook ten aanzien van hem toepasselijk.

Artikel 48.

Indien eene aangifte door een gemachtigde is gedaan, wordt de eed afgelegd door dengene, namens wien de aangifte is gedaan.

Ingeval van ziekte, afwezigheid buiten de Kolonie of andere wettige reden van verhindering, kan de eed met vergunning van den Inspecteur krachtens eene bijzondere volmacht worden afgelegd door den Kantonrechter ter keuze van den lasthebber.

Artikel 49.

De eed wordt kosteloos afgelegd. Het proces-verbaal van eedsaflegging is vrij van zegel en wordt in duplo opgemaakt. Een der duplicaten wordt door den Griffier toegezonden aan den Ontvanger, ten wiens kantore de aangifte is gedaan.

Artikel 50.

Wanneer de eed niet binnen den bepaalden termijn is afgelegd, wordt de nalatige gestraft met eene boete van vijf en twintig gulden voor elke ingegane week verzuim.

Artikel 51.

Wanneer blijkt, dat eene aangifte ten nadeele van de Koloniale kas onvolledig, onjuist of te laag is gedaan, wordt met uitzondering van de gevallen bij artikel 53 bedoeld, tegen hen, die daarvan geene nadere aangifte hebben gedaan, door den Ontvanger een dwangschrift uitgevaardigd tot betaling eener daarbij uit te drukken som op gelijke wijze en ten zelfden einde als bij artikel 42 bepaald, behalve dat de verhooging der belasting wordt gesteld op een bedrag, gelijk aan de verschuldigde belasting.

Het dwangschrift wordt niet uitgevaardigd dan nadat eene maand te rekenen van den laatsten dag van den termijn van aangifte is verloopen.

De belanghebbenden worden van de boeten ontheven, zoo zij van hunne onschuld doen blijken.

Artikel 52.

Indien met betrekking tot eene aangifte, die volgens artikel 47 nos. 1 en 2 niet aan beëediging is onderworpen, na verloop van den termijn tot aangifte een gegrond vermoeden bestaat, dat eene verzwijging, eene verkeerde of te lage aangifte als bij artikel 51 bedoeld heeft plaats gehad, kan de verplichting tot beëediging der aangifte door den Kantonrechter van het eiland, waar zij is ingediend, aan de aangevers worden opgelegd.

Daartoe wordt door den Ontvanger een met redenen omkleed verzoekschrift ingediend. Een afschrift daarvan wordt, met dagvaarding voor den Kantonrechter, aan de aangevers beteekend.

De eed of verklaring, bevolen zijnde, moet worden gedaan binnen eene maand na den dag, waarop het bevel des Kantonrechters aan de aangevers is beteekend, en zijn verder de artikelen 45, 46, 48, 49 en 50 van toepassing.

Indien verzwijging, verkeerde of te lage aangifte blijkt te hebben plaats gehad, komen de kosten ten laste van de aangevers en wordt de verschuldigde belasting met een gelijk bedrag als boete verhoogd.

Artikel 53.

Wanneer binnen de Kolonie gelegen of gevestigde onroerende zaken, aandeelen waarvan verhandelbare bewijzen bestaan en andere effecten, hypothecaire schuldvorderingen of schepen met toebehooren, bij eene aangifte niet overeenkomstig hunne werkelijke waarde schijnen te zijn aangegeven, is de Ontvanger bevoegd eene waardeering door deskundigen te vorderen.

De vordering geschiedt bij exploit, houdende vermelding der som, waarop de Ontvanger het goed waardeert, het bedrag hetwelk voor belasting schuldig wordt geacht, en dagvaarding voor den Kantonrechter van het eiland, waar de overledene zijne laatste woonplaats had of de schenker zijne woonplaats had, of, wanneer het onroerende zaken betreft, waar de te waardeeren zaak gelegen of gevestigd is, ten einde zich omtrent de keuze van drie deskundigen te verstaan, of, bij gebreke daarvan, deze door den rechter ambtshalve te hooren benoemen.

Artikel 225, eerste en tweede lid, artikelen 226 tot 230, artikel 231, tweede lid, artikel 232, eerste lid, artikelen 233 en 234 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering zijn in dezen toepasselijk.

De deskundigen maken van hunne bevinding een gedagteekend en onderteekend proces-verbaal op, vermeldende de verschillende door hen aan het goed toegekende waarden, zonder opgave van ieders persoonlijk gevoelen.

Indien twee deskundigen het eens zijn, wordt hunne waardeering, indien zij allen verschillen, een derde gedeelte van het gezamenlijk bedrag voor de waarde gehouden.

Wanneer de aldus aan het goed toegekende waarde de aangegeven waarde met een achtste daarvan of meer overtreft, is, behalve de hoogere belasting, eene gelijkstaande som als boete verschuldigd. In dat geval komen de kosten der waardeering ten laste der aangevers, anders ten laste van de Administratie.

In elk geval wordt de belasting betaald over het bedrag, waarmede de waarde, door de deskundigen bepaald, de aangegeven waarde overtreft; daarentegen wordt teruggegeven de belasting betaald over het bedrag, met hetwelk de aangegeven waarde die, welke door de deskundigen is bepaald, te boven gaat.

Artikel 54.

Eene boete van *een vierde* van de belasting is verbeurd ingeval, na de beteekening van het exploit, de aangegeven waarde bij nadere aangifte vrijwillig wordt verhoogd, onverschillig of de verhooging meer of minder dan een achtste der aangegeven waarde beloopt, en mits tegelijk met de boete de tot dat tijdstip door de Administratie gemaakte kosten worden betaald.

Artikel 55.

De belanghebbenden kunnen de aan te geven waarde der in het eerste lid van artikel 53 vermelde zaken, te hunnen koste, door deskundigen doen vaststellen.

De vordering daartoe wordt gedaan bij exploit, met dagvaarding van den Ontvanger voor den Kantonrechter bij het tweede lid van artikel 55 aangewezen en ten einde als daarin is omschreven.

Het derde, vierde en vijfde lid van artikel 53 zijn hierbij van toepassing.

De waarde, volgens de schatting der deskundigen aan de zaak toe te kennen, wordt aangegeven en strekt ten grondslag voor de berekening der belasting.

HOOFDSTUK IV.

BEDRAG DER BELASTING.

Artikel 56.

Van de *successiebelasting* is vrijgesteld:

1°. hetgeen door het Gouvernement wordt verkregen;

2°. al wat in vruchtgebruik of bij wijze van periodieke uitkeering wordt verkregen, zoo de verkrijger of ander persoon van wiens leven het genot afhangt sterft, vóórdat des verkrijgers genot *zes* maanden heeft geduurd. Ingeval van later overlijden wordt vrijstelling verleend voor dat gedeelte van de belasting, hetwelk het voordeel door den verkrijger, blijkens daarvan overgelegde bewijzen genoten, te boven gaat;

3°. de waarde der onroerende zaken, over welke in Nederland of zijne andere koloniën of overzeesche bezittingen de belasting op den overgang bij overlijden wordt bewezen te zijn betaald geworden, doch alleen voorzoover die in het actief voorkomende waarde, naar evenredigheid, in het zuiver saldo is begrepen;

Ingeval het onder n°. 2 bedoelde overlijden plaats heeft of de onder dat nommer en onder n°. 3 bedoelde bewijzen geleverd worden na de betaling van de belasting, geschiedt teruggave, wanneer deze wordt gevraagd binnen den termijn, voor de verjaring bepaald.

4°. schenkingen van roerende lichamelijke zaken tot persoonlijk gebruik van den begiftigde, mits tot geen hoogere waarde dan f 500, aan bloedverwanten in de rechte nederdalende lijn en dan f 100 in alle andere gevallen.

Van de *overgangsbelasting* is vrijgesteld hetgeen door het Gouvernement wordt verkregen.

Artikel 57.

Voor de heffing der successie- en overgangsbelastingen strekt de aangifte der verkrijgers tot grondslag, behoudens de toepassing der artikelen 36, 37, 42, 43, 51, 52 en 53.

Artikel 58.

De successiebelasting wordt geheven naar de bloedverwantschap of betrekking van huwelijk tusschen den verkrijger en dengene, van wien of door wiens vrijgevigheid is verkregen, of volgens deze verordening geacht wordt te zijn verkregen.

Voor de toepassing dezer verordening is in de gevallen van artikel 2, n°s 1 en 2 degene, van wien wordt verkregen, de overleden echtgenoot.

Artikel 59.

Bij verkrijging, anders dan als erfgenaam ab intestato, wordt indien tusschen den verkrijger en dengene, van wien of door

wiens vrijgevigheid verkregen wordt, de betrekking van huwelijk en tevens die van bloedverwantschap of wel meer dan eene betrekking van bloedverwantschap bestaat, het voor den belastingschuldige gunstigste tarief toegepast.

Artikel 60.

Voor de berekening der successiebelasting wordt het bedrag der vermogensvermeerdering, dat tot grondslag der heffing moet strekken, vooraf verminderd: voor bloedverwanten in de rechte nederdalende lijn en voor den daarmede in artikel 46, eerste lid gelijkgestelden echtgenoot met f 1000; in alle andere gevallen met f 100; met dien verstande, dat bij opvolgende schenkingen, door en aan denzelfden persoon gedaan, op de tweede en volgende schenkingen deze vermindering slechts wordt toegepast, voorzoover dit niet reeds bij vroegere schenkingen is geschied.

Het bedrag wordt verder naar beneden afgerond tot een veelvoud van tien gulden.

Bij de berekening van het belastingbedrag wordt een halve cent of minder niet, meer dan een halve cent voor een cent gerekend.

Artikel 61.

De *successiebelasting* wordt geheven naar een opklimmend tarief volgens de volgende tabel:

BIJ VERKRIJGING ALS:	WANNEER DE VERMOGENSVERMEERDERING BEDRAAGT: f 2000 of minder.	Volgende f 2000.	Volgende f 4000.	Volgende f 8000.	Volgende f 16000.	Volgende f 32000.	Volgende f 64000.	Volgende f 128000.	Volgende f 256000.	Volgende f 512000.	Over het meerdere.
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
bloedverwant in de rechte nederdalende lijn of de in Art. 46 bedoelde echtgenoot . . .	1	1,1	1,2	1,3	1,4	1,5	1,6	1,7	1,8	1,9	2
bloedverwant in de rechte opgaande lijn	3	3,3	3,6	3,9	4,2	4,5	4,8	5,1	5,4	5,7	6
echtgenoot, niet hiervóór bedoeld	4	4,4	4,8	5,2	5,6	6	6,4	6,8	7,2	7,6	8
broeder of zuster	4	4,4	4,8	5,2	5,6	6	6,4	6,8	7,2	7,6	8
broeders- of zusterskind of kleinkind	6	6,6	7,2	7,8	8,4	9	9,6	10,2	10,8	11,4	12
in alle andere gevallen . . .	8	8,8	9,6	10,4	11,2	12	12,8	13,6	14,4	15,2	16

Artikel 62.

Indien in het geval van verwerping, hetzij door den verkrijger, hetzij door diens rechtverkregenhebbenden, of van

afstand als bij artikel 2 n°. 2 bedoeld, minder successiebelasting zoude schuldig zijn dan zonder verwerping of afstand, wordt wegens de verkrijging het belastingbedrag geheven, dat verschuldigd zoude geweest zijn, indien geenerlei verwerping of geen afstand had plaats gehad.

Artikel 63.

Gewettigde kinderen worden, voor de toepassing dezer verordening, beschouwd als uit het huwelijk te zijn geboren.

Wettelijk erkende natuurlijke kinderen worden met wettige gelijkgesteld, mits de bewijzen der erkenning bij de aangifte worden overgelegd.

Artikel 64.

Wanneer bij eene aangifte door den aangever wordt verklaard, dat er onzekerheid bestaat omtrent de bloedverwantschap of omtrent den persoon, die erft of verkrijgt, wordt naar de onderscheidingen der in artikel 61 voorkomende tabel het hoogste percentage, dat in verband met de betrekkingen van huwelijk of bloedverwantschap schuldig zoude kunnen zijn, geheven; behoudens teruggave van hetgeen naderhand blijkt te veel betaald te zijn, zoo deze teruggave wordt gevraagd binnen den termijn voor de verjaring bepaald, of, ingeval van rechtsgedingen over de erfenis of de verkrijging, binnen een jaar na het eindvonnis.

Artikel 65.

De *overgangsbelasting* bedraagt acht ten honderd.

HOOFDSTUK V.

BELASTINGSCHULD, AANSPRAKELIJKHEID, BETALING, TERUGGAVE EN VERJARING.

Artikel 66.

De successie- en overgangsbelastingen zijn verschuldigd door iederen verkrijger voor hetgeen door hem wordt verkregen, voorzoover daaromtrent geene andere bepalingen bij testament of overeenkomst zijn gemaakt.

Artikel 67.

Wanneer roerende zaken, inschrijvingen op de Grootboeken der Nationale Schuld uitgezonderd, als erfgenaam of legataris van een ingezetene der Kolonie onder den last van vruchtgebruik worden verkregen en de vruchtgebruiker door den insteller is ontheven van het stellen van zekerheid, is hij, die den eigendom dier goederen heeft geërfd of verkregen, niettemin bevoegd om na de betaling van de wegens deze verkrijging verschuldigde successiebelasting te vorderen, dat de vruchtgebruiker binnen eene maand ten zijnen behoeve voldoende zekerheid stelle als bij artikel 811 van het Burgerlijk Wetboek bedoeld, ten beloope van het bedrag der betaalde belasting; tenzij de vruchtgebruiker dit bedrag binnen eene maand na de aangifte der verkrijging tegen hoogstens vier ten honderd 's jaars heeft voorgeschoten met opeischbaarheid bij het einde van het vruchtgebruik. Bij gebreke van een of ander zijn de artikelen 813—819 van het Burgerlijk Wetboek ten deze toepasselijk.

De belasting van gelegateerde periodieke uitkeeringen wordt voorgeschoten door hem, die met de uitkeering is belast en bij iederen termijn van betaling, naar evenredigheid van het getal, waarmede de uitkeering overeenkomstig artikel 23, letter *d* is vermenigvuldigd, gekort, met bijrekening van een interest van vier ten honderd, alles tenzij andere beschikkingen zijn gemaakt.

Artikel 68.

Voor de betaling der successiebelasting zijn tegenover de Administratie aansprakelijk:

1°. elke erfgenaam, legataris of andere verkrijger voor de belasting wegens zijne verkrijging verschuldigd en elke erfgenaam tevens ten beloope van zijne verkrijging voor de belasting bij het overlijden door de mede-erfgenamen en legatarissen verschuldigd.
De aansprakelijkheid van legatarissen en andere verkrijgers is hoofdelijk voor hetgeen voor hen gezamenlijk wordt verkregen.

2°. de erfgenamen hoofdelijk:
a. voor de belasting, bij het overlijden van den erflater verschuldigd door de erfgenamen en legatarissen, die niet hunne woonplaats in de Kolonie hebben. Zij hebben op de door laatstgenoemden verkregen zaken voorrecht, onmiddellijk rang nemende na dat der Administratie, bij artikel 75 bepaald en op den voet van dat artikel;
b. voor de belasting, bij het overlijden verschuldigd in de gevallen bedoeld bij artikel 64.

Ingeval van schenking is tegenover de Administratie de schenker met den bevoordeelde hoofdelijk voor de betaling der successiebelasting aansprakelijk.

Artikel 69.

Voor de betaling der overgangsbelasting zijn tegenover de Administratie aansprakelijk de verkrijgers, elk voor de belasting wegens zijne verkrijging verschuldigd en, bij gezamenlijke verkrijging, alle verkrijgers hoofdelijk.

Artikel 70.

In het geval bedoeld bij artikel 14, tweede lid is de stichter voor de verschuldigde successie- of overgangsbelasting tegenover de Administratie aansprakelijk.

Artikel 71.

In alle niet uitdrukkelijk genoemde gevallen zijn tegenover de Administratie de schuldenaren aansprakelijk en gezamenlijke legatarissen of andere gezamenlijke verkrijgers hoofdelijk.

Artikel 72.

De aansprakelijkheid, bij de artikelen 68—71 bepaald, strekt zich uit tot de verhoogingen der belasting en de boeten, met uitzondering van boeten wegens te late betaling of beëediging door anderen verschuldigd.

Artikel 73.

De successie- en overgangsbelastingen, de verhoogingen en boeten moeten worden betaald, zooals zij door den Ontvanger zijn berekend.
De betaling moet geschieden binnen eene maand na de aangifte, op verbeurte eener boete ten beloope van een tiende gedeelte der verschuldigde belasting.
Eene opgave van het verschuldigde wordt door den Ontvanger binnen veertien dagen na de aangifte gezonden aan de woonplaats, bij artikel 40 bedoeld.

Artikel 74.

De Inspecteur der belastingen kan in bijzondere gevallen den termijn van betaling verlengen.
Ingeval van verlenging der termijnen van aangifte of betaling, is interest van het bedrag der belasting verschul-

digd, tegen *vier* ten honderd in het jaar, te rekenen van den dag, waarop de betaling volgens de verordening had moeten geschieden, tot dien waarop zij plaats heeft.

Artikel 75.

De Koloniale kas heeft, te rekenen van elke aan successiebelasting onderworpen verkrijging, voor de successiebelasting, de verhoogingen en boeten een zakelijk voorrecht op alle verkregen roerende en onroerende zaken, onmiddellijk rang nemende na alle op dat oogenblik bestaande voorrechten, pand en hypotheek.

Dat voorrecht vervalt met twee jaren na den dag der verkrijging, ten ware binnen dien termijn vervolgingen mochten zijn aangevangen, en in dit laatste geval met twee jaren na de beteekening der laatste akte.

De Koloniale kas heeft voor de overgangsbelasting, de verhoogingen en boete, op denzelfden voet als bij het eerste lid bepaald, voorrecht op de zaken, voor welker overgang de belasting verschuldigd is.

Indien door den Inspecteur der belastingen verlenging van den termijn van aangifte of van betaling is verleend, wordt de duur van het hier bepaalde voorrecht van rechtswege met den tijd van het uitstel verlengd.

Artikel 76.

De Administratie is bevoegd om overeenkomstig de artikelen 673—703 en 710—716 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voor de successie- en overgangsbelastingen beslag of arrest te leggen. De eisch tot vanwaardeverklaring van zoodanig beslag of arrest behoeft niet te worden ingesteld, voordat eene maand na den termijn tot aangifte volgens artikel 41 is verstreken.

Artikel 77.

De verhoogingen en boeten kunnen niet worden verhaald op de erfgenamen van dengene, die ze heeft verbeurd, ten ware deze reeds tot betaling veroordeeld of een dwangschrift tegen hem uitgevaardigd mocht zijn.

Artikel 78.

Geene interesten hoegenaamd worden door of van de belastingschuldigen gevorderd, behalve in het geval bij het tweede lid van artikel 74 voorzien.

Artikel 79.

De toepassing van de in deze verordening bepaalde boeten geschiedt door de Administratie en de invordering daarvan bij dwangschrift, behalve in de gevallen van artikel 44.

Artikel 80.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim in de aangifte of in de nakoming van andere voorschriften dezer verordening, kwijtschelding, vermindering of teruggave van belasting, verhooging van belasting of boete verleenen.

Artikel 81.

Behalve in de gevallen, bij deze verordening voorzien, kan de belasting noch verminderd noch teruggegeven worden dan:

1°. ingeval de verordening niet juist is toegepast;

2°. indien en voorzooverre als het verkregene tengevolge van de vervulling eener aan de verkrijging verbonden voorwaarde, van verwerping, van vernietiging in rechte van een testament of rechtshandeling, of van herroeping of tenietdoening eener schenking, door anderen wordt verkregen of tot anderen terugkeert.

Artikel 82.

Er is verjaring:

1°. indien geene aangifte is gedaan, voor de invordering van de successie- en overgangsbelasting en van de boeten, na *vijf* jaren, te rekenen van den dag, waarop de termijn tot aangifte volgens deze verordening is ingegaan, wanneer het overlijden, de rechtshandeling of het andere feit, dat den termijn doet ingaan, binnen de Kolonie heeft plaats gehad; wanneer een of ander buiten de Kolonie heeft plaats gehad na vijf jaren, te rekenen van den dag der inschrijving der akte van overlijden in de registers van den burgerlijken stand in de Kolonie of van den dag waarop stukken, waaruit het overlijden, de rechtshandeling of het andere feit, dat den termijn doet ingaan, ter kennis zijn gekomen van den ambtenaar, bij wien de aangifte had moeten worden gedaan.

In laatstgemelde gevallen kan evenwel geene vordering worden ingesteld na verloop van *dertig* jaren na het overlijden, de rechtshandeling of de hiervóór bedoelde feiten.

2°. voor de invordering van boeten, wegens te late eedsaflegging verbeurd, na *een* jaar, te rekenen van den dag, waarop de eed is afgelegd.

3°. voor het vorderen van waardeering volgens artikel 53, na *twee* jaren, te rekenen van den dag der aangifte.

4°. voor de invordering of bijvordering van de volgens eene aangifte verschuldigde of te weinig geheven belasting en boeten en voor de vordering tot teruggave van na eene aangifte betaalde belasting en boeten, na *twee* jaren, te rekenen van den dag der aangifte.

Indien de vordering tot betaling of teruggave van eene voorwaarde afhangt, begint de termijn te loopen van den dag, waarop zij is vervuld of ontbreekt.

5°. voor de vorderingen, bedoeld bij de artikelen 51 en 52, na *twee* jaren, te rekenen van den dag, waarop stukken, waaruit het in artikel 51 bedoelde bewijs of het in artikel 52 bedoelde gegrond vermoeden kon worden verkregen, gekomen zijn ter kennis van den ambtenaar, bij wien de aangifte is gedaan.

Indien eene vervolging gedurende een jaar wordt gestaakt, zonderdat zij voor den rechter in aanhangig gemaakt, is de verjaring onherroepelijk verkregen,

In de gevallen van invordering of bijvordering, bij dit artikel bedoeld, worden, indien de Inspecteur verlenging van den termijn van aangifte of betaling heeft verleend, de verjaringstermijnen van rechtswege met den tijd van het uitstel verlengd.

HOOFDSTUK VI.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 83.

De bepalingen van artikel 82 zijn mede toepasselijk op de vorderingen, onder vroegere verordeningen ontstaan, voorzoover daarbij geen bijzondere termijn was bepaald.

Artikel 84.

De bepalingen dezer verordening zijn mede toepasselijk op de overgangen van zaken met vruchtgebruik of periodieke uitkeeringen belast; op erfenissen of verkrijgingen, tengevolge van de vervulling eener voorwaarde; op de verkrijging van vruchtgebruik en periodieke uitkeeringen bij opvolging en op overgang van fidei-commis, onder deze verordening plaats hebbende, al mocht ook de oorspronkelijke insteller of erflater reeds vroeger overleden zijn.

Artikel 85.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den naam van „Successiebelastingverordening 1907".

Artikel 86.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Met dat tijdstip vervalt de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 28), zooals die is gewijzigd bij de verordening dd. 31 Maart 1903 (P.B. n°. 57).

De tegenwoordige verordening is toepasselijk op alle daarbij bedoelde vermogensvermeerderingen, indien het overlijden of de rechthandeling, waaruit de vermogenvermeerdering voortspruit, of de gebeurtenis, waardoor de verplichting tot aangifte ontstaat, op of na dat tijdstip heeft plaats gehad.

Ten aanzien van nalatenschappen, vóór dat tijdstip opengevallen, blijven, behoudens de bepalingen van de artikelen 83 en 84, de vroegere wettelijke regelingen, waaronder de vererving of verkrijging plaats had, van kracht.

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — 14.

Successiebelasting.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

§ 1. De voor de geheele Kolonie thans geldende verordening, houdende bepalingen omtrent het recht van successie en van overgang bij overlijden dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 28), die de verordening van 1830 verving, is in hoofdzaak van denzelfden inhoud als de wet dd. 13 Mei 1859 (Stbl. n°. 36) in het Moederland na de wijzigingen bij die van 28 Mei 1869 (Stbl. n°. 75), behalve dat het recht van overgang van effecten en rentegevende schuldvorderingen (in de rechte lijn 0.34%, in andere gevallen 2.76%) alhier ontbreekt. Ook in de percentages van heffing is verschil; wel zijn zij volgens wet en verordening gelijk, doch in het Moederland werden reeds ten tijde der wet van 1859 en vroeger 38% opcenten geheven, die tot heden zijn bestendigd.

De verordening P.B. 1881 n°. 28, bevat derhalve niet de wijzigingen, in de wet van 1859 aangebracht bij de wetten van 1878, 1885, 1897 en 1898, waarvan wel de belangrijkste is die van 1878, houdende opheffing der vrijstelling van de rechte lijn.

Nu eene herziening van het geheele belastingstelsel was voorgenomen, kwam ook de successiebelasting voor eene ingrijpende herziening in aanmerking.

§ 2. Eene belasting op de erfopvolging vindt men in de meeste landen, reeds in oude tijden, zelfs reeds bij de Romeinen. Men heeft steeds begrepen, dat het oogenblik, waarop iemand een vermogen toevalt, bij uitstek gunstig was, om van hem eene bijdrage in algemeene lasten te vorderen. Dit is in den loop der tijden geschied in zeer verschillende vormen, die verband hielden met de bestaande rechtsorde, doch ook wel wortelden in eene vroegere rechtsorde, die reeds lang voor eene nieuwe had plaats gemaakt. En nog bestaan er tusschen de successiebelastingwetten van verscheidene moderne staten belangrijke principieele verschillen, die slechts historisch te verklaren zijn, hoewel gedurende de laatste eeuw de vooruitgang van de wetenschap der staathuishoudkunde op het gebied van het financiewezen juistere begrippen heeft gebracht. Het is dan ook niet te ontkennen, dat in het algemeen de regeling der successiebelastingen in de laatste halve eeuw bij de wetenschap verre ten achter is gebleven. Er is voornamelijk slechts te wijzen op de nieuwe regeling in Frankrijk van 1901 en de nieuwe Duitsche wet van 1906. Intusschen werd in Engeland nevens de, krachtens wetten van 1796 en 1853, bestaande Legacy and Succession Duties in 1894 (gewd. 1896, 1898) onder den naam van Estate Duty eene sterk progressieve successiebelasting ingevoerd. Verder zijn in Nederland en Oostenrijk nieuwe wetten in bewerking. De hervorming van de successiebelasting is derhalve niet zoozeer in de wetenschap, dan wel in de praktijk een onderwerp van den allerlaatsten tijd.

§ 3. De alleszins afdoende rechtsgrond der successiebelasting is gelegen in de verkrijging eener toevallige vermogensvermeerdering om niet. Deze rechtsgrond verzekert aan haar, volgens de nieuwere theorie van belasting naar draagkracht, eene ruime plaats. Immers niet alleen is eene heffing van een zonder arbeid of eenige opoffering verkregen vermogensvoordeel in het algemeen gerechtvaardigd, doch er is hier ook eene bijzondere draagkracht aanwezig, die tot eene belastingheffing, voor eenmaal slechts en naar die draagkracht af te meten, moet leiden.

Uit den gemelden rechtsgrond vloeien de hoofdbeginselen voort, waarop de belasting moet zijn gegrondvest, zijnde: ten eerste, dat voor geheele vrijstelling in geen enkel geval grond bestaat, in het bijzonder niet voor de rechte lijn, die lang eene onverdedigbare traditie is geweest, maar thans in de meeste landen opgeheven; de argumenten voor die vrijstelling, tot vóór 50 jaren aangevoerd, wettigen geen vrijlating, doch vorderen slechts, dat in dat geval de belasting tot een zeer matig bedrag wordt geheven; ten tweede, dat de belastingvoet lager of hooger behoort te zijn, naarmate van het minder of meer toevallige der verkrijging (betrekking van bloedverwantschap of huwelijk tusschen erflater en verkrijger); ten derde, dat het beginsel der draagkracht tot zijn recht behoort te komen in verband met den omvang der vermogensvermeerdering.

Er volgt verder uit den rechtsgrond, dat niet de nalatenschap, doch elke individueele verkrijging het belastbaar object moet zijn.

Is de verkrijging bij erfopvolging wel de meest in het oog vallende en meest voorkomende vermogensvermeerdering om niet, zij is niet de eenige. Eene goede regeling eener successiebelasting behoort zich ook tot bevoordeelingen bij het leven uit te strekken, zonder hetwelk de belasting trouwens geheel illusoir zoude kunnen worden gemaakt. En het betreft hier natuurlijk niet alleen de schenking naar het enge begrip, dat het burgerlijk recht daaraan hecht, doch alle bevoordeelingen in welken vorm ook, waaronder die, welke het moderne verkeer in het leven heeft geroepen; in het bijzonder valt hier het oog op de levensverzekering. Immers het maakt in het wezen der zaak geen verschil of men iemand bevoordeelt door eene rechtstreeksche schenking volgens burgerlijk recht, waarbij eenig goed wordt overgedragen, dan wel of men dit doet door eene levensverzekering ten zijnen name te sluiten of hem later als gerechtigde tot de uitkeering aan te wijzen. Vele andere handelingen zijn er nog, die eene daadwerkelijke bevoordeeling medebrengen en ten doel hebben, zonder juridisch eene schenking te kunnen worden genoemd. Voor de belasting van alle deze bevoordeelingen bestaat dezelfde rechtsgrond als voor de successiebelasting. Zoo is het dan ook in nieuwere wetten begrepen.

Het ontwerp eener nieuwe successiebelastingverordening is op de boven kort uiteengezette nieuwe beginselen gebouwd. De ontworpen heffing is in vergelijking met andere landen eene zeer matige. Billijke vrijstellingen voor geringe verkrijgingen zijn opgenomen. Overigens is, hoewel het ontwerp anders, meer systematisch, is ingericht, van de bestaande verordening veel behouden en is van de jongste wijzigingswetten in het Moederland gebruik gemaakt; voorts is getracht een aantal in den loop der jaren gebleken leemten en fouten in de wetgeving weg te nemen. Behalve de besproken principieele wijzigingen wordt derhalve niet iets geheel nieuws voorgesteld; evenals de oorspronkelijke Nederlandsche wet van 1859 niet anders is dan eene derde verbeterde uitgave van eene ordonnantie van het jaar 1805, zoo is het ook thans wenschelijk voorgekomen om het nieuwe geleidelijk uit het bestaande te ontwikkelen.

Voor de toelichting van de artikelen meent de ondergeteekende zich derhalve te kunnen bepalen tot de voornaamste veranderingen.

§ 4. De belastingvoet is bij Hoofdstuk IV, artikelen 60 en 61,

op eene meer aan de moderne financiewetenschap beantwoordende wijze geregeld dan in de bestaande verordening en ook in de in het Moederland voor het oogenblik nog geldende wet het geval is.

Het in het Moederland boven het successierecht geheven wordende recht van overgang van effecten en rentegevende schuldvorderingen, in de rechte lijn 0.34% en in andere gevallen 2.76% bedragende, verdient om technische redenen afkeuring, doch ook op eene andere wijze geregeld bestaat er naar de meening des ondergeteekenden bij het thans ontworpen belastingstelsel der Kolonie geen grond, om die heffing in te voeren.

Wat de successiebelasting betreft zijn, met eene kleine wijziging voor de aanvangspercentages, de percentages der Nederlandsche wet gevolgd, doch alleen wat de hoofdsom betreft; immers, zooals hiervóór is opgemerkt, worden in het Moederland al sedert langen tijd 38 opcenten geheven, zoodat in de verschillende gevallen van bloedverwantschap en huwelijksbetrekking niet schuldig is resp. 1, 3, 4, 6 en 10% doch 1.38, 4.14, 5.52, 8.28 en 13.80%.

Wanneer men daarbij rekent het bovengemelde recht van overgang ad 0.34% en 2.76%, bedraagt dus in het Moederland bijv. in de rechte nederdalende lijn in vele gevallen de belasting 1.72%; daar echter het recht van overgang wordt geheven van de effecten enz. in het actief voorkomende, ongeacht het saldo, is de heffing inderdaad dikwijls veel hooger.

Neemt men nu in aanmerking, dat volgens de tabel van art. 61 van het ontwerp 1.7% slechts wordt geheven over hetgeen *elk erfdeel* meer beloopt dan f 128000, dan blijkt, dat de ontworpen belastingvoet zeer matig is te noemen. Dit kan van het geheele tarief worden gezegd en zulks niet alleen in vergelijking met het Moederland doch ook met de meeste andere landen.

Het overgangsrecht van onroerende zaken, dat thans ook bestaat ad 1 en 5% en in het Moederland sedert 1898 bedraagt 6% met 38 opcenten voor alle gevallen, daar voor een onderscheiding naar verwantschap hier geen grond is, is gesteld op 8%. Daar de buitenlandsche eigenaren alleen in de grondbelasting (van welke bij deze herziening eene belangrijke verlaging is ontworpen), maar overigens in geene koloniale belastingen bijdragen, is eene niet te lage heffing hier volkomen gerechtvaardigd; zij zoude het reeds zijn door gemelde verlaging der grondbelasting op zichzelve beschouwd.

De opbrengst der successie- en overgangsbelasting heeft voor de geheele Kolonie over de vijf jaren, die tot grondslag van berekening hebben gestrekt, bedragen f 2191. De hoogere opbrengst volgens het ontwerp is moeilijk te bepalen; zij wordt geschat op ± 3700.

De bate is alzoo niet zeer belangrijk te achten, althans voorshands niet, doch zooals in de Memorie van Toelichting tot een ander ontwerp is opgemerkt, moeten verschillende belastingen elk een klein aequivalent leveren, om niet andere belastingen, waaraan in de Kolonie niet de voorkeur wordt gegeven, te moeten instellen of zoodanige tot hooger bedrag te heffen dan thans is ontworpen. Eene belasting als de successiebelasting is overigens uit haren aard slechts bestemd om belangrijke baten af te werpen bij vermeerdering van het koloniaal vermogen tengevolge van toeneming der algemeene welvaart.

Artikelen.

Hoofdstuk I. Algemeene Bepalingen. De successiebelasting — dit is bij het geheele ontwerp in het oog te houden — sluit zich onmiddellijk aan bij het in de Kolonie geldende algemeene recht, alzoo het erfrecht en het huwelijksgoederenrecht volgens het Burgerlijk Wetboek. De litteratuur daarover is zoo uitgebreid, dat het het bestek dezer Memorie van Toelichting, ook wanneer voor de eerste maal een ontwerp-successiebelasting werd ingediend, verre te buiten zoude gaan, om alle motieven der verordeningsbepalingen te bespreken. Bijna alle vragen, waartoe eene successiebelasting aanleiding geeft, zijn

vragen van burgerlijk recht; de beantwoording daarvan blijve dus aan het burgerlijk recht overgelaten, terwijl, nu het feitelijk slechts eene wijziging van eene reeds bestaande belasting geldt, te dezer plaatse wordt volstaan met eene toelichting van de techniek van het ontwerp.

Het zal dan in de eerste plaats in vergelijking met de bestaande verordening de aandacht trekken, dat de stof meer systematisch is ingedeeld.

In de tweede plaats, dat in de belasting is betrokken al hetgeen er logisch onder behoort te vallen, terwijl anders het doel geheel verijdeld zoude kunnen worden.

In de derde plaats, dat volgens den jongsten stand der wetenschap maatregelen tegen ontduiking zijn opgenomen, zonder welke de belasting alleen op de eerlijken zou drukken.

Artt. 1—3 omschrijven in het algemeen wat het voorwerp der successie- en overgangsbelastingen is.

In *art. 2* vindt men in eenigszins gewijzigden vorm twee gevallen van het bestaande art. 2 terug; zie voor het derde geval art. 62. De wijzigingen van bestaande artikelen zijn, zoo hier als elders, het gevolg van de ondervinding met de bestaande regeling opgedaan.

In *art. 4* is voor physieke personen het juridische begrip „woonplaats" als criterium gesteld; er moet hier overeenstemming zijn met de Nederlandsche wet om rechtsconflicten te vermijden. In geval van verschil zal de rechter hebben te beslissen.

Art. 6 is het gewijzigde art. 1, tweede lid. Ook thans kunnen zich wel eens moeilijkheden voordoen, doch niet zoo groot en niet zulke moeilijkheden, als waartoe de fictie van art. 1 oud, tweede lid in fine aanleiding geeft.

De *artt. 7—13* en *16* strekken om voor de hand liggende ontduikingen te voorkomen; de bepalingen zijn grootendeels ontleend aan eene wet in het Moederland van 1897 en eenigszins gewijzigd.

Art. 14 vindt zijn grond in het feit, dat de stichting in het leven treedt juist door de afzondering van goederen tot een bepaald doel, zoodat er juridisch niemand is, die van een ander verkrijgt, terwijl dit geval toch evenzeer onder de verordening behoort te vallen als een legaat.

Art. 17. Zie voor executeurs art. 35.

Hoofdstuk II. Grondslagen. De bepalingen der bestaande verordening omtrent de grondslagen (het materieele recht) en de aangifte (het formeele recht) zijn eenigszins verward. In het ontwerp is naar eene betere redactie getracht.

In *art. 23,* letter *d* is de verouderde tabel (van 1859) der bestaande verordening door eene nieuwe vervangen.

In *art. 24,* laatste lid is de onbillijkheid opgeheven, dat soms over anderhalfmaal de waarde moest worden betaald.

Art. 26 is hoofdzakelijk geredigeerd overeenkomstig de nieuwe bepalingen in het Moederland.

Hoofdstuk III. Aangifte. De regeling van de aangifte in de bestaande verordening is in de praktijk gebleken op vele punten onjuist te zijn. In *art. 27* is er naar gestreefd eene betere regeling te ontwerpen; de *artt. 28—44* bevatten eene verdere ontwikkeling van het onderwerp.

Te dien aanzien zij nog opgemerkt, dat, overeenkomstig het in de Algemeene beschouwingen besproken beginsel van belasting der individueele verkrijgnig, in het ontwerp gebroken is met het stelsel van aangifte alleen door de erfgenamen, ook voor de legatarissen, dus buiten deze om. Iedere verkrijger moet zelf aangifte doen, doch meer verkrijgers bij dezelfde erfenis enz. zullen het bij hetzelfde stuk kunnen doen. (*Art 32*).

Art. 34. Het is niet mogelijk om in de bepalingen omtrent de aangifte alles te voorzien, wat zich zoude kunnen voordoen, zoodat somtijds in de praktijk vragen te beantwoorden zullen blijven. In sommige nieuwere wetten is aan de ambtenaren eene groote arbitraire macht gegeven, bijv. om naar goedvinden te beslissen, of eenige schuld al dan niet in mindering zal komen, enz. In het ontwerp zijn overeenkomstig Nederlandsche rechtsbegrippen zooveel mogelijk vaste regelen gesteld, waaraan ook de ambtenaren gebonden zijn, doch daarbij is dan een

artikel als het onderwerpelijke noodig. Door verzet tegen het dwangschrift (zie Ontwerp-verordening op de Rechtspleging enz. n°. **18** dezer zitting) kan de belanghebbende de zaak altijd door den rechter doen beslissen.

Art. 36. Terwijl gemakshalve in art. 35 aangifte door den executeur wordt toegelaten, mag zulks niet strekken tot benadeeling der Koloniale kas. De verkrijgers zelven zijn de aansprakelijke personen en vele feiten kunnen den executeur onbekend zijn.

Art. 37 is het noodzakelijke complement van art. 7.

Artt. 45—50. Omtrent den eed wordt in de eerste plaats opgemerkt, dat het eedsformulier belangrijk is vereenvoudigd. (*Art. 45*). In de tweede plaats is de mogelijkheid geopend om het aantal eeden te beperken. Thans moet door elken erfgenaam in de zijdlinie de eed worden afgelegd.

In het Moederland is aanwijzing van één aangever slechts voorzien bij de rechte nederdalende lijn. Ook volgens het ontwerp zal in het laatstgenoemde geval de aanwijzing geschieden, maar bovendien kan het ook geschieden in andere gevallen.

Artt. 51—53 zijn bestaande artikelen doch eenigszins gewijzigd. De boeten volgens die artt. zijn bepaald op een bedrag gelijk aan de belasting; het spreekt vanzelf, dat de boete minstens daarmede moet gelijk staan; in de nieuwste wetten bedragen die boeten twee- tot viermaal het bedrag.

Hoofdstuk IV. Bedrag der belasting. Art. 56 n°. 2. De vrijstelling wordt gegeven, zonderdat de bloote eigenaar nu meer moet betalen, alzoo niet ten zijnen koste, zooals art. 24 oud, laatste lid, bepaalt, welke bepaling niet is overgenomen.

In *art. 56, n°. 4* is eene zeer ruime vrijstelling voor de gewone geschenken, die bij verschillende gelegenheid gegeven plegen te worden, bepaald; zeer ruim, daar deze vrijstelling volgens het artikel op elk geschenk tusschen dezelfde personen op nieuw toepasselijk zal zijn.

Art. 58. Van eene heffing van het hoogste recht wegens hetgeen meer dan ab intestato in de zijdlinie wordt verkregen (zooals in het Moederland) is op het voorbeeld van nieuwere wetgevingen afgezien.

Art. 61. De schaal van heffing is ontworpen naar het systeem van toepassing eener meetkundige reeks voor de klassen en van eene rekenkundige reeks voor den belastingvoet. Het aanvangspercentage van het hoogste recht is verminderd van 10% op 8%.

Hoofdstuk V. Belastingschuld, aansprakelijkheid, betaling, teruggave en verjaring. Ook aan de bestaande bepalingen omtrent de schuldenaren en aansprakelijke personen voor de belasting kleven vele gebreken, waarvan bij het ontwerp de wegneming is beproefd. (*Artt. 66—72*).

Art. 79. De toepassing der boeten is bij dit ontwerp aan de Administratie gelaten wegens den aard van het onderwerp, dat geheimhouding vordert. Acht de belanghebbende de boete ten onrechte toegepast, dan kan hij door verzet tegen het dwangschrift (zie ontwerp-verordening op de rechtspleging enz.) de zaak voor den rechter brengen, zoodat de Administratie toch niet rechter in eigen zaak is.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907–1908–14.

Successiebelasting.

VOORLOOPIG VERSLAG.

N°. 3.

Zooals reeds in het Voorloopig Verslag over de belastingherziening in haar geheel is gezegd, had men in de Afdeelingen geene bedenkingen tegen dit Ontwerp.

Alleen was naar aanleiding van de Memorie van Antwoord op gemeld verslag, waarbij de oorspronkelijke raming der opbrengst van deze belasting met fl. 1000. is verminderd, bij sommige leden twijfel gerezen of het gering financiëel voordeel dat de Koloniale Kas bij het betrekken van de rechte lijn in de belasting hebben zal, wel kan rechtvaardigen den last die door dit onderdeel der belasting aan zoovele verkrijgers wordt opgelegd.

Eenige leden vroeger of de raming nu niet te laag gesteld is.

Nog werd bij art. 5, eerste lid, gevraagd of het niet in strijd is met het beginsel der successiebelasting, onder schenking te begrijpen den afstand tegen verplichting tot het doen verrichten van kerkelijke diensten of plechtigheden.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 22n. Januari 1908.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad

ZITTING 1907–1908–14.

Successiebelasting.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

N°. 4.

De verklaring, dat men tegen het ontwerp geene bedenkingen had, is door den ondergeteekende met voldoening ontvangen.

De raming der opbrengst is naar de verhoudingscijfers in andere landen thans niet te laag. Het financieele voordeel naar die raming overtreft de tegenwoordige gemiddelde opbrengst. Is dit voordeel niet te versmaden, ook andere overwegingen, gebaseerd op den rechtsgrond, de rechtvaardigheid en billijkheid komen in aanmerking (Mem. van toel.) Overigens is de gewijzigde belasting slechts bestemd om eene belangrijke bijdrage aan de algemeene geldmiddelen te leveren, wanneer ten gevolge van eene duurzame verbetering van den oeconomischen toestand het koloniaal vermogen vermeerdert.

De in het V. V. bedoelde zinsnede van artikel 5, eerste lid, komt reeds voor in de bestaande verordening P. B. 1878 n° 28, artikel 48, en werd daar ontleend aan de Nederlandsche wet van 1859. De bepaling werd in die wet slechts opgenomen, omdat door sommigen twijfel was geopperd, of hier geen contract onder bezwarenden titel was en deze meening onjuist werd geacht. Ook bij de wijzigingswet van 1897 werd hetzelfde standpunt ingenomen. Inderdaad is hier te denken aan eene schenking, waaraan volgens het burgerlijk recht lasten verbonden kunnen zijn. Onder het begrip van contract onder bezwarenden titel is, naar het voorkomt, het geval bezwaarlijk te brengen zonder den aard der verhoudingen te miskennen.

Willemstad, den 18den. Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907–1908–14.

Successiebelasting.

EINDVERSLAG.

N°. 5.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—14.

Successiebelasting.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 6.

In *art. 6, eerste lid* en *art. 27 N° 8, tweede lid* worden de woorden „verhoogingen en boeten" vervangen door: „en verhoogingen."

In *art. 28, laatste lid* vervallen de woorden „en de boete" en wordt na het woord „verschuldigd" aldaar toegevoegd: „behoudens het recht tot terugvordering van de schuldenaren."
De *laatste zinsnede* aldaar vervalt.

In *art. 36 laatste lid* wordt gelezen: in de plaats van „recht": „belasting"; van „het....recht": „de.... belasting"; van „dat, hetwelk": „die, welke."

In *art. 37 derde lid* worden de woorden „zoowel voor de belasting als voor de boeten" vervangen door „voor de belasting" en het woord „zullen" door: „zal"
Het *derde lid* wordt gelezen:
„De vordering tot belasting, waartoe dit artikel aanleiding geeft, wordt ingesteld op de wijze, bepaald bij artikel 42."

In *art. 42, eerste lid* in fine, wordt het woord „boete" vervangen door „verhooging"
In het *tweede lid* vervallen de woorden „als boete."

In *art. 44, voorlaatste lid,* wordt vóór het woord „afzonderlijk" tusschengevoegd: „of."

In *art. 51, laatste lid* wordt in de plaats van „boeten" gelezen „verhooging."

In *art. 52, laatste regel* vervallen de woorden „als boete."

In *art. 53, zesde lid* wordt het woord „boete" vervangen door „verhooging."

In *art. 54, eersten regel* wordt gelezen: „Eene verhooging ten beloope van *een vierde* van de belasting is „verschuldigd"
en wordt in den *zesden regel* het woord „boete" vervangen door: „verhooging van belasting."

In *art. 72* worden de woorden, volgende na „belasting" vervangen door: „met uitzondering van die wegens te late betaling door anderen verschuldigd."

In *art. 73 eerste lid* worden de woorden „de verhoogingen en boeten" vervangen door „en de verhoogingen."
In het *tweede lid* worden de woorden volgende na „aangifte" vervangen door „bij gebreke waarvan het „verschuldigde met een tiende gedeelte wordt verhoogd."

In *art. 75, eerste lid* en *derde lid* worden de woor-

den „de verhoogingen en boete” vervangen door : „en de verhoogingen.”

In *art. 76* wordt na het woord „overgangsbelastingen” tusschengevoegd : „en de verhoogingen.”

Art. 79 wordt gelezen :

„Bij veroordeeling tot geldboete ter zake van overtreding dezer verordening wordt geen subsidiaire gevangenisstraf opgelegd.

In *art. 80* worden de woorden „verhooging van belasting of boete” vervangen door : „ of verhooging van belasting ”

In *art. 82* N° 1 en n° 4 wordt telkens in de plaats van „boeten” gelezen „verhoogingen.”

Art. 82 N° 2 vervalt en wordt de verdere nummering diensvolgens gewijzigd.

In *art. 85* wordt „1907” vervangen door : „1908.”

Toelichting

Zie ad nota v. wijziging ontw. n° 13.

Willemstad, den 18 April 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 No 15

Overdrachtsbelasting.

ZITTING 1907—1908 — **15.**

Overdrachtsbelasting.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de verschillende regelingen betreffende de rechten van opdracht en overdracht van onroerende goederen en vaartuigen door eene nieuwe algemeene regeling te vervangen;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing eener overdrachtsbelasting.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

In deze verordening wordt verstaan onder:

„overdracht": ook de vestiging en afstand van de zakelijke rechten, bij de artikelen 560, n°s 1—5, en 563 n°. 1 van het Burgerlijk Wetboek opgenoemd;

„onroerende zaken": onroerende zaken, welke binnen de Kolonie gelegen of gevestigd zijn;

„schepen": in de Kolonie thuisbehoorende zeeschepen, de grootte hebbende van meer dan tien tonnen;

„legger": de ten tijde van de rechtshandeling geldende legger, opgemaakt krachtens de Grondbelastingverordening 1907. Als dagteekening der rechtshandeling geldt de dagteekening der akte, tenzij het tegendeel blijkt.

Artikel 2.

In alle akten van overdracht en van scheiding van onroerende zaken en schepen moeten de titels van aankomst en de dagteekening, het deel en het nummer der laatste overschrijving in de openbare registers worden vermeld; wanneer een of ander of beide niet aan partijen bekend is, wordt zulks in de akte verklaard. Bij gebreke van deze vermeldingen of verklaringen wordt voor iedere overtreding eene boete van vijf gulden verbeurd door den ambtenaar, ten wiens overstaan de akte werd verleden.

Artikel 3.

Onverminderd de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek en het Wetboek van Koophandel omtrent overdracht van onroerende zaken en schepen, moeten oprichtingen van vennootschap, zedelijke lichamen, coöperatieve of andere vereenigingen, waarbij onroerende zaken of schepen worden ingebracht, de in artikel 12 dezer verordening bedoelde

overeenkomsten betreffende zoodanige zaken en de in-het-leven-roeping van stichtingen, tot welker vermogen daarbij onroerende zaken worden bestemd, op straffe van nietigheid geschieden bij authentieke akte.

Ten aanzien van deze akten is het bepaalde bij het vorige artikel toepasselijk.

HOOFDSTUK II.

AARD DER BELASTING.

Artikel 4.

Onder den naam van overdrachtsbelasting wordt eene belasting geheven op de akten en de vonnissen van overdracht van onroerende zaken en van schepen.

Met overdracht wordt voor de toepassing dezer verordening gelijkgesteld:

1°. inbreng in naamlooze vennootschappen, zedelijke lichamen, coöperatieve en andere vereenigingen;

2°. inbreng in commanditaire vennootschappen op aandeelen, voorzoover die inbreng het kapitaal vormt, dat door aandeelen vertegenwoordigd wordt;

De belasting is mede schuldig op scheidingen, in de gevallen bij deze verordening bepaald.

Artikel 5.

De belasting is niet schuldig:

a. bij verkrijging door het Gouvernement;

b. van schenkingen;

c. bij inbreng in maat- of vennootschappen, andere dan naamlooze of commanditaire op aandeelen in het geval bij artikel 4, tweede lid, omschreven;

d. van scheidingen tusschen medeëigenaren, mits de titel van medeëigendom is vermeld en de medeëigendom behoorlijk is aangetoond en behoudens de bepalingen van de volgende artikelen;

e. in het geval bij artikel 12 bedoeld, wanneer de overeenkomst betrekking heeft op het geval van overlijden, voorzooverre geene vergoeding is bedongen.

Artikel 6.

Op akten van scheiding is de belasting schuldig over de waarde der onroerende zaken of schepen, ten aanzien van welke de titel van medeëigendom niet in de akte is vermeld en de mede-eigendom niet behoorlijk is aangetoond.

Artikel 7.

Op akten van scheiding van onroerende zaken of schepen, gemeen krachtens maat- of vennootschap, is de belasting schuldig over de waarde ten tijde der scheiding van de ingebrachte doch aan andere dan den inbrenger of diens erfgenamen of rechtverkrijgenden toegedeelde onroerende zaken en schepen of aandeelen daarin.

Het door een deelgenoot op de in artikel 12 bedoelde wijze, of door aankoop na de oprichting der maat- of vennootschap verkregen aandeel in de door anderen ingebrachte onroerende zaken of schepen wordt voor de berekening van de op de scheiding verschuldigde belasting geacht door dien deelgenoot of zijne erfgenamen of rechtverkrijgenden te zijn ingebracht, mits blijkt, dat voor de verkrijging van dat aandeel de overdrachts- of successiebelasting is betaald.

De belasting volgens dit artikel is niet schuldig op scheidingen van zaken, gemeen door ontbinding eener naamlooze vennootschap of den in artikel 4 bedoelden inbreng in eene commanditaire vennootschap op aandeelen, indien wegens den inbreng de belasting is betaald.

Artikel 8.

Indien de onverdeeldheid van onroerende zaken of schepen uitsluitend uit eene overdracht is ontstaan, is op de akte van scheiding daarvan de belasting schuldig over de waarde van het aan hen, die zelven of wier erflaters of rechtsvoorgangers uitsluitend bij overdracht een aandeel verkregen hadden, toegedeelde, na aftrek van het aandeel krachtens den titel van medeëigendom in elke hun toegedeelde zaak, voor de verkrijging waarvan de belasting is betaald.

De bepaling is niet toepasselijk, wanneer de onverdeeldheid is ontstaan door:

1. inbreng in eene maat- ol vennootschap, in welk geval artikel 7 geldt;

2. overdracht van het geheel door den eenigen eigenaar of alle mede-eigenaren tezamen aan gezamenlijke verkrijgers;

3. ontbinding van een zedelijk lichaam of van eene coöperatieve of andere vereeniging, mits wegens den inbreng de belasting is betaald.

Artikel 9.

Indien bij eene scheiding, als bedoeld bij artikelen 7 en 8, aan verschillende deelgerechtigden tezamen zaken zijn toegedeeld en later tot scheiding dier zaken wordt overgegaan, is op de latere akte of akten wegens deze verdeeling de belasting schuldig, die, zoo de daarbij gedane toedeelingen reeds bij de eerste akte hadden plaats gehad, meer verschuldigd zoude zijn geweest, dan hierop is geheven.

Artikel 10.

rserende zaken

Op akten, die ten aanzien van in het gemeen bezeten onof schepen, gemeen krachtens maat- of vennootschap of ontbinding van een zedelijk lichaam, eene coöperatieve of andere vereeniging, is, wanneer die overdracht geschiedt aan een medeëigenaar krachtens denzelfden titel of zijne erven of rechtverkrijgenden, de belasting bovendien schuldig van de waarde van des koopers aandeel krachtens dien titel.

Dit artikel is niet toepasselijk:

1°. wanneer de zaken gemeen waren door ontbinding van eene naamlooze vennootschap, van een zedelijk lichaam, eene coöperatieve of andere vereeniging, of door den in artikel 4 bedoelden inbreng in eene commanditaire vennootschap op aandeelen, indien wegens den inbreng de belasting is betaald;

2°. wanneer of voorzooverre de kooper zelf de zaken had ingebracht.

Artikel 11.

Akten, die ten aanzien van in het gemeen bezeten onroerende zaken of schepen de verklaring bevatten, dat daarvan de verdeeling heeft plaats gehad, zonder opgaaf van al de verdeelde zaken, van hare waarde en de wijze van verdeeling, worden voor de toepassing dezer verordening als akten van scheiding aangemerkt en is de belasting schuldig over de waarde van de onroerende zaken en schepen, tenzij partijen, op dezelfde wijze als bij artikel 17 voor de daar bedoelde gevallen bepaald, de ontbrekende opgaven doen en aantoonen, dat geen of minder belasting schuldig is.

De te veel geheven belasting wordt teruggegeven, indien de vereischte schriftelijke opgaven en gemelde aantooning alsnog geschieden binnen den verjaringstermijn.

Artikel 12.

Wanneer, met uitzondering van het geval van huwelijksgemeenschap, een aandeel in onroerende zaken of schepen, ingevolge overeenkomst tusschen de medeëigenaren bij uittreding uit de bestaande gemeenschap aan medeëigenaren verblijft, tegen of zonder vergoeding aan den uitgetredene, wordt bij elk zoodanig uittreden op de van bedoelde overeenkomst opgemaakte akte de belasting bijgevorderd, alsof het

aandeel van den uitgetredene bij de uittreding aan de verkrijgers ware overgedragen.

Het bepaalde bij het vorige lid is eveneens toepasselijk, wanneer bedoelde overeenkomst betrekking heeft op het geval van overlijden, doch slechts in zooverre, dat de belasting schuldig is over de waarde, die aan de erfgenamen of rechtverkrijgenden van den overledene wordt vergoed.

HOOFDSTUK III.

BEDRAG EN GRONDSLAGEN.

Artikel 13.

De belasting bedraagt twee ten honderd van de waarde der zaken, opgevat volgens de bepalingen dezer verordening.

Artikel 14.

Indien de belasting binnen het jaar, voorafgegaan aan de registratie eener aan deze belasting onderworpen akte, wegens de overdracht derzelfde zaken bij de registratie eener akte is betaald of verschuldigd is geworden, bedraagt de belasting slechts een tweede ten honderd; met dien verstande dat, zoo de prijs of de waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken, tijdens de latere akte hooger is dan tijdens de vorige, over het verschil twee ten honderd schuldig is.

Dit artikel is niet toepasselijk, wanneer de titels van aankomst in de latere akte niet of niet volledig zijn vermeld.

Voor de toepassing van dit artikel worden aan de belasting onderworpen vonnissen met gemelde akten gelijkgesteld.

Artikel 15.

De belasting is schuldig wegens elke overdracht afzonderlijk.

Zij wordt berekend over veelvouden van tien gulden; indien de waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken, niet juist een veelvoud van tien gulden bedraagt, wordt de belasting over het naast hoogere veelvoud berekend.

Artikel 16.

Met betrekking tot onroerende zaken geldt als waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken:

a. bij ruiling, de waarde aan de zaken, in de akte toegekend, namelijk, indien die waarde voor de aan beide zijden afgestane zaken gelijk is, die waarde; anders de hoogste waarde;

b. in de gevallen van de artikelen 4, tweede en derde lid, 10 en 12, de waarde in de akte aan de zaken toegekend;

c. in alle andere gevallen, de prijs, opgevat als bij artikel 17 omschreven.

Indien echter in alle deze gevallen de in de akte genoemde waarde of de prijs lager is dan de waarde, in den legger aan de zaken toegekend, strekt laatstgemelde waarde tot grondslag.

Artikel 17.

Onder prijs wordt in deze verordening verstaan de bedongen koopsom of ander aequivalent, vermeerderd met de in geld geschatte waarde van alle bijkomende verplichtingen des verkrijgers, welke schatting door den notaris of de partijen vóór de betaling der belasting bij onderteekende verklaring aan den voet der akte moet geschieden.

Indien de koopsom niet in de akte is uitgedrukt, zijn partijen verplicht die bij onderteekende verklaring aan den voet der akte op te geven en indien het aequivalent niet in eene geldsom bestaat, op dezelfde wijze de geldswaarde van dat aequivalent te schatten.

Hetzelfde geldt, wanneer de waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken, niet in de akte is uitgedrukt.

Bij gebreke van de hiervóór bedoelde opgave of schattingen, worden de prijs of ander aequivalent en de geldswaarde

der bijkomende verplichtingen of de waarde ambtshalve door den Ontvanger geschat.

Indien aan den Ontvanger de in de akte uitgedrukte koopsom of de opgave daarvan onjuist of eene waardeschatting te laag voorkomt, wordt, hetzij de koopsom, hetzij de waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken, door hem ambtshalve geschat en daarover de belasting berekend.

Artikel 18.

Wanneer in den legger de overgedragen zaak een gedeelte uitmaakt van een perceel of met andere onroerende zaken in éénе som is geschat, wordt door den Ontvanger zoo noodig gehandeld op de wijze als bij artikel 36, tweede en derde lid der Grondbelastingverordening 1907 in het daar bedoelde geval ten aanzien van den Inspecteur is voorgeschreven en de belasting voorloopig geheven over den prijs of zoo noodig de door den notaris of partijen aan den voet der akte gedane opgave of schatting of bij gebreke daarvan naar de door den Ontvanger gedane schatting, behoudens bijvordering of teruggave.

Artikel 19.

Met betrekking tot schepen, geldt als waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken:

a. bij ruiling, de waarde aan de zaken in de akte toegekend, namelijk, indien de waarde van de aan beide zijden afgestane zaken gelijk is, die waarde; anders de hoogste waarde;

b. in de gevallen van de artikelen 4, tweede en derde lid, 10 en 12, de waarde in de akte aan de zaken toegekend;

c. in alle andere gevallen, de prijs, opgevat als bij artikel 17 omschreven.

Indien echter in alle deze gevallen de in de akte genoemde waarde of de prijs lager is dan de algemeene verkoopwaarde, strekt deze laatste tot grondslag.

Het bepaalde bij artikel 17 is toepasselijk met dien verstande, dat zoo noodig ook, op dezelfde wijze als daar bepaald, de algemeene verkoopwaarde door partijen moet worden geschat.

Wanneer de Ontvanger meent, dat de in de akte uitgedrukte of aan den voet der akte opgegeven koopsom onjuist is of eene waardeschatting of de schatting der algemeene verkoopwaarde hem te laag voorkomt, wordt, hetzij de koopsom, hetzij de waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken, door hem ambtshalve geschat en daarover de belasting berekend.

Artikel 20.

Indien de schuldenaar der belasting bezwaar heeft tegen eenige schatting des Ontvangers, waarnaar de belasting is geheven, kan hij vorderen, dat de waarde, die tot grondslag der heffing moet strekken, bij vonnis worde bepaald.

Deze vordering geschiedt door dagvaarding van den Ontvanger voor den Kantonrechter van het eiland, waar de onroerende zaak is gelegen of gevestigd of het schip thuis behoort.

De Kantonrechter kan zich doen voorlichten door drie deskundigen, door hem ambtshalve te benoemen.

Tegen de uitspraak van den Kantonrechter is geen hooger beroep toegelaten.

De deskundigen moeten tot het onroerend goed of het schip worden toegelaten. Indien uit hoofde van afwezigheid van het schip de opneming niet kan geschieden binnen een bekwamen termijn, door den Kantonrechter bij de benoeming der deskundigen voor elke opneming te bepalen, blijft de opneming achterwege. Wanneer de toegang wordt belet of geweigerd, wordt zulks geconstateerd bij proces-verbaal van een ambtenaar der belastingen, die op last van den Inspecteur der belastingen of van den Ontvanger de deskundigen zal vergezellen. Indien de toegang is geweigerd of belet, wordt den eischer zijn eisch ontzegd.

De vordering, bij dit artikel bedoeld, moet worden ingesteld binnen drie maanden na den dag der betaling der belasting, bij gebreke waarvan het vorderingsrecht vervalt.

De artikelen 225 eerste lid, 226 tot en met 230, 231 tweede lid, 232 tot en met 234, 236 en 237 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering zijn, behoudens het hiervóór bepaalde, van toepassing.

Artikel 21.

Is de belasting, die met inachtneming van een uitspraak des Kantonrechters verschuldigd is, meer dan een tiende hooger dan de som, die overeenkomstig de akte, de opgaven of schattingen van partijen zoude zijn geheven, dan wordt door de in artikel 24 genoemden eene boete verbeurd ten beloope van twee maal het verschil in belasting en zijn de kosten der procedure ten hunnen laste.

De boete en de proceskosten worden ingevorderd tegelijk met de alsnog verschuldigde belasting.

HOOFDSTUK IV.

BETALING, BELASTINGSCHULD, AANSPRAKELIJKHEID, TERUGGAVE EN VERJARING.

Artikel 22.

De belasting moet bij de aanbieding van de akte of het vonnis ter registratie worden betaald, zooals die door den Ontvanger is berekend, behoudens het recht van terugvordering.

Op het stuk wordt door den Ontvanger voor de betaalde belasting kwijting gegeven.

Artikel 23.

Indien eene overdracht of andere rechtshandeling, in deze verordening bedoeld, onder eene opschortende voorwaarde is geschied, wordt ter keuze van den belastingschuldige òf zekerheid voor de belasting gesteld ten genoegen van den Ontvanger, òf de belasting bij de registratie voldaan, behoudens recht op teruggave, indien bewezen wordt, dat de voorwaarde niet is vervuld.

Artikel 24.

Zoo niet het tegendeel is bedongen, komt de belasting:

a. in de gevallen, bedoeld bij art. 4, tweede lid n°. 1 en 2, ten laste der daarbedoelde lichamen;

b. bij ruiling, ten laste van elk der partijen voor de helft;

c. bij scheiding, ten laste van elk der deelgenooten voor een gelijk deel;

d. in alle andere gevallen, ten laste van de verkrijgers, elk voor een gelijk deel.

Artikel 25.

Voor de betaling van de belasting en de door partijen beloopen boeten zijn tegenover de Administratie aansprakelijk, in de gevallen bij het vorige artikel omschreven sub:

a. de bedoelde lichamen;

b. alle contractanten hoofdelijk;

c. alle deelgenooten hoofdelijk;

d. alle verkrijgers hoofdelijk,

behoudens verhaal op de medecontractanten, -deelgenooten en -verkrijgers in de gevallen sub *b*, *c* en *d*.

De notaris is mede aansprakelijk voor de belasting, op de akte verschuldigd, behoudens verhaal op de schuldenaren.

Artikel 26.

De belasting wordt teruggegeven:

1. wanneer eene overeenkomst of rechtshandeling, waarvan

de belasting is betaald, is vernietigd bij eene rechterlijke uitspraak, die in kracht van gewijsde is gegaan;

2. wanneer een vonnis van onteigening wordt bewezen te zijn vervallen overeenkomstig artikel 50 der verordening dd. 13 Juli 1887 (P.B. n°. 23).

Artikel 27.

De Administratie heeft voor de belasting recht van voorrang gedurende twee jaren na de dagteekening der akte of van het vonnis op de zaak, voor den overgang waarvan de belasting schuldig is.

Dit voorrecht gaat boven alle andere, ook boven hypotheek en verband, met uitzondering van de bevoorrechte inschulden, in artt. 1165 n°. 1 en 1175 n°. 1 van het Burgerlijk Wetboek opgenoemd.

Artikel 28.

Er is verjaring:

1. voor de invordering van de belasting van eene niet geregistreerde akte verschuldigd, na dertig jaren na de dagteekening der rechtshandeling. Als die dagteekening geldt de dagteekening der akte, tenzij het tegendeel blijkt;

voor de invordering van de belasting van een niet geregistreerd vonnis, na drie jaren na de dagteekening van het vonnis;

2. voor de invordering van de op eene geregistreerde akte of een geregistreerd vonnis niet of te weinig geheven belasting en voor de terugvordering van belasting, na drie jaren na de registratie. Indien de vordering tot betaling of teruggave van eene voorwaarde afhankelijk is, begint de termijn te loopen van den dag, waarop zij is vervuld of ontbreekt;

3. voor de invordering van de boeten, na drie jaren te rekenen van den dag, waarop de overtreding ter kennis van den Inspecteur of Ontvanger is gekomen; voor de vordering tot teruggave na drie jaren te rekenen van den dag der betaling.

Indien eene vervolging gedurende een jaar wordt gestaakt, zonderdat zij voor den rechter is aanhangig gemaakt, is de verjaring onherroepelijk verkregen.

HOOFDSTUK V.

BIJZONDERE BEPALINGEN.

Artikel 29.

De grossen, afschriften of uittreksels van notariëele akten en vonnissen, aan overdrachtsbelasting onderworpen, moeten aan het slot een letterlijk afschrift van de quitantie voor die belasting inhouden.

Artikel 30.

Het is aan de bewaarders der hypotheken en scheepsbewijzen verboden om eenige akte of eenig vonnis, aan overdrachtsbelasting onderworpen, in de openbare registers over te schrijven, wanneer hun niet is gebleken, dat de overgangsbelasting betaald is.

Artikel 31.

De notarissen zijn niet verplicht hunne diensten te verleenen voor het verlijden van akten, aan overdrachtsbelasting onderworpen, wanneer niet eene voldoende som ter voldoening der belasting in hunne handen ter verrekening is gestort of voor de betaling der belasting voldoende zekerheid is gesteld.

Wat de aan de belasting onderworpen vonnissen betreft, zijn de belanghebbenden verplicht tot gelijke storting als gemeld in handen van den griffier, uiterlijk op den voorlaatsten werkdag van den termijn van registratie.

Artikel 32.

Wanneer akten en vonnissen, aan overdrachtsbelasting onderworpen, niet binnen den voorgeschreven termijn ter registratie zijn aangeboden met gelijktijdige betaling der verschuldigde belasting, wordt, zoo het eene notariëele akte geldt, door den notaris, — zoo het een vonnis betreft, waarvan de belasting in handen van den griffier is gestort, door den griffier, en anders door de verkrijgers krachtens het vonnis, eene boete verbeurd, gelijkstaande met het bedrag der belasting, doch minstens vijftig gulden, onverminderd de aansprakelijkheid voor de verschuldigde belasting.

HOOFDSTUK VI.

STRAFBEPALINGEN.

Artikel 33.

Ieder, die in eene notariëele akte eene lagere koopsom doet vermelden dan de werkelijke of in zoodanige akte niet doet opnemen alle bijkomende verbintenissen of bedingen, met het gevolg, dat de belasting wordt geheven over een lager bedrag dan volgens deze verordening tot grondslag der heffing moet strekken, wordt gestraft met eene boete van f 500 tot f 3000 en gevangenisstraf van een maand tot een jaar, te zamen of afzonderlijk.

Met dezelfde straf wordt gestraft elke onderteekenaar van eene valsche opgave van de koopsom als in de artikelen 17 en 19 bedoeld.

Artikel 34.

Behalve in de gevallen van artikel 33, geschiedt de toepassing van de boeten door de Administratie der belastingen en de invordering daarvan bij dwangschrift.

Artikel 35.

Met de uitvoering van deze verordening zijn belast de Inspecteur der belastingen en de Gouvernementsontvangers.

Met de opsporing van overtredingen van artikel 33 zijn, behalve de personen in artikel 12 n°. 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen, belast de gemelde Inspecteur en Ontvangers. In die gevallen is artikel 17, eerste lid, tweede zinsnede van gemeld Wetboek op hen toepasselijk.

HOOFDSTUK VII.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 36.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim in de nakoming van de bepalingen dezer verordening kwijtschelding of vermindering van boeten verleenen.

Artikel 37.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van: „Overdrachtsbelastingverordening 1907".

Artikel 38.

Aan artikel 289 van het Wetboek van Koophandel wordt een derde lid toegevoegd, luidende:

De akten, waarbij zoodanige zeeschepen worden vervreemd of verdeeld, zoomede die, waarbij zakelijke rechten op die schepen worden gevestigd of overgedragen, moeten, op straffe van nietigheid, in authentieken vorm worden verleden.

Artikel 39.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Met dat tijdstip vervalt de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 29).

De tegenwoordige verordening is toepasselijk op alle na de inwerkingtreding opgemaakte akten en gewezen vonnissen.

Zij is mede toepasselijk op de vóór dat tijdstip opgemaakte onderhandsche en buitenlandsche akten, aan op- of overdrachtsbelasting volgens de vroegere verordeningen onderworpen, wanneer op dat tijdstip die belastingen nog niet zijn voldaan; de vroegere regelingen blijven alsdan buiten toepassing.

Gegeven te Willemstad, den

Overdrachtsbelasting.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Met betrekking tot de overdrachtsbelasting biedt de bestaande wetgeving de meest mogelijke verscheidenheid aan.

Op *Curaçao* (P.B. 1881 n°. 29) wordt 2% geheven op de opdracht (juridische levering) van bij koop, ruiling en schenking overgedragen onroerende zaken. Bij boedelscheiding geldt het onbillijke systeem van het overbedeelingsrecht, welke drukkende heffing in het Moederland reeds sedert 1 Januari 1883 is afgeschaft. Het opdrachtsrecht moet worden voldaan vóór de opdracht.

Op *Bonaire* (P.B. 1875 n°. 18) wordt eveneens 2% geheven bij opdracht (hoewel het opschrift van Hoofdstuk IX spreekt van overdracht), maar alleen van verkochte en geschonken zaken. Daarentegen niet alleen van onroerende zaken, doch ook van vaartuigen. De belasting moet worden betaald, niet bij de overdracht doch vóór de levering. Aan het onderwerp is één artikel gewijd.

Op *Aruba* is het onderwerp op dezelfde wijze geregeld als op Bonaire (P.B. 1873 n°. 15), behalve dat de belasting onveranderlijk recht van opdracht heet.

Op *St. Martin* (P.B. 1872 n°. 18), wordt 2% geheven alleen van verkochte onroerende goederen; en in geen geval van vaartuigen. De belasting heet recht van overdracht en moet voldaan worden vóór de overdracht.

Op *St. Eustatius* (P.B. 1873 n°. 16), wordt 2% geheven van de opdracht van onroerende goederen, doch hier, behalve van verkochte, ook van geschonken onroerende goederen; echter in geen van beide gevallen van vaartuigen.

Op *Saba* (P.B. 1874 n°. 3), vindt men eene belasting van 2% op de opdracht van verkochte of geschonken onroerende goederen en schepen.

Zijn derhalve de belastingen zeer verschillend, ook in de grondslagen heerscht veel verscheidenheid. Op Curaçao geldt als grondslag de koopprijs bij publieke verkooping; bij verkoop onder de hand de koopprijs, doch minstens de voor de grondbelasting geschatte waarde; bij ruiling en schenking de grondslag als voor het zegelrecht d.w.z., altijd de waarde, voor de grondbelasting aangenomen. Op de vijf andere eilanden geldt bij verkoop de koopprijs; de regeling in één artikel voorziet niet het geval van opgave van een lageren koopprijs dan de werkelijke. Voor geschonken onroerende goederen — en, waar belast, ook schepen — is de grondslag dezelfde als voor het zegelrecht, d.i. in de eerste plaats de waarde voor de grondbelasting geschat. Dit kan zich voor onroerend goed nooit voordoen, aangezien er geen grondbelasting bestaat en voor schepen natuurlijk ook niet; alsdan geldt — door verwijzing naar de bepalingen omtrent ruiling — de waarde door twee deskundigen te schatten (er is echter niet bepaald wie de deskundigen moet benoemen).

Behalve de behandelde op- of overdrachtsbelasting, wordt op de vijf andere eilanden dan Curaçao nog eene belasting geheven tot verschillende percentages, 5, 6 en 7%, van alle publieke

verkoopingen van roerende en onroerende goederen (ook van schepen dus), op Curaçao alleen van publieke verkoopingen van roerende goederen (dus o.a. schepen). Deze belasting is schuldig nevens het recht van op- of overdracht à 2% — casu quo, want de eerstgenoemde belasting is altijd schuldig van schepen, terwijl het op- of overdrachtsrecht op sommige eilanden alleen van onroerend goed wordt geheven. Eerstgenoemde belasting is verder schuldig op de verkooping, het op- of overdrachtsrecht bij de juridische levering (artt. 661, 665 B.W. art. 289 W. v. K.), want met de door elkaar gebruikte woorden, opdracht of overdracht, schijnt gemelde levering bedoeld. Intusschen schijnen de verordeningen in dit opzicht op sommige eilanden niet naar de duidelijke letter toegepast te worden en heft men bij publieke verkooping het op- of overdrachtsrecht niet.

§ 2. Na de vorenstaande uiteenzetting, zal het wel geen betoog behoeven, dat dit onderdeel der bestaande wetgeving herziening behoeft, zoowel wat de hoofdbeginselen als de uitwerking betreft.

De zware heffing van 5, 6 en 7% bij publieke verkoopingen van onroerende goederen en schepen op de vijf andere eilanden naaste de 2% overdrachtsrecht kan niet blijven bestaan. De nieuwe regeling zal tengevolge hebben, dat bij deze publieke verkoopingen geen bijzondere belasting schuldig is, doch alleen de bij het tegenwoordige ontwerp instandgehouden 2% overdrachtsbelasting.

Vervolgens dient te vervallen de drukkende heffing van 2% wegens overbedeeling bij scheiding. Deze heffing, die bovendien uit een technisch oogpunt niet te verdedigen is, drukt onevenredig zwaar op de kleinere boedels en kan tot zeer ingewikkelde berekeningen en niet te vermijden onbillijkheden aanleiding geven; zij leidt verder tot het achterwege laten van eene scheiding en alzoo tot het ongewenschte onverdeeld blijven van boedels. In het Moederland is in 1883 in de plaats gesteld eene heffing van 1½ per mille van de waarde van alle verdeelde baten; dit wordt hier niet voorgesteld. Wegens eene gewone scheiding tusschen medeëigenaren krachtens huwelijksgemeenschap, erfrecht en gezamenlijken aankoop zal voortaan in het geheel geen belasting schuldig zijn.

Er is geen voldoende grond aan te voeren om op het eene eiland de overdracht van schepen te belasten, op het andere niet; hier schenkingen te treffen, daar weer niet; de eene maal de overdracht, de andere keer de opdracht of levering. In deze opzichten behoort er gelijkheid voor de wet te zijn voor alle ingezetenen der Kolonie.

Ten slotte laat de techniek der bestaande regeling veel te wenschen over. Het spreekt toch wel van zelf, dat de materie niet te regelen is in één artikel, zooals de belastingreglementen der vijf andere eilanden behelzen; tal van vragen blijven daarbij onbeslist en bepalingen ter voorkoming van ontduiking ontbreken ook geheel; men kan daar, in tegenstelling met Curaçao, een koopprijs zoo laag opgeven als men wil. De verordening voor Curaçao is iets uitvoeriger, doch ook op verscheiden punten onvoldoende; de afschaffing van het overbedeelingsrecht (op de andere eilanden ontbrekende) maakte overigens eene geheel nieuwe regeling noodzakelijk en deze is ontworpen, overeenkomstig een der hoofdbeginselen van de herziening, voor de geheele Kolonie. Tusschen dit ontwerp en andere, n.l. die betreffende de successiebelasting en de formaliteit van registratie, is het noodige verband gelegd, dat in aansluiting aan het burgerlijk recht gevorderd wordt.

Het is niet wenschelijk voorgekomen om de regeling toepasselijk te maken op alle schepen, doch slechts op die zeeschepen, die volgens art. 289 W. v. K., wat betreft de levering, met onroerend goed zijn gelijkgesteld.

Voorts komt het voor de zekerheid van het eigendomsrecht wenschelijk voor om een notariëele akte voor de overdracht van evenbedoelde schepen verplicht te stellen. Reeds krachtens het B.W. bestaat die verplichting voor overdracht en scheiding van onroerende zaken (art. 665) en voorts in eenige speciale gevallen.

De invoering der grondbelasting op de vijf andere eilanden schept voorts de gelegenheid om een einde te maken aan

den zonderlingen toestand, dat de overdrachtsbelasting daar ad libitum kan worden ontdoken, in tegenstelling met Curaçao.

Wat de financiëele gevolgen van den maatregel betreft, zij opgemerkt, dat gemiddeld over de jaren 1901—1905 de gemelde bestaande belastingen opbrachten, op: Curaçao f 5779, Aruba f 86, Bonaire f 166, St. Martin f 184, St Eustatius f 87, Saba f 27, te zamen f 6329. Raming is bij eene belasting als de overdrachtsbelasting uit den aard der zaak moeilijk. Eenige hoogere opbrengst mag echter worden verwacht als gevolg van de betere bepalingen der ontworpen regeling, van de vermindering der grondbelasting en van de algemeene oeconomische werking der herziening van het geheele belastingstelsel, wanneer deze na eenige jaren zal hebben doorgewerkt. De ondergeteekende heeft gemeend de cijfers te kunnen ramen voor de verschillende eilanden op f 6400, f 600, f 400, f 400, f 200 en f 350, te zamen f 8350.

Artikelen.

Art. 2. Deze bepaling strekt tot bevordering van de zekerheid van den eigendom. In dit artikel zijn de overdrachten en scheidingen genoemd in overeenstemming met art. 665 B.W. en art. 289 W. v. K., zooals dit laatste artikel zal luiden na de wijziging bij art. 38.

Verg. verder art. 3, tweede lid en art. 14, tweede lid.

Art. 3. Ook in alle hier genoemde gevallen is er een overgang, doch van een bijzonderen aard, waarvan betwijfeld zou kunnen worden, of hij valt onder het gewone begrip van overdracht, hoewel de gevallen naar den geest der bepalingen van art. 665 B.W. en van deze verordening er onder moeten worden gerangschikt. Daarom is het wenschelijk om, naast de bestaande bepalingen der Wetboeken, voor eenige gevallen, waarvoor hetzelfde motief geldt, uitdrukkelijk eene authentieke akte voor te schrijven.

Voor de belasting worden echter de hier bedoelde rechtshandelingen niet altijd als overdracht beschouwd. Verg. daaromtrent Hoofdstuk II.

Art. 4. Eerste lid. Vonnissen. Twee soorten van vonnissen, nl. die van toewijzing bij executie en de vonnissen van onteigening.

Tweede lid. Bij inbreng in eene naamlooze vennootschap, gaat de eigendom over op de rechtspersoon en daarmede is voor de toepassing dezer verordening gelijk te stellen de inbreng in eene commanditaire vennootschap op aandeelen. Gaan na de ontbinding de deelgerechtigden tot scheiding over, dan zal op die scheiding geenerlei belasting schuldig zijn (art. 7, derde lid).

Derde lid. Scheiding. De afschaffing van het overbedeelingsrecht maakt bepalingen omtrent scheidingen noodig (artt. 6—9, 11). Nu scheidingen in het algemeen vrij van belasting zullen zijn, is het gemakkelijk in te zien, dat het middel van scheiding zoude kunnen worden aangewend om onder den schijn eener scheiding eene werkelijke overdracht tot stand te brengen en op die wijze de rechtmatig verschuldigde belasting te ontgaan. De regeling van dit onderwerp levert niet geringe moeilijkheden op, doch dit was voor den ondergeteekende geen reden om die moeilijkheden te ontwijken door prijsgeving van den goeden maatregel van afschaffing van het verouderde en verkeerde overbedeelingsrecht.

In de praktijk zal de regeling weinig bezwaar opleveren omdat de desbetreffende artikelen, als hoofdzakelijk van preventieve strekking, zelden of nooit toegepast zullen behoeven te worden; zij moeten slechts in de verordening staan om ontduiking der belasting te voorkomen. Degene, die den regelmatigen weg bewandelt, zal er niet mede in aanraking komen; alleen hij, die zijpaden zoude willen inslaan, zal den weg versperd vinden.

Art. 5, letter b. Schenkingen op dezelfde wijze te belasten als overdrachten onder bezwarenden titel zou natuurlijk niet juist zijn; verkrijging bij schenking komt overeen met verkrijging bij successie, beide onderwerpen zijn op denzelfden

voet te behandelen; verg. het ontwerp successiebelasting (n°. 14 dezer zitting).

Letter c. Deze bepaling, die correspondeert met art. 4, tweede lid nos. 1—2, stelt vrij den inbreng in de gewone maatschap, vennootschap onder firma en de gewone vennootschap „en commandite", hoewel bij dien inbreng eene overdracht van onverdeelde aandeelen aan medevennooten plaats heeft. De reden is, dat hij deze vennootschappen de inbrengende vennoot medeëigenaar blijft en bij ontbinding en scheiding wordt de zaak misschien weder aan den inbrenger toegedeeld; ook eindigen deze vennootschappen meestal met het overlijden of uittreden van een vennoot. Daarom schijnt het billijk om den inbreng niet te belasten en de scheiding af te wachten; blijkt daarbij de zaak aan een ander dan den inbrenger toegedeeld, dan is het oogenblik daar om de overdrachtsbelasting te heffen, doch niet eerder. (verg. art. 7).

Letter d. Regel is derhalve: op scheidingen geen overdrachtsbelasting schuldig. Doch blijken moet, dat de deelgenooten werkelijk medeëigenaren zijn, dat niet aan een niet-medeeigenaar onder den vorm van eene scheiding eene overdracht geschiedt. In den regel zal dit zeer eenvoudig uit te maken zijn, men denke aan erfrecht en huwelijksgemeenschap, zijnde de meest voorkomende gevallen. Verder is verwezen naar eenige artikelen, die het beginsel beperken met het doel als boven reeds uiteengezet.

Letter e. Het hier uitgezonderde geval is op denzelfden voet te belasten als verkrijging bij successie; verg. het desbetreffend ontwerp n°. 14 dezer zitting.

Art. 6. Verg. ad art. 5, letter *d*.

Art. 7. Dit artikel schijnt na het hiervoren opgemerkte geen toelichting te behoeven. Het spreekt vanzelf, dat de erven en rechtverkrijgenden de gunstige bepaling, voor hun voorganger gemaakt, ook op zich toegepast zien. Onder rechtverkrijgenden zijn volgens het juridische spraakgebruik te verstaan: de erfgenaam, de in gemeenschap van goederen gehuwde echtgenoot en de legataris van de betrokken zaak.

Art. 8. Uitsluitend. Is een deelgenoot tevens als erfgenaam, als legataris van een deel of door huwelijksgemeenschap medeëigenaar in de oorspronkelijke onverdeeldheid, dan kan er geen sprake zijn van ontduiking; hij verrichtte geen handeling, die in verband met eene opvolgende scheiding eene overdracht moest verbergen; hij werd op regelmatige wijze medeëigenaar en of hij daarvóór of daarna nog een aandeel kocht, doet niet ter zake.

Na aftrek van het aandeel enz. Bijv. A verkocht aan B $^1/_4$, B overlijdt en laat na vijf erfgenamen, die met A tot scheiding overgaan, waarbij de zaak aan een dier erfgenamen wordt toegedeeld; nu wordt afgetrokken, niet $^1/_{20}$, doch het volle $^1/_4$.

Tweede lid, n°. 1. Ook bij inbreng in eene vennootschap wordt een aandeel aan de medevennooten overgedragen, weshalve hier eene uitzondering moest worden gemaakt, daar dit geval bij art. 7 is geregeld. De gevallen konden natuurlijk niet gelijk behandeld worden. In het geval van art. 8 was over het aangekochte deel reeds belasting betaald, in dat van art. 7 is bij den inbreng nog over niets betaald.

N°. 2. Hier is geen ontduiking mogelijk door opvolgende scheiding.

N°. 3. In deze gevallen ontstond de medeëigendom ook door overdracht, n.l. inbreng in verband met de gevolgde ontbinding. Echter wordt in deze gevallen bij den inbreng de belasting geheven (art. 4, tweede lid n°. 1) en moet de scheiding dus vrij blijven.

Art. 9. De ondervinding elders met het nieuwe systeem, heeft geleerd, dat de behandelde bepalingen niet voldoende waren tegenover het vernuft dergenen, die zich gaarne aan het bijdragen van hun aandeel in de algemeene lasten onttrekken. Het middel wordt door dit artikel belet.

Art. 10, eerste lid. Bij gebreke van deze bepaling zoude nog ontduiking mogelijk zijn, wanneer men, na ontbinding der vennootschap, niet tot scheiding overgaat (in welk geval art. 7 voorziet), doch tot overdracht van het onverdeelde aandeel krachtens de vennootschap door dengene, die de zaak inbracht aan een medevennoot. De laatste zoude dan de geheele zaak in eigendom verkrijgen, terwijl over zijn aandeel krachtens vennootschap in de niet door hem, maar door een ander ingebrachte zaak de belasting niet zoude worden betaald.

In de uitgezonderde gevallen is sub 1 de belasting reeds over het geheel betaald en is er sub 2 geen reden tot belastingheffing.

Art. 11. In dit artikel zijn bedoeld de zoogenaamde „blinde" scheidingen, die voor partijen tot titel strekken inzooverre, dat eene actie tot scheiding op grond daarvan zoude kunnen worden afgeweerd. Het kan natuurlijk niet worden toegelaten, dat door zulke akten de bepalingen der verordening omtrent scheiding geheel illusoir zouden worden gemaakt. Daar bij dergelijke akten aan de Administratie de gegevens onthouden worden om te beoordeelen, of en in hoeverre de belasting schuldig is, wordt de belasting over de waarde der zaken geheven, tenzij de vereischte opgaven aan den voet der akte zijn gedaan en door partijen wordt aangetoond, dat of in hoeverre de scheiding niet valt onder de artt. 6—9. Ook wordt, indien een en ander alsnog binnen den verjaringstermijn geschiedt, de belasting, die te veel mocht blijken te zijn geheven, nog teruggegeven.

Art. 12. Verg. art. 13 van het successiebelastingontwerp, n°. **14** dezer zitting. Voorzoover de overgang onder de levenden plaats heeft of bij overlijden eene vergoeding is bedongen, is het beding als een verkoop te behandelen; anders als eene beschikking ter zake des doods.

Artt. 13 en 14. Het is niet wenschelijk den overgang van vaste goederen en daarmede gelijkgestelde schepen hooger te belasten dan met 2%. Zooals reeds is opgemerkt, vervallen de hooge heffingen bij publieken verkoop dier zaken. Volgen overdrachten elkander snel op, dan is zelfs 2% nog te veel te achten; vandaar de nieuwe bepaling van art. 14.

Artt. 16—18. Voor onroerende zaken geldt, dat de prijs of waarde, in de akte genoemd of door partijen onder de akte opgegeven, grondslag is, met de waarde voor de grondbelasting als minimum. Deze laatste bepaling zal veel verwikkelingen voorkomen. Behoudens deze bepaling is bij een bedongen prijs altijd de werkelijke prijs grondslag en mag geen lagere c.q. aan den voet der akte worden opgegeven, nog veel minder eene valsche verklaring omtrent den prijs in de akte voorkomen; vermoedt de Ontvanger, dat een of ander is geschied, dan schat hij den prijs (art. 17, laatste lid). Is eene waarde in de akte genoemd dan strekt deze tot grondslag, behoudens gemeld minimum (art. 16, laatste lid). Is echter een aequivalent of de geldswaarde van verplichtingen geschat aan den voet der akte, dan staat het aan den Ontvanger te beoordeelen, of daarmede genoegen kan worden genomen.

Belanghebbenden zijn altijd bevoegd om rechterlijke beslissing in te roepen (art. 20).

Op deze wijze vleit de ondergeteekende zich, dat de zaak volledig op eene praktische wijze is geregeld, met vermijding van veel formaliteiten. De onroerende eigendommen zijn genoegzaam bekend, zoodat belangrijke verschillen van meening zich in de praktijk wel niet zullen voordoen.

Art. 19. Voor schepen is de zaak zooveel mogelijk op denzelfden voet geregeld, doch eene bestaande schatting, zooals van onroerend goed, wordt hier gemist. Wat den koopprijs betreft, geldt dus wederom, dat geen valsche verklaring tot grondslag mag strekken. Overigens moet de algemeene verkoopvoorwaarde maatstaf zijn; bijna altijd zal het

schepen gelden, die reeds lang op de havens der Kolonie varen en dus volkomen bekend zijn.

Artt. 20 en 21. Deze artikelen schijnen geen toelichting te behoeven. Bij art. 21 is eene ruime speling gelaten.

Artt. 22—28. Volgens het ontwerp betreffende de registratieformaliteit (n°. **13** dezer zitting) moeten alle akten, aan overdrachtsbelasting onderworpen, binnen een bepaalden tijd worden geregistreerd. Die formaliteit wordt dus benut om deze belasting te heffen (art. 22).

In art. 25, laatste lid, is de notaris alleen aansprakelijk gesteld voor de belasting (verg. ook art. 4 letter *a* van P.B. 1872 n°. 24), niet voor de boeten. Voor deze aansprakelijkheid is de notaris gewaarborgd door art. 31 (verg. ook art. 74 van het ontwerp n°. **17** dezer zitting). De boeten, die door partijen bij eene (notarieele) akte beloopen kunnen worden, zijn, behoudens art. 33, alleen die bij art. 21 bepaald. De notaris kan daarvoor niet aansprakelijk worden gesteld; de notaris zal niet medewerken tot het vermelden in zijne akte van een onjuiste koopsom en hij heeft slechts de verklaringen van partijen weer te geven. Doen deze eene akte valschelijk opmaken, dan is art. 33 toepasselijk.

De overige artt. van Hoofdstuk IV schijnen geen toelichting te behoeven.

Artt. 29—31. Artt. 29 en 30 bevatten bepalingen tot contrôle op de voldoening der belasting.

Het verschil tusschen het eerste en tweede lid van art. 31 zal duidelijk zijn. Het doen opmaken eener koopakte enz. is eene vrijwillige handeling. Bij een proces of executie is er een gedwongen overgang en moet de procedure voortgang hebben. Is de belasting niet tijdig bij den griffier gestort, dan moet zij ingevorderd worden. Verg. art. 32 van dit ontwerp en art. 15, laatste lid, van ontwerp n°. **13** dezer zitting.

Artt. 32—35. De in art. 34 bedoelde boeten zijn dus die van artt. 21 en 32. In de gevallen van art. 33 wordt de zaak als een strafzaak berecht wegens het ernstige der feiten. Verg. het ontwerp op de rechtspleging enz. n°. **18** dezer zitting. Intusschen komen de straffen bij het Wetboek van Strafrecht te zwaar voor en hoewel de feiten niet te licht behooren te worden gestraft, schijnt het wenschelijk de gelegenheid te laten om eene geldboete op te leggen.

Art. 38. Verg. § 2 der Algemeene beschouwingen. De bepaling is geredigeerd in overeenstemming met art. 665, tweede lid, B.W.

Art. 39. Voor vroeger opgemaakte onderhandsche en buitenlandsche akten is eene overgangsbepaling noodig, aangezien de dagteekening daarvan niet vaststaat. De belanghebbenden moeten dergelijke akten binnen drie maanden na de inwerkingtreding der verordening ter registratie aanbieden. Verg. art. 20 van het ontwerp n°. **13** dezer zitting en in verband daarmede ook art. 5, tweede lid van P.B. 1881 n°. 29.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907—1908—15 en 16.

Overdrachtsbelasting.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het onderzoek in de Afdeelingen van deze ontwerpen heeft aanleiding gegeven tot de volgende opmerkingen.

Overdrachtsbelasting.

Art. 20, lid 4. Op weglating van dit lid werd door vele leden, die de wenschelijkheid van twee instantiën bepleitten, aangedrongen.

Art. 21. Vele leden betoogden, dat de strafbepaling van dit artikel de rechtzoekenden zou afschrikken eene rechterlijke beslissing in te roepen. Zij gaven in overweging hier eene strafbedreiging achterwege te laten.

Andere leden meenden echter dat de bedreigde straf alleen de ontduiking der belasting treft; voorts wezen zij ook op de gelaten speling.

Art. 24. Opgemerkt werd dat in letter *c* van dit artikel eene vergissing schijnt ingeslopen. Moet niet voor „gelijk" „evenredig" gelezen worden?

Art. 25. Men vroeg of het niet billijker zou wezen de hierbedoelde rechts- en physieke personen, elk voor zijn aandeel alleen aansprakelijk te stellen voor belasting en boete.

Tegen het laatste lid hadden de meeste leden bezwaar. Er bestond, meenden zij, geen afdoende reden, om een deel der werkzaamheden van de ambtenaren der belasting over te dragen op de notarissen.

Art. 33. De bedreigde straf achtte men vrij algemeen te zwaar. Gaarne zou men de gevangenisstraf zien vervallen en slechts eene geldboete van f 50.— tot f 500.— bedreigd zien.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

In het ontwerp wordt nu eens van „publieke verkooping" dan weer enkel van „verkooping" gesproken. Zou het geen aanbeveling verdienen voor hetzelfde begrip steeds denzelfden term te bezigen?

Vele leden zagen de bevoegdheid tot het houden van verkoopingen gaarne aan de notarissen alleen verleend. Dit met het oog op het weinig lucratieve van het ambt.

Enkele leden evenwel meenden dat door het Bestuursvoorstel het algemeen belang beter gediend werd.

Art. 8. Men vond hèt wenschelijk de belasting slechts te heffen voor ronde sommen van tien gulden.

Het afronden tot die som van kleinere bedragen, zou in vele gevallen de belasting uitermate zwaar doen drukken.

Artt. 12, 13 en 14, lid 6. De bedreigde straffen vond men te zwaar. Gaarne zag men in de gevallen der twee eerstgemelde artikelen alleen eene geldboete, en dan nog eene veel lichtere dan voorgesteld, bedreigd en in dat van het laatste artikel de boete gesteld op een gulden.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 27n. November 1907.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—15.

Overdrachtsbelasting.

Memorie van antwoord.

No. 4.

Naar aanleiding van het Voorloopig Verslag heeft de ondergeteekende de eer het volgende in het midden te brengen.

Art. 20, *vierde lid.* De toelating van hooger beroep is in deze materie niet gebruikelijk en de behoefte daaraan is elders ook nooit gebleken. Waar tien percent speling bestaat, de benoeming der deskundigen buiten partijen en de administratie om door den Kantonrechter geschiedt en, wat onroerende zaken betreft, zich de gunstige omstandigheid voordoet, dat deze periodiek geschat worden voor de grondbelasting, is het voorgekomen, dat eene tweede instantie hier nog minder dan elders noodig is.

Doch vooral door het ontwerpen stelsel zelf van de artt. 20 en 21 schijnt zij overbodig. Verg. hierna ad art. 21.

Art. 21. De meening van eenige leden, dat de straf alleen de ontduiking der belasting betreft, is juist. De strafbepaling kan niet gemist worden. Er moet worden gestreefd naar juiste opgaven, waardoor de aanraking tusschen de administratie en de belastingschuldigen zooveel mogelijk wordt beperkt. Terecht is nog gewezen op de in het artikel bepaalde speling.

De ondergeteekende wenscht te dezer gelegenheid nog eenige toelichting te geven tot de artt. 20 en 21. Deze artt. bevatten een zeer mild stelsel, dat afwijkt van het gebruikelijke. Volgens het laatstbedoelde wordt de belasting aanvankelijk geheven volgens de opgaven van partijen en daarna c. q. binnen een bepaalden termijn (somtijds twee jaren) eene actie tot waardeering ingesteld, met het onvermijdelijk gevolg van boete bij verschil. Volgens het ontwerp echter zal bij eene onjuiste opgave de Ontvanger eenvoudig de belasting over een hooger, door hem juist geacht bedrag heffen, zonder dat boete beloopen wordt. Eerst wanneer men tegen deze heffing opkomt en het blijkt dan, dat de eigen opgave toch inderdaad veel te laag was, zal boete schuldig zijn. Een zoo mild stelsel zou niet gekozen hebben kunnen worden, wanneer niet op alle eilanden de periodieke schattingen voor de grondbelasting volgens ontwerp no. 2 voortdurend ongeveer de waarde der onroerende zaken deden kennen, terwijl voor de in de kolonie thuis behoorende schepen gerekend is op voldoende bekendheid met de waarde; althans heeft ondergeteekende gemeend deswege het voorgestelde, z. i. milde en practische stelsel niet voor het gebruikelijke te moeten laten varen.

Door het bovenstaande is het tevens duidelijk, dat de artt. 20 en 21 niet dikwijls toepassing zullen vinden.

Art. 24. Naar aanleiding van de opmerking in het Voorloopig Verslag is het artikel in den door den Raad bedoelden geest gewijzigd.

Art. 25, *eerste lid.* Daar de belasting en c. q. de boete schuldig is met betrekking tot ééne rechtshandeling, in de

bedoelde gevallen door eenige personen tezamen verricht, terwijl bij niet-medewerking van één hunner de overeenkomst niet zoude zijn tot stand gekomen, komt de hoofdelijke aansprakelijkheid zeer gegrond voor. Er is echter nog een andere grond. De juridische levering (overschrijving ten hypotheekkantore) is eene handeling, die niet vatbaar is voor verdeeling; daar aan deze levering de betaling der belasting vooraf moet gaan, is de belasting naar hare strekking eene ondeelbare schuld tegenover de administratie.

tweede lid. Bij het noodzakelijkerwijze veranderde systeem ten opzichte van de betaling der overdrachtsbelasting moet de notaris aan den Ontvanger zijne akte aanbieden en tegelijkertijd de belasting voldoen, die het onmiddellijke gevolg is van de akte. Dit beginsel, ook elders bestaande, is overigens bereids in de bestaande wetgeving nedergelegd, (zie P. B. 1872 No. 24, art. 4 *a*) en wordt in andere gevallen reeds in de praktijk toegepast. Door art. 31 is de notaris gevrijwaard tegen nadeel. Daar deze wijze van betaling der belasting reeds in andere artt. is voorzien, heeft de onderwerpelijke alinea alleen theoretische waarde en zoude wellicht tot verkeerde interpretatie aanleiding kunnen geven, weshalve de ondergeteekende geen bezwaar heeft om dit tweede lid te doen vervallen.

Art. 33. In de gevallen, bij het artikel bedoeld, is er eene intellectueele valschheid in geschrifte. Wanneer men in aanmerking neemt, dat het strafwetboek valschheid in geschrifte straft met geen geringere straf dan dwangarbeid van minstens vijf jaren, is de hier bepaalde straf niet zwaar te noemen. Wel moet de straf in evenredigheid zijn met de ontdoken belasting, doch dit is hier niet de eenige overweging. Ten einde aan den wensch van den Raad tegemoet te komen is echter het artikel eenigszins gewijzigd.

Bij de nota van wijziging zijn tevens enkele redactiewijzigingen aangebracht en drukfouten verbeterd.

Willemstad, den 3n. December 1907

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—15.

Overdrachtsbelasting.

Nota van Wijziging.

No. 5.

In *art.* 1 wordt het daar voorkomende jaartal „1907" vervangen door „1908".

In *art.* 3 wordt in de plaats van het woord „vereenigingen" gelezen „rechtspersoonlijkheid bezittende vereenigingen (hierna verder genoemd: „vereenigingen"),"

In *art.* 10 worden de in den eersten regel voorkomende woorden „die ten aanzien van in het gemeen bezeten": gelezen „van verkoop van aandeelen in"

In het eerste lid van *art.* 17 worden de woorden „den notaris of de partijen" vervangen door: „de partijen of namens deze door den notaris"

In *art.* 21 *eerste lid* wordt de punt aan het slot vervangen door een punt-komma en bijgevoegd: „in alle andere gevallen zijn laatstgemelde kosten ten laste der Administratie".

In *art.* 24, *letter c,* worden de woorden „een gelijk deel" vervangen door: „het aandeel, waartoe elk in de verdeelde zaken gerechtigd was;"

Het *tweede lid* van *art.* 25 vervalt.

In *art.* 33 *eerste lid* worden de woorden, voorkomende na het woord „boete" vervangen door het volgende: „van f 100.— tot f 500.— en bij herhaling met eene boete van f 200.— tot f 1,000.— en gevangenisstraf van een tot drie maanden, tezamen of afzonderlijk".
Na het tweede lid wordt een nieuw lid bijgevoegd, luidende:
„De belasting, die in de in dit artikel bedoelde gevallen blijkt te min betaald te zijn, wordt ingevorderd".

In *art.* 37 wordt het daar voorkomende jaartal „1907" vervangen door „1908".

Willemstad, den 3n. December 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907—1908—15.

Overdrachtsbelasting.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad

ZITTINGJAAR 1907—1908.-15.

Overdrachtsbelasting.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 7.

Art. 4, tweede lid n° 2 wordt gelezen : „2°. inbreng „door den commanditairen vennoot in commanditaire „vennootschappen op aandeelen ;"

In *art. 18* wordt het jaartal „1907" vervangen door „1908."

In *art. 21 eerste lid* wordt de vijfde regel gelezen : „ten laste van de in artikel 24 genoemden de verschuldigde belasting verhoogd met een bedrag ten"
In het *tweede lid* wordt in de plaats van „boete" gelezen "verhooging".

In *art 25* worden de woorden „door partijen beloopen boeten" vervangen door „verhoogingen".

In *art 27, eerste regel* wordt na het woord „belasting" tusschengevoegd : „en de verhooging".

Art 28. n°. 3, wordt gelezen : „3. Voor de invordering van de belasting en de verhooging in het geval „van artikel 21, na een jaar te rekenen van de uitspraak „des Kantonrechters ; voor de vordering tot teruggave „na een jaar te rekenen van den dag van betaling."

Art. 34 wordt gelezen : „Bij veroordeeling tot geldboete ter zake van overtreding dezer verordening wordt geen subsidiaire gevangenisstraf opgelegd."

In *art. 36* worden de woorden na „kwijtschelding" vervangen door ; „vermindering of teruggave van belasting of verhooging van belasting verleenen."

Toelichting.

Zie ad nota van wijziging betreffende ontw. n° 13.

Willemstad, den 18 April 1908

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

1907/8 No. 16

Publieke Verkoopingen van roerende goederen.

ZITTING 1907–1908 — **16**.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

ONTWERP-VERORDENING.

No. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het wenschelijk is de verschillende regelingen omtrent publieke verkoopingen door eene nieuwe algemeene regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening betreffende de openbare verkoopingen van roerende goederen.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALINGEN.

Artikel 1.

Behoudens de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering omtrent den verkoop bij executie, zijn tot het houden van publieke verkoopingen van lichamelijke roerende zaken uitsluitend bevoegd de notarissen en de deurwaarders bij de rechterlijke colleges en de kantongerechten.

Artikel 2.

De ambtenaar, die eene verkooping houdt, is verplicht daarvan een proces-verbaal op te maken.

Het proces-verbaal, door een notaris opgemaakt, is niet onderworpen aan de bepalingen van het Reglement op het Notarisambt omtrent den vorm der notariëele akten.

Artikel 3.

Van elke verkooping moet door den ambtenaar, die dezelve houden zal, ten kantore van den Ontvanger op het eiland, waar de verkooping zal plaats hebben, minstens een uur vóór den aanvang eene schriftelijke, gedagteekende en onderteekende aangifte worden ingeleverd, vermeldende den naam en de standplaats van den ambtenaar; de namen dergenen, te wier verzoeke de verkooping zal geschieden en van de eigenaren der goederen of in het geval van gezamenlijke verzoekers of medeëigenaren, van een hunner; eene beknopte omschrijving der te verkoopen goederen; alsmede de plaats, waar en den dag en het uur, waarop de verkooping zal aanvangen.

De Ontvanger geeft de aangifte, na die voor „gezien" geteekend te hebben, aan den ambtenaar terug.

De aangifte wordt door den ambtenaar aan zijn proces-verbaal gehecht.

Indien eene aangegeven verkooping niet plaats heeft of eene aangevangen verkooping in eene tweede of verdere zitting wordt vervolgd, wordt op dezelfde wijze daarvan aangifte gedaan; de verklaring daaromtrent kan onder de eerste aangifte geschreven worden.

Artikel 4.

De verkoopingen moeten geschieden in tegenwoordigheid van twee getuigen, den ambtenaar bekend, van het mannelijk geslacht, meerderjarig en woonachtig op het eiland, waar de verkooping wordt gehouden. Zij moeten de taal verstaan, waarin het proces-verbaal wordt opgemaakt, kunnen lezen, hun naam kunnen teekenen en vrij zijn van lichaamsgebreken, die hen zouden beletten waar te nemen.

Artikel 5.

Het proces-verbaal eener verkooping moet behelzen:
1. de plaats der verkooping en den dag en het uur, waarop zij wordt aangevangen;
2. den naam en de standplaats van den ambtenaar;
3. de voornamen, namen en woonplaatsen der getuigen;
4. de voornamen, namen en woonplaatsen dergenen, te wier verzoeke de verkooping plaats heeft en van de eigenaren; in het geval van gezamenlijke verzoekers of van medeëigenaren is het voldoende een hunner aan te duiden;
5. eene beknopte aanduiding van elke verkochte zaak. Elke zoodanige zaak wordt onmiddellijk op het proces-verbaal gebracht, de prijs in letters vermeld en daarachter in cijfers uitgetrokken. De prijzen van al hetgeen voor denzelfden eigenaar of dezelfde medeëigenaren is verkocht worden opgeteld;
6. den dag en het uur, waarop het proces-verbaal wordt gesloten.

Het proces-verbaal van elke zitting vormt eene akte. Het wordt onderteekend door den ambtenaar en de getuigen.

Artikel 6.

De ambtenaren der belastingen zijn bevoegd zich te begeven ter plaatse, waar eene verkooping wordt gehouden en zich de aangifte en het proces-verbaal te doen vertoonen.

Artikel 7.

De bepalingen van dit Hoofdstuk zijn niet toepasselijk op verkoopingen bij executie van schepen.

HOOFDSTUK II.

VAN DE BELASTING.

Artikel 8.

Van publieke verkoopingen van lichamelijke roerende zaken met uitzondering van zeeschepen, de grootte hebbende van meer dan tien tonnen, wordt eene belasting geheven van vijf percent.

De belasting is schuldig over het totaal der prijzen van de voor denzelfden eigenaar of dezelfde medeëigenaren verkochte zaken en wordt geheven over ronde sommen van tien gulden; indien de som, die tot grondslag der heffing strekt, niet juist een veelvoud van tien gulden bedraagt, wordt de belasting over het naast hoogere veelvoud geheven.

De belasting wordt betaald bij de registratie der akte of van het vonnis.

Artikel 9.

Schuldenaar der belasting is degene, ten wiens verzoeke de verkooping is geschied. Hij is, evenals de ambtenaar, die de verkooping hield, tegenover de Administratie der belastingen voor de belasting aansprakelijk. Indien er meer schuldenaren zijn, zijn zij hoofdelijk aansprakelijk.

In het geval van verkoop bij executie van schepen is degene, die de executie vervolgt, verplicht uiterlijk op den vóórlaatsten werkdag van den termijn van registratie de verschuldigde belasting in handen van den griffier te storten.

Artikel 10.

De notarissen en deurwaarders zijn niet verplicht hunne diensten te verleenen, wanneer de verzoeker niet vooraf voldoende zekerheid heeft gesteld voor de belasting, die verschuldigd kan worden.

Artikel 11.

De Koloniale kas heeft voor de belasting recht van voorrang op de opbrengst der verkochte zaken, gaande boven alle andere voorrechten, behalve de kosten van uitwinning.

HOOFDSTUK III.

STRAFBEPALINGEN.

Artikel 12.

Ieder, die eene verkooping houdt zonder daartoe bevoegd te zijn, wordt gestraft met eene boete van vijftig tot vijfhonderd gulden en gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden te zamen of afzonderlijk, onverminderd zijne aansprakelijkheid voor de verschuldigde belasting.

Artikel 13.

De bevoegde ambtenaar, die eene verkooping houdt zonder daarvan de vereischte akte op te maken, wordt gestraft met eene boete van vijfhonderd tot duizend gulden, onverminderd zijne aansprakelijkheid voor de verschuldigde belasting.

Artikel 14.

Door den bevoegden ambtenaar, die eene verkooping houdt of heeft gehouden wordt verbeurd:

eene boete van vijf en twintig gulden, indien hij geen aangifte heeft gedaan;

eene boete van vijf gulden wegens niet-aanhechting van de aangifte aan zijn proces-verbaal;

eene boete van vijftig gulden bij overtreding van artikel 4;

eene boete van tien gulden voor elke verkochte zaak, die niet op het proces-verbaal is gebracht, onverminderd zijne aansprakelijkheid voor de belasting en de strafvervolging wegens valschheid in geschriften, indien daartoe gronden zijn;

eene boete van tien gulden voor elke verkochte zaak waarvan de prijs niet in letters is vermeld;

eene boete van vijf en twintig gulden wegens weigering van de vertooning, in artikel 6 voorgeschreven.

De bepalingen van dit artikel zijn niet toepasselijk bij verkoopingen bij executie van schepen.

Artikel 15.

Behalve in de gevallen van de artikelen 12 en 13, geschiedt de toepassing van boeten door de Administratie der belastingen en de invordering daarvan bij dwangschrift.

Artikel 16.

Met de opsporing van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de in artikel 12, n°. 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen, belast alle ambtenaren der belastingen. Artikel 17, eerste lid, tweede zinsnede, van dat Wetboek is op hen toepasselijk.

HOOFDSTUK IV.

SLOTBEPALINGEN.

Artikel 17.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim in de nakoming van de bepalingen dezer verordening kwijtschelding of vermindering van boeten verleenen.

Artikel 18.

In artikel 41 der verordening dd. 17 April 1872 (P.B. n°. 26) wordt aan het slot toegevoegd:
„*l.* bij openbaren verkoop van roerende goederen, met „uitzondering van gerechtelijke verkoopingen, 2 ten honderd „van den prijs, waarvoor de goederen zijn toegewezen."

Artikel 19.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van: „Verkoopingverordening 1907".

Artikel 20.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.
Met dien datum vervalt de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 26).

Gegeven te Willemstad, den

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

Op het eiland Curaçao wordt thans geheven 6% van de opbrengst van publieke verkoopingen van roerende zaken; op de andere eilanden bij publieke verkoopingen van roerende zoowel als onroerende goederen een verschillend percentage, namelijk: op Bonaire en Aruba 7%, St. Martin en Saba 6%, St. Eustatius 5%.

Over de heffing dier belasting op de laatstgemelde vijf eilanden ook van onroerende zaken is gehandeld bij de Memorie van toelichting tot het ontwerp n°. **15** dezer zitting; daarvan is de afschaffing ontworpen.

De heffing bij publieke verkoopingen van roerende zaken alleen is bij het ontworpen stelsel behouden, doch er worden van uitgezonderd de zeeschepen, eene grootte hebbende van meer dan tien tonnen, waarvan bij evengemeld ontwerp de overdracht aan overdrachtsbelasting is onderworpen.

Bij de thans ontworpen regelingen zal er nooit dubbelbelasting zijn, zooals thans.

Het percentage van heffing is voor de geheele Kolonie gesteld op 5%.

Eene nieuwe verordening, waarbij het onderwerp der publieke verkoopingen van roerende goederen volledig is geregeld, is ontworpen, waarbij komt te vervallen de verordening P.B. 1881 n°. 26, welke, zooals uit het tegenwoordige ontwerp blijken kan, zeer onvolledig is. In het eerste Hoofdstuk zijn opgenomen de bepalingen omtrent de bevoegdheid tot het houden der verkoopingen en de vereischten, waaraan het proces-verbaal moet voldoen. De belasting is geregeld in het tweede Hoofdstuk, terwijl het ontwerp verder eenige bepalingen bevat om de handhaving der verordening te verzekeren.

De belasting op publieke verkoopingen van roerend goed op Curaçao heeft over 1901—1905 gemiddeld opgebracht f 1993, op de andere eilanden te zamen f 215, waaronder weinig of geen belasting wegens verkoopingen van onroerend goed. De nieuwe regeling zal eenig verlies opleveren, dat geschat wordt op ± f 450.

Artikelen.

Art. 1. Art. 3 van P.B. 1881 n°. 26 schijnt niet geheel juist; ten onrechte wordt daar van executie van onroerende goederen gesproken, terwijl van de executie op gewone roerende goederen wordt gezwegen. Bij het onderwerpelijke art. 1 zijn de deurwaarders mede bevoegd verklaard, hetgeen wenschelijk voorkomt voor de verkooping van kleine inboedels; voor belangrijke verkoopingen zal toch in den regel van het ministerie van een notaris worden gebruik gemaakt. Verg. art. 17.

Art. 2, tweede lid. De vorm der notariëele akte komt hier onnoodig voor; ook in het Moederland is de notariëele vorm geen vereischte. Intusschen belet de bepaling niet, dat eene akte in den notariëelen vorm wordt opgemaakt, mits tevens

aan artt. 4 en 5 worde voldaan. Het proces-verbaal, opgemaakt volgens deze verordening, is eene authentieke akte (art. 1887 B.W.).

Artt. 4—5. In deze artikelen is voorgeschreven hetgeen in de praktijk voldoende is gebleken.

Art. 8, „met uitzondering van enz." Verg. de Algemeene beschouwingen.

Ook voor deze belasting is gebruik gemaakt van de formaliteit van registratie, hetgeen eene geregelde afdoening bevordert, (derde lid). De in deze verordening bedoelde processen-verbaal en vonnissen van toewijzing zijn namelijk volgens art. 12 van ontwerp n°. **13** dezer zitting alle aan registratie onderworpen.

Artt. 9—10. Art. 9, tweede lid en art. 10 stemmen overeen met overeenkomstige bepalingen van het ontwerp n°. **15** dezer zitting. Verg. met art. 9, tweede lid, art. 15, vóórlaatste lid van ontwerp n°. **13** dezer zitting.

Artt. 12—16. Deze artikelen strekken om de betaling der belasting te verzekeren en schijnen geen toelichting te behoeven.

Art. 17. In verband met art. 1 is het tarief van gerechtskosten en salarissen in burgerlijke zaken, titel IV, aangevuld.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—16.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

Memorie van antwoord. 1)

No. 4.

Ten opzichte van de punten, in het Voorloopig Verslag ter sprake gebracht, heeft de ondergeteekende de eer het volgende mede te deelen.

Ten einde niet telkenmale den volledigen term „publieke verkoopingen van lichamelijke roerende zaken" te bezigen is deze uitdrukking alleen gebruikt in de artt. 1 en 8, die de beginselbepalingen behelzen, terwijl ook de considerans de meer uitvoerige gebruikelijke benaming bevat. Door eene wijziging van art. 1 en art. 8, eerste lid, vertrouwt de ondergeteekende intusschen aan de in het Voorloopig Verslag gemaakte bedenking te zijn tegemoet gekomen.

Wat de bevoegdheid tot het houden der verkoopingen betreft heeft de ondergeteekende de eer te verwijzen naar de toelichting op art. 1 (het daar voorkomende getal 17 moet zijn 18). Er kan nog worden bijgevoegd, dat, voorzoover bekend, de uitsluitende bevoegdheid van notarissen in deze zaken elders niet bestaat, noch verlangd wordt. De ondergeteekende sluit zich dan ook aan bij die leden, die meenden dat door het voorstel het algemeen belang beter wordt gediend.

Art. 8. De afronding tot f 10.— heeft niet plaats bij de opbrengst van elk voorwerp, doch bij het totaal van de opbrengst van alle voorwerpen, voor denzelfden eigenaar verkocht (verg. art. 5 no. 5 in fine). Evenwel is het artikel gewijzigd met het oog op enkele soorten van verkoopingen, waarbij voor elken eigenaar in den regel slechts een of enkele weinige voorwerpen worden verkocht.

Art 12. Dat de verkoopingen slechts mogen worden gehouden door bepaalde ambtenaren is een waarborg voor verkooper en koopers, doch ook voor de Administratie nl. voor de richtige betaling der belasting. Wordt eene verkooping door een onbevoegde gehouden, dan is niet alleen de verordening overtreden, maar zal de koloniale kas ook de belasting derven. De straf moet daarom ook verband houden met de belasting, die ontdoken kan worden en wanneer men denkt aan verkoopingen van gestrande schepen en strandgoederen, is het gestelde maximum der boete te laag; daarom is facultatief ook nog gevangenisstraf bepaald. Wil men het laatste doen vervallen, dan komt het gewenscht voor het maximum der boete aanmerkelijk te verhoogen. In dezen zin is het artikel gewijzigd.

Art. 13. Hoewel het geval, bij dit artikel bedoeld, zich niet licht zal voordoen, is het elders toch wel voorgekomen. Men heeft dan te doen met een ernstig ambtmisdrijf, dat met ontduiking van de belasting gepaard gaat. Daar het hier echter ambtenaren geldt, ten aanzien van wie ook administratieve straffen toepasselijk zouden zijn (art. 43 Regl. Not. en art. 11 P. B. 1868 No. 21) is bij nadere overweging een lagere boete voldoende geacht.

Art. 14, *zesde lid.* De boete is in het ontwerp op tien gulden gesteld om voor de notarissen in overeenstemming te blijven met art. 22 van het Regl. op het Notarisambt. De ondergeteekende heeft echter geen bezwaar om met betrekking tot dit bijzondere onderwerp de boete te verlagen. Het artikel is overeenkomstig den wensch van den Raad gewijzigd.

Willemstad, den 30. December 1907.

De Gouverneur van Curaçao,
J. O. DE JONG V. B. & D.

1) Zie het V. V. bij het V. V. betreffende ontw. no. 15 dezer zitting.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—16.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

Nota van Wijziging.

No. 5.

In *art.* 1, wordt na het woord „zaken" tusschengevoegd : „(hierna verder genoemd : „verkoopingen")".

Art. 8. Wordt gelezen als volgt :

„Van publieke verkoopingen, met uitzondering van die van zeeschepen de grootte hebbende van meer dan tien tonnen, wordt eene belasting geheven van vijf percent.

De belasting wordt berekend over ronde sommen van tien gulden; indien de som, die tot grondslag der heffing moet strekken niet juist een veelvoud van tien gulden bedraagt, wordt de belasting over het naast hoogere veelvoud berekend.

De belasting is schuldig over het totaal der prijzen van de voor den zelfden eigenaar of dezelfde medeeigenaren verkochte zaken; bij verkoopingen evenwel van verstane panden in banken van leening en bij die, welke ten verzoeke van ondernemers van publieke verkoopingen worden gehouden, is de belasting schuldig over het totaal der opbrengst volgens elke akte.

De belasting wordt betaald bij de registratie der akte of van het vonnis".

In *art.* 12 worden de woorden „vijfhonderd t/m „afzonderlijk" vervangen door de woorden „twee duizend gulden".

In *art.* 13 worden de woorden „vijfhonderd tot duizend" vervangen door de woorden „drie honderd".

In *art.* 14, *zesde lid* wordt in de plaats van „tien" gelezen : „een"

en wordt vóór het laatste lid van het artikel een nieuw lid tusschengevoegd, luidende :

„In het geval, dat een prijs niet in letters is vermeld, blijft de strafbepaling van artikel 22 van het Reglement op het Notarisambt buiten toepassing".

In *art.* 19 wordt het daar voorkomende jaartal „1907" vervangen door „1908".

Willemstad, den 3n. December 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908. - 16.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908—16.

Publieke verkoopingen van roerende goederen.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 7.

Art. 15 wordt gelezen:

„Bij veroordeeling tot geldboete ter zake van overtreding dezer verordening wordt geen subsidiaire gevangenisstraf opgelegd.

In *art 17* worden de woorden na „kwijtschelding" gelezen: „vermindering of teruggave van belasting verleenen."

Toelichting.

Zie ad nota van wijziging betreffende ontw. n°. 13.

Willemstad, den 18 April 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 N° 17

Zegelbelasting

ZITTING 1907—1908 — 17.

Zegelbelasting.

ONTWERP-VERORDENING.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande bepalingen omtrent het zegelrecht door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening tot heffing eener zegelbelasting.

HOOFDSTUK I.

AARD DER BELASTING, BELASTINGPLICHT.

Artikel 1.

In deze verordening wordt verstaan onder:

„binnenland": het gebied der Kolonie Curaçao;

„buitenland": al hetgeen buiten gemeld gebied is gelegen;

„papier": ook elke andere stof, die voor geschriften gebezigd wordt;

„geschriften": ook geheel of gedeeltelijk gedrukte of op andere wijze langs mechanischen weg vervaardigde bewijsstukken;

„gezegeld papier": papier, dat op eenige der in artikel 11, nos. 1—3 genoemde wijzen het bewijs van de voldoening der zegelbelasting draagt;

„ambtenaren der belastingen": de Inspecteur der belastingen, de Gouvernementsontvangers, hunne plaatsvervangers en alle andere ambtenaren, met de uitvoering dezer verordening belast;

„Inspecteur" en „Ontvanger": de hiervóór genoemde ambtenaren;

„Administratie": de Administratie der belastingen.

Artikel 2.

Onder den naam van zegelbelasting wordt naar de grondslagen, bij deze verordening bepaald, eene belasting geheven van alle geschriften, in deze verordening aangeduid.

Artikel 3.

Voor de toepassing van deze verordening worden met onderteekende geschriften gelijkgesteld geschriften, waaronder slechts een paraaph of de beginletters van een naam voorkomen, alsmede die, waaronder de naam of de firma van dengene, van wien zij afkomstig zijn, op zijn last door een ander is geschreven of, hetzij met zijn wil, hetzij met zijn weten, door stempel-, steen-, plaat-, lichtdrucht of langs eenigen anderen mechanischen weg is verkregen.

Onderteekende geschriften worden voor de toepassing dezer verordening beschouwd afkomstig te zijn van dengene, die

door de onderteekening wordt aangewezen. Indien echter wordt bewezen, dat de naam of firma door een ander werd gesteld tegen den wil en zonder het weten van dengene, die door de onderteekening wordt aangewezen, geldt degene, door wien of door wiens toedoen de naam of firma werd gesteld, als degene, van wien het stuk afkomstig is.

Artikel 4.

De belasting is schuldig naar den inhoud en den uiterlijken aard en vorm der geschriften.

Nietigheid of valschheid van het bewijsschrift is niet van invloed op de belastingplichtigheid.

Artikel 5.

Van binnenslands opgemaakte geschriften is de belasting schuldig bij de opmaking, met uitzondering van de geschriften in het volgende artikel en die in de zevende Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld.

Artikel 6.

Van binnenslands opgemaakte brieven (met uitzondering van in dien vorm opgemaakte verzoekschriften aan openbare autoriteiten en stukken als in de zesde Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld), huiselijke registers, huiselijke papieren en in het algemeen van alle geschriften, waarvan de bewijskracht aan het oordeel des rechters is overgelaten, behoeft de belasting eerst te worden voldaan, alvorens daarvan eenig gebruik of melding wordt gemaakt als bij artikel 72 omschreven, behoudens, ten aanzien van brieven, de bepaling van het volgende artikel.

Artikel 7.

Indien het bewijs eener rechtshandeling is vervat in een brief of in gewisselde brieven, is van de binnenslands geschreven brieven de belasting terstond schuldig in die gevallen, waarin gewoonlijk eene akte wordt opgemaakt en de belanghebbenden blijkbaar de bedoeling hebben gehad om den brief of de gewisselde brieven in de plaats van eene akte te doen strekken.

Artikel 8.

Buitenslands opgemaakte stukken zijn, zoodra zij volgens deze verordening belastingplichtig worden, aan dezelfde belasting onderworpen als binnenlandsche stukken van denzelfden aard, vorm en inhoud.

Artikel 9.

Van buitenslands opgemaakte geschriften moet, onverminderd de bijzondere bepalingen dezer verordening omtrent sommige dier geschriften, de belasting worden voldaan alvorens daarvan binnenslands eenig gebruik of melding wordt gemaakt als bij artikel 72 omschreven. X + thans 67

Artikel 10.

Met buitenlands opgemaakte geschriften worden gelijkgesteld, die, welke binnenslands zijn opgemaakt door in de Kolonie gevestigde consuls van vreemde mogendheden, in deze hunne hoedanigheid handelende.

HOOFDSTUK I.

WIJZE VAN VOLDOENING DER BELASTING.

EERSTE AFDEELING.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 11.

De belasting wordt voldaan door:

1°. het gebruik van gestempeld papier, van gouvernements-

wege uitgegeven (in deze verordening verder genoemd „zegelpapier");

2°. het gebruiken van plakzegels, van gouvernementswege uitgegeven;

3°. betaling tegen ambtelijke quitantie, op het stuk te stellen (in deze verordening verder genoemd „visum");

4°. betaling tegen afzonderlijk afgegeven ambtelijke quitantie (in deze verordening verder genoemd „quitantie");

alles in de gevallen en op de wijze als bij deze verordening bepaald.

Artikel 12.

De typen van den zegelstempel en van de plakzegels, beiden aanwijzende de waarde van het zegel, alsmede de vorm van het visum worden vastgesteld bij besluit van den Gouverneur.

Artikel 13.

Indien eenig zegelpapier of plakzegel niet op de wettelijk voorgeschreven wijze is gebruikt, wordt het geacht niet gebruikt te zijn, behalve bij overtreding van de artikelen 18, eerste lid en 19, eerste lid.

Artikel 14.

Wegens geschriften, na de voltooiing door een Ontvanger gezegeld, of van het bewijs der registratie voorzien, is elke vervolging tot betaling van boeten of strafvervolging krachtens deze verordening uitgesloten.

Door den Ontvanger, die het geschrift onvoldoende zegelde, wordt voor elk stuk eene boete verbeurd van vijf en twintig gulden.

Artikel 15.

Met uitzondering van handelspapier, in de gevallen in artikel 22, letter *a* en van de stukken in artikel 22, letter *b* aangewezen en behoudens het bepaalde bij de artikelen 54 en 75, moeten geschriften en ongebruikt papier, die gezegeld moeten worden, aan een Ontvanger ter zegeling worden aangeboden.

Artikel 16.

Gezegeld papier, dat reeds voor eenig geschrift is gebruik, mag, al ware het geschrift ook doorgehaald, of op eenige andere wijze vernietigd, niet voor eenig ander geschrift worden gebezigd.

Hetgeen, in strijd met dit verbod, op zoodanig papier voorkomt, wordt beschouwd op ongezegeld papier gesteld te zijn.

Achter elkander op hetzelfde gezegelde papier kunnen echter worden gesteld:

a. alle geschriften, welke overeenkomstig wettelijke regelingen in registers of achter of naast elkander geschreven worden;

b. Boedelbeschrijvingen en andere akten, die niet in éene zitting kunnen worden voltooid, alsmede de verschillende, elkander opvolgende akten, waarvan de laatste het slot of de einduitkomst bevat eener samenhangende reeks van rechtshandelingen;

c. de verschillende certificaten van oorsprong van inlandsche fabrikaten;

d. de onderscheiden quitantiën voor sommen, ontvangen in mindering van een en dezelfde schuldvordering of van een en denzelfden huurtermijn, mits over niet langer dan een jaar loopende.

Voorts kunnen worden gesteld:

1°. de conclusiën van het openbaar ministerie, alsmede alle rechterlijke akten, beschikkingen en vonnissen, waartoe een request aanleiding geeft, op dat request, met uitzondering der akten, vonnissen of beschikkingen, die aan een bijzonder zegel zijn onderworpen;

2°. de legalisatiën van handteekeningen en de bekrachtiging van stukken, op de stukken waartoe zij betrekking hebben, alsmede de vermelding van de verrichting van formaliteiten op de stukken, welke die formaliteiten hebben ondergaan;

3°. de acceptatiën, avals, verlengingen van den termijn van betaling, endossementen en quitantiën op bodemery- en wisselbrieven en ander handelspapier;

4°. de quitantiën voor den koopprijs op akten van koop en verkoop; die voor hoofdsom en rente op akte van schuldbekentenis en die voor premie of inlage op de polis van verzekering;

5°. de exploiten en relazen van deurwaarders op de stukken, die beteekend worden of waartoe de relazen betrekking hebben;

6°. de akte van verandering van onderpand op de akte van beleening;

7°. de verklaringen van gerechtigheid, ten behoeve van schuldeischers van het Rijk in Europa, deze Kolonie of 's Rijks andere koloniën en bezittingen, op alle mandaten, ordonnantiën van betaling en betaalsrollen;

8°. akten van overdracht of volmachten tot overdracht op de behoorlijk gezegelde effecten, waartoe zij betrekking hebben.

Tweede Afdeeling.

Zegelpapier.

Artikel 17.

Het zegelpapier draagt een afdruk van den zegelstempel bovenaan ter linkerzijde van het blad, bij dubbele vellen het vel toegeslagen zijnde.

De uitgifte van zegelpapier geschiedt tegen betaling alleen van de waarde van het zegel.

Artikel 18.

De afdruk van den zegelstempel mag zoo min op de voorzijde als op de keerzijde met letters bedekt of op eenige andere wijze beschadigd worden, op verbeurte van eene boete van vijf gulden voor elke overtreding door dengene van wien het stuk afkomstig is.

Indien de afdruk onkenbaar is gemaakt, is artikel 13 toepasselijk.

Artikel 19.

Alle geschriften, op zegelpapier te stellen, moeten ter hoogte van het midden van den afdruk van den zegelstempel, dezen rechtstandig genomen, worden aangevangen.

Ter linkerzijde van elk blad moet eene ruimte ter breedte van vier centimeter gelaten worden, welke alleen mag worden gebezigd voor veranderingen, bijvoegingen, goedkeuring van doorhalingen, vermelding van het onderwerp van het geschrift, van eene dagteekening en nummer en andere dergelijke aanteekeningen ter beoordeeling der Administratie.

Voor elke overtreding van het eerste lid van dit artikel wordt verbeurd eene boete van vijf gulden door dengene, van wien het stuk afkomstig is. Ingeval van overtreding van het tweede lid is artikel 13 toepasselijk.

Artikel 20.

Alle binnenslands opgemaakte geschriften, die aan formaatzegel zijn onderworpen, moeten worden gesteld op zegelpapier.

Degenen echter, die zich willen bedienen van papier van een ander formaat dan het zegelpapier, kunnen hetzelve bij een Ontvanger doen zegelen, alvorens daarvan gebruik te maken.

Met ongebruikt papier wordt gelijk gesteld papier, waarop niets anders voorkomt dan drukwerk of eenige andere langs mechanischen weg verkregen schriftteekens, mits de stukken geene onderteekening dragen.

Bij overtreding van dit artikel wordt ten aanzien van elk geschrift verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden, indien de overtreding door een ambtenaar in zijne betrekking is begaan en van tien gulden in alle andere gevallen door dengene, van wien het stuk afkomstig is.

Artikel 21.

Indien van gouvernementswege voor geschriften, aan formaatzegel onderworpen, papier, voorzien van plakzegel of van visum, wordt uitgegeven, wordt het plakzegel of het visum met den zegelstempel en het papier met zegelpapier gelijkgesteld. Alle bepalingen omtrent zegelpapier zijn op dergelijk papier van toepassing, behalve het bepaalde bij artikel 18 omtrent de keerzijde van den zegelstempel.

Derde Afdeeling.

Plakzegels.

Artikel 22.

Plakzegels worden gebruikt in alle gevallen, waarin niet het gebruiken van zegelpapier of het stellen van een visum bij deze verordening is voorgeschreven.

Zij moeten door belanghebbenden zelve worden gebruikt:

a. voor de stukken in de derde Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld, doch door geen ander dan den trekker of onderteekenaar, den acceptant, den endossant, of den houder die quiteert;

b. voor binnenslands opgemaakte stukken, als in artikel 53 en in de zesde Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld.

Artikel 23.

Het plakzegel moet ongeschonden, met de geheele achterzijde worden opgeplakt op het papier, dat gezegeld wordt en zonder eenig deel van het schrift te bedekken.

Het plakzegel wordt vervolgens vernietigd door den gebruiker door met inkt de dagteekening van het gebruik er op te vermelden en mede met inkt zijne handteekening er overheen te schrijven.

De dagteekening wordt in zijn geheel duidelijk op het plakzegel vermeld door aanduiding van de maand in letters en van dag en jaar in letters of arabische cijfers, op zoodanige wijze, dat omtrent de dagteekening geen twijfel kan bestaan.

De handteekening moet zoodanig over het plakzegel worden heengeschreven, dat kenbare deelen ervan zoowel op het plakzegel als op het met plakzegel gezegelde papier voorkomen.

Indien meer dan een persoon is betrokken bij een stuk, dat door henzelven met pbakzegel moet worden gezegeld, geschiedt de vernietiging door een hunner.

Indien het plakzegel door ambtenaren wordt gebruikt, stellen zij tevens het woord „vernietigd" en hunne qualiteit en standplaats op of over het plakzegel.

Aan de ambtenaren der belastingen kan door den Gouverneur worden toegestaan de vernietiging van plakzegels geheel of gedeeltelijk door middel van een stempel te bewerkstelligen.

Artikel 24.

Bij vernietiging van een plakzegel is elke doorhaling, overschrijving of het op andere wijze doen verdwijnen van woorden, letters of cijfers, verboden.

Vierde Afdeeling.

Visum en Quitantie.

Artikel 25.

Het visum wordt gesteld op:

1°. ongebruikt papier:

a. dat gezegeld moet worden, terwijl daarvoor geen plakzegels voorhanden zijn;
b. van gouvernementswege uit te geven als zegelpapier, wanneer noch dit, noch plakzegels voorhanden zijn.
2°. gebruikt papier:
a. in alle gevallen, waarin eene hoogere waarde aan plakzegels moet worden gebruikt dan voorhanden is en alsdan voor het geheele bedrag van de belasting of het meerdere;
b. wanneer tegelijk met de belasting boete moet worden betaald, in welk geval het visum tevens quitantie voor de boete moet inhouden.

Artikel 26.

Quitantie voor belasting en boete wordt afgegeven in de gevallen van betaling tengevolge van een dwangschrift of een vonnis en in andere gevallen, waarin het aan zegel onderworpen stuk niet wordt aangeboden.

HOOFDSTUK III.

GRONDSLAGEN EN BEDRAG.

Eerste Afdeeling.

Algemeene Bepalingen.

Artikel 27.

De belasting wordt geheven:
1°. naar de oppervlakte van het papier (verder genoemd formaatzegel);
2°. naar evenredigheid van sommen (verder genoemd evenredig zegel);
3°. tot vaste bedragen.

Artikel 28.

Indien in stukken, aan evenredig zegel onderworpen, de som, die tot grondslag voor de heffing strekken moet of waaruit die grondslag moet worden afgeleid, alleen in vreemde munt uitgedrukt is, wordt deze herleid tot Curaçaosche munt naar den maatstaf, daarvoor bij besluit van den Gouverneur vast te stellen. De vastgestelde maatstaf kan ten allen tijde op dezelfde wijze worden gewijzigd.

Artikel 29.

Wanneer de sommen, die tot grondslag voor de heffing van het evenredig zegel moeten strekken, zoo noodig na toepassing van het vorige artikel, minder bedragen dan de ronde sommen, in de derde, vierde en vijfde Afdeeling van dit Hoofdstuk genoemd of minder dan de daar genoemde veelvouden daarvan, wordt de belasting berekend over die ronde sommen of het naast hoogere veelvoud.

Tweede Afdeeling.

Formaatzegel.

Artikel 30.

Het bedrag van het formaatzegel regelt zich naar het formaat van het papier en de uitgebreidheid van het geschrift.

Artike 31.

De belasting bedraagt vijftig cent voor elke 6.44 vierkante decimeter oppervlakte van het papier; eene kleinere oppervlakte wordt voor volle 6.44 decimeter gerekend.
Bij de berekening van de oppervlakte wordt slechts éene zijde van het papier in aanmerking genomen.

Artikel 32.

Geschriften, aan formaatzegel onderworpen en op zegelpapier te stellen, mogen, behoudens het bepaalde bij artikel 36, op elke bladzijde niet meer bevatten dan 40 regels van 18 lettergrepen, de lettergrepen van alle bladzijden door elkander gerekend.

Bij gebruik van papier van grootere afmetingen dan het grootste zegelpapier mag de bladzijde niet meer regels en de regel niet meer lettergrepen — de lettergrepen van alle bladzijden dooreen gerekend — bevatten dan in verhouding staat van de oppervlakte eener bladzijde van bedoeld papier tot die van zegelpapier. Bij die berekening worden breuken naar boven afgerond tot een geheel getal.

Bij gebruik van kleiner papier dan het kleinste zegelpapier is het bepaalde bij het eerste lid niet toepasselijk, doch wordt de belasting niettemin geheven volgens artikel 35.

Ten opzichte van buitenslands opgemaakte geschriften en zoodanige binnenslands opgemaakte geschriften, waarvan de belasting niet bij de opmaking behoeft te worden voldaan, worden bij de zegeling voor de berekening der belasting de bovenstaande regels gevolgd.

Artikel 33.

Van gouvernementswege worden twee soorten van zegelpapier uitgegeven:

1°. het enkele vel papier ter waarde van f 0.50, hoog 32.2 centimeter en breed 20 centimeter, hebbende alzoo eene oppervlakte van 6.44 vierkante decimeter;

2°. het dubbele vel papier, ter waarde van f 1.—, hoog 32.2 centimer en breed 40 centimeter, het vel opengeslagen zijnde, hebbende alzoo eene oppervlakte van 12.88 vierkante decimeter.

Artikel 34.

Aan formaatzegel zijn onderworpen verzoekschriften aan openbare autoriteiten, registers en alle geschriften, die eenig bewijs opleveren of kunnen opleveren, voorzooverre volgens deze verordening niet op andere wijze belast of van belasting vrijgesteld.

Artikel 35.

Het zegelpapier van f 0.50 mag worden gebruikt voor:

1°. in eenzijdigen vorm opgemaakte onderhandsche geschriften;

2°. akten van notarissen, bestemd om in originali te worden uitgegeven, mits die bestemming in de akte is vermeld;

3°. akten van protest van non-acceptatie en non-betaling van handelspapier door griffiers opgemaakt en de afschriften van akten van protest van non-acceptatie en non-betaling van handelspapier;

4°. akten van practizijns;

5°. akten van deurwaarders en de afschriften dier akten, met uitzondering van processen-verbaal van verkooping;

6°. verklaringen van gerechtigheid, ten behoeve van schuldeischers van de Kolonie, het Rijk of 's-Rijks andere koloniën en bezittingen en attestatiën de vita, benoodigd tot het ontvangen van pensioenen of lijfrenten, ten laste van de Kolonie, het Rijk, of 's-Rijks andere koloniën en bezittingen.

Voor alle andere stukken mag geen zegelpapier van geringere waarde worden gebruikt dan dat van f 1.—, in artikel 33, sub 2 genoemd en mag geen papier met een geringer bedrag gezegeld worden.

Bij overtreding van dit artikel door een ambtenaar in zijne betrekking begaan, wordt door hem verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden; in alle andere gevallen eene boete van tien gulden, door dengene, van wien het geschrift afkomstig is.

Artikel 36.

De grossen, afschriften en uittreksels, door griffiers bij de rechterlijke colleges en kantongerechten, door scheidslieden en notarissen uit te geven, mogen op elke bladzijde niet meer bevatten dan 27 regels, elk van 12 lettergrepen, de lettergrepen van alle bladzijden door elkaar gerekend.

Dit artikel is niet toepasselijk op afschriften van protesten van handelspapier, door notarissen en griffiers opgemaakt.

Derde Afdeeling.

Wisselzegel.

Artikel 37.

Alle prima, secunda en verdere wisselbrieven, orderbriefjes, assignatiën, bank- en ander handelspapier, betaalbaar binnen deze Kolonie, het Rijk in Europa, of 's-Rijks andere koloniën en bezittingen, alsmede de duplicaten en kopyen van al deze stukken, zijn, behoudens de uitzonderingen in het volgende artikel en de vrijstellingen in artikel 66, nos. 4, 11, 34 en 36 bepaald, onderworpen aan eene belasting van tien cent van elke honderd gulden.

De belasting wordt berekend over de som, in het stuk uitgedrukt, over ronde sommen van honderd gulden tot een bedrag van f 500; boven f 500 over ronde sommen van vijfhonderd gulden.

Bij overtreding van dit artikel, ten aanzien van een binnenslands opgemaakt stuk, wordt door dengene, van wien het stuk afkomstig is, eene boete verbeurd van honderdmaal de niet betaalde belasting doch minstens vijf en twintig gulden.

Artikel 38.

De prima, secunda en verdere wisselbrieven en ander handelspapier, niet betaalbaar binnen deze Kolonie, het Rijk, in Europa of 's-Rijks andere koloniën en bezittingen, alsmede het binnen deze Kolonie betaalbare zoogenaamde kort papier, waaronder in deze verordening wordt verstaan dat, hetwelk betaalbaar is gesteld, hetzij op zicht of vertoon, hetzij uiterlijk drie dagen na zicht of vertoon of wel uiterlijk acht dagen na zijne dagteekening, alsmede de duplicaten of kopyen van al deze stukken, zijn, behoudens de vrijstellingen in artikel 66 bepaald, onderworpen aan een vast belastingbedrag van tien cent.

Bij overtreding van dit artikel, ten aanzien van een binnenslands opgemaakt stuk, wordt door dengene, van wien het stuk afkomstig is, eene gelijke boete verbeurd als bij het vorige artikel is bepaald.

Artikel 39.

Wanneer de in deze Afdeeling bedoelde stukken buitenslands zijn opgemaakt, moet daarvan de belasting worden voldaan (behoudens de vrijstelling bij artikel 66 n°. 34), alvorens binnen de Kolonie verhandeld, geaccepteerd, geëndosseerd, betaald, gequiteerd of voor aval geteekend te worden, of vóórdat wegens non-acceptatie of non-betaling dier stukken protest wordt opgemaakt.

Artikel 40.

Eene boete van honderdmaal de niet overeenkomstig deze verordening betaalde belasting, doch minstens vijf en twintig gulden wordt verbeurd door ieder, die eenig in deze Afdeeling bedoeld stuk, hetwelk niet behoorlijk is gezegeld, onverschillig of het binnen of buiten de Kolonie is opgemaakt, binnen de Kolonie heeft verhandeld, geaccepteerd, geëndosseerd, betaald, gequiteerd of voor aval geteekend of wegens non-acceptatie of non-betaling van zoodanig stuk eene acte van protest heeft doen opmaken, zonder vooraf de belasting te voldoen.

Deze voldoening kan door iederen houder van een wissel,

orderbriefje, assignatie of ander handelspapier, wiens handteekening niet of niet in strijd met deze verordening op het stuk voorkomt, zonder betaling van boete geschieden, waarna dat stuk ten aanzien van dien houder, en latere houders als behoorlijk gezegeld wordt aangemerkt.

Iedere houder is tot deze voldoening verplicht op straffe van aansprakelijkheid tegenover de Administratie voor de boeten door vroegere houders beloopen, behoudens zijn verhaal op deze.

Als voldoening vóór het protest geldt de terhandstelling van de verschuldigde belasting door den houder, die protest doet opmaken, aan den hiermede belasten ambtenaar, mits deze in zijne akte de terhandstelling vermelde, en de belasting bij den Ontvanger overstorte bij de aanbieding dier akte ter registratie.

Artikel 41.

De aanduiding „zonder kosten" en elke andere daarvoor in de plaats tredende vermelding op het stuk, alsmede iedere andere overeenkomst, ten doel hebbende den houder te ontheffen van zijne verplichting om protest op te doen maken, is van rechtswege nietig, wanneer zij betrekking heeft op handelspapier, dat niet of niet voldoende is gezegeld.

Artikel 42.

Alle handteekeningen, door inwoners der Kolonie gesteld op stukken, als in deze Afdeeling bedoeld, worden, behoudens tegenbewijs, geacht binnenslands gesteld te zijn, ook al is daarbij het tegendeel vermeld.

VIERDE AFDEELING.

Effecten- en Schuldbriefzegel.

Eerste Onderafdeeling.

Effecten.

Artikel 43.

De belasting bedraagt voor:

a. bewijzen van aandeel in premie-leeningen als bij artikel 55, n[os] 2 en 3 omschreven, een gulden van elke honderd gulden;

b. voor alle andere stukken, die, onder welke benaming ook, gerangschikt kunnen worden onder de effecten of publieke fondsen, veertig cent van elke honderd gulden.

Onder de stukken in deze Onderafdeeling bedoeld, zijn niet begrepen die, bedoeld in de vijfde Afdeeling van dit Hoofdstuk.

Artikel 44.

De belasting klimt op met tien cent tot vijftig cent en verder met vijftig cents.

De belasting wordt berekend over het kapitaal in het stuk uitgedrukt of daarin aangewezen door de vermelding van den rentevoet of op andere wijze.

Is in het stuk geen kapitaal uitgedrukt, of aangewezen, dan wordt het vijf en twintigvoud der uitgeloofde jaarlijksche rente daarvoor genomen.

Ligt het naar deze grondslagen en zoo noodig met inachtneming van artikel 28 berekende belastingbedrag tusschen twee der volgens het eerste lid van dit artikel bepaalde bedragen, dan is het hoogste dier twee bedragen verschuldigd.

Artikel 45.

De belasting van binnenslands opgemaakte stukken moet worden voldaan door gebruik van papier, dat vóór de voltooiing der stukken op verzoek van belanghebbenden door een Ontvanger is gezegeld.

Buitenslands opgemaakte stukken moeten zijn gezegeld, vóórdat zij binnenslands uitgegeven, in omloop gebracht, overgedragen, verpand of in beleening gegeven, in open bewaarneming genomen, ter aflossing of conversie aangeboden, afgelost, geconverteerd worden, of vóórdat daarvoor binnenslands door administratiekantoren certificaten worden uitgegeven.

Artikel 46.

Voorloopige bewijzen van storting zijn onderworpen aan dezelfde belasting als de definitieve stukken.

Stukken, die ter vervanging van andere worden uitgegeven, zijn, behalve in het geval van artikel 47, tweede lid, mede aan de in artikel 43 bepaalde belasting onderworpen, om het even of de oorspronkelijke stukken vóór of na de invoering dezer verordening zijn opgemaakt of uitgegeven.

Stukken, die bij conversie worden gewijzigd door afstempeling of op andere wijze, worden als nieuwe stukken beschouwd en zijn mitsdien — ongeacht de daarvan reeds betaalde belasting — opnieuw aan zegel onderworpen. De wijze, waarop van de voldoening der belasting na de wijziging moet blijken, wordt door den Gouverneur bij besluit geregeld.

Artikel 47.

De belasting, die betaald is voor behoorlijk gezegelde voorloopige bewijzen van storting, wordt teruggegeven of verrekend, voorzoover het zegel op die bewijzen van storting door den Ontvanger is vernietigd en zij door behoorlijk gezegelde stukken zijn vervangen.

Nieuwe stukken, uitgegeven ter vervanging van andere, zonder eenige verandering in de rechtsbetrekkingen, kunnen zonder betaling worden gezegeld, wanneer, met inachtneming van de daarvoor bij besluit van den Gouverneur te stellen regelen, wordt aangetoond, dat de oude stukken, overeenkomstig deze verordening, behoorlijk gezegeld zijn. Deze bepaling geldt niet bij splitsing of samenvoeging van stukken.

Artikel 48.

Aan formaatzegel zijn onderworpen:

a. oprichtersaandeelen, bewijzen van deelgerechtigheid (actions de jouissance), alsmede restantbewijzen en dergelijke, die, na aflossing der oorspronkelijke aandeelen, aan de houders verblijven of uitgereikt worden;

b. bewijzen van overneming van effecten, afgegeven door hen, die zich met het behartigen van de belangen van fondsenhouders belasten of door vereenigingen van houders van fondsen, die ten doel hebben de belangen van hare leden bij die fondsen te behartigen, indien met inachtneming van de daarvoor door den Gouverneur bij besluit te stellen regelen wordt aangetoond, dat de effecten, ter zake waarvan de bewijzen zijn uitgegeven, behoorlijk gezegeld zijn.

Het zegelpapier van 50 cents kan voor deze stukken worden gebruikt, al worden zij met medewerking van eenig openbaar ambtenaar opgemaakt.

De onder letter *b* vermelde stukken moeten ten blijke, dat aan de daarvoor gestelde voorwaarden is voldaan, worden gezegeld op eene bijzondere wijze, door den Gouverneur bij besluit te bepalen.

Artikel 49.

De belasting van de in deze Onderafdeeling bedoelde stukken komt, zoo niet het tegendeel is bedongen:

van de binnenslands opgemaakte stukken, ten laste van de uitgevers en

van de buitenslands opgemaakte stukken, ten laste van hem, die ze binnenslands uitgeeft, in omloop brengt, overdraagt, verpandt of in beleening geeft, ter aflossing of ter conversie aanbiedt of daarvoor certificaten uitgeeft.

Artikel 50.

Niet van belasting vrijgestelde stukken zijn niet leverbaar, indien zij niet van het vereischte zegel zijn voorzien.

Artikel 51.

Hij, die niet behoorlijk gezegelde effecten in ontvangst neemt — anders dan bij gesloten bewaargeving, — is verplicht die stukken, onder opgaaf aan den Ontvanger van naam en woonplaats van hem, van wien zij zijn ontvangen, binnen acht dagen na de ontvangst, te doen zegelen en is bevoegd het daarvoor betaalde van hem, van wien hij de stukken ontving, terug te vorderen.

Elke overeenkomst, die de niet-vervulling van deze ververplichting of de verkorting van deze bevoegdheid ten doel heeft, is nietig.

Zij, die effecten op eigen naam of voor hunne meesters hebben uit te geven, in omloop te brengen, over te dragen, te verpanden of in beleening te geven, in open bewaring te nemen, ter aflossing of ter conversie aan te bieden, af te lossen of te converteeren of daarvoor certificaten van een administratiekantoor hebben uit te geven, zijn verplicht de niet-behoorlijk gezegelde stukken, vóór eenige der genoemde handelingen met betrekking tot die stukken te verrichten, te doen zegelen en zijn bevoegd het daarvoor betaalde aan hunne lastgevers of meesters in rekening te brengen.

Artikel 52.

Voor iedere overtreding van het vorige artikel wordt door den overtreder verbeurd eene boete van honderdmaal de niet-betaalde belasting, doch minstens honderd gulden voor ieder stuk, ten opzichte waarvan de overtreding is begaan.

Alle leden van eene vennootschap zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de boeten, welke door de firma zijn verbeurd.

De vereenigingen, naamlooze vennootschappen en zedelijke lichamen zijn tegenover de Administratie aansprakelijk voor de boeten, welke door hunne bestuurders of vertegenwoordigers in deze hoedanigheid zijn verbeurd.

Zij, die alleen of met anderen zijn belast met het bewaren van effecten, waarvoor door administratiekantoren certificaten zijn uitgegeven en zij, die de certificaten mede onderteekend hebben, zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de boeten, welke wegens het niet behoorlijk zegelen van die effecten en certificaten zijn verbeurd.

Tweede Onderafdeeling.

Schuldbrieven.

Artikel 53.

Akten van schuldvordering wegens geleend geld, geen effecten of handelspapier zijnde, zijn, onverminderd het formaatzegel, onderworpen aan eene belasting van tien cent van elke honderd gulden.

Onder de in deze Onderafdeeling bedoelde stukken zijn niet begrepen die, in artikel 61 bedoeld.

Artikel 44 is ten deze toepasselijk.

De belasting is schuldig op de minuut der akten en komt, zoo niet het tegendeel is bedongen, ten laste van den schuldeischer.

De schuldeischer is tegenover de Administratie voor de belasting aansprakelijk.

Bij overtreding wordt, indien de akte voor een notaris is verleden, door dezen en in alle andere gevallen door den schuldeischer, verbeurd eene boete ten beloope van honderdmaal het niet betaalde recht, doch minstens vijf en twintig gulden.

Artikel 54.

Indien de in deze Onderafdeeling bedoelde stukken voor een notaris worden verleden, is de notaris verplicht de akte

voor de evenredige belasting te zegelen met plakzegels, door hem op de voorgeschreven wijze te vernietigen.

Vijfde Afdeeling.

Loterijzegel.

Artikel 55.

In de volgende artikelen wordt onder loterij verstaan elke gelegenheid, door iemand opengesteld om, tegen voldoening aan zekere voorwaarden, mede te dingen naar prijzen of premiën in geld of goed, uitgeloofd ten behoeve van de deelnemers, die als winners worden aangewezen door het lot of eenige andere kansbepaling, waarop zij geen overwegenden invloed kunnen uitoefenen.

Onder loterij wordt voor de toepassing dezer verordening niet verstaan:

1°. de kansovereenkomst van levensverzekering, mits zij is aangegaan met inachtneming van de wettelijke regelingen op het oogenblik van het sluiten der overeenkomst op het stuk van levensverzekering bestaande;

2°. de tegen een niet hoogeren dan den parikoers voor het publiek opengestelde premieleening, die eene jaarlijksche rente geeft van ten minste drie ten honderd;

3°. de tegen een niet hoogeren dan den parikoers voor het publiek opengestelde premieleening, die eene jaarlijksche rente geeft van ten minste twee ten honderd en waarvan de premiën voor gezamenlijk gelijke bedragen zijn verdeeld over de jaren, gedurende welke de leening loopt.

Artikel 56.

Aandeelen in loterijen, (hierna verder genoemd loten), zijn onderworpen aan eene belasting van vijf cent voor elke zeven en dertig en een halve cent.

De belasting wordt berekend over den prijs in het stuk uitgedrukt en over veelvouden van zeven en dertig en een halve cent.

De belasting klimt op met vijf cent tot vijf en twintig cent, vervolgens met vijf en twintig cent tot twee gulden vijftig cent en verder met vijftig cent; artikel 44, laatste lid is ten opzichte van deze bedragen toepasselijk.

Indien de loten zijn verdeeld in onderdeelen, is elk onderdeel afzonderlijk aan de belasting onderworpen.

Artikel 57.

De belasting van binnenslands opgemaakte loten moet worden voldaan door gebruik van papier, dat vóór de voltooiing der stukken op verzoek van belanghebbenden door een Ontvanger is gezegeld.

Buitenslands opgemaakte loten moeten zijn gezegeld, vóórdat daarmede of met betrekking daartoe binnenslands eenige handeling wordt verricht als bij artikel 59, derde lid omschreven.

Artikel 58.

De belasting van de in deze Afdeeling bedoelde stukken komt, zoo niet het tegendeel is bedongen:

van binnenslands opgemaakte loten ten laste van de uitgevers;

van buitenlandsch opgemaakte loten ten laste van hem, die ze binnenslands uitgeeft, in omloop brengt, overdraagt, verpandt of in beleening geeft, ter aflossing of tot ontvangst van prijzen of premiën aanbiedt, te koop aanbiedt, aflevert of ten verkoop of ter uitdeeling in voorraad heeft.

Artikel 59.

Hij, die niet behoorlijk gezegelde loten in ontvangst neemt, is verplicht, die stukken, onder opgaaf aan den Ontvanger van naam en woonplaats van hem, van wien zij zijn ont-

vangen, binnen acht dagen na de ontvangst te doen zegelen en is bevoegd het daarvoor betaalde van hem, van wien hij de stukken ontving, terug te vorderen.

Elke overeenkomst, die de niet-vervulling van deze verplichting of de verkorting van deze bevoegdheid ten doel heeft, is nietig.

Het is aan ieder, hetzij voor zichzelf of voor anderen handelende, verboden om niet behoorlijk gezegelde loten uit te geven, in omloop te brengen, over te dragen, te verpanden of in beleening te geven, ter aflossing of tot ontvangst van prijzen of premiën aan te bieden, dezelven af te lossen of prijzen of premiën daarop uit te betalen, te koop aan te bieden, af te leveren, uit te deelen, ten verkoop of ter uitdeeling in voorraad te hebben of op eenige andere wijze verkrijgbaar te stellen of den verkoop ervan openlijk te bevorderen.

Iedere overtreding van dit artikel wordt gestraft met eene boete van vijf en twintig tot tweehonderd gulden en bij herhaling met eene boete van honderd tot vijfhonderd gulden en gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden, te zamen of afzonderlijk.

De niet behoorlijk gezegelde loten, in het bezit van den overtreder gevonden, worden in beslag genomen en bij het vonnis verbeurd verklaard; bij het vonnis wordt tevens de vernietiging bevolen.

Zesde Afdeeling.

Quitantie- en deposito-zegel.

Artikel 60.

Aan eene belasting van tien cent zijn (behoudens de in deze verordening bepaalde vrijstelling) onderworpen alle in onderhandschen vorm opgemaakte quitantiën en andere in eenzijdigen vorm opgemaakte onderhandsche geschriften, bevattende niets anders dan de erkenning door of namens den schuldeischer van het geheel of gedeeltelijk te niet gaan van eene geldschuld, onverschillig in welken vorm overigens die stukken zijn opgemaakt, al ware het in dien van berichten of brieven.

Deze belasting is niet schuldig, indien de quitantie is vervat in een geschrift, dat aan formaatzegel onderworpen of van belasting vrijgesteld is.

De belasting komt, zoo niet het tegendeel bedongen is, ten laste van dengene, die kwijting ontvangt.

Artikel 61.

Aan eene belasting van tien cent zijn mede onderworpen bewijzen van ontvangst van gelden à deposito, ter crediteering en in rekening-courant.

De belasting komt, zoo niet het tegendeel is bedongen, ten laste van dengene, die de gelden in deposito geeft, ter crediteering of in rekening-courant stort.

Artikel 62.

Voor binnenslands opgemaakte stukken moet de in deze Afdeeling bepaalde belasting worden voldaan door gebruik van een plakzegel door den onderteekenaar.

Bij overtreding wordt door dengene, van wien het stuk afkomstig is, eene boete verbeurd van vijftig gulden.

Artikel 63.

Alle door inwoners der Kolonie opgemaakte stukken, als in deze Afdeeling bedoeld, worden, behoudens tegenbewijs, geacht binnenslands te zijn opgemaakt, ook al is daarop het tegendeel vermeld.

ZEVENDE AFDEELING.

Vaste Zegelbedragen.

Artikel 64.

De belasting bedraagt voor:

1°. de afschriften van beschikkingen van den Gouverneur op verzoekschriften, *twee gulden vijftig cent;*

2°. vergunningen voor een kalenderkwartaal of korter om op het eiland Curaçao eene publieke veer- of vrachtpont in de vaart te hebben, overeenkomstig de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 25), zooals die is gewijzigd, *drie gulden;*

3°. zeebrieven voor vaartuigen van 60 M^3 netto inhoud of minder, *een gulden;*

voor die van meer dan 60 M^3 netto inhoud en niet meer dan 150 M^3, *twee gulden vijftig cent;*

voor die van meer dan 150 M^3 netto inhoud, *vijf gulden;*

4°. vertrekpassen voor schepen of de bewijzen, die deze vervangen, overeenkomstig de verordening dd.
(P.B. n°.);

a. voor schepen, van meer dan 20 M^3, doch niet meer dan 200 M^3 netto inhoud, *een gulden;*

b. voor schepen van meer dan 200 M^3, doch niet meer dan 500 M^3 netto inhoud, *twee gulden vijftig cent;*

c. voor schepen van meer dan 500 M^3 netto inhoud, *vijf gulden;*

5°. Vergunningen tot het dragen van vuurwapenen, overeenkomstig de verordening dd. 24 September 1879 (P.B. n°. 18), *vijf gulden;*

6°. Brieven van meerderjarigverklaring, *twintig gulden;*

7°. Akten, houdende toekenning van bepaalde rechten van meerderjarigheid, *tien gulden;*

8°. Brieven van wettiging, *tien gulden;*

9°. Dispensatiën bij huwelijk overeenkomstig artikel 80 van het Burgerlijk Wetboek, *vijf en twintig gulden;*

10°. Akten van huwelijksvoorwaarden, *tien gulden;*

11°. Paspoorten, voor één persoon, *twee gulden vijftig cent;* voor een gezin, bedienden inbegrepen, *vijf gulden;*

12°. Vergunning tot verandering of bijvoeging van voornamen, *tien gulden;*

13°. Vergunningen tot verandering of bijvoeging van geslachtsnamen, *vijf en twintig gulden;*

14°. Bewijzen van inschrijving in het register van vestigingen, overeenkomstig de verordening dd. 8 Maart 1906 (P.B. n°. 10), *vijf en twintig gulden;*

15°. Vergunningen tot het aanhouden van openbare danshuizen, geldende voor 24 uren, *twee gulden vijftig cent;*

16°. Vergunningen tot het hebben van pandhuizen, geldende voor een jaar, *vijftig gulden.*

De volgens dit artikel verschuldigde belasting komt ten laste van de belanghebbenden; de belasting is schuldig op de afschriften, behalve wanneer het oorspronkelijk stuk wordt uitgereikt, in welke gevallen dit gezegeld moet zijn.

Artikel 65.

Van de in deze Afdeeling genoemde stukken moet, naar de onderscheiding van het laatste lid van het vorige artikel, de minuut of het afschrift worden gesteld op papier, dat vóór de afgifte der stukken door een Ontvanger van het vereischte zegel is voorzien.

Voor elke overtreding wordt door den ambtenaar, die het stuk, dat niet van het vereischte zegel is voorzien, heeft afgegeven, verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden.

HOOFDSTUK IV.

VRIJSTELLINGEN.

Artikel 66.

Van de belasting zijn vrijgesteld de volgende stukken, bene-

vens alle verklaringen, die volgens wettelijke regelingen op die stukken moeten worden gesteld. Er bestaan geene andere vrijstellingen, dan bij deze verordening bepaald of in stand gehouden of bij verordeningen van dezelfde of latere dagteekening bepaald.

1. De minuten, afschriften en uittreksels van alle **besluiten en beschikkingen** van den Gouverneur en de Gouvernementsambtenaren, die niet aan belanghebbenden worden uitgereikt; voorts alle stukken van den Raad van Bestuur en den Kolonialen Raad.

2. De minuten, afschriften en uittreksels der akten van **aanstelling**, beëediging, verlof, schorsing en ontslag van alle **gouvernementsambtenaren** en van leden en secretarissen van door het Gouvernement ingestelde **commissiën**, alsmede alle stukken dier commissiën.

3. De afschriften of uittreksels van geheel **afwijzende beschikkingen** van den Gouverneur of Gouvernementsambtenaren en van beschikkingen, waarbij de belanghebbenden naar elders worden verwezen.

4. **De rekeningen en verantwoordingen** van, alsmede **de registers en boeken**, gehouden wordende door de **ambtenaren**, ressorteerende onder de **administratie van financiën** en alle andere stukken, door hen opgemaakt, den inwendigen dienst betreffende; alsmede de **registers en verdere stukken** van **alle openbare autoriteiten**, betreffende **zaken van orde** en **inwendig beheer**.

5. **quitantiën** wegens teruggave van alle door gouvernementsambtenaren en voor het Gouvernement bij **voorschot** gedane betalingen.

6. **Gezondheidspassen.**

7. De **getuigschriften en staten,** door de bewaarders der **hypotheken** aan ambtenaren voor **dienstzaken** afgegeven, mits van die bestemming op de stukken worde melding gemaakt.

8. De **quitantiën** door gouvernementsambtenaren of gewezen gouvernementsambtenaren voor hunne **tractementen** en **pensioenen**, wanneer het jaarlijksch bedrag daarvan de som van **driehonderd gulden** niet te boven gaat, en van leden en secretarissen van door het Gouvernement ingestelde commissiën voor vacatiegelden, vergoedingen en verschotten.

9. De **attestatiën de vita** tot ontvangst van pensioenen en gagementen ten laste van het Rijk, deze Kolonie of 's-Rijks andere Koloniën en bezittingen, wanneer het jaarlijksch bedrag de som van **driehonderd gulden** niet te boven gaat, mits zulks uit de attestatiën blijke.

10. De **verklaringen van gerechtigheid** ten behoeve van **schuldeischers** van het Rijk, **deze Kolonie**, of 's-Rijks andere Koloniën en bezittingen afgegeven, wanneer de schuldvordering de som van vijftig gulden niet te boven gaat, mits zulks uit die verklaring blijke.

11. De binnen- en buitenlandsche **postwissels**, de daarop gestelde endossementen en quitantiën, de bewijzen van storting en de berichten van uitbetaling.

12. Alle stukken in **strafzaken** en alle stukken, welke in strafzaken door onvermogenden worden overgelegd, mits van het onvermogen dier personen tot betaling der zegelbelasting blijke door een overgelegd certificaat, afgegeven door den daartoe bevoegden ambtenaar en mits daarvan op de stukken is melding gemaakt; voorts de registers der **politie**.

13. De **memoriën van aangifte** voor de **successiebelasting**, wanneer van de daarbij aangegeven verkrijgingen geen belasting schuldig is, alsmede de minuten en afschriften der processen-verbaal van eedsaflegging ter voldoening aan de verordening op de successiebelasting.

14. De **quitantiën** voor betaalde **belasting** en die voor **teruggave** van ten onrechte geheven belasting en boete.

15. De minuten en de afschriften of uittreksels van alle stukken betreffende de **schutterij**.

16. De aanstellingen, getuigschriften, verlof-, ontslag- en reisbrieven, de toestemmingen tot het aangaan van een huwelijk door de bevoegde autoriteiten aan **militairen beneden den rang van officier** uitgereikt en alle stukken, betreffende aanwerving, dienstneming en afrekeningen dier personen.

17. De summierestaten en de processenverbaal, bedoeld in de artikelen 75 en 58 van het reglement op het **notarisambt**, benevens de dubbelen, en afschriften dier stukken.
18. De registers van den **burgerlijken stand**, de dubbelen en de daarbij behoorende tafels, klappers en andere registers.
19. De **registers ter griffie** van de kantongerechten, van den Raad van Justitie en het Hof van Justitie, ten parkette van den Procureur-Generaal en van de Ambtenaren van het Openbaar Ministerie volgens wettelijke regelingen aangehouden en de dubbelen of afschriften; onder deze vrijstelling zijn niet begrepen de audientiebladen.
20. De uittreksels uit de **bevolkingsregisters**.
21. De **registers door logementhouders** gehouden ter inschrijving van de personen, wien zij huisvesting verleenen.
22. De certificaten van **onvermogen**.
23. **De verzoekschriften van onvermogenden** en de afschriften der daarop genomen beschikkingen, mits van het onvermogen dier personen tot betaling der zegelbelasting blijke door een overgelegd certificaat, afgegeven door den daartoe bevoegden ambtenaar en mits daarvan op de stukken is melding gemaakt.
24. De akten, welke krachtens artikel 5 van het reglement op het **notarisambt** door notarissen voor **onvermogenden** kosteloos zijn opgemaakt.
25. De bewijzen van **goed gedrag** en **paspoorten** aan **onvermogenden** uitgereikt, mits van het onvermogen dier personen tot betaling der zegelbelasting blijke door een overgelegd certificaat, afgegeven door den daartoe bevoegden ambtenaar en mits daarvan op de stukken is melding gemaakt.
26. De stukken, betreffende de **erkenning** van **natuurlijke kinderen** door personen, wier **onvermogen** tot betaling der zegelbelasting blijkt uit een overgelegd certificaat, afgegeven door den daartoe bevoegden ambtenaar en mits daarvan op de stukken is melding gemaakt.
De akten en stukken tot het aangaan van **huwelijken** vereischt, de akten van benoeming en beëediging van **voogden** en toeziende voogden, **curators** en toeziende curators en de stukken, die daaraan voorafgaan, de volmachten in zake voogdij en curateele, alsmede de stukken, betreffende de **verbetering** van akten van den **burgerlijken stand**, wanneer het **onvermogen** der belanghebbende personen om de zegelbelasting te betalen blijkt uit een overgelegd certificaat, afgegeven door den daartoe bevoegden ambtenaar en mits daarvan op de stukken is melding gemaakt.
28. De akten, registers en alle stukken, betreffende het inwendig beheer der **Spaarbanken** binnen de Kolonie gevestigd en de boekjes en stukken aan inleggers afgegeven, alsmede de registers en verdere stukken, betreffende het inwendig beheer der **banken van leening** en de aan beleeners uitgereikte bewijzen; alles met uitzondering van akten van verkoop en alle andere akten, waarbij derden zijn betrokken.
29. Alle in onderhandschen vorm opgemaakte **quitantiën** en andere in eenzijdigen vorm opgemaakte onderhandsche geschriften, houdende niet anders dan de erkenning door of namens den schuldeischer van het geheel of gedeeltelijk te niet gaan van een geldschuld, niet meer dan **tien gulden** bedragende, en niet strekkende op rekening eener groote som.
30. De **koopmansboeken**, voorgeschreven bij het Wetboek van Koophandel en de **journalen**, door **schippers**, volgens dat Wetboek gehouden.
31. De **vrachtlijsten, vrachtbrieven, facturen** en **cognossementen**; de **monsterrollen** of akten van aanstelling van schippers, stuurlieden en scheepsgezellen.
32. De **vertrekpassen** of de bewijzen, die deze vervangen, voor schepen, waarvan de netto inhoud niet grooter dan 20 M^3. is, alsmede de duplicaten van alle vertrekpassen.
33. De ontwerpen van **Statuten** van naamlooze vennootschappen en van vereenigingen, volgens wettelijke verordeningen aan autoriteiten over te leggen.
34. De wisselbrieven en ander **handelspapier,** in het Rijk in Europa, of 's-Rijks andere Koloniën en overzeesche bezit-

tingen opgemaakt en aldaar van voldoend zegel voorzien.

35. De **coupons** van effecten en de **dividendbewijzen** van aandeelen in ondernemingen op aandeelen.

36. De **bankbilletten,** renversalen en recepissen, uitgegeven door de Curaçaosche Bank, de Nederlandsche Bank, de Surinaamsche Bank en de Javasche Bank, allen gedurende hun octrooi, alsmede de boeken bij de Curaçaosche bank gehouden.

37. De **akten van verhuring** van onroende zaken en de akten van wijziging en ontbinding der huur, wanneer de huurprijs per jaar berekend niet meer dan f 48 bedraagt, alsmede de dagvaardingen en alle **processtukken in zake van ontruiming** van onroerende goederen wegens wanbetaling der huur, wanneer de huurprijs per jaar berekend niet meer dan f 120 bedraagt.

38. De dagvaarding en alle **processtukken** in burgerlijke zaken voor het **kantongerecht,** wanneer de vordering niet meer dan f 25 bedraagt.

39. Alle **gerechtelijke** en **notariëele akten** en derzelver grossen, afschriften en uittreksels, in **het Rijk in Europa** of 's-Rijks **andere koloniën** en **overzeesche bezittingen,** opgemaakt, of verleden en aldaar van voldoend zegel voorzien.

Voorts worden in standgehouden de vrijstellingen van zegelbelasting bepaald bij:

a. het **Burgerlijk Wetboek,** het **Wetboek van Koophandel** en dat van **Burgerlijke Rechtsvordering;**

b. de verordeningen dd.:

7 Juni 1864 (P.B. n°. 6) betreffende **verlof tot begraving.**

31 Mei 1865 (P.B. n°. 12) betreffende huur van **dienstboden en werklieden.**

16 Juli 1867 (P.B. 1868 n°. 2) en 13 December 1898 (P.B. 1899 n°. 8) betreffende **pensioenen** van burgerlijke ambtenaren, hunne weduwen en weezen.

22 November 1869 (P.B.n°. 24) betreffende **verkiezing** van **landraden.**

17 April 1872 (P.B. n°. 26) betreffende het tarief van **gerechtskosten** in burgerlijke zaken.

30 October 1873 (P.B. 1874 n°. 4) betreffende de uitoefening **gezondheid.**

30 October 1873 (P.B. 1874 n°. 5) betreffende de uitoefening der **geneeskunde.**

30 October 1873 (P.B. 1874 n°. 10) betreffende de **krankzinnigenverpleging.**

5 Maart 1883 (P.B. n°. 3) betreffende **tewerkstelling** van **veroordeelden.**

17 Juli 1883 (P.B. n°. 7) betreffende het **werven van arbeiders.**

13 October 1884 (P.B. n°. 17) betreffende de **uitlevering** van vreemdelingen.

13 Juli 1887 (P.B. n°. 22) betreffende de uitoefening der **tandheelkunde.**

28 Februari 1888 (P.B. n°. 2) betreffende **besmettelijke ziekten.**

23 Juli 1902 (P.B. n°. 28) betreffende de verpleging van **melaatschen.**

18 November 1902 (P.B. 1903 n°. 4) betreffende **verloven.**

9 April 1904 (P.B. n°. 43) betreffende de **postspaarbank.**

7 Maart 1905 (P.B. n°. 7) betreffende de **kamers van koophandel.**

29 April 1905 (P.B. n°. 21) betreffende het **havenreglement** voor Curaçao.

1907 (P.B. n°.) betreffende het **onderwijs.**

HOOFDSTUK V.

MIDDELEN TER VERZEKERING DER BELASTING.

Artikel 67.

Het is aan ieder, die niet door de Administratie daartoe aangesteld of gemachtigd is, verboden om zegelpapier of plakzegels te verkoopen of uit te geven.

Overtreding van dit artikel wordt gestraft met eene boete van vijftig tot driehonderd gulden; het zegelpapier en de plakzegels, bij den overtreder gevonden wordende, worden in beslag genomen en zij worden bij het vonnis verbeurd verklaard, indien de overtreder niet bewijzen kan, dat het zegelpapier en de plakzegels ten kantore van een Ontvanger aan hem zijn uitgegeven.

Artikel 68.

Hij, die gezegeld papier of plakzegels namaakt of vervalscht, nagemaakt of vervalscht gezegeld papier of plakzegels desbewust gebruikt, verkoopt, te koop aanbiedt, of in omloop brengt, alsmede hij, die wederrechtelijk gebruik maakt van stempels, platen, persen, werktuigen of materialen, dienende tot de vervaardiging van zegelpapier of plakzegels of wederrechtelijk gebruik maakt van ambtelijke stempels, krachtens besluit des Gouverneurs, ter vernietiging van plakzegels of op eenige andere wijze bij de uitvoering dezer verordening dienende, wordt gestraft met dezelfde straffen als bij de artikelen 96 en 97 van het Wetboek van Strafrecht zijn bepaald.

Artikel 69.

Hij, die een plakzegel, wetende dat het reeds gebruikt is, andermaal gebruikt, uitgeeft, verkoopt of te koop aanbiedt, wordt gestraft met eene boete van vijftig tot vijfhonderd gulden.

Artikel 70.

Het is verboden aan de Ontvangers, om:

1°. eenig stuk, dat niet van het vereischte zegel is voorzien, zonder betaling van boete van zoodanig zegel te voorzien, behoudens in het geval van artikel 40, tweede lid, en het geval, dat een stuk als bij de zesde Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld, wordt aangeboden door dengene, ten wiens laste de belasting komt;

2°. eenig stuk, dat niet van het vereischte zegel is voorzien, te registreeren, alvorens de verschuldigde zegelbelasting en boeten zijn betaald;

3°. akten van protest van handelspapier te registreeren, zonder zich het geprotesteerde stuk te doen vertoonen.

Den bewaarders der hypotheken en scheepsbewijzen is verboden om van of naar aanleiding van eenig stuk, dat niet van het vereischte zegel is voorzien, eenige over- of inschrijving of aanteekening te doen of eenige andere formaliteit te verrichten.

Voor iedere overtreding van dit artikel wordt verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden.

Artikel 71.

Alle ambtenaren, belast met het houden of bewaren van archieven, registers of akten en andere stukken zijn verplicht om hunne archieven, registers, akten en verdere stukken, die zij in hunne qualiteit onder zich hebben, zonder verplaatsing derzelven, aan den Inspecteur der belastingen te vertoonen en toe te laten, dat deze daarvan inzage neemt, zoodikwijls als hij ter verzekering van de richtige toepassing dezer verordening zal noodig oordeelen.

Van deze vertooning zijn uitgezonderd testamenten en de daartoe behoorende omslagen, akten van superscriptie, van bewaargeving en van teruggave en zulks gedurende het leven dergenen, op wier verzoek die stukken zijn opgemaakt.

Geene inzage kan gevorderd worden op Zondagen en wettelijk erkende feestdagen, noch anders dan tusschen acht ure des voormiddags en vier ure des namiddags en zal het onderzoek niet langer mogen worden voortgezet dan vier uren daags.

In geval van weigering van vertooning of inzage of van verzet tegen het ter plaatse opmaken van proces-verbaal zal

de Inspecteur zich doen vergezellen door den Kantonrechter, die gehouden is aan de uitnoodiging daartoe terstond gevolg te geven op straffe van gelijke boete als hierna bepaald. Het proces-verbaal, wegens bovenbedoelde weigering op te maken, zal door beide genoemde ambtenaren onderteekend worden.

Door de ambtenaren in het eerste lid bedoeld, zal worden verbeurd eene boete van vijf en zeventig gulden, telkens wanneer zij de in dit artikel voorgeschreven vertooning of inzage weigeren of zich tegen de opmaking ter plaatse van proces-verbaal verzetten.

Artikel 72.

Het is aan rechters, scheidslieden en openbare collegiën of instellingen verboden om vonnis te wijzen, recht te doen of een besluit te nemen op of naar aanleiding van eenig stuk, hetzij binnenslands of buitenslands opgemaakt, dat niet van het vereischte zegel volgens deze verordening is voorzien, tenzij hetzelve bewijs der registratie draagt.

Het is voorts aan rechters, notarissen, scheidslieden, deskundigen, griffiers van kantongerechten of rechterlijke colleges, practizijns, deurwaarders en alle gouvernementsambtenaren verboden, om krachtens of naar aanleiding van eenig stuk, hetzij binnenslands of buitenslands opgemaakt, dat niet van het vereischte zegel is voorzien, tenware hetzelve het bewijs der registratie draagt, eenige akte op te maken, hetzelve aan hunne akten vast te hechten, het daarin te vermelden, er afschriften of uittreksels van uit te geven of daarop handteekeningen te legaliseeren.

Bij overtreding wordt door de genoemde personen voor elk stuk, ten aanzien waarvan de overtreding is begaan, eene boete verbeurd van vijftig gulden. Zij zijn bovendien gehouden tot betaling der belasting en der boeten, verschuldigd voor de niet behoorlijk gezegelde stukken, ten aanzien van welke de overtreding is begaan, behoudens verhaal op wien het behoort.

Van het hiervoren bepaalde zijn uitgezonderd:

1°. Akten van protest, welke kunnen worden opgemaakt van wissels en ander handelspapier, waarvan de verschuldigde zegelbelasting nog niet is voldaan, mits de ambtenaar, die het protest heeft opgemaakt, bij de aanbieding zijner akte ter registratie betale de zegelbelasting en boeten, die van het bedoelde handelspapier verschuldigd zijn, behoudens verhaal op wien het behoort.

In het geval echter van artikel 40, vierde lid, kan de ambtenaar volstaan met de daar bepaalde storting der belasting.

2°. Akten van bewaargeving, teruggave en superscriptie, betreffende olographische of geheime testamenten, alsmede processen-verbaal van aanbieding van die testamenten en van de stukken, bij artikel 961 van het Burgerlijk Wetboek bedoeld, al mochten gemelde testamenten en stukken en derzelver omslagen ook niet van het vereischte zegel zijn voorzien, mits de notaris bij de registratie zijner akte de niet behoorlijk gezegelde stukken aanbiedt met gelijktijdige betaling der belasting en boeten, behoudens verhaal op wien het behoort.

3°. Processenverbaal van verzegeling en ontzegeling, boedelbeschrijvingen en scheidingen, waarin kunnen worden aangehaald stukken, niet van het vereischte zegel voorzien, welke aanwezig zijn bevonden en beschreven of vermeld moeten worden, mits, wat boedelbeschrijvingen en scheidingen betreft, de notaris, die de boedelbeschrijving of scheiding opmaakt, bij de registratie zijner akte de niet behoorlijk gezegelde stukken aan den Ontvanger aanbiedt, met gelijktijdige betaling der verschuldigde belasting en boeten, behoudens verhaal op wien het behoort.

Artikel 73.

Het is aan iederen rechter of anderen ambtenaar verboden een register, aan zegel onderworpen, te kantteekenen en te waarmerken, wanneer niet alle bladen gezegeld zijn.

Voor iedere overtreding wordt verbeurd eene boete van vijf en twintig gulden.

Artikel 74.

Notarissen, griffiers en alle andere ambtenaren zijn niet verplicht hunne diensten te verleenen, wanneer de zegelbelasting en boeten, tot de betaling waarvan de opmaking hunner akten volgens artikel 72 aanleiding geeft, niet vooraf door de belanghebbenden aan hen zijn voldaan of niet vooraf daarvoor door belanghebbenden voldoende zekerheid is gesteld.

Artikel 75.

In de gevallen, bedoeld bij artikel 72, sub 3, is de notaris bevoegd om stukken, wegens welke geene boeten schuldig zijn, vóór de vermelding dier stukken in de akte van boedelbeschrijving of scheiding te zegelen met plakzegels, door hem op de voorgeschreven wijze te vernietigen.

HOOFDSTUK VI.

BELASTINGSCHULD, AANSPRAKELIJKHEID, INVORDERING, TERUGGAVE EN VERJARING.

EERSTE AFDEELING.

Belastingschuld en Aansprakelijkheid.

Artikel 76.

Bij invordering of betaling van boete moet altijd de belasting, die nog verschuldigd mocht zijn, gelijktijdig worden ingevorderd of betaald.

Artikel 77.

Schuldenaren van de belasting zijn, zoo niet het tegendeel bedongen is, en behoudens de bijzondere bepalingen dezer verordening:

1°. Voor akten, houdende rechtshandelingen, waarbij het Gouvernement partij is, de andere belanghebbenden;

2°. In alle andere gevallen:

a. voor binnenslands opgemaakte authentieke akten: degenen op wier verzoek de akte wordt verleden of opgemaakt;

b. voor niet-authentiek binnenslands opgemaakte geschriften, waarvan het zegel bij de opmaking schuldig is: degenen, van wie de stukken afkomstig zijn;

c. voor buitenslands opgemaakte geschriften en zoodanige binnenslands opgemaakte, waarvan de belasting niet reeds bij de opmaking schuldig is: de belanghebbenden, op wier verlangen door een ambtenaar op eenige wijze, als bij artikel 72 bedoeld, van het stuk wordt gebruik gemaakt.

Indien er volgens bovenstaande regelen meer dan één schuldenaar is, komt de belasting ten laste van elk hunner voor een gelijk deel.

Alle bedingen, volgens welke boeten zullen worden gedragen door een ander dan door wien zij zijn verbeurd, zijn van rechtswege nietig.

Artikel 78.

Voor de betaling van de belasting en de boeten, zijn, behoudens de bijzondere bepalingen dezer verordening, tegenover de Administratie aansprakelijk:

a. voor de belasting en de boeten, wegens authentieke akten en alle andere stukken door ambtenaren opgemaakt: uitsluitend de ambtenaar, ten wiens overstaan de akte is verleden of door wien het stuk is opgemaakt;

b. in alle andere gevallen, de in het vorige of andere artikelen genoemde schuldenaren, doch hoofdelijk, benevens de naamlooze vennootschappen, reederijen, onderlinge verzekeringmaatschappijen, stichtingen, coöperatieve en andere

vereenigingen voor de belasting en de boeten wegens stukken, afkomstig van hunne bestuurders en beambten als zoodanig, onverminderd de hoofdelijke aansprakelijkheid van deze persoonlijk.

Leden van eene firma zijn hoofdzakelijk aansprakelijk voor de belasting, verschuldigd en de boeten verbeurd door de firma.

TWEEDE AFDEELING.

Invordering.

Artikel 79.

De ambtenaren, ressorteerende onder de Administratie van Financiën, zijn verplicht alle stukken, welke hun ter hand komen of hun worden aangeboden, en welke niet van het vereischte zegel zijn voorzien, of volgens de artikelen 13 en 16 geacht worden niet daarvan te zijn voorzien, alsmede in de gevallen van overtreding der artikelen 18 en 19, aan te houden. Andere ambtenaren dan de Inspecteurs en de Ontvangers, zijn verplicht die stukken terstond ter hand te stellen aan den Ontvanger op het eiland, waar de stukken zijn aangehouden.

De stukken worden gevoegd bij het procesverbaal in het volgende artikel vermeld, tenzij de voor de belasting en boeten aansprakelijke personen door medeonderteekening van het proces-verbaal de daarin vermelde daadzaken erkennen of de belasting en de boeten terstond betaald worden.

Wanneer de bedoelde stukken berusten in openbare bewaarplaatsen en bestemd zijn om daar te blijven berusten, kan met de vermelding daarvan in het proces-verbaal volstaan worden.

De stukken, bedoeld in de derde Afdeeling van Hoofdstuk III, worden na de opmaking van het proces-verbaal terstond teruggegeven.

Artikel 80.

De Ontvangers, — en als de stukken den Inspecteur ter hand komen, de Inspecteur — zullen van alle overtredingen dezer verordening dadelijk proces-verbaal opmaken, wanneer de niet of te min betaalde belasting en de boeten niet onmiddellijk worden betaald.

Bij de ontdekking van eene overtreding ten aanzien der stukken in de derde Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld, neemt de ambtenaar den letterlijken inhoud van zoodanige stukken met al de daarop gestelde verklaringen en handteekeningen in zijn proces-verbaal over, hetwelk ook te dien aanzien volledig geloof zal verdienen.

De processen-verbaal zullen binnen dertig dagen na de opmaking aan partijen worden beteekend, bij gebreke waarvan het recht tot vervolging zal vervallen zijn.

Artikel 81.

Behalve in de gevallen van de artikelen 59, 67, 68 en 69, geschiedt de toepassing van de boeten door de Administratie der belastingen en de invordering daarvan bij dwangschrift.

Met de opsporing van overtredingen dezer verordening zijn, behalve de in artikel 79 genoemde ambtenaren, belast de in artikel 12 nos 1—4 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen en de ambtenaren, te wier overstaan de trekking van binnenlandsche loterijen plaats heeft. Artikel 79, eerste lid dezer verordening is op hen toepasselijk.

DERDE AFDEELING.

Teruggave.

Artikel 82.

Er heeft geen teruggave van belasting of boeten plaats

dan in de gevallen en onder de voorwaarden, bij de volgende artikelen omschreven.

De teruggave geschiedt aan den schuldenaar der belasting of boete.

Artikel 83.

Teruggave van te veel betaalde belasting heeft plaats, wanneer een stuk door een ambtenaar met een te hoog bedrag is gezegeld of op vordering van een ambtenaar wegens belasting of boete te veel is betaald.

Teruggave van betaalde belasting kan door de Administratie geschieden, indien een zegel van hooger bedrag is gebruikt dan volgens de verordening werd vereischt.

In het geval van het tweede lid moet de teruggave aan de Administratie gevraagd worden bij ongezegeld verzoekschrift, binnen een jaar, nadat het zegel is gebruikt, ingediend.

Artikel 84.

Voor zegelpapier en plakzegels, die verschreven zijn of door misdruk of andere omstandigheden onbruikbaar zijn geworden, kunnen kosteloos andere zegels tot eene gelijke totale waarde worden uitgegeven in de gevallen en onder de voorwaarden, door den Gouverneur bij besluit vast te stellen.

Artikel 85.

De Gouverneur kan in bijzondere gevallen van dwaling of onwillig verzuim in de nakoming van de bepalingen dezer verordening kwijtschelding of vermindering van boeten verleenen.

VIERDE AFDEELING.

Verjaring.

Artikel 86.

In de gevallen, bedoeld bij de artikelen 59, 67, 68 en 69, gelden omtrent de verjaring van de vervolging en de straffen de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering.

In alle andere gevallen zijn de volgende artikelen toepasselijk.

Artikel 87.

Er is verjaring:

a. Voor de invordering van de niet of te weinig betaalde belasting en van de boeten:

1°. wegens geschriften, welke zijn geregistreerd, na drie jaren, te rekenen van den dag der registratie;

2°. in het geval van artikel 71, na twee jaren, te rekenen van den dag, waarop de stukken zijn vertoond;

3°. in de gevallen van artikel 72, na drie jaren, te rekenen van den dag, waarop de overtreding ter kennis van den ambtenaar der belastingen is gekomen;

4°. in alle andere gevallen na vijf jaren, te rekenen van den dag, waarop de overtreding is gepleegd.

b. Voor de vordering tot teruggave van belasting en boete, na twee jaren, te rekenen van den dag der betaling.

Artikel 88.

De verjaring wordt gestuit door rechtsvorderingen, beteekend vóór het verstrijken van den termijn aan dengene, wien men de verjaring wil beletten.

Na zoodanige beteekening begint een nieuwe verjaringstermijn te loopen.

Artikel 89.

In de verjaringstermijnen is niet begrepen de dag, waarop zij beginnen te loopen, doch wel die, waarop zij eindigen.

Indien de laatste dag des termijns een Zondag of wettelijk erkende feestdag is, verstrijkt de termijn eerst met den eerstvolgenden werkdag.

HOOFDSTUK VII.

SLOT- EN OVERGANGSBEPALINGEN.

Artikel 90.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Zij is toepasselijk op:

1°. alle stukken, na dat tijdstip opgemaakt; alle niet- gedagteekende stukken worden geacht na de inwerkingtreding te zijn opgemaakt behoudens bewijs van het tegendeel.

2°. alle vóór dat tijdstip opgemaakte stukken van den aard, als bij artikelen 6 en 9 bedoeld, wanneer daarvan na dat tijdstip eenig gebruik wordt gemaakt als bij die artikelen aangewezen.

3°. alle vóór dat tijdstip opgemaakte stukken, als bedoeld in de derde, in de eerste Onderafdeeling der vierde en in de vijfde Afdeelingen van Hoofdstuk III, wanneer daarmede of ten aanzien daarvan na dat tijdstip eenige handeling wordt verricht als bij de artikelen 40, 45 en 59, derde lid omschreven.

Artikel 91.

Ieder kan de stukken als in de eerste Onderafdeeling der vierde en in de vijfde Afdeeling van Hoofdstuk III bedoeld, die binnenslands vóór de inwerkingtreding dezer verordening zijn opgemaakt, alsmede de buitenlandsche, doen zegelen tegen betaling van de helft van de in gemelde Afdeelingen bepaalde belasting, mits de aanvrage daartoe geschiede aan den Inspecteur der belastingen, wat de stukken in de vierde Afdeeling bedoeld betreft, binnen eene maand en wat die in de vijfde afdeeling bedoeld aangaat, binnen acht dagen na de inwerkingtreding dezer verordening.

De wijze, waarop die zegeling zal geschieden, wordt door den Gouverneur bij besluit geregeld.

Artikel 92.

Alle bestaande zegelstempels en het overeenkomstig de vroegere verordening gezegelde papier, dat nog ongebruikt voorhanden is, worden bij de inwerkingtreding dezer verordening buiten gebruik gesteld.

Het bij de belanghebbenden aanwezige ongebruikte gezegeld papier kan door hen bij ongezegelde en gespecificeerde schriftelijke aanvrage bij de Ontvangers worden ingewisseld tegen nieuw zegelpapier of plakzegels tot gelijke of hoogere waarde met bijbetaling van het verschil in waarde.

Artikel 93.

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van: „Zegelverordening 1907”.

Artikel 94.

De verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 30) wordt gewijzigd als volgt:

Artikel 4 en de tweede zinsnede van het eerste lid van artikel 9 vervallen.

De woorden „iemand van hunnentwege” aan het slot van het eerste lid van artikel 6, zooals dit luidt na de wijziging bij de verordening dd. 11 September 1902 (P.B. n°. 41), worden vervangen door de woorden „een anderen ambtenaar”.

Artikel 8 wordt gelezen als volgt:

„Aan den ambtenaar, ten wiens overstaan de trekking plaats heeft, moeten vóór de trekking alle loten worden vertoond."

Artikel 95.

In de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 25) worden de volgende wijzigingen gebracht.

Artikel 3 wordt gelezen als volgt:

„Wanneer de particuliere ponten, in artikel 1 sub *b* en *c* „bedoeld, binnen het stadsdistrict worden gebruikt voor een „ander doel dan aldaar aangewezen, worden zij beschouwd „als publieke veer- of vrachtponten en is onverminderd de „strafvervolging, de zegelbelasting voor eene vergunning ver- „schuldigd."

Artikel 4, eerste en tweede lid, wordt gelezen als volgt:

„Niemand mag eene publieke veer- of vrachtpont in de „vaart hebben zonder voorzien te zijn van eene schriftelijke „vergunning, afgegeven door den Inspecteur der belastingen. „De vergunning moet bovendien voor „gezien" zijn geteekend „door of namens den Procureur-Generaal. De vergunning wordt „aan de ambtenaren, met de uitvoering dezer verordening „belast, op de eerste vordering vertoond."

De in de volgende leden van artikel 4 voorkomende woorden „het permit" worden telkens vervangen door de woorden „de vergunning".

Artikel 5 vervalt.

In artikel 6 wordt gelezen in de plaats van:

„ter administratie van financiën" in het eerste lid: „ten „kantore van den Inspecteur der belastingen";

het tweede lid: „Wanneer een pont in eigendom is overge- „gaan, is voor den verderen duur van den termijn, waarvoor „de vergunning was verleend, geene nieuwe vergunning ten „name van den nieuwen eigenaar noodig, doch is deze ver- „plicht de vergunning op zijn naam te doen overschrijven „hetgeen ten parkette van den Procureur-Generaal geschiedt „bij wijze van aanteekening op de vergunning".

„permitten" in het derde lid: „vergunningen; „der Adminis- tratie van financiën" aldaar: „ten kantore van den Inspecteur,"

In artikel 7 worden de woorden „Administrateur van financiën" vervangen door: „Inspecteur der belastingen"; het woord „permitten" aldaar door „vergunningen".

Artikel 8, eerste en tweede lid, wordt gelezen als volgt:

„Overtreding van de artikelen 2, 3 en 4, eerste lid en 6, tweede lid wordt gestraft met eene boete van f 2."

In het derde lid van artikel 8 wordt het woord „permit" vervangen door: „vergunning"; het woord „belasting" door „zegelbelasting".

Artikel 96.

Artikel 5, laatste lid der verordening dd. 8 Maart 1906 (P.B. n°. 10) wordt gelezen als volgt: „Van elke inschrijving wordt een schriftelijk bewijs afgegeven."

Artikel 97.

Met den dag der inwerkingtreding dezer verordening vervallen alle bestaande wettelijke regelingen omtrent het zegelrecht, behalve de bij artikel 66 in stand gehouden vrijstellingen, en met name de verordening dd. 28 Juli 1881 (P.B. n°. 21), zooals die is gewijzigd bij de verordeningen dd. 17 December 1885 (P.B. 1886 n°. 6), 3 Augustus 1896 (P.B. n°. 14), 11 September 1902 (P.B. n°. 40 en 31 Maart 1903 (P.B. n°. 56).

Gegeven te Willemstad, den

Zegelbelasting:

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene Beschouwingen.

§ 1. Onder de belastingverordeningen, welke dringend herziening eischen, behoort niet in de laatste plaats die op het recht van zegel (P.B. 1881, n°. 21).

Het tarief, volgens hetwelk die belasting geheven wordt, bevat een aantal heffingen, waarvan sommige ook in het Moederland vóór 1883 bestonden in den vorm van registratierechten, doch daar reeds bij een wet van 1882 zijn afgeschaft, ongeveer terzelfder tijd dus, dat men ze in de Kolonie ging invoeren of bestendigen (verg. P.B. 1861, n°. 5); voornamelijk heeft de ondergeteekende hier het oog op de evenredige rechten op quitanties, décharges, rekening en verantwoordingen en vonnissen, welke heffingen niet te verdedigen zijn; verder werd in het Moederland nog afgeschaft het hooge recht op schuldbekentenissen ad 1.38%, doch het tevens bestaande recht van inschrijving van hypothecaire schuldvorderingen gehandhaafd (0.15%).

Behalve deze evenredige rechten bevat echter het tarief nog vele andere evenredige en vaste rechten, die afkeuring verdienen en die wel is waar ook in het Moederland ten deele nog bestaan als registratierechten, doch, alleen historisch verklaarbaar, daar reeds lang door de wetenschap zijn veroordeeld. [1])

Ook de inhoud der verordening is op verscheiden punten onvoldoende en de techniek gebrekkig; in het bijzonder is de vorm van voldoening der belasting geregeld op eene wijze, die aan de ingezetenen veel ongerief veroorzaakt en reeds in 1881 verouderd moest heeten.

De heffingen der verordening van 1881, waarvan de afschaffing is ontworpen, zijn, behalve de reeds genoemde, o.a.:

de evenredige rechten op aanstellingen, polissen, contracten van bevrachting, bijlbrieven, huurcontracten, huwelijksvoorwaarden, dadingen, welke heffingen oeconomisch slecht te verdedigen zijn; eenige hooge vaste rechten als op: wisselprotesten, dagvaardingen, vonnissen, welke rechten te belemmerend zijn voor de rechtzoekenden;

de vergunningen tot weiden op publieke gronden, welke aangelegenheid niet in eene belastingverordening thuis behoort;

en de evenredige rechten op verkoop, schenking en boedelscheiding, als zijnde nevens het recht van overdracht eene ongewenschte cumulatie van belasting.

Eene geheel nieuwe verordening is ontworpen, die, naar de ondergeteekende zich vleit, meer beantwoordt aan de eischen van het moderne verkeer.

§ 2. Eene zegelbelasting onderscheidt zich van bijna alle andere belastingen hierdoor, dat hare gebruikelijke benaming niet haren aard aanduidt, doch slechts het middel van betaling. In nagenoeg alle landen vindt men dan ook onder dien naam de meest verschillende heffingen bijeengevoegd (ook in de

1 Bij Koninklijk besluit dd. 30 Juli 1906 is eene staatscommissie benoemd om o. a. van de registratiebelasting eene grondige herziening voor te bereiden.

Curaçaosche verordening van 1881). Daartegen bestaat geen bezwaar, mits de verschillende aard der heffingen in het oog worde gehouden; eene zegelbelasting levert dan het groote voordeel op, dat het middel van heffing bij uitstek practisch en weinig kostbaar is. Derhalve heeft de ondergeteekende, eene theoretische splitsing in verschillende verordeningen ter zijde latende, gemeend ook in het thans aangeboden ontwerp een aantal kleine heffingen te moeten vereenigen, waarvoor het zegel als middel van heffing aangewezen scheen.

§ 3. Bij het ontwerpen der verordening is binnen de grenzen, die volledigheid en juistheid van begripsonderscheidingen stellen, naar den meest mogelijken eenvoud gestreefd.

In verscheidene landen wordt het zegel in de voornaamste plaats gebezigd als middel tot heffing eener belasting op de verkrijging van rechten, waarbij verschillende rechtsgronden worden aangenomen, o.a. de rechtsbescherming, die de Staat verschaft. De belasting wordt dan geheven naar den verschillenden aard der rechtshandelingen volgens een tarief, dat noodzakelijk in vele bijzonderheden moet afdalen, waarbij tal van subtiele juridische quaesties onvermijdelijk zijn en waarbij eene volmaakte techniek toch een onbereikbaar ideaal blijft. Tegen eene aldus gespecificeerde belasting, waarbij tengevolge van eene zekere gradatie vele zware heffingen voorkomen, zijn niet geringe wetenschappelijke bezwaren in te brengen.

Eene belasting op het verkrijgen van rechten is alleen dan verdedigbaar, wanneer de heffing eene zeer matige en algemeene is, terwijl, wat de techniek betreft, dan kan worden gestreefd naar eene zoo eenvoudige regeling, als met de steeds ingewikkelder wordende oeconomische betrekkingen in de maatschappij bestaanbaar is.

Als zoodanig is dan in de eerste plaats ontworpen een matig formaatzegel, dat bestemd is om bijna alle bestaande evenredige en hoogere vaste rechten te vervangen en het voordeel heeft de lasten meer over alle ingezetenen tot kleine bedragen te verdeelen; de opbrengst zal echter geenszins tegen die der zooeven bedoelde rechten opwegen, weshalve op enkele andere onderdeelen der belasting eenige compensatie is gezocht.

In de tweede plaats is het zegelrecht op handelspapier geheel opnieuw geregeld met verlaging voor de kleinere bedragen, voor het buitenslands betaalbare papier en ook overigens nog eenigermate.

In de derde plaats wordt ingevoerd een zegelrecht op effecten en schuldvorderingen als eene geringe belasting van het roerend vermogen, gering ook, omdat zij slechts éénmaal behoeft te worden betaald. Deze belasting bestaat in bijna alle landen.

In de vierde plaats eene belasting op aandeelen in loterijen. Het is van algemeene bekendheid, dat in de Kolonie jaarlijks duizende buitenlandsche loten worden geplaatst. Bijna overal worden loten met eene zware belasting getroffen, in Curaçao alleen de zelden voorkomende binnenlandsche loterijen. Het behoeft nauwelijks betoog, dat hier eene materie aanwezig is, die bij uitstek geschikt is, om belast te worden.

In de vijfde plaats wordt in de plaats van het evenredig recht op quitantiën (en eenige daarmede gelijk te stellen stukken) een gering vast recht ingevoerd.

Ten slotte zijn een aantal heffingen tot vaste bedragen ontworpen, die voor het meerendeel reeds nu tot andere bedragen of in anderen vorm bestaan.

Allereerst het zegelrecht van pontpermitten op Curaçao. De bestaande belasting op veer- en vrachtponten is voor eene zoo geringe opbrengst op eene te omslachtige wijze geregeld; hier is het middel van zegel vanzelf aangewezen. Vervolgens de fortpassen (vertrekpassen), thans aan f. 1. onderworpen. Hier vordert de billijkheid, dat eenig onderscheid wordt gemaakt tusschen kleine en groote zeilschepen en de stoomschepen.

Voorts eenige weinige andere heffingen tot vaste bedragen, welker rechtsgrond voor het meerendeel is, dat bij de belaste handelingen ten gerieve van bepaalde personen van de alge-

meene rechtsregelen wordt afgeweken of hun gunsten worden verleend.

Nu de bijzondere heffingen zich bepalen tot enkele soorten van geschriften, had een bijgevoegd tarief natuurlijk geen zin; een dergelijk tarief is overigens af te keuren, omdat het altijd zeer onnauwkeurig is, tenzij men, zooals in sommige landen, in een kolom van aanmerkingen allerlei definities, beperkingen en uitzonderingen bijvoegt, waardoor de wet feitelijk een grootere uitgebreidheid verkrijgt dan bij eene systematische regeling.

§ 4. In de wijze van voldoening der belasting kon, mede door de meerdere eenvoudigheid der belasting zelve, op practische wijze worden voorzien. Formaatregels van een enkel en dubbel vel papier van de voor akten gebruikelijke afmetingen zullen steeds onmiddellijk verkrijgbaar zijn; het telkens zegelen van papier met bijschrijving van bedrag en twee handteekeningen komt te vervallen. Verder zal een ruim gebruik van plakzegels worden gemaakt.

§ 5. Wat dit ontwerp in zijn geheel betreft, is toepasselijk wat in § 7 der Memorie van Toelichting tot ontwerp n°. 1 dezer zitting is gezegd. Ook hier is zooveel mogelijk naar aansluiting aan het bestaande gezocht en is mogelijk grootere volmaaktheid, die overigens meer ingewikkeldheid zoude medegebracht hebben, dikwijls voor practische overwegingen opgeofferd.

Het karakter der belasting heeft intusschen, zooals uit het bovenstaande reeds gebleken is, ingrijpende wijziging ondergaan en het gevolg daarvan is, dat de vermoedelijke opbrengst moeilijk met eenige nauwkeurigheid is te schatten; zulks te meer omdat geen statistiek der zegelrechten voorhanden was en ook slechts ten deele nog gemaakt kon worden. Tot dekking van het deficit, ontstaande door de afschaffing van vele afkeurenswaardige heffingen, hierboven bedoeld, zullen voornamelijk moeten dienen het formaatzegel en quitantiezegel (in zekeren zin bestaande doch algemeener gemaakte heffingen), dat op effecten en loterijbriefjes (als nieuwe heffingen) en dat op vertrekpassen (als bestaande, doch eenigermate verhoogde en voor de geheele Kolonie geldende heffing).

Aangenomen kan worden, dat de opbrengst der zegelbelasting volgens dit ontwerp eerder lager dan hooger zal zijn dan de tegenwoordige. De ondergeteekende heeft zich echter daardoor niet laten weerhouden, om de afschaffing van zoovele verouderde en drukkende heffingen voor te stellen, doch koestert de verwachting, dat, nu de belasting tot kleine bedragen meer over allen zal worden verdeeld, waardoor het terrein der werking wordt verruimd zonder noemenswaardigen druk, de opbrengst niet te veel bij de tegenwoordige zal achterblijven. Hij meent tevens te mogen verwachten, dat de ingezetenen des Bestuurs pogingen zullen waardeeren met de daad, door tot eene goede uitvoering der verordening zooveel mogelijk mede te werken.

Artikelen.

Hoofdstuk I. Aard der belasting. Belastingplicht. De inhoud der verordening is, anders dan van de bestaande, systematisch ingedeeld, hetgeen bevorderlijk is aan eene juiste redactie en de raadpleging vergemakkelijkt. Het eerste Hoofdstuk bevat de hoofdbeginselen der verordening.

Art. 1. Volgens de vooral in de Engelsche wetgeving gebruikelijke practische methode wordt vooraf van enkele gebezigde uitdrukkingen de wettelijke beteekenis vastgesteld.

Art. 2. Zie Hoofdstuk III.

Art. 3. Sedert de vaststelling van het Burgerlijk Wetboek in 1838 (in de Kolonie in 1868) is in het maatschappelijk verkeer zoowel door nieuwe uitvindingen als nieuwe gebruiken veel veranderd, waarmede de wetgeving geen gelijken tred heeft gehouden. Terwijl in het Moederland het ontwerp van

een nieuwen titel van het B.W. omtrent „bewijs" gereed ligt, wordt door de rechtspraak en wetenschap het bestaande recht zoo goed mogelijk aan de nieuwe toestanden aangepast. In dit artikel, alsook in artikel 1 en andere artikelen, is met de nieuwe toestanden rekening gehouden.

Art. 4. De geldigheid van eenig stuk staat niet ter beoordeeling van den belastingambtenaar; hem zou zoodoende eene rechterlijke functie worden opgedragen, hetgeen niet geschieden kan. Waar in de verordening gesproken wordt bijv. van geschriften, „die bewijs opleveren of kunnen opleveren", beteekent dit dan ook alleen: geschriften, die zich uiterlijk als bewijsschriften voordoen. Het is noodig dit beginsel in de verordening uit te spreken.

Art. 5. j° Art. 9. De werking eener wet kan zich niet uitstrekken buiten de grenzen van het gebied der macht, die haar vaststelde; verg. ook art. 8.

Art. 6. In artikel 15 der bestaande verordening komt, in navolging der Nederlandsche zegelwet van 1843, de zonderlinge uitdrukking voor: „of zoodanige geschriften, welke *volgens derzelver aard* aanvankelijk niet op gezegeld papier behoefden te worden geschreven." Deze uitdrukking stelt den toepasser voor een raadsel, daar nergens in de wetgeving te vinden is, welke die bijzondere aard is en de eenige plaats, waar het moest te vinden zijn, de zegelwet zelve is.

Ten onrechte heeft men op die woorden theorieën gebouwd omtrent de bewijskracht, later door partijen aan een stuk toegekend, hetgeen rechtens onmogelijk is. De wet regelt, welke bewijskracht een geschrift heeft; in sommige gevallen laat de wet aan den rechter over, welke bewijskracht er aan moet worden toegekend; nooit kan een stuk, dat geen bewijskracht heeft, die krijgen door een zekere bestemming, die partijen er aan geven; het bewijs ligt in het stuk zelf.

Het onderwerpelijke artikel wijst de stukken, die bedoeld zijn, aan.

Art. 7. Dit artikel, dat in de meeste nieuwere zegelwetten voorkomt, is noodig om ontduiking te voorkomen.

Artt. 8—9. Verg. ad. art. 5.

Art. 9. Onverminderd de bijzondere bepalingen, enz. Zie artt. 39, 45 en 57.

Art. 10. De rechtsgrond dezer bepaling is duidelijk, doch de slotwoorden zijn niet uit het oog te verliezen.

Hoofdstuk II. Wijze van voldoening der belasting. Met dit Hoofdstuk wordt, zooals reeds bij de Algemeene beschouwingen werd opgemerkt, eene meer practische uitvoering der zegelverordening ingevoerd. Het ligt in de bedoeling om zoowel het zegelpapier als de plakzegels aanvankelijk in het Moederland te doen vervaardigen. Verg. artt. 20, 21, 22, eerste lid en 25 n°. 1 en n°. 2, letter *a*.

Eerste Afdeeling. Art. 13. In de uitgezonderde gevallen is eene geringe boete bepaald. Verg. echter art. 18, tweede lid en art. 19 in fine.

Art. 14. „Na de voltooiing". Zie artt. 6 en 9.

Art. 15. Deze bepaling wordt zoowel voor de contrôle op de richtige voldoening als door het belang van de belastingschuldigen gevorderd. De zegeling zal zooveel mogelijk door plakzegels geschieden (zie art. 22 eerste lid), die door de ambtenaren zullen worden afgeteekend of afgestempeld.

Door de uitzonderingen, waarnaar verwezen wordt, is echter ambtelijke tusschenkomst ook nog zooveel mogelijk beperkt. De woorden „ongebruikt papier" slaan, wat het formaatzegel betreft, slechts op het geval van art. 20, tweede lid, het eenige, waarin van zegeling van daartoe aangeboden ongébruikt papier sprake kan zijn, daar in alle andere gevallen

zegelpapier moet gebruikt worden; verder moeten de binnenlandsche effecten en loten, vóór de voltooiing, door de Ontvangers gezegeld worden; en ten slotte alle stukken in artt. 6 en 9 bedoeld.

Art. 16. Dit artikel komt in hoofdzaak overeen met art. 6 der bestaande verordening.

Tweede lid, „op zoodanig papier", d.i. gezegeld papier, dus het tweede en de verdere stukken worden beschouwd als ongezegeld.

Derde en vierde lid. Enkele nummers van gemeld art. 6 waren tegenover n°. 2 overbodig; dit n°. 2 is behouden en tevens eene nieuwe algemeene bepaling sub *a* gemaakt, welke bepalingen te zamen omvatten de n°s 8—12 van gemeld art. 6.

In de nieuwe bepaling van letter *b* is het beginsel nedergelegd van gemeld art. 6, tweede lid, n°. 1 en derde lid n°s 4 en 6, welke gevallen de ruimere redactie insluit. Art. 6 n°. 5 vervalt, verg. ad. art. 66, n°. 2 van het ontwerp, terwijl n°. 14 niet is behouden, omdat er geen reden voor bestaat. Nieuwe bepalingen zijn verder nog n°s 7 en 8 van het artikel.

Door een en ander gaat de wenschelijke uitbreiding met eenige vereenvoudiging gepaard.

N°. 1 in fine. Verg. art. 64.

Tweede, derde en vierde Afdeeling. In deze afdeelingen wordt art. 11 uitgewerkt.

Tweede Afdeeling. Art. 19. De bepaling van art. 5, tweede lid, der bestaande verordening, overeenkomende met de Nederlandsche wet 1843, waarvan de onvoldoendheid reeds meermalen is opgemerkt, is door eene meer doeltreffende bepaling vervangen. Zie voorts ad Hoofdstuk III, tweede Afdeeling.

Art. 20. Het tweede lid bevat eene uitzondering op het eerste. Hier is vooral gedacht aan gedrukte formulieren, waarvoor een kleiner formaat gebruikelijk is, bijv. assurantiepolissen (verg. ook het derde lid) en andere stukken, waarvoor grooter papier noodig is, bijv. kaarten of teekeningen, waarop eenige bindende verklaringen door partijen worden gesteld. (Een kaart, zonder meer, is geen bewijsschrift en dus op zichzelf niet aan zegel onderworpen). Verder de gedrukte stukken in art. 48 bedoeld. De zegeling geschiedt in dergelijke gevallen door de ambtenaren met plakzegels, zie art. 22, eerste lid.

Art. 21. Het kan voorkomen, dat tijdelijk geen zegelpapier voorhanden is. Verg. ook art. 25, n°. 1, letter *b*.

„Gelijkgesteld". Dus moet het plakzegel of visium ook ter linkerzijde bovenaan gesteld worden, enz.; zie artt. 18 en 19.

Derde Afdeeling. Art. 22, eerste lid. Van „quitantie" behoeft hier niet gesproken te worden, zie art. 26.

Van plakzegels zal niet alleen een ruim gebruik worden gemaakt, doch de ondergeteekende meent ook op zoodanige trouwe naleving der verordening te mogen rekenen, dat in ruime mate het zegelen door de belanghebbenden zelve, zonder ambtelijke contrôle, kan geschieden. De gevallen, waarin dit is toegelaten, maar dan ook verplicht, zijn genoemd in het tweede lid, letters *a* en *b*. Ten aanzien van veel voorkomende stukken wordt daardoor de tijdroovende zegeling aan de gouvernementskantoren vermeden. Zie verder nog in artt. 54 en 75 gevallen, waarin enkele ambtenaren de plakzegels moeten of kunnen gebruiken.

Artt. 23—24. De onvoldoende bepalingen der Nederlandsche wet omtrent de wijze van gebruik van het plakzegel heeft de ondergeteekende getracht door meer doeltreffende te vervangen.

Art. 24, zesde lid. Ambtenaren. Dit is dus ook toepasselijk op notarissen in de gevallen van artt. 54 en 75.

Vierde Afdeeling. Art. 25. 1°. Ongebruikt papier. Dit nummer betreft alzoo geschriften, die terstond op zegel moeten worden gesteld.

Letter a. alleen het geval van art. 20, tweede lid.

2°. „gebruikt papier", letter a. betreft in de eerste plaats buitenlandsche stukken en de binnenlandsche, in art. 6 bedoeld; verder onvoltooide binnenlandsche effecten en loten.

Letter b heeft eene administratieve reden.

Hoofdstuk III. Grondslagen en bedrag. Dit Hoofdstuk regelt de grondslagen en den belastingvoet. Art. 27 is uitgewerkt in de Afdeelingen 2—7, waarvan de onderwerpen reeds hierboven bij de Algemeene beschouwingen zijn aangewezen.

Formaatzegel. Art. 27, n°. 1. Het formaatzegel is het algemeene zegel, zie art. 34. Formaatzegel is in de terminologie der verordening de naam van dit onderdeel der belasting, het papier heet zegelpapier; verg. art. 20.

Tweede Afdeeling. Art. 31. Thans bedraagt het minste algemeene zegelrecht f 1.50 (doch in het tarief niet genoemde verklaringen en overeenkomsten zijn met f 2 en f 3 getarifeerd). Ook in Oost-Indië is het minste recht f 1.50. In Suriname bedraagt het gewone formaatzegel f 0.50 en in het Moederland f 0.75. De heffing volgens de bestaande verordening van een vast recht van f 1.50, 2.— of 3.— is in vele gevallen te hoog, terwijl in andere gevallen zonder bezwaar iets meer betaald kan worden. De beste oplossing schijnt het Nederlandsche en Surinaamsche stelsel, de invoering van een formaatzegel naar de oppervlakte, waarbij ten aanzien van het bedrag van het zegel een middenweg gekozen is. Alleen op die wijze kan van het formaatzegel, dat een aandeel in het door afschaffingen ontstaande deficit moet leveren, eene eenigszins voldoende opbrengst verwacht worden.

Art 32, eerste lid. Hoewel een voorschrift als dit in Nederland en Suriname alleen voor afschriften voorkomt, is het ook voor de oorspronkelijke stukken noodzakelijk.

Een belastingwet moet het bedrag der belasting bepalen en voor ieder gelijk zijn; het is niet toelaatbaar, dat ieder zelf regelt, hoeveel of hoe weinig hij zal betalen.

Vreemd genoeg bestaat in Nederland en Suriname eene regeling als de onderwerpelijke wel voor afschriften (conform art. 36), doch voor alle andere stukken niet.

Het aantal regels en lettergrepen is gesteld op anderhalf maal de aantallen in artikel 36 vermeld, hetgeen met eene normale vulling van het blad en met normaal schrift overeenkomt.

Het ligt in het voornemen van het Bestuur om geliniëerde zegels uit te geven en daar overigens volgens het artikel de lettergrepen van alle bladzijden door elkaar gerekend kunnen worden, terwijl meesttijds aan het slot van een stuk een gedeelte van het papier onbeschreven blijft, zal men met eene globale berekening kunnen volstaan en het voorschrift dus in de praktijk geen moeite opleveren.

Dat is dan ook sedert 1843 de ondervinding met een dergelijk voorschrift in Nederland ten aanzien van afschriften.

Tweede lid. Aan de ambtenaren kan worden voorgeschreven om in de zeldzame gevallen, hier voorzien, het aantal regels en lettergrepen, in margine van het papier aan te teekenen. Ook in het geval van het vierde lid heeft het voorschrift geen bezwaar voor de belanghebbenden, daar het de ambtenaar is, die berekent.

Derde lid. Verg. ad art. 20. Het spreekt vanzelf, dat, wanneer de verordening, ten gemakke van belanghebbenden, toelaat kleiner papier te gebruiken, omdat somtijds kleine gedrukte formulieren gebruikelijk zijn, dit van geen invloed mag zijn op de belasting van het stuk, die voor ieder gelijk moet zijn.

Art. 33. Twee soorten zullen worden uitgegeven, om de regeling zoo eenvoudig mogelijk te doen zijn en wel tot de voor bewijsschriften meest gebruikelijke afmetingen.

Art 34. Krachtens dit artikel is het formaatzegel het algemeene zegel.

Verzoekschriften moesten worden genoemd omdat die zelden

bewijsschriften zijn. Van de registers zijn alle voorgeschreven registers van administratieve autoriteiten, de registers ter griffie volgens de Wetboeken van Burgerlijke Rechtsvordering en Strafvordering, alsmede de koopmansboeken, volgens het Wetboek van Koophandel aangehouden, vrijgesteld; er zijn echter andere registers, o.a. repertoria; voorts de huiselijke registers, (B.W. art. 1900), die aan zegel onderhevig zijn, hoewel niet terstond (verg. artikel 6).

Art. 35. Dit artikel bevat, in nummers 1—6, eene niet onbelangrijke verlaging van de zegelbelasting. Verwacht mag worden, dat die verlaging aan de opbrengst niet te veel zal schaden, daar niemand zich nu door hooge zegelbelasting behoeft te laten weerhouden om bewijsschriften op te maken, (n°. 1), waardoor de rechtszekerheid wordt bevorderd.

Art. 36. Dit artikel stemt overeen met de bepalingen deswege in Nederland en Suriname bestaande, behalve dat in Suriname het voorschrift ook tot akten van deurwaarders en alle andere civiele en militaire ambtenaren is uitgestrekt, hetgeen niet wenschelijk voorkomt.

Het doel van het voorschrift, dat tevens de duidelijkheid van dergelijke gewichtige stukken bevordert, is om ook hierdoor een weinig compensatie voor elders geleden verlies aan belasting te verkrijgen.

Derde Afdeeling. Wisselzegel. De gebruikelijke korte benaming is als titel gesteld. De bestaande regeling, die geen onderscheid maakt tusschen handelspapier, binnen- of buitenslands betaalbaar; papier, dat bestemd is slechts korten tijd dienst te doen, en dat, hetwelk geruimen tijd zal circuleeren en verhandeld worden; die ook voor een wissel van f 100 of minder f 0.60 zegelrecht vordert, is niet van eenige ruwheid vrij te pleiten. Eene dergelijke regeling is dan ook in de nieuwere wetgevingen onbekend.

Voor de ontworpen regeling is hoofdzakelijk de Nederlandsche wet van 1882 gevolgd, waarmede die in Oost-Indië en Suriname grootendeels overeenstemmen, behalve dat daar voor buitenslands betaalbaar papier ook evenredige belasting en in Oost-Indië nevens het evenredige recht soms nog een vast recht van f 0.10 schuldig is.

Art. 37. Prima- secunda- en verdere wissels, enz., alsmede de duplicaten en kopyen. Elk exemplaar moet derhalve gezegeld zijn. Wanneer het zegel over de exemplaren wordt verdeeld, kan niet worden nagegaan, of een wissel enz. behoorlijk gezegeld is, te meer nu de in art. 22, letter *a* genoemde belanghebbenden zelven de stukken met plakzegels mogen zegelen.

De berekening van het zegel à f 0.10 over ronde sommen van f 100 tot f 500 brengt voor de kleine wissels enz., al worden zij in twee exemplaren opgemaakt, eene gewenschte verlaging aan.

„Het Rijk in Europa", enz. Hier is het noodige verband gelegd tusschen de regelingen in het verschillend gebied van het Rijk. Handelspapier in deze Kolonie opgemaakt, van voldoend zegel voorzien, is vrij van zegel in Nederland (wet 1843, art. 27, n°. 62), in O.-Indië (ordonnantie 1885, gew^d. art. 13, n°. 50) in Suriname (Verordening 1886, gew^d. art. 43, n°. 27).

Art. 38. „Buiten deze Kolonie", enz. (verg. de toelichting tot het vorige artikel) betaalbaar handelspapier en het binnenslands opgemaakte korte papier zal, onafhankelijk van het bedrag, slechts aan een vast belastingbedrag van f 0.10 onderworpen zijn. Papier, dat òf slechts kort circuleert, òf waarschijnlijk grootendeels buiten eenig gebied van het Rijk, behoort slechts aan eene geringe belasting onderworpen te wezen; het thans ontworpen bedrag kan voor niemand een bezwaar zijn.

Art. 39. De voldoening van het zegelrecht geschiedt door het gebruiken van een plakzegel, door diengene der in art. 22, letter *a* genoemde personen, die het eerst binnen de Kolonie

zijne handteekening op het stuk zet. Geen ander mag de wissel zegelen en zulks ten einde misbruiken te voorkomen.

Art. 40. Betreffen de strafbepalingen bij artt. 37 en 38 den onderteekenaar van binnenslands opgemaakte stukken, die derhalve terstond plakzegel moest gebruiken, art. 40 heeft betrekking op alle handelspapier en op ieder ander dan evenbedoelden onderteekenaar, die zijne handteekening binnen de Kolonie op een ongezegelden of onvoldoend gezegelden wissel, enz. zet of zoodanig stuk verhandelt of betaalt (zonder handteekening).

Aan iederen houder van een ongezegelden wissel, enz. wordt de gelegenheid gegeven de belasting nog te voldoen en den wissel, enz. aldus te doen circuleeren, waardoor hij en alle latere houders van boete zijn bevrijd. Hij kan dat doen door het vereischte plakzegel te gebruiken bij endossement, bij vóór de betaling geteekende quitantie of door den acceptant een plakzegel aan te bieden om zijne handteekening overheen te schrijven. Op geene andere wijze mag het plakzegel gebruikt worden door belanghebbenden zelven (artt. 22, letter *a*).

In andere gevallen, bijv. indien men een in blanco geëndosseerden wissel, enz. verhandelt of een wissel voor aval wil laten teekenen, moet het stuk aan den Ontvanger ter zegeling worden aangeboden, terwijl in het geval van protest het vierde lid van het artikel bepaalt, hoe de houder (met de latere houders) zich voor boete kan vrijwaren.

Door de bepalingen, zoowel van dit als van de voorafgaande artikelen, die slechts boete bepalen, is derhalve een zeer mild stelsel aangenomen.

Vele zegelwetgevingen bepalen bij overtreding nietigheid van het papier of weigering van rechtshulp (verbod van nazegeling). De ondergeteekende heeft echter gemeend het ontworpen stelsel te kunnen kiezen.

Artt. 41—42. Deze bepalingen zijn aan de Nederlandsche wet ontleend en strekken om misbruiken te voorkomen.

Vierde Afdeeling. Effecten- en schuldbriefzegel. Van dit onderdeel der belasting is alleen die op effecten nieuw; die op akten van schuldvordering bestaat reeds en wel tot het dubbele bedrag van hetgeen nu wordt voorgesteld. Te zamen vormen zij een zeer gerechtvaardigde geringe belasting van het roerend vermogen of kapitaal in portefeuille.

Wat de belasting op effecten betreft, kon worden gebruik gemaakt van de nieuwste regeling op dit gebied in het Moederland bij een wet van 1897, die een wet van 1885 verving, alsmede van een in 1906 ingediend ontwerp tot wijziging. De zegeling van effecten zal geschieden door plakzegels, door de Ontvangers te vernietigen (art. 15). Zie voor schuldbrieven art. 53 j°. art. 22, letter *b* en art. 54.

Art. 43. De algemeene voet van heffing is 0.4%; aanmerkelijk hooger zijn belast de premie-obligaties, wegens de kans op min of meer aanmerkelijke voordeelen.

Laatste lid. Ten opzichte der premie-obligaties, dikwijls ook „loten” genaamd, vergelijke men artikel 55 en de toelichting tot de vijfde Afdeeling, waar het begrip „loten” wordt gedefiniëerd.

Artt. 44—45. Deze artt. behelzen bijzondere toepassingen volgens den aard der stukken, van reeds in Hoofdstuk I en Hoofdstuk III, eerste Afdeeling voorkomende algemeene beginselen.

Art. 46, eerste lid. De hier bedoelde bewijzen zijn van gelijken aard als de definitieve stukken; verg. echter art. 47, eerste lid.

Derde lid. Vermindering, terugbetaling of aflossing van het kapitaal is niet als conversie te beschouwen.

Art. 47, eerste lid. Strekt om dubbelbelasting te voorkomen.

Tweede lid. Hier zijn voorzien de gevallen, dat stukken worden uitgegeven ter vervanging van versleten of beschadigde of van stukken, die men om andere redenen aan den omloop wil onttrekken en door gelijke stukken vervangen. Ook wanneer stukken op naam tegen stukken in blanco worden verwisseld of omgekeerd, kan niet gezegd worden, dat er eenige verandering in de rechtsbetrekking ontstaat.

Art. 48. Eene bijzondere regeling was noodig, voor de stukken sub *a.*, omdat zij, hoewel tot de publieke fondsen gerekend wordende, toch van geheel anderen aard zijn dan gewone aandeelen, terwijl er ook geen kapitaal in is uitgedrukt; voor de stukken sub *b.*, die als effecten verhandeld worden, om dubbelbelasting te voorkomen, terwijl voor vrijstelling ook van het algemeene zegelrecht voor de bedoelde bewijsstukken natuurlijk geen grond is; het zegel wordt dus berekend naar de oppervlakte.

Art. 49. Deze regeling komt overeen met de handelsusantie, volgens welke hij, die effecten koopt of bij inschrijving verkrijgt, recht heeft op gezegelde stukken.

Art. 50. Het gevolg van deze bepaling is, dat iemand, die een effect gekocht heeft, een ongezegeld stuk kan weigeren, het is niet leverbaar; hij heeft het recht een behoorlijk gezegeld stuk te eischen. Neemt hij het toch in ontvangst, dan bepaalt art. 51, eerste lid, wat hij te doen heeft.

Art. 52. Tweede lid. Leden van eene vennootschap onder firma teekenen gewoonlijk met de firma.

Vierde lid. In het hier bedoelde geval worden de effecten in den regel in bewaring gesteld bij een vertrouwd derde persoon, die al of niet de certificaten medeteekent. Er is alle reden om deze personen, die bovendien hunne diensten niet om niet verleenen, mede aansprakelijk te stellen.

Art. 53. Zooals reeds is opgemerkt bedraagt de belasting voor de hier bedoelde stukken thans het dubbele en voor die beneden f 500 nog meer. De belasting is nu gesteld op slechts f 0.10 per f 100.

De stukken blijven overigens, als zijnde akten, aan het gewone formaatzegel onderworpen; dit is geen dubbelbelasting, er zijn hier twee verschillende belastingen van geheel verschillende zaken, de eene op alle bewijsschriften rustende, de andere eene geringe heffing voor éénmaal van kapitaal in portefeuille. In dit geval komt duidelijk uit wat bij de Algemeene beschouwingen werd gezegd, dat de benaming „zegel” niet de belasting, doch slechts het „middel” van heffing aanduidt.

Onder dit artikel vallen ook de bodemerijbrieven, die thans in het tarief met hetzelfde recht als akten van verkoop van onroerend goed zijn belast. Luiden bodemerijbrieven aan order, dan zijn zij handelspapier (derde Afdeeling van dit Hoofdstuk).

Tweede lid. Deze bepaling is duidelijkheidshalve gemaakt, omdat de déposito-bewijzen enz. juridisch ook akten van schuldvordering zijn, doch practisch niet met dergelijke stukken gelijkgesteld kunnen worden. Verg. overigens de toelichting tot de zesde Afdeeling.

Vierde lid. Volgens den regel van art. 22, eerste lid is de belasting te voldoen door plakzegel; voor binnenlandsche stukken vóór de voltooiing (art. 5); voor buitenlandsche geldt artikel 9. De zegeling van binnenlandsche stukken moet bij de opmaking geschieden door de belanghebbenden (art. 22 letter *b*, art. 54); buitenlandsche stukken moeten aan den Ontvanger ter zegeling worden aangeboden (art. 15).

Vijfde Afdeeling. Loterijzegel. Art. 55. Verschillende stukken worden dikwijls samengevat onder den naam van loten. Er zijn loten (juister genaamd premieobligatiën), die gewone obligaties zijn en eene matige rente geven, waarbij men tevens den kans heeft op een prijs of premie; er zijn verder niet-rentegevende loten, waarbij alleen de kans op een prijs, maar ook — en in ruimere mate — die op totaal verlies van den inleg bestaat, doch waarbij aan de weinige fortuinlijken bijna

de geheele totale inleg wordt uitgekeerd; ten slotte bestaan er niet-rentegevende of eene zeer lage rente gevende loten, met dezelfde kansen, doch waarbij slechts een klein deel van den totalen inleg wordt uitgekeerd en aan den aanlegger eene bovenmatige winst verblijft, alles behoudens eenige meerdere conplicaties.

Zooals reeds uit art. 43, letter *a* blijkt, zijn het niet alle deze soorten van loten, die in deze vijfde Afdeeling worden bedoeld; in gemeld artikel zijn de premie-obligaties genoemd, doch ook dit begrip had eene begrenzing noodig, die, in verband met het laatste lid van art. 43, in deze Afdeeling moet worden gevonden.

Hierbij doet zich de gunstige omstandigheid voor, dat in het Moederland kort geleden de zaak uitvoerig in de Staten-Generaal is behandeld. Bij eene wet van 1905 (Stbl. 171), houdende wettelijke bepalingen betreffende loterijen, is de wet van 1814 door eene principiëele en doeltreffende nieuwe regeling vervangen. De wet van 1905 verbiedt sommige loterijen. Te dezer plaatse is van een verbod niet de rede en het al of niet wenschelijke van de toelating van loterijen wordt dan ook op dit oogenblik niet ter sprake gebracht; de zaak is hier alleen uit een belastingoogpunt te bezien. De wet van 1905 bewijst hier de dienst van het juiste criterium der loten, die in deze Afdeeling bedoeld worden, aan de hand te doen, zoodat de desbetreffende bepalingen in art. 55 van het ontwerp zijn gevolgd. In het bijzonder is te letten op n°s 2 en 3, de daar omschreven soorten van loten zijn de premie-obligatiën in art. 43 bedoeld; al wat niet onder deze uitzonderingen op het beginsel van art. 55, eerste lid, te brengen valt (of onder art. 55, n°. 1), valt onder de definitie van het eerste lid en dit zijn de stukken, die men in deze Afdeeling bedoelt te treffen. Voor die loten wordt als prijs veel meer betaald dan de kans waard is, terwijl berekeningen en contrôle aan de deelnemers ontsnappen, hoewel zij zeer goed begrijpen, dat zij te veel betalen en ten hunne koste zeer groote winsten worden gemaakt, doch niettemin de kans wagen. Dergelijke loterijen vormen een belastbaar object bij uitnemendheid en dit is dan ook in de meeste moderne staten zoo begrepen, althans voorzooverre die loterijen niet verboden werden (zooals in Nederland).

Wie zich de weelde veroorlooft van dergelijke loten te koopen, kan eenige extra belasting betalen.

Art. 56. De belasting behoort niet te licht te zijn, zij is gesteld op 5 cent van elke f 0.37^5 der som, in het lot uitgedrukt (verg. art. 28). Daar de in de Kolonie gedebiteerd wordende gedeelten van loten in den regel van f 0.37^5 en f 0.62^5 zijn, zal elk lot dus gezegeld moeten worden met 5 of 10 cent. Een speciaal plakzegel zal daarvoor vastgesteld worden. Volgens art. 15 moeten de loten aan den Ontvanger ter zegeling worden aangeboden, alvorens daarmede eenige handeling wordt verricht als bij art. 59, derde lid, omschreven.

Art. 59. Vierde en vijfde lid. Ter handhaving van de verordening zijn gestrenge strafbepalingen noodig. De overtreding wordt, anders dan in de meeste gevallen dezer verordening (verg. art. 81), berecht als een strafzaak.

Zesde Afdeeling. Quitantiën, enz. Quitanties zijn thans belast met eene evenredige belasting, bedragende voor f 200 of meer f 0.50 plus f 0.10 voor elke f 100 daarboven; voor lagere bedragen is de belastingvoet nog hooger, alzoo eene progressie in de verkeerde richting.

De geheele bestaande regeling maakt een zonderlingen indruk. Immers wanneer men eerst een regel gaat stellen en daarna uitzonderingen maakt voor: 1°. quitantiën in den handel afgegeven voor koopmanschappen, alsmede voor verkochte winkelwaren en roerende goederen; 2°. ook nog voor quitantiën voor tractementen, enz. en ten slotte 3°. voor de weinige overblijvenden nog eene vrijstelling zoo hoog als bijna nergens bestaat, dan is de vraag gewettigd, of het stellen van den regel ernst is geweest, terwijl het tevens zeer onbillijk was, om bij uitsluiting die enkele overblijvende quitanties te belasten.

Intusschen is een evenredig recht op quitantiën moeilijk

verdedigbaar. Tegen een gering vast bedrag bestaat echter geen bezwaar, zooals de ondervinding in de meeste landen heeft geleerd.

De ontworpen regeling, een vast bedrag van tien cent met vrijstelling van quitanties van f 10 en daar beneden, is gelijk aan de in Suriname bestaande.

Deze geringe, doch algemeen gemaakte, heffing, is bestemd om een deel op te leveren van het aequivalent der vele af te schaffen heffingen.

Art. 60. „Niets anders dan". Bevat het stuk meer, dan valt het onder den regel van artikel 34 (formaatzegel); daarentegen is dan het vaste bedrag van tien cent wegens de quitantie niet schuldig (derde lid van art. 60), daar het hier bepaalde bedrag van tien cent in het wezen der zaak niets anders is dan eene verlaging van het formaatzegel voor een bepaald geval.

Onverschillig in welken vorm, enz. Het zal geen betoog behoeven, dat deze bepalingen niet kunnen gemist worden.

Laatste lid. In de praktijk pleegt als eerste post aan het hoofd van rekeningen gedrukt te worden: „Plakzegel f 0.10".

Voor de vrijstellingen zie men art. 66.

Art. 61. De in dit artikel bedoelde stukken zijn geen quitanties, doch veeleer schuldbekentenissen, die volgens den regel van art. 34 op formaatzegel zouden moeten worden gesteld (minstens f 0.50). Eene dergelijke bepaling bestaat dan ook in het Moederland en Suriname niet, doch zij is hier ontworpen in het belang van den handel.

Art. 62. Voor de binnenlandsche quitanties moeten belanghebbenden dus zelve het plakzegel gebruiken. De plakzegels zullen ook elders dan bij de Ontvangers verkrijgbaar worden gesteld. Voor buitenlandsche quitanties gelden de regelen van artt. 9 en 15.

Art. 63. Vergelijk ad art. 42.

Zevende Afdeeling. In deze Afdeeling zijn opgenomen de eenige hoogere zegelbedragen, die verdedigbaar zijn, benevens de bestaande belasting op de veer- en vrachtponten.

Art. 64, n°. 2. In het bedrag der belasting is geen verandering gebracht; ook is de belasting wederom bepaald per drie maanden slechts, omdat de ponten af en toe voor herstelling uit de vaart worden genomen. Verg. verder art. 95.

n°. 4. Zie ontwerp n°. **3** dezer zitting, artikel 167. Eene onderscheiding naar de grootte der schepen komt billijk voor. Het hoogste bedrag ad f 5 is voor de groote stoomvaart nog onbeteekenend. Overigens is bij de tarifeering rekening gehouden met de tonnenmaat van de groote en kleine zeilschepen, die op Curaçao varen.

n°. 10. De evenredige belasting op huwelijksvoorwaarden is hier door een vast bedrag vervangen.

n°. 14. Verg. art. 96.

De overige n^{os} schijnen geen toelichting te behoeven. Verg. de Algemeene beschouwingen § 3 voorlaatste lid.

Laatste lid. De strekking is, om het stuk, dat uitgereikt wordt, het bewijs der voldoening der zegelbelasting te doen dragen. Is het een afschrift dan is de minuut vrij volgens art. 66, n°. 1.

Art. 65. Daar het zegel verschilt naar den inhoud en alle deze stukken door ambtenaren worden afgegeven, kan zegeling geschieden na de opmaking doch vóór de afgifte.

Hoofdstuk IV. Vrijstellingen. Eenige der bestaande vrijstellingen komen in het ontwerp niet voor, als zijnde òf overbodig, òf in strijd met de beginselen van het ontwerp, òf zonder aanwijsbaren rechtsgrond. Aan den anderen kant is de lijst met nieuwe vrijstellingen uitgebreid en zijn een aantal bestaande vrijstellingen behouden met eene gewijzigde redactie.

Er zijn geen andere vrijstellingen dan in dit Hoofdstuk bepaald of instandgehouden of in de andere ontwerpen der herziening opgenomen. Stukken, die „uit hunnen aard" vrij van zegel zijn, (art. 13, n°. 47 der bestaande verordening) zijn er niet. Verg. voor het beginsel de toelichting ad art. 6.

Art. 66. Eerste lid. In art. 16 letter *a* zijn de gevallen voorzien, waarin het eerste stuk gezegeld moet zijn.

De verschillende n^os^ van art. 66 behoeven weinig toelichting.

n°. 2. De belasting op aanstellingen van ambtenaren dateert uit vroegere tijden, toen zulk eene aanstelling niets anders was dan een gunst of bevoordeeling. Sedert de inkomstbebelasting bestaat, is er geen rechtsgrond om van een ambtenaarsinkomen nog eene speciale belasting te heffen. Toen in 1894 in Nederland de belasting op bedrijfs- en andere inkomsten werd ingevoerd, is dan ook daar het registratierecht op aanstellingen afgeschaft.

n°. 8. Voor eene onbeperkte vrijstelling ten behoeve van ambtenaren bestaat geen grond, nu het lage quitantie-zegel algemeen is gemaakt. Hetzelfde geld van n°. 9.

n°. 19. Voor de vrijstelling van audiëntiebladen (in civiele zaken, zie voor strafzaken n°. 12) bestaat geen grond, terwijl overigens alle gerechtelijke akten, dagvaardingen, enz. aan zegel zijn onderworpen. De gebruikte zegels of gedeelten daarvan, worden aan partij in rekening gebracht of onder de proceskosten, waarin veroordeeld wordt, begrepen.

n°. 22—27. N°. 11 van het bestaande art. is niet overgenomen als in strijd met de beginselen eener goede belastingtechniek. De gevallen betreffende onvermogen, die de praktijk vereischt, zijn thans aangewezen.

Hoofdstuk V. Middelen ter verzekering der belasting. In de bestaande verordening ontbreken zoo goed als geheel alle middelen ter verzekering van de belasting, behalve de strafbepalingen. Strafbepalingen alleen zijn in belastingwetten niet voldoende. Bepalingen als in dit Hoofdstuk voorkomende, worden dan ook in alle zegelwetten aangetroffen. In het ontwerp is echter wegens overtreding der zegelwet nergens nietigheid der ongezegelde stukken bepaald, zooals in sommige zegelwetten voorkomt.

Art. 72, vierde lid, n°. 1. In dit nummer en vooral in het laatste lid ervan is gelijkelijk gezorgd voor de belangen van de schatkist en die van den houder van handelspapier.

n°. 2. In deze gevallen is òf de voorafgaande voldoening der zegelbelasting onmogelijk, of is het wenschelijk elk oponthoud te vermijden; het verschuldigde kan dan later voldaan worden.

n°. 3. Ook in dit geval is het niet wenschelijk om voorafgaande zegeling imperatief voor te schrijven, mits alsnog de belasting en boete worden betaald; artikel 75 geeft overigens de gelegenheid om in de meeste gevallen de zaak te vergemakkelijken. Maakt de notaris daarvan gebruik, dan zijn die stukken behoorlijk gezegeld en is aanbieding ervan aan den Ontvanger niet noodig. Verg. ad art. 75.

Art. 74. De ambtenaren kunnen niet worden verplicht tot het doen van verschotten voor belanghebbenden en behooren voor verlies gevrijwaard te worden.

In de meeste landen worden echter notarissen e. a. aansprakelijk gesteld zonder meer. In het Moederland is volgens de geschiedenis der notariswet en de rechtspraak de weigering door partijen van voorschotten van den hier bedoelden aard voor den notaris eene geldige reden van dienstweigering; het komt wenschelijk voor, dit bij verordening buiten twijfel te stellen.

Art. 75. Wegens welke geen boeten schuldig zijn. Alzoo buitenlandsche stukken en de binnenlandsche als bedoeld bij art. 6. Verg. artikel 25, n°. 2 sub *b*.

Hoofdstuk VI. Eerste Afdeeling. Belastingschuld en aansprakelijkheid. In dit Hoofdstuk is getracht deze onderwerpen

volledig te regelen. Waar hier van aansprakelijkheid „tegende Administratie" voor boeten wordt gesproken (art. 78), zijn natuurlijk niet bedoeld de gevallen van artt. 59, 67, 68 en 69, volgens artikel 81 als strafzaken te berechten.

Art. 77. „Behoudens de bijzondere bepalingen". Zie artt. 49, 53, 58, 60, 61, 64, laatste lid.

Art. 78. Eerste lid. „Behoudens de bijzondere bepalingen". Zie artt. 40, 51, 52, 53.

Tweede Afdeeling. Invordering. Art. 79. Vierde lid. Volgens artikel 80, tweede lid wordt de inhoud van handelspapier letterlijk overgenomen in het proces-verbaal; deze bijzondere regeling is gemaakt in het belang van den handel.

Art. 81. Verg. de ontwerp-verordening betreffende de rechtspleging en invordering in zake van belastingen, n°. **18** dezer zitting.

Derde Afdeeling. Teruggave. Behalve de teruggave in geld in de aangewezen gevallen is ook nog de gelegenheid opengesteld om vergoeding voor zegels, die verschreven zijn, enz. te erlangen, door middel van inwisseling tegen nieuwe zegels.

Art. 83. Tweede lid. Deze teruggave is natuurlijk facultatief en moet aan de Administratie gevraagd worden.
In het geval van het eerste lid bestaat een recht op teruggave, dat men volgens de regelen van de verordening op de rechtspleging kan doen gelden, doch men kan ook den korteren weg volgen, als bij derde lid aangewezen. Eene actie komt slechts te pas bij weigering van teruggave.

Art. 84. Het komt niet wenschelijk voor om de regeling van dit onderwerp in de verordening vast te leggen, daar de praktijk heeft geleerd, dat zij dikwijls wijziging behoeft.

Art. 85. Er doen zich dikwijls bijzondere gevallen voor, die niet bij de verordening voorzien konden worden, waarin toepassing, of toepassing ten volle, der strafbepalingen niet van hardheid zoude zijn vrij te pleiten; hiervoor is het artikel geschreven. In de gevallen, die als strafzaken worden berecht, kan het recht van gratie toepassing vinden.

Hoofdstuk VII. Slot- en Overgangsbepalingn. Art. 90. n°. 3. Dus alleen wanneer met die stukken de bedoelde handelingen worden verricht, worden zij zegelplichtig volgens deze verordening; verg. ad artikel 91.

Art. 91. Het enkele bezit van vroeger binnenslands opgemaakte effecten en van buitenlandsche, maakt deze niet zegelplichtig, doch wel de verhandeling, enz. Daar deze stukken volgens hun aard toch bestemd zijn om verhandeld, enz. te worden, wordt, ten einde terstond tot een geregelden toestand te geraken, bij dit artikel gelegenheid gegeven, om de stukken tegen een verminderd recht te doen zegelen. De termijn is voor loten veel korter gesteld dan voor effecten, omdat loten dagelijks verhandeld worden en er van aanwezige binnenlandsche loten niet dan zeer toevallig de rede kan zijn.

Art. 94. Deze wijzigingen staan in verband met de vijfde Afdeeling van Hoofdstuk III.

Art. 95. Zie art. 64 n°. 2. Ter gelegenheid van de noodig geworden wijzigingen is tevens de redactie van artt. 3 en 4 verbeterd.

Art. 96. Verg. art. 64, n°. 14.

Art. 97. „Alle bestaande wettelijke regelingen. Bij deze verordening is in verband met artikel 66, eerste lid de wetgeving op de zegelbelasting gecodificeerd. Het zal aanbeveling ver-

-dienen, om, indien het in de toekomst bij eenig te regelen onderwerp noodig geacht wordt vrijstelling van zegelbelasting te verleenen, die vrijstelling op te nemen, in artikel 66 achter het laatste nummer.

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

ZITTING 1907—1908 — **17**.

BIJLAGE

DER

MEMORIE VAN TOELICHTING.

INHOUD.

HOOFDSTUK.		ARTIKELEN.
I.	Aard der belasting, belastingplicht	1—10
II.	Wijze van voldoening der belasting.	
	Eerste Afdeeling. Algemeene bepalingen	11—16
	Tweede „ Zegelpapier	17—21
	Derde „ Plakzegels	22—24
	Vierde „ Visum en quitantie	25—26
III.	Grondslagen en bedrag.	
	Eerste Afdeeling. Algemeene bepalingen	27—29
	Tweede „ Formaatzegel	30—36
	Derde „ Wisselzegel	37—42
	Vierde „ Effecten- en schuldbriefzegel.	
	Eerste Onderafdeeling. Effecten	43—52
	Tweede „ Schuldbrieven	53—54
	Vijfde Afdeeling. Loterijzegel	55—59
	Zesde „ Quitantie- en depositozegel.	60—63
	Zevende „ Vaste zegelbedragen	64—65
IV.	Vrijstellingen	66
V.	Middelen ter verzekering der belasting	67—75
VI.	Belastingschuld, aansprakelijkheid, invordering, teruggave en verjaring.	
	Eerste Afdeeling. Belastingschuld en aansprakelijkheid	76—78
	Tweede „ Invordering	79—81
	Derde „ Teruggave	82—85
	Vierde „ Verjaring	86—89
VII.	Slot- en overgangsbepalingen	90—97

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907–1908–17.

Zegelbelasting.

Voorloopig Verslag.

No. 3.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Sommige leden konden niet inzien waarom onder de belastingverordeningen, welke dringend herziening eischen, niet in de laatste plaats zou behooren de verordening op het recht van zegel.

Dat er daarin heffingen worden aangetroffen, die niet goed verdedigbaar of te hoog zijn, wenschten die leden niet te ontkennen. Maar konden die euvelen niet weggenomen worden bij partieele wijziging? Is het stelsel zelf van de bestaande verordening zoo verkeerd, dat er een geheel nieuw, op geheel verschillende grondslagen rustend stelsel moest worden ontworpen?

Waardeerende het goede dat het ontwerp bevat en onbekend met de werking van het daaraan ten grondslag liggend stelsel, wenschten deze leden hunne medewerking niet aan het tot stand brengen der verordening te ontzeggen, maar meenden zij toch hunne bedenkingen tegen het gekozen stelsel te moeten opperen.

In de eerste plaats dan kwam het hun voor dat het formaatzegel — de hoeksteen van het ontwerp — niet in allen deele billijk kan worden genoemd. Niet de lengte toch, maar uitsluitend de inhoud van een geschrift, bepaalt de waarde van de daarin vervatte handeling.

En in de tweede plaats achtten zij de techniek van het ontwerp, mede en vooral tengevolge van den grondslag formaatzegel, noodeloos ingewikkeld en vreesden zij moeilijkheden in de praktijk.

Eenige der overige leden, de eerstgemelde bedenking der vorige leden deelende, konden de gegrondheid van de in de tweede plaats vermelde niet toegeven.

Uitgebreid en ingewikkeld als het ontwerp op het eerste gezicht moge schijnen bevat het inderdaad niets anders dan eene vereenvoudiging van de bestaande verordening nevens nieuwe, onvermijdelijke bepalingen, betreffende nieuwe onderwerpen.

Immers, het formaatzegel, in de plaats tredende van het vrij uitgebreid tarief der bestaande verordening, kan niet anders dan ten geriefe dienen van wie niet altijd dat tarief naast zich heeft liggen.

Het wettelijk vermoeden, dat in de artikelen 42 en 63 geschapen wordt kon geene instemming verwerven. Waar zoovele ingezetenen der Kolonie in den vreemde verblijven, ging het, meende men, niet aan voor de bij die artikelen bedoelde gevallen den last der bewijslevering op hen te leggen.

Wijders vonden vele leden de bij de artikelen 40, 52 en 62 bedreigde straffen te zwaar. Gaarne zagen zij die verminderd.

§ 2. Algemeen had men met ingenomenheid gezien, dat bij het ontwerp een stap in de goede richting van vereenvoudiging der administratie is gedaan met het voorstel betreffende de voldoening der belasting op ponten. Men drong bij het Bestuur op een voortgaan in deze richting aan en vertrouwde dat deze gelegenheid zou worden aangegrepen om o. a. alle rechten die op de verschillende kantoren, onder de benamingen leges, griffierechten enz. geheven worden, af te schaffen en het equivalent op de onderscheidene akten te vinden. Niet alleen zou dit ten geriefe van het publiek strekken en tot eene eenvoudiger administratie leiden, maar ook het gegrond bezwaar dat tegen die heffingen kan worden aangevoerd, nl. dat er haast geen contrôle op de ontvangsten der verschillende kantoren kan worden uitgeoefend, zou er door verdwijnen.

§ 3. Algemeen was men het er over eens, dat er naar gestreefd moet worden uit de zegelbelasting een zoo hoog mogelijke opbrengst te verkrijgen, om als equivalent te kunnen dienen voor mogelijke uit anderen hoofde te ontstane tekorten.

Het behoefde, meende men, geen betoog, dat bij de zegelbelasting, die maar éėns treft, een andere, een hoogere maatstaf mag worden aangelegd, dan bij andere belastingen die doorloopenden druk te weeg brengen.

Ter daadwerkelijke verkrijging van die hoogst mogelijke opbrengt moest, — zoo luidde het oordeel der Afdeelingen — tweeërlei gedragslijn gevolgd worden. Enkele hooge vaste rechten der bestaande verordening, die geen nadeelige economische gevolgen kunnen hebben, moesten behouden, andere rechten, die gemakkelijk ontdoken kunnen worden, laag gesteld worden.

Van dit standpunt beschouwd, kon men geen voldoende reden vinden om het zegelrecht op schuldbekentenissen zoo beduidend te verlagen als wordt voorgesteld en wat een verlies van duizenden voor de Koloniale kas beteekent, noch om de rechten op akten van overdracht van onroerende goederen en van aanstelling van ambtenaren te verlagen of af te schaffen. Daarentegen achtte men het wenschelijk, ter voorkoming van ontduiking, het wissel- en quitantie-zegel nog lager te stellen dan het ontwerp wil, nl. het wisselzegel, zonder de onderscheiding van de artikelen 37 en 38 op tien cent, ongeacht het bedrag van den wissel, en het quitantiezegel op vijf centen, met vrijstelling van de quitantiën voor het buitenland bestemd.

Na het voorgaande behoeft het nauwelijks vermeld, dat de voorgestelde belasting op aandeelen in loterijen door vele leden werd toegejuicht.

Had men aanvankelijk reeds als zijne meening te kennen gegeven, dat van dit onderdeel der zegelbelasting eene belangrijk hoogere opbrengst dan de raming van het Bestuur mocht worden verwacht — het onderzoek der leden en eene officieele opname indertijd door den toenmaligen Procureur-generaal ingesteld, hebben intusschen aan het licht gebracht, dat de opbrengst nog veel aanzienlijker zou zijn, dan men zich had voorgesteld.

Op weinig minder dan f 20,000.— 's jaars toch moet, volgens de verzamelde gegevens, de vermoedelijke opbrengst van het loterijzegel worden gesteld, wat, gevoegd bij de vermoedelijke opbrengst van het wissel- en quitantiezegel, aan de zegelbelasting eene opbrengst zal verzekeren van minstens gemeld bedrag meer dan de raming van het Bestuur.

Het verrassende resultaat van het onderzoek omtrent de loterijen, deed vele leden de vraag stellen of wel langer lij-

delijk mag worden toegezien, dat,' tengevolge van de speelzucht der bevolking, jaarlijks meer dan honderd duizend gulden uit de Kolonie wegstroomt.

Verscheidene leden drongen dan ook met klem bij het Bestuur aan op afschaffing van het verbod tot het houden van geldloterijen in de Kolonie, welke afschaffing reeds in het jaar 1886 door den toenmaligen Procureur-Generaal aan het Bestuur der Kolonie is geadviseerd. Eene in de Kolonie, onder bij Verordening vast te stellen waarborgen van zekerheid gehouden loterij, zou ten minste het wegvloeien van kapitaal uit de Kolonie tegen gaan en de bevolking voor andere verliezen dan de onvermijdelijke tengevolge van het lot, vrijwaren.

Een lid alhoewel ten zeerste gekant tegen geldloterijen, vermeende zijne medewerking aan dit onderdeel niet te mogen ontzeggen nu eenmaal het verbod tot het aanleggen en houden van geldloterijen het beoogde doel — de bevolking der Kolonie de gelegenheid te benemen haar geld aan hazardspelen te besteden — niet alleen niet bereikt is, maar ook niet bereikt kan worden.

Artikelen.

Art. 22. De invoering van plakzegels werd toegejuicht. Men vroeg of het gebruik er van niet algemeener kon worden toegelaten, b. v. ook in de gevallen, waarin het ontwerp thans het gebruik van zegelpapier voorschrijft.

Art. 32, laatste lid. Had men het ontwerp goed begrepen, dan moesten geschriften als hier bedoeld door den Ontvanger worden gezegeld. Kon dat niet aan de belanghebbenden zelf overgelaten worden? Het kon toch dikwijls voorkomen, vooral op de andere eilanden dan Curaçao, waar de Ontvanger ook andere betrekkingen bekleedt, dat het niet in het belang van belanghebbenden is, dien ambtenaar inzage van zekere stukken te geven.

Art. 34. Men achtte het ongewenscht ook registers te belasten.

Art. 35. Men gaf in overweging in dit artikel op te nemen de uittreksels uit de registers van den Burgerlijken Stand, welke ook thans aan een zegelrecht van f 0.50 onderworpen zijn.

Art. 53. Zooals reeds in de algemeene beschouwingen gezegd en om de reden daar vermeld, wenschte men het bestaand recht op schuldbrieven te behouden. Echter achtte men eene kleine onderscheiding billijk en wel die, dat voor schuldbrieven beneden de duizend gulden, die meer op behoeftige omstandigheden van den schuldenaar wijzen, dan voordeelige transactiën doen onderstellen, de belasting zal worden bepaald op vijf cent van elke honderd gulden.

Art. 56. Vele leden achtten het wenschelijk, dat dit artikel in dien zin zou worden aangevuld, dat voor aandeelen in loterijen van minder dan twintig cent de belasting zal bedragen twee en een halve cent.

Zij betoogden dat de hier veel verkocht worden loten van ongeveer achttien cent voornamelijk door den armen man worden gekocht en dat de belasting, zooals voorgesteld, te zwaar op den min gegoede zou komen te drukken.

Ook achtte men algemeen de opklimming in den zin van het derde lid van dit artikel ongewenscht en stelde men voor dat lid te laten vervallen.

De rapporteurs teekenen hierbij aan, dat de hierboven aangegeven wijzigingen geen verschil zullen veroorzaken in de vroeger geraamde opbrengst van dit onderdeel der belasting, daar bij het opmaken der raming daarmede rekening is gehouden.

Art. 59, laatste lid. Tegen de vernietiging der loten bestond bezwaar. Het gevolg daarvan zou kunnen wezen dat groote bedragen voor de Kolonie verloren gingen. Veel rationeeler zou men het vinden, dat de loten verbeurd verklaard werden ten behoeve van den Lande of wel dat zij aan den overtreder teruggegeven werden.

Art. 64. Men vroeg of de ervaring de wenschelijkheid van de verlaging van het zegelrecht van de sub 1 genoemde stukken heeft aangetoond.

Voorts had men algemeen bezwaar tegen het verhoogen der belasting op vertrekpassen, bedoeld in No. 4. Zooveel mogelijk wenschte men de scheepvaart van de betaling van rechten vrij te stellen. Men gaf in overweging het bestaand zegelrecht te behouden.

Men zag verder de noodzakelijkheid niet van in verandering te brengen in het bedrag der belasting op akten van huwelijksvoorwaarden, sub 10 gemeld.

Eindelijk zag men gaarne de vergunningen tot het aanhouden van openbare danshuizen (No. 15) aan eene belasting van vijf gulden onderworpen.

Art. 66. Bij No. 13 werd de wenschelijkheid betoogd om de memorien van aangifte voor de successiebelasting in het algemeen vrij te stellen, zonder de bij dit nummer omschreven beperking.

Men zag verder in No. 14 gaarne de vrijstelling ook uitgebreid tot de quitantiën voor betaalde boeten.

Bij No. 36 werd gevraagd of het niet wenschelijk zou zijn ook vreemde bankbilletten in de vrijstelling te doen deelen.

Gaarne zag men nog in de vrijstellingen opgenomen de stukken betreffende voogdijraden en scherpschuttersvereenigingen.

Art. 71. Men achtte de bepaling van het vierde lid wel eenigszins kwetsend voor de waardigheid van het rechterlijk ambt, en gaf in overweging voor dit lid de redactie te volgen van het tweede lid van art. 15 der Verordening van 1874, P. B. No. 4. Zoo van iemand, dan mag toch wel zeker van een Kantonrechter verwacht worden, dat hij gaarne de behulpzame hand zal bieden tot het ontdekken van misdrijven.

Art. 72, 2°. Zooals reeds elders gezegd had men bezwaar tegen het belasten van de notarissen met het invorderen van belasting.

Art. 84. Men achtte de billijkheid het best betracht met het opnemen van eene bepaling in de verordening, dat voor zegelpapier of plakzegels, die verschreven zijn of door misdruk of ander omstandigheden onbruikbaar zijn geworden, kosteloos andere zegels tot eene gelijke totale waarde zullen worden uitgegeven.

Art. 87. Men vroeg of het niet veel eenvoudiger zou zijn de termijn van verjaring, zonder eenige onderscheiding, te stellen op twee jaren.

Art. 90. Tegen het scheppen van het vermoeden, bedoeld bij de tweede zinsnede van No. 1, bestond bij vele leden bezwaar. Zij achtten dit niet billijk.

Art. 92, lid 2. Vergelijk het aangeteekende bij art. 84.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 3n. December 1907.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—17.

Zegelbelasting.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

N°. 4.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Met erkentelijkheid is door den ondergeteekende uit het Voorl. Verslag vernomen, dat het ontwerp over het algemeen met waardeering is ontvangen.

De noodzakelijkheid van eene nieuwe verordening werd reeds in hoofdzaak in §§ 1, 3 en 4 der Mem. v. toel. ontvouwd. Enkele artikelen der bestaande verordening konden worden overgenomen, doch niet ongewijzigd; waar het verder gewenscht voorkwam om alle bepalingen, op de bestaande omslachtige wijze van zegeluitgifte betrekking hebbende, te doen vervallen; het tarief ingrijpend te wijzigen; enkele nieuwe grondslagen te bepalen; plakzegels in te voeren en over het geheel rekening te houden met wat wetenschap en praktijk sedert 1881 hadden geleerd, zal het duidelijk zijn, dat zulks niet bij partieële wijziging kon geschieden. Inderdaad wordt ook, zooals eenige leden te kennen gaven, de zegelbelasting door het ontwerp zoowel materieel als formeel vereenvoudigd.

Het stelsel van heffing of juister, het tarief der bestaande verordening is moeielijk in het kort nader te kenschetsen dan reeds in de Mem. v. Toel. is geschied, daar alle die heffingen wel in één tarief en onder eenzelfden belastingnaam zijn opgenomen, maar de meest verschillende rechtsgronden hebben of wel een rechtsgrond ten eenenmale missen. Wanneer men alle deze heffingen uit dit oogpunt beziet, zal zulks in het oog springen en tevens, dat vele bedragen moeilijk te rechtvaardigen zijn. Aan een belangrijk onderdeel zij in antwoord op het Voorl. Verslag nog de volgende beschouwing gewijd. De belasting op bewijsschriften wordt gewoonlijk gerangschikt onder de groep verkeersbelastingen. Van alle soorten van belasting nu is geene zoo moeielijk op bevredigende wijze te regelen als deze, zoowel wat grondslagen en belastingvoet als techniek betreft. Het is toch in de meeste gevallen zeer moeilijk uit te maken of eenige verkeershandeling eene heffing rechtvaardigt of niet en zoo ja, in welke mate. Bijzonder moeilijk wordt de zaak, waar de regeling het hier bedoelde onderdeel, het rechtsverkeer, betreft. Wel staat hier vast, dat, aangezien de handhaving van het recht in de eerste plaats een algemeen belang is, van geen zware heffingen sprake mag zijn, doch positief is hier in de meeste gevallen nauwelijks een steunpunt voor den belastingvoet te vinden. Het is wel waar, dat de inhoud van eene akte dikwijls — volstrekt niet altijd — de waarde d. w. z., het geldelijk beloop eener transactie of van eene rechtshandeling doet kennen, doch daaruit valt dikwijls niets af te leiden omtrent hetgeen, waarop het bij eene verkeersbelasting aankomt, nl. eene in het verkeer aan het licht tredende bijzondere draagkracht, uit verkregen direct of indirect voordeel voortspruitende. Bij eene hervorming van een tarief met allerlei zware heffingen is het derhalve geboden om zoo veel mogelijk te naderen tot het karakter eener retributie, d. w. z. eene sterke verlaging en hoe algemeener dan de heffing is, des te minder gevaar bestaat er om onbillijkheden te begaan, tot vermijding waarvan dan ook de lage belastingvoet medewerkt. Uit dit oogpunt moet het formaatzegel worden beschouwd, alzoo geens-

zins als eene ideale heffing, die niet bereikbaar is, doch als eene verbetering door de algemeen gemaakte lage bijdrage. En wegens den aard van het voorwerp, d. i. geschriften, is dan de uitgebreidheid de eenig mogelijke voet van heffing en ook niet zoo verwerpelijk, daar onbelangrijke zaken in den regel geene aanleiding geven tot nauwkeurige en uitvoerige akten; gaarne geeft de ondergeteekende toe, dat ook hier geen vast richtsnoer is, doch dit bezwaar behoeft bij de moeilijkheden, die zich in deze materie voordoen, niet zwaar te wegen, waar de heffing laag is.

De techniek van het ontwerp, dat verband houdt met het burgerlijk recht, kan moeilijk eenvoudiger zijn en bezwaren in de praktijk zijn van het formaatzegel en de andere onderdeelen blijkens de ondervinding elders niet te duchten.

Naar aanleiding van de opmerking over de artt. 42 en 63 zij er de aandacht op gevestigd, dat deze artikelen niet spreken van ingezetenen, noch van woonplaats of domicilie, doch van inwoners, waarmede het feitelijke begrip van verblijf wordt aangeduid. Nu moge het waar zijn, dat inwoners nu en dan voor korten tijd buiten de kolonie vertoeven, in den regel verblijven zij toch hier. Begeeft iemand zich voor geruimen tijd naar elders dan houdt hij tijdelijk op inwoner der kolonie te zijn (evenals zulks voor de inkomstenbelasting het geval is). De artikelen zijn dus van zeer beperkte strekking. Het geldt hier een noodzakelijk gebleken en dan ook in de Nederlandsche en buitenlandsche wetten voorkomende bepaling ter voorkoming van eene zeer gemakkelijke ontduiking. Zij heeft in het bijzonder in het Moederland, waar evenzeer vele personen zich voor zaken naar het buitenland begeven, nooit moeilijkheden opgeleverd.

De straffen, bij de artt. 40, 52 en 62 bedreigd, zijn in overeenkomstige gevallen in alle zegelwetgevingen niet licht, ten einde ontduiking met deze stukken, ten aanzien waarvan weinig contrôle bestaat, tekeer te gaan; de ondervinding heeft geleerd, dat hare werking hoofdzakelijk eene preventieve is. Intusschen is in verband met de wijziging van art. 60 ook art. 62 gewijzigd.

§ 2. Waar bij de belastingherziening steeds het streven heeft voorgezeten om, waar mogelijk, vereenvoudiging in de administratie te brengen—men denke bij het tegenwoordige ontwerp ook aan het zegelpapier en de plakzegels—was het den ondergeteekende aangenaam dit streven door den Raad gewaardeerd te zien.

Het denkbeeld om voor de thans geheven wordende leges en griffierechten (voor de geheele kolonie f. 2400.) het middel van plakzegel aan te wenden, zal te zijner tijd gaarne door den ondergeteekende worden overwogen. Te dezer gelegenheid kan daaromtrent moeilijk eene beslissing worden genomen, omdat aan den gedachten maatregel een onderzoek naar de wenschelijkheid van een aantal dier heffiingen behoort vooraf te gaan. De ondergeteekende wil gaarne de toezegging doen, dat deze zaak na afloop der belastingherziening spoedig in studie zal worden genomen.

§ 3. "Zegelbelasting" is, zooals in de Mem, v. toel. werd opgemerkt, slechts eene in de praktijk gebruikelijke, aan het middel van heffing ontleende, benaming voor een aantal belastingen van den meest verschillenden aard. Hieruit volgt, naar de ondergeteekende meent, dat men aan eene zegelbelasting niet zonder meer den eisch van eene zoo hoog mogelijke opbrengst kan stellen. In elk bijzonder geval zal beoordeeld moeten worden, welk karakter aan de heffing is toe te kennen.

In het ontwerp is de reeds bestaande belasting op akten van schuldvordening wegens geleend geld opgenomen, doch tot de helft van den bestaanden belasting-

voet. Waar ten onzent bij de inkomstenbelasting ter wille van de eenvoudigheid geen onderscheid is gemaakt tusschen inkomsten uit vermogen en die uit arbeid en bovendien het onroerend vermogen bij het verkeer reeds vrij zwaar is belast, is eene geringe belasting van het vermogen in portefeuille zeer gerechtvaardigd ; dezelfde rechtsgrond geldt min of meer voor het effecten- loterij- wissel-quitantie- en depositozegel. Dat nu de voorgestelde verlaging van het schuldbriefzegel aan de Koloniale Kas duizenden zal kosten gelooft de ondergeteekende niet. In 1906 en 1905 beliepen de ingeschreven hypotheken ± f. 80.000, van 1900 t/m 1904 f. 140.000 à f. 360.000; van de onderhandsche schuldbekentenissen is de zegelopbrengst niet bekend, doch dat het schuldbriefzegel thans geen duizenden opbrengt mag als vaststaande worden aangenomen ; hoogstens kan de opbrengst gemiddeld op eenige honderden guldens gesteld worden.

Intusschen heeft de ondergeteekende geen bezwaar om overeenkomstig den wensch van den Raad deze belasting op het tegenwoordige bedrag te behouden. Eene verdere wijziging van art. 53 strekt om te voorkomen, dat de belasting tegen de bedoeling op den schuldenaar wordt afgewenteld. Ook art. 44 is gewijzigd.

De bestaande zegelbelasting op overdracht van onroerend goed ad f. 0,20 per f, 100.—vormt, zooals in de Mem. v. toel. werd opgemerkt, bij het bestaan eener overdrachtsbelasting ad 2% niet anders dan eene cumulatie van belasting. Moest gemelde zegelbelasting behouden blijven als zoodanig, dan zouden voldoende bepalingen omtrent den grondslag gemaakt moeten worden en wel dezelfden als in ontwerp n° **15**. Het ligt voor de hand, dat het doel geheel bereikt zoude worden door het percentage van heffing in ontwerp n° **15** te brengen van 2 op 2,2%. Evenwel, met het oog op het reeds vermelde feit, dat het verkeer in onroerend goed met 2% reeds voldoende belast is tegenover het verkeer in roerend vermogen, dat niet anders dan zeer gering belast is en ook wordt volgens het tegenwoordige ontwerp, wil het ondergeteekende voorkomen, dat voor eene verzwaring van de heffing bij het verkeer in onroerend goed zeer weinig te zeggen valt.

Het zegelrecht van 1% op aanstellingen van ambtenaren is in de bestaande verordening waarschijnlijk overgenomen uit de oude Nederlandsche registratiewet. Bij de invoering van de rijksinkomstenbelasting werd het in 1894 afgeschaft. Ook hier bestaat er geen grond om naast de algemeene inkomstenbelasting nog eene bijzondere belasting van het inkomen van ambtenaren te heffen. Op welke wijze iemand zijn inkomen verwerft doet niet ter zake en eene bijzonder hooge draagkracht in vergelijking met andere maatschappelijke werkkringen is hier zeer zeker niet aanwezig.

Wissels enz. zijn thans onderworpen aan een evenredig zegelrecht van f. 0.60 per f. 500. Voor afschaffing dezer evenredige belasting, hetgeen een verlies van naar schatting minstens f. 2000. zoude opleveren, ziet de ondergeteekende geen reden. Op grond van de bevoorrechting bij het belastingstelsel van het kapitaal in portefeuille is de rechtvaardigheid van deze geringe belasting niet te ontkennen en meent de ondergeteekende, dat zij niet mag worden opgeofferd aan de vrees voor ontduiking, hetgeen ook elders nergens is geschied ; immers er is thans bijna geen moderne staat, waar deze evenredige belasting niet bestaat. Er is echter meer. Niet alleen ten onzent, doch ook in het Moederland, Oost Indië en Suriname zijn wissels aan evenredig zegelrecht onderworpen. De verschillende wetten, ordonnantiën en verordeningen aldaar bevatten de vrijstelling van zegelrecht voor wissels, resp. in het Rijk of zijne koloniën van voldoend zegel voorzien. Er is dus verband gelegd tusschen de verschillende zegelwetten (een ander voorbeeld daarvan vormen de authentieke en ge-

rechtelijke akten) en dit verband kan niet eenzijdig verbroken worden. Kan de ondergeteekende derhalve geen voorstel doen tot afschaffing der evenredige belasting, hij is gaarne bereid zooveel mogelijk aan den wensch van den Raad tegemoet te komen door de belasting tot de helft, alzoo vijf cent per f. 100.—, te verlagen; het tarief is dan gelijk aan het in vele landen geldende (o. a. Nederland, Frankrijk, Duitschland, Engeland, Suriname, Trinidad). Tot het prijsgeven daardoor van eene niet onbelangrijke som op de raming meent de ondergeteekende te kunnen overgaan met het oog op te verwachten hoogere opbrengst van het loterijzegel. Voorzooveel noodig zij opgemerkt dat—ook overeenkomstig vele andere wetgevingen—wissels, betaalbaar in het buitenland (Venezuela enz.), slechts aan een vast recht van 5 ct. onderworpen zullen zijn.

Tegen het denkbeeld van den Raad ten opzichte van het quitantiezegel heeft ondergeteekende geen bezwaar, nu ook voor het daardoor ontstaande te kort zal mogen worden gerekend op het loterij-zegel.

Dat de voorgestelde belasting op aandeelen in loterijen door vele leden in beginsel werd toegejuicht, is door den ondergeteekende met voldoening vernomen.

De vermoedelijke omvang van het debiet van buitenlandsche loten in de Kolonie volgens het onderzoek der leden is voor den ondergeteekende evenals voor den Raad eene verrassing geweest, doch geenszins eene aangename. In aanmerking genomen de plaatselijke toestanden en het betrekkelijk geringe aantal gegoeden, acht de ondergeteekende het betreurenswaardig, dat aan de speelzucht meer dan f. 100.000.— 's jaars zoude geofferd worden; die som toch zoude niet minder of misschien nog meer beloopen dan een vierde van de totaalopbrengst van alle belastingen in de geheele Kolonie. Het was den ondergeteekende niet onbekend, dat vroeger, met tamelijk groote billetten, vooral veel werd gespeeld in eene op Porto-Rico gevestigde loterij, die sedert is opgeheven, zoomede dat thans op vrij groote schaal billetten, veelal zeer klein, van eenige andere buitenlandsche loterijen in omloop zijn; volgens bij het Bestuur ingekomen gegevens zoude, buiten rekening latende een klein aantal loten in Europeesche loterijen, de omvang van het debiet in de laatste jaren globaal te stellen zijn op f. 3000.— per maand of f. 36000.— 's jaars.

Met dit laatste cijfer voor oogen zoude er geen bezwaar zijn tegen de belasting in beginsel, noch tegen den belastingvoet. Waar echter het euvel zoodanige afmetingen heeft aangenomen, als door den Raad wordt medegedeeld, verschijnt de voorgestelde belasting in een geheel ander en wel — de ondergeteekende moet het bekennen — een minder gunstig licht. Waar het spelen in verhouding tot de plaatselijke toestanden zulk een beduidenden omvang heeft aangenomen, wil het den ondergeteekende voorkomen, dat eene zware belasting de schadelijke gevolgen, schadelijk zoowel uit een moreel als materieel oogpunt, niet mag vergrooten. Immers eene vermindering van de speelzucht door de belasting is niet te verwachten en dit is ook niet de bedoeling van het voorstel geweest. De rechtsgrond was, dat het spelen op eene bijzondere draagkracht wijst; deze rechtsgrond ontvalt voor een groot deel, waar het blijkt, dat het spelen, zelfs met lootjes van 18 cents, zoo veelvuldig en algemeen geschiedt. In dit licht bezien kan althans zeker de belastingvoet van 13½ % niet gehandhaafd blijven en is door den ondergeteekende zelfs overwogen of terugneming van dit onderdeel van het voorstel niet in het welbegrepen belang der Kolonie geacht moest worden.

Ook verdient de zaak uit een oogpunt van financiepolitiek beschouwd te worden. Waar de drankbelasting (Verg. § 6 der Mem. v. Antw. betr. Ontw. n° **1**)

met het patentrecht op tapperijen reeds f. 127000.— zal opleveren of veel meer dan een vierde van het totaal van alle belastingen, bestaat bij den onderteekende ook uit dezer hoofde ernstig bezwaar om daaraan eventueel nog f. 20000.— uit hazardspel toe te voegen. De belastingen, die strekken moeten om de algemeene kosten te dekken, moeten hare bron vinden in de œconomische kracht van een volk en niet voor een groot deel in groote maatschappelijke euvels als spel en drankgebruik. Waar bovendien, afgezien nog van het bezwaar der bijzondere wisselvalligheid dezer middelen, een budget overwegend van een en ander afhankelijk is, is elke maatregel tot beteugeling van deze uit een œconomisch oogpunt nadeelige gewoonten uitgesloten of althans in hooge mate bemoeilijkt.

Met het oog op alle vorenstaande overwegingen is de ondergeteekende van oordeel, dat het wel niet noodzakelijk is om de gedachte belasting geheel te laten vervallen, doch dat hare handhaving alleen geoorloofd is te achten, wanneer zij zeer laag is. Derhalve is de belastingvoet verlaagd tot de helft. De opbrengst zal dan volgens de cijfers van het Bestuur te stellen zijn op ± f. 3000.— of f. 1000.— meer dan de raming, hetgeen tot dekking kan strekken van het verlies op de raming door de verlaging van het wissel- en quitantiezegel. Volgens de door den Raad medegedeelde cijfers zoude echter de opbrengst ± f. 9000.— beloopen.

De wensch van verscheiden leden om het verbod tot het houden van geldloterijen in de Kolonie afgeschaft te zien, zal door den ondergeteekende in overweging worden genomen, wanneer de zegelbelasting volgens dit ontwerp den juisten omvang van het debiet van buitenlandsche loten zal hebben leeren kennen.

Van de financieele gevolgen van alle aangebrachte wijzigingen blijft de schatting moeilijk door het ontbreken van statistieken. Het is echter waarschijnlijk, dat het formaatzegel meer zal opbrengen dan waarop gerekend was, zoodat per saldo de opbrengst toch wellicht nog f. 1500.— hooger gesteld kan worden dan de nadere raming ad f. 10250.—

Wat het geheele belastingstelsel betreft zal eerstgemelde som, gevoegd bij de som van f. 800.— volgens de Mem. v. Antw. betr. ontw n° **11.**, het bij § 3 der Mem. v. Antw. betr. ontw. n° **10** berekende nadeelige saldo ad f. 4700.— terugbrengen tot f. 2400.—

Mocht het loterijzegel inderdaad f. 9000.— in de plaats van f. 3000 opbrengen, dan zoude in totaal een voordeelig saldo ad f. 3600.— ontstaan, hetgeen dan later zoude kunnen worden aangewend tot verlaging der loodsgelden.

Artikelen.

Art. 22. Aan het denkbeeld om het formaatzegel door plakzegel te vervangen zijn overwegende technische bezwaren verbonden.

De aard der stukken, aan formaatzegel onderworpen, nl. der akten, brengt overigens mede, dat daarvoor enkele of dubbele vellen van de gebruikelijke afmeting worden gebezigd. Daartoe dient het zegelpapier, dat voortaan zonder eenig oponthoud zal verkrijgbaar zijn, zoodat ook practisch het plakzegel hier niet noodig is, doch integendeel de kostelooze verstrekking van het bekende duurzame hollandsche papier nuttig is te achten. Het voornemen bestaat om zoowel gelinieerd als ongelinieerd zegelpapier uit te geven.

Art. 32. *laatste lid.* De bedoelde geschriften moeten inderdaad door den Ontvanger worden gezegeld; dit volgt uit art. 15. In de overigens vrij zeldzame gevallen van art. 32, laatste lid, strekt de bepaling tot

voorkoming, dat het stuk onjuist gezegeld wordt en tevens tot contrôle.

Aan het geopperde bezwaar is tegemoetgekomen door eene toevoeging aan art. 15 (Verg. art 1928 n° 3 B. W.)

Art. 34. In verband met de vrijstellingen bij art. 66 n°s. 4. 18. 19. 20. 21. 28. 30 zullen slechts overblijven de huiselijke registers, bedoeld bij art. 1900 B. W. en dezen of uittreksels er uit, behoeven slechts gezegeld te worden, wanneer er bijv. in rechten van gebruik wordt gemaakt. Voor vrijstelling van deze eene soort van huiselijke papieren ziet de ondergeteekende geen grond.

Art. 35. De ondergeteekende heeft geen bezwaar om aan het verlangen van den Raad te voldoen. Het nadeelige verschil op de raming is op ruim f. 100.— te stellen.

Art. 53. Verg. § 3 der algemeene beschouwingen.

Naar den ondergeteekende voorkomt valt uit het bedrag eener geldleening niets af te leiden omtrent den financieelen toestand van den leener; wel omtrent dien van den uitleener. Het laatste komt tot zijn recht door de proportioneele heffing, terwijl progressie hier niet wenschelijk voorkomt.

Hieruit en uit den aard der hierbedoelde belasting, zooals die in § 3 der Mem. v. toel. en hierboven in § 3 is aangewezen, volgt, dat de gedachte wijziging niet wenschelijk is; ongeacht het secundaire technische bezwaar tegen eene afzonderlijke serie plakzegels voor dit onderdeel van deze afdeeling (art. 53, derde lid j°. art. 44.)

Art. 56. Verg. de algemeene beschouwingen.

De strekking van het derde lid, neerkomende op heffing over gaandeweg grootere series, is beperking van het aantal waarden van deze soort plakzegels, hetgeen overigens bij elke soort geldt en in alle zegelwetgevingen op soortgelijke wijze is geregeld. Daartegen schijnt ook geen bezwaar, zooals trouwens de ondervinding elders heeft geleerd, daar het er bij de hoogere grondslagen weinig toe doet, of men 5 à 20 cent meer betaalt. Tegen het doen vervallen van dien regel hier bestaan ook overwegende technische bezwaren, met het oog op noodeloozen administratieven omslag.

Art. 59 *laatste lid.* De bepaling is gemaakt, omdat het niet aangaat, dat de bestraffing van een misdrijf een groot geldelijk voordeel voor de koloniale kas tengevolge zoude hebben.

Met het denkbeeld om de loten terug te geven kan de ondergeteekende zich vereenigen. Zie de nota van wijziging.

Art. 64 n° 1. Het zegel der stukken hier genoemd is, evenals bij andere rubrieken van art. 64, eene belasting wegens een buitengewoon direct of indirect voordeel. Echter is, zooals bij de algemeene beschouwingen is opgemerkt, bij deze soort van belasting de mate van het voordeel in elk concreet geval moeilijk te bepalen, hetgeen moet leiden tot gematigdheid in den belastingvoet. Bij een rond bedrag van f. 2.50 is het voorgekomen, dat de heffing in geen enkel geval te zwaar zal zijn.

Het zegelrecht op vertrekpassen is in de raming begrepen voor ongeveer f. 2500.—, terwijl het nu ongeveer f. 1000.— pleegt op te brengen. Nu alle scheepsongelgelden worden afgeschaft, is het ondergeteekende voorgekomen, dat het bestaande zegelrecht op vertrekpassen tot een gering vast bedrag wel kon gehandhaafd blijven, hetgeen ook de Raad meent; doch de onderge-

teekende meende tevens, dat heffing van een zelfde bedrag voor een schoener van 60 ton en een stoomboot niet billijk was, terwijl een bedrag van f. 5.— op de totale onkosten van de reis van een stoomboot zoo onbeteekenend is, dat daarvan moeilijk eenige nadeelige werking ten opzichte van de scheepvaart verwacht kan worden. De heffing van een gelijk bedrag ad f 1.- zoude te staan komen op een verlies van ± f. 1500 op de raming. Wordt althans eene onderscheiding gemaakt tusschen beneden 500 M³ netto en daarboven en voor laatstbedoelde schepen het bedrag gesteld op f. 2.50, dan schijnt de billijkheid betracht en zal het verlies op de raming worden teruggebracht tot ± f. 1000.—. In dezen zin is het artikel gewijzigd.

Op akten huwelijksvoorwaarden is thans een zegelrecht schuldig van f. 1.— voor elke f. 500.— aangebrachte waarde. Tegen eene dergelijke evenredige belasting, die zeer hoog kan loopen, bestaan gewichtige bedenkingen. Zooals bekend is, behoeft alleen van de aangebrachte roerende goederen te blijken. Doch bovendien — hoezeer het gerechtvaardigd zoude zijn om inkomsten uit vermogen zwaarder dan die uit arbeid te belasten, hetgeen ook in de meeste landen geschiedt—er is geen grond voor om naast de algemeene inkomstenbelasting nog eens, zij het voor eens, deze vermogensbelasting ad 2 °/₀₀ te heffen, alleen in het bijzondere geval dat een huwelijk wordt gesloten. De heffing kan op niets anders worden gegrond dan op het feit, dat van den regel der wettelijke gemeenschap wordt afgeweken; dezelfde rechtsgrond als voor de Nos. 6—9 van art. 64 bestaat Doch dan past hier ook niet anders dan een vast recht, over het bedrag waarvan men verschillen kan.

Tegen de door den Raad gewenschte verhooging van het bedrag sub n° 15 tot f. 5.— heeft de ondergeteekende geen bezwaar; het artikel is dienovereenkomstig gewijzigd.

De belastingbedragen, in dit art. 64 genoemd, zijn slechts eenmaal schuldig. De slotalinea is verduidelijkt.

Art. 66. Met het ad n° 13 betoogde kan de ondergeteekende zich eveneens vereenigen; de gewenschte wijziging is aangebracht.

Voor de vrijstelling van quitantiën voor boeten ziet de ondergeteekende echter geen grond, aangezien hier toch zeker geene aanleiding voor eene gunstige uitzondering bestaat.

ad n° 36. Vreemde bankbilleten behoeven slechts gezegeld te worden in het zeldzame geval, dat er in rechten enz. gebruik van moet worden gemaakt. Eene uitzondering op den algemeenen regel voor buitenlandsche stukken komt den ondergeteekende niet gemotiveerd voor.

De door den Raad gewenschte vrijstelling voor stukken betreffende voogdijraden is bijgevoegd.

Scherpschuttersvereenigingen zijn privaatrechterlijke vereenigingen. De stukken, betreffende het inwendig beheer worden als huiselijke papieren eerst zegelplichtig, als zij in rechten enz. moeten dienen.

Art. 71. Gaarne geeft de ondergeteekende aan de opmerking van den Raad gevolg. Het is echter niet de bedoeling om hier tot geweld de toevlucht te nemen, zooals in het geval van de door den Raad aangehaalde bepaling; de boete wordt voldoende geacht. Door de aangebrachte wijziging zal aan het verlangen van den Raad zijn voldaan.

Art. 72 n°. 2. Het geldt hier gevallen, waarin bij gebreke van deze gunstige bepaling de notaris tusschen de keüze zoude staan om zijn ministerie te weigeren of

zelf boete te beloopen. Het is dus niet te veel gevorderd, dat de notaris, op het oogenblik, dat hij met de behandeling van den boedel is belast, nevens vele andere betalingen ook deze doe ; invordering langs wettelijken weg door de Administratie zoude slechts veel omslag er kosten veroorzaken en toch allicht tot beslag onder handen van den notaris aanleiding geven. De ontworpen regeling komt practisch voor, wat ook elders is bewezen het geval te zijn.

Art. 84. Het spreekt wel van zelf, dat geene zegels kosteloos mogen worden ingewisseld, wanneer zij hebben gediend en er moet zekerheid zijn, dat dit niet het geval is geweest. De ondervinding heeft daartoe eenige regels aan de hand gedaan, die, als de uitvoering betreffende, in de verordening minder op hare plaats zijn en bovendien heeft de praktijk geleerd, dat die regels wel eens wijziging behoeven. Tegen de door den Raad aangegeven redactie zouden ook bezwaren bestaan, eensdeels dat de bepaling te absoluut is en anderdeels, dat zij eene rijke bron van verschillen zou zijn.

Art. 87. Een kortere verjaringstermijn dan de algemeene volgens het burgerlijk recht is over het algemeen in belastingzaken gebruikelijk en wenschelijk ; den regel bevat n°. 4, doch dit is reeds kort genoeg. Er zijn echter gevallen, waarin in verband met administratieve maatregelen (bijv. inspectie door den Inspecteur) met nog korteren termijn volstaan kan worden. Ook moet de verjaring in verschillende gevallen noodzakelijk op een verschillend tijdstip aanvangen te loopen.

Art. 90, n° 1. De tweede zinsnede zoude alleen onbillijk genoemd kunnen worden, wanneer de bestaande regeling voor alle stukken, waarbij dit geval zich kan voordoen, gunstiger ware dan de nieuwe, hetgeen echter zelden het geval zal zijn. Bovendien is de bepalng rationeel en practisch noodzakelijk, daar een ambtenaar op het oogenblik, dat een stuk gezegeld moet worden, onmogelijk terstond zal kunnen uitmaken of het stuk vóór een zekeren datum is opgemaakt ; belanghebbenden moeten dit aantoonen, anders moet noodzakelijk de geldende verordening worden toegepast. Ten slotte geldt het ook slechts een overgangsbepaling.

Art. 92, *tweede lid.* Anders dan art. 84 is deze bepaling absoluut en kan dat wezen. De ondergeteekende meent, dat er tegen deze overgangsbepaling geen bezwaar kan zijn.

Willemstad, den 18 December 1907.

De Gouverneur van Curaçao.

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.—17.

Zegelbelasting.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 5.

Aan *art. 15* wordt een tweede lid toegevoegd, luidende :

" Ieder is verplicht tot geheimhouding van den in-
" houd van ter zegeling aangeboden stukken, die uit
" hoofde van zijn tegenwoordig of vroeger ambt te zij-
" ner kennis is gekomen."

In *art. 19*, tweede lid, wordt vóór het woord "vier" tusschengevoegd : "minstens."

In *art. 35*, sub n° 4 wordt achter het woord "practizijns" bijgevoegd: "en de door hen gemaakte afschriften van stukken."

Na n°. 6 aldaar wordt het volgende tusschengevoegd:

„7° de uittreksels uit de registers van den Burgelijken Stand".

In *art. 37* wordt aan het slot van het eerste lid in de plaats van "tien" gelezen "vijf".

en in het tweede lid in de plaats van de woorden "boven" t/m "gulden" :

"boven f. 500 tot en met f. 5000 over ronde sommen van vijf honderd gulden ; boven f. 5000 over ronde sommen van duizend gulden."

In *art. 38* wordt aan het slot van het eerste lid het woord "tien" vervangen door "vijf".

In *art. 44* eerste lid worden de woorden "tien cent tot vijftig cent" vervangen door : "twintig cent tot een gulden".

In *art. 53* wordt in het eerste lid het woord "tien" vervangen door "twintig"

in het vierde lid vervallen de woorden "zoo niet het tegendeel in bedongen", en wordt aan dit lid eene nieuwe zinsnede toegevoegd, luidende :

"Elk beding, volgens hetwelk de belasting door een ander zoude worden gedragen, is van rechtswege nietig."

In art. 56 wordt in het eerste en het derde lid het woord "vijf" vervangen door "twee en een halven".

Het laatste lid van *art. 59* wordt gelezen als volgt :

"De niet behoorlijk gezegelde loten, in het bezit van den overtreden gevonden, worden in beslag genomen. Zij worden, na gezegeld te zijn, tegen ontvangbewijs terug gegeven aan dengene bij wien zij in beslag genomen zijn, mits deze zich binnen acht dagen, nadat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, daartoe aanmeldt, na het bedrag der belasting te hebben voldaan; bij gebreke daarvan worden de in beslag genomen loten door de zorg van het Openbaar Ministerie vernietigd, van welke vernietiging procesverbaal wordt opgemaakt."

In *art. 60*, eerste lid en *art. 61*, eerste lid wordt het woord "tien" in den eersten regel vervangen door "vijf."

In *art. 62* wordt in de plaats van "vijftig" gelezen : "vijf en twintig".

In *art. 64* worden de volgende wijzigingen gebracht:

Hetgeen in n°. 4 sub *a*, *b* en *c* voorkomt, wordt vervangen door het volgende :

„ *a* voor schepen van meer dan 20 M³ doch niet meer dan 500 M³. netto inhoud, *een gulden ;*

b voor schepen van meer dan 500 M³ netto inhoud, *twee gulden vijftig cent ;*

In n°. 15 wordt in de plaats van "*twee gulden vijftig cent*" gelezen : "*vijf gulden*"

In het laatste lid worden de woorden "de afschriften" vervangen door "het afschrift".

en worden de slotwoorden volgende na "uitgereikt" gelezen : "in welk geval dit overeenkomstig dit artikel gezegeld moet zijn."

In *art. 66* in 13 vervallen de woorden : "wanneer van de daarbij aangegeven verkrijgingen geen belasting schuldig is."

In art. 66 n°. 29 wordt de punt vervangen door een punt-komma en wordt toegevoegd : "voorts alle dergelijke quitantiën ten behoeve van **buitenslands wonende schuldeischers** voor elk bedrag."

Na n°. 39 van art. 66 wordt het volgende toegevoegd:

„ 40. Alle stukken, opgemaakt door de voogdijraden, ingesteld krachtens artikel 379 b. van het Burgerlijk Wetboek".

In het slot van art. 66 sub *b* in den regel, aanvangende met "30 October 1873 (P B 1874 n°. 4)" wordt in de plaats van "uitoefenig" gelezen "openbare".

De laatste regel van het artikel wordt gelezen :

„ 6 october 1906 (P. B. 1907 n° 5) betreffende het onderwijs".

In *art. 71,* voorlaatste lid, eerste zinsnede, vervallen de woorden, volgende na het woord "Kantonrechter".

In *art. 93* wordt het daar voorkomende jaartal vervangen door "1908"

In *art. 94* worden de drie laatste regels vervangen door het volgende :

„ Artikel 8 wordt gelezen als volgt :

„ Aan den ambtenaar, ten wiens overstaan de trek-
„ king plaats heeft, moet vóor de trekking worden over-
„ gelegd eene door den Ontvanger op ongezegeld papier
„ afgegeven verklaring, waaruit blijkt, dat alle loten
„ gezegeld zijn.

„ In artikel 9, tweede lid worden de woorden "Handeling," t/m "wordt" gelezen als volgt :

„ Handelingen in strijd met de bepalingen van art. 5 of 6, eerste lid, dezer verordering worden"

Willemstad, den 18n December 1907.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908. - 17.

Zegelbelasting.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad

ZITTINGJAAR 1907—1908.- 17.

Zegelbelasting.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 6. 17

In *art. 3*, zesde regel, staat „lichtdrucht", lees: „lichtdruk".

In *art. 5* wordt het woord „zevende" vervangen door „zesde".

In *art. 6*, derde regel, wordt het woord „zesde" vervangen door „vijfde."

In *art. 14, eerste lid* worden de woorden na „voorzien" gelezen: „is strafvervolging krachtens deze verordening tegen de onderteekenaars of degenen, die van de geschriften in den zin van artikel 72 hebben gebruik gemaakt, uitgesloten.
In het tweede lid wordt in de plaats van „vijfentwintig" gelezen: „tien."

In *art. 16*, eerste regel staat „gebruik," lees: „gebruikt."

In *art. 22* sub *b* wordt het woord „zesde" vervangen door „vijfde."

art. 25 sub 2 letter *b* wordt gelezen:
b. wanneer wegens een te laag gezegeld stuk belasting moet worden bijbetaald.

In *art 26* vervallen de woorden „en boete."

In *art. 29* wordt in de plaats van „vierde en vijfde" gelezen „en vierde."

In *art. 34* wordt in de plaats van de woorden: „die eenig bewijs opleveren of kunnen opleveren" gelezen: „ waaruit eenig recht, eenige verbintenis of „eenige bevrijding van schuld kan ontstaan of die be„stemd zijn om tot bewijs van eenig feit te dienen."

In *art 40* vervallen in het tweede lid de woorden „zonder betaling van boete,"
Het derde lid vervalt.

In *art. 43* letter *a* vervallen de woorden „als bij artikel 55 n° 2 en 3 omschreven."
Het laatste lid van het artikel vervalt.

In *art. 52* worden het tweede en derde lid vervangen door het volgende:
„In geval van overtreding door een vennootschap „of vereeniging wordt de strafvervolging ingesteld en „de straf uitgesproken tegen de bestuurders van wie „blijkt, dat de overtreding met hunne medewerking is „gepleegd."
In het laatste lid wordt na „hebben" gelezen: „worden wegens het niet behoorlijk gezegeld zijn dier effec„ten en certificaten gestraft met dezelfde boete als in „het eerste lid bepaald."

De vijfde afdeeling van Hoofdstuk III (artt. 55 — 59) vervalt.
De opschriften der zesde en zevende afdeeling worden gewijzigd in: „vijfde afdeeling" en „zesde afdeeling."

Aan het slot van art. 66 wordt toegevoegd: „de *loodsgeld*verordening 1908."

In *art. 70* vervalt hetgeen sub 1° voorkomt; de n°s 2 en 3 aldaar worden 1 en 2.
Sub 2 vervallen de woorden „en boeten"

In *art. 72 derde lid* vervallen de woorden „en der boeten."
in het *vierde lid* sub 1 vervallen de woorden „en boeten" en wordt het woord „zijn" vervangen door „is;" het tweede lid van sub 1 vervalt.
sub 2 en 5 vervallen de woorden „en boeten."

In *art. 75* worden de woorden: „wegens welke geen boeten schuldig zijn" vervangen door: „waarvan de belasting niet bij de opmaking schuldig was."

In *art 78, eerste lid,* sub *a* en sub *b*, eerste lid vervallen de woorden: „en de boeten;" sub *b*, tweede lid vervallen de woorden „en de boeten verbeurd."

In *art. 79 tweede lid* worden de woorden volgende na „vermeld" vervangen door „tenzij de overtreders door „medeonderteekening van het procesverbaal de daarin „vermelde daadzaken erkennen."

In *art. 80 eerste lid* vervallen de woorden, voorkomende na „opmaken."
In het laatste lid wordt in de plaats van „vervolging" gelezen „strafvervolging."

In *art. 81* vervalt het eerste lid.
In het tweede lid, eerste zinsnede vervallen de woorden, voorkomende na „personen."

Na *art. 81* wordt een nieuw artikel tusschengevoegd luidende:

Art. 81 bis.

Bij veroordeeling tot geldboete ter zake van overtreding dezer verordening wordt geen subsidiaire gevangenisstraf opgelegd.

In *art 82, eerste lid.* vervallen de woorden „of boeten;" in het tweede lid: „of boete."

In *art 85* wordt na het woord „kwijtschelding" gelezen: „vermindering of teruggave van belasting verleenen."

Art. 86 vervalt.

In *art. 87* vervallen in den derden regel de woorden „en van de boeten."
Hetgeen sub *a* n° 1 voorkomt vervalt; de volgende n°s worden 1, 2 en 3.
Sub *b* vervallen de woorden „en boete,"

In *art. 90* sub 3 wordt in de plaats van „in de eerste onderafdeeling der vierde en in de vijfde afdeelingen" gelezen: „Afdeeling en in de eerste onderafdeeling der vierde Afdeeling"
en aldaar in de plaats van „45 en 59, derde lid:" „en 45."

In *art. 91, eerste lid* vervallen de woorden „en in vijfde"
in den vijfden regel wordt „Afdeelingen" vervangen door „Afdeeling" en worden de woorden na „belastingen" vervangen door: „binnen eene maand na de inwerkingtreding dezer verordening."

Art. 94 vervalt.

Toelichting

Blijkens de Mem. v. antw. betreffende ontw. n°. 17 is destijds door den ondergeteekende overwogen of op alle daar aangevoerde gronden terugneming der belasting op loten niet in het welbegrepen belang der kolonie geacht moest worden, doch koos de ondergeteekende een middenweg door de belasting tot de helft te verlagen. Daarbij werd van de veronderstelling uitgegaan, dat het gemiddelde jaarlijksche debiet van loten toch niet veel meer dan f. 36.000.— zoude beloopen en bij de Mem. v. antw. betreffande ontw. n°. 3, dat het hooge debietcijfer van 1907, door den Raad opgenomen, als door bijzondere oorzaken in dat jaar buitengewoon hoog, niet als maatstaf kon gelden. Volgens des Raads verklaring in het eindverslag moet echter wel worden aangenomen, dat toch inderdaad het debiet helaas veel hooger is, zij het ook wellicht, dat niet doorgaans de gedachte opbrengst zoude worden bereikt.

Waar dit zoo is, acht de ondergeteekende die belasting niet langer verantwoord en geeft hij alsnog gevolg aan zijn voornemen. Daarbij wordt de ondergeteekende in de eerste plaats geleid door de moreele overwegingen in de Mem. v. antw. betreffende ontw. N° 17 uiteengezet. Doch ook practische overwegingen hebben zich thans daarbij gevoegd, waarvan wel de voornaamste is, dat bedoeld groot debiet de aanstelling van meer personeel zoude noodig maken. Neemt men toch in aanmerking dat meer dan 400.000 loten per jaar gezegeld zouden moeten worden, dan zouden daarmede twee ambtenaren en twee stempelaars dagelijks bijna den geheelen dag werk hebben.

De ondergeteekende neemt derhalve gezegd onderdeel der zegelbelasting terug, terwijl het een punt van ernstige overweging uitmaakt, wat te doen zoude zijn tot keering van het betreurenswaardige euvel, dat voortdurend tot schade van den oeconomischen toestand zulke groote sommen uit de kolonie doet vloeien.

Enkele redactie verbeteringen zijn nog in het ontwerp aangebracht.

Verg. voorts ad. nota. v. wijziging betreffende ontw. N° 13.

Willemstad, den 18 April 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1907/8 n° 18

Rechtspleging en invordering

ZITTING 1907—1908 — **18**.

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

ONTWERP.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de bestaande verordening op de rechtspleging in zake van belastingen door eene nieuwe regeling te vervangen,

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening betreffende de rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

HOOFDSTUK I.

ALGEMEENE BEPALING.

Artikel 1.

De bepalingen dezer verordening zijn toepasselijk ten aanzien van alle middelen, in de jaarlijksche Koloniale huishoudelijke begrooting als belastingen aangeduid. Zij zijn mede toepasselijk in zake van uitvoerrecht of cijns van mijnproducten, huur van Gouvernementsentrepôt en Gouvernementsbergplaatsen, kosten van dienstverleening van ambtenaren en alle andere onkosten volgens belastingverordening ten laste van de belastingschuldigen of belanghebbenden komende, voorschotten door het Gouvernement gedaan en den daarvan verschuldigden interest, concessierechten, domeininkomsten en schoolgelden.

HOOFDSTUK II.

RECHTSPLEGING.

Artikel 2.

Alle rechtsvorderingen tot betaling van belasting of teruggave van onverschuldigd betaalde belasting, alsmede alle strafvervolgingen wegens overtreding in belastingzaken behooren tot de kennisneming van den Kantonrechter van het eiland, waar het belastingkantoor gevestigd is en in hooger beroep tot de kennisneming van het Hof van Justitie overeenkomstig de artikelen 32 en 37, 44 en 47 van het Reglement op de inrichting en de samenstelling der rechterlijke macht.

Artikel 3.

Behoudens de bepalingen van deze verordening worden burgerlijke rechtsvorderingen behandeld overeenkomstig het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, strafvervolgingen overeenkomstig het Wetboek van Strafvordering.
Terugvordering van onverschuldigd betaalde belasting geschiedt bij dagvaarding voor den burgerlijken rechter.

Artikel 4.

Behoudens de bepalingen dezer verordening zullen alle burgerlijke en strafactiën worden aangebracht door de Gouvernementsontvangers en vervolgd in naam van den Administrateur van Financiën.

Artikel 5.

Wanneer een misdrijf in belastingzaken, behalve tot strafvervolging, aanleiding geeft tot invordering van belasting, verhooging van belasting of kosten, behoort de kennisneming daarvan mede tot bevoegdheid van den strafrechter en zal deze vordering door den Gouvernementsontvanger, tegelijk met de strafactie worden aangebracht en daarop bij hetzelfde vonnis worden beslist.

Artikel 6.

De bepalingen van de artikelen 3, 4 en 5 omtrent de strafvervolging zijn niet toepasselijk in de gevallen, waarin volgens de belastingverordeningen der toepassing van boeten of verhooging van belasting door de Administratie der belastingen of bij of naar aanleiding van beslissingen van krachtens verordeningen ingestelde commissiën geschiedt.

In die gevallen worden de boeten of verhoogingen ingevorderd op de wijze, als bij die belastingverordeningen bepaald en behoort de zaak ter kennisneming van den burgerlijken rechter.

HOOFDSTUK III.

INVORDERING.

Artikel 7.

De invordering der belastingen geschiedt op elk eiland door den Gouvernementsontvanger of door andere daartoe door den Gouverneur aangewezen ambtenaren volgens de regelen, bij de verschillende belastingverordeningen bepaald en overeenkomstig de bepalingen van dit Hoofdstuk.

Artikel 8.

De invordering der belastingen, waarin de aanslagen volgens de belastingverordeningen op kohieren worden gebracht (hierna verder genoemd kohierbelastingen), geschiedt krachtens deze kohieren, die, nadat zij door den Administrateur van Financiën zijn executoir verklaard en afgekondigd, door den Inspecteur aan den betrokken ambtenaar tot invordering worden overgegeven.

Aan ieder, wiens naam op het kohier voorkomt, wordt door den Ontvanger binnen veertien dagen na ontvangst van het kohier een aanslagbillet verzonden. De dagteekening wordt in het kohier en op het billet vermeld en deze vermelding strekt tot bewijs van die dagteekening.

Verkeerde tenaamstellingen in de kohieren kunnen bij bevelschrift van den Administrateur van Financiën worden hersteld. Dat bevelschrift heeft dezelfde kracht als het kohier en de aangeslagene kan daartegen bezwaar inbrengen op gelijke wijze als voor de gewone aanslagen bij de belastingverordeningen is bepaald. De termijn daartoe gaat in met den dag der kennisgeving van het bevelschrift.

Artikel 9.

Alle betalingen, ook van de kosten van vervolging, moeten geschieden in handen van den bevoegden Ontvanger.

De Ontvangers geven voor elke betaling onmiddellijk quitantie; voor belastingen, waarvoor een aanslagbillet is uitgereikt, op het aanslagbillet.

Indien het aanslagbillet niet wordt aangeboden, wordt een

duplicaat daarvan opgemaakt en uitgereikt, waarvoor door den belastingschuldige tien cent verschuldigd is.

Artikel 10.

De toerekening en afschrijving der betalingen of van de tot verhaal van het verschuldigde ontoereikende opbrengst bij uitwinning geschiedt in de volgende orde:

1°. op de kosten van vervolging;

2°. op de onkosten, volgens de verordeningen ten laste der belastingschuldigen of belanghebbenden komende;

3°. op de oudste openstaande aanslagen, termijnen of vorderingen.

Artikel 11.

Alle houders of schuldenaren van gelden, aan belastingschuldigen toekomende, zijn verplicht op de daartoe gedane vordering van den Ontvanger, voorzooverre de gelden onder hen berustende of door hen verschuldigd strekken, voor rekening van den belastingschuldige de door dezen verschuldigde sommen te betalen, zonder daartoe eene rangregeling, verificatie, vonnis of rechterlijk bevel te mogen afwachten, tenzij onder hen beslag gelegd of verzet gedaan is ter zake van vorderingen, waaraan bij artikel 15 van deze verordening voorrang boven de vorderingen der Koloniale kas is toegekend. Zij zijn zelfs bevoegd de betaling uit eigen beweging te doen, vóórdat zij tot afgifte der gelden of tot voldoening van het door hen verschuldigde overgaan.

De quitantie van den Ontvanger moet hun in rekening worden geleden.

In gebreke blijvende aan de vordering des Ontvangers te voldoen, worden zij door dezen bij executoriaal beslag vervolgd op de wijze, als bij de artikelen 423—427 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering bepaald. De kosten van vervolging zijn alsdan ten hunnen laste, zonder recht van verhaal op de belastingschuldigen.

Artikel 12.

Niettegenstaande hetgeen bij de belastingverordeningen omtrent de termijnen van betaling is bepaald, zijn alle verschuldigde belastingen in eens en terstond invorderbaar:

1°. Wanneer de belastingschuldige in staat van faillissement of van kennelijk onvermogen is verklaard, gelijk mede ingeval van inbeslagneming zijner roerende of onroerende goederen van wege de Administratie der belastingen of ingeval van verkoop tengevolge van inbeslagneming ten verzoeke van derden;

2°. Wanneer blijkt, dat de belastingschuldige de Kolonie wil verlaten met wegvoering of na vervreemding zijner roerende goederen.

Artikel 13.

De verplichting tot betaling wordt niet geschorst door de indiening van een bezwaarschrift, door verkrijging van surseance van betaling, door het voorbehouden recht van beraad of door aanvaarding onder het voorrecht van boedelbeschrijving.

Artikel 14.

De aanslagen op kohieren, welke gedurende vijf jaren, te rekenen van den dag van afkondiging van het kohier of van de dagteekening van het bevelschrift, in artikel 8 vermeld, oningevorderd zijn gebleven, zijn verjaard.

Hetzelfde geldt omtrent dergelijke aanslagen, waarvan de invordering gedurende een jaar na de laatst beteekende akte is gestaakt, zonderdat de zaak voor den rechter is aanhangig gemaakt.

Artikel 15.

Behoudens de bijzondere bepalingen van sommige belastingverordeningen, heeft de Koloniale kas voorrecht:

a. wat de grondbelasting betreft:

1°. op de aan den belastingschuldige toebehoorende velden boomvruchten en verdere opbrengst der aan de belasting onderworpen goederen, benevens op de verschuldigde en verschuldigd wordende pacht- of huurpenningen;

2°. op de goederen zelve, aan die belasting onderworpen.

b. wat de overige belastingen betreft:

op alle roerende en onroerende goederen van den belastingschuldige.

Het voorrecht, bij dit artikel toegekend, gaat boven alle andere, zelfs boven pand en hypotheek, met uitzondering alleen van de bevoorrechte inschulden, in de artikelen 1165 n°. 1 en 1175 n°. 1 van het Burgerlijk Wetboek vermeld.

Het voorrecht vervalt ten aanzien van kohierbelastingen met twee jaren na de afkondiging van het kohier of na de dagteekening van het bevelschrift, in artikel 8 bedoeld; ten aanzien van andere belastingen met twee jaren na den dag, waarop de belastingschuld is ontstaan; ten ware in alle deze gevallen vervolgingen mochten zijn aangevangen, als wanneer het vervalt met een jaar na de beteekening der laatste akte.

De bepalingen van dit artikel brengen geen nadeel toe aan verbanden of voorrechten, vóór de afkondiging dezer verordening verkregen.

Artikel 16.

Wanneer de belastingplichtige in gebreke blijft het verschuldigde in eene kohierbelasting vóór of op den verschijndag aan te zuiveren, zendt de Ontvanger hem eene waarschuwing om binnen veertien dagen te betalen.

Indien op deze waarschuwing de betaling niet volgt, zendt de Ontvanger hem eene aanmaning om binnen acht dagen het verschuldigde te voldoen, onder kennisgeving, dat hij bij gebreke daarvan door rechtsmiddelen tot betaling zal worden gedwongen.

Door den nalatige is voor de waarschuwing 10 cents, voor de aanmaning 20 cents ten behoeve van de Koloniale kas verschuldigd.

Artikel 17.

De invordering van alle belastingen en, voorzoover zulks bij de belastingverordeningen is bepaald, ook van de verhoogingen van belasting en de boeten, geschiedt bij dwangschrift, medebrengende het recht van parate executie.

Het dwangschrift moet behelzen

a. wanneer het eene kohierbelasting geldt: een volledig uittreksel uit het kohier met vermelding van den dag der executoirverklaring en afkondiging; een dergelijk dwangschrift kan tegen onderscheidene personen gericht zijn en wordt in dat geval aan iederen schuldenaar, voorzooveel hem aangaat, beteekend;

b. in andere gevallen: de voornamen, naam en woonplaats van dengene, tegen wien de verordening gericht wordt; den aard, den grondslag en het bedrag der vordering; den titel der vordering of de artikelen der wettelijke regelingen, waarop de verordening wordt gegrond.

Het dwangschrift wordt uitgevaardigd door den Ontvanger en voert aan het hoofd de woorden: „In Naam der Koningin". Het wordt, ten blijke dat de wettelijke vormen zijn in acht genomen, executoir verklaard door den Kantonrechter van het eiland, waar het ontvangkantoor is gevestigd en beteekend en tenuitvoergelegd op de wijze, bij het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ten aanzien van vonnissen en authentieke akten voorgeschreven.

Artikel 18.

De tenuitvoerlegging van het dwangschrift kan niet worden geschorst dan door een verzet, met redenen omkleed.

Het verzet wordt beteekend aan den Ontvanger, die de betaling vervolgt en moet op straffe van nietigheid bevatten keuze van domicilie in de hoofdplaats van het eiland, waar het ontvangkantoor is gevestigd en dagvaarding voor den Kantonrechter van dat eiland tegen een bepaalden rechtsdag, invallende binnen eene maand na de beteekening der dagvaarding.

De terugvordering van betaalde belasting heeft plaats bij dagvaarding van den Administrateur van Financiën voor den Kantonrechter van het eiland, waar het ontvangkantoor gevestigd is. De dagvaarding wordt beteekend aan den Ontvanger van dat kantoor.

Verzet en terugvordering kunnen niet gegrond zijn op het niet ontvangen van aanslagbillet, waarschuwing of aanmaning en kunnen ten aanzien van belastingen, waarvan volgens de wettelijke regelingen de aanslagen door de Administratie der belastingen of door commissiën worden vastgesteld of over welker grondslagen of bedrag, hetzij van de belasting zelve, hetzij van de verhoogingen of boeten door deze wordt geoordeeld, niet den grondslag van heffing of het bedrag van den aanslag, van de verhoogingen of van de boeten betreffen.

Indien het verzet wordt afgewezen, niet ontvankelijk verklaard of de rechter zich onbevoegd verklaart, is geen hooger beroep ontvankelijk dan na bewijs, dat de belasting, verhoogingen, boeten en kosten zijn geconsigneerd in handen van den Ontvanger, die de betaling vervolgt.

Artikel 19

Misslagen in namen, in kohieren of in vervolgingstukken voorkomende, brengen niet van rechtswege nietigheid dier stukken te weeg, maar blijft het oordeel over de nietigheid aan het oordeel des rechters overgelaten, met dien verstande dat geene nietigheid wordt aangenomen, wanneer geen verschil kan bestaan over den persoon, die bedoeld is.

Artikel 20.

Behoudens het recht van terugvordering, toegekend bij artikel 1996 van het Burgerlijk Wetboek en bij de artikelen 212 en volgende van het Wetboek van Koophandel, kunnen derden geen verzet in rechte doen tegen de inbeslagneming, ter zake van belastingen, verhoogingen en boeten van roerende goederen, tot stoffeering van een huis of ten gebruike van een plantage dienende, alsmede van ingeoogste of nog niet ingeoogste vruchten, wanneer die goederen of vruchten zich tijdens de inbeslagneming bevinden in het bezit van den belastingschuldige of in het huis, op de plantage of het erf, door hem bewoond of bij hem in gebruik.

Artikel 21.

Alle exploiten en andere akten van vervolging voor de invordering van belastingen, alsmede van verhoogingen van belasting of boeten in de gevallen bij artikel 6 bedoeld, geschieden door deurwaarders der belastingen, in naam van den Administrateur van Financiën, ten verzoeke van den Ontvanger overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en tegen de vergoedingen, bepaald in het tarief van justitiekosten en salarissen in burgerlijke zaken.

De deurwaarders worden vóór den aanvang hunner bediening kosteloos beëedigd door den Kantonrechter van het eiland van hunne standplaats.

De betrekking van deurwaarder der belastingen is vereenigbaar met die van deurwaarder bij een rechterlijke college of kantongerecht.

Artikel 22.

Wanneer ter gelegenheid eener inbeslagneming wegens verschuldigde kohierbelasting vóór de sluiting van het procesverbaal het volle bedrag van het verschuldigde met de kosten aan den deurwaarder wordt aangeboden, is deze verplicht de gelden aan te nemen, daarvoor dadelijk quitantie te geven en ervan melding te maken in of op het proces-verbaal.

In alle andere gevallen zijn betalingen, aan den deurwaarder gedaan, ongeldig.

Artikel 23.

De kosten van vervolging zijn ten laste van den nalatige.

Op de kosten van vervolging zijn de bepalingen dezer verordening omtrent den voorrang en de invordering toepasselijk.

Artikel 24.

Aanslagbilletten, waarschuwingen en alle verdere stukken, ter uitvoering van belastingverordeningen, door de Administratie aan belastingschuldigen uit te reiken, kunnen per post worden verzonden; de zending is portvrij en indien aanteekening van eenig stuk noodig is, geschiedt deze kosteloos.

Voor toezending aan personen, die binnen de Kolonie, doch buiten de hoofdplaatsen der eilanden, wonen en geen domicilie in die hoofdplaats aan den Ontvanger hebben opgegeven, geldt de toezending aan den districtsmeester of den naastbij-zijnden politiepost; voor personen, die geene bekende woonplaats in de Kolonie hebben, de toezending aan het postkantoor op het eiland.

Artikel 25

De aanslagbilletten, waarschuwingen en aanmaningen zijn vrij van zegel. Dwangschriften en verdere akten van invordering, de processtukken en vonnissen in belastingzaken, de akten van tenuitvoerlegging en alle andere stukken, zoo eischende als verwerende, betreffende de burgerlijke rechtspleging en de invordering in zake van belastingen, boeten, verhoogingen en kosten, met uitzondering van de processen-verbaal van verkoop en de vonnissen van toewijzing, zijn vrij van zegel, wanneer het gevorderde bedrag de som van f 25 niet te boven gaat.

SLOTBEPALING.

Artikel 26.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Met dat tijdstip vervalt de verordening dd. 5 Juni 1871 (P.B. n°. 10).

Gegeven te Willemstad, den

ZITTING 1907—1908 — **18.**

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

N°. 2.

Algemeene beschouwingen.

Ter vervanging van de verordening dd. 5 Juni 1871 (P.B. n°. 10) is eene nieuwe verordening ontworpen, hoofdzakelijk met het doel om de regeling van het onderwerp aan te passen aan de ontworpen nieuwe belastingverordeningen.

Voor de verordening van 1871 is, wat de invordering betreft, gevolgd de wet van 22 Mei 1845 Stbl. n°. 22 in het Moederland, die intusschen bij verschillende wetten weder is gewijzigd en welke wet alleen betrekking heeft op de zoogenaamde directe belastingen.

Door eene nieuwe algemeene regeling te maken met het oog op de thans ingediende belastingontwerpen, konden deze niet onbelangrijk bekort worden.

De uitdrukking „directe belastingen" is in het ontwerp vermeden, daar de beteekenis daarvan niet vaststaat, voornamelijk in de wetgeving en de praktijk. Zoo zijn bijv. in de bestaande verordening met „directe belastingen" bedoeld belastingen, die op kohieren worden gebracht, hoewel deze twee uitdrukkingen geenszins synoniem zijn; bijv. is de successiebelasting zeer zeker eene directe belasting. In het ontwerp is derhalve duidelijk uitgesproken wat bedoeld wordt.

Eene geheel gelijkvormige regeling voor kohier- en andere belastingen is wegens den aard van sommige belastingen niet mogelijk (verg. ook art. 3 der bestaande verordening).

De artikelen vereischen slechts toelichting voorzoover zij van de bestaande bepalingen afwijken.

Artikelen.

Art. 1. Het aantal onderwerpen, waarop de regeling toepasselijk zal zijn, is eenigszins uitgebreid en zulks in overeenstemming med de regeling, in het Moederland bestaande ten aanzien van dergelijke inkomsten.

Art. 2. Het eerste lid van art. 1 der bestaande verordening is niet zeer duidelijk. Voor de redactie werd gevolgd het Koninklijk besluit betreffende hetzelfde onderwerp voor Suriname, volgens hetwelk alle rechtsvervolgingen (waaronder blijkens de gewisselde stukken zoowel civiele als strafacties werden begrepen) werden onderworpen aan de rechtsmacht van het Hof van Justitie, in eerste en hoogste ressort.

Wegens den insulairen toestand der Kolonie Curaçao werden de acties tot de rechtsmacht van den Kantonrechter gebracht en bedoelde men, blijkens de geschiedenis der tot standkoming, ook in burgerlijke belastingzaken hooger beroep op het Hof van Justitie niet toe te laten beneden f 300. Men verkeerde namelijk in de onjuiste meening, dat volgens het Reglement op de rechterlijke organisatie in zaken beneden eene waarde van f 300 de Kantonrechter zonder hooger beroep vonniste, „zoodat de kantonrechter in de meeste belastingzaken in het hoogste ressort uitspraak zal doen". En hierbij

werd aan strafacties niet gedacht blijkens de verwijzing naar art. 32 R.O., hoewel men onder „alle rechtsvervolgingen" begreep zoowel de civiele als de strafacties. Art. 1 der bestaande verordening is door het een en ander onverstaanbaar geworden.

Art. 2 van het ontwerp is nu anders geredigeerd, met behoud van het beginsel om alle acties in eerste instantie bij het Kantongerecht te brengen, met hooger beroep op het Hof.

Art. 3. Het schijnt niet overbodig om toe te lichten, dat de woorden „behoudens de bepalingen van deze verordening" (conform art. 2 oud) hoofdzakelijk beteekenen, dat volgens de aangehaalde wetboeken acties worden ingesteld bij dagvaarding, terwijl volgens de verordening de parate executie regel is; en voorts, dat men in de tweede alinea destijds uitdrukkelijk het recht van terugvordering heeft willen toekennen, hetgeen behouden is, hoewel de bepaling eigenlijk overbodig voorkomt.

Art. 6. Afdoening eener overtredingszaak door de Administratie verdient somtijds de voorkeur boven een strafproces, hetzij wegens voorgeschreven geheimhouding (bijv. successiebelasting), hetzij omdat de overtreding onomstootelijk vaststaat en een strafproces dus noodelooze omslag zoude zijn (bijv. boete wegens het niet op tijd beëedigen eener successieaangifte). In de als voorbeeld genoemde gevallen wordt dan ook volgens het successiebelastingontwerp de zaak terstond door betaling afgedaan of een dwangschrift uitgevaardigd; doch door verzet tegen het dwangschrift kan altijd nog de zaak voor den (burgerlijken) rechter gebracht worden; zie het slot van dit art. en artt. 17 en 18.

Voorts brengt de aard van sommige belastingen mede, dat de regelen van het burgerlijk procesrecht behooren toegepast te worden ook al gaat de vordering van belasting gepaard met die van boete, zoodat Art. 5, hoewel als algemeene regel tot vereenvoudiging strekkende, buiten toepassing moet blijven. Zie ook art. 3 tweede lid der bestaande verordening.

Art. 8. De executoirverklaring en afkondiging van belastingkohieren, die volgens het bestaande belastingrecht door den Gouverneur geschieden, doch in het Moederland door de Directeuren der belastingen, zijn overgebracht bij den Administrateur van Financiën, hetgeen wenschelijk voorkomt en ook meer in overeenstemming schijnt met art. 167 van het Regeeringsreglement.

Hoewel de gemelde formaliteiten een overblijfsel uit vroegere tijden en juridisch zonder beteekenis zijn, zijn zij behouden voor de verjaring (art. 14) en overigens uitsluitend op administratieve gronden.

Derde lid. Ook het hier bedoelde bevelschrift wordt beter aan den Administrateur van Financiën opgedragen.

Art. 11 (oud art. 17). Nu bij P.B. 1898 n°. 26 de publicatie van 27 Dec. 1825 (Publ. Bundel n°. 100) is ingetrokken, is art. 18 der bestaande verordening niet overgenomen. Het komt bovendien principieel verkeerd voor om ambtenaren buiten het gemeene recht te plaatsen.

Art. 12. Art. 4 n°. 2 der bestaande verordening is niet overgenomen. Naast de straf, die bij eene verordening op eene ontduiking is gesteld in evenredigheid met de zwaarte der overtreding, schijnt er geen reden om bij deze verordening nog eene bijkomende straf te bepalen.

Art. 14. Omtrent de verjaring van kohierbelastingen is hier eene algemeene bepaling opgenomen.

Art. 17, derde lid. „ten blijke dat de wettelijke vormen zijn in acht genomen". Volgens arrest van den Hoogen Raad dd. 6 Dec. 1889 W. 5807 heeft de Kantonrechter bij executoirverklaring de gegrondheid der verordening niet te beoordeelen en mag hij de executoirverklaring alleen weigeren, indien het dwangschrift in den vorm nietig mocht zijn, waaronder is begrepen

het geval, dat het door een onbevoegden ambtenaar is uitgevaardigd. Dit is thans in het artikel uitgedrukt.

Art. 18. Bij dit artikel is eene belangrijke wijziging in het materieele belastingprocesrecht ontworpen. Volgens art. 10 der bestaande verordening (Cf. art. 15 wet 22 Mei 1845 Stbl. 22) kan verzet tegen een dwangschrift in zake belastingen niet gericht zijn de *wettigheid* of *hoegrootheid* van den aanslag. Dit heeft tengevolge, dat nauwelijks iets anders overblijft dan het zeldzame geval, dat meer wordt gevorderd dan de aanslag bedraagt; immers ook de vraag, of iemand terecht op het kohier is gebracht, is door die bepaling uitgesloten (arrest H.R. 26 Oct 1866); of dat het verzet loopt over den vorm, hetgeen zich intusschen, met het oog op de executoirverklaring van het dwangschrift, ook zeldzaam zal kunnen voordoen.

Deze bepaling, overgenomen uit de wet van 1845, is volgens de nieuwere wetenschap verouderd te beschouwen. Zij is, wat de *hoegrootheid* van den aanslag betreft, slechts gemotiveerd, waar de aanslag door de Administratie naar uiterlijk waarneembare feiten of door commissiën van schatting geschiedt. In den regel is zulks bij kohierbelastingen het geval, blijvende dus bij andere belastingen, bijv. successie-, zegel-, overdrachtsbelastingen de inroeping van rechterlijke beslissing over de hoegrootheid (nevens die over de wettigheid) in het algemeen toegelaten. Het bezwaar geldt dan ook niet zoozeer de hoegrootheid dan wel de *wettigheid* van den aanslag. Het oordeel daarover behoort niet zoo algemeen aan de rechtspraak onttrokken, veeleer het tegendeel vooropgesteld te worden, terwijl voor uitzonderingen daar plaats is, waar bij eenige belastingverordening eene zelfstandige administratieve rechtspraak is ingesteld. Zoo kan bij de bestaande bepaling rechterlijke tusschenkomst niet worden ingeroepen bijv. wanneer een ander dan de eigenaar voor een perceel in de grondbelasting is aangeslagen of wanneer iemand, die niet in de Kolonie woont, in eenige belasting, die dit als eisch stelt, toch als zoodanig is aangeslagen of wanneer een aanslag over een grooter aantal maanden is geschied dan behoorde, enz.

Eén en ander zal volgens het ontworpen nieuwe artikel niet meer het geval zijn; van *wettigheid* wordt niet meer gesproken, het algemeene recht zal dus gelden, behoudens de uitzonderingen. De bepaling is zoodanig geredigeerd, dat ook niet van „hoegrootheid" in het algemeen behoefde gesproken te worden en evenmin een principieel onderscheid tusschen kohier- en andere belastingen wordt gemaakt.

De uitzonderingen op den regel, die noodzakelijk of praktisch zijn, zijn in het artikel in algemeene bewoordingen aangeduid.

Art. 19. Terwijl de bepaling van art. 10, tweede lid der bestaande verordening voorkomt in art. 8, derde lid, van het ontwerp, is het derde lid van gemeld art. 10 niet overgenomen.

Verkeerde tenaamstelling bestaat, indien een aanslag is gesteld ten name van een ander dan die voor dien aanslag belastingplichtig is. Eene vervolging, tegen een geheel verkeerden persoon aangevangen, kan niet op dergelijke onjuiste stukken worden voortgezet; zij zijn van onwaarde. De vervolging moet opnieuw geschieden tegen den juisten persoon.

Door het onderwerpelijke artikel, in den geest van het bestaande art. 10, laatste lid, wordt voorkomen, dat een bloot verschil in een voornaam of in de schrijfwijze van een naam, hetgeen alhier veelvuldig voorkomt, noodeloos werk en oponthoud zou veroorzaken.

Art. 21. De deurwaarder, die in belastingzaken optreedt, moet de voorschriften der Administratie opvolgen, weshalve eene aanstelling noodig is.

Art. 22. Het artikel (art. 14 oud) is eenigszins verduidelijkt overeenkomstig art. 21 der meergemelde wet van 1845.

Het tweede lid is gewijzigd, om moeilijkheden te voorkomen.

Art. 24. De verouderde wijze van verzending van waarschuwingen enz., zooals bij het tegenwoordige art. 12 geregeld, is door eene meer praktische regeling vervangen. Ook de toezending dezer stukken van gering belang aan den Procureur-Generaal enz. is vervangen door toezending aan het postkantoor; bovendien is er meer kans, dat aldaar een adres bekend is dan ten parkette.

Art. 25. De quitanties wegens belastingen zijn van zegel vrijgesteld bij de ontworpen zegelverordening. Opgemerkt zij, dat in het Moederland niet zulk eene uitgebreide vrijstelling bestaat (art. 23 wet 1845).

Willemstad, den

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad

ZITTING 1907 - 1908 - 18.

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

VOORLOOPIG VERSLAG.

N°. 3.

Bij het Afdeelingsonderzoek verklaarde men algemen zich met dit ontwerp te kunnen vereenigen.

Bij art. 13 merkten vele leden op dat uit dit artikel zou voortvloeien, dat de erfgenaam in termen van beraad of die de erfenis onder het voorrecht van boedelbeschrijving heeft aanvaard, gehouden zou zijn uit eigen middelen de belasting te betalen. Men achtte dit niet billijk en beval aan de redactie van het overeenkomstig artikel der bestaande verordening te volgen.

Art. 18. Terwijl men zijne waardeering uitsprak voor de belangrijke wijziging, door dit artikel in het materieele belastingprocesrecht gebracht, vroegen verscheidene leden of het niet zeer overeenkomstig recht en billijkheid zou zijn uit het laatste lid de gevallen van niet ontvankelijk en onbevoegdverkaring te lichten.

Een redelijken grond voor de bepaling dat de opposant in die gevallen niet in hooger beroep ontvankelijk zou zijn, dan na consignatie van belasting, boete en kosten konden de leden aan het woord niet ontdekken.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 12n. Februari 1908.

De Rapporteurs,

Ed. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908.—18.

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

N°. 4.

De verklaring, dat men zich algemeen met dit ontwerp vereenigen kon, is door den ondergeteekende met voldoening ontvangen.

Art. 13. De redactie stemt overeen met de Nederlandsche wet; tusschen deze redactie en die van P. B. 1871 n° 10, artikel 5 is, naar de ondergeteekende meent, juridisch geen verschil. Er schijnt geen bezwaar tegen de bepaling met het oog op artikel 15 van het ontwerp en B. W. artikel 1419 n° 4. In het Moederland heeft de bepaling nooit bezwaar ontmoet.

Art. 18. Onder erkentelijkheid voor de ad dit artikel uitgesproken waardeering wil de ondergeteekende gaarne aan den wensch van den Raad voldoen.

Willemstad, den 18n. Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908—18.

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 5.

In *art. 18, laatste lid* vervallen de woorden „niet „ontvankelijk verklaard of de rechter zich onbevoegd „verklaart."

Willemstad, den 18den Februari 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTING 1907—1908.—18.

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

EINDVERSLAG.

N°. 6.

De Afdeelingen achtten door de gewisselde schrifturen over de belastingherziening de openbare beraadslaging over dit ontwerp genoegzaam voorbereid.

Vastgesteld op Curaçao, den 4n. April 1908.

De Rapporteurs,

ED. S. LANSBERG.

A. G. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad

ZITTINGJAAR 1907—1908.-18.

Rechtspleging en invordering in zake van belastingen.

NOTA VAN WIJZIGING.

N°. 7.

In *art. 1* zevenden regel staat: ,,belastingverordening," lees: ,,belastingverordeningen."

Art. 4 vervalt.

Art. 5 wordt gelezen als volgt:

,,Wanneer eene strafvervolging gepaard gaat met ,,vordering van belasting of kosten, behoort de kennis- ,,neming daarvan mede tot de bevoegdheid van den ,,strafrechter."

,,Ten aanzien van de belastingen, waarin de aan- ,,slagen niet op kohieren worden gebracht, geen ,,in- en uitvoerrechten of accijnzen zijnde, worden ,,echter de rechtsvorderingen steeds voor den burger- ,,lijken rechter gebracht."

Art. 6 wordt gelezen als volgt:

,,Waar in belastingverordeningen op de overtreding ,,eene geldboete tot een bepaald bedrag als straf is ge- ,,steld, geldt dit bedrag voor de toepassing van artikel ,,209 van het Wetboek van Strafvordering als het daar- ,,bedoelde maximum."

In *art. 7* wordt na het woord ,,geschiedt" tusschengevoegd: ,, ten verzoeke van den Administrateur van ,,financien.

Aan het art. wordt als tweede lid toegevoegd:

,,Onder belasting wordt mede begrepen verhooging van belasting."

Art. 17 eerste lid wordt gelezen:

,,Behoudens het bepaalde bij artikel 5 geschiedt de invordering van alle belastingen bij dwangschrift, medebrengende het recht van parate executie."

In *art. 18 vierde lid* vervallen woorden ,,door de Administratie der belastingen" en worden de woorden ,,of boeten door deze" vervangen door: ,,in eerste of verdere instantie door commissiën;" voorts wordt in de plaats van ,,van de verhoogingen of van de boeten" gelezen: ,, of van de verhoogingen."

in het *vijfde lid* vervalt het woord ,,boeten."

In *art. 21* vervallen de woorden ,,in de gevallen bij artikel 6 bedoeld."

en worden de woorden ,,in naam van den Administrateur van Financien, ten verzoeke" vervangen door ,,ten verzoeke van den Administrateur van financien en en in diens naam."

Toelichting

Zie ad nota van wijziging betreffende ontw. n° 13.

Willemstad, den 18 April 1908,

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. & D.

1908/9 N° 7

Wyziging der Inkomstenbelasting 1906.

Koloniale Raad.

ZITTING 1908—1909.—7

Wijziging van de verordening dd. 30 Maart 1906 (P. B. n°: 16) tot heffing eener inkomstenbelasting.

Ontwerp.

N°. 1

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR VAN CURAÇAO,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is de verordening dd. 30 Maart 1906 (P. B. N°. 16) tot heffing eener inkomstenbelasting te wijzigen;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening:

Artikel 1.

In de verordening dd. 30 Maart 1906 (P. B. N°. 16) worden de volgende wijzigingen gebracht:

In artikel 6, laatste lid, wordt in de plaats van „Gouverneur” gelezen „Inspecteur der belastingen”.

In de artikelen 15, 16, 17, 26 en 28 worden telkens de woorden „Administrateur van Financien” vervangen door „Inspecteur der belastingen”.

In artikel 15, zesde lid, worden de woorden „op Cu„raçao in handen van den Gouverneur, op de overige „eilanden in handen van den Gezaghebber” vervangen door „in handen van den Kantonrechter”

en wordt aan het eedsformulier aldaar met wegvalling van de punt na het woord „handelen” het volgende toegevoegd: „en dat ik hetgeen mij door mijn „ambt omtrent de gegevens voor de aanslagen in die „belasting blijkt of medegedeeld wordt, niet verder zal „bekend maken dan voor de uitoefening van mijn ambt „wordt gevorderd.”

Aan het voorlaatste lid van het artikel wordt de volgende zinsnede toegevoegd: „Wegens het afleggen van „den eed of de belofte en het opmaken van het proces„verbaal zijn geen kosten verschuldigd. Ingeval van „herbenoeming bij periodieke aftreding wordt geen nieu„we eed of belofte vereischt.

Aan het laatste lid van het artikel wordt eene zinsnede toegevoegd, luidende: „Aan de behandeling van „en de beslissing omtrent een aanslag, waarbij een lid „der commissie is betrokken, neemt dat lid geen deel”.

In artikel 17, tweede lid, vervallen de woorden „door den Gouverneur”.

In artikel 19 worden het eerste en tweede lid vervangen door het volgende:

„Hij, aan wien een aanslag is opgelegd, kan binnen „eene maand na de uitreiking van het aanslagbillet een „bezwaarschrift indienen bij den Raad van beroep, on„der overlegging van een duplicaat van het aanslagbillet. „Gelijke bevoegdheid heeft de voorzitter van de com„missie van aanslag binnen eene maand na de afkondi„ging van het kohier”.

„Het bezwaarschrift wordt tegen ontvangbewijs bij „den Ontvanger bezorgd of aan den Voorzitter van den „Raad van beroep kosteloos aangeteekend per post toe„gezonden; in het laatste geval geldt de dag van aantee„kening als dag van indiening”.

Artikel 20 wordt gelezen als volgt:

„Artikel 20

„Er is een Raad van beroep, gevestigd te Willem-„stad, bestaande uit drie leden, waarvan een als voorzit-„ter door den Gouverneur wordt aangewezen; bij den „Raad zijn een of meer plaatsvervangende leden.

„Door den Gouverneur kan aan den Raad een ambte-„naar als secretaris worden toegevoegd en aan dezen „eene vergoeding voor bureaukosten worden toegekend.

„De leden en plaatsvervangende leden worden door „den Gouverneur benoemd en ontslagen. Het bepaalde „bij artikel 15, vijfde lid, is ten deze toepasselijk.

„De leden en plaatsvervangende leden leggen, alvo-„rens hunne werkzaamheden aan te vangen, in han-„den van den Kantonrechter den eed af, omschreven in „artikel 15 met verandering van de woorden „de Com-„missie van aanslag" in „den Raad van Beroep".

„De twee laatste leden van artikel 15 zijn toepasse-„lijk ten aanzien van den Raad van beroep.

„De Raad stelt zoowel den voorzitter der commissie „van aanslag als den aangeslagene in de gelegenheid „om den aanslag of het bezwaar desverkiezende mon-„deling of schriftelijk toe te lichten; de voorzitter der „commissie op Curaçao is bevoegd de voorzitters der „commissies op de andere eilanden te vertegenwoordi-„gen. De voorzitter der commissie is bevoegd zijn „advies of bezwaar toe te lichten met gegevens, waar-„omtrent hem geheimhouding is opgelegd. De Raad „is bevoegd de door den aangeslagene aangevoerde „motieven en overgelegde stukken aan de commissie „mede te deelen."

Artikel 22 wordt gelezen als volgt:

„Artikel 22.

„De uitspraak van den Raad van beroep is met re-„denen omkleed en wordt in afschrift toegezonden aan „den Inspecteur der belastingen, die voor de uitvoering „zorg draagt en aan den belanghebbende."

In artikel 25 wordt het eerste lid gelezen als volgt:

„De belasting is invorderbaar in vier gelijke termij-„nen, verschijnende op den voorlaatsten werkdag der „maanden Juli, October, Januari en April."

In artikel 26, laatste lid, wordt vóór het woord „aan-geteekend" tusschengevoegd „kosteloos."

In artikel 28, tweede lid, wordt in de plaats van „Gouverneur" gelezen „Administrateur van Financiën."

In artikel 29, zesden regel, wordt het woord „de" vervangen door „der."

In artikel 42, derde lid, wordt na het woord „bedoel-den" ingevoegd: „verschuldigd."

In artikel 46, eerste lid, wordt hetgeen volgt na het woord „personen" vervangen door: „belast de Inspec-teur der belastingen en de Gouvernementsontvangers."

Artikel 49 wordt gelezen als volgt:

„Artikel 49.

„De stukken, krachtens deze verordening op te „maken, zijn vrij van zegel.

„Alle stukken door de Administratie, de Commissiën „of den Raad van beroep aan belanghebbenden uit te „reiken, kunnen per post worden verzonden vrij van „port; indien aanteekening moet geschieden, heeft deze „kosteloos plaats".

Na artikel 49 wordt ingevoegd een nieuw

„Artikel 49bis.

„Deze verordening kan worden aangehaald onder „den titel van „Inkomstenbelastingverordening 1906".

Artikel 2.

De bij de inwerkingtreding dezer verordening in functie zijnde leden en plaatsvervangende leden der commissiën van aanslag en van den Raad van beroep leggen, alvorens hunne werkzaamheden te vervolgen, den eed af volgens de bij deze verordening gewijzigde eedsformulieren.

Artikel 3.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad den

Koloniale Raad.

ZITTING 1908—1909.—7.

Wijziging van de verordening, dd. 30 Maart 1906 (P. B. n°. 16) tot heffing. eener inkomstenbelasting.

Memorie van toelichting.

N°. 2.

Het streven naar eenvoudigheid, dat bij het ontwerpen der inkomstenbelasting heeft voorgezeten, heeft, zooals in de praktijk is gebleken, eene leemte tengevolge gehad bij de behandeling der bezwaarschriften. De ondergeteekende meent echter in de bepaling van art. 20 nieuw in fine en enkele daarmede in verband staande wijzigingen het middel te hebben gevonden om het eenvoudige stelsel van slechts ééne instantie te behouden en het daaraan verbonden nadeel te ondervangen.

De overige wijzigingen strekken om de verordening in overeenstemming te brengen met de overige belastingverordeningen.

Willemstad, den 3 November 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG VAN B. EN D.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1908–1909.–7.

Wijziging van de Verordening dd. 30 Maart 1906 (P. B. no. 16) tot heffing eener inkomstenbelasting.

Eindverslag.

No. 3.

Het onderzoek van dit ontwerp in de Afdeelingen heeft geen aanleiding gegeven tot eenige opmerking.

De Commissie van Rapporteurs acht dan ook met dit verslag de openbare beraadslaging over het ontwerp genoegzaam voorbereid.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 10n. December 1908.

De Commissie van Rapporteurs,

A. G. STATIUS MULLER.

ED. S. LANSBERG.

1908/9 N° 8

Wijziging van eenige belastingverordeningen

Koloniale Raad.

ZITTING 1908—1909—8.

Verordening tot wijziging van eenige belastingverordeningen.

Ontwerp.

N°. 1.

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR VAN CURAÇAO,

In overweging genomen hebbende, dat het noodig is enkele misstellingen in sommige belastingverordeningen te verbeteren;

Heeft, na verkregen goedkeuring van den Koloniaalen Raad, vastgesteld onderstaande verordening:

Artikel 1.

In de Grondbelastingverordening 1908 (P. B. 1908 no: 27) wordt:

in artikel 10 na het woord „bepalen" een komma geplaatst;

in artikel 24, laatste lid, in de plaats van „belasting" gelezen: „belastingen".

In de Algemeene Verordening I. U. en D. 1908 (P. B. 1908 no: 33) wordt:

Artikel 17 gelezen als volgt:

„De schippers van de in kolonie thuis behoorende „visschersvaartuigen, van de vischvangst terugkeerende, „zijn niet onderworpen aan inklaring, zoo zij niets an„ders aan boord hebben dan visch, de zaken tot de uit„oefening van hun bedrijf behoorende en de scheepspro„visie, welke geacht kan worden tot verbruik aan boord „door de bemanning te dienen; doch wel aan visitatie, „waartoe zij van hunne aankomst terstond en vóór alle „lossing aan de politie moeten kennisgeven.";

in artikel 45, voorlaatste lid, het woord „en" vervangen door „of";

artikel 54 sub 5 gelezen als volgt: „het gewicht of „de maat volgens het metrieke stelsel of wel het getal „stuks of andere aanduiding der hoeveelheid, al „naar gelang de goederen gewoonlijk verhandeld wor„den, voor elke soort met bijzondere benaming afzon„derlijk; de vreemde maat of gewicht kan tevens wor„den uitgedrukt";

in artikel 55, derden regel, het woord „aan" vervangen door „naar";

in artikel 57, na het woord „waarde" tusschengevoegd: „of van de hoeveelheid";

in artikel 67, eerste lid, sub *b* in de plaats van „kunnen" gelezen „kunne";

in artikel 84, eerste lid, uitgelicht: „behalve voor „goederen, vrij van invoerrecht en accijns,"; in de plaats van de woorden: „letters zullen" gelezen: „cijfers kunnen"; en na het eerste lid ingevoegd een nieuw lid, luidende:

„De door den Ontvanger als geboekt of voor gezien „afgeteekende aangiften zullen de kracht hebben van „documenten";

in artikel 87 uitgelicht het tweede lid;

in artikel 99 in de plaats van „lossing" gelezen „volbrachte lossing" en een tweede lid toegevoegd, luidende: „Hetzelfde is toepasselijk ten aanzien van op vertrek „wachtende schepen, die goederen hebben ingeladen, „waarvan het invoerrecht of de accijns niet is betaald, „tot op het tijdstip van vertrek.";

in artikel 129, in het eerste lid na het woord „van"

ingevoegd „de tweede afdeeling van"; en in het tweede lid na het woord „het": „binnenlandsche";

in artikel 148, eerste lid, in de plaats van „visitatie en verificatie" gelezen: „aangifte";

in artikel 151 in de plaats van „terstond na" gelezen: „ter zake van";

in artikel 166 uitgelicht: „in duplo";

in artikel 173 het woord „Op" vervangen door: „Omtrent";

in artikel 195, derden regel, uitgelicht: „onder zekerheidstelling"; na het woord „document" ingevoegd: „waarvoor zekerheidstelling is of kon worden gevorderd,"; na het woord „gesteld" ingevoegd: „of kon worden gevorderd";

in artikel 257, eersten regel, in de plaats van de woorden „dezer verordening" gelezen: „van deze of an„dere verordeningen betreffende den in— uit— en door„voer en de accijnzen,"; en in den derden regel in de plaats van de woorden: „dezer verordening": „dier ver„ordeningen".

In de Gedistilleerdverordening 1908 (P. B. 1908 N°. 35) wordt:

aan artikel 6, als eerste lid het volgende toegevoegd: „Zoete likeuren worden geacht eene sterkte te hebben „van zestig percent".

en aldaar na het woord „Alle" tusschengevoegd: „andere" en in de plaats van „wordt geacht" gelezen: „worden mede geacht";

in artikel 27, tweede lid, tweeden regel, na het woord „gedistilleerd" tusschengevoegd: „ander dan zoe„te likeuren,";

en aan het slot van dat lid toegevoegd: „en voor „zooveel de flesschen of kruiken eene inhoudsruimte „van twee liter of meer hebben, ook de sterkte per „partij.";

in artikel 42 sub *c* en *g* uitgelicht: „en *g*", alsmede hetgeen volgt na „entrepotbewijs";

in artikel 44, eerste lid, in de plaats van „transito„paspoort of entrepotbewijs" gelezen: „of transitopas„poort"; in het tweede lid in de plaats van „het transito „paspoort of het entrepôtbewijs" gelezen: „of het transi„topaspoort";

in artikel 47 sub *b* in de plaats van „uit te slaan" gelezen: „uit— of in te slaan".

in artikel 60, tweede lid, sub *b* het woord „uitslag" vervangen door „inslag".

In de Wijnverordening 1908 (P. B. 1908, N°. 35) wordt:

in artikel 6 het jaartaal „1907" vervangen door: „1908";

in artikel 17 sub *c* vóór het woord „ligging" tusschengevoegd: „de";

in artikel 31, tweede lid, het woord „daaraan" vervangen door „daarvan";

in artikel 40 sub *c* en *g* uitgelicht: „en *g*", alsmede hetgeen volgt na „entrepotbewijs";

in artikel 42, eerste lid, in de plaats van „transitopaspoort of entrepotbewijs" gelezen: „of transitopaspoort"; in het tweede lid in de plaats van „het transitopaspoort of het entrepotbewijs" gelezen: „of het transitopaspoort";

in artikel 45 sub *b* in de plaats van „uit te slaan" gelezen: „uit-of in te slaan".

in artikel 54 tweede lid, sub *b* het woord „uitslag' vervangen door „inslag".

In de Bierverordening 1908 (P. B. 1908 N°:36) wordt:

in artikel 9 sub *c* en *f* uitgelicht: „en *f*", alsmede hetgeen volgt na „entrepotbewijs";

in artikel 10, eerste lid, uitgelicht „of entrepotbewijs" en in het tweede lid: „of het entrepotbewijs";

in artikel 15 sub *a* in de plaats van „uit" gelezen: „uit-of in".

In de Geslachtverordening 1908 (P. B. 1908 N°: 37) wordt:
in artikel 3, eerste lid, uitgelicht „voor elk stuk vee";
in artikel 6 vóór het woord „vleesch" tusschengevoegd: „'aan accijns onderworpen" en in den derden regel het woord „eene" vervangen door „de", het woord „een" door „het";
in artikel 7 vóór het woord „versch" ingevoegd: „'aan accijns onderworpen" en in het tweede lid het woord „eene" vervangen door „de".

In de Zoutverordening 1908 (P. B. 1908 N°: 39) wordt:
in artikel 15 het jaartal „1907" vervangen door „1908".

In de Gebruiksbelastingverordening 1908 (P. B. 1908 N°: 40) wordt:
in artikel 7 aan het slot toegevoegd „tweede lid";
in artikel 15 in de plaats van de woorden „De artikelen 12 en 14 zijn": gelezen: „Artikel 14 is";
in artikel 16 sub 2 in de plaats van de woorden „buiten de Kolonie" gelezen: „elders";
in artikel 25, tweede lid, na het woord „bij" ingevoegd: „het";
in artikel 46 hetgeen volgt na het woord „schuldig" vervangen door „naar het aantal lampen, die gelijktijdig licht kunnen geven.";
in artikel 57, derde lid, na het woord „geldt" tusschengevoegd „deze aanteekening";
in artikel 61 in de plaats van: „zesden of zevenden" gelezen „of zesden"
in artikel 85, laatsten regel, na het woord „grondslag" tusschengevoegd: „wordt";

In de verordening dd. 16 Juli 1908 (P. B. N°: 46 wordt in artikel I in de wijziging van artikel 3, eerste lid, aan het slot het woord „beide" vervangen door „deze".

In de Registratieverordening 1908 (P. B. 1908 N°: 47) wordt:
in artikel 12 sub 4° vóór het woord „buitenslands" ingevoegd: „alle".

In de Successiebelastingverordening 1908 (P. B. 1908 N°. 48) wordt:
in artikel 40, tweede lid, het woord „overgangsbelas- „ting" vervangen door „successiebelasting";
in artikel 45 vóór het laatste lid ingevoegd een nieuw lid, luidende: „De Inspecteur der belastingen kan „in bijzondere gevallen den termijn van beëediging ver „lengen";
in artikel 48, tweede lid, het woord „door" vervangen door „voor";
in artikel 55, tweede lid, in de plaats van „55" gelezen „53".

In de Verkoopingverordening 1908 (P. B. 1908 N°: 51) wordt:
aan het slot van artikel 7 en aan het slot van artikel 14 toegevoegd: „grooter dan tien tonnen".

In de Zegelverordening 1908 (P. B. . 1908 N°: 52) wordt:
in artikel 38, eerste lid, het getal „66" vervangen door „61";
in artikel 61 N° 17 het getal „75" vervangen door: „57"
in artikel 61, sub N° 26 vóór het lid, aanvangende met „De akten" het cijfer „27" geplaatst;

in de slotalinea van artikel 61 na ,,besmettelijke ziekten" het volgende tusschengevoegd", ,,12 October 1899 (P. B. N°: 26) op het SLACHTEN van vee";

in artikel 67, eerste lid, vóór het woord ,,bewijs" ingevoegd: ,,het";

in artikel 72, sub 1°. het woord ,,partij" vervangen door ,,belanghebbende";

in artikel 73, laatste lid, in de plaats van ,,hoofdzakelijk" gelezen ,,hoofdelijk";

in artikel 76 het getal ,,79" vervangen door ,,74".

In de verordening dd. 16 Juli 1908 (P. B. N°: 53) wordt:

in artikel 2 in de plaats van ,,overtreding" gelezen: ,,misdrijven" en na het woord ,,is" tusschengevoegd: ,,of het misdrijf is gepleegd";

in artikel 14, derde lid, het cijfer ,,8" vervangen door ,,7";

in artikel 16 sub *b* in de plaats van ,,verordening" gelezen ,,vordering".

Artikel 2.

De bevoegdheden en verplichtingen, volgens vroegere verordeningen, van den Controleur der belastingen op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen gaan over op den Inspecteur der belastingen.

Artikel 3.

Deze verordening treedt in werking op een door den Gouverneur te bepalen dag.

Gegeven te Willemstad den

Koloniale Raad.

ZITTING 1908–1909–8.

Verordening tot wijziging van eenige belastingverordeningen.

Memorie van toelichting.

N°. 2.

Art. 1 van het ontwerp strekt tot verbetering van eenige in de belastingverordeningen ingeslopen of onopgemerkt gebleven misstellingen.

Een geval, als bij art. 2 bedoeld, wordt o. a. gevonden in P. B. 1905, n° : 47, art. 2.

Willemstad, den 3 November 1908.

De Gouverneur van Curaçao,

J. O. DE JONG V. B. & D.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1908–1909.–8.

Verordening tot wijziging van eenige belastingverordeningen.

Eindverslag.

No. 3.

Kon men zich bij het Afdeelingsonderzoek alleszins met de door het Bestuur voorgestelde wijzigingen in eenige belastingverordeningen, en dus ook met het onderhavig ontwerp vereenigen — de behandeling daarvan schonk den Afdeelingen eene welkome gelegenheid om de aandacht van het Bestuur te vestigen op nog enkele punten in sommige dier verordeningen, welke h. i. ook wijziging behoeven.

In de eerste plaats dan, merkte men op, geeft de redactie van art. 7 van de Grondbelastingverordening, speciaal het tweede lid daarvan, de bedoeling niet juist terug. Niet op den bedongen huurprijs toch dient de huurwaarde gesteld, maar op de huuropbrengst. (verg. Mem. van Antwoord Grondbelasting).

Dan werd er op gewezen, dat bij de behandeling van de Gebruiksbelastingverordening over het hoofd is gezien, dat huizen verhuurd worden *met* en *zonder* regenbak, zoodat in het eerste geval in den huurprijs is begrepen de waarde van het water, dat telkens bij regens in den bak komt. Bij het op dit punt ongewijzigd blijven der verordening zal de gebruiksbelasting niet alleen ongelijk komen te drukken, maar bovendien ook, tegen den geest in van eene belasting naar draagkracht, treffen een eerste levensbehoefte: het drinkwater.

Eindelijk werd nog de wenschelijkheid betoogd om den kring van stukken, welke aan de formaliteit van registratie onderworpen worden, wat enger te trekken en daarbuiten te doen vallen stukken als volmachten, stukken vereischt tot het aangaan van een huwelijk, enz. die voor de belastingadministratie van geen belang zijn; althans die stukken niet binnen een gedwongen termijn aan de formaliteit te onderwerpen.

Door een dergelijke wijziging zou zoowel aan de belanghebbenden als aan de administratie veel noodeloozen omslag worden bespaard.

In het vertrouwen, dat het Bestuur zijne meening omtrent de door de Afdeelingen verlangde wijzigingen hetzij vóór hetzij op de openbare vergadering ter kennis van den Raad zal willen brengen, acht de Commissie van Rapporteurs met dit verslag de openbare beraadslaging over het ontwerp genoegzaam voorbereid.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 10n. December 1908.

De Commissie van Rapporteurs,

A. G. STATIUS MULLER.

ED. S. LANSBERG.

Openbare beraadslaging.

K O L O N I A L E   R A A D.

Zittingjaar 1907- 1908.

N O T U L E N.

No. 3.

Uittreksel

O N T W O R P E N N O T U L E N

VAN DEN

K O L O N I A L E N   R A A D.

Zitting van Maandag, den 24sten Juni 1907, des avonds te 7½ uur.

Tegenwoordig:

De voorzitter: De heer Mordij. S. L. Maduro;

Voorts: De heeren J. Möller, Onder- Voorzitter, H. M. Penso, H. Ferguson, Ed. S. Lansberg, Edwin Senior, A. W. Statius Muller, leden, en H. J. T. Boomgaart, hoofdcommies ter Gouvernements- Secretarie, waarn. Griffier, benevens de heeren Mr.Th. I. A. Nuijens, Procureur- Generaal en P.de Joncheere, Commissaris voor de herziening van het belastingwezen in de kolonie Curaçao.

Afwezig: De heeren H. A. de Casseres, J. S. Joubert, G, A. Zeppenfeldt en C. Fensohn, leden allen met kennisgeving.

De Voorzitter opent de vergadering, waarna de notulen der vorige zitting worden voorgelezen en goedgekeurd.

De Voorzitter doet daarop mededeeling van de volgende ingekomen stukken:

1e. Eene gouvernements- missive van den 14den Juni ll., No. 1622, waarbij den Raad wordt aangeboden de navolgende ontwerpverordeningen als:

a. Ontwerp- verordening, houdende de intrekking der belastingreglementen van Aruba, Bonaire, St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba;

b. Ontwerp- verordening betreffende de grondbelasting;

c. Ontwerp van Algemeene verordening op den in uit- en doorvoer en de accijnzen;

d. Ontwerp- verordening betreffende den accijns op het gedistilleerd;

e. Ontwerp- verordening betreffende den accijns op wijn;

f. Ontwerp- verordening betreffende den accijns op bier;

g. Ontwerp- verordening betreffende den accijns op het geslacht;

h. Ontwerp- verordening betreffende het uitvoerrecht van zout van St. Martin N. G,

i. Ontwerp- verordening betreffende het uitvoerrecht van mijnproducten;

j. Ontwerp- verordening betreffende de gebruiksbelasting;

k. Ontwerp- verordening betreffende de bevoegdheid tot het houden van tapperijen enz.

l. Ontwerp- verordening betreffende de loodsgelden;

m. Ontwerp- verordening betreffende de registratie;

n. Ontwerp- verordening betreffende het recht van successie en van overgang bij overlijden;

o. Ontwerp- verordening betreffende de overdrachtsbelasting;

p. Ontwerp- verordening betreffende de publieke verkoopingen van roerende goederen;

q. Ontwerp- verordening betreffende de zegelbelasting;

r. Ontwerp- verordening betreffende de

de rechtspleging en invordering in zake van belastingen;
en waarbij kennis wordt gegeven, dat de ontwerp- verordeningen: 1e. houdende vaststelling van een reglement en tarief voor het gebruik van den Gouvernementssteiger in de Paardenbaai op Aruba, en 2e. houdende vaststelling van een reglement en tarief voor het gebruik van den Gouvernementssteiger in de Oranjebaai op St. Eustatius, ingetrokken worden.
2e. Eene gouvernements- missive van den 19den Juni 11, No. 1663, waarbij den Raad wordt medegedeeld, dat de Gouverneur, ingevolge art. 85 bis van het Regeeringsreglement, den heer P. de Joncheere, Commissaris voor de herziening van het belastingwezen in de kolonie Curaçao, gemachtigd heeft om de beraadslagingen van den Raad over de sub 1, a t. m. r. genoemde ontwerp- verordeningen bij te wonen en een raadgevende stem uit te brengen.
3. enz.
De voorzitter zich nu tot den gemachtigde van den Gouverneur, den heer P. de Joncheere richtende, zegt, dat hij, de tegenwoordigheid van dezen gemachtigde in den Raad ten zeerste op prijs stellende, tot zijn leedwezen niet in staat is hem nu reeds in de gelegenheid te stellen om de onder sub 1 genoemde ontwerp- verordeningen toe te lichten. Later, bij de gedachtenwisseling die in het belang der kolonie zal worden uitgelokt, zal de Raad gaarne het advies van den heer de Joncheere ontvangen.
Nietegenstaande de bereidwilligheid van den Raad om met het Bestuur samen te werken teneinde de tot standkoming dier ver-

ordeningen, waarmede geen vermeerdering van inkomsten doch slechts een rechtvaardigo belastingdruk wordt beoogd, te helpen bevorderen, zal zooals te verwachten is, verschil van inzicht blijken te zijn, omdat behalve al het goede dat die ontwerpen inhouden, zij nog het een en ander bevatten dat niet tot opheffing der kolonie zal kunnen bijdragen.

Intusschen blijft spreker het Moederland erkentelijk voor de voortdurende belangstelling, die het steeds in de kolonie blijft toonen.

Alsnu enz.

Aldus ontworpen.

De voorzitter,

(get) MORDU. S. L. MADURO.

De waarn. Griffier,

(get) BOOMGAART.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1907—1908.

NOTULEN.

No. 9.

ONTWORPEN NOTULEN

VAN DEN

KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Maandag, den 6n. Januari 1908, des avonds te 8 uur.

Tegenwoordig:

De Voorzitter: De heer *Mordy. S. L. Maduro*;

Voorts: De heeren *J. Möller*, Onder-Voorzitter, *A. W. Statius Muller*, *H. M. Penso*, *C. A. Zeppenfeldt*, *C. Fensohn*, *Ed. S. Lansberg*, *Edwin Senior*, *H. A. de Casseres*, *J. Sutherland* en *H. Ferguson*, leden, en *H. Statius Muller*, hoofd-commies ter Gouvernements-Secretarie, waarn. Griffier.

Afwezig: De heeren *B. E. van der Veen Zeppenfeldt* en *A. G. Statius Muller*, leden, beiden met kennisgeving.

De Voorzitter opent de vergadering, en vraagt aan de leden of zij zich kunnen vereenigen met de notulen van de laatste bijeenkomst, zooals die in druk zijn rondgedeeld.

Op bevestigend antwoord van de leden worden zij zonder voorlezing goedgekeurd en onderteekend.

Hierop doet de Voorzitter mededeeling, dat ingekomen zijn:

1°. de Gouvernements-missive dd. 13 December 1907, No. 3373, begeleidende de ontwerp-verordening, met vergezellende memorie van toelichting, tot wijziging en aanvulling van de artt. 73, 138, 185 en 206 van het Wetboek van Strafvordering voor deze kolonie;

2°. de Gouvernements-missive dd. 14 December 1907, No. 3388, houdende kennisgeving, dat de heer Mr. *Th. I. A. Nuijens*, Procureur-Generaal, gemachtigd is de beraadslagingen van den Raad over bovenbedoelde ontwerp-verordening bij te wonen en een raadgevende stem uit te brengen.

Op voorstel van den Voorzitter wordt besloten het ontwerp naar de Afdeelingen te verzenden.

3°. de Gouvernements-missive, dd. 28 December 1907, No. 3536, waarbij, — onder mededeeling, dat het ontwerp No. 12

(loodsgelden) dezer zitting, hetwelk na de aangebrachte wijziging voor de financieele gevolgen der belastingherziening van geen belang is en ook in zijne bepalingen niet met andere ontwerpen verband houdt, — den Raad wordt verzocht, na een eindverslag in verband met de gewisselde stukken, zoo spoedig mogelijk gemelde ontwerp-verordening in verdere behandeling te willen nemen.

Bij monde van den Voorzitter verklaart de Raad, dat zoo spoedig doenlijk aan het verzoek zal worden gevolg gegeven.

Niets meer te verhandelen zijnde, noch iemand meer het woord verlangende, sluit de Voorzitter de vergadering.

Aldus ontworpen.

De Voorzitter,

(get.) MORDY S. L. MADURO.

De waarn. Griffier,

(get.) H. STATIUS MULLER.

Kolonlale Raad.
ZITTINGJAAR 1907—1908.

NOTULEN.

No. 10.

ONTWORPEN NOTULEN

VAN DEN

KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Dinsdag, den 21n. Januari 1908, des avonds te 8 uur.

Tegenwoordig:
De Voorzitter: De heer *Mordy. S. L. Maduro*;
Voorts: De heeren *B. E. van der Veen Zeppenfeldt, H. M. Penso, Edwin Senior, Ed. S. Lansberg, C. A. Zeppenfeldt, A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, A. W. Statius Muller* en *H. A. de Casseres*, leden, *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur, en *H. Statius Muller*, hoofd-commies ter Gouvernements-Secretarie, waarn. Griffier.
Afwezig: De heeren *J. Möller*, Onder-Voorzitter en *C. Fensohn*, lid, beiden met kennisgeving.

De Voorzitter opent de vergadering.
Op bevestigend antwoord der leden, gevolgd op de vraag van den Voorzitter of zij zich met de bereids aan hen toegezonden ontworpen notulen van de laatste zitting kunnen vereenigen, worden zij zonder voorlezing goedgekeurd en onderteekend.

De *Voorzitter*: Ik heb de eer mede te deelen dat zijn ingekomen:

1°. de Gouvernements-missive, dd. 17 Januari 1908 no. 196, begeleidende de ontwerp-verordening tot wijziging van de artt. 398, 399, en 400 van het Wetboek van Strafrecht voor deze kolonie, met de daarbij behoorende memorie van toelichting; tevens kennisgeving houdende, dat de heer Mr. *Th. I. A. Nuijens*, Procureur-Generaal, gemachtigd is de beraadslagingen van den Raad over gemeld ontwerp bij te wonen en eene raadgevende stem uit te brengen.
De heer *Nuijens* heeft mij medegedeeld verhinderd te zijn de zitting bij te wonen en verder, dat hij aan de memorie van toelichting over gemeld ontwerp niets heeft toe te voegen.
Indien geen der leden over dit ontwerp voorstellen wenschen te doen en ook indien daarover geen debatten zullen worden gevoerd, stel ik voor dit ontwerp nog heden avond te behandelen.
Het voorstel wordt aangenomen.

2°. een adres, dd. Curaçao 21 Januari 1908, van den heer *Herman Karel Jacob Bodenburg Hellmund*, in zijne hoedanigheid van Administrateur van de zoutpannen op Bonaire, waarvan de strekking is: dat het betrekkelijk Ontwerp op den in–, uit– en doorvoer en de accijnzen, zoodanig gewijzigd wordt, dat schepen, die Bonaire aandoen ter inlading van zout, niet verplicht zullen zijn eerst op de reede van Kralendijk te komen en dus aan die schepen dezelfde faciliteiten worden verleend als bij de verordening van 1875 (P. B. No. 18) toegestaan.

Dit verzoek zal worden gesteld in handen van de Commissie voor de verzoekschriften en zal daaraan de noodige aandacht worden geschonken bij de behandeling van het betrekkelijk ontwerp.

Alsnu komt in behandeling de ontwerp–verordening betreffende de LOODSGELDEN. (**12**).

De algemeene beraadslaging wordt geopend.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. De redenen, die het Bestuur geleid hebben om aan den Raad te verzoeken het ontwerp spoedig in behandeling te nemen zijn ontvouwd in den brief van den heer Gouverneur dd. 28 December 1907, welke in eene vorige openbare vergadering is voorgelezen. Ik behoef daarover niet verder uit te weiden. Ik wensch thans alleen nog op te merken, dat wij met het tegenwoordig ontwerp op geheel vrij terrein staan. Dit ontwerp heeft geen terugwerkende kracht, ook interpreteert het niet de bestaande verordening. Voor het verleden wordt niets gewijzigd, het meeningsverschil omtrent de uitlegging dier verordening blijft bestaan en ook kan hetgeen hier, hetzij van wege het Bestuur, hetzij door leden van den Raad omtrent het ontwerp gezegd wordt voor bedoelde uitlegging van niet den minsten invloed zijn.

De algemeene beraadslaging wordt gesloten.

Art. 1 komt in behandeling.

De *Voorzitter*: Ik stel voor dit artikel voor de behandeling te splitsen in drie deelen A, B, C.

Art. 1 A wordt zonder discussie of stemming aangenomen.

Art. 1 B komt in behandeling.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer in art. 1 B sub 1°. na het woord „stoomschip" bij te voegen „met een bruto-inhoud" en de vier volgende regels te wijzigen als volgt:

van beneden 400 tonnen van 2.83 M3...... f 15.
van 400 tot „ 800 „ „ „ „ ...... „ 27.50
„ 800 „ „ 1800 „ „ „ „ ...... „ 32.50
„ 1800 tonnen van 2.83 M3 en daarboven........ „ 37.50

De heer *Lansberg*: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer op het gewijzigd onderdeel art. 1 B, sub 1°. het volgende amendement voor te stellen:

In art. 1 B sub 1°. na het woord „stoomschip" bij te voegen „met een netto-inhoud" en de daarop volgende vier regels te lezen als volgt:

van beneden 400 tonnen van 2.83 M3....... f 15.—
van 400 tot „ 800 „ „ 2.83 „ .... „ 27.50
„ 800 „ „ 1250 „ „ 2.83 „ .... „ 32.50
„ 1250 tonnen van 2.83 M3 en daarboven.......... „ 37.50

Dit amendement wordt ondersteund door de heeren *B. E. van der Veen Zeppenfeldt* en *Edwin Senior*.

De heer *Lansberg*: Mijnheer de Voorzitter. Dat de ont-

werp-verordening no. 12 betreffende de loodsgelden reeds thans door den Raad in behandeling wordt genomen is het gevolg van een schrijven dd. 28 December jl. van het Bestuur, in welk schrijven de Gouverneur aan den Raad mededeelt er hoogen prijs op te stellen, dat gemeld ontwerp spoedig kan vastgesteld worden. De reden waarom een spoedige behandeling van het ontwerp door het Bestuur gewenscht wordt, is gelegen in het feit, dat het thans gebleken is, dat het tarief der loodsgelden niet altijd gelijkmatig is toegepast. Het Bestuur wenscht dus zoo spoedig mogelijk aan deze moeilijkheid een einde te maken en een juiste toepassing van het tarief te verzekeren. Ten einde dit doel te bereiken vermeent het Bestuur bij monde van zijn geachten gemachtigde eenige wijzigingen op het ingediend ontwerp no. 12 te moeten aanbrengen en is het op deze wijzigingen dat ik de aandacht van den Raad in het bijzonder wensch te vestigen en die mij er toe leiden daarop, voor zoover betreft de tonnenmaat, eenige wijzigingen voor te stellen, meer in overeenstemming met het ingediend ontwerp, zooals dat gewijzigd is bij nota van wijziging. Terwijl in art. 1 B sub 1°. gesproken wordt van Registertonnen, wenscht het Bestuur achter het woord stoomschip te voegen de woorden „met een bruto-inhoud" en de vier daarop volgende regels als in de wijziging zooeven door den gemachtigde van den Gouverneur aangegeven. Voorts wenscht het Bestuur, blijkens de bij gemeld schrijven dd. 28 December jl. aan den Raad toegezonden nota, dat in art. 1 C sub 1°. telkens voor het woord inhoud zal worden gevoegd het woord „bruto" en dat in art. 13, art. 1ter, sub 2°. in plaats van 20 registertonnen, zal gelezen worden „met een bruto-inhoud van 20 tonnen van 2.83 M3".

Ik vermeen, Mijnheer de Voorzitter, dat het ingediend ontwerp, zooals het gewijzigd is bij Nota van wijziging, geheel in overeenstemming is met de bestaande praktijk bij de berekening van de tonnenmaat, op enkele gebleken uitzonderingen na, die alleen toe te schrijven zijn aan vergissingen. Door het woord „Registertonnen", voorkomende in het ontwerp, kan toch niet anders begrepen worden dan „netto-inhoud"; en ik vermeen, dat het dan ook zeer billijk is een schip rechten enz. te laten betalen, op deszelfs „netto-inhoud", i. c. op de ruimte bestemd tot berging van lading en passagiers — en niet op den bruto-inhoud. Ik geloof, Mijnheer de Voorzitter, dat deze meening de wijze is, waarop tot weinige weken geleden hier te lande het tarief van loodsgelden werd toegepast en dat zulks thans nog plaats vindt in de meeste andere landen. In de memorie van toelichting op het thans van kracht zijnde ontwerp, in Juni 1880 ingediend door den toenmaligen Gouverneur *H. B. Kip*, wordt medegedeeld, dat dat ontwerp getrokken werd uit de wet van 20 Augustus 1859 Staatsblad van dat jaar No. 93, houdende bepalingen op den loodsdienst van zeeschepen in Nederland. In die wet wordt als maatstaf voor de bepalingen van den loodsdienst genomen *de diepgang van het schip* en *niet* de bruto-inhoud. Het behoeft geen betoog, Mijnheer de Voorzitter, dat de diepgang van een schip nauw verband houdt met de lading, die het in heeft— dus met den *netto-inhoud*. Dat in Nederland de diepgang als maatstaf aangenomen is, is natuurlijk het gevolg van het feit dat de voornaamste havens, n. l. die van Amsterdam en Rotterdam, kunstmatig op een zekere diepte gehouden moeten worden. Aangezien dit nu met onze haven niet het geval is, en zij hare onveranderlijke natuurlijke diepte houdt, ligt het voor de hand, dat men hier voor de bepaling van het loodsgeld als maatstaf neemt de tonnenmaat van het schip. Maar dan moet men volgens de uiteengezette beschouwing daarvoor nemen den *netto-inhoud* — en niet den *bruto-inhoud*, wil men hetzelfde beginsel huldigen als in het Moederland in gebruik, — hetgeen in overeenstemming is met de wettelijke bepaling, dat de koloniale verordeningen zooveel mogelijk overeenkomstig met de in Nederland bestaande wetten geregeld worden. Dat met registertonnen bedoeld wordt de *netto-inhoud* blijkt uit het boekje — *Buys'* zakboekje voor de koopvaardij — hetwelk ik hier voor mij heb liggen en dat samen-

gesteld is door de heeren *P. Cordia* en *S. Mars*, beiden werkzaam aan de filiaal Inrichting van het Koninklijk Nederlandsch Meteorologisch Instituut te Amsterdam. Op bladzijde 117 staat vermeld dat „Register tonnage het bepaalde laadvermogen is in tonnen van 2.83 M3 of 100 cub. Eng. voeten". En toegegeven zal voorzeker moeten worden, dat men daar aan het Instituut wel weet wat Registertonnen zijn. Dat het Bestuur zelf gevoeld heeft, dat met Registertonnen bedoeld wordt de *netto-inhoud*, blijkt uit het feit dat het blijkens zijn voorgestelde wijziging van de maatstaf voor de bepaling van het loodsgeld, de tonnenmaat wil verhoogen, opdat de thans hier komende schepen hetzelfde zullen blijven betalen als het geval was, toen onder *tonnen*, begrepen werd de „*netto-inhoud*". Na de gegeven beschouwing kom ik tot de conclusie, dat de door het Bestuur voorgestelde wijzigingen, geheel overbodig zijn — en heeft het door mij voorgestelde amendement geen andere strekking, dan eene verkeerde uitlegging van het tarief te voorkomen en het in overeenstemming te houden met de bestaande praktijk, op enkele uitzonderingen na die, zooals ik reeds gereleveerd heb, slechts toe te schrijven zijn aan vergissingen. Ik dank U voor het verleende woord.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Met belangstelling heb ik de rede van den heer *Lansberg* gehoord, doch met de strekking kan ik mij tot mijn spijt niet vereenigen. De geachte spreker heeft gezegd dat in het ontwerp oorspronkelijk sprake was van registertonnen en het Bestuur dus aanvankelijk ook netto-inhoud bedoelde. Ik kan den spreker verzekeren dat dit laatste niet het geval is geweest; er is bij het ontwerpen dezer verordening geen oogenblik gedacht aan netto-inhoud, en het woord „registerton", kortheidshalve eerst gebezigd, is veranderd in „tonnen van 2.83 M3", omdat de Curaçaosche wet, conform de Nederlandsche, de M3 als eenheid van scheepsmaat heeft. Dat niet aan netto-inhoud is gedacht, blijkt uit de Memorie van toelichting ad art. 1 B, waar wordt gezegd, dat o. a. de schepen van de West-Indische Mail grooter dan 3537 M3 zijn en ad art. 1 C, waar gesproken wordt van „grootte" en gezegd wordt, dat diepgang als maatstaf hier weinig zin heeft; bij diepgang toch heeft de lading invloed; alzoo laadruimte, netto-inhoud, is niet gewild. Wat nu betreft de bewering van spreker, dat overal onder registertonnen nooit anders dan netto-inhoud wordt verstaan, ook dit kan ik den spreker niet toegeven. Registerton is slechts een maat, ongeveer gelijk aan 2.83 M3. De spreker heeft als autoriteit aangehaald *Buys*' zakboekje voor de koopvaardij, doch *Lloyd's* uitgaven zijn toch geen minder autoriteit; daarin wordt gesproken van „gross register tonnage" en „net register tonnage"; ook uit verschillende wetten van naburige eilanden o. a. Trinidad en Barbados blijkt, dat, wanneer men netto registertonnen-inhoud bedoelt, het er uitdrukkelijk bij staat; tegenover „tons" staat „tons net register", „net registered tons" enz. Een en ander was het Bestuur bij het ontwerpen bekend en ik herhaal, dat de opvatting van spreker dan ook geen oogenblik bij het Bestuur heeft bestaan. Voor haven- en kaaigelden en dergelijke moge de netto-inhoud kunnen dienen, omdat dan acht wordt geslagen op de lading; immers die heffingen strekken tot bestrijding der kosten van haveninrichtingen, welke worden gemaakt in het belang van den handel en van allen, die goederen ontvangen; — bij loodsgelden kan logisch niets anders in aanmerking komen dan de grootte van het schip.

Wat echter in andere landen gelden moge, wij behoeven dat hier niet te volgen; wij zijn vrij om de bepalingen thans zoo te maken als wij logisch achten. Tijdens het ontwerpen der verordening heeft het bij het Bestuur wel degelijk een punt van overweging uitgemaakt of niet de diepgang als maatstaf genomen zoude worden. Doch behalve dat hiermede, wat het geldelijk gevolg betreft, een sprong in het duister zoude worden gedaan, is het, zooals in de Memorie van

toelichting staat, voorgekomen dat de maatstaf diepgang voor de diepe haven van Curaçao geen zin heeft, doch alleen de grootte van het schip. Destijds is nog het advies gevraagd van den Commandant van Hr. Ms. „Kortenaer". Deze berichtte in gelijken zin, er bijvoegende dat het rationeel is, dat een grooter schip meer betaalt dan een kleiner en dat men desnoods de lengte der schepen als maatstaf zoude kunnen nemen, doch daar de lengte in het algemeen toeneemt met de grootte, evengoed de grootte. Inderdaad zoo is het, immers wat voor reden zou er zijn om netto-inhoud te nemen, waar de aftrek van den bruto-inhoud tot vinding van den netto-inhoud bij stoomschepen volgens onze wet tot 50% kan gaan. Men brengt toch geen half schip in of uit, doch het geheele schip en waar men een opklimmend tarief naar de grootte heeft, houdt dit verband met de meerdere of mindere moeilijkheid van het loodswerk, waarbij netto-inhoud onverschillig is en tot groote onbillijkheid zoude leiden. Waar wij nu bezig zijn eene nieuwe verordening te maken, hebben wij ons alleen af te vragen wat hier logisch en billijk is en dit kan niet anders zijn dan als maatstaf te nemen den romp van het schip.

De heer *Lansberg:* Mijnheer de Voorzitter. Gaarne aanvaard ik de verzekering van den gemachtigde van den Gouverneur, dat bij het ontwerpen van het ingediend ontwerp, niet gedacht is aan netto-inhoud. Maar als ik in de Memorie van toelichting op dat ontwerp onder art. 1 B koopvaardijstoomschepen lees: „hier is de maatstaf van P. B. 1881, no. 22 behouden en de ontworpen verhooging in ronde cijfers aangebracht" en verder: „Overwogen is, of de schaal niet verder zoude kunnen gaan dan 1250 registertonnen (3537 M3) doch dit den ondergeteekende (Gouverneur) niet gewenscht toeschijnt", dan zal de geachte gemachtigde van den Gouverneur mij wel willen toegeven, dat ieder lezer tot eene andere conclusie moet geraken: 1°. omdat in de bestaande verordening gesproken wordt van tonnen van 2.83 M3 en daaronder in de praktijk steeds verstaan werd netto-tonnen; 2°. omdat door het woord „registertonnen", instede van tonnen van 2.83 M3 in het ontwerp gesteld, niet anders kan verstaan worden dan het bepaald laadvermogen in tonnen van 2.83 M3, in tegenstelling van grosstonnen, waarmede de algeheele inhoud van een schip in tonnen van 2.83 M3 wordt aangeduid en 3°. omdat de schaal, welke het Bestuur niet wenschelijk toescheen te verhoogen thans van 1250 registertonnen op 1800 bruto-tonnen van 2.83 M3 gebracht wordt, welke tonnenmaat van 1800 tonnen bruto ± gelijk staat aan 1250 tonnen netto-inhoud, blijkens de door den Gouverneur aan den Raad ingediende lijst van schepen, die Curaçao aandoen. Indien het Bestuur in de meening verkeerd heeft, dat met die 1250 registertonnen bedoeld werden bruto-tonnen en niet netto-tonnen, dan bestond voor het Bestuur ook geen enkel reden om die schaal te verhoogen, immers het Bestuur achtte eene verhooging niet wenschelijk. Verder kan ik U mededeelen, dat verscheidene kapiteins van stoomschepen mij gezegd hebben, dat op alle plaatsen waar voor loodsgelden als maatstaf genomen wordt de tonnenmaat, de berekening geschiedt naar den netto-inhoud.

De heer *de Joncheere,* gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. In antwoord aan den heer *Lansberg* heb ik de eer op te merken, dat uit hetgeen de spreker uit de Memorie van toelichting aanhaalde niet volgt wat spreker er uit leest en refereer ik mij aan het zooeven door mij geciteerde. De verandering van 1250 in 1800 is nu alleen geschied om ten aanzien van eene belanghebbende maatschappij zooveel mogelijk den status quo te behouden, terwijl eene andere maatschappij er voordeel bij hebben zal. Praktisch toch is de zaak slechts van belang voor twee stoomvaartmaatschappijen.

Nadat door het lot was beslist dat de stemming bij No. 7

van de presentielijst zal aanvangen, wordt het amendement van den heer *Lansberg* in stemming gebracht en verworpen met 5 tegen 6 stemmen.

Vóór het amendement stemden de heeren *A. W. Statius Muller, H. A. de Casseres, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Edwin Senior* en *Ed. S. Lansberg*.

Tegen stemden de heeren *A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, H. M. Penso, C. A. Zeppenfeldt* en de Voorzitter.

Hierop komt in behandeling het art. 1 B, zooals het door den gemachtigde van den Gouverneur is gewijzigd.

De heer *Ferguson*: Mijnheer de Voorzitter. Ik zou wenschen te vragen waarom de lagere cijfers van het tarief niet zijn verhoogd en gesteld van 500 tot 1000 tonnen, daar nu de kleinere schepen meer loodsgeld zullen komen te betalen.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. De geachte spreker heeft er waarschijnlijk niet aan gedacht, dat hier van stoomschepen sprake is. Daar er zulke kleine stoomschepen, waarvoor het verschil zoude maken, hier niet komen, was de wijziging niet noodig. Ik heb de eer te verwijzen naar de aan den Raad overgelegde lijst van stoomschepen die deze haven gewoonlijk bezoeken.

De heer *Ferguson*: Ik heb hier het oog op de veebooten.

De *Voorzitter*: Enkele dezer booten zullen wat meer komen te betalen.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik kan den heer *Ferguson* mededeelen, dat ook van de veebooten een lijst is opgemaakt; bijna al deze booten zullen vallen in de klasse van 800 tot 1800. Zooals gezegd is de zaak slechts van praktisch belang voor twee stoomvaartlijnen.

Overgaande tot de stemming wordt art. 1 B, zooals gewijzigd, aangenomen met 7 tegen 4 stemmen.

Vóór stemden de heeren *A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, H. A. de Casseres, H. M. Penso, C. A. Zeppenfeldt* en de Voorzitter.

Tegen stemden de heeren *A. W. Statius Muller, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Edwin Senior* en *Ed. S. Lansberg*.

Art. 1 C komt in behandeling.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer art. 1 C sub 1 in dien zin te wijzigen dat telkens voor het woord „inhoud" wordt gevoegd „bruto".

De heer *Lansberg*: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer op het gewijzigd onderdeel art. 1 C sub 1 het volgende amendement voor te stellen, n.l. om telkens voor het woord „inhoud" te voegen „netto".

Dit amendement wordt ondersteund door de heeren *B. E. van der Veen Zeppenfeldt* en *Edwin Senior*.

De heer *Lansberg*: Mijnheer de Voorzitter. Als toelichting op dit amendement refereer ik aan hetgeen ik bij mijn amendement op art. 1 B gezegd heb.

Het amendement wordt in stemming gebracht en verworpen met 5 tegen 6 stemmen.

Vóór stemden de heeren *A. W. Statius Muller, H. A. de Casseres, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Edwin Senior* en *Ed. S. Lansberg*.

Tegen stemden de heeren *A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, H. M. Penso, C. A. Zeppenfeldt* en de Voorzitter.

Art 1 C, zooals gewijzigd, wordt in stemming gebracht en aangenomen met 7 tegen 4 stemmen.

Vóór stemden de heeren *A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, H. A. de Casseres, H. M. Penso, C. A. Zeppenfeldt* en de Voorzitter.

Tegen stemden de heeren *A. W. Statius Muller, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Edwin Senior* en *Ed. S. Lansberg.*

De artt. 2 t/m 11 worden zonder discussie of stemming aangenomen.

Art. 12 komt in behandeling.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer het jaartal „1907" in art. 12 voorkomende, te wijzigen in: „1908".

Het gewijzigde artikel wordt zonder discussie of stemming aangenomen.

Art. 13 komt in behandeling.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. In den vijfden regel van het art. staat „reede", hetgeen moet zijn „reeden", welke drukfout bij deze wordt verbeterd. Voorts heb ik de eer in dit artikel, art. 1ter sub 2, de woorden „van 20 registertonnen" te wijzigen in: „met een bruto-inhoud van 20 tonnen van 2.83 M3".

De heer *Lansberg*: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer op het gewijzigd art. 13, art. 1ter sub 2 het volgende amendement voor te stellen, nl. om in plaats van „van 20 registertonnen" te lezen „met een netto-inhoud van 20 tonnen van 2.83 M3".

Dit amendement wordt ondersteund door de heeren *B. E. van der Veen Zeppenfeldt* en *Edwin Senior.*

De heer *Lansberg*: Mijnheer de Voorzitter. Ter toelichting van dit amendement refereer ik aan hetgeen ik bij mijn amendement op art. 1 B gezegd heb.

Het amendement wordt in stemming gebracht en verworpen met 5 tegen 6 stemmen.

Vóór stemden de heeren *A. W. Statius Muller, H. A. de Casseres, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Edwin Senior* en *Ed. S. Lansberg.*

Tegen stemden de heeren *A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, H. M. Penso, C. A. Zeppenfeldt* en de Voorzitter.

Art. 13, art. 1ter sub 2, zooals gewijzigd, wordt in stemming gebracht en aangenomen met 7 tegen 4 stemmen.

Vóór stemden de heeren *A. G. Statius Muller, J. Sutherland, H. Ferguson, H. A. de Casseres, H. M. Penso, C. A. Zeppenfeldt* en de Voorzitter.

Tegen stemden de heeren *A. W. Statius Muller, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Edwin Senior* en *Ed. S. Lansberg.*

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer de twee laatste regels van dit artikel te wijzigen als volgt:

Artikel 4 dier verordening wordt gelezen als volgt:

„Het Bestuur is niet verantwoordelijk voor de daden of „verzuimen der loodsen, assistentloodsen en beambten bij „den loodsdienst."

Ter toelichting hierop wensch ik te zeggen, dat aanvankelijk alleen het 2de lid van artikel 4 van P. B. 1882, no. 11,

werd ingetrokken, doch later gebleken is dat de redactie van het 1ste lid zoo onduidelijk is dat het voor tweeërlei, belangrijk verschillende, uitlegging vatbaar is. (Spreker leest dat artikel voor en geeft de tweeërlei uitlegging aan). Bovendien is in de nu aangebrachte wijziging voorzien het hebben van een assistentloods ook op de andere eilanden, als dat noodig mocht blijken.

De heer *B. E. van der Veen Zeppenfeldt*: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb niets tegen het voorstel van den geachten gemachtigde van den Gouverneur, d. i. voor wat betreft Curaçao; wij hebben hier immers twee uitstekende loodsen. Meer het oog heb ik dus op de eilanden en zou enkel en alleen nog dit willen zeggen: dat waar het Bestuur zich voor de fouten van zijne loodsen niet aansprakelijk stelt, ik dan met niet genoeg nadruk in overweging kan geven om bij benoemingen van loodsen steeds acht te slaan op geschiktheid enz. 't Is hier, Mijnheer de Voorzitter, een zaak van groot gewicht en algemeen belang, ik kan daarom niet genoeg voorzichtigheid aanbevelen, te meer dat ik weet, dat bij de onlangs plaats gehad hebbende benoemingen van loodsen voor de eilanden het Bestuur niet genoeg rekening heeft gehouden met capaciteit.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Het beginsel is niet nieuw, het staat reeds in P. B. 1882, no. 11, en in Nederland reeds in de wet van 1859. Wat overigens het door den spreker over enkele benoemingen gezegde betreft, moet spreker het niet euvel duiden, dat ik hierop niet inga. In de eerste plaats heb ik daartoe geen volmacht en in de tweede plaats behoort de benoeming van ambtenaren tot de bevoegdheden van den Gouverneur. Ik geloof echter wel te kunnen en te mogen zeggen, dat het Bestuur steeds oog zal hebben voor de geschiktheid der aan te stellen personen.

De heer *B. E. van der Veen Zeppenfeldt:* Mijnheer de Voorzitter. Ik had, wat ik zooeven omtrent benoemingen van loodsen voor de eilanden heb gezegd, met naam en toenaam kunnen illustreeren, maar heb het niet gedaan, eenvoudig om niet persoonlijk te worden. Ik geloof echter dat het misschien zijn nut kan hebben als ik nu toch in eenige bijzonderheden treed. Een paar maanden geleden werd een marechaussee, met name *Leeflang*, tot ambtenaar van recherche tevens loods voor Aruba benoemd. Niet alleen zijn uit den aard der zaak die twee betrekkingen volgens mij onvereenigbaar, maar er moet nog bijkomen, dat hij (*Leeflang*) van schepen evenveel weet als ik bijv. van geneeskunde. Ik twijfel er geen oogenblik aan, dat het Bestuur bij benoemingen steeds de noodige inlichting vooraf inwint, maar in deze zaak heb ook ik informaties ingewonnen en niet bij één persoon, maar bij verscheidene, en mij is verzekerd geworden, dat die marechaussee voor loods heelemaal niet geschikt is. Hij heeft weliswaar meermalen als wachter den dienst gedaan aan boord van de recherchebooten van Aruba. Maar ik vraag, is dat voldoende om in aanmerking te komen voor eene betrekking als loods; bestaat er niet een hemelsbreed verschil tusschen zoo een klein bootje en een brik of grooten schoener, waar men niet als *wachter* maar als *loods* moet optreden?

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur: Mijheer de Voorzitter. De heer *Zeppenfeldt*, wien ik gaarne hulde breng voor zijne belangstelling in deze zaak, zal mij niet kwalijk nemen, wanneer ik niet verder van repliek dien. Ik raad den spreker aan de zaak aan te brengen, waar zij behoort, bij het Bestuur.

Het geheele art. 13, zooals gewijzigd, wordt hierop zonder stemming aangenomen.

De heer *de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur:

Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer na art· 13 een nieuw artikel tusschen te voegen, luidende:

„Artikel 14.

„Bij de inwerkingtreding dezer verordening op Curaçao „vervallen de artikelen 38, 39 en 40 der verordening dd. 28 „Juli 1881, (P. B. no. 22), zooals die is gewijzigd en uit den „titel van Hoofdstuk III de woorden „loods- en" en „A. van „het loodsgeld".

„Bij de inwerkingtreding dezer verordening op Aruba en „Bonaire vervallen artikel 2 der verordening dd. 21 Augus- „tus 1878 (P. B. no. 32) en artikel 2 der verordening dd. 3 „April 1894 (P. B. no. 13)."

Mijnheer de Voorzitter. Wellicht zal men zich afvragen, waarom niet de bestaande bepalingen voor de bovenwindsche eilanden worden ingetrokken. De zaak is, dat daar geen eigenlijke loodsgelden geheven worden, wel ankergelden. Wel worden er somtijds loodsgelden gevorderd of bij overeenkomst betaald, doch dat berust op geen wettelijke regeling. Verder worden er nog emolumenten betaald ten behoeve van den havenmeester en loods, doch niet voor diens qualiteit als loods en van deze emolumenten is thans niet de rede; zooals men weet, zullen die vervallen door ontwerp no. 3, dat de afschaffing van alle scheepsongelden beoogt. Wettelijke regelingen omtrent loodsgeld bestaan alleen voor de benedenwindsche eilanden.

Art. 14 komt in behandeling en wordt zonder discussie of stemming aangenomen.

Art. 14 van het ontwerp komt in behandeling.

De heer *de Joncheere,* gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer de nummering van artikel 14 te veranderen in 15 en het te doen luiden als volgt:

„Artikel 15.

„Deze verordening treedt in werking: op Curaçao te middernacht tusschen den dag van uitgifte van het Publicatie- „blad, waarin zij is geplaatst en den volgenden dag; op elk „der overige eilanden op een door den Gouverneur te bepa- „len tijdstip".

Het artikel wordt zonder discussie of stemming aangenomen.

Hierop worden de considerans, het intitulé en het ontwerp in zijn geheel, zooals gewijzigd, zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Hierna komt aan de orde de hiervoren sub 1°. genoemde ontwerp-verordening tot wijziging van de artt. 398, 399 en 400 van het Wetboek van Strafrecht voor deze kolonie.

De algemeene beraadslaging hierover wordt alsdan geopend, waarbij niemand het woord verlangt, waarna wordt overgegaan tot de behandeling van het ontwerp artikelsgewijze, waarvan de uitslag is, dat de twee artikelen, waaruit het bestaat, zoomede het intitulé, de considerans en het ontwerp in zijn geheel zonder discussie noch hoofdelijke stemming worden aangenomen.

Niets meer te verhandelen zijnde, sluit de Voorzitter de vergadering, na aan den gemachtigde van den Gouverneur den dank van den Raad te hebben overgebracht.

Aldus ontworpen.

De Voorzitter,
MORDY S. L. MADURO.

De waarn. Griffier,
H. STATIUS MULLER.

Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer na art. 13 een nieuw artikel tusschen te voegen, luidende:

„Artikel 14.

„Bij de inwerkingtreding dezer verordening op Curaçao „vervallen de artikelen 38, 39 en 40 der verordening dd. 23 „Juli 1881, (P. B. no. 22), zooals die is gewijzigd en uit den „titel van Hoofdstuk III de woorden „loods- en" en „A. van „het loodsgeld".

„Bij de inwerkingtreding dezer verordening op Aruba en „Bonaire vervallen artikel 2 der verordening dd. 27 Augus„tus 1878 (P. B. no. 32) en artikel 2 der verordening dd. 3 „April 1884 (P. B. no. 13)".

Mijnheer de Voorzitter. Wellicht zal men zich afvragen, waarom niet de bestaande bepalingen voor de benedenwindsche eilanden worden ingetrokken. De zaak is, dat daar geen eigenlijke loodsgelden geheven worden, wel onderscheiden. Wel worden er somtijds loodsgelden gevorderd of bij overeenkomst betaald, doch dat berust op geen wettelijke regeling. Verder worden er nog emolumenten betaald ten behoeve van den havenmeester en loods, doch niet voor diens qualiteit als loods en van deze emolumenten is thans niet de rede; zooals men weet, zullen die vervallen door ontwerp no. 3, dat de afschaffing van alle scheepsgelden beoogt. Wettelijke regelingen omtrent loodsgeld bestaan alleen voor de benedenwindsche eilanden.

Art. 14 komt in behandeling en wordt zonder discussie of stemming aangenomen.

Art. 14 van het ontwerp komt in behandeling.

De heer de Jongh, gemachtigde van den Gouverneur: Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer de nummering van artikel 14 te veranderen in 15 en het te doen luiden als volgt:

„Artikel 15.

„Deze verordening treedt in werking op Curaçao te middernacht tusschen den dag van uitgifte van het Publicatie„blad, waarin zij is geplaatst en den volgenden dag; op die „der overige eilanden op een door den Gouverneur te bepa„len tijdstip".

Het artikel wordt zonder discussie of stemming aangenomen.

Hierop worden de considerans, het initiatief en het ontwerp in zijn geheel, zooals gewijzigd, zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Hierna komt aan de orde de hiervoren sub 1º. genoemde ontwerp-verordening tot wijziging van de artt. 303, 393 en 399 van het Wetboek van Strafrecht voor deze kolonie.

De algemeene beraadslaging hierover wordt alsdan geopend, waarbij niemand het woord verlangt, waarna wordt overgegaan tot de behandeling van het ontwerp artikelsgewijze, waarvan de uitslag is, dat de twee artikelen, waaruit het bestaat, zoomede het initiatief, de considerans en het ontwerp in zijn geheel zonder discussie noch hoofdelijke stemming worden aangenomen.

Niets meer te verhandelen zijnde, sluit de Voorzitter de vergadering, na aan den gemachtigde van den Gouverneur den dank van den Raad te hebben overgebracht.

Aldus ontworpen.

De Voorzitter,
MORDY'S L. MADURO.

De waarn. Griffier,
H. STATIUS MULLER.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1907—1908.

Notulen.

N°. 15

ONTWORPEN NOTULEN

VAN DEN

KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Donderdag, den 7n. Mei 1908 des avonds te 8 ure.

Tegenwoordig : de Voorzitter, de heer *Mordy S. L. Maduro* ; de heeren *B. E. van der Veen Zeppenfeldt, A. W. Statius Muller, C. A. Zeppenfeldt, H. M. Penso, H. A. de Casseres, C. Fensohn, A. G. Statius Muller, Ed. S. Lansberg, J. Möller, J. Sutherland*, en *H. Ferguson*, leden ; de heer *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur ; en de heer *H. Statius Muller*, waarn. Gouvernements-secretaris, waarn. Griffier.

Afwezig met kennisgeving het lid, de heer *Edwin Senior*.

De VOORZITTER opent de vergadering.

De VOORZITTER deelt mede, dat de notulen der beide vorige vergaderingen tengevolge van de groote uitgebreidheid nog niet gereed konden zijn, zoodat zij later aan de goedkeuring der vergadering zullen worden onderworpen.

De VOORZITTER : Ik heb de eer mede te deelen, dat is ingekomen :

Eene gouvernementsmissive dd. 7 Mei 1908 n° 1592 ten geleide strekkende aan twee ontwerp-verordeningen: n° 30, houdende wijziging van art. 24 van het Wetboek van strafrecht en n°. 31, houdende wijziging van art. 3 der verordening van 1 November 1872 (P. B. 1872 n° 28).

Ik stel voor de beslissing over het in behandeling nemen dezer ontwerp-verordeningen uit te stellen.

De Raad vereenigt zich met het voorstel.

Aan de orde is de behandeling van de ontwerp-verordening : ALGEMEENE VERORDENING OP DEN IN- UIT- EN DOORVOER EN DE ACCIJNZEN (ZITTING 1907/8 n° **3**.)

De algemeene beraadslaging wordt geopend.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur* : Mijnheer de Voorzitter, Heeren leden van den Raad ! Nu wij bijna aan het einde zijn gekomen van den langen weg, dien wij tezamen hadden af te leggen, wensch ik een enkel woord te spreken, alvorens wij onze beraadslagingen aanvangen.

Heb ik destijds, toen mij door de Regeering de vraag werd gedaan, of ik mij zoude willen belasten met de herziening van het belastingstelsel der kolonie, mij ook geenzins de vele daaraan verbonden moeilijkhe-

den ontveinsd, daar ik kwam te staan voor een mij onbekend deel van het Nederlandsche grondgebied en eene mij onbekende wetgeving, weinig had ik gedacht, dat de moeilijkheden zoo groot zouden zijn, als zij gaandeweg zijn gebleken. Zoowel daarom als met het oog op den langen tijd, die met het werk gemoeid was, zoodat het mij als ambtenaar in Nederland verleende verlof tot driemaal toe moest worden verlengd, heb ik meer dan eens op het punt gestaan de taak, die wel te zwaar scheen voor één man, neder te leggen. Wanneer ik evenwel ten slotte steeds heb volhard, dan is dat geweest, omdat ik, eenmaal begonnen, zoo eenigzins mogelijk mij wilde kwijten van de vereerende taak, mij door Hare Majesteit de Koningin en nader door den Heer Gouverneur dezer Kolonie opgedragen.

Over de talrijke moeilijkheden, die door mij te overwinnen zijn geweest, zal ik niet uitweiden. Liever wil ik een enkel woord wijden aan de vele moeite, door den Raad aan de zaak besteed. Nimmer toch sedert de invoering van het Regeeringsreglement is de Raad gesteld voor zulk een omvangrijken arbeid, als verbonden was aan de behandeling der 18 ontwerpen, die ter tafel zijn gelegd. Het is den Heer Gouverneur bijzonder aangenaam bij monde van zijn gemachtigde den Raad er hulde voor te brengen, dat hij voor dat groote werk niet is teruggedeinsd, doch met onverdroten ijver aan den arbeid is getogen en aan de ontwerpen de behandeling heeft gegeven, die ze elk naar zijn aard vereischten.

Wat met de ontwerpen wordt beoogd is aan ieder, die de stukken heeft bestudeerd, overbekend. Doch een enkel woord over de wordingsgeschiedenis schijnt hier niet misplaatst. Het Bestuur heeft niets te verbergen. Zooals het van den aanvang af steeds aan den Raad alle cijfers en gegevens heeft verstrekt, waarover het zelf beschikken kon en nog tot alle gewenschte inlichtingen bereid is, zoo heeft het Bestuur ook geen bezwaar over de wordingsgeschiedenis nog iets mede te deelen. Voor hem, die de handelingen der Staten-Generaal over de laatste tien jaren heeft gevolgd, is het geen geheim, wat primitief de aanleiding en het doel dezer herziening zijn geweest. De herziening van het belastingstelsel is eigenlijk aan de orde sedert het Regeeringsreglement van 1865. In 1881 kwam het tot eene veelomvattende herziening; zij had het groote voordeel, dat een deel der verwarde wetgeving werd gecodificeerd, al werden de zoogenaamde "eilanden" ook stiefmoederlijk behandeld; ook gaf zij eenige vermeerdering van inkomsten, zonder echter het vraagstuk van de dekking van het deficit veel nader tot hare oplossing te brengen. Toevallig volgde daarop onmiddellijk het gouden tijdperk der Aruba-phosphaat. Van 1875-1886 kan nog van een ander phosphaattijdperk, de Curaçao-phosphaat, worden gesproken, doch in belangrijkheid voor de koloniale kas, stond dit verre achter bij de Aruba-phosphaatontginning. De bloeitijd van de laatste duurde tot ± 1895 en men heeft toen het zeldzame feit beleefd, dat gedurende 14 jaren geen subsidie van het Moederland noodig was. Het jaar 1896 paraisseerde echter weder met een tekort van f. 199.000.— In dien tijd werd zoowel in de Kolonie als in het Moederland overwogen, wat te doen zoude zijn om aan dezen ongezonden toestand binnen afzienbaren tijd een einde te maken. Herhaaldelijk werd in de Staten-Generaal betoogd, dat in Curaçao zeer weinig belasting werd betaald en op verhooging aangedrongen. Inderdaad valt het niet te ontkennen, dat in vergelijking met andere deelen van het Rijk de belastingen in Curaçao niet hoog zijn. Enkele kleine vermeerderingen van inkomsten werden tot stand gebracht, doch zij strekten op verre na niet om het tekort te dekken, zoodat gemelde aandrang

bleef aanhouden. Zoo vond ik de zaak, toen ik de taak aanvaardde. Aanvankelijk bedoeld in den geest als gezegd, is echter reeds tijdens de bestudeering het herzieningsplan geheel van karakter veranderd. Na toch de geschiedenis van Curaçao, en van de wetgeving en ook de oeconomische geschiedenis te hebben bestudeerd (waarvoor ik verwijs naar mijne "Geschiedenis der belastingen sedert 1828."), na te hebben kennisgenomen van de groote oeconomische fouten, die het bestaande stelsel aankleefden, heb ik als deskundige gemeend als mijne meening te kennen te moeten geven, dat de herziening van het Curaçaosche belastingstelsel niet in hoofdzaak een technisch en belastingpolitisch, doch in de eerste plaats een oeconomisch vraagstuk was. Uit dat oogpunt is toen vooral de zaak bezien geworden, hetgeen uit mijne genoemde Geschiedenis der belastingen en de toelichtingen der ontwerpen zal zijn gebleken. Ik heb gemeend zelfs nog verder te moeten gaan en te kennen gegeven, dat men wel zoude doen met zich te bepalen tot wegnemen der groote oeconomische fouten, alszoo niet te streven naar vermindering van het deficit. Het behoorde dan m. i. niet tot de onmogelijkheden, dat aldus handelende, daardoor eenig gewoon accres zou ontstaan, eenvoudig als gevolg van eenige vermeerderde welvaart, blijvende de totale belastingdruk dezelfde. Zoo is dan deze herziening eene uitsluitend oeconomische geworden, waarbij geen verzwaring wordt beoogd. Zij heeft daarmede hare plaats ingenomen onder de vele belangrijke maatregelen, die in de laatste jaren op het getouw zijn gezet tot verbetering van den oeconomischen toestand.

In groote trekken, om van vele minder belangrijke zaken niet gewagen, bedoelt deze herziening eenige oeconomische hinderpalen op te ruimen, n. l. door : de verlaging der grondbelasting ; de afschaffing van het invoerrecht op steenkolen en andere zaken, terwijl nu geen vrijstellingen bestaan ; de verlaging van het mijnrecht; de afschaffing van alle uitvoerrechten; de vervanging der geheel verouderde zegelbelasting ; de opheffing der onbillijke ongelijke behandeling der verschillende eilanden en in verband daarmede de afschaffing van de invoerrechten tusschen die eilanden onderling ; en last not least de afschaffing van alle scheepsongelden en sterke verlaging der emolumenten ten laste van de scheepvaart. Een en ander slechts op te wegen door goede, voldoende aequivalenten. Verder als belangrijk belastingpolitisch doel : het meer tot zijn recht brengen van het beginsel van belasting naar draagkracht, hetwelk niet alleen een rechtvaardig beginsel is, doch ook een goed oeconomisch, daar het op den duur aan de algemeene welvaart ten goede moet komen ; de oeconomische kracht toch van een land kan niet gebaseerd zijn op de welvaart van enkelen, doch alleen op die van de groote massa.

Zeide ik zooeven, dat ik uit plichtsgevoel had volhard bij mijne taak, er was ook nog wel eene andere reden. Het zal begrijpelijk voorkomen, dat men bij een groot werk niet volhardt en het volbrengt zonder eenige liefde tot het werk. Welnu, dat was ook zoo ; bij de bewerking ben ik hoe langer hoe meer overtuigd geworden van de goede oeconomische gevolgen, die de herziening hebben kan. En wanneer ik voor mijn deel dit steentje zal kunnen aandragen tot opbouw van een beteren oecomischen toestand dezer kolonie, waar ik, hoewel moeilijkheden en teleurstellingen mij niet zijn gespaard geworden, steeds met genoegen heb vertoefd, dan zal ik mijne moeite ruimschoots beloond achten.

Toen het Bestuur indertijd de wel eenigszins gewaagde belofte deed, dat de ontwerpen vóór een bepaalden datum gereed zouden zijn, is er gezegd : del dicho al hecho hay gran trecho. Doch, al is er ook dikwijls aan gewanhoopt, vooral daar mijne gezondheid door

den arbeid geruimen tijd geschokt is geweest, het is, zooals de Raad weet, volbracht. Slechts enkele dagen na den gedachten datum keerde ik in de Kolonie terug met de ontwerpen, die spoedig daarna werden ingediend. Wij hebben er toen tien maanden tezamen aangewerkt en na de ernstige behandeling, die er van de zijde van den Raad aan is ten deel gevallen, schijnt het moeilijk over die ontwerpen nog veel nieuws te zeggen. Wij zijn thans gekomen in het laatste stadium der behandeling en ik spreek de hoop uit, dat ons werk met een bevredigenden uitslag moge worden bekroond.

Gemakkelijk is dit laatste deel van ons werk niet. Wetten maken is een moeilijk werk en eenige behoedzaamheid in het aanbrengen van wijzigingen zal voor ons aanbeveling verdienen, den ontwerper zelf niet uitgesloten.

Behoedzaamheid is geboden, omdat, al doen wij ook ons best, wij ons niet de illusie behoeven te maken, dat onze arbeid zonder fouten, onverbeterlijk zal wezen. Maar al te angstvallig behoeven wij óók niet te zijn. Als alle menschelijk werk zal het noodzakelijk onvolmaakt zijn, de grenzen van 's menschen kennen en kunnen zijn nu eenmaal niet te overschrijden en zooals een oude Fransche rechtsregel zegt : à l'impossible nul n'est tenu. Doch dit zij ons ook een aanbeveling om te trachten te vermijden er nog fouten bij te maken. Verder zullen omtrent eenige punten beslissingen moeten worden genomen, waarvan veel zal afhangen.

Bij de voortdurende uitzetting der budgets in de laatste eeuw o. a tengevolge van toenemende staatsbemoeiing, is in de meeste landen belastingherziening synoniem met belastingvermeerdering ; gewoonlijk blijft daarbij het stelsel in hoofdzaak ongewijzigd. Hier staat de zaak anders, geen verzwaring van belasting, doch het stelsel wordt ingrijpend gewijzigd. Zulk eene herziening—te minder echter naarmate zij meer omvat —heeft altijd tengevolge, dat hier eene verlichting, ginds eene verzwaring van druk plaats heeft of ook wel beide terzelfder plaatse. Deze verschillen worden op den duur door de werking van verschillende oeconomische factoren vereffend, doch worden vooral in den eersten tijd toch wel gevoeld. Vandaar quot capita, tot sensus. Allen tevreden te stellen is echter onmogelijk. Wie zich dat onbereikbare doel stelt, blijft een zoeker ; hij zal nooit iets tot stand brengen. Laten wij dat bedenken. Laten wij de zaak zoo breed mogelijk opvatten, het oog gericht houden op het algemeen belang, zonder ons door individueele wenschen of verlangens van den juisten weg te laten afleiden ; laten wij vooral ook niet enkel de boomen, doch het bosch zien.

Wanneer wij dat doen, dan mogen niettemin aan ons werk gebreken blijven kleven, die later wellicht tot critiek uitlokken, de critici mogen echter bedenken, dat het gewoon menschelijk werk is en zij zullen altijd nog het bewijs hebben te leveren, dat zij het beter kunnen. En wanneer dan wij, op wie de taak rust, met gezegde beginselen als richtsnoer, zullen hebben gehandeld naar ons beste weten en kunnen, dan zullen wij onzen plicht hebben gedaan.

De Heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Alvorens mijne beschouwingen te geven over de thans in behandeling zijnde verordening, zij het mij vergund met een enkel woord, ook namens mijne medeleden, afscheid van U te nemen en het leedwezen van den Raad uit te drukken, dat deze Uwe zoo waardige leidingen bij de belangrijke zittingen, die aanstaande zijn, zal missen. Ik ben er overtuigd van ook de tolk van den Raad te zijn, wanneer ik den wensch uit, dat de reis naar Europa uwe geschokte gezondheid weder geheel zal herstellen, opdat U met verjeugdigde krachten zich weder zal kunnen wijden aan de zoo moeilijke taak van Voorzitter van den Kolonialen Raad.

Gewichtig is de taak te noemen, tot welker vervulling de Raad geroepen is.

De herziening van het belastingstelsel voor de kolonie is thans aan de orde.

De voorbereidende werkzaamheden hebben langen tijd gevorderd en eindelijk is de tijd daar om tot de openbare behandeling der voorgestelde ontwerpverordeningen over te gaan.

Die ontwerpen, theoretisch mogen zij goed zijn, beantwoordden zoo weinig aan de praktijk, dat in dezelve menige wijzigingen door den Raad moesten worden voorgesteld.

Van al de ontwerpen is voorzeker dat over den in-, uit- en doorvoer en de accynzen het meest gewichtige. Niet enkel omdat het uit de toepas, sing dezer verordening wezen zal, dat de grootste in komsten voor de Kolonie verkregen zullen worden, doch vooral, omdat, zoo zij aangenomen mocht worden als oorspronkelijk voorgesteld, daaruit voor den handel van Curaçao, van het hoofdeiland namelijk, groote bezwaren, groote moeilijkheden voortvloeien zullen.

Op theoretische gronden bouwende stelt het Ontwerp voor: gelijkstelling van belasting op den invoer voor al de eilanden der Kolonie.

En dit is verkeerd, dit is nadeelig voor het hoofdeiland.

Men wil het invoerrecht op de bovenwindsche eilanden en op Bonaire en Aruba verlagen, en hetgeen daardoor minder aan inkomsten verkregen zal worden, wil men op Curaçao verhalen, op Curaçao dat slechts om zijn handel eenige beteekenis heeft. 't Is verkeerd, zeg ik, een equivalent op Curaçao te zoeken voor het tekort, dat door de verlaging van het invoerrecht op de overige eilanden der Kolonie ontstaan zal. Vooral is dit verkeerd, nu de handel van Curaçao al eenige jaren een moeilijken tijd heeft.

Doch waar de practische kennis van de locale toestanden bij het ontwerpen der verordeningen ontbreekt, kan het niet anders dan dat in de ontwerpen groote fouten moesten insluipen. Theoretische kennis heeft veel waarde, doch de theorie, voor het eene land geschikt, is in de meeste gevallen voor een ander land volkomen ongeschikt. Practische kennis, bekendheid met locale toestanden, met plaatselijke behoeften, moet bij het ontwerpen van wetten, vooral van belastingwetten voorzitten.

De handel is de voornaamste bron van bestaan van Curaçao: hoevele kosten men ook besteden wil tot bevordering van den landbouw, het zal op het einde blijken, dat die gelden — om een zacht woord te gebruiken — zonder eenig werkelijk nut zijn uitgegeven.

Mag het geen verkeerd stelsel genoemd worden, de eenige bron van bestaan van het eiland aan zware lasten, aan moeilijkheden te onderwerpen, om het geld, daaruit te verkrijgen, te besteden aan werken, welker onnut reeds gebleken is, en meer en meer blijken zal?

Curaçao leeft van den handel, elke zwarigheid dien handel op te leggen, kan niet dan noodlottige gevolgen hebben.

Was de herziening van ons belastingstelsel, als in 1881 aan een commisie opgedragen, in welke zitting zouden hebben mannen van het vak, personen op de hoogte van de plaatselijke toestanden, die Commisie zou voorzeker den handel de zware lasten niet hebben opgelegd, waaraan het ontwerp, thans in behandeling, hem onderwerpt.

Onze toestand is eigenaardig, en hetgeen voor groote landen, voor plaatsen, die rijke middelen van bestaan aan de bevolking opleveren, goed is, zal voor Curaçao slecht, nadeelig, noodlottig blijken.

Hoe ook het ontwerp thans in behandeling, geamendeerd mocht worden, welke wijzigingen daaraan ook

mogen gebracht worden, hoe het ook mocht verbeterd worden, zeker is het — en de geheele bevolking, allen die met de plaatselijke toestanden bekend zijn, zullen het mij toegeven, — zeker is het, zeg ik, dat zoo het ontwerp niet in het leven werd geroepen, Curaçao er veel beter bij zou varen.

Het invoerrecht, reeds op 3% gebracht, is werkelijk te hoog voor een plaats als Curaçao, waar het meerendeel van hetgeen ingevoerd wordt bestemd is om weer naar het buitenland te gaan.

Die verhooging tot 3% was door den Raad aangenomen, om de invoering van de inkomstenbelasting te voorkomen. Doch de inkomsten-belasting is ingevoerd en het invoerrecht op 3% behouden.

Zoo schijnt het altijd de handel te zijn, die alles ontgelden moet. En toch zonder zijn handel is Curaçao van weinig of luttel beteekenis. Het is zijn handel, die aan de grondeigendommen waarde geeft, het is zijn handel, die de scheepvaart naar het eiland lokt. Is het dan niet onvoorzichtig, dien handel meer en meer aan banden te leggen? Is het niet een gewaagd werk dien handel te onderdrukken? Andere landen hebben verscheidene bronnen van bestaan; het eiland Curaçao niets anders dan zijn handel.

Zij, die ondervinding hebben, die door hun verblijf op het eiland gedurende bijna hun geheele leven op de hoogte van den toestand zijn, weten, dat reeds de verhooging van het invoerrecht op 3% een zwaren knak aan den Curaçaoschen handel heeft toegebracht. Waarom dan dat invoerrecht nog meer verhoogen? Anders dacht het Bestuur in 1881, toen het bij de toenmalige herziening van het belastingstelsel in overweging had gegeven het patentrecht op den invoer van 1% af te schaffen, zoo een equivalent daarvoor kon worden gevonden.

De nota van wijzigingen, op de verslagen van de Commissie Rapporteurs uit de Afdeelingen, stelt voor instede van het ontworpen 5% het invoerrecht op 4% te brengen. Doch ook deze verhooging zal schadelijk werken. Elke verhooging van het invoerrecht, dat reeds voor Curaçao te hoog is, kan niet anders dan stremmend blijken voor den handel.

Men erkent, dat bijzondere vrijstelling van invoerrecht een of anderen tak van handel bevordert, en ziet niet in dat de algemeene verhooging van invoerrecht den algemeenen handel tegenwerkt. Ik doel op den kolenhandel. De kolenhandel op Curaçao is in omvang toegenomen onder het invoerrecht van 3%. Afschaffing van dat invoerrecht zal dus de uitbreiding van dien handel niet in de hand werken, andere omstandigheden zijn daarop van invloed, en de ondervinding heeft ons geleerd, dat de kolenhandel toegenomen is, niettegenstaande het artikel, zooals door mij gezegd is, aan het algemeen invoerrecht van 3% is onderworpen. Waarom dan die vrijstelling voor een artikel, dat die vrijstelling niet noodig heeft, om het algemeen invoerrecht, dat op alle overige artikelen, op den algemeenen handel drukken zal, met 1% te verhoogen. De kolen kunnen zonder eenige nadeel 3% invoerrecht betalen, terwijl de verhoogiug van het algemeene invoerrecht op 4% hoogst schadelijk blijken zal.

Uitgebreide besprekingen hebben deze openbare behandeling van het ontwerp op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen voorafgegaan.

Het stelsel voor de heffing van het accijnsrecht, in afwijking van het hier tot nu toe gevolgde, moge theoretisch goed wezen, in de praktijk zal het tot vele moeilijkheden aanleiding geven.

Aan enkele bezwaren van den Raad is in de gewisselde stukken tegemoetgekomen. Doch veel dient er nog in het ontwerp gewijzigd te worden om de lasten die op de bevolking gelegd zullen worden, te vermijden.

Men kan niet dan betreuren, dat de herziening van het belastingstelsel voor de kolonie niet op eene andere wijze werd aangelegd. Veel nadeeligs zou voorkomen zijn geworden, zoo de ontwerpen met meerdere locale kennis waren opgemaakt. Theoretisch mogen de ontwerpen mooi, goed samen geweven zijn, aan de praktijk zullen zij moeilijk beantwoorden.

De Voorzitter, Ik bedank den Raad voor de welwillende gevoelens ten mijnen opzichte en den Heer Lansberg voor de hartelijke wijze, waarop hij uiting gaf aan de gevoelens van den Raad. Ik stel deze gevoelens op hoogen prijs en hoop bij mijn terugkeer alle leden in den besten welstand terug te vinden.

De Heer van der Veen Zeppenfeldt. Belangrijk en ingrijpend zijn de wijzigingen, die in ons belastingstelsel worden voorgesteld. Lang heb ik geweifeld over de positie, welke ik ten aanzien van de daartoe gedane voorstellen zou innemen. Dat was ongetwijfeld voor ons allen een punt van groote en ernstige overweging. Met een taai geduld heeft dan ook de Raad die voorstellen aan eene ernstige studie onderworpen. Veel goeds blijken zij in te houden. De verlaging van grondbelasting op Curaçao, van invoerrecht op Bonaire, afschaffing van scheepsongelden en uitvoerrechten in de kolonie, van invoerrecht tusschen de eilanden der kolonie onderling verdienen een gunstig onthaal bij den Raad, want zij zullen bijdragen tot de economische verheffing van onze arme kolonie.

Jammer, dat men zich daarbij te veel heeft verdiept in de theorie en te weinig het oog heeft gevestigd op wat de practijk, zooals de stoomvaartmaatschappijen terecht zeggen, met zooveel moeite heeft opgebouwd.

Ik erken, dat er in ons bestaande belastingstelsel gebreken schuilen. Gaarne wil ik die gebreken helpen wegnemen, mits wij, verbeterend, niet van den regen in den drop komen.

Hoe goed en gewenscht het ook zijn moge de grondbelasting op een half percent te brengen, als het equivalent bij den handel, de slagader van Curaçao, gezocht moet worden, dan deins ik terug voor het groot gevaar, dat het zal kunnen medebrengen.

De handel op Curaçao verkeert seder eenige jaren in een tijdperk van crisis, en eischt daarom veel zorg en hulp. Om die reden zal ik aan voorstellen, die hem kunnen of willen treffen, mijn stem niet geven.

Ik zal niet in beschouwing treden van het voorgesteld tarief, ook zal ik niet spreken over sommige bepalingen, die enkel en alleen lasten en moeite leggen op velen onzer medeburgers, evenmin zal ik het hebben over het financieele gedeelte van de ontwerpen, dat zal ik aan anderen en meer bevoegden overlaten, maar voorloopig zij mij vergund mij te bepalen tot een beknopt overzicht ten aanzien van de belastingherziening voor wat betreft de eilanden en tot de 2% algemeene verhooging van invoerrecht van Curaçao, de basis van de geheele herziening.

Belasting op den invoer is voor Curaçao eene gevaarlijke belasting. En wat zien wij? Dat zij in 16 jaren tijd van 1 tot 3% is gestegen.

Dat op Curaçao huizen en plantages in prijs zijn gedaald, dat in een woord Curaçao oeconomisch achteruitgaat, moet bijna uitsluitend aan de malaise van den handel worden toegeschreven.

De invoer is wel veel meer dan vroeger, maar vergeten wij niet, dat het leeuwendeel daarvan onder provisiën moet worden verstaan, waarop de verdienste zeer gering is.

De toestand is nu niet voor allen slecht. Zeer zeker niet, zelfs maken eenige zeer goede zaken, doch bij het beschouwen van den algemeenen toestand moet met die eenigen geen rekening worden gehouden.

Van de landbouwproeven verwacht ik weinig of niets. Curaçao is een dorre plaats, waar de landbouw een hoogst ondankbaar werk is. Daarom zal, wanneer Curaçao vroeg of laat tot zijn vroegere welvaart mocht terugkeeren, de handel den gewenschten stoot daartoe gegeven hebben. Door zijn uitstekende haven en gunstige ligging is Curaçao, als het ware, geschapen voor den handel.

Ik acht daarom elke poging om onzen handel te bevorderen als een maatregel waarvan voor de toekomst heil te verwachten is. Ik vraag nu: bemoeilijken wij niet den handel door het verhoogen van invoerrechten? M. i. zeer zeker. Ik wil niet spreken over een of andere bepaling van het ontwerp in het bijzonder, maar ik kan niet nalaten te zeggen, dat men door de aanneming van eenige dier bepalingen den handel benadeelt. Getuigen zij niet van bitter weinig kennis van onzen plaatselijken en commercieelen toestand? En wat een zee van moeilijkheden scheppen zij! Ja, ik ben zelfs geneigd te zeggen, met sommige bepalingen in deze wetsontwerpen is het Bestuur gekomen op den verkeerden weg, die dwars ingaat tegen de belangen van den handel. Met recht zegt de Kamer van koophandel: „Al de ontwerpen zijn „te ingewikkeld, houden al te zware strafbepalingen „in, leggen den ingezetenen over het algemeen bo- „venmatige verplichtingen op, onderwerpen iedereen „aan zoovele visitatiën en huiszoekingen, geven zoo „groote bevoegdheid aan den minste beambte, dat, „mochten deze verordeningen ingevoerd worden, de „bezwaren, welke er door in het leven worden ge- „geroepen, onberekenbaar groot zullen blijken."

Over die bepalingen, welke distels en doornen zijn, zal ik heenstappen, want zij kunnen gewijzigd, ja, uitgerukt worden. Maar die 1 of 2% verhooging op den den invoer. Kan zij op de consumenten worden verhaald? M. i. niet. Eene verhooging van 1 of 2% leent zich er niet toe. Hooren wij de Kamer van koophandel, die allezins bevoegd is er over te oordeelen: „Wor- „den in verreweg de meeste gevallen de goederen „aan doorreizende buitenlanders te verkoopen door „het hier geheven invoerrecht getroffen, en houdt „men ook in het oog, dat Curaçao economisch niet „sterk genoeg is om zelfs in weerwil van hoogere in- „voerrechten, geheven in eenige omliggende plaatsen, „aan de concurrentie van deze plaatsen weerstand te „bieden, dan blijkt, dat de koopman, wil hij toch de „klandizie behouden van doorreizende vreemdelingen, „dezen het invoerrecht niet in rekening kan brengen, „zoodat een verhooging van dit recht voor hem een „verzwaring van belastingdruk beteekent." En iets verder lezen wij: „In de meeste gevallen doet „zich echter ook hier de wet der concurrentie gelden „en zal de eene koopman om den anderen den loef „af te steken zelf de verhooging van den kostprijs dra- „gen, waardoor zijn mededinger, wil deze niet te gronde „gaan, gedwongen wordt hem na te volgen, zoodat het „ten laatste de koopman is, op wien verhoogingen van „het invoerrecht met lage percentages komen te druk- „ken".

Ik zeg: Een das, welke men vandaag voor 50 cent krijgt, wordt met de verhooging van 1 of 2% geen 51 cent. Een pièce goed van f. 2.—wordt geen f. 2.04. Bovendien zal de verhooging niet in het belang zijn van het vreemdelingen-verkeer, dat hier zooveel mogelijk moet worden bevorderd en uitgelokt. Nemen wij nu voor een oogenblik aan, dat de handel de verhooging op de verbruikers gaat verhalen, dan zal het toch geen 2% zijn, doch veel meer. Ten bewijze daarvan zou ik mij kunnen beroepen ook weder op de Kamer van koophandel. „Ook waar het binnenlandsche consumenten „betreft, kan een verhooging van het invoerrecht met 1 „of 2% in de meeste gevallen niet op dezen verhaald „worden. Bij den kleinhandel in sommige artikelen,

„die stuksgewijze of in zeer kleine hoeveelheden verkocht worden tegen lage prijseenheden, bij voorbeeld „van 2½ cent tot 25 cent, is een verhooging van den prijs „met 3% niet mogelijk. Kan bij een prijseenheid van „2½ cent geen andere verhooging plaats hebben tot 3 „cent, d. i. dus met 20%, de usantie brengt mede, dat „ook bij de hoogere eenheden een vermeerdering van „den prijs al naar gelang van de hoegrootheid steeds „tot halve stuivers, stuivers, dubbeltjes, kwartjes of „veelvouden daarvan plaats vindt, zoodat ingeval de „verhooging van het invoerrecht op de consumenten „verhaald wordt, de vermeerdering van den belastingdruk voor dezen veel aanzienlijker moet zijn dan door „den wetgever bedoeld".

In de „Surinamer" van den 15 September 1907 onder het opschrift: „Duur leven in Suriname" staat ten aanzien van de daar plaats gehad hebbende verhooging van de invoerrechten o. m. te lezen: „Het heeft allen „schijn, dat de handelaars de gelegenheid hebben willen te baat nemen om het leven in Suriname nog duurder te maken dan het reeds is. De mindere man „vooral en de kleine burgerij gevoelen den druk reeds „genoeg en met ernst moet geprotesteerd tegen elke poging om den druk nog te verzwaren."

Ons invoerrecht verhoogen staat gelijk aan onzen handel verminderen ten bate van de importeurs in naburige plaatsen, daar zij op groote schaal kunnen importeeren en daarom de goederen ook tegen lageren prijs krijgen, dan wij hier. Reeds worden hun bij voorbeeld: garen, kanten, borduursels, linten, parfumeriën, bogotana, enz. goedkooper geleverd als aan de de Curaçaosche importeurs. Ook met het oog hierop is het in het welbegrepen belang van Curaçao, dat het invoerrecht zoo laag mogelijk blijft.

Het Bestuur wil den landbouw zooveel mogelijk sparen door zelfs vrij van invoerrecht te ontwerpen: gereedschappen voor land- tuin- en boschbouw, vruchtenteelt, enz. en zou ongaarne deze vrijstelling zien vervallen. Maar laten ook wij, Mijnheer de Voorzitter voet bij stuk houden om onzen handel en scheepvaart, de zoo goed als eenigste middelen die Curaçao vroeg of laat er weer bovenop kunnen brengen, te beschermen tegen eene verhooging van invoerrecht, welke die middelen in hunne ontwikkeling zal kunnen benadeelen.

Dit, Mijnheer de Voorzitter, geldt mijne beschouwing voor Curaçao. Gaan wij nu nog even kijken wat de herziening van het belastingstelsel die de eilanden over één kam wil scheren, daar brengen zal.

Beginnen wij met Aruba. Ik meen dat de belastingherziening met haar ontworpen 4 of 5% invoerrecht voor dat eiland geen verplaatsing van druk of verschuiving van last ten gevolge zal hebben, maar een invoeren van nieuwe belastingen zal zijn, en ik vrees daarom, dat heteiland misschien te zwaar belast zal worden. Ik kan van het eiland niet afstappen, zonder even met klem te protesteeren tegen het voornemen van den Gouverneur om concessies door huurcontracten te vervangen. Ik wensch kort te zijn en zeg, daarom alleen dat zulks indruischt tegen recht en billijkheid. De ontstemming op Aruba is groot; echter verwacht het van den Raad, dat deze den Gouverneur zijn voornemen niet zal helpen uitvoeren.

De Raad heeft ontvangen vier requesten; twee van St. Martin, een van St. Eustatius en een van Saba, waarin zij ons hunne grieven bloot legden tegen de belastingvoorstellen. De verzoeken van de bovenwindsche eilanden zijn volgens den Gouverneur niet op deugdelijke argumenten gebaseerd. Maar in een request van St. Martin aan den Raad staat o. m. „Het „feit, dat de bestaande indirecte belastingen door „een ieder, hoe arm ook, betaald worden, zonder den „druk daarvan te ondervinden, heeft ten gevolge „dat de ingezetenen, die voor het meerendeel hun be-

„staan ergens in het buitenland vinden hier te lande „terugkeeren, om op de plaats hunner vestiging hunne „spaarpenningen aan te wenden tot het aankoopen van „kleine lapjes grond, waarop zij door lange jaren van „harden arbeid in den vreemde, gepaard met groote „groote opofferingen, eindelijk in staat worden gesteld „een huisje te bouwen, het welk hun een schamele wo„ning aanbiedt, wanneer zij door ouderdom of ziekte „niet meer in staat zijn hun brood ergens anders te ver„dienen, en aldus verplicht worden om door middel van „den kleinen landbouw zich een allezins armoedig be„staan te verschaffen. Worden nu de voorgestelde „grond-en gebruiksbelasting ingevoerd, het lijdt geen „twijfel of die menschen zullen zich metterwoon ves„tigen op de plaatsen, waar zij hun broodwinning heb„ben met het gevolg dat de bevolking van dit eiland „geleidelijk zal verminderen. Het evenaangehaalde „geldt vooral voor de honderden, die jaarlijks naar St. „Domingo gaan, waar er hoofdzakelijk slechts indi„recte belastingen bestaan. Voorts zullen niet weini„gen zich in het Fransche gedeelte van dit eiland „gaan vestigen, waar zeer geringe belastingen worden „geheven en er geen grondbelasting bestaat."

Dat geldt ook voor St. Eustatius en Saba.

Mijnheer de Voorzitter. Ik ben aan het einde van mijne beschouwing gekomen, doch vóór te eindigen nog dit. Niet alle veranderingen zijn verbeteringen. Laten wij daarom bij de hervorming rekening houden met de ervaring. Ik resumeer. Ik vereenig mij niet met het voorgesteld 4% invoerrecht, ook niet met het ontworpen 5% algemeen invoerrecht. Als 't er op aankomt, en in uitersten nood zal ik van die twee kwaden het minste kiezen, en liever met al zijne bezwaren en gevaren de voorkeur geven aan 5% algemeen invoerrecht zooals het voorgesteld is, dan 4% met specifieke rechten. Evenmin zou ik te vinden zijn, om het verschil van 3 op 4 of 5% invoerrecht in *meer* directe belastingen te gaan zoeken, daar zal ik ook vierkant tegen zijn met het oog op het betrekkelijk gering aantal gegoeden. Doch handhavende de loterijbelasting, is niets van dat alles noodig, waar er volgens de Afdeelingen behoudens eenige wijzigingen in het tarief van I. U. D. „zelfs met behoud van een al„gemeen invoerrecht van 3% hoegenaamd geen vrees „behoeft te bestaan, dat de opbrengst van het ont„worpen stelsel minder zal zijn, dan die van het be„staande".

De heer A. W. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Met groote aandacht heb ik de Heeren Lansberg en Zeppenfeldt in hun redevoeringen gevolgd en kan mij geheel met hun idées vereenigen.

Wanneer ik U zeg, dat ik reeds de verhooging van invoerrecht van 1 op 1¼ afkeuringswaardig vind, dan ligt daarin opgesloten, dat ik de voorgestelde verhooging ook afkeur.

Ik zal dus mijne medewerking tot het hooger opvoeren van die invoerrechten niet kunnen verleenen.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*, Mijnheer de Voorzitter! De laatste spreker heeft het mij gemakkelijk gemaakt. Hij heeft eenvoudig verklaard tegen het ontwerp te zijn, daar hij onmogelijk mede kan werken tot verhooging van het invoerrecht. Maar de herziening bevat toch waarlijk nog wel eenige andere maatregelen, die van groot belang zijn voor de welvaart der Kolonie en waarop dan ook de heer v. d. Veen Zeppenfeldt heeft gewezen, waarvoor ik dien spreker dank zeg. Ik hoop, dat de heer Muller daarvoor ook oog zal hebben, want het zijn inderdaad goede verbeteringen, ook door den Raad gewild. En waar sommige ondoelmatige belastingen worden afgeschaft, moet toch naar

aequivalenten worden gezocht, zal het deficit niet nog aangroeien. De heer v. d. Veen Zeppenfeldt heeft gezegd, dat hij desnoods 5 % invoerrecht zou verkiezen en zeker niet de aequivalenten uit meer directe belastingen zoude willen vinden. Ik ben het daarin volkomen met dien spreker eens; de kring van gegoeden toch in de Kolonie is veel te klein om van directe belastingen eene belangrijke opbrengst te verkrijgen. Daarom is verhooging van het lage invoerrecht de aangewezen bron.

Twee der sprekers hebben zoo ongeveer gezegd, dat de voorgestelde herziening in theorie heel mooi is, maar in de praktijk heelemaal niet deugt en dat de ontwerper niet bekend zoude zijn met locale toestanden. Ik zou den sprekers willen vragen, waaruit dat gebleken is. Het is wel mogelijk, dat ik van sommige zaken niet op de hoogte ben kunnen komen en dat er wel eens iets aan mijn aandacht is ontsnapt. Maar ik kan de verzekering geven, dat ik mij vóór het eigenlijke herzieningswerk werd begonnen, wel degelijk zooveel mogelijk op de hoogte heb gesteld van den oeconomischen toestand en velerlei andere bijzonderheden. Verschillende ambtenaren en ingezetenen zijn door mij voortdurend geraadpleegd. Ook in Nederland verschafte ik mij reeds persoonlijke inlichtingen. Natuurlijk kost het moeite om zich in den toestand in te werken, maar dat is overal zoo. In Nederland is het voor mij in mijne betrekking ook noodig zich in de toestanden in een belastingdistrict in te werken en zulk eene divisie van inspectie is dikwijls niet zooveel kleiner en heeft driemaal meer inwoners dan de kolonie Curaçao, die kleiner is dan de provincie Utrecht. Ik heb dan ook in het Moederland gestaan voor veel uitgebreider werkkring. Iemand, die wetten maakt, kan zich overigens niet en behoeft zich ook niet in te laten met alle détails; deze kunnen later tot hun recht komen bij de behandeling.

Er is gezegd, dat verhooging van invoerrecht nadeelig zou werken op den handel. Die bewering is hier meer vernomen, maar ook wel bestreden door handelaars zelven. Ik heb nog nimmer elders gehoord van het dragen van invoerrecht door den handel en 1896 is dit ook door handelaars betwist en dan ook door den Raad niet aangenomen. De invoerrechten drukken op de prijzen, zegt men; zeker, maar ik meen, dat de prijsverhooging komt ten laste van den kooper. Dat ziet men op de bovenwindsche eilanden goed in, waar men in de requesten aldus redeneerde: wij betalen de invoerrechten wel, .maar bemerken dat bijna niet, m. a. w. betalen doen we ze; en zoo is het ook op Curaçao.

Reeds voordat ik in Curaçao kwam, wist ik, dat hier eigenaardige toestandig waren. Ik had bijna alles gelezen wat betreffende de kolonie tusschen Regeering en Bestuur is verhandeld en was volkomen bekend met hetgeen er sedert 1816 op oeconomisch en belastinggebied is voorgevallen; ook met verschillende Curaçaonaars en consuls hier in de buurt had ik reeds te voren gesproken over Curaçao, zoodat ik door dit alles reeds vrij vrij wel op de hoogte was, toen ik hier voet aan wal zette.

Men heeft ook nog gezegd, dat het invoerrecht zal drukken op de winkelartikelen en dat de winkeliers er schade bij zullen hebben, omdat de uitvoerhandel hier grootendeels betreft artikelen, die door vreemdelingen in de winkels worden gekocht en het vreemdelingenverkeer nu zal verminderen. Het Bestuur zoude al zeer weinig inzicht in de zaken moeten hebben gehad, als het bij het indienen van het ontwerp zich niet volkomen overtuigd had gehouden, dat die handel er geen schadelijke gevolgen van zal ondervonden. In alle landen heft men invoerrechten, maar nergens nog is daardoor het vreemdelingenverkeer vermin-

derd. Nu weet ik wel, dat het bedoelde vreemdelingenverkeer hier betrekkelijk groot is, maar dat is ook elders wel het geval. Zwitserland bijv. bestaat voor een groot deel van het vreemdelingenverkeer en geheele streken van andere landen evenzeer. Men heeft nog nooit gehoord, dat vreemdelingen bij hun inkoopen zich afvragen, hoeveel het invoerrecht bedraagt; men beoordeelt eenvoudig den prijs, die samengesteld is o. a. uit inkoopprijs, vracht, assurantie, commissie, invoerrecht en winst. Wat hier in Curaçao in beschouwing komt, zijn de tarieven van naburige landen en deze zijn allen zeer veel hooger. Zelfs wanneer hier een invoerrecht van 5 % wordt geheven, is het tarief van Curaçao nog zoo laag als nergens en moet Curaçao de goedkoopste markt van den omtrek blijven.

De invoerrechten op St. Thomas zijn lang laag geweest, maar de handel is er niet door vermeerderd. Men kan niet zeggen, dat St. Thomas nu bloeit; ik was er tweemaal, doch kreeg van den handel op Curaçao een veel beteren indruk. St. Thomas heeft echter nog een niet onbelangrijke bron van welvaart in den landbouw. Intusschen is in 1906 het invoerrecht op St. Thomas gebracht op 6 %. In zooverre staat St. Thomas gelijk met Curaçao, dat het aantal gegoeden er gering is. De uitgaven kunnen ook daar slechts voor een klein deel worden gedekt uit directe belastingen.

Men heeft ook gesproken van Suriname en het dure leven aldaar tengevolge van de laatste verhooging der invoerrechten. Maar de klachten over duur leven werden reeds tevoren gehoord en men moet niet vergeten, dat reeds vóór die verhooging het algemeene percentage 10 % was; dat is heel wat anders dan op Curaçao.

Ik heb met genoegen gehoord, dat men met vreugde heeft kennis genomen van de afschaffing der scheepsongelden. Hierin heeft men het beste bewijs, dat het Bestuur doet wat is zijn vermogen is om scheepvaart en handel te bevorderen. Er is bijna geen land of er worden scheepsongelden geheven. Het doel van de afschaffing hier is om Curaçao een voorsprong te geven boven de omliggende landen.

De heer Lansberg meent, dat men steenkolen met 3% moet blijven belasten op grond, dat die handel bij 3% invoerrecht is toegenomen. Met verwondering heb ik sprekers bewering vernomen, vooral waar deze maatregel juist wordt voorgesteld in het belang van handel en scheepvaart in het algemeen en dus in het algemeen belang der Kolonie. Ik ken weinig landen, waar invoerrecht op steenkolen wordt geheven. In geen enkel ander deel van het Rijk, noch op de Engelsche eilanden noch op St. Thomas. Men bedenke wel, dat Curaçao niet de eenige kolenhaven in West Indië is, men heeft nog Jamaica, St. Thomas, Barbados, St. Lucia enz. De concurrentie is scherp, Curaçao moet alle krachten inspannen om te kunnen concurreeren. Ik heb meermalen hooren beweren, dat bedoelde afschaffing van invoerrecht zoude komen ten voordeele van een paar personen hier, die niet de prijzen zouden verlagen, doch het voordeelig verschil in den zak steken. In de eerste plaats wil ik opmerken, dat men aan wetten goede beginselen moet ten grondslag leggen waarbij uitsluitend het algemeen belang maatstaf is. Dat door toeneming van den kolenhandel welvaart in ruimen kring der bevolking wordt teweeggebracht, zal men niet kunnen ontkennen. Hoe meer stoombooten hier komen, hoe meer de bevolking zal verdienen en dit komt weer aan den algemeenen handel ten goede. Wanneer nu de beginselen goed zijn, dan doet het er niet toe, wanneer enkele personen toevallig eenig voordeel of nadeel hebben. Maar ik heb ook een veel te goed denkbeeld van de Curaçaosche handelaars om te gelooven, dat het afgeschafte recht zou vloeien in hun zakken. De kolenprijzen zullen zeker lager gesteld worden. De kooplie-

den hier zullen wel de juistheid inzien van de moderne stelling : kleine winst, groote omzet en ten slotte toch toch groote totaalwinst. Als men nagaat, dat te St. Thomas in 1902—latere gegevens heb ik niet—72000 ton steenkolen zijn verscheept en hier in de laatste jaren slechts 29000 ton, dan wordt het hard tijd, dat Curaçao in staat worde gesteld aan de vinnige concurrentie beter het hoofd te bieden.

De heer Lansberg heeft ook gezegd, dat reeds de verhooging van het invoerrecht tot 3% een zwaren slag aan den Curaçaoschen handel heeft toegebracht. Ik had dat gaarne eens toegelicht gezien. De invoerstatistieken leeren ons dat niet, vooral wanneer men let op vele bijzondere omstandigheden of gebeurtenissen, waarmede rekening moet worden gehouden. Spreker zegt, dat het meerendeel van het ingevoerde weer wordt uitgevoerd. In de eerste plaats wil ik opmerken, dat die uitdrukking hier gewoonlijk in een zeer oneigenlijke beteekenis wordt gebruikt. Wat in winkels wordt verkocht is geen uitvoer en dat zijn ook winkelprijzen. Doch het is ook moeilijk uit te maken, wat in deze de waarheid is ; een uitvoerstatistiek hebben we niet en men hoort er over in verschillenden zin. De bewering is dus niet bewijsbaar. Het eenige, wat men zou kunnen doen, is uitrekenen wat de bevolking ongeveer noodig heeft en dan schijnt het mij toe, dat de bedoelde uitvoer niet zooveel beloopt als sommigen zeggen. In geen enkel land trouwens zal men de bewering hooren, dat invoerrecht op den handel drukt, het is een verbruiksbelasting, die de consumenten betalen en wat de vreemdelingen hier betreft, is het eenvoudig de vraag, of ze ergens in den omtrek goedkooper terecht kunnen, waarover ik reeds sprak. Herhaaldelijk worden elders de tarieven gewijzigd, doch nooit is de bewering vernomen, dat men die belasting niet in den prijs zou terugvinden. In het bijzonder hier schijnt het verhaal gemakkelijk bij de gebruikelijke wijze van verkoop. Er is ook gezegd, dat wel een groote, maar niet een kleine verhooging te verhalen is. Maar waar het misschien bij enkele artikelen moeilijk of niet mogelijk is, bij andere artikelen zal men des te beter een prijsverhooging kunnen aanbrengen en zoodoende compensatie vinden, vooral hier, waar elke koopman in alles handelt. Dat gebeurt overal bij tariefwijziging, ik zie hiervan de bezwaren niet in, althans men moet ze niet overdrijven. In de wereldmarktprijzen zijn toch ook fluctuaties, waarmede de koopman rekening moet houden.

Ik wensch nog eens te herinneren aan wat door sommige leden in het V. V. betreffende ontwerp n°. 1 is gezegd. Daar leest men : „Enkele leden achtten trou„wens de voorstelling, als zou de zooeven geschetste „kleinhandel de overheerschende factor zijn, waarme„de bij de herziening rekening moet worden gehou„den, op zijn zachtst uitgedrukt, overdreven. Van „veel grooter belang voor Curaçao achtten zij de scheep„vaart, het vreemdelingenverkeer — gevolg van de „scheepvaart—en den zich ontwikkelenden handel in „steenkolen, die welvaart brengt onder de bevolking. „Deze leden wenschten dan ook de hierboven genoem„de groote belangen niet opgeofferd te zien aan de „onbestemde, door niets gemotiveerde vrees voor een „mogelijken achteruitgang van den handel", terwijl de slotsom der beschouwingen was, dat eene meerderheid zich vóór de voorgestelde verhooging van het invoerrecht verklaarde. Inderdaad, zooals het V. V. sprak, zoo is het en ik breng hulde aan dat ruime inzicht. Er bestaat een zekere onbestemde vrees en misschien ook wel eenig conservatisme. Wat men thans hoort, doet mij sterk denken aan hetgeen indertijd werd gezegd naar aanleiding van de voorgenomen overbrugging der haven, toen men niets meer of minder beweerde dan dat de scheepvaart daardoor te gronde zou gaan, de handel vernietigd, Curaçao tot den on-

dergang gedoemd. En wat is daarvan gebeurd? Niets. De scheepvaart is zelfs nog vooruitgegaan. En zoo zoo zal het ook zijn met betrekking tot het besproken onderwerp.

De adressen der bovenwindsche eilanden heb ik met verwondering gelezen. Aan de waarheidsliefde der adressanten twijfel ik niet; die adressen bevatten echter geen feiten, doch zeer algemeene beweringen, die voor bewijs noch tegenbewijs vatbaar zijn. De bewering, dat daar geen directe belasting betaald zou kunnen worden, is natuurlijk onjuist. Men stelde voor de uitvoerrechten te laten bestaan niet alleen, maar ze nog te verhoogen. Tot zulk eene enormiteit meen ik het zwijgen te kunnen doen. Ook wenschte men hoogere invoerrechten als bijna eenige bron. Dit is een primitief standpunt, dat goed is voor een bevolking, die nog op lagen trap staat. Men heeft op die eilanden in de eerste plaats een kern van ontwikkelden evenals op de benedenwindsche eilanden; Saba heeft zelfs bijna geheel een blanke, werkzame burgerij. Maar ook het volk stel ik zeker niet lager dan dat der benedenwindsche eilanden. Men zal ginds bij nader inzien ook wel met zijn tijd willen meegaan. Ten slotte toch heeft men zelf op die eilanden de zaak al beter ingezien. Aan het slot van sommige requesten wordt dan ook, indien het verzoek niet kan worden ingewilligd, gevraagd om „gelijksoortige doch even-„redige heffingen" en „to mitigate". Welnu dat is geschied, ook tijdens de schriftelijke behandeling. Hoe gaat het echter dikwijls? A heeft over de plannen gehoord van B, en B van C, maar C had eigenlijk zelf ook niets van de stukken gelezen en ieder voegt wat bij het gehoorde. Het schijnt op die eilanden eenigszins aan de gewenschte voorlichting ontbroken te hebben, hoewel een genoegzaam aantal exemplaren der ontwerpen er heen was gezonden. Dat heeft ook de Heer Gouverneur bemerkt, toen hij in het laatst van het vorige jaar die eilanden bezocht. Persoonlijk heeft Z. H. E. G. toen deputaties te woord gestaan en van het wezen der zaak op de hoogte gebracht. Men heeft toen een beter denkbeeld ervan gekregen. En wat de „prominent men" betreft, een hunner op een der eilanden heeft het stelsel genoemd: liberaal, eerlijk en billijk. Er is dus in den aanvang eenige opwinding geweest, wat zeer begrijpelijk is bij alle groote veranderingen, doch men beschouwt de zaak nu kalmer en zal zeker de goede gevolgen leeren waardeeren. Dat de afschaffingen aldaar op Curaçao verhaald zouden worden is minder juist, hetgeen uit de stukken blijken kan, al zijn de cijfers gedurende de behandeling ook iets verlaagd. Elk eiland zal nu, meen ik, naar zijn draagkracht belast worden en op de bovenwindsche eilanden zal men ongetwijfeld ook eens willen zien naar de uitgaven, naar hetgeen door het Moederland aan die eilanden ten koste worden gelegd.

Er is door een der sprekers gezegd, dat de ontwerpen goed in elkaar zaten, heel mooi waren zelfs, maar dat ze te ingewikkeld zijn voor de Curaçaosche ambtenaren. Ik denk daarover anders. Ik acht de Curaçaosche ambtenaren, wat aanleg en ontwikkeling betreft, volstrekt niet de minderen van de Nederlandsche, in sommige opzichten hebben zij zelfs iets voor. Dat niettemin de Curaçaosche ambtenaren dikwijls niet het werk kunnen leveren van Nederlandsche, komt doordat zij niet geschoold zijn. Wat hun ontbreekt, dat is de veel gesmade theoretische kennis. Ik ben er van overtuigd, dat de ambtenaren met eenige leiding zich spoedig in de nieuwe wetten zullen inwerken en de uitvoering zal dan zeer goed gaan.

De heer v. d. Veen Zeppenfeldt heeft gezegd, dat de algemeene toestand zeer slecht was, dat er een crisis heerschte. Het komt mij voor, dat ik dergelijke beweringen meer heb gehoord. Eigenlijk is er al sedert een

eeuw geklaagd. Maar was er dan in het geheel geen vooruitgang, nooit? Zijn wij maar altijd verder achteruitgegaan? Ik vermeen, dat we den toestand niet zoo zwart behoeven te zien. Er zijn dikwijls tegenheden, maatregelen van buiten af, die ons benadeelen, maar ook strekt soms een maatregel ons tot voordeel. Sedert een eeuw is er telkens rijzing en daling geweest, Curaçao is onderhevig aan schommelingen, wisselvalligheden. Het gaat altijd up and down door verschillende oorzaken, als daar ook zijn lange tijdperken van droogte, opleving en verval van een industrie en andere tijdelijke oorzaken. Maar in den regel komt alles nog al weer terecht. En zoo heel slecht was de toestand in de laatste jaren nu juist niet. Wij zullen goed doen den stereotypen klaagtoon te laten varen en maar wat blijmoedig in de toekomst te zien.

De heer v. d. Veen Zeppenfeldt heeft verklaard, dat hij van den landbouw niets verwacht. Had ik geweten, dat de spreker den landbouw zou ter sprake brengen, dan zou ik mij van de assistentie van dr. van Hall hebben verzekerd. Ik ga in Nederland wel eens naar landerijen kijken en stel er veel belang in, maar eigenlijk weet ik toch niet veel van landbouw af, zoodat ik mij moeilijk in een landbouwdebat kan begeven.

Door denzelfden spreker is nog ter sprake gebracht de quaestie der concessiegronden, welk punt ik zal laten rusten tot de behandeling van ontw. n°. 2.

Hiermede, Mijnheer de Voorzitter, meen ik de sprekers te hebben beantwoord.

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. De geachte gemachtigde van den Gouverneur heeft gezegd, dat men niet heeft aangegeven de fouten welke het ontwerp aankleven. Maar in het Voorloopig verslag zijn reeds alle bezwaren aangegeven, dus behoef ik er niet nader op terug te komen. In de tweede plaats heeft de gemachtigde gesproken van de wenschelijkheid van afschaffing der invoerrechten op steenkolen. Ik meen evenwel, dat, waar aequivalenten moeten worden gezocht, men ze moet zoeken waar ze het best gevonden kunnen worden, en ik vind dat de steenkolen daarvoor in aanmerking kunnen komen. Nu is bij het bestaande invoerrecht op steenkolen die handel vooruitgegaan in plaats van achteruit, en dus niet afgestuit op de invoerrechten. Het Bestuur is trouwens zelf de meening toegedaan geweest, door het voorstel tot heffing van 5 cent per ton, dat de steenkolen eenige heffing wel zullen kunnen verdragen.

De gemachtigde van den Gouverneur heeft gewezen op den stereotypen klaagtoon van achteruitgang van den handel en heeft den winkelhandel niet als uitvoerhandel wenschen te beschouwen. Maar hier is die kleinhandel, welke men winkelhandel noemt, altijd uitvoerhandel geweest. Veel wat in de winkels wordt verkocht wordt uitgevoerd. De Heer de Jongheere zou hieromtrent zeker wel meerdere gegevens bij de kooplieden kunnen verkrijgen.

De heer van der Veen Zeppenfeldt. Mijnheer de Voorzitter: Mijn hoofdbezwaar tegen dit wetsontwerp is gelegen in de verhooging der invoerrechten, waardoor de handel in gevaar wordt gebracht, hetzij die kan of niet kan worden verhaald. Nu zegt de gemachtigde wel, dat men op sommige artikelen weer meer zal kunnen verhalen, doch als dat mocht gebeuren zal het zeker niet zijn in 't belang van het vreemdelingenverkeer.

Het eiland gaat beslist oeconomisch achteruit. Men ziet het aan den verkoop van huizen en plantages, die thans meermalen ver beneden de waarde worden verkocht.

Aan hypotheken werd in 1906 f 200.000 en in 1907 f 300.000 afgeschreven. Op 't eerste gezicht zou men

zeggen merkbare vooruitgang: f 100.000 meer doorgehaald dan in 1906, maar in werkelijkheid is dit volstrekt niet het geval. De oorzaak is, dat verschillende eigendommen voor het grootste deel ver beneden de hypotheekwaarde moesten worden verkocht, of zij zijn overgegaan in handen van de hypotheekhouders; vandaar die meerdere doorhalingen.

De bewoners der bovenwindsche eilanden verkiezen indirecte belasting boven directe. Ze hebben zich met daartoe strekkende adressen tot den Raad gericht. Ik vind die verzoeken voldoende gemotiveerd. Ik ken persoonlijk den toestand op St. Martin niet, maar moet aannemen, dat een request geteekend door de voornaamste ingezetenen van een plaats waarheid moet bevatten, welke ik geen oogenblik kan onderschatten alleen omdat ik mij van den toestand niet met eigen oogen heb overtuigd. Als volksverhuizing op St. Martin, 50 % verhooging van de belastingopbrengst op Saba, en gestadige achteruitgang op St. Eustatius geen deugdelijke argumenten zijn, dan weet ik waarlijk niet meer wat deugdelijke argumenten zijn.

In het algemeen kan het waar zijn, dat gestreefd moet worden naar eenheid van belasting, gedachtig aan het woord: één bestuur, één vlag, één wet. Men moet evenwel rekening houden met de ongelijke toestanden, die er bestaan in de verschillende deelen dezer kolonie. Men moet hier meer steunen op de praktijk, al is in theorie de unificatie heel mooi.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Waar de heer Lansberg verwijst naar de Voorloopige verslagen, waarin ik overigens niet veel fouten van dit groote ontwerp aangetoond heb gezien, zij het mij vergund naar de uitvoerige Memories van antwoord te verwijzen. Overigens is er ook wel verschil van meening. Dat blijkt ook uit de adresssen van the Conference of steamshipcompanies en de Kamer van koophandel, die straks ter sprake werden gebracht en de Voorloopige verslagen. In die adressen heb ik eenige behartenswaardige dingen gelezen, doch overigens meen ik, dat veel ongeschreven zou zijn gebleven, indien men de buitenlandsche wetgevingen had gekend. In die adressen is ook wel gesproken over de uitgebreidheid der wet, doch het verkeer zelf is eenmaal ingewikkeld en een ingewikkelde materie in een paar artikelen te regelen, gaat nu eenmaal niet. Ik wijs ook op de wetten van Trinidad en Jamaica. Het ontwerp is verder, wat de strafbepalingen betreft, veel milder dan die wetten, waarbij £ 100.— boete schering en inslag is en het bevat overigens niets meer dan alle wetten op dat stuk, dikwijls minder.

De verlaging van het invoerrecht op steenkolen tot 5 cent was reeds zeer belangrijk en zooals spreker weet, had men met dit recht hetzelfde doel als met de bestaande rechten à ½%. Toen bij de behandeling mogelijk bleek geheele vrijstelling te geven, is dat wegens het groote belang geschied.

Wat den omvang van den uitvoer van waren betreft—gelooft de heer Lansberg dat, wanneer ik bij de kooplieden alle gegevens was gaan vragen, deze mij die zouden hebben gegeven? Misschien kan de spreker ze mij verschaffen.

De achteruitgang der plantages en de groote hypotheken, waarover de heer v. d. Veen Zeppenfeldt sprak, hebben oude oorzaken. Vele plantages zijn in een tijd, waarin het geld overvloedig was, voor te hoogen prijs gekocht. Met het zout heeft men tegenspoed gehad. Doch o. a. door subsidie voor damaanleg, steun aan dividicultuur en laatstelijk vervanging door de Curaçaosche Bank van bestaande hypotheken door hypotheken tegen een interest beneden de markt, wat zelfs veel critiek uitlokt, doet het Bestuur thans alles om er de plantages weder boven op te helpen.

Over de bovenwindsche eilanden sprak ik reeds uitvoerig. Volksverhuizing op St. Martin schijnt niet het juiste woord ; vele menschen gaan gedurende een seizoen elders werken en keeren met het verdiende geld terug. Op Saba heerscht een kleine doch algemeene welvaart. Ieder heeft er een stukje grond en er wordt ook nog geëxporteerd. Vele Sabianen vinden als stuurman werk bij de groote vaart en zenden geld aan hunne familie. Als men op Saba komt, krijgt men den indruk van een schilderachtig Zwitsersch dorp, allen goede huizen en keurig onderhouden ; aan allerlei kleinigheden kan men bemerken, dat de toestand op Saba niet slecht is. De Sabianen staan te hoog om het primitieve stelsel van enkel hooge invoerrechten voor Saba geëigend te achten. Waarschijnlijk echter denkt men op Saba nog wel eens aan den patriarchalen toestand vóór 1862, toen het Bestuur zich aan het eiland weinig gelegen liet liggen en er een Gezaghebber plaatste, die invoerrechten hief, daaruit zijn tractement en verdere kosten betaalde en overigens deed wat hij verkoos; zelfs werd toen van Saba nooit eenig stuk bij het Bestuur ontvangen. Doch deze toestand heeft onder het nieuwe Regeeringsreglement plaats gemaakt voor belangstelling van Bestuurswege en op Saba zal men zeker niet uit het oog verliezen de debetzijde van het budget. Wat St. Eustatius betreft, dit is iets bijzonders. De achteruitgang is er, maar men moet vragen met welken maatstaf die achteruitgang moet worden gemeten. Op St. Eustatius zit men te wachten op den terugkeer van den tijd van 1775-1780, toen het eiland door zeer bijzondere omstandigheden in verband met den Amerikaanschen vrijheidsoorlog een groote stapelplaats was. In 1781 kwam een Engeleche vloot, maakte alles buit en toen was het met St. Eustatius gedaan, zoo meent men. Maar die toestand van 1780 zal nooit terugkeeren, daar hij geheel abnormaal was. Op St. Eustatius liggen tal van goede landerijen braak, plantages verlaten ; er wordt weinig gewerkt. Er woont ook bijna niemand op het land. De bevolking neemt hout en andere zaken eenvoudig van de bezittingen van anderen, desnoods ongevraagd. De achteruitgang van St. Eustatius behoefde er niet te zijn, wanneer men zich meer moeite gaf, geen stuk land onbebouwd liet. In den laatsten tijd schijnen bewoners van St. Kitts op St. Eustatius den landbouw te willen komen uitoefenen. Het staat bij mij vast, dat het er op St. Eustatius heel anders zou uitzien, wanneer in werkelijken en figuurlijken zin de hand aan den ploeg werd geslagen.

Ten slotte zal het uit de bijlagen van ontwerp n°. 1 duidelijk zijn, dat de bovenwindsche eilanden niet ten koste van Curaçao leven, al zijn bij de behandeling de totalen eenigzins verminderd ; zij bestaan voor een zeer groot deel ten koste van het Moederland.

Met verschillende toestanden is, naar ik meen, voldoende rekening gehouden. Belasting naar draagkracht ingericht doet dat van zelf en de tarieven van de gebruiksbelasting werden voor de bovenwindsche eilanden verlaagd. Wat de unificatie der invoerrechten betreft, bij gebreke daarvan zou men feitelijk weer invoerrecht tusschen de eilanden onderling krijgen. Zelfs in het groote eilandenrijk, onze Oost, is in 1906 de unificatie der invoerrechten finaal doorgevoerd. Er is geen enkele reden om het in Curaçao niet te doen.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Met groote belangstelling heb ik de woorden, gesproken door de heeren Lansberg, van der Veen Zeppenfeldt en den gemachtigde van den Gouverneur aangehoord.

Na deze verschillende besprekingen zal ik over dit ontwerp weinig meer zeggen.

Eén punt is mij echter niet duidelijk geworden en daarom verzoek ik dit nog eens op te willen helderen. De heer van der Veen Zeppenfeldt heeft namelijk ge-

sproken over de handhaving der loterijbelasting. Misschien is dit punt aan de aandacht van den gemachtigde ontgaan. De heer Zeppenfeldt heeft gezegd, dat men niet naar aequivalenten behoefde te zoeken, indien de loterijbelasting gehandhaafd blijft.

Ook heb ik nota genomen van hetgeen door den gemachtigde van den Gouverneur is gesproken over de macht van den Gezaghebber van Saba eertijds. Naar aanleiding hiervan verzoek ik nogmaals aan het Bestuur te willen onderzoeken, of deze toestand van onbegrensde macht van den Gezaghebber op andere eilanden thans nog bestaat.

Wat verder de invoerrechten betreft, die zoude ik in deze Kolonie niet gaarne zien verhoogd. Zou het niet beter zijn een geschikter oogenblik voor de heffing van invoerrechten af te wachten? Want ik geloof, dat de toestand van heden verre van rooskleurig is. Uit eigen ervaring, opgedaan in mijne praktijk gedurende tien jaren, kan ik getuigen, dat de handel steeds achteruitgaande is. Wel vertoont er zich soms eene opflikkering, maar meer dan eene opflikkering is dit niet, de algemeene toestand gaat niet vooruit. Ik zal niet zijn te vinden voor verhooging van invoerrechten. Ik blijf liever bij het oude met zijne gebreken dan een sprong in 't wilde te doen, die wie weet welke verkeerde gevolgen na zich kan sleepen. Is die sprong eenmaal gedaan, dan is van terugkeer geen sprake meer. Waar de handel zoo zeer gekant is tegen verhooging der invoerrechten, daar geef ik liever alle voordeelen van het ontwerp prijs, dan de eventueele slechte gevolgen in ander opzicht mede voor mijne rekening te willen nemen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. De spreker heeft gelijk, ik heb één punt vergeten, de loterijbelasting, hoewel ik daaromtrent zou kunnen volstaan met te verwijzen naar de gewisselde stukken. Het Bestuur heeft nog in 1901 gegevens verzameld bij importeurs van loten. Die gegevens bleken zeer te verschillen van die, door den Raad verzameld. Het is zoowel voor den Raad als het Bestuur een revelatie geweest, dat zooveel werd gespeeld. Het Bestuur heeft nog gedacht, dat het cijfer van den Raad alleen voor het laatste gunstige jaar gold, doch de Raad zegt van niet. Er zou dan uit die belasting te verkrljgen zijn f. 20000.—, doch waar het de arme bevolking is, die in die loterijen speelt, zou het geheel in strijd zijn met het ook door den Raad toegejuichte hoofdbeginsel der herziening, belasting naar draagkracht. Ook volgt uit den omvang van het spelen, dat de belasting in de uitvoering zeer onpractisch zou zijn, daar het stempelen van 400.000 lootjes, waarbij velen van 18 cent, het aanstellen van meer ambtenaren zou noodig maken, die weder den pensioenlast zouden verzwaren.

Bij zijne beschouwingen over het aanhangige ontwerp is de spreker, dunkt mij, wel wat erg angstvallig geweest en het spijt mij, dat de spreker reeds dadelijk spreekt van onthouding van medewerking tot dit ontwerp. Wij zijn hier toch om samen te werken. Wat is samenwerking? Wederzijdsche tegemoetkoming en opoffering. Er is geen opoffering, wanneer men met iets instemt, waarmede men het volkomen eens is. Slechts dan, wanneer men wenschen prijsgeeft, desnoods tegen zijn beginselen handelt. Dat heeft het Bestuur ruimschoots gedaan; misschien is het Bestuur daarin te ver gegaan en zou men kunnen denken aan het spreekwoord: „Quien más tiene, más quiere.” Maar het Bestuur heeft de medewerking van den Raad gezocht en hoopt, dat de spreker zijnerzijds op gelijke wijze zal handelen.

De spreker heeft het door mij medegedeelde omtrent de Gezaghebbers van Saba in vroeger tijd blijk-

baar verkeerd opgevat; ik meen dat daarin geen aanleiding was om te spreken over de tegenwoordige macht der Gezaghebbers. Ik heb volstrekt niet gezegd, dat die vroegere Gezaghebbers van Saba zich aan verkeerde handelingen schuldig maakten. Ik heb eenvoudig verteld, dat vóór 1865 die Gezaghebber een soort patriarch was.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Geenszins ben ik ter vergadering gekomen met het vooropgezette plan om tegen het ontwerp te stemmen. Ik verzoek dringend, dat men mij alsnog motieven bijbrenge, die mij er toe kunnen brengen vóór het ontwerp te stemmen. Indien de gemachtigde van den Gouverneur meent, dat ik hier ben gekomen met een vooropgezette meening en niet voor overtuiging vatbaar zou zijn, verkeert hij in een geheel verkeerde meening te mijnen opzichte. Ik ben steeds voor overtuiging van verkeerd inzicht vatbaar. De argumenten, die mij van verkeerd inzicht zullen overtuigen, kunnen nog komen. Ik ga nog verder, kan men mij door gegronde argumenten overtuigen van de wenschelijkheid van het heffen van een algemeen invoerrecht van 5 %, ik zal er mij niet tegen verzetten, doch zoolang er geen andere argumenten worden aangevoerd dan tot nu toe is geschied, blijf ik bij mijne reeds uitgesproken meening.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb nog even het woord gevraagd om een verkeerden indruk weg te nemen. Ik meen, dat de spreker mij verkeerd heeft verstaan; ik heb niet gezegd, dat spreker hier was gekomen met een vooropgezette meening. Ik heb alleen willen doen uitkomen, dat, zoo min als ik nog iets beslists heb gezegd omtrent sommige hoofdpunten, ik ook van andere zijde meen te mogen verwachten, dat men niet reeds bij voorbaat zich zoude verklaren. Over het invoerrecht dacht ik nog al uitvoerig te hebben gesproken; ik herinner ook nogmaals aan het Voorloopig Verslag betreffende ontwerp n° 1.

Men moet zien, wat men door samenwerking kan bereiken. Intusschen heb ik met genoegen gehoord, dat de spreker de beraadslaging aandachtig wil blijven volgen, waarbij nog gelegenheid te over zal zijn, om elkaars argumenten te toetsen.

De algemeene beraadslaging wordt gesloten.

ART. 1 komt in behandeling:

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer het volgende amendement voor te stellen: De tweede alinea te doen luiden: „binnenland: „op de eilanden Curaçao, Aruba en Bonaire: het gebied der benedenwindsche eilanden; en op de eilanden „St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba, het gebied „der bovenwindsche eilanden der Kolonie."

Tusschen de tweede en derde alinea een nieuwe alinea te voegen, luidende:

„buitenland: op de eilanden Curaçao, Aruba en „Bonaire: al hetgeen buiten het gebied der beneden„windsche eilanden is gelegen; op de eilanden St. „Martin (N. G.), St. Eustatius en Saba: al hetgeen „buiten het gebied der bovenwindsche eilanden is ge„legen."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Sutherland*.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik meen mij voor toelichting te kunnen refereeren aan de redevoeringen zoostraks door mijne medeleden gehouden. Ik houd mij overtuigd, dat de unificatie der in-

voerrechten niet zal zijn ten voordeele van de benedenwindsche, noch van de bovenwindsche eilanden.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor de behandeling van het amendement aan te houden tot art. 127. Men moet m. i. afwachten tot bij de behandeling van het tarief zal blijken of de unificatie al dan niet kan worden behouden.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan mij met het voorstel van den heer Muller vereenigen.

De VOORZITTER. Indien de Raad zich vereenigen kan met het voorstel van den heer MULLER, stel ik voor de behandeling van het geheele artikel 1 aan te houden.

Aldus wordt besloten.

ART. 2 wordt zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 3 komt in behandeling.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor dit artikel te doen vervallen.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Sutherland*.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor het artikel te doen vervallen, omdat het onnoodig is.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De zaak is niet van groot belang; desnoods zou het artikel kunnen vervallen. Het is een beginselverklaring, zooals in onze wetboeken zoovele voorkomen. De bedoeling is ook om in vertaalde extracten der verordening voor de scheepvaart dit artikel op te nemen als reclame voor de Curaçaosche haven. Ik weet niet of de Raad daarvoor iets gevoelt. In onnoodigheid zie ik geen reden om het artikel te doen vervallen, het is een inleidende bepaling.

De VOORZITTER. In de afdeelingen is ook gesproken over bezwaren van de Aruba-Phosphaatmaatschappij tegen dit artikel.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Zijn er wellicht nog andere redenen, waarom men het artikel wil laten vervallen?

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. In haar request aan den Raad betoogt de Aruba Phosphaat Maatschappij dat dit artikel nadeelig zal werken op hare onderneming. Immers volgens het ontwerp „Uitvoerrecht op mijnproducten" wordt bij het artikel 16, als equivalent voor het verlies van scheepsongelden van schepen, die phosphaat komen laden, een uitvoerrecht op phosphaat geheven. De Aruba-Phosphaatmaatschappij meent dat zij dit uitvoerrecht niet op de schepen kan verhalen en dus feitelijk die kosten zal moeten dragen. Hiermede kan ik het niet eens zijn; iedere reeder zal toch alle onkosten, die hij hebben zal, berekenen en daarnaar accoord maken voor de vracht. Het gevolg zal dus zijn, dat na het inwerkingtreden van deze verordeningen de Aruba-Phosphaatmaatschappij 17 ct. per M^3 minder aan vracht zal behoeven te betalen en dus per slot van rekening geen schade lijden. Ik meen daarom, dat er geen bezwaar is tegen het behoud van dit artikel.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouver-*

neur. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan niet inzien, dat de Aruba-Phosphaatmaatschappij schade zoude lijden door de omzetting der scheepsongelden volgens ontwerp n° 9 in mijnrecht. Immers volgens de chertepartijen komen scheepsongelden ten laste van het schip, de reederij. Bij de bepaling van den vrachtprijs wordt door de reederij natuurlijk met die te betalen scheepsongelden rekening gehouden, zooals de heer Ferguson terecht opmerkte.

De vracht en andere onkosten nu worden door de Aruba-Phosphaatmaatschappij gedragen; alle deze posten komen in mindering van de opbrengst der verscheepte phosphaat. Dus draagt de maatschappij toch reeds die scheepsongelden, hetgeen ook zeer natuurlijk is. Er is van gesproken, dat de maatschappij niet zou kunnen verhalen of terugvorderen. Dit ziet op de bestaande praktijk. Deze is, dat in strijd met de chertepartij de maatschappij die scheepsongelden betaalt, doch dadelijk een wissel trekt voor het waarschijnlijke zuivere provenu der lading. Later heeft verrekening plaats en daarbij worden dan ook natuurlijk de reeds betaalde scheepsongelden met den overeengekomen vrachtprijs verrekend. De maatschappij heeft dus slechts haren agent mede te deelen, dat te rekenen van een zekeren datum de scheepsongelden zijn afgeschaft, zoodat bij de bepaling van den vrachtprijs deze niet meer in aanmerking moeten worden genomen m. a. w. de vrachtprijs zooveel lager gesteld moet worden. Dat spreekt toch van zelf, de maatschappij verrekent de voor den schipper betaalde scheepsongelden nu toch ook. Indien er al een reeder zoo onredelijk zou willen zijn om de vracht toch te bepalen met het oog op niet bestaande scheepsongelden, dan zal de maatschappij ongetwijfeld een anderen reeder vinden, die met de gezonde rede te rade zal willen gaan. Er is dus geen reden om wegens dit eene geval de scheepsongelden in de lijst onzer inkomsten te behouden en het kan ook zeer verkeerd werken. De vreemde reederijen zouden natuurlijk den indruk krijgen, dat in de Kolonie Curaçao scheepsongelden worden geheven, terwijl we die juist gaan afschaffen. Op grond dat het artikel 3 op zich zelf niet noodzakelijk is, heb ik in beginsel geen bezwaar tegen het doen vervallen van het artikel maar practisch nut als reclame-artikel voor handel en scheepvaart kan het hebben. Het is de vraag of de Raad daarvoor iets gevoelt.

De heer A. G. STATIUS MULLER Mijnheer de Voorzitter. Ik acht de redeneering van den gemachtigde van den Gouverneur volkomen juist; de Aruba-phosphaatmaatschappij zal geen verlies lijden. Doch artikel 3 is niet bepaald noodig.

Het amendement om art. 3 te doen vervallen, wordt in stemming gebracht en aangenomen met 9 tegen 3 stemmen.

Vóór stemden de heeren *A. G, Statius Muller, Möller, Sutherland, v. d. Veen Zeppenfeldt, A. W. Statius Muller, Zeppenfeldt, Penso, de Casseres* en de *Voorzitter.*

Tegen stemden de heeren *Lansberg, Ferguson* en *Fensohn.*

De ARTT. 4 tot en met 12 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 13 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel het volgende amendement voor: Na het woord „schipper" in het eerste lid in te voegen de woorden „of iemand van zijnentwege" en aan het slot van dat lid toe te voe-

gen de woorden: „behoudens de bepaling van art. 157, tweede lid." Uit het laatste lid te doen vervallen de woorden „zoo mogelijk."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Sutherland*.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik zie er groot bezwaar in, dat een schipper zelf moet inklaren. Hier komen veel booten binnen, waarvan de meesten spoedig weer vertrekken. Nu is de gezagvoerder in den regel niet terstond vrij om naar den wal te gaan ten einde in te klaren. Kon hij nu een persoon in zijne plaats zenden, dan zou dit voor hem veel geschikter zijn. En hiertegen zal geen bezwaar kunnen bestaan, want de gezagvoerder blijft toch de verantwoordelijke persoon. Wat de toevoeging der woorden: „behoudens de bepaling van art. 157, 2e. lid" betreft,—de bedoeling is. dat in sommige gevallen stoomschepen vrij kunnen worden gelaten van inklaring van doorvoerartikelen.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik vind den last voor den schipper om even naar den wal te gaan werkelijk niet zoo groot, maar als hij bepaald zelf niet kan gaan, waarom kan de schipper dan geen gemachtigde sturen ?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Hetgeen in het eerste lid is bepaald, is 'niets bijzonders. In sommige landen—bijv. het Moederland—moet zelfs de eerste stuurman mede inklaren, als gewoonlijk in het bijzonder belast met het toezicht op de lading. Maar overal is de schipper er toe verplicht. Bijv. ook volgens de wet van Trinidad, art. 18 „The master of every ship shall in respect of such ship make due report to the chief officer of customs in the prescribed form." Het optreden van een gemachtigde heeft geen bezwaar in civilibus, doch hier geldt het eene strafrechterlijke aansprakelijkheid. Alleen de persoon, die het feit heeft gepleegd, is in het strafrecht aansprakelijk. Gingen de agenten der stoomvaartmaatschappijen inklaren, dan zouden zij een gevaarlijke verantwoordelijkheid op zich nemen, daar zij toch van het laden in vorige havens en wat daarbij is geschied niets weten. Volgens de wetten van alle landen is de schipper belast met het voeren van schip en lading en daarvoor de eenige aansprakelijke persoon. Ik heb nog nooit gehoord, dat de inklaring den schipper zooveel last veroorzaakte. Bovendien zijn de afstanden hier gering. Men gaat even naar het kantoor met de papieren, teekent de akte van inklaring, spreekt wellicht even met den ambtenaar en men is klaar. Mocht er nu somtijds overwegend bezwaar voor den schipper bestaan om even naar het kantoor te gaan, dan zou de Inspecteur den ambtenaar, belast met de inklaring, aan boord kunnen zenden ; het artikel verbiedt dat niet.

Het voorstel betreffende de toevoeging aan het tweede lid staat in verband met een voorgenomen wijziging van art. 157 en deze wijziging gaat m. i. wel wat ver ; het is mij niet bekend, dat er in eenig land iets dergelijks geldt. Beginsel van alle invoerwetten is, dat volledige inlichting omtrent de lading worde gegeven ; men moet weten wat in het schip is, wat gelost wordt, wat er in blijft om weder uitgevoerd te worden. In het ontwerp is nu bepaald, dat van doorvoergoed zonder overscheping alleen behoeft te worden opgegeven bijv. 4000 balen. 240 kisten ; eenvoudiger kan het toch wel niet. Wordt zelfs dit nagelaten, dan krijgt men een zonderlingen toestand uit een administratief oogpunt. In andere landen moet de opgave omstandiger zijn en men heeft daar nooit van bezwaren gehoord.

Ik zou den heer Ferguson in overweging willen geven om de beide besproken deelen van zijn amendement niet te handhaven.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Wanneer de inklaring kan geschieden binnen 6 uren aan den eersten ambtenaar die verschijnt, dan wordt de zaak natuurlijk anders. Ik meende, dat de schipper per se aan wal moest komen om ten kantore de inklaring te doen en daarmede zou dan soms, bijv: als het schip in het Schottegat ligt, al licht een paar uur gemoeid zijn en men moet niet vergeten, dat vooral in de eerste uren na aankomst de schipper dikwijls moeilijk van zijn schip weg kan. Ik zou het daarom veel geschikter achten als bijv: de purser de inklaring kon verrichten.

Wat de toevoeging: ,,behoudens de bepaling van art. 157, lid 2" betreft, deze kan voorloopig blijven bestaan, omdat bij de behandeling van art 157 hierover eerst nader zal worden beslist.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan den heer Ferguson verzekeren, dat er geen bezwaar bestaat om den ambtenaar aan boord te doen gaan voor de inklaring. Deze faciliteit zal zeker verleend worden om handel en scheepvaart te bevorderen.

De VOORZITTER. Ik denk, dat het wel regel zal worden, dat de ambtenaar aan boord gaat.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Er zal geen bezwaar tegen bestaan.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Gaat op Trinidad, waar het schip op grooten afstand van de stad moet ankeren, de schipper ook aan den wal om in te klaren?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Volgens de wet moet hij dat doen en de keeren, dat ik op Trinidad ben geweest, heb ik altijd terstond den kapitein naar den wal zien gaan.

De VOORZITTER. Kan de agent ook de inklaring verrichten?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Neen, Mijnheer de Voorzitter, dat kan niet; de inklaring kan door niemand anders geschieden dan den scheepskapitein.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Als de bedoeling is, dat de inklaring ook kan geschieden aan boord aan den eerst daar tegenwoordig zijnden ambtenaar van recherche, dan is de door mij voorgestelde bijvoeging onnoodig, maar dan zou het toch goed zijn de bedoeling, dat de inklaring ook kan geschieden aan den aanwezigen ambtenaar op het schip, te doen opnemen in de notulen, opdat die bedoeling later altijd zal kunnen blijken.

De VOORZITTER verzoekt den Griffier de bedoeling van het artikel in de notulen te vermelden, nl. dat de inklaring kan geschieden aan boord door den scheepskapitein aan een ambtenaar der invoerrechten.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter Ik zou den heer Ferguson in overweging willen geven om het tweede deel van zijn amendement en dus ook het artikel aan te houden tot art. 157 of het amendement te laten vervallen. Immers de bijvoeging is als alle ,,behoudens" in wetten eigenlijk niet noodig; een speciale bepaling derogeert aan de algemeene.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik trek het eerste en tweede gedeelte van mijn amendement in.

Wat het derde deel betreft, merk ik op, dat in de Memorie van Antwoord is gezegd, dat de beteekenis der woorden.. zoo mogelijk" is, dat de scheepvaart zooveel mogelijk wordt gefaciliteerd. Maar blijven de woorden behouden, dan zou het geheel afhangen van de administratie of aan het verlangen ter inklaring op Zondag of buiten de gewone kantooruren zal worden voldaan. Ik zie niet in, waarom die bepaling ,,zoo mogelijk" in de wet moet voorkomen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het Bestuur heeft een open oog voor de 'belangen van de scheepvaart, maar eischen die nu geheele opheffing van de Zondagsrust? Dat treft men nergens aan; in den regel zijn op Zondag de kantooruren tot een zeker morgenuur open. Ik moet ook wijzen op den toch reeds te zwaren dienst der ambtenaren, die ook een rustdag moeten hebben, anders moet men meer ambtenaren hebben om in ploegen te werken. Ik meen de beslissing over het amendement aan den Raad te moeten overlaten.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met 8 tegen 4 stemmen.

Vóór stemden de heeren *Lansberg, Möller, Ferguson, A. W. Statius Muller, Zeppenfeldt, Penso, Fensohn* en de *Voorzitter*.

Tegen stemden: de heeren *A. G. Statius Muller, Sutherland, van der Veen Zeppenfeldt* en *de Casseres*.

ART. 13 wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De ARTT. 14 tot en met 19 worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 20 komt in behandeling.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer voor te stellen het woord ,,lichters" voorkomende in het derde lid te vervangen door ,,vaartuigen."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Lansberg*.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Men is hier gewend strandgoederen te vervoeren in balanders en schoeners; daarom komt de wijziging gewenscht voor.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het is hier, geloof ik, de quaestie van een woord. Lichter is de algemeene benaming van een vaartuig, waarin goederen uit een schip worden overgenomen voor een tusschenvervoer. Misschien echter bedoelt de spreker iets anders, nl. dat goederen uit gestrande schepen eerst in een groote pont komen en dan in den schoener, waarmede ze naar de haven worden gebracht. Dan zou de redactie moeilijkheid kunnen geven. Ik neem het amendement over.

ART. 20, zooals gewijzigd, wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De vergadering wordt voor 10 minuten geschorst.

Na hervatting der werkzaamheden komt in behandeling ART. 21.

De ARTT. 21 tot en met 22bis, 23 tot en met 29bis, 30 tot en met 35 worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 36 komt in behandeling.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor het artikel te doen luiden: „De Inspecteur kan bij wege van aanteekening op de akte van inklaring vergunning geven tot herstel binnen een door hem voor elk bijzonder geval te bepalen termijn van abuizen in de akte van inklaring of vrachtlijsten, mits de fout naar zijne overtuiging niet aan frauduleuze oogmerken is toe te schrijven."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Lansberg*

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb zelf medegewerkt tot het amendement, doch ik geloof, dat het op een misverstand berust. De termijn, in het amendement bedoeld, toch zou alleen betreffen het herstellen van abuizen in de vrachtljsten. Hiervoor nu is geen termijn noodig; het kan altijd terstond geschieden. Wat het amendement eigenlijk beoogt, is een termijn te laten om goederen, die op een andere plaats achtergebleven zijn, af te leveren. Ik zou den gemachtigde willen vragen of er een ander artikel is, waarbij hierin wordt voorzien.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Inderdaad zou het amendement geen verbetering zijn en verzwarend werken. Er is hier geen termijnsbepaling noodig. De kapitein weet van een fout in de vrachtlijst of het blijkt hem of dengene, die met de lossing is belast, bij de lossing, Dan geeft hij terstond kennis aan den Inspecteur of eerstaanwezend ambtenaar. De Inspecteur zal een aanteekening op de vrachtlijst stellen bijv. dat te omschrijven goederen in een te noemen haven zijn achtergebleven en zullen worden aangebracht met een volgende boot, en onderaan de vrachtlijst van die boot te vermelden. Die aanteekening kan dadelijk geschieden, een termijn is hier niet noodig. Mocht het later uitkomen, dat de kapitein niet ter goeder trouw is geweest, dan zal de Inspecteur later natuurlijk zoo gemakkelijk geen vergunning tot herstel van abuis geven. Dit is een voorbeeld. Men moet geen bijzondere gevallen gaan noemen in het artikel, want dan sluit men andere uit. Het artikel geeft alle mogelijke faciliteit. Ik stel mij voor, dat men altijd beginnen zal met de goede trouw te veronderstellen. Alzoo van een termijn, dien het amendement wenscht, kan hier moeilijk de rede zijn.

De heer LANSBERG, Mijnheer de Voorzittter. Wat moet er gebeuren, wanneer goederen zoek geraakt zijn?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Dan zal dat wel te bewijzen zijn. De schipper is verantwoordelijk voor de lading en de aflevering, is van de zaken niet af met ze op den wal te zetten, tenzij een ander de verdere aansprakelijkheid aan den wal overneemt. Men zal het verloren gegaan zijn van goederen voor de Administratie aannemelijk moeten maken; wettelijk, formeel bewijs wordt hier niet gevorderd.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik trek mijn amendement in.

ART. 36 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 37 tot en met 48 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 49. komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In artikel 49 komt tweemaal een drukfout voor, het *cijfer* 199 moet telkens zijn 200, welke drukfouten ik bij deze verbeter.

ART. 49 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ARTT. 50 tot en met 52 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 53 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit n°. 5 van dit artikel te doen vervallen de woorden „en van het gedistilleerd ook de graden van sterkte."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Sutherland*.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou willen voorstellen in deze kolonie alleen dan de graden van sterkte te doen bepalen, waar dit noodig mocht blijken om fraude tegen te gaan. In dit artikel kan dan de opgave van de sterkte vervallen.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. De Memorie van antwoord zegt zelf, dat verkeerde opgave nergens strafbaar is gesteld. Hier komt het er niet op aan of de sterkte wordt opgegeven. Ik meen echter er de aandacht op te moeten vestigen, dat, mocht de meerderheid bezwaar hebben tegen eene verhooging van het algemeen invoerrecht, op andere wijzen equivalenten moeten worden gezocht. Bij aanvaarding van het stelsel van belasting van gedistilleerd naar het alcoholgehalte, zal de drankaccijns vrij wat meer opbrengen dan volgens het stelsel van belasting naar hoeveelheid.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Terecht is opgemerkt, dat verzuimde of verkeerde opgave niet strafbaar is gesteld, aangezien de sterkte van ingevoerd gedistilleerd toch altijd door de ambtenaren moet worden opgenomen. Het voorschrift kan echter in de praktijk eenig nut geven. Het staat dan ook in de Nederlandsche wet. Ik zou willen voorstellen het beginsel eerst te behandelen bij ontwerp n°. 4.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Wanneer de invoerder nu de sterkte niet weet, hoe moet hij dan doen ?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In den regel zal hij de sterkte weten, daar dit van invloed is op den prijs. Hij geve op wat hij weet, strafbaar is hij in geen geval. Intusschen zijn de woorden niet bepaald onmisbaar, al behoud ik ze liever.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met 11 tegen 1 stem.
Vóór stemden de aanwezige leden behalve de heer *C. A. Zeppenfeldt*.

ART. 53 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ARTT. 54 tot en met 76 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 77 komt in behandeling.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit dit artikel te doen vervallen de woorden „vacatiegeld en."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Lansberg*.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. In eene arme kolonie als Curaçao moeten geen vacatiegelden worden gegeven. De leden der Commissie zullen wel zooveel hart voor de kolonie hebben, dat zij voor hun werkzaamheden geen vacatiegelden verlangen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het artikel gaat uit van het beginsel, dat arbeid moet worden betaald. Het is te prijzen, dat de burgers er niet tegen opzien om in commissiën tot uitvoering van wetten zitting te nemen, doch men moet niet vergeten, dat zij daardoor aan hun maatschappelijken werkkring ontrokken worden. Bovendien zou, zooals het amendement luidt, zelfs geen vergoeding aan deskundigen kunnen worden toegekend.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Als de commissie het noodig acht, kan zij deskundigen uit onkosten betalen. Alle commissiën werken hier geheel kosteloos.

De heer DE JONCHERRE, *gemachtigde van den Gouveıneur*. Mijnheer de Voorzitter. Men zou de toekenning van vergoeding facultatief kunnen stellen en een tweede lid aldus doen luiden : „Aan de leden der commissiën kan door den Gouverneur eene vergoeding worden toegekend. Door de commissie geraadpleegde deskundigen genieten vergoeding volgens regelen door den Gouverneur te stellen." Het is toch de vraag of men altijd geschikte personen bereid zal vinden tot kostelooze dienst.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik meen, dat van de vergoeding niet gesproken behoeft te worden. De Gouverneur kan toch altijd vergoeding toekennen zoo noodig. Wat is eigenlijk het verschil ?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik weet niet uit welken begrootingspost het thans betaald zou moeten worden. Maar staat het niet in de wet, dan is het eenvoudig een begrootingspost, anders een wettelijk voorgeschreven uitgave, dat is het verschil.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik vrees volstrekt niet, dat er geen geschikte personen zullen kunnen worden gevonden, die genegen zijn gratis deel uit te maken van deze commissiën. Men heeft voor verschillende commissiën steeds geschikte personen gevonden. Het vacatiegeld zal toch niet zoo hoog zijn, dat dit den commissieleden den tijd kan vergoeden, dien zij van hunne gewone bezigheden worden afgehouden. Ik geloof, dat onder hen, die het best geschikt zijn die commissie te vormen, een of ander gevonden zou kunnen worden, die het beneden zijne waardigheid zou achten vacatiegelden aan te nemen. Ik stel daarom voor het amendement van den heer Zeppenfeldt te handhaven.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voor-

zitter. Ik vestig er de aandacht op, dat bij aanneming van het amendement ook aan de deskundigen geen vergoeding kan worden gegeven, hetgeen toch niet de bedoeling is.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Mijne bedoeling was noch kosten voor deskundigen, noch vacatiegelden te vergoeden en het artikel te doen luiden: ,,Een reglement van orde voor de commissie wordt door den Gouverneur vastgesteld, alsmede eene regeling der vergoeding aan de leden voor onkosten.

Het gewijzigde amendement, zijnde ART. 77 gewijzigd, wordt in stemming gebracht en aangenomen met 10 tegen 2 stemmen.

Vóór stemden de aanwezige leden, behalve de heeren *A. G. Statius Muller* en *Möller*.

De ARTT. 78 tot en met 83 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 84 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit dit artikel te doen vervallen de woorden ,,in bijzondere omstandigheden."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Sutherland*.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik zie niet in, waarom die woorden hier moeten staan. Waarom moet de vergunning van den Inspecteur gebonden zijn aan bijzondere omstandigheden? De Inspecteur moet beoordeelen of de omstandigheden bijzonder zijn, derhalve is het onnoodig, dat deze woorden in het wetsartikel voorkomen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De woorden, zeer gebruikelijk, zijn in het artikel opgenomen, opdat de Inspecteur bij het verleenen der vergunning eenigszins gebonden zij aan bijzondere omstandigheden en niet willekeurig den een zou toestaan wat hij den ander weigert.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Dat is juist een bezwaar voor mij. De Inspecteur moet altijd zooveel mogelijk een ieder ter wille zijn.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het doel van spreker zal m. i. niet bereikt worden. Het moet niet zoo onbeperkt van den Inspecteur afhangen. Staan de woorden in het artikel dan zal men altijd er zich op kunnen beroepen, dat de Inspecteur tevoren in dezelfde bijzondere omstandigheden aan een ander de vergunning verleende. Dit acht ik juist een waarborg.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met 9 tegen 3 stemmen.

Vóór stemden de heeren *Lansberg*, *Sutherland*, *Ferguson*, *van der Veen Zeppenfeldt*, *A. W. Statius Muller*, *Zeppenfeldt*, *Penso*, *Fensohn* en de *Voorzitter*.

Tegen stemden de heeren: *A. G. Statius Muller*, *Möller* en *de Casseres*.

Het artikel wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De ARTT. 85 en 86 worden zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 87 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik begrijp niet goed de bedoeling van het tweede lid van dit artikel. Zou de gemachtigde van den Gouverneur eenige toelichting willen verstrekken ?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het staat in verband met de opneming van het ingevoerde gedistilleerd. Het consent is een formulier, waarop de voor invoer aangegeven hoeveelheid en soort van gedistilleerd vermeld is. Op de achterzijde wordt door de ambtenaren het resultaat der opneming vermeld ; daarnaar geschiedt de berekening der belasting. De opneming van hoeveelheid geschiedt reeds nu, die van de sterkte is zeer eenvoudig; belanghebbenden kunnen het ook gemakkelijk controleeren.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik meen, dat er ook dranken worden ingevoerd, waarvan men de sterkte niet weet en niet kan bepalen.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof dat het tweede lid van het artikel wat onduidelijk schijnt en vooral het woord "daartoe" aanleiding geeft tot die onduidelijkheid. Waarop slaat het? Ik meen, dat indien de bedoelingverduidelijkt wordt, het artikel niet behoeft te worden geamendeerd. Het tweede lid toch heeft niet alleen betrekking op de opneming der sterkte maar ook op de opneming der hoeveelheid.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het woord „daartoe" slaat grammaticaal op het laatste gedeelte van het eerste lid of zoo men wil, op het laatste woord. Volgens het gewijzigde artikel 53 n° 5 behoeft men nu de sterkte niet meer aan te geven. Op de voorgeschreven verificatie komt het aan; dat is de eenige zekere weg. Wat verificatie is, is overigens gedefinieerd in art. 1

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. De quaestie der sterkte zal toch bij het tarief, artikel 127, ter sprake moeten komen. Zoude het daarom niet beter zijn dit artikel aan te houden ? Er volgen nog eenige artikelen meer, waarin van sterkte wordt gesproken, bijv. art. 88.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ook in art. 90 is sprake van sterkte. Ik stel voor deze zesde afdeeling (artikelen 87-90) aan te houden.

Aldus wordt zonder hoofdelijke stemming besloten,

ARTT. 91 tot en met 103 worden achtereenvolgens aangenomen zonder discussie en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 104 komt in behandeling, doch wordt om dezelfde reden als de 6e, afd. aangehouden.

Wegens het vergevorderde uur wordt besloten de verdere behandeling van het ontwerp te verdagen tot den volgenden dag 1 ure namiddags en wordt de vergadering te 12 ure gesloten.

———o———

ONTWORPEN NOTULEN
VAN DEN
KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Vrijdag, den 8n. Mei 1908 des namiddags te 1 ure.

Tegenwoordig : de Voorzitter, de heer *Mordy S. L. Maduro* en *alle overige leden*, de heer *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur en de heer *H. Statius Muller*, waarn. Gouvernementssecretaris, waarn. griffier.

De VOORZITTER opent de vergadering.

Aan de orde is de behandeling van de ontwerp-verordening : ALGEMEENE VERORDENING OP DEN IN-UIT-EN DOORVOER EN DE ACCIJNZEN. (ZITTING 1907/8 N° **3**.)

De behandeling wordt voortgezet.

De ARTT. 105 tot en met 119 worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 120 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Kan de gemachtigde mij ook zeggen wat hier bedoeld wordt met registers en documenten ?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Onder registers worden o. a. verstaan koopmansboeken en ook wel speciale registers, aan te houden in fabrieken van accijnsgoederen. Het woord ziet nl. op deze laatste en is ingelascht, evenals eenige andere bepalingen, omdat het thans gemakkellijk kon geschieden, terwijl dit later, bij oprichting van zoodanige fabrieken, wellicht een moeilijk werk zou blijken. Het woord ,,registers" is dus voorshands niet van practische beteekenis. Met documenten worden bedoeld accijnsquitanties, geleibilletten enz.

ART. 120 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 121 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 122 komt in behandeling.

De heer ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor tusschen het eerste en tweede lid twee nieuwe alineas te voegen, luidende :

,,De Inspecteur kan echter, wanneer het invoer-

„recht meer dan vijftig gulden bedraagt, aan op Cura-„çao gevestigde kooplieden uitstel van betaling ver-„leenen.

„De in bedoelde gevallen te openen rekeningen „moeten op het einde van elk kalenderkwartaal door „betaling van het verschuldigde worden aangezuiverd.”

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Lansberg*.

De heer Zeppenfeldt. Mijnheer de Voorzitter. Het is mijne bedoeling kooplieden, die niet dadelijk f 50.— bijeen hebben om de invoerrechten te betalen, te vrijwaren voor het geval, dat zij, om die som te verkrijgen, eerst andere goederen zouden moeten verkoopen.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Indien het amendement werd aangenomen, dan zou in verband met artikel 198 voor het schuldig geblevene zekerheid moeten worden gesteld, hetgeen trouwens niet meer dan natuurlijk zou zijn. Volgens de mij terhand gestelde lijst van amendementen is de Raad echter voornemens gemeld artikel 198 te amendeeren in dien zin, dat zekerheidvordering facultatief zou zijn en nog wel zoo, dat er eerst van frauduleuze oogmerken zou moeten zijn gebleken. Dit is op zich zelf al verkeerd, doch daarover zal ik bij artikel 198 spreken. Hier wil ik er op wijzen, dat bij zekerheid eenvoudig voor een uitgestelde betaling, een schuld, het begrip van fraude niet te pas komt. Zoo zoude elke vordering van zekerheid krachtens de wet een blaam voor den importeur beteekenen.

Wat de zaak zelve betreft, het volgende. In de stukken is reeds gezegd, dat uitstel voor de betaling van verschuldigd invoerrecht in geen enkel land bekend is. De Commissie van 1893, waarin ook personen uit Curaçao zaten, rapporteerde reeds, dat voor het verleenen van uitstel geen grond bestond. Men staat hier door verscheiden stoomvaartlijnen in geregelde verbinding met het buitenland, de koopman kan dus voortdurend zijn voorraad op peil houden, zonder zeer groote voorraden op eens in te slaan. Bovendien is het invoerrecht laag. Naar 4 % berekend vertegenwoordigt f. 50.— het invoerrecht van een partij goederen, die hier met vracht enz. komt te staan op ± f. 1500.— Nu kan ik mij toch moeilijk voorstellen, dat een koopman, die voor f. 1500.— importeert niet eens f. 50.— in kas zou hebben. De argumenteering van den voorsteller komt mij niet zeer overtuigend voor. Dit wat den practischen kant betreft. Theoretisch, in principe, is het invoerrecht verschuldigd bij invoer, voorzoover niet geëntreposeerd wordt. De belasting drukt op den invoer, dat is het belastbare feit. Het is een zakelijke verbruiksbelasting. Vandaar dat men bij de wetten op dat stuk zich aan het goed zelf houdt; de persoon van den invoerder doet niets ter zake, het goed is in de eerste plaats aansprakelijk voor de belasting en ook voor boeten, zijn de goederen afgegeven, dan is de zaak afgeloopen, maar dan moet het invoerrecht ook betaald zijn. Terwijl de goederen al lang weg, verkocht zijn, zou het Bestuur blijven zitten met een personeele vordering. Door aanneming van het amendement zal men een toestand scheppen of bestendigen, die nergens bestaat. Hoe men tot den bestaanden toestand is gekomen, zij nog even herinnerd. Het dateert van 1828 van het oude zoogenaamde patentrecht van van den Bosch, doch in het wezen der zaak, zooals de belasting geregeld was, was het een invoerrecht en had met patentrecht slechts den naam gêmeen. Sedert 1849 en vooral in 1881 is men steeds verder gegaan in de richting van invoerrecht, zooals in de Memorie van toelichting uitvoerig is uiteengezet, zoodat men

voor de betaling ook niet aan den naam „patentrecht" had moeten blijven hangen.

Er komt nog bij dat f. 50.— een gering bedrag is. Op tal van aangiften van de meest bekende kooplieden is een bedrag van verscheiden honderden guldens schuldig. Het schijnt onbillijk, tegenover de kleinere kooplieden. Werd het cijfer op f. 300.— gesteld, dan zouden mijne bezwaren tegen het amendement wel eenigszins verminderen.

Dat bij accijns crediet wordt verleend tegen zekerheid heeft zijn gegronde reden. Deze belasting is zeer hoog, vooral in vergelijking met de waarde van het artikel. Maar voor crediet bij een invoerrecht van 4 % is toch moeilijk eenig gegrond motief aan te voeren.

Ik geloof, dat er alleen bij den overgang eenig bezwaar zal zijn, alleen dan zal het misschien wat moeilijk wezen, doch dat is een quaestie van drie maanden.

Ik kan mij over het amendement moeilijk beslist uitlaten, doch geef den Raad in overweging om de zaak nog eens ernstig te overdenken.

De Voorzitter. Het cijfer is juist laag gesteld op f. 50.— ter wille van de kleinere kooplieden. Hoe grooter het bedrag, des te lastiger; de groote importeurs ondervinden geen last van directe betaling.

De heer Zeppenfeldt. Mijnheer de Voorzitter. Ik blijf bij mijn gevoelen, dat de invoerders soms geen geld hebben.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met 11 tegen 2 stemmen.

Vóór stemden de heeren *v. d. Veen Zeppenfeldt, Penso, Senior, A. W. Statius Muller, Möller, de Casseres, Zeppenfeldt, Sutherland, Lansberg, Ferguson* en de *Voorzitter.*

Tegen stemden de heeren *Fensohn* en *A. G. Statius Muller.*

Het art. wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 123 en 124 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 125 komt in behandeling.

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit dit artikel te doen vervallen n° 25, de vrijstelling voor steenkolen.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *A. W. Statius Muller.*

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Met verwijzing naar hetgeen hieromtrent reeds door mij is gezegd bij de algemeene beschouwingen, meen ik te kunnen volstaan met te zeggen, dat de kolenhandel best het invoerrecht kan dragen ; de handel daarin is, niettegenstaande het invoerrecht, steeds in bloei toegenomen.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb met verwondering het voorstel van den heer Lansberg gehoord en eveneens met verwondering gezien, dat dit voorstel ondersteuning vindt. Ik meen, dat het van Bestuurswege voor de afschaffing van het invoerrecht op steenkolen aangevoerde zoo afdoende is, dat er van de aanneming van dit amendement wel geen sprake kan zijn. Het is trouwens een bekend feit, dat de handelaren in steenkolen op Curaçao door de steeds vinniger wordende concurrentie

van de omliggende stations gedwongen worden telkens en telkens hunne prijzen te verlagen.

De heer A. W. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Het geachte lid A. G. Statius Muller zegt, dat hij zich niet kan voorstellen, hoe het amendement Lansberg zelfs ondersteuning heeft kunnen vinden. Ik vermeen, Mijnheer de Voorzitter, dat het ondersteunen van een amendement volstrekt niet in zich sluit de verplichting om voor het amendement te stemmen en kan mij dus niet voorstellen waarom het ondersteunen van het voorstel Lansberg eenige verwondering behoeft te wekken.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb het voorstel van den Heer Lansberg ook ondersteund. Maar ik geloof niet, dat het ondersteunen van een voorstel inhoudt de verplichting er voor te zullen stemmen. Bovendien, al ben ik aanvankelijk ondersteuner en medestander van een voorstel, de argumenten tegen het voorstel aangevoerd kunnen zoo pakkend zijn, dat ik mij ten slotte gedrongen gevoel tegen het voorstel te stemmen. Wat nu het voorstel zelf betreft, ik kan mij geen besliste opinie vormen van het voor of tegen. Ik geloof echter, dat men in het algemeen den handel zoo vrij mogelijk moet laten.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb met genoegen de drie laatste sprekers gehoord en dank den heer A. G. Statius Muller voor zijn steun. In het welbegrepen belang der kolonie hoop ik, dat het amendement zal worden verworpen.

Het amendement wordt in stemming gebracht en verworpen met 12 stemmen tegen 1, die van den heer *Lansberg*.

De heer Ferguson. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor in n°. 4 van het artikel te lezen „een jaar” in de plaats van „zes maanden.”

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Zeppenfeldt*.

De heer Ferguson. Mijnheer de Voorzitter. Het is wel voorgekomen, dat dusdanige wrakken soms maanden lang in stand bleven en ten slotte toch nog weer hier belandden. Trouwens de bijvoeging: „mits” sluit fraude voldoende uit.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb geen bezwaar tegen de wijziging en neem ze over.

Art. 125, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 126 komt in behandeling.

De heer Ferguson. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor in het eerste lid de woorden „als zoodanig” en hetgeen verder volgt te vervangen door „niet gelost worden.”
en het tweede lid te doen vervallen.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Zeppenfeldt*.

De heer Ferguson. Mijnheer de Voorzitter. In de Memorie van antwoord is gezegd, dat de hoeveelheden provisiën, die vrij gegeven worden, ruim genomen kunnen worden. Maar volgens dit artikel zou door den Gouverneur voor ieder schip moeten worden bepaald hoeveel er vrijgesteld zal worden. De

ambtenaar komt aan boord en verzegelt al het andere. Hoe groot is nu echter die „hoeveelheid, ruim berekend?" Is die werkelijk groot, dan kan er toch gesmokkeld worden.

Veel minder last zou het geven als de victualiën, zooveel als noodig is, uit het magazijn kunnen worden gehaald. Er blijft toch steeds een beambte aan boord, die waakt tegen het frauduleus aan wal brengen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Allereerst moet ik een misverstand ophelderen. Het is niet de bedoeling van het artikel, dat de Gouverneur voor elk schip telkens de vrij te geven hoeveelheid zal vaststellen. Bij uitvoeringsbesluit zal een vaste maatstaf worden bepaald, zooals in zoovele landen. Ook in het Moederland en Suriname geldt voor accijnsgoederen een zekere hoeveelheid, voor andere provisiën eene hoeveelheid, die voor elk een bepaald bedrag aan invoerrecht niet te boven gaat. Een algemeene regel dus. Thans worden vele zaken van boord verkocht en aan de huizen rondgevent. Door bezoekers aan boord worden bier, gedistilleerd, champagne gebruikt, zonderdat de accijns daarvoor is betaald. Men zie ook artikel 17 van P. B. 1881 n°. 22. De ambtenaren hebben het te druk met de lading om het oog te kunnen houden op goederen, die voortdurend bij kleine hoeveelheden van boord aan den wal worden gebracht. Men zou meer ambtenaren noodig hebben. Dat is juist niet de gedachtengang van het ontwerp. Door dikwijls verzegeling toe te passen wil het het aantal ambtenaren beperken. Een regeling als van 126 is ook voorzien in de wet van Trinidad. In het Moederland gaat het aldus. Een schip komt te Hoek van Holland binnen, daar worden de bij besluit bepaalde hoeveelheden uit de provisiekamer genomen voor de bemanning en de provisiekamer wordt daarop door den ambtenaar verzegeld; de passagiers kunnen niets meer bekomen. Nooit zijn daarover bezwaren gehoord. Bovendien is de bepaling in het belang van den handel, daar hetgeen voor de passagiers benoodigd is gedurende den tijd, dat de booten hier liggen, hier zal moeten worden gekocht, zooals elders dan ook geschiedt. Men zou, als men vreest voor eenigen omslag, de zaak kunnen vereenvoudigen door niets vrij te geven. Het tweede lid zou dan vervallen en in het eerste lid na „aangegeven" te lezen: „en tot den wederuitvoer onder verzegeling blijven."

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof, dat door deze wijziging het kwaad nog erger zou worden. Welk een last zou het uitvoeren van het artikelen veroorzaken aan een boot, die hier slechts één dag of eenige uren verblijft. Maar bovendien wat kan er als provisie aan wal komen zonder invoerrechten? Misschien een vaatje haring, een stukje spek, wat rookvleesch of iets van dien aard. Dat is toch waarlijk niet van beteekenis en kan niet opwegen tegen de groote bemoeilijking en chicanes voor de transitbooten. Er is gezegd, dat in Holland en overal zoo gehandeld wordt. Maar in Holland is men daaraan gewend. Hier moet men trachten het den schepen zoo gemakkelijk mogelijk te maken. Men moet zorgen, dat de renommée van Curaçao als vrije haven behouden blijft. Om een voorbeeld te noemen: er komt een Italiaansche boot binnen met 200 passagiers. Wat een beslommeringen zou het niet medebrengen de provisie af te sluiten.

De VOORZITTER. Het gebeurt meermalen, dat schepen, die oorspronkelijk het plan hadden te vertrekken bijv. te 7 ure 's avonds, tot de ontdekking komen te moe-

ten blijven. Wat zal dan moeten geschieden als het provisiemagazijn is verzegeld ?

De heer A. W. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Zoo niet altijd, dan toch herhaaldelijk komt het voor, dat de hofmeester eerst een uur voor het trek van een boot te weten krijgt het aantal passagiers, die medegaan. De booten vertrekken gewoonlijk tusschen 5 en 6 uur en om 6 uur is het tafelen. Hoe kan die man nu, vraag ik, de tafel in gereedheid hebben, als hij eerst bij het vertrek van het schip toegang tot de provisiekamer kan krijgen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In Nederland moeten alle schepen aan bedoelde bepaling voldoen. Ze zouden anders invoerrecht van alle provisien moeten betalen. Immers zij zijn ingevoerd op het gebied van het Rijk. Als men nagaat, dat in Rotterdam jaarlijks uit zee ongeveer 10.000 schepen binnenkomen van alle vlaggen en de regeling geen bezwaar ontmoet, dan kan het hier in Curaçao toch zeker. Ik sta niet op de handhaving van het artikel, zooals het is voorgesteld. Doch het zou vreemd zijn, wanneer Curaçao een geheel afwijkende bepaling ging maken, die bovendien in de praktijk veel last zal geven.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. In Holland is het iets anders. De schepen komen daar aan of zij vertrekken. Holland is in de meeste gevallen, het einddoel der reis. De passagiers verlaten onmiddellijk het schip en het volk wordt afgemonsterd. Hier moeten wij de scheepvaart zoo weinig mogelijk belemmeren en daardoor den handel bevorderen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan den spreker niet toegeven, dat de Nederlandsche havens voor de daar komende schepen eindpunt van de reis zijn ; waarschijnlijk zelfs voor verreweg de meesten niet. En op stoombooten, die geruimen tijd na de lossing blijven liggen, blijft altijd eenig personeel voor de machines enz.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met algemeene stemmen.

ART. 126, zooals gewijzigd wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 127 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor in de plaats van „gedistilleerd" te lezen : „jenever en rum, de H. L. van 50 % alcohol bij 15° C. f. 1.—"

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Sutherland*.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Oorspronkelijk was ik van plan dit artikel zoo te amendeeren, dat de sterkte van het gedistilleerd niet behoeft te worden bepaald. Nader inzicht heeft mij mijne meening eenigzins doen wijzigen. Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat sterktebepaling toch noodzakelijk zal zijn. Ik zal dan ook vóór de sterktebepaling zijn, als de gemachtigde mij de verzekering kan geven, dat zulks niet te veel moeite zal veroorzaken en geen vermeerdering van ambtenaren zal eischen. Ik stel voor in plaats van gedistilleerd te lezen : rum en jenever van 50 % alcohol, omdat brandy en whisky alsmede likeuren meer kosten. Hier is het beter 3 percent invoerrecht te heffen. Het is billijk, dat van de dranken, die de meeste waarde hebben, ook de hoogste belasting wordt geheven.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Gaarne wil ik den geachten spreker de verlangde inlichtingen verschaffen. De opneming van de sterkte geschiedt door middel van een thermometer en vochtweger. Van gedrukte tabellen kan men dan de sterkte aflezen. Alzoo is voor opneming der sterkte eigenlijk geen speciale kennis noodig. Wel is de wetenschappelijke grondslag van de werktuigen en tabellen geenzins eenvoudig, doch de praktijk is dat wel.

Met genoegen heb ik gehoord, dat de spreker tot een gewijzigde meening is gekomen ten aanzien van het beginsel van het gehalte. Inderdaad kan zonder opneming der sterkte ontduiking niet tegengegaan worden. En niet alleen bij uitvoer moet verificatie geschieden, ook bij invoer natuurlijk, want dat zijn correlate begrippen. Het is gebeurd, dat een deel van een voor uitvoer uitgeslagen aantal kistjes jenever bleken slechts water te bevatten, dus in het geheel geen gedistilleerd. Maar er zou nog op andere wijze vrij gemakkelijk ontdoken kunnen worden bij het bestaande stelsel. Ik zal daarover echter niet uitweiden, daar dit wel iets zou krijgen van een openbare cursus in ontduiking. Dat van het bestaande stelsel nog zoo weinig misbruik wordt gemaakt, strekt Curaçao tot eer.

Reeds in de stukken is, meen ik, gezegd, dat men bij gedistilleerdaccijns niet anders dan het gedistilleerd belasten kan. Een kleine uitweiding veroorloof ik mij. Het eenige verschill tusschen verschillende gedistilleerde dranken is gelegen in de kleur en de smaak. Gemakkelijk kan men aan een drank een kleurtje en een geurtje geven, het hoofdbestanddeel is en blijft de alcohol tot verschillende sterkte. Alcohol komt in de natuur niet voor, hij wordt gefabriceerd uit suiker, die door gisting wordt ontleed in alkohol, koolzuur en enkele nevenproducten. Men kan rechtstreeks uit suiker fabriceeren, maar ook uit alle grondstoffen die zetmeel bevatten, hetwelk door de diastase in suiker wordt omgezet. Dientengevolge, is het later nooit meer uit te maken, welke primitieve grondstof gebezigd is en daarvan zoude wetenschappelijk toch de onderscheiding moeten afhangen, die men door de verschillende benamingen in het dagelijksch leven maakt. Trouwens deze benamingen staan niet eens vast, zijn zeer verschillend in verschillende landen. In de wet kan men geen verschil maken tusschen gedistilleerd en gedistilleerd. Men zie alle wetten op dat punt, bijvoorbeeld ook de wet van Trinidad. Likeur belast men wel afzonderlijk, nl. hooger, maar dat is dan wegens het suikergehalte, aangezien in de meeste landen ook suikeraccijns wordt geheven en dan ook naar het suikergehalte. Opmerkelijk is ook de bestaande verordening P. B. 1881 n°. 23. De titel en het eerste lid van artikel 1 dezer verordening spreken van accijns op wijn,. bier en „gedistilleerd." Het beginsel is hier met juistheid aangewezen. In het tweede lid van het artikel vindt men echter niet „gedistilleerd" belast, doch bepaald genoemde dranken; opgenoemd worden rum, jenever, brandewijn, anisao en dan volgt „en alle andere met de voormelde gelijkstaande dranken." Alzoo zijn bijvoorbeeld niet genoemd cognac, whisky. Toch worden ze belast en op welken grond? Geen andere kan dit zijn, dan dat ze zijn „daarmede gelijkstaande" dranken. Waarin staan whisky en cognac nu gelijk met jenever enz. In kleur, in smaak, in grondstof? Niets van dat alles; het eenige, waarin al die dranken gelijk staan is, dat zij allen gedistilleerd als hoofdbestanddeel bevatten. Zoo ziet men hier ook weer: Chassez le naturel, il revient au galop. Men kan dus geen onderscheid gaan maken tusschen de verschillende gedistilleerdsoorten. Financieel is de zaak van geringe

beteekenis, eene quaestie van ± f. 900.— Wanneer de spreker wellicht eene berekening voor zich heeft, waarvan dit de sluitpost is, dan zou het Bestuur die f. 900.— liever prijs geven zonder aequivalent, dan dat bedoelde fout in de wet werd gebracht.

De VOOTZITTER. Het zou jammer zijn, wanneer enkele dranken minder gingen opbrengen. Men zou dan weder naar andere aequivalenten moeten zoeken.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In vergelijking met rum en jenever is de invoer van ander gedistilleerd onbelangrijk. Ik zou de fout zeer bedenkelijk achten en herhaal, dat het Bestuur daarom nog liever die f. 900.— desnoods prijs geeft. Er is ook nog gezegd, dat sommig gedistilleerd zooveel hooger waarde heeft dan rum en jenever en verschillende waarde. Dat is zoo en door schrijvers is daarop reeds meermalen de aandacht gevestigd, doch zij zelven voegden er bij, dat het in de praktijk ondoenlijk zou zijn ook dit bij den accijns in aanmerking te nemen. Inderdaad, men stelle zich voor verschillende cognacsoorten, hoe zal men uitmaken of de waarde is f. 1.75, f. 2.— of f. 2.50 per flesch ? Men kan toch niet de ambtenaren aan het proeven zetten en wie is hier keurmeester ? Men kan dan ook cognac van f. 2.50 aangeven voor f. 1.— er zou al zeer weinig aan te doen zijn. En het is al weer te prijzen, dat hier zoo weinig misbruik daarvan wordt gemaakt onder het bestaande stelsel.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Het komt hier op hetzelfde neer als bij alle andere bepalingen. Men moet immers de factuurprijzen overleggen. Daar evenwel het Bestuur op mijn voorstel niet kan ingaan, omdat er een fout in de wet zou komen, trek ik mijn voorstel in, maar zou nu in overweging willen geven na het artikel Suikerbakkerswerk in te voegen: Bruine suiker, waarde: 8 %. Men zou hierdoor een aequivalent kunnen vinden van ± f. 4000.—

Invoerrecht is evenals alle indirecte belastingen een waarvan de fiscus de inning oplegt aan anderen en dus geen billijke belasting. Nu is het een feit dat kooplieden, welke bijvoorbeeld weeldeartikelen invoeren, dikwijls met veel van deze artikelen blijven zitten. Niet alleen dat de koopman dan de waarde van deze artikelen verliest, hij verliest ook het betaalde invoerrecht.

Bij een artikel als suiker is dit anders. Suiker gaat altijd weg ; ook kan niemand zich aan deze belasting onttrekken door te zeggen : er staat belasting op, dus maak ik er geen gebruik van. Bruine suiker wordt hier door iedereen gebruikt.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik behoef nauwelijks te zeggen, dat in den geest van een der beginselen der de herziening, belasting naar draagkracht, een belasting voornamelijk op voedingsartikelen niet den voorkeur verdient. 5 % over alles was daarom des Bestuurs standpunt, terwijl het Bestuur later is gekomen tot een bemiddelingsvoorstel, 4 % en enkele specifieke rechten. Men kan er verschillend over oordeelen, ook in verband met de toestanden. Met rechten op consumtieartikelen treft men de groote massa en te zeggen, dat deze geen draagkracht zoude hebben, zou zeker te ver gaan. Hare draagkracht is voornamelijk gelegen in het arbeidsvermogen en in het algemeen kan men, geloof ik, wel zeggen, dat overal het menschelijke arbeidsvermogen een belangrijker oeconomische factor is dan het kapitaal. Ook waar het aantal minder gegoeden groot is, is de koopkracht van elk individu wel gering, maar die van de massa is groot. De kleine man

hier wordt niet of hoogst zelden getroffen door directe belastingen. Wegens den plaatselijken toestand, een kleinen kring van gegoeden, is men vanzelf aangewezen op de invoerrechten. Heel anders dan in het Moederland, waar de verhouding tusschen directe en indirecte belastingen dan ook een geheel andere is. Niettemin is het niet onverschillig, hoe het tarief van invoerrechten er uitziet, men kan ook daarbij rekening houden met het beginsel van belasting naar draagkracht.

Wat nu speciaal het voorstel van den heer Ferguson betreft ten aanzien van bruine suiker, wil ik eerst opmerken, dat ik niet kom tot een bedrag van f. 4.000. Op Curaçao wordt jaarlijks ingevoerd 615.000 KG. Wat de andere eilanden betreft laten de statistieken ons in den steek ; naar Aruba en Bonaire wordt van Curaçao ingevoerd, maar Aruba ontvangt waarschijnlijk een niet onbelangrijke hoeveelheid rechtstreeks van de kust ; stelt men het totaal op 700.000 K. G. dan zal men er wel zijn. Getarifeerd tegen f. 0.10 zou 8% meer geven dan 4% een bedrag van f. 2.800. Wat het beginsel betreft, heb ik de bedoeling van spreker niet goed begrepen. De rekening sluit thans vrijwel, zoodat ik het voorstel zeer vriendelijk vind, doch ik heb het geld niet noodig.

De heer Ferguson. Mijnheer de Voorzitter. Mijne bedoeling is op de benedenwindsche eilanden 3% en op de andere 7% te heffen. Men zal dan ook andere aequivalenten moeten zoeken en ik zal ook voorstellen een heffing op andere zaken.

De heer de Jonckheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Wanneer ik spreker goed begrijp, dan is het zijne bedoeling ingrijpende wijzigingen in het ontworpen stelsel voor te stellen. In de stukken is reeds gezegd, dat het niet aangaat om in de deelen van een zelfde land verschillend invoerrecht te heffen. Bij directe belastingen kan men verschillende tarieven hebben; bij belastingen, die het verkeer tusschen de deelen van een land raken, niet. De unificatie is een beginsel, dat al herhaaldelijk in de Staten-generaal is besproken. Zelfs in Oost-Indië heeft men dat in 1906 doorgevoerd. Ik kan geen hoop geven, dat de Regeering afwijking van het beginsel van unificatie der invoerrechten zal goedkeuren. Ik zou daarom niet gaarne zien, dat een verschillend invoerrecht werd vastgesteld en ik moet den spreker beleefd doch dringend verzoeken van eenig voorstel in dien geest af te zien.

In de Voorloopige verslagen, en ik meen ook door spreker, is gezegd, dat men op de bovenwindsche eilanden den geslachtsaccijns en de gebruiksbelasting niet wilde heffen, doch hoog invoerrecht. Door de Commissie voor de verzoekschriften is geconcludeerd om daar geen directe belastingen te heffen. Deze zouden ook te veel werk geven, meent men. Ik moet te dien aanzien echter opmerken, dat geslachtaccijns geen directe belasting is en dat met medewerking van den Raad de inkomstenbelasting is ingevoerd, die wel een directe belasting is. De conclusie der Commissie zal bedoeld zijn conform het Voorloopig verslag. De geslachtaccijns zal op die eilanden weinig werk geven ; de gebruiksbelasting hoofdzakelijk het eerste jaar tamelijk veel werk, verder is het slechts bijhouden. Welnu, Mijnheer de Voorzitter, dat werk is al zoo goed als gereed. De vereischte opnemingen zijn namelijk vooraf moeten geschieden om de opbrengst te kunnen ramen, slechts eenige wijzigingen zijn noodig.

Gaarne zoude ik door spreker worden ingelicht, hoe hij met behulp van specifieke rechten zich voorstelt het tekort te dekken, dat ontstaan zou, wanneer het algemeen percentage niet 5 doch 3 werd. Ik wil

daarmede niet zeggen, dat ik er mede instem, zelfs wekt het voorstel van spreker bij mij niet geringe teleurstelling en moet ik den Raad verzoeken des Bestuurs gewijzigd voorstel nogmaals ernstig te overwegen.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Om in het gebrek aan aequivalenten te voorzien zou men de belasting op de loterijen kunnen handhaven, de belasting op de ongebouwde eigendommen verhoogen tot 5/8 % en het te heffen percent van dranken op flesschen opvoeren.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het Bestuur heeft zeer ernstig bezwaar om de grondbelasting hooger te stellen. Vreemd zou het ook zijn een te hooge grondbelasting te hebben, waar het Bestuur door damaanleg, steun voor dividivicultuur, vervanging door de Curaçaosche bank van bestaande hypotheken door hypotheken tegen een rente beneden de markt, enz. alles doet om de plantages er boven op te helpen.

Wat de gedachte verhooging van het gehalte voor drank in flesschen tot 60 % betreft, ook dit is niet zonder bedenking, daar wij volgens het ontworpen stelsel reeds zooveel uit drankaccijns en vergunningsrecht zullen trekken. Men zegt wel eens van het Moederland, dat zijn financiën drijven op de kurk van de jeneverflesch. Maar met meer recht nog zal men dat van Curaçao kunnen zeggen,alleen moet men dan ook spreken van de rumdamejeanne. In het Moederland, waar de accijns hoog is, vertegenwoordigt die toch nog niet een vijfde van het totaal van alle rijksbelastingen, in Suriname nog niet een vierde, hier echter volgens het ontworpen stelsel bijna een derde, namelijk ± f. 130.000.

Op het denkbeeld tot handhaving der loterijbelasting kan het Bestuur niet ingaan. Ik kan daarvoor naar de gewisselde stukken verwijzen. Reeds in December had het Bestuur het voornemen om er van af te zien, toen het nog dacht, dat de omvang van het lotendebiet toevallig in 1907 groot was geweest, doch de latere verklaring van den Raad leidt er toe om dat debiet als doorgaand aan te nemen. Alzoo 400,000 lootjes 's jaars, waaronder van 18 cent. Dit heeft geleerd, dat, behalve de groote moreele bezwaren, deze belasting in de uitvoering ook zeer onpractisch zou zijn, aanstelling van meer ambtenaren, verzwaring van den pensioenlast tengevolge zou hebben. Hoewel de omvang van het spelen zoowel voor den Raad als het Bestuur een verrassing is geweest, zal het Bestuur toch nooit schromen een fout te erkennen, daar het algemeen belang voorop behoort te staan.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Juist omdat het Bestuur alles doet om den landbouw op te beuren, meen ik, dat de belasting op de ongebouwde eigendommen eenigszins kan worden verhoogd. Waar zooveel voor de planters wordt gedaan, mogen zij ook wel wat bijpassen.

Ten tweede, meen ik, dat er geen bezwaar bestaat de belasting van gedistilleerd op flesschen te brengen op 60% en ten derde was het niet mijne bedoeling zooveel van de loterij te halen. Ik had mijne berekening gesteld op f. 3000, niet meer. Wordt er te veel in loterijen gespeeld, dan moet men door het heffen eener belasting dit tegengaan. De moeite van afstempeling der loten zal niet zoo groot zijn.

De heer A. G. STATIUS MULLER Mijnheer de Voorzitter. Nu het Bestuur overwegende bezwaren heeft tegen de loterijbelasting, moeten wij naar andere equivalenten zoeken nl. indien de meerderheid tegen eene verhooging van het algemeen invoerrecht gekant blijft.

Wil men de voordeelen van de herziening deelachtig worden, dan moet men zich eenige opofferingen getroosten. Ik meen, dat de beste wijze om in het ontstaande tekort te voorzien, is enkele artikelen van algemeen verbruik met een specifiek recht te belasten. Ik stel voor den gemachtigde te vragen of hij, behalve bruine suiker, nog andere consumptieartikelen weet, die voor een specifiek recht in aanmerking komen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter Het Bestuur staat hier voor een zeer moeilijk geval. Het Bestuur heeft bij de schriftelijke behandeling op hoofdpunten reeds verscheiden concessies gedaan tegen zijn wenschen, ja in strijd met groote beginselen der herziening. Het spreekt toch wel van zelf, dat zulk een groot werk als de herziening, die overigens ook herhaaldelijk in de Staten-generaal is ter sprake geweest, niet werd ontworpen zonderdat omtrent de hoofdlijnen het Bestuur zich de instemming der Regeering had verzekerd. Men zal willen bedenken, dat het hoe langer hoe moeilijker wordt voor het Bestuur om de belangrijke wijzigingen op hoofdpunten tegenover de Regeering te verantwoorden. Thans wordt, nadat reeds op zoovele hoofdpunten is afgeweken, wederom een verlangen in dien geest kenbaar gemaakt, hetgeen zoude kunnen doen denken aan het spreekwoord: „Quien más tiene, más quiere.” Maar wij moeten niet vergeten, dat er ook een ander spreekwoord is, dat zegt: „Quien todo lo quiere, todo lo pierde.” Ik herinner er aan, dat men niet de boomen, doch het bosch moet zien. Men verlieze de vele voordeelen, die het geheele stelsel biedt, niet uit het oog. Er zijn in het stelsel belangrijke nuttige maatregelen en toch heeft het Bestuur niet veel meer dan critiek vernomen. Ik acht het onnoodig alles weder op te noemen, doch vestig in het bijzonder nog eens de aandacht op de afschaffing der scheepsongelden en van het invoerrecht op steenkolen, welke maatregelen tot verlevendiging van de scheepvaart belangrijk zullen bijdragen. Een schijnbare kleinigheid, nog bij wijziging bepaald, doch van veel belang voor de scheepvaart wil ik nog releveeren, daar zij mij juist voor den geest komt, namelijk de gewone diensttijd voor in- en uitklaring van 7 — 4 in de plaats van 8 — 3 ure. Doch, zooals gezegd, ik zou slechts in herhalingen vervallen.

Wat nu de vraag betreft omtrent andere consumptieartikelen, het terrein is, uit het oogpunt van belasting naar draagkracht bezien, beperkt, doordat van die soorten van dergelijke artikelen, die vooral door de meer gegoeden gebruikt worden, de omzet te gering is om noemenswaard op te leveren. Men zou dus moeten treffen artikelen van zoo algemeen mogelijke consumptie en dan zou ik slechts enkele artikelen nog weten te noemen. In de eerste plaats: witte suiker, welke men in elk geval evenredig zal moeten belasten, wanneer men van bruine suiker een specifiek recht heft. Verder koffie en petroleum. Meer artikelen zou ik niet weten te noemen. Daar de herziening bij de bewerking van alle mogelijke kanten is bezien, zijn ook dergelijke rechten berekend, doch het Bestuur wenschte ze niet, gaf den voorkeur aan 5 %. Daar ik het geheele dossier betreffende het ontwerp bij mij heb, kan ik omtrent die rechten cijfers verstrekken. Men zoude ze in elk geval zoo moeten stellen, dat de winkelier niet alleen het recht terugvindt bij een geschikte verhooging van den eenheidswinkelprijs, doch ook nog een kleine marge van extra-winst overblijft. Gaat men bijvoorbeeld uit van de veronderstelling dat bruine suiker, witte suiker en koffie per pond een prijsverhooging ondergaan van niet meer dan ½, 1 en 2 cent en een kist petroleum van f. 0.25, dan zouden de rechten kunnen zijn respectievelijk: per 100 K. G. f. 1.—, 100 K. G. f. 2.—, 100 K. G. f. 4 —,

100 L. f. 0.80. De gemiddelde invoeren zijn te stellen op 218.000 K. G., 700 000 K. G., 150.000 K. G. en 4600 H. L.

Waar de heer Lansberg de verhooging van de grondbelasting ongebouwd verdedigde op grond, dat het Bestuur zooveel voor de grondeigenaren doet, geloof ik, dat de geachte spreker bij nader inzien deze argumentatie niet zal willen volhouden. Immers dan zoude men met de andere hand terugnemen, wat men met de eene gaf. De geachte spreker verlieze niet het zakelijk karakter der grondbelasting uit het oog, die geen rekening houdt met rente van aangewend kapitaal; ik beveel hem aan de Memorie van toelichting op dit stuk nog eens te lezen. Dit is geen theorie, men bedenke wat in Engeland gebeurd is bij een te hooge grondbelasting, namelijk dat de landerijen niet meer met voordeel bewerkt konden worden.

De loterijbelasting, gezien den grooten omvang bij zooveel kleine lootjes, zou wel degelijk grooten omslag veroorzaken, waardoor ook een goed deel der opbrengst zou verslonden worden. Toen het Bestuur die belasting ontwierp, dacht het aan veel kleineren omvang; als onderdeel van het ontwerp-zegelbelasting, waar effecten, schuldbrieven en handelspapier belast worden, paste zij in het stelsel en kon eenige inkomst opleveren, geraamd op f. 2000.— Werd de belasting sterk ontdoken — want van de maatregelen daar tegen make men zich niet te veel illusie —dan beteekende dat ook nog maar f. 1000.— Sedert de ontdekking door den Raad van het ontzaggelijk groot aantal lootjes, verscheen het voorstel in een geheel ander licht, en ontduiking van de helft, zou dan ook een verlies van f. 10.000.—beteekenen. De Raad verkreeg de inlichtingen bij de importeurs, evenals een hoofdambtenaar in 1901. Het groote verschil zou alleen hierdoor te verklaren zijn, dat het spelen verbazend is toegenomen in enkele jaren, een treurig verschijnsel. Waar jaarlijks 400.000 lootjes hier worden gekocht tot een totaal van f. 130.000 of meer, kan gerust van een nationale ondeugd gesproken worden. Ik heb dan ook meermalen vernomen, dat de bevolking dikwijls nalaat zich het hoogst eenvoudige voedsel te verschaffen, alleen om maar lootjes te kunnen koopen. En wie spelen ? niet de gegoeden, doch de mingegoeden en armen, de massa. Waar de speelzucht zoo diep wortel heeft geschoten, behoeft men zich niet voor te stellen, dat eenige belasting er ook maar in het minst van zal terughouden. Trouwens een belasting te heffen met de hoop, dat de basis der belasting zal komen te ontbreken zou een contradictio in terminis zijn. Belasting heffen beteekent op dit punt bij den heerschenden toestand nog meer financieele ellende. Van de arme lieden f. 20 000.— te heffen, terwijl het bedrag gemakkelijk op andere wijze kan worden gevonden, daartoe is het Bestuur absoluut niet te vinden.

De Voorzitter. Mijnheer de Joncheere, stelt U voor het tarief aan te houden ?

De Heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Hoewel het Bestuur niet staat op standpunt der sprekers, zal het m. i. toch in elk geval wenschelijk zijn, dat hun denkbeeld in een concreten vorm worde gesteld. Ik weet niet of de sprekers de cijfers voor zich hebben.

De Heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Hoeveel zouden de door den gemachtigde genoemde artikelen meer opbrengen, tezamen geteld ?

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Dat zou zijn te stellen op f. 14.600.— terwijl elk percent van het alge-

meene percentage vertegenwoordigt f. 21.400.— Men zou er dus toch niet komen. De Heer Lansberg sprak er nog over drank op flesschen ad 60 % te nemen; wanneer de spreker het cijfer daarvan wenscht te weten, het zou ± f. 4000.— meer geven.

De Heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Dan komen wij toch een heel eind.

De VOORZITTER. Mijnheer de Joncheere. Houdt U ook rekening met de meerdere opbrengst van drankaccijns naar het gehalte? Die zal meer opbrengen, dan U berekent.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik heb bij de becijferingen reeds gerekend op f. 10.000.— meer. De cijfers betreffende de verschillende dranken over een reeks van jaren zijn bij de administratie niet ter beschikking. Wegens het vele werk aan het alsnog opmaken verbonden, is het geschied over twee jaren, uit de gemiddelden heeft men de verhoudingscijfers van rum en jenever gevonden, die op het totaal gemiddelde over 10 jaren werden toegepast. Nu hangt het er van af hoe de werkelijke cijfers tegenover die verhoudingscijfers zijn. Zijn de eersten eenig jaar in het voordeel van den rum, dan zal de opbrengst meer zijn, anders lager. Na de opmerking van U, Mijnheer de Voorzitter, in wiens inzicht in deze zaak ik veel vertrouwen stel, zou ik wel willen aannemen, dat op eenige hoogere opbrenst mag worden gehoopt, zoodat bij de denkbeelden der sprekers die ontbrekende f. 3000.— wellicht zou worden opgewogen.

Overigens kan ik omtrent het denkbeeld der sprekers mij niet bepaald uitlaten. Ik heb daartoe geen volmacht. Het Bestuur staat nog altijd op zijn standpunt in deze zaak, zelfs liever 5 %, dan het bemiddelingsvoorstel van 4 % plus enkele specifieke rechten. De Raad zal er dus over moeten stemmen. Ik meen echter wel te mogen zeggen, dat ik, wanneer de Raad op de andere hoofdpunten verder met het Bestuur medegaat, in ernstige overweging zoude willen nemen om Bestuur en Regeering gunstig te adviseeren.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel dan voor om in artikel 127:

1°. na „Kaas” in te voegen: „Koffie 100 KG. f. 4.—
2°. na „Orgels” in te voegen: „Petroleum 100 Liter f. 0.80.—”
3°. vóór „Suikerbakkerswerk enz.” in te voegen: „Suiker, bruine 100 KG. f 1.—”
4°. dáárna, „Suiker witte, 100 KG. f. 2.—”
5°. aan het slot in plaats van 4 % te lezen 3 % en alle thans uitdrukkelijk aan 3 % onderworpen artikelen te doen vervallen,

Omtrent geparfumeerde zeep wil ik nog opmerken, dat in de statistiek wel als invoer staat: f. 4000.— doch dat veel onder den naam parfumeriën wordt ingevoerd; die zeep wordt ook veel aan vreemdelingen verkocht. Ik stel dus ook nog voor:

6°. „Zeep, geparfumeerd en zeeppoeder 10 %” te doen vervallen.

Ik zie af van mijn voorstel om op de bovenwindsche eilanden hooger invoerrecht te heffen, zoodat de unificatie wordt behouden.

De amendementen worden ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Sutherland.*

De VOORZITTER. Neemt de gemachtigde de voorstellen over?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Zooals ik zeide, heb ik daartoe geen volmacht, de Raad zal moeten be-

slissen. Ik heb echter geen bezwaar het amendement betreffende zeep over te nemen; in de berekening maakt dit slechts een verschil van f. 250.—

De amendementen worden in stemming gebracht en aangenomen:

dat sub 1 met algemeene stemmen op een na, die van den heer *van der Veen Zeppenfeldt.*

dat sub 2 met algemeene stemmen op een na, die van den heer *van der Veen Zeppenfeldt.*

dat sub 3 met algemeene stemmen op een na, die van den heer *van der Veen Zeppenfeldt.*

dat sub 4 met 10 tegen 3 stemmen.

Vóór stemden de heeren: *Penso, Fensohn, Möller, de Casseres. Zeppenfeldt, Sutherland, Lansberg. A. G. Statius Muller, Ferguson* en de *Voorzitter.*

Tegen stemden de heeren: *van der Veen Zeppenfeldt, Senior, A. W. Statius Muller.*

dat sub 5 met algemeene stemmen.

Het gewijzigde artikel 127 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 128 tot en met 138 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 139 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor de letter *e* van dit artikel te doen luiden: „den dag van vertrek van het schip."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Ferguson* en *Lansberg.*

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Het komt mij voor, dat de bepaling, die dit artikel van het ontwerp bevat,—het aangeven namelijk van den tijd binnen welken het vervoer tot de bestemming zal geschieden—groote moeilijkheden voor den handel zal opleveren.

De heer DE JONCHERRE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Letter *e* is in het artikel opgenomen als waarborg, dat het vervoer van de in deze afdeeling bedoelde zaken heeft plaats gehad rechtstreeks tusschen de eilanden. Er moet worden voorkomen substitutie van goederen, nu dikwijls de schepen niet zijn ingericht om verzegeld te kunnen worden. Voorbeelden daarvan kan men zich gemakkelijk denken. Daarom is een tijdsbepaling opgenomen, in redelijkheid te stellen.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Kan men op redelijke wijze den tijd berekenen om van hier naar Aruba of Bonaire te komen, ik zou met de strekking van dit onderdeel van artikel 139 kunnen kunnen instemmen. Maar die tijd berekenen kan men niet. Trouwens hetgeen de afgevaardigde van den Gouverneur vreest kan toch altijd gebeuren. Substitueering kan op zee plaats hebben binnen een paar uur. Er is genoeg tijd om een paar vaten dranken over te nemen. Wat gebeurt, als de schipper door omstandigheden wordt verhinderd binnen den opgegeven maximum-tijd de reis te volbrengen? Wat is maximum tijd? Een reis kan 2, 3, 4 dagen ja zelfs 18 dagen duren. En als nu de gevolgen van het overschrijden van dit maximum niets beteekenen, dan heeft deze bepaling toch ook geen reden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Een maximum-tijd zal bepaald moeten worden, dat is zeer wel te doen. Bepaalde men in het geheel geen tijd, dan zou het

mede te geven bewijs wel een jaar of langer kunnen loopen, en men intusschen allerlei havens kunnen aandoen, terwijl de bedoeling toch is, dat het vervoer geschiedde direct, regelmatig. Dat is toch altijd een waarborg, dien men anders geheel zou prijsgeven. In bijzondere gevallen kan de ontvanger op het eiland van aankomst, die zoo noodig als Inspecteur optreedt, den termijn op het billet ambtshalve veranderen. Overigens zijn wetsovertredingen door overmacht niet strafbaar. Ik zou de bepaling gaarne behouden. Dergelijke bepalingen in het Moederland hebben nooit bezwaar ontmoet en ook hier zal dat wel niet het geval zijn. Wetten, vooral die het verkeer betreffen, moeten altijd met verstand worden toegepast.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik verzoek aanteekening in de notulen van datgene, wat in deze zaak door den gemachtigde is gezegd en trek mijn voorstel in.

ART. 139 worden zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De ARTT. 140 tot en met 141 *bis*, 142 tot en met 144 worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De VOORZITTER. Er zal op te letten zijn, dat de nummers der artikelen zijn opgeschoven. Hoe wenscht de Raad daarin te voorzien?

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het reglement van orde voorziet daarin niet zooals dat van de Tweede Kamer der Staten Generaal. Ik geef in overweging, dat de Raad besluite om de vernummering der artikelen en de verandering der verwijzingen te doen aanbrengen door de Commissie van rapporteurs. Ik zal daardaarbij desgewenscht gaarne de behulpzame hand bieden.

Aldus wordt besloten.

De vergadering wordt voor 15 minuten geschorst. De heer *de Casseres* verlaat de vergadering.

Na de heropening der vergadering komt in behandeling artikel 145.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om het laatste gedeelte van het derde lid te doen luiden: „dan wanneer en voorzoover de Inspecteur bij vermoeden van fraude de lossing voor de visitatie noodig mocht achten".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *van der Veen Zeppenfeldt*.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. De reden van de indiening van mijn voorstel is als beginsel te doen stellen, dat lossing uitzondering moet zijn.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb geen bezwaar tegen deze wijziging en neem haar over.

ART. 145, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 146 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdellijke stemming.

ART. 147 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Al-

vorens een amendement op dit artikel voor te stellen zou ik gaarne van den gemachtigde vernemen, wat er feitelijk bedoeld wordt met dit artikel.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. De regelmatige plaats voor berging van vrachtgoederen in eene schip is in de gewone laadruimen, daarop wordt als regel door de ambtenaren toezicht gehouden. Zijn er handelswaren elders, bijvoorbeeld in kajuiten van scheepsofficieren geborgen, dan wordt daar allicht niet op gelet, aangezien men niet alle ruimten, die voor berging eigenlijk niet dienen, nagaat. Wordt er door de bemanning gesmokkeld—en dit komt overal nog al eens voor, zelfs door linnenjuffrouwen van passagiersbooten — dan waren de goederen ook in de kajuiten enz. geborgen. Het kan echter zijn, dat tengevolge van gebrek aan gewone plaatsruimte buitengewone plaatsen, kajuiten enz. worden gebezigd. Zoo is het mij wel voorgekomen, dat zelfs de donkere kamer voor amateurphotographen vol goederen was. Doch als zulks het geval is, dan moet men het den ambtenaren zeggen; het te verzwijgen, dat er goederen in een hut zijn, impliceert reeds het vermoeden van fraude. Juist bij de hoog belaste accijnsgoederen komen die praktijken voor.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Als het dus betreft eenvoudig een verklaring aan de ambtenaren, een quaestie van formaliteit, dan trek ik, als de Raad het goed vindt, het amendement, hetwelk ik had willen voorstellen op dit artikel, in. Alleen wil ik nog vragen wat beduidt ,,met voorkennis," er is toch sprake van doorgevoerde goederen, die zich in de schepen bevinden.

De heer A. W. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan hier verklaren, dat wanneer de laadruimen van de schepen vol zijn, meermalen verschillende zaken in de kajuiten geborgen worden en vind de strekking van het artikel dus niet kwaad.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. ,,Met voorkennis der ambtenaren zijn geladen" wil zeggen, dat men het terstond, vooraf aan de ambtenaren zeggen moet. Het doel is heimelijke lossing te voorkomen. Kon men, wanneer de ambtenaren het zelf reeds ontdekt hebben, nog zeggen bijvoorbeeld : ,,juist, dat heb ik vergeten, er zijn daar een paar kistjes cognac enz., dat moet ge ook aanteekenen," dan zou het voorschrift geen nut hebben.

ART. 147 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 148 en 149 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 150 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit het derde lid te laten vervallen de slotwoorden ,,zonder dat" enz.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Zeppenfeldt* en *Lansberg.*

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. In stukken en documenten worden geregeld verschillende maten en gewichten genoemd. Het zou groote moeite veroorzaken, als al deze cijfers moesten worden herleid.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gou-*

verneur. Mijnheer de Voorzitter. De in dit artikel bedoelde stukken worden in de kolonie opgemaakt en moeten daar dienen. Wij hebben een Koninklijk Besluit betreffende de maten en gewichten P. B. 1875 n°. 19 en geheel in den geest daarvan is het artikel. Daar echter sommige booten maar kort hier blijven of de vlugge expeditie zou belemmerd worden, zooals spreker vreest, meen ik ter wille van de scheepvaart het amendement wel te kunnen overnemen.

Het gewijzigde ART. 150 wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De ARTT. 151 tot en met 156 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 157 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik was voornemens een amendement voor te stellen op het tweede lid van dit artikel in verband met door mij bij artikel 13 gesprokene. Ik heb echter bij de behandeling van dat artikel bemerkt, dat dit tweede lid bij nota van wijziging reeds door het Bestuur is veranderd in den geest van het gedachte amendement, zoodat ik van dat amendement afzie.

ART. 157 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 158 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor de woorden „de ambtenaren" op den tweeden regel te vervangen door „den Inspecteur."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior*.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Het doel van mijn amendement is meerdere garantie te hebben en dat heeft men in een meer verantwoordelijk persoon dan de ondergeschikte ambtenaren.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In het Moederland kent men dit bezwaar niet, doch daar de Raad de wijziging met het oog op plaatselijke toestanden wenschelijk acht, zal het Bestuur de wijziging overnemen.

Het gewijzigde ART. 158 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ATT. 159 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 160 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik was voornemens voor te stellen het slot van dit artikel te doen luiden: „mits in het geval van artikel 157, tweede lid, vrachtlijsten worden ingediend," doch dit zal nu wellicht niet noodig zijn door de wijziging van artikel 157.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De gedachte wijziging is nu inderdaad niet noodig.
Ik wensch aan dit artikel nog iets toe te voegen in het belang van den handel. Het kan voorkomen, dat onder goederen, voor doorvoer gedeclareerd, zich bevinden eenige kisten van een handelsreiziger, die aan wal gaande bemerkt ook hier zaken te kunnen doen, zoodat hij een of meer kisten toch wil doen lossen. Ten einde nu niet daarvoor de ge-

heele inklaring en vrachtlijsten te moeten veranderen wensch ik bij te voegen als tweede lid :

„In het geval van artikel 157 tweede lid kan de Inspecteur ook toestaan, dat voor enkele colli de akte van inklaring wordt aangezuiverd door lossing volgens de tweede afdeeling van hoofdstuk II."

De heer A. W. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik juich ten zeerste toe de voorgestelde wijziging, die een groote verbetering is en hoop dat de Raad ze wel zal aannemen.

De gewijzigde ART. 160 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 161 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik wensch het in dit artikel voorkomende getal 12 te veranderen in 24. Het is namelijk niet de bedoeling, dat als regel bijvoorbeeld aan de geheele reede van Kralendijk enz. ingeladen en uitgevoerd zou kunnen worden dat zou te veel ambtenaren vorderen.

ART. 161, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 162 en 163 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 164 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om in het eerste lid het woord „goederen te vervangen door „landsproducten" en het woord „inlading" door „uitklaring."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Voor de statistieken zal, voor zooverre onze kolonie betreft, opgave van eigen producten voldoende zijn. Opgave van producten uit andere landen, welke uitgevoerd worden, is niet noodig.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Een voorschrift, als dit artikel behelst, bestaat in alle landen en dient voor de samenstelling van de handelsstatistiek, die thans hier ontbreekt. Men kan er uit opmaken den voor- of achteruitgang en daardoor op maatregelen bedacht zijn. Het zou te betreuren zijn, wanneer hier het Gouvernement dit overzicht zou moeten ontberen. De aangiften blijven natuurlijk in den boezem der administratie, worden na opmaking der statistiek vernietigd en de totalen worden opgenomen in het jaarverslag.

De Heer A. W. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Het opmaken van een soortgelijke statistiek geschiedt thans reeds. De recherche bekomt daartoe de vereischte inlichtingen bij de handelaren en voor zoover ik weet, ontmoet zij van die zijde geen bezwaren.

De VOORZITTER. Bijzonder omstandigheden maken het hier dikwijls zeer bezwaarlijk om de plaats van bestemming op geven.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Onze kolonie verkeert in een specialen toestand en al zou ik gaarne het gevraagde overzicht gunnen, het is geloof ik toch beter voor den handel, dat wij vrij zijn.

De Heer DE JONCHEERE. *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Het Bestuur kan zich desnoods wel tevreden stellen met een overzicht van het totaal per jaar, zonder de onderscheidingen van de landen van bestemming. Ik geloof daarom den Raad te kunnen tegemoetkomen door sub *a* te doen vervallen de woorden, voorkomende na het woord ,,schip,"

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Naar ik meen bestond er bij de afdeelingen alleen bezwaar tegen het opgeven van de plaats van bestemming.

De Heer SUTHERLANE. Mijnheer de Voorzitter. Ik trek mijn amendement in.

Het ARTIKEL, zooals gewijzigd wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 165 tot en met 167 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 168 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit het artikel de woorden ,,zoo mogelijk" te doen vervallen.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior.*

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Na de beslissing bij een vorig artikel gevallen neem ik de wijziging over.

Het gewijzigde ART. 168 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 169 tot en met 182 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 183 tot en met 197 zijn uit het ontwerp vervallen, daar door het Bestuur het Hoofdstuk is ingetrokken.

ART. 198 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor de woorden ,,ten genoege" enz. te doen vervallen en daarvoor in de plaats te lezen: ,,wanneer de Inspecteur dat noodig mocht achten, ,,ten zijnen genoege zekerheid stellen voor het bedrag ,,der rechten en accijnzen, dat verschuldigd kan wor- ,,den."
en aan het artikel een nieuw lid toe te voegen, luidende:
,,Van de beslissing van den Inspecteur is hooger beroep toegelaten bij den Gouverneur."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Penso.*

De heer A. G. STATIUS MULLER Mijnheer de Voorzitter. Uit het amendement, zooals het oorspronkelijk was ontworpen, heb ik uitgelaten de woorden ,,bij vermoeden van frauduleuze oogmerken." Er zou dan telkens noodeloos een blaam worden geworpen op den handel. Zooals uit het Voorloopig Verslag blijkt, bestaat er bij den Raad in beginsel geen bezwaar tegen het vorderen van zekerheid. Het amendement strekt dan ook alleen om het imperatief door een facultatief voorschrift te vervangen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gou-*

verneur. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof, dat de spreker goed gedaan heeft met de woorden ,,bij vermoeden van frauduleuze oogmerken" uit te lichten. De beteekenis van de zekerheidstelling is reeds in de stukken uiteengezet. Het ontwerp is op modernen leest geschoeid, er wordt heel wat overgelaten aan de goede trouw der belanghebbenden, de contrôle dikwijls zeer summier uitgeoefend, doch dan dient daartegenover zekerheidstelling te staan als een algemeene waarborg. Zoo is het ook in het Moederland, daar is door stoomvaart-, en spoorwegmaatschappijen, expediteurs enz. altijd doorloopende zekerheid gesteld (artikel 201 van het ontwerp). De zekerheidstelling is ook niet anders dan billijk en rationeel. Een vermoeden van fraude behoeft er niet te zijn en tot deze bepaling, die zooals terecht gezegd is, er toe leiden zoude, dat de Inspecteur telkens voor het dilemma zoude staan: gewenschte zekerheid nalaten of bij voorbaat iemand betichten van fraude, zoude ik dan ook niet kunnen medewerken.

Nu wenscht men de zekerheid facultatief en nog wel met beroep op den Gouverneur en ik geloof dat de Raad dit algemeen wenscht. Hoewel het niet strookt met de beginselen van het ontwerp, dat tracht het controleerend personeel niet uit de breiden, meen ik aan den wensch van den Raad te moeten voldoen; de praktijk zal dan moeten uitwijzen of de verandering een verbetering is. De bedoeling van het amendement kan echter op zeer eenvoudige wijze bereikt worden; achter den derden regel voege men in het woord ,,desgevorderd."

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig mijn amendement in den zin als door den gemachtigde van den Gouverneur aangegeven. Wat het toe te voegen tweede lid betreft, is het de bedoeling om meer garantie te hebben.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Hoewel ik beroep niet noodig acht, zal ik overeenkomstig den wensch van den Raad, het geheele gewijzigde amendement overnemen.

Het gewijzigde ART. 198 wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 199 wordt zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

ART. 200 komt in behandeling.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor de twee eerste leden te doen vervallen en het derde lid te doen luiden: ,,In de gevallen ,,van tijdelijken opslag volgens hoofdstuk II, inlevering ,,van doorvoerlijsten of inklaring tot rechtstreekschen ,,doorvoer wordt de zekerheid niet vereischt"; *a* en *b* gelijk het ontwerp.

Het amendement werdt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior.*

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Zooals het artikel nu luidt geeft het alleen een minimum aan voor elk collo. Ik geloof dat het artikel door de door mij voorgestelde wijziging niet veel verandert. Alleen kan de Inspecteur dan meer naar bevind van zaken handelen en nu eens wat meer maar dan eens ook wat minder zekerheid vorderen.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. De geheele inklaring en tijdelijke opslag met vrachtlijsten, doorvoer met doorvoerlijsten, waarbij men eigenlijk zeer weinig van

de goederen weet, berust op het beginsel van faciliteiten voor den handel. Nu is eenige prikkel noodig, dat niets heimelijk wordt weggevoerd of verwisseld, die vindt men in de zekerheid. Het systeem bestaat ook in het Moederland en voldoet daar goed. Stoomvaartmaatschappijen hebben daar een doorloopende zekerheid gesteld tot groote bedragen, men heeft daartegen geen bezwaar, omdat men er veel faciliteiten door verkrijgt. Die zekerheid nu geheel te laten vervallen, is wel wat heel kras. Zij moet in elk geval mogelijk blijven. Wat het bedrag betreft, met het oog op het verschuldigde invoerrecht is f. 5.— per collo toch niet hoog, het recht op een kist goederen is gewoonlijk veel meer. Stoomvaartmaatschappijen zouden echter toch van artikel 201 gebruik maken. Aan het slot zou een nieuw lid kunnen worden toegevoegd conform het aan artikel 198 toegevoegde. Overigens zou ik ook in dit artikel in regel 3 achter „belanghebbenden" eenvoudig willen invoegen „desgevorderd" in plaats van het voorgestelde amendement. Ik stel mij dan de zaak aldus voor in de praktijk, dat men beginnen zal met geen zekerheid te vorderen, doch wanneer eenige fraude geconstateerd is, zal men er toe overgaan. Wanneer de Raad geen bezwaar heeft tegen mijne wijzigingen in de plaats van het amendement, dan breng ik die wijzigingen in het artikel aan.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Nu van Bestuurswege de bedoeling van het door den gemachtigde gewijzigde artikel is aangegeven en in de notulen zal komen, trek ik mijn amendement in.

ART. 200, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 201 tot en met 207 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 208 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor tusschen de woorden „zal" en „tot" op den tweeden regel van onderen in te voegen „behoudens het bepaalde bij artikel 36."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior*.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het amendement staat, meen ik, in verband met het ingetrokken amendement op artikel 36. Ik geloof, dat ook dit amendement nu kan vervallen.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik trek het amendement in.

ART. 208 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 209 en 210 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 211 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor aan het tweede lid toe te voegen: „behoudens het bepaalde bij artikel 122."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W, Statius Muller* en *Senior*.

De Heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Het amendement staat in verband met de beslissing bij artikel 122, welke beslissing dan ook hier moet gelden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Na de beslissing bij artikel 122 neem ik het amendement over om stemming te voorkomen.

Het gewijzigde ART. 211 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 212 tot en met 214 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 215 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om uit het tweede lid te doen vervallen het woord „dergelijke."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior.*

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik wilde het woord „dergelijke" laten vervallen om wat meer ruimte te laten, wat betreft de beteekenis van buitengewone omstandigheden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Het woord „dergelijke" bepaalt nader wat met buitengewone omstandigheden bedoeld wordt. Het is hier voorgekomen, dat een aantal kisten, die jenever moesten bevatten en als zoodanig werden uitgevoerd uit credietbergplaats, bleken water in te houden. Gesteld, dat de houder van een particulier entrepôt goederen daaruit had ontvreemd, zal hij dan niet kunnen zeggen : dat is een buitengewone omstandigheid, want dat doe ik niet dagelijks? Men zal in moeilijkheden komen.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Is het dan niet de bedoeling om ingeval van diefstal vrijstelling van accijns te verleenen? Men kan dat immers niet helpen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Neen, natuurlijk niet. Het geldt hier particulier entrepôt, de belanghebbende moet zorgen voor goede sluiting van zijn eigendom. Iedereen zou wel kunnen beweren, dat de goederen door een derde zijn ontvreemd. Men is bewaarder voor het Bestuur, wat de schuldige rechten betreft. Niemand is verplicht van entrepôt gebruik te maken. Hoe denkt de spreker over het geval, dat goederen gestolen worden die iemand in zijn winkel heeft en waarvan dus de rechten betaald zijn, zou hij dan ook de rechten terug willen geven? Neen toch! maar de gevallen staan gelijk.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Er is ook sprake van Gouvernementsentrepôt. Een koopman, die zijn goederen daarin opgeslagen heeft, kan toch niet waken tegen diefstal.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Met gouvernementsentrepôt is het anders. Alleen uitslag belast en wat er niet is wordt niet uitgeslagen. Het entrepôt staat onder het Bestuur, dat kan waken ; doch men kan niet alle particuliere entrepôts laten bewaken.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou het woord „diefstal" willen bijvoegen, dan kan het woord „dergelijke" behouden worden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. De gevallen staan niet gelijk, tegen overstrooming kan men niet waken, tegen diefstal wel. Het zou ook tot verstrekkende

conclusies leiden. Of men direct betaald heeft, dan wel uitstel van betaling heeft gekregen, mag geen verschil maken,

Om evenwel een einde aan de discussie te maken, zal ik het woord „dergelijke" laten vervallen. De rechter moet dan in voorkomende gevallen beslissen wat onder „andere buitengewone omstandigheden" valt naar den geest der verordening.

Het ART. 215, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming,

De ARTT. 216 tot en met 234 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 235 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor het woord „zullen" te vervangen door "kunnen".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior.*

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. In de plaats van de verplichting zou ik wenschen een bevoegdheid. Een aanhouding zal niet altijd noodzakelijk zijn.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Vallen goederen in de termen van verkeurdverklaring, dan zullen ze toch moeten worden aangehouden. Er kan alleen quaestie zijn omtrent overtuigingstukken. In geloof niet, dat de verandering een verbetering is. Men zou het woord „kunnen" zoo kunnen uitleggen, dat de bevoegdheid een ambtelijke verplichting is voor de ambtenaren ingeval van verbeurd te verklaren voorwerpen, terwijl zij bij overtuigingstukken zulllen moeten oordeelen naar omstandigheden. Wanneer de Raad zich met die opvatting vereenigt, dan heb ik geen bezwaar het amendement over te nemen.

De VOORZITTER. De Raad vereenigt zich met die zienswijze.

Het gewijzigde ART. 235 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 236 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor aan de eerste zinsnede van het laatste lid toe te voegen : „voorzoover hij daartoe in staat is".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior.*

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik vind de bepaling al hard genoeg. Zoo mogelijk moet ze een weinig worden verzacht. Men kan iemand niet dwingen tot hetgeen hij niet kan doen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik maak er spreker opmerkzaam op, dat dergelijke bepaling reeds 27 jaren bestaat, nl. art. 35 der accijnsverordening P. B. 1881 n° 23 en ik heb er nooit bezwaren over vernomen. Bij de gedachte wijziging zal ieder zich excuseeren. Volgens het gewone strafrecht, dat hier ook toepasselijk is, zal overtreding, wanneer men er toe genoodzaakt was, niet strafbaar zijn. Overwegend bezwaar heb ik echter tegen de wijziging niet, omdat dan ingeval van weigering de rechter zal hebben uit te maken, of de persoon in staat was de zaken te bergen. Ik zal dus de wijziging maar overnemen.

Het gewijzigde ART. 236 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ART. 237 tot en niet 244 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heeren *Lansberg* en *Penso* verlaten de vergadering.

ART. 245 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om uit het tweede lid te doen vervallen de woorden: „alsmede de gebezigde vaartuigen, voertuigen en gespannen."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Het is bekend, dat hier de menschen werken met voertuigen, die niet hun eigendom zijn. Tegen den wil van den eigenaar nu kan van die voertuigen gebruik zijn gemaakt, waardoor de bestuurder in aanraking is gekomen met de wet. Als iemand het in zijn hoofd krijgt te smokkelen, kan de eigenaar van de kar dit niet controleeren.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Verbeurdverklaring van de voorworpen, waarmede een misdrijf is gepleegd, is ook in het gewone strafrecht regel; bij wetten op den invoer ook algemeen en zonder dat men er zich mede inlaat, aan wien het voertuig enz. toebehoort. Overigens moet de eigenaar maar toezien aan welke personen hij zijn voertuig toevertrouwt. Het amendement komt eigenlijk neer op vermindering van straf. Ik heb er bezwaar tegen om het over te nemen; ik laat de beslissing aan den Raad.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met algemeene stemmen.

Het gewijzigde ART. 245 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 246 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor aan het slot toe te voegen de woorden „en de vaartuigen kunnen worden verbeurd verklaard."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Voor het doen van mijn voorstel heb ik dezelfde reden als opgegeven bij het vorige amendement. Alleen de visschers gebruiken hun eigen vaartuigen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik refereer mij aan het zoo even door mij betoogde.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met algemeene stemmen.

Het gewijzigde artikel 246 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 247 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 248 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik

stel voor de woorden „aan boord aanwezig” in het eerste lid te vervangen door „gelost.”

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. W. Statius Muller* en *Senior*.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorter. Moet, met het oog op de bij artikel 13 genomen beslissing, dit amendement niet vervallen ?

De VOORZITTER. De Raad erkent de juistheid dezer opmerking,

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik trek het amendement in.

ART. 248 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 249 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor aan dit artikel een tweede lid toe te voegen, luidende : „Dit artikel en het voorgaande vinden slechts „toepassing wanneer de onregelmatigheid aan fraudu„leuze oogmerken is toe te schrijven.”

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik meen, dat er fraude moet bestaan, zal er gestraft worden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De eisch, dien het amendement stelt, is te zwaar ; het excuus, dat men uit de voorgestelde toevoeging zou kunnen putten, wel wat al te gemakkelijk. Gesteld, dat kapitein of stuurman iets van een schip wil insmokkelen, hetgeen in den regel zal zijn in conniventie met iemand aan den wal. Men zal dan beginnen met een zoogenaamde fout in de vrachtlijst. Dan zal men de meerdere colli lossen en trachten weg te krijgen vóór de ambtenaar het ziet, hetgeen hier in Curaçao al heel gemakkelijk is. Ook nog op andere wijze kan het geschieden. Maar nu wordt het ontdekt, zal men nu tot de ambtenaren kunnen zeggen : dat is waar, er is een fout in de vrachtlijst, ik wilde het u juist zeggen ? Hoe zal men hier het oogmerk bewijzen, wettig en overtuigend ? Artikel 36 geeft alle gelegenheid om zich voor werkelijke abuizen straffeloosheid te verzekeren. Door nu het artikel 249 te amendeeren zooals wordt voorgesteld, zou het praktisch zonder beteekenis worden.

Ik ben overigens voornemens bij artikel 271 een belangrijk voorstel te doen, dat tengevolge zal hebben, dat het gewone strafrecht in zake verzachtende omstandigheden toepasselijk zal worden, alzoo minimum boete f. 0.50 in die gevallen. Ik zal namelijk het artikel 271 intrekken. Dat is beter dan bij artikelen 248 en 249 het beginsel, dat men op de inklaring, die de basis van alles is, moet kunnen vertrouwen, feitelijk overboord te werpen.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik meen, dat als er geen fraude gepleegd is, bij vergissingen, niet straffend moet worden opgetreden. In artikel 36 is ook sprake van frauduleuze oogmerken.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In het geval van artikel 36 beslist de Inspecteur naar omstandigheden, het geldt daar de vergissing aannemelijk te maken. Hier nu bij artikelen 248 en 249 geldt het een strafzaak en zou dan volgens het amendement formeel be-

wijs, het wettig en overtuigend bewijs moeten worden geleverd, dat er een frauduleus oogmerk was. Dat is een te zware eisch, die uitloopt op straffeloosheid. De spreker kan overigens gerust zijn. Alle rechercheebeambten staan onder den Inspecteur, zooals de politiebeambten onder den Procureur-Generaal. Evenmin als elke kleine overtreding van andere wetten steeds wordt vervolgd, zoo min zal dit hier geschieden. Men moet altijd op de omstandigheden letten.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel mij de zaak anders voor. Een schip neemt bijvoorbeeld 100 kisten wijn mee, 80 voor Venezuela en 20 voor Curaçao. In plaats van 80 worden er maar 75 kisten in Venezuela gelost. Kapitein noch stuurman weten daarvan iets af. Het is dan te laat hiervan nog aangifte te doen. Zulke gevallen doen zich nog al eens voor. Nu stel ik mij voor, dat, wanneer er hier 25 in plaats van 20 kisten aan den wal worden gezet, van opzet of fraude geen sprake kan zijn. Iedere rechter zal dan naar omstandigheden handelen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof dat, spreker en ik het eens zijn. Alleen zou ik denken, dat een kapitein, die te weinig goederen in Venezuela aflevert, terwijl ze wel aan boord zijn, zijn plicht slecht nakomt; de goederen te vervoeren en af te leveren is zijn taak. Maar ik wijs nogmaals op artikel 36. Wanneer men hier 25 kisten uithijscht, terwijl de vrachtlijst natuurlijk 20 aanwijst, dan ziet de ladingmeester dat toch; hij kan het dan terstond zeggen aan den ambtenaar en de zaak is in orde. Mochten er toch werkelijke vergissingen voorkomen, dan ben ik het volkomen eens met hetgeen spreker zeide van het oordeels des rechters. In dit verband sprak ik ook over de terugneming van artikel 271.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik wil gaarne volstaan met aanteekening in de notulen te verzoeken, dat niemand zal vervolgd worden, tenzij er goede reden voor was en trek mijn amendement in.

ART. 249 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART, 250 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om het woord „schepen" te vervangen door „zeilschepen" en vóór het woord „accijnsgoederen" in te voegen „aan invoerrecht en accijns onderworpen."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De Heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Het amendement staat in verband met de wijziging van artikel 126. Wat voor eigen consumptie aan boord is, dient niet aan invoerrecht en accijns onderworpen te worden.

De Heer A. G. STATIUS MULLER, Mijnheer de Voorzitter. Het betreft hier niet alleen zeilschepen maar ook stoombooten. In verband met de wijziging van artikel 157 zou het woord „zeilschepen" uit het amendement moeten vervallen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het artikel heeft een bijzonder doel, namelijk om te voorkomen, dat hoog belaste goederen, accijnsgoederen worden gesmokkeld; de straf van artikel 248 zou te licht zijn hier, waar de waarde der goederen laag is in verhouding tot den accijns. Het geldt evengoed voor

stoomschepen als zeilschepen ; met deze wijziging zoude ik mij niet kunnen vereenigen. Heeft men de in artikel 126 bedoelde goederen op het oog, dan zou men achter accijnsgoederen kunnen invoegen „andere dan die bij artikel 126 bedoeld." Men zal een vreemd gevolg krijgen, de goederen moeten worden opgegeven volgens artikel 13, maar niet opgeven zal dan volgens dit artikel 250 niet strafbaar zijn. Ik meen dan ook, dat de wijziging van 126 geen verbetering is geweest.

De heer A. G. Statius Muller Mijnheer de Voorzitter. Door eene wijziging van dit artikel kan misschien in deze moeilijkheid worden voorzien, bijv : door achter het woord „accijnsgoederen" in te voegen „niet behoorende tot de victualien provisien of scheepsbehoeften tot verbruik aan boord bestemd". In de praktijk zal het gemakkelijker gaan dan men misschien denkt.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Nu art. 126 eenmaal gewijzigd is, zal het artikel wel moeten worden aangenomen met de door mij aangegeven wijziging. Men moet dan maar in de praktijk zien, of hier geen fout begaan is en deze zoo noodig herstellen.

Het art., zooals door den gemachtigde van den Gouverneur gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 251 tot en met 254 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 255. komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Vermoedelijk is door den Raad, evenals door mij, over het hoofd gezien, dat „tienmaal", ook in dit artikel veranderd kan worden „in vijfmaal", nu dat in andere artikelen is geschied. Ik heb de eer die wijziging aan te brengen.

Art. 255, gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 256 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 257 komt in behandeling.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit dit artikel te doen vervallen de woorden : „alsmede de voertuigen en gespannen".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer te verwijzen naar het door mij bij art. 245 gezegde.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik refereer mij aan het door mij bij art. 245 betoogde, doch na de gevallen beslissing, neem ik het amendement over om stemming te voorkomen.

Het gewijzigde art. 257 wordt zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Art. 258 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 259 komt in behandeling.

De Heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik

stel voor ook hier ,,tienmaal" te veranderen in ,,vijfmaal."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb geen overwegend bezwaar en neem het amendement over.

Het gewijzigde ART. 259 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 260 tot en met 264 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 265 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND, Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om in de plaats van f. 500.— te lezen f. 50.— en tusschen ,,veroorzaakt" en ,,door" in te voegen ,,buiten hun schuld of".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *A. G. Statius Muller* en *Senior*

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel deze wijziging voor om het artikel in verband te brengen met artikel 245.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Tegen deze wijziging heb ik ernstig bezwaar. De schippers enz. zouden natuurlijk altijd beweren, dat het buiten hun schuld is gebeurd en wel een strooman daarvoor vinden in een van de schepelingen. De schipper is de aansprakelijke persoon. De gedachte bevrijding van schuld wordt in zake verbreking van zegels in het gewone strafrecht ook niet aangenomen. Men zie artikelen 194 en 197 Wetboek van Strafrecht, de bewaarder wordt zelfs zwaarder gestraft dan een ander. Ik moet den spreker verzoeken het tweede gedeelte van het amendement in te trekken. Ik heb geen bezwaar om het eerste gedeelte over te nemen.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik trek mijn amendement in.

ART. 265, zooals door den gemachtigde van den Gouverneur gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 266 tot en met 270 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Artikel 271 behelst voor dit ontwerp eene speciale regeling, die den gewonen regel uitsluit. Mij refereerende aan het bij artikel 245 gezegde, neem ik het artikel terug. Daardoor wordt het gewone strafrecht toepasselijk, zie artikel 42 Wetboek van Strafrecht.

D ARTT. 272 tot en met 276 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer ZEPPENFELDT trekt in zijn amendement op art. 1.

ART. 1, dat was aangehouden, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 87 tot en met 90 en ART. 104, welke artikelen waren aangehouden, worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De CONSIDERANS en het INTITULÉ worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Het ONTWERP in zijn geheel, zooals bij de beraadslaging gewijzigd, wordt bij eindstemming aangenomen met algemeene stemmen.

Na den gemachtigde van den Gouverneur dank te hebben gebracht voor zijne uitvoerige toelichtingen, sluit de Voorzitter de vergadering.

Koloniale Raad.

ZITTINGJAAR 1908–1909.

Notulen.

N°. 2

ONTWORPEN NOTULEN

VAN DEN

KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Woensdag, den 27n. Mei 1908 des avonds te 8 ure.

Tegenwoordig : De Ondervoorzitter, de heer *J. Möller*, het voorzitterschap waarnemende ; de heeren *H. M. Penso*, *Edwin Senior*, *A. G. Statius Muller*, *B. E. van der Veen Zeppenfeldt*, *C. A. Zeppenfeldt*, *C. Fensohn*, *J. Sutherland*, *H. A. de Casseres* en *H. Ferguson*, leden ; de heer *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur ; en de heer *H. Statius Muller*, waarn. Gouvernements-Secretaris, waarn. Griffier.

Afwezig de heer *Mordy. S. L. Maduro*, Voorzitter, wegens verblijf buitenslands, en de heeren *A. W. Statius Muller* en *Ed. S. Lansberg*, leden, met kennisgeving.

De VOORZITTER opent de Vergadering.

Onder mededeeling, dat de notulen der vergaderingen van 7 en 8 Mei jl. nog niet zijn gedrukt, doch zoo spoedig mogelijk zullen worden rondgezonden, brengt de Voorzitter in omvraag, of er aanmerkingen zijn op de reeds in druk toegezonden notulen der vergaderingen van 4, 6 en 12 Mei jl.

Deze notulen worden goedgekeurd.

De VOORZITTER doet mededeeling, dat is ingekomen :

De Gouvernementsmissive dd. 21 Mei 1908 n°. 1739, begeleidende de ontwerp-verordening, houdende regeling van het toezicht op het gebruik van stoomketels met de daarbij behoorende memorie van toelichting.

Op voorstel van den Voorzitter wordt besloten dit ontwerp naar de afdeelingen te verzenden.

Aan de orde is de behandeling van de ontwerpverordeningen :

I. WIJZIGING EN AANVULLING VAN DE ARTIKELEN 73, 138, 185 en 206 VAN HET WETBOEK VAN STRAFVORDERING (ZITTING 1907/8 n°. **25.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 6 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De VOORZITTER. Alvorens over te gaan tot behandeling der overige aan de orde gestelde ontwerp-ver-

ordeningen, breng ik in herinnering, dat in de vergadering van den 7den Mei jl. is aangehouden de beslissing over het in behandeling nemen van de ontwerp-verordeningen : 1°. houdende wijziging van artikel 24, van het Wetboek van Strafrecht, 2°. houdende wijziging van artikel 3 der verordening van 11 November 1872 (P. B. n° 28).

Ik heb de eer voor te stellen deze beide ontwerp-verordeningen thans aan de orde te stellen.

Aldus wordt besloten.

II. WIJZIGING VAN ARTIKEL 24, ALINEA 1 VAN HET WETBOEK VAN STRAFRECHT (ZITTING 1907/8 n° **30.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 en 2 achtereenvolgens de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

III. WIJZIGING VAN ARTIKEL 3, ALINEA 1 DER VERORDENING VAN 11 NOVEMBER 1872 (P. B. n°. 28). (ZITTING 1907/8 n° **31.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 en 2 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

IV. INTREKKING DER BELASTINGREGLEMENTEN DER EILANDEN ARUBA, BONAIRE, ST. MARTIN (N. G.), ST. EUSTATIUS EN SABA. (ZITTING 1907/8 n° **1.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

ART. 1 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wensch een paar kleine wijzigingen in dit artikel te brengen. Er is in aangehaald de begrootingswet van 1906 ; thans kan naar die van 1907 worden verwezen. Ik heb dus de eer in de plaats van „31 December 1906 (Stbl. n°. 344, P. B. van 1907 n°. 1)" te stellen : „28 December 1907 (Stbl. n°. 358. P. B. van 1908 n°. 1)".

De tweede wijziging, hoewel niet strikt noodzakelijk, omdat bij artikel 2 toch het belastingreglement van Bonaire wordt ingetrokken, is voor de duidelijkheid toch wel wenschelijk. Het „bundergeld", van concessiegronden op Bonaire geheven, komt voor in het belastingreglement en wordt dáar ook belasting genoemd, doch in den staat der middelen bij de begrooting komt het onder de „verschillende inkomsten, letter u" voor. Ik heb de eer in artikel 1, vijfden regel, na het woord „hoofden" tusschen te voegen : „Bonaire, letter B, onderdeel *u.*"

ART. 1, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 2, 3 en 4 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

V. VERORDENING TOT HEFFING EENER GRONDBELASTING (ZITTING 1907/8 n° **2.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 18 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 19 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer voor te stellen dit artikel te doen luiden :

„De hoofdcommissie op Curaçao en de commissies genieten vergoeding voor reis-en verblijfkosten, terwijl aan den secretaris eene vergoeding voor bureaukosten kan worden toegekend; een en ander bij besluit van den Gouverneur vast te stellen."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *van der Veen Zeppenfeldt.*

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan voor de toelichting van dit amendement volstaan met er op te wijzen, dat bij de behandeling van ontwerp n°. 3 is beslist, dat een dergelijke commissie, bij het ontwerp bedoeld, geen vacatiegelden zoude genieten. Ik meen dus naar het aangevoerde te kunnen verwijzen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Bij de behandeling van ontwerp n°. 3 had ik de eer het standpunt van het Bestuur in dezen uit een te zetten. Ik refereer mij aan het toen gezegde en laat de beslissing aan den Raad.

Het amendement, zijnde het gewijzigde ART. 19, wordt aangenomen met algemeene stemmen.

ARTT. 20 tot en met 46 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 47 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Aan dit artikel heb ik iets toe te voegen. Voor de commissies is bepaald, dat zij voor de eerste maal worden benoemd voor het tijdvak in den aanhef genoemd. Hetzelfde moet nog voor den Raad van beroep bepaald worden. Ik heb de eer aan het slot van het artikel een nieuw lid toe te voegen, luidende :

„De Raad van beroep wordt voor de eerste maal benoemd voor het in den aanhef van dit artikel genoemde tijdvak".

Het gewijzigde ART. 47 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 48 komt in behandeling.

De heer VAN DER VEEN ZEPPENFELDT. Mijnheer de Voorzitter. Bij de behandeling van het ontwerp- In- Uit- en Doorvoer heb ik van deze plaats geprotesteerd tegen het voornemen van den Gouverneur om concessies door huurcontracten te vervangen, en ik doe het van avond nog eens, want volgens mij is dat plan een inbreuk maken op verkregen rechten. Ik ben in rechtskennis voislagen leek en kan dus geen andere dan leekengedachten ten beste geven, en vraag: staat concessie gelijk aan huurcontract? Neen, Mijnheer de Voorzitter, concessie is geen huurcontract: in de verste verte niet. Concessie heeft oneindig veel betere condities dan een huurcontract.

Om kort te zijn, verzeker ik U, dat men op Aruba steeds, dus van den beginne af aan, eenzelfde eigendomsrecht in concessie heeft erkend als in grondeigen-

dommen ; dat recht en vertrouwen werd door niemand minder iederen dag meer en meer versterkt en bevestigd, dan door het Gouvernement zelf, dat nog op heden zijn successierecht ontvangt en 2% koopschat bij verkoop en koop. Door die handeling dus heeft het Bestuur, naar mijne meening, den toestand bezegeld en bekrachtigd en het gaat nu niet aan om met één pennestreek alles voor nul en geener waarde te verklaren ten koste niet van één persoon, maar van heel het eiland. Waar gaan wij heen, als verkregen rechten niet meer worden geëerbiedigd, als handelingen van de ambtenaren niet meer worden aanvaard? De ontstemming op Aruba is groot, en ik vraag met welk recht gaan wij die menschen nu dwingen hun concessie in huurcontract te veranderen? Ik zal mij over deze zaak niet verder uitlaten en de verdere behandeling daarvan met alle gerustheid overlaten aan mijn geacht medelid SUTHERLAND, die in deze zaak alleszins bevoegd is. Ik zeg hem intusschen dank namens Aruba."

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor art. 48 te doen luiden :

,,Met de zakelijke rechten, in artikel 12 bedoeld, worden voor de toepassing dezer verordening gelijkgesteld de rechten, door de houders van concessies of vergunningen betreffende onroerende goederen, op Aruba gelegen, verkregen, voorzooverre die goederen volgens bestaande bepalingen reeds het onderwerp hebben uitgemaakt van een aanslag in de grondbelasting".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *Penso*.

De Heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Zooals uit de rede van den heer van der Veen Zeppenfeldt blijkt, verkeeren op Aruba vele, zoo niet alle, concessie- of vergunninghouders van gronden onder den indruk, dat de rechten, die zij op die gronden hebben, gelijkstaan, zoo al niet met volkomen, dan toch met een soort eigendom. Of en in hoeverre die indruk juist is, Mijnheer de Voorzitter, ik meen, dat wij de gegevens niet bezitten, noch geroepen zijn om daarover thans uitspraak te doen. Maar daarom moeten wij uiterst voorzichtig zijn en in geen enkel opzicht het fond der zaak praejudiceeren, vooral niet in een geest, die verkregen rechten zou kunnen aantasten. Mijn amendement beweegt zich dan ook uitsluitend op het terrein van deze verordening en strekt dan ook alleen om, wat de belasting betreft, den bestaanden toestand te bestendigen.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik wensch als sub-amendement voor te stellen de woorden ,,volgens bestaande bepalingen" in het amendement te laten vervallen.

Het sub-amendement word ondersteund door de heeren *Zeppenfeldt* en *Penso*.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Het doel van dit sub-amendement is om zoo mogelijk den droeven indruk weg te nemen, welke de uiting van het voornemen van den Gouverneur om de thans bestaande concessies op het eiland Aruba in huurcontracten te veranderen op de bevolking van Aruba heeft achtergelaten, en reeds nu te doen uitkomen, dat deze Raad niet te vinden zal zijn om zijne medewerking te verleenen tot het in het leven roepen van eene wetsbepaling waarbij zoo niet in het geheel geen, dan toch zeer weinig rekening wordt gehouden met de bestaande toestanden.

Zonder in geleerde betoogen te vervallen of in bijzonderheden te treden omtrent de juridische gronden, waarop de concessie- of vergunninghouders hun bezit, zoo niet als volkomen eigendom beschouwen, dan toch

het steeds hebben aangemerkt en nog aanmerken als een bezit, dat het recht, hetwelk uit den eigendom voortvloeit, zeer nabij komt; zonder in die bijzonderheden te willen treden, zeg ik, meen ik van den kant mijner medeleden en- naar ik hoop- ook van de zijde van het Gouvernement, geen tegenspraak te ontmoeten, wanneer ik verklaar, dat de Koloniale Raad onder de tegenwoordige omstandigheden zich niet gerechtigd mag beschouwen het tusschen Bestuur en concessie- of vergunninghouders blijkbaar bestaand verschil uit te maken.

Doch waar het voornemen van den Heer Gouverneur bij de Arubianen het vertrouwen in de handelingen van het Bestuur heeft geschokt en zij de veiligheid van hun eigendom reeds in gevaar achten, geloof ik, dat hier reeds de plaats is om de hoop uit te drukken, dat een conflict tusschen Bestuur en concessie- of vergunninghouders voorkomen zal worden, opdat de tusschenkomst van den bevoegden rechter niet zal behoeven te worden ingeroepen.

Mijn sub-amendement streeft er naar om den bestaanden toestand te bestendigen, althans om daarmede rekening te houden, te meer, omdat de tegenwoordige toestand sedert jaren geëerbiedigd werd door het Bestuur en de vastheid van het recht der concessie- of vergunninghouders steeds door het Bestuur is erkend, terwijl hunne overtuiging, dat zij niet slechts een persoonlijk maar een zakelijk recht bezitten, door de houding en de handelingen van het Bestuur gedurende een lange reeks van jaren versterkt werd.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Mag ik den heer Sutherland vragen, waarom hij de bedoelde woorden wil laten vervallen.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof, dat wij op dit oogenblik geen genoegzame gegevens bezitten om den stand van zaken naar behooren te leeren kennen. Door het weglaten van de onderhavige zinsnede wil ik voorkomen alle onzekerheid en weifeling, die hierdoor zou kunnen ontstaan. Ik vrees, dat anders misschien later zou kunnen worden geredeneerd ,,de ambtenaren hebben bij deze of gene gelegenheid gehandeld in strijd met de wet." Ik wil den toestand laten bestaan zooals hij nu is.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik zal het sub-amendement overnemen, hoewel het aan de zaak niet afdoet, of die woorden blijven bestaan, daar de heffing op de wet is gebaseerd.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het komt mij voor, dat de bedoelde woorden niet kunnen schaden, daar thans de concessiegronden als zoodanig in de grondbelasting worden aangeslagen. Doch indien de voorsteller er gevaar van ducht, zou ik tegen het wegvallen geen bezwaar hebben.

De heer van der Veen Zeppenfeldt heeft gezegd, dat concessie geen huur is. Ik ben het hierin volkomen met den spreker eens. Spreker heeft echter ook gezegd, dat concessie een veel beter recht is dan huur. Wat daarvan is, zullen zullen wij straks zien. Op Aruba, zoo zeide spreker, worden de concessiegronden algemeen als eigendom beschouwd. Dat is wel mogelijk, over het algemeen gelooft men gaarne datgene, wat men wenscht, doch dat is geen bewijs voor eigendomsrecht. Daartoe kan ook niet dienen, dat die concessies voor het successierecht zijn aangegeven of dat er overdrachtsbelasting van is geheven. Voor het successierecht komen niet alleen eigendomsrechten in aanmerking, doch alle goederen en rechten,

die eenige waarde hebben. Wanneer in de plaats van de concessie, de eigendom van den grond werd overgedragen, zooals dikwijls is geschied, dan is natuurlijk de overdrachtsbelasting geheven ; doch ook wanneer de concessie werd overgedragen, is de verschuldigdheid der belasting minstens quaestieus ; in elk geval zou hier dan nog slechts zijn geweest een foutieve toepassing eener belastingwet, hetgeen natuurlijk het burgerlijk recht niet wijzigen kan. Het heeft overigens nooit in de bedoeling van het Bestuur gelegen om, zooals spreker zegt, met een pennestreek verkregen rechten te vernietigen. De voorgestelde bepaling heeft alleen ten doel voorloopig den status quo te behouden en te voorzien in de thans verschuldigde betalingen, die intusschen moeten blijven bestaan. Daarom is in het artikel de onbepaalde uitdrukking „vergoeding" gebruikt. Zooals blijken zal, staat het Bestuur niet op een bepaalde redactie en ik ben zelfs ter vergadering gekomen met het voornemen om een nog algemeenere redactie voor te stellen.

Het amendement biedt mij een welkome gelegenheid om een iets over die quaestie der concessiegronden te zeggen, zij het ook, dat ik mij bij deze verwarde materie zal moeten beperken, ten einde niet te veel van het geduld der vergadering te vergen. Men houde dus in het oog, dat het geen volledig overzicht zal zijn.

De grondbelasting pleegt geheven te worden van dengene, die krachtens zakelijk recht het genot heeft van onroerend goed. Dus van den eigenaar alleen, wanneer het dominium utile niet is afgescheiden van het dominium directum, zooals wél het geval is bij vruchtgebruik en eenige andere zakelijke rechten in het tweede boek van het B. W. genoemd ; dan drukt de belasting op den vruchtgebruiker enz. Daar thans ook grondbelasting van gronden in concessie wordt geheven —op Aruba onder dien naam, op Bonaire onder naam van bundergeld— stond men bij het ontwerpen van de nieuwe verordening van zelf voor de vraag, hoe te handelen ten opzichte van die zoogenaamde concessies. Hieruit, als ook uit de reeds in het begin van 1905 verschenen „Geschiedenis der belastingen in Curaçao" blijkt voldoende, dat het Bestuur reeds bij de voorbereiding der herziening zijne aandacht aan de zaak heeft gegeven. Men heeft het hier en daar ook willen doen voorkomen, alsof men hier zoude te doen hebben met eene oude, reeds lang afgedane zaak, doch dat is niet juist. Integendeel is de zaak der concessies, zij het ook met tusschenpoozen, voordurend een onderwerp van gedachtewisseling geweest tusschen Regeering en Bestuur en zij is nog steeds aanhangig. Zoo is nog tengevolge dier briefwisseling bij P. B. 1894 n°. 26 het woord „concessie" uit de verordening P. B. 1867 n°. 4 geschrapt. Dit had eigenlijk alleen theoretische beteekenis, daar toen, tengevolge van gerezen geschillen over de beteekenis en den omvang van dat zoogenaamde concessierecht, reeds geruimen tijd te voren als stelregel was aangenomen om die onbestemde uitdrukking niet meer te bezigen. Aan de bedoeling van de Regeering was met die wijziging dan ook niet voldaan en deze gaf bij een schrijven van 1894 hare teleurstelling te kennen, dat men de regeling der oude concessies had laten rusten. Hieruit blijkt, dat het minder juist is om van een geschil tusschen Bestuur en concessiehouders te spreken ; het geldt hier, zooals aanstonds nader blijken zal, een zaak, die steeds eene behoorlijke regeling heeft ontbeerd. Die regeling, voor de belanghebbenden van veel belang en waarop door de Regeering steeds is aangedrongen, drong zich te meer naar voren, nu bij de nieuwe belastingwetgeving nauwkeurig de beginselen van het burgerlijk recht in acht genomen werden. Het moet erkend worden,

dat de zaak der concessies vroeger uitermate verward is gemaakt, doch een belangrijk hulpmiddel wordt gevonden in het in Januari 1893 door den heer J. H. W. Gravenhorst blijkbaar zeer zorgvuldig samengestelde historische overzicht, waaraan ik straks enkele feiten zal ontleenen. Het tegenwoordige Bestuur is voornemens om ter wille van de rechtszekerheid aan de zaak der concessies eindelijk eene oplossing te geven. Daar hiermede nog al eenige tijd zal gemoeid zijn, is eene overgangsbepaling in het tegenwoordige ontwerp noodig met het oog op de op Aruba geheven grondbelasting en de op Bonaire geheven bundergelden van gronden in concessie, volgens het belastingreglement van 1875 ook belasting.

Welk rechtsbegrip, afwijkende van de natuurlijke beteekenis, aan het woord „concessie" volgens het in Curaçao geldende recht te hechten is, is nog altijd een open vraag, die, zooals reeds uit het medegedeelde omtrent de gedachtewisseling tusschen Regeering en Bestuur bleek, niet op eenigen deugdelijken grond met zekerheid te beantwoorden is. In het Oud-Hollandsche recht vindt men den term niet als een bijzonder rechtsbegrip; ook niet in oude Curaçaosche verordeningen, die er slechts zijdelings, vaag en onduidelijk over spreken. En dat het tegenwoordige recht er ook geen difinitie van behelst, is bekend ; het Burgerlijk Wetboek kent geen concessie als bijzonder recht. Er is geen enkele wettelijke regeling, waarbij de aard en omvang van de zoogenaamde concessies zijn bepaald; de beteekenis van de uitdrukking, indien dat een andere dan de gewone moet zijn, hangt dus vrijwel in de lucht.

Aan het Bestuur was het echter steeds voorgekomen, dat een onderscheid moest worden gemaakt tusschen de concessies vóór en na P. B. 1867 n° 4, welke verordening voor de geheele kolonie geldt. Dat de concessies onder deze verordening geen eigendom bedoelden, blijkt uit artikel 1 dier verordening, hetwelk „concessie" naast „eigendom" noemt, alsmede uit andere artikelen en de uitvoering, al schijnt die ook al niet geheel juist te zijn geweest; overeenkomsten toch zijn zelden gesloten. De Gouvernementsbeschikkingen luiden ook slechts : „concessie tot uitoefening van den lanbouw" en „bij eene beperking zoo eng, kan bezwaarlijk aan eigendomsverkrijging worden gedacht" zooals in 1877 de toenmalige Procureur Generaal in een advies schreef. Zoo is het dan ook al jarenlang in vele officieele rapporten begrepen en men heeft hier dus volstrekt niet te doen met eene meening, plotseling door het Bestuur opgevat. Opmerkelijk is ook, dat voor Aruba de conccessiebrieven onder P. B. 1867 n° 4 ook niet meer luiden, zooals vroeger daar veelal : „den eigendom in concessie afgestaan" enz., doch eenvoudig „in concessie afgestaan." Sterk en rechtstreeks blijkt de uitsluiting van eigendomsverkrijging uit de G. B. dd. 23 November 1868 n°. 654, waarbij werd bepaald : „dat de concessionarissen, na drie achtereenvolgende jaren, te rekenen van 1 Januari 1869, in het bezit van de in concessie uitgegeven gronden te zijn geweest, *die desverkiezende op aanzoek in eigendom kunnen erlangen, tegen betaling eener billijke vergoeding aan de koloniale kas en zulks tegen ten minste f. 10.— per bunder.*" Dit laat aan duidelijkheid niets te wenschen over, dunkt mij. Deze concessies heeft het Bestuur dus m. i. terecht opgevat als niets anders dan het woord beteekent en met de woorden der beschikkingen overeenkomt, als eene vergunning bij Gouvernementsbeschikking en daar er geen overeenkomst is, doch eene eenzijdige, publiekrechterlijke handeling van de zijde van het Bestuur, kan zulke eene beschikking, evenals alle Gouvernementsbeschikkingen, ten allen tijde worden ingetrokken. Deze eigenlijke concessies of vergunnin-

gen had het Bestuur op het oog bij het ontwerpen van artikel 48. Bij de toelichting kon niet in eene wijdloopige uiteenzetting van de verwarde materie worden getreden, daarvoor dient de openbare behandeling.

Wat de oude concessies betreft, dacht het Bestuur anders; het Bestuur meende, dat hier eigendomsrechten waren (o. a. conform adviezen van den Procureur Generaal van 1872 en 1877), al was reeds spoedig de zaak zeer ingewikkeld gebleken door de voortdurende verandering van gedragslijn, zonderdat van eenige reden daarvoor blijkt ; een dieper gaand onderzoek naar die oude concessie is destijds, ook wegens vele andere werkzaamheden, niet noodig geacht.

Aanvankelijk heeft het Bestuur dus gemeend, dat die oude concessies als eigendom konden worden beschouwd, doch de nieuwe niet en waren dezen dus ook niet in de grondbelasting aan te slaan ; zij zouden blijven betalen de thans schuldige bedragen volgens de Gouvernementsbeschikkingen. Later heeft het Bestuur gemeend voor de eigenlijke concessies reeds dadelijk een overgangsbepaling te kunnen maken, die toch nog niets besliste doch gelegenheid tot handelen gaf. Het denkbeeld was een huurrecht te geven en zulks niet, zooals gewoonlijk, tot wederopzeggens of voor korten tijd, doch bijv. voor 20 jaren, hetgeen voor de belanghebbenden meer waard was dan het uiterst precaire recht, dat zij nu hebben. Daartoe werd art. 48 ontworpen en tegelijk vrijstelling van zegelrecht bepaald. Het Bestuur heeft gemeend hiermede goed te doen, doch staat, zooals gezegd, volstrekt niet op het behoud van deze bepaling of redactie en is als altijd tot overleg bereid.

Het komt mij dan ook voor, dat bij eenigen twijfel, die wellicht ontstaan kon, omdat eene uiteenzetting tot de mondelinge behandeling moest worden gereserveerd, ook wel een plaats had kunnen zijn ingeruimd aan eenig vertrouwen in het Bestuur. Het Bestuur toch kent natuurlijk de wetten wel en ook het Regeeringsreglement, waarvan art. 139 zegt dat „niemand van zijn eigendom kan worden ontzet dan krachtens koloniale verordening, verklarende het algemeen nut der onteigening en tegen schadeloostelling". Ik begrijp dus niet goed hoe verondersteld kon worden, dat het Bestuur met een pennestreek eigendomsrechten zou willen ontnemen; het zou het niet willen niet alleen, maar ook niet kunnen.

De later van sommige zijden vernomen beweringen hebben het Bestuur nog geleid tot een nader onderzoek naar de oude concessies en daarbij is gebleken, dat het met deze veel minder gunstig staat, dan het Bestuur aanvankelijk had aangenomen. Het bleek, dat een paar gevallen niet het geheel leerden kennen, er is volstrekt niet altijd uitgifte in eigendom bedoeld zelfs. Er is een overzicht van gemaakt en dit leverde een bonte staalkaart op. Men treft aan : „in concessie", „concessie in vruchtgebruik", „vruchtgebruik in concessie", „concessie tot uitoefening van den landbouw", „concessie in eigendom", „eigendom in concessie", „de concessie in concessie", „uitgifte in vollen eigendom", „in erfpacht", „in allodialen eigendom", „in pacht", „bij vergunning", met een bepaalde bestemming, zonder idem, „het precair recht van gebruik". En toen men destijds op Aruba concessies uitgaf, uitsluitend om goud te delven, vindt men tot zijn verbazing dien concessiehouder met dat beperkte recht eensklaps betiteld als „leenhouder." Inderdaad, wanneer men de zaak zoo verward mogelijk had willen maken, had men niet anders kunnen doen. Er is geen andere verklaring mogelijk, dan dat men uitdrukkingen heeft gebruikt, waarvan men zelf de beteekenis en strekking niet begreep.

Daar er over de zaak nog al wat te doen is ge-

weest, wil ik nu nog een snel historisch overzicht geven, in hoofdzaken reeds bij de voorbereiding van het ontwerp aan het Bestuur bekend, doch thans nog wat beter door het straks gemelde rapport van 1893. Den tijd van 1634 tot 1816 sla ik kortheidshalve maar over, hoewel uit de 18e. eeuw nog wel wat merkwaardigs zou zijn mede te deelen. Genoeg, dat er vóór 1816, behalve eigendommen krachtens wettigen titel, reeds vele gronden in uitgifte waren, zonderdat blijkt onder welken titel en vele geusurpeerde gronden; op Bonaire echter waren geen gronden in uitgifte. Van 1816—1824 werden gronden afgestaan voor onbepaalden tijd of tot wederopzeggens en ook bij vergunning en in pacht, nadat de Raad van Politie voor de Kolonie in de vergadering van 10 Augustus 1819 had geadviseerd, dat geen gronden vervreemd moesten worden. Met de bestuursreglementen van 1823 voor Aruba en Bonaire kwam men op den goeden weg, doch raakte er spoedig weer af; die reglementen toch spreken niet van concessie, doch van verkoop en schenking en trachtten den ouden toestand te regelen. Ongelukkig kwam de goudontdekking op Aruba tusschenbeide en reeds bij Gouvernementsbeschikkingen van 1824 werden de artikelen der beide reglementen omtrent het schenken en verkoopen van gronpen opgeschort. Ik vestig in het bijzonder de aandacht op de bewoordingen dier Gouvernementsbeschikkingen dd. 30 Augustus 1824 n°. 643 en 18 September 1824 n°. 697: „dat degenen, die reeds bij vergunning „in het bezit zijn van gronden, hetzij tot den landbouw of anderzins, *die gronden, welke aan het Rijk „blijven toebehooren*, tot wederopzeggens toe in gebruik zullen blijven behouden." Sedert dien tijd vindt men dan ook gronden toegewezen „ter bebouwing, *zulks zonder eenig recht van eigendom daarop „te verkrijgen* en tot wederopzeggens." Een en ander strookt niet best met de stelling van het eigendomsrecht der oude concessies.

Omstreeks 1837 begon men grond in pacht af te staan, doch op Aruba met het voornemen om de Koninklijke machtiging te verzoeken om die gronden in eigendom over te dragen. In Februari 1839 werd een commissie tot onderzoek naar Aruba gezonden en, om kort te gaan, bij Koninklijk rescript van 12 Augustus 1839 n°. 70 werd machtiging verleend om van alle op de lijst der commissie voorkomende gronden „de wettige overdracht te doen bewerkstelligen." Daarop doelt de considerans van P. B. 1839 n°. 227. Bij Koninklijk Besluit dd. 16 September 1841 n°. 71 werd bovendien gelijke machtiging verleend voor de vroeger in pacht afgestane gronden. Ten slotte valt nog te vermelden een Ministerieel schrijven van 16 October 1843 n°. 13 waarbij den Gezaghebber van de kolonie Curaçao (Curaçao, Aruba en Bonaire) werd geschreven, dat op de drie eilanden ter ontwikkeling van den landbouw gronden zullen kunnen worden afgestaan om niet, in welke missive dus wederom niet van eigendom sprake is, doch die in verband met het voorafgaande misschien wel in dien zin mag worden opgevat. Ware er nu aan evengenoemde machtigingen gevolg gegeven, dan ware veel verwarring, althans op Aruba, voorkomen. Doch dat is niet geschied. Men heeft het waarschijnlijk wel bedoeld, doch, terwijl zoowel de Bestuursreglementen van 1823 als de Koninklijke besluiten van 1839 en 1841 duidelijk spraken, ging men weer het woord „concessie' gebruiken en in plaats van transporten te verlijden „concessiebrieven" uitreiken. Op Bonaire werd zelfs dat niet toegestaan, althans in 1851 niet, op grond dat, Bonaire steeds Gouvernementsplantage geweest zijnde, de ingezetenen niet dezelfde rechten hadden als die van Aruba en ook zoo goed als geen belasting betaalden (hetgeen in 1873 geheel anders zou worden). De ge-

melde „concessiebrieven” luiden meestal „dat bij deze wettiglijk wordt overgedragen,” terwijl de beschikking zelve dikwijls slechts inhoudt „afgestaan in *concessie*” en „*in het bezit gesteld ten einde den landbouw uit te oefenen.*” Dit was op zich zelf reeds tegenstrijdig. Sedert 1861 vindt men dikwijls: „in allodialen eigendom en bezit.” Bij dat alles zag men blijkbaar over het hoofd, dat er in de kolonie een burgerlijk recht bestond, namelijk het Oud-Hollandsch recht, voorzoover niet door koloniale verordeningen gewijzigd, hetgeen — dit zij terloops opgemerkt—, ook onder het toenmalige Regeeringsreglement van 1833 niet bij Gouvernementsbeschikking kon geschieden. Volgens het Oud-Hollandsch recht nu, primitief volgens een placaet van Karel V dd. 9 Mei 1529, was voor overdracht van onroerend goed noodig een akte van transport, gevolgd door opdragt voor den gerechte, hetwelk laatste de juridische levering was, die thans geschiedt door overschrijving ten hypotheekkantore. Daarin is den loop der tijden geen verandering gekomen voor zoover bekend en ook niet in de kolonie. Integendeel is dat bij vele oude verordeningen van 1816 af bevestigd. Ik volsta met op enkele bepalingen te wijzen. Volgens de Bestuursreglementen van 1823 moesten de transporten van Bonaire op Curaçao worden gepasseerd, die van Aruba aldaar ten overstaan van den Kommandeur, een magistraat en den kolonialen schrijver. Het reglement van 1828 schreef voor de transporten te passeeren vcor de wethouders en den secretaris. P. B. 1830 n°. 145 spreekt van de „ambtenaren met het verlijden van transporten belast.” P. B. 1859 n°. 18 speciaal voor Aruba, schrijft voor, met bevestiging voor zooveel noodig van het recht van 1823, het verlijden voor het vredegerecht. Of nu de „opdragt” volgens het Oud-Hollandsche recht nog gold — er is geen reden om het tegendeel aan te nemen — blijve in het midden. Het gezegde is genoeg om te doen zien, dat de „wettige overdracht” nooit kon geschieden bij Gouvernementsbeschikking of eenzijdige Gouvernementsverklaring. De door de Regeering bedoelde overdrachten zijn nooit tot stand gekomen. Opmerkelijk zijn enkele gevonden beschikkingen omstreeks 1864, waarbij de Administrateur van financiën wordt gemachtigd „de overdracht voor de Rechtbank te doen.” Men zal thans kunnen begrijpen, dat de Regeering in 1894 hare teleurstelling te kennen gaf, dat was voortgegaan met het geheel onbestemde recht van concessie te verleenen.

Zooals de zaak thans is, kan somtijds verjaring te pas komen. Wel niet voor de concessiehouders of hunne erfgenamen, want deze hebben geen bezit „als eigenaar”; doch voor den kooper of zijn opvolgers in de gevallen, waarin onrechtmatig het goed zelve is overgedragen. Het „kan” zeg ik, omdat het Burgerlijk Wetboek niet alleen vordert een onafgebroken, openbaar en ondubbelzinnig bezit als eigenaar, maar ook dat bezit te goeder trouw. Artikel 1984 van het Burgerlijk Wetboek, dat zegt, dat de goede trouw wordt verondersteld, en dat wie zich op kwade trouw beroept, dezelve moet bewijzen, zal echter nog wel eens te stade komen.

Ten slotte rest mij nog iets. Het Bestuur wenscht belanghebbenden nog uitdrukkelijk gerust te stellen, daar de zaak wat groote afmetingen heeft aangenomen, hetgeen natuurtlijk te wijten is aan onvoldoende bekendheid met de concessie-geschiedenis. Hoewel ik geen bindende verklaringen thans doen kan, kan ik toch wel iets zeggen van den geest, waarin het Bestuur zich de zaak voorloopig denkt, terwijl een wettelijke regeling noodig zal zijn. Ik herhaal, dat het Bestuur natuurlijk niemand een verkregen recht wil of kan ontnemen. Het Bestuur, welks taak het is het recht te handhaven, wil rechtszekerheid. Daar,

waar nu geen sprake is van verkregen rechten, wil het Bestuur aan opgewekte verwachtingen tegemoet komen. Daarbij bijv. aan dengene, die verwachting had op eigendom, dien eigendom op wettige wijze overdragen; aan wie een mindere verwachting had, een minder zakelijk recht bijv. erfpachtrecht; met den blooten vergunninghouder een huurcontract op langen termijn sluiten, enz. Ik elk geval nooit een minder recht dan waarvan men de verwachting had, eerder een beter. En dit alles met een minimum van kosten. Dit zijn slechts groote trekken, doch ik vlei mij, dat zij ieder zullen bevredigen.

Ik kom thans tot het amendement. Ik heb daartegen twee gewichtige bedenkingen. In de eerste plaats luidt het niet algemeen genoeg, er wordt alleen gesproken van Aruba, terwijl men op Bonaire ook concessiegronden heeft; die gronden zouden dan door de intrekking van het belastingreglement van 1875 niets meer betalen. Met het voorloopig handhaven van den status quo strookt verder ook niet, dat de bedoelde gronden zouden worden aangeslagen in de belasting volgens de regelen van dit ontwerp; zij moeten voorloopig hetzelfde blijven betalen als thans. Overigens heeft de voorsteller er terecht de aandacht op gevestigd, dat in het amendement de gelijkstelling slechts geschiedt voor de toepassing van de grondbelasting, niet dus voor het burgerlijk recht. Wanneer de twee door mij genoemde punten in het oog worden gehouden, dan heb ik tegen het amendement geen bezwaar, het is dan in den geest van de wijziging, die het Bestuur zelf voornemens was aan te brengen, zooals ik in den aanvang mijne rede zeide. Het Bestuur had zich het volgende gedacht:

,,Art. 48. In afwachting eener wettelijke regeling ,,der rechten met betrekking tot onroerende goederen, ,,die bij wijze van concessie of vergunning zijn uitge- ,,geven, worden deze rechten voor de toepassing dezer ,,verordening gelijkgesteld met de zakelijke rechten in ,,artikel 12 genoemd, voorzooverre die goederen, in de ,,grondbelasting of het bundergeld zijn aangeslagen ,,geweest.

,,Met afwijking van de artikelen 3 en 11 bedraagt de ,,grondbelasting voor die goederen twee en zestig en een ,,halve cent per jaar per halve hectare of gedeelte daar- ,,van."

Op deze wijze luidt de overgangsbepaling geheel algemeen en er is ook in uitgedrukt, dat de Raad in de regeling, die noodig is, gekend zal worden. Mij dunkt, dat met deze redactie de Raad zich wel zal kunnen vereenigen. Ik breng die wijziging aan.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb met groote belangstelling den geachten gemachtigde aangehoord. Ik kan hierop niet nader ingaan, daar ik niet voldoende van de zaak op de hoogte ben.

Wat het door het Bestuur thans voorgestelde artikel aangaat, komt het mij voor, dat het verder gaat, meer in het belang van de concessiehouders is, dan het door mij voorgestelde amendement. Immers, de concessiehouders zullen bij die regeling niets meer hebben te betalen dan wat zij nu betalen, namelijk: f. 0.62½ per halve H. A., terwijl volgens het amendement de gronden zouden moeten worden geschat en de belasting naar die schatting betaald, wat voor de meesten verhooging van belasting zou beteekenen. Ik trek dan ook gaarne mijn amendement in.

Art. 48, zooals door den gemachtigde gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De considerans, het intitulé en het ontwerp in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

VI. VERORDENING TOT HEFFING VAN EEN ACCIJNS OP GEDISTILLEERD (ZITTING 1907/8 n° **4.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 4 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 5 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor dit artikel te doen luiden : ,,Onder gedistilleerd worden behalve de onvermengde, door overhaling verkregen alcoholhoudende vloeistoffen, begrepen likeuren, bitters en dergelijke gedistillleerde dranken."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Penso.*

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Reukwaters, vernissen enz. zijn geen dranken. In Holland zijn dergelijke vloeistoffen, naar ik meen, niet aan belasting onderworpen. De alcohol, in deze stoffen bevat, kan niet tot drank worden aangewend. Tot nu toe zijn deze vloeistoffen hier vrij van accijns. Volgens het artikel, zooals het nu luidt, zijn zij vrij van belasting, zoolang het alcoholgehalte beneden of op 5% blijft. Is het alcoholgehalte echter hooger dan 5% dan wordt dadelijk belasting geheven naar een gehalte nog wel van 90% en zou vernis dan bijv. belast worden met 45 ct. per L. Ik acht dit wel wat onbillijk. Ik meen, dat de bedoeling der wet is den alcohol te belasten als drank en niet als dienende voor technische doeleinden.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Eene bepaling als van art. 5 behoort in het systeem der wet; in Nederland bestaat zij ook, minstens sedert 1862. Men moet niet vergeten, dat het in den regel mogelijk is den alcohol uit de hier bedoelde vloeistoffen af te scheiden. Wanneer de Raad er echter op staat, dan is het Bestuur bereid eene wijziging in het artikel te brengen ; deze wijziging is dan met het oog op het systeem zeer belangrijk, niet zonder bedenking en iets geheel nieuws. Wat het alcoholgehalte á 90% betreft, dit is niets bijzonders ; men vergelijke de wetten van Nederland, Trinidad, St. Thomas. Op St. Thomas worden alle alcoholhoudende vloeistoffen, die niet op de gewone wijze kunnen worden opgenomen, gesteld op 100%. Het alcoholgehalte van reukwaters is in den regel hoog en omdat het gehalte hier niet kan worden bepaald zonder de vloeistof te bederven, wordt overal een vast hoog percentage aangenomen. Indien aan den wensch van den Raad zal worden tegemoetgekomen, dan is een bepaling ter voorkoming van misbruik noodig. Het artikel zou dan kunnen luiden.

,,Onder gedistilleerd worden, behalve de onvermengde door overhaling verkregen alcoholhoudende vloeistoffen, ook begrepen likeuren, bitters en andere dergelijke gedistilleerde dranken.

,,Bij besluit van den Gouverneur kunnen bepalingen worden vastgesteld ter voorkoming van misbruik van met alcohol bereide vloeistoffen, geen dranken zijnde. Bij gebreke van voldoening aan die bepalingen is, onverminderd de strafvervolging, de gedistilleerdaccijns schuldig naar den grondslag van honderd percent sterkte."

Is de geachte spreker bereid zijn amendement in dien zin te wijzigen ?

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan mij daarmede volkomen vereenigen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Dan neem ik het gewijzigde amendement over.

ART. 5, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 6 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. In verband met de wijziging van art. 5 stel ik voor uit dit artikel te doen vervallen het eerste lid en in het tweede en derde lid het woord „vijftig" te veranderen in „zestig".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Penso*.

De Heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Het eerste gedeelte van mijn amendement behoeft geen toelichting. Wat de sterkte van gedistilleerd op flesschen ad 60 % te nemen betreft, daarover is gesproken bij ontwerp n° 3.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik kan mij met het amendement vereenigingen, doch zou nu de beide eerste leden willen doen vervallen en den aanhef van het derde lid dan willen doen luiden: „Alle gedistilleerde en uit gedistilleerd bereide dranken, ingevoerd op flesschen" enz. en „vijftig" te veranderen in „zestig." Kan de voorsteller zich daarmede vereenigen ?

De Heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig mijn amendement in den aangegeven zin.

De Heer DE JONCHEERE. *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik neem het gewijzigde amendement over.

ART. 6, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 7 wordt aangenomen zonder beraadslaging en hoofdelijke stemming.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om na artikel 7 een nieuw artikel 7bis in te voegen, luidende:

„Onder de noodige voorzieningen en met inachtneming van de bepalingen door den Gouverneur bij „besluit vast te stellen, wordt van den accijns vrij„gesteld het gedistilleerd, dat door vermenging met „houtgeest ongeschikt is gemaakt om dranken er uit „te vervaardigen."

Ter toelichting strekke het volgende. In de tegenwoordige verordening wordt niet gesproken van het dénatureeren van gedistilleerd, bestemd voor fabricatie van sommige stoffen. Toch gebeurt het in de praktijk en het was mij wel bekend, doch de hoeveelheden waren betrekkelijk zoo gering, dat het practischer is geacht de deswege noodige bepalingen te vermijden, d. w. z. de gelegenheid niet te geven. Ik heb echter vernomen, dat men er wel op gesteld is en stel daarom het artikel 7bis voor; de uitwerking moet dan maar aan besluit worden overgelaten.

ART. 7bis wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT, 8 tot en met 10 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 11 komt in behandeling.

De heer FERGUSON Mijnheer de Voorzitter. In ver-

band met de wijziging van artikel 5 stel ik voor uit dit artikel te doen vervallen de woorden „met uitzondering van dat in artikel 5, letter *b* bedoeld."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Sutherland* en *Penso*.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik neem het amendement over.

ART. 11, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 12 en 13 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 14 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor het cijfer 15 in het eerste lid voorkomende te vervangen door 2 en hetgeen sub letter *b* voorkomt te doen vervallen.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Ferguson* en *Penso*.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Met de toelichting van mijn amendement kan ik kort zijn. Mijne bedoeling is kooplieden, wanneer ze slechte zaken hebben gemaakt, in de gelegenheid te stellen verlenging van crediet te kunnen krijgen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De reden van credietverleening voor den accijns, hetgeen anders niet voorkomt bij belastingen, is, dat de accijns in vergelijking met de waarde van het artikel hoog is en de koopman, die den accijns op zijne klanten verhalen moet, niet te noodzaken tot te groote voorschotten. Doch er is daarbij een grens, waarom het crediet alleen wordt in het leven geroepen voor den groothandel. In Nederland is er slechts sprake van bij een doorgaande voorraad, vertegenwoordigende ongeveer f. 1000.— accijns. Bij het voorstel van spreker zou dit hier zijn slechts f. 50.—, dit is toch wel al te laag. Hoe wil men een bergplaats bekostigen voor f. 50.— crediet ? Iemand, die er een bergplaats op nahoudt, zal zeker meer dan 200 liter doorgaans hebben. Wat letter *b* betreft, heb ik minder bezwaar, de handel hier is soms wisselvallig. Wanneer sub *a* althans werd gesteld 5 H. L., dan zou het bedrag voor crediet zijn minstens f. 125.— ; daarover zoude te denken zijn en beveel ik dit aan spreker aan. De letter *a* op den tweeden regel kon dan vervallen, het artikel zou éène zinsnede worden.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig mijn amendement in dien geest : in de plaats van „15" sub *a* te lezen „5" en hetgeen sub *b* voorkomt te doen vervallen, en ook de letter *a*.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik neem het gewijzigde amendement over.

ART. 14, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 14bis en 15 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 16 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de kolonie worden tegenwoordig ook toiletwaters vervaardigd, bijv. bayrum. De uitvoer van die producten verdient bevordering. Ik breng daarom de volgende wijziging aan : in den vierden regel na „dranken" tusschen te voegen „alsmede reuk- en toiletwaters."

Art. 16, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 17 tot en met 21 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 22 komt in behandeling.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor den aanhef van het laatste lid te doen luiden : „Behoudens vergunning van den Inspecteur zijn de bergplaatsen voor belanghebbenden niet taegankelijk" enz.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *v. d. Veen Zeppenfeldt*.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. De bepaling, dat de bergplaatsen voor belanghebbenden niet toegankelijk zijn op Zondagen en den eersten en laatsten werkdag van elk kalenderkwartaal acht ik niet in het belang van de handelaren. Er kan op die dagen iets bijzonders gebeuren. Zoo kunnen bijv. de vaten beginnen te lekken, wat noodig maakt, dat de belanghebbenden de bergplaats moeten kunnen binnengaan. In deze en dergelijke omstandigheden wensch ik den Inspecteur vrijheid te laten den toegang te vergunnen.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Wanneer het de bedoeling is maatregelen te kunnen nemen tegen lekkage, hoewel het hier gaat om slechts enkele dagen in het jaar, dan zou het beter zijn dit in het artikel uit te drukken. Voor in- en uitslag is geen reden, dat weet men toch wel een dag te voren. De quaestie is niet, dat men de bergplaats kan binnengaan, doch dat men er op die dagen een tijdlang onder toezicht van een ambtenaar wil werken. Nu moeten op die dagen de voorraden worden opgenomen en er zijn thans 26 bergplaatsen, zoodat men dan heel licht ambtenaren zou te kort komen. In- en uitslag op die dagen, kan wel, zooals in Nederland, maar dan zijn er weer bepalingen noodig, die ik terwille van de eenvoudigheid heb willen vermijden.

De Heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voor-Voorzitter. Ik ben in het algemeen tegen elk onvoorwaardelijk verbod. Als de vergunning te veel moeite zal veroorzaken aan de ambtenaren, zal de Inspecteur geen vergunning verleenen. Het zou ook kunnen gebeuren, dat op den eersten en laatsten dag van het kwartaal de gelegenheid zich voor den handelaar opdeed om een groote hoeveelheid drank te verkoopen en dan zou het te betreuren zijn, wanneer de bergplaats niet toegankelijk was. Ik moet daarom mijn amendement handhaven.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De wijziging komt hierop neer, dat alles aan den Inspecteur wordt overgelaten, hetgeen ik niet gewenscht acht. De uitvoer van groote hoeveelheden geschiedt, meen ik, niet zoo plotseling. De wijziging zal, geloof ik, in de praktijk niet meevallen.

Het amendement wordt aangenomen met algemeene stemmen.

ART. 22, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 23 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit hetgeen sub *f* voorkomt te doen vervallen de woorden „voor handel".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Ferguson* en *Penso.*

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik ben een voorstander van vrijhandel, daarom wil ik ook vrijheid verleenen tot den uitvoer voor andere doeleinden ; als de uitvoer maar geschiedt naar het buitenland is het voldoende.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Het beginsel geldt in het Moederland ook. De woorden zijn sub *f* bijgevoegd na de wijziging van ontwerp 3 betreffende oorlogschepen. Er bestaat geen reden om vrij te stellen wat aan oorlogschepen en pleizieryachten wordt geleverd. Ik acht het echter niet onmogelijk om met gebruikmaking van andere artikelen te zorgen, dat het geleverde werkelijk wordt uitgevoerd. Om stemming te voorkomen neem ik het amendement over.

ART. 23, zooals gewijzigd, wordt zonder hoofdelijke stemming aangemen.

ART. 24 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 25, komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In het derde lid staat 17,5 liter, waarbij is gerekend op den inhoud van de kleinste kist jenever. Ik meen, dat het in den geest van den Raad is om ook kleinere kistjes, zooals whisky en cognac, in te begrijpen. Ik heb geen bezwaar daartegen en wijzig „17.5" in „7.5."

ART. 25 zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 26 en 27 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 28 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor in letter *d* hetgeen voorkomt na „buitenlands" te doen luiden : „in welk geval de naam van het schip, waarmede de uitvoer zal geschieden, wordt opgegeven".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *v. d. Veen Zeppenfeldt.*

De Heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik kan met de toelichting zeer kort zijn. Bij de behandeling van ontwerp n° 3 is in beginsel aangenomen, dat bij uitvoer men kan volstaan met de opgave van den naam van het schip.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik heb geen overwegend bezwaar tegen het amendement en neem het over.

Art. 28, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 29 en 30 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De vergadering wordt voor een kwartier geschorst.

Na heropening van de vergadering komt in behandeling art. 31.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om uit het eerste lid te doen vervallen de woorden ,,voor handel" en ,,en in geen mindere hoeveelheid dan van twee hectoliter".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Ferguson* en *Penso.*

De Heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik refereer mij aan het bij vorige artikelen gezegde.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik neem de weglating van de woorden ,,voor handel" over.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik meen, dat het in dit artikel bepaalde minimum te hoog is. Men verkoopt dikwijls in veel kleinere hoeveelheden voor uitvoer. Waar aan den uitslag toch wel altijd eenige kosten voor het daarbij vereischte toezicht verbonden zullen zijn, geloof ik, dat wij het zonder minimum kunnen doen. De kosten sluiten het gevaar van uitslag bij kleine hoeveelheden uit.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Na de toelichting van den heer Muller vertrouw ik, dat in de praktijk door de weglating der bedoelde woorden van de ambtenaren niet te veel zal worden gevergd. Ik neem ook het tweede gedeelte van het amendement over.

Art. 31, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 32 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 33 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Bij dit artikel is mij van geachte zijde er op gewezen, dat het beter zoude zijn als de belanghebbenden zelven het consent moesten terugbezorgen, Ik kan mij daarmede wel vereenigen, het blijve voor de verantwoordelijkheid der belanghebbenden. Ik wijzig daarom het artikel als volgt : ,,Het consent moet, na bij den uitvoer door de ambtenaren te zijn afgeteekend, binnen den bepaalden tijd ten kantore van den Ontvanger worden terugbezorgd".

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. In de afdeelingen is ook gewezen op het bezwaar, door den gemachtigde medegedeeld. Daar men evenwel meende, dat bij verzuim de ambtenaren zouden worden gestraft, achtte men het niet noodig een amendement voor te stellen. Met het oog op artikel 34, tweede lid, is de voorgestelde wijziging zeker aan te bevelen.

Art. 33, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 34 en 35 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 36 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel wensch ik eene kleine technische wijziging aan te brengen, namelijk alinea 1 te lezen : „Na aangifte geeft de Ont„vanger een vervoerbillet af; wanneer degene, bij „wien de inslag geschiedt een ander is dan de hou„der van de bergplaats, wordt een vervoerbillet in dub„bel afgegeven, waarvan" enz. verder zooals het ontwerp luidt. Het doel van de wijziging blijkt voldoende uit de woorden.

ART. 36. zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 37 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. In verband met de wijziging van artikel 5 stel ik voor te doen vervallen de woorden „met uitzondering van dat in artikel 5 letter *b* bedoeld".

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig het artikel in den door den spreker aangegeven zin.

ART. 37, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 38 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Op dezelfde gronden als reeds vroeger aangevoerd stel ik voor sub *f* te laten vervallen de woorden „voor handel."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Ferguson* en *Penso*.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik neem het amendement over.

ART. 38, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 39 tot en met 41 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 42 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Het derde lid van artikel 34 is in het ontwerp geschrapt. Dus zal ook de laatste zinsnede van artikel 42 moeten vervallen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De geachte spreker heeft gelijk. Dit is over het hoofd gezien. Ik doe die zinsnede vervallen.

ART. 42, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 43 en 44 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 45 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor sub *b* te lezen : „*b* gedistilleerd in eene grootere hoeveelheid dan van 20 liter, ongeacht de sterkte, in de plaatsen in artikel 102 A. V. genoemd te vervoeren of aldaar uit eene grossierderij

of eenig ander niet sub *a* genoemd pand uit te slaan.".

Voorts om sub *c* het woord „twee" te vervangen door „drie" en tusschen de woorden „aldaar" en „in" in te voegen „uit- of".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *van der Veen Zeppenfeldt* en *Senior*.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Het voorstel van het Bestuur is een document te eischen zoodra meer dan 5 Liter gedistilleerd wordt uitgeslagen of vervoerd in de plaatsen, genoemd in artikel 102 der verordening I. U. en D. Deze bepaling zal te veel moeilijkheden opleveren, wanneer het pand, waaruit de uitslag moet geschieden op verren afstand van het ontvangerskantoor gelegen is of wanneer het kantoor gesloten is. Ik zou den uitslag en het vervoer van een kist drank in de bedoelde plaatsen geheel vrij willen laten en heb ook naar eene formule gezocht om dat denkbeeld in een amendement neer te leggen. Tot mijn spijt echter heb ik er geen weg op gevonden en stel ik daarom voor 20 liter gedistilleerd, de inhoud van de grootste kist jenever, vrij te laten. Mocht de geachte gedelegeerde mij eene redactie aan de hand kunnen doen, waardoor mijne bedoeling beter tot haar recht komt, dan zal ik die dankbaar overnemen. Het tweede gedeelte van mijn amendement om het getal *twee* te veranderen in *drie* vindt zijn grond in de omstandigheid, dat huurders van gronden dikwijls over het onvrije terrein twee kan gedistilleerd vervoeren. Nu is twee kan meer dan 2 liter. Vandaar dat ik heb voorgesteld 3 liter, dan komen deze lieden niet in aanraking met de wet; volgens het artikel, zooals het nu luidt, zou alleen 1 ½ kan kunnen worden vervoerd, wat wel wat weinig is voor lieden, die ver van de stad wonen en er niet dikwijls kunnen komen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het artikel sub *b* en *c* heeft ten doel om het in consumtie brengen van gesmokkeld gedistilleerd te voorkomen. Met het gevorderde document tracht het ontwerp dit te bereiken en een aantal ambtenaren te vermijden, die anders bij de gemakkelijke toegankelijkheid der kusten of baaien noodig zouden zijn. Daarbij behoeft men niet in kleinigheden af te dalen, maar wat de spreker voorstelt, 20 liter, is geen kleinigheid. Ik vrees, dat het artikel zijne beteekenis zal verliezen. En ook moet ik vragen, of het nu zoo dikwijls gebeurt, dat er plotseling een geheele kist jenever, ± 18 liter, noodig is? Kan de afleveraar dus niet even een geleibillet laten halen? De gebruikers zullen toch een gewone hoeveelheid voor dagelijksch gebruik in huis hebben en in buitengewone gevallen van behoefte aan 18 liter, dit vooraf weten.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb gehoord, dat het nog al vrij dikwijls voorkomt, dat een heele kist jenever wordt uitgeslagen. Of de behoefte aan zooveel drank zoo onverwacht opkomt, valt moeielijk te zeggen. Het geldt hier niet den persoon die inslaat, deze zal het wel van te voren weten, maar den persoon die uitslaat. Die weet het niet vooraf. En als nu het ontvangerskantoor is gesloten, zal hij genoodzaakt zijn de kist open te maken en zal de hoeveelheid bij kleine partijen worden vervoerd. Ik zou mijn amendement zoo kunnen wijzigen, dat alleen de kleinste kist zonder geleidebillet kan worden vervoerd. Maar ik zou den geachten gedelegeerde toch eerst willen vragen of hij zich wel veel voorstelt van de uitwerking der bepaling in het ontwerpartikel. Er zal toch wel worden vervoerd zonder document en anders zou men de kisten openma-

ken en de partij bij gedeelten vervoeren. Men kan, geloof ik, veilig wat verder gaan dan 5 liter; 5 liter is òf te veel òf te weinig.

De heer DE JONCHEERE *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ook de kleinste kist jenever is nog 17.5 liter. Degene, die moet uitslaan, kan het even spoedig weten als degene, die den drank noodig heeft, tenzij de laatste onnoodig lang met zijne bestelling wacht. Het komt mij voor, dat het inslaan van jenever voor gebruik bij een kist tegelijk uitzondering is en dat men daarvoor wel een geleibillet kan vragen. In Nederland mag niet meer dan één liter ongedekt worden vervoerd. Ik wil nog opmerken, dat het waarschijnlijk niet de bedoeling is om het vrije vervoer van meer dan een kist cognac, whisky enz. toe te staan, maar dan zou het amendement anders moeten luiden. De spreker heeft gezegd, dat mindere hoeveelheid niet veel zal uitwerken, omdat men dan de kisten zal openmaken en bij partijen van vier stoopen vervoeren; 5 liter zou hier of te veel of te weinig zijn. Ik moet daarop antwoorden, dat het veel eenvoudiger is om een formulier te halen en dat oorspronkelijk in het ontwerp ook stond één liter; dit is op verzoek van den Raad gewijzigd, doch niet met instemming deed het Bestuur dat.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Hoe gaat het in Nederland, wanneer men daar een paar flesschen cognac wil koopen? Moet de koopman dan altijd eerst zenden om een consent? Dat is toch een groote omslag. Maar als men hier bijvoorbeeld op den berg Altena eens wat noodig heeft, dan zou het toch zeer lastig zijn eerst naar het kantoor te zenden om een geleibillet.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In Nederland bestelt men cognac, whisky enz. bij zijn wijnhandelaar, deze zorgt voor de formaliteiten. In andere gevallen en bijv. jenever meestal, laat men het bij de flesch halen, die 1 liter of minder inhoudt: geen particulier laat daar zooveel jenever tegelijk halen. Het kan hier toch ook op die wijze en de gevallen, waarin de behoefte aan een heele kist drank zoo plotseling ontstaat, zullen zeer zeldzaam zijn. Personen, die de volksdanspartijen plegen te geven, waarbij zooveel drank wordt gebruikt, zullen toch ook wel altijd eenigen voorraad in huis hebben. Het schijnt echter, dat de Raad de bezwaren zwaar laat wegen. Het Bestuur wil dan desnoods wel een proef nemen. Met het oog op de kisten cognac enz. zou het amendement dan gewijzigd moeten worden als volgt: sub *b* in plaats van „20 liter" te lezen „10 liter"; aan het slot: „; behalve jenever, waarvoor de hoeveelheid wordt gesteld op 20 liter."

Tegen de wijziging sub *c* „drie" in de plaats van „twee" zou ik geen overwegend bezwaar hebben.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig mijn amendement in den zin als door den geachten gemachtigde aangegeven.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter, Onder het gezegde voorbehoud, dat de praktijk hier uitspraak zal moeten doen, neem ik, om stemming te voorkomen, het gewijzigde amendement over.

ART. 45, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 46 komt in behandeling.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. In

verband met de wijziging van artikel 5 letter *b* zou ik meenen, dat dit artikel kan vervallen, waartoe ik het voorstel doe.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Penso* en *Sutherland*.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik neem het amendement over en laat dus het artikel vervallen.

ART. 47 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om in het eerste lid tusschen de woorden „terrein” en „mogen” in te voegen : „op St. Martin (N. G.)”

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *van der Veen Zeppenfeldt*.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Zooals uit de Memorie van antwoord blijkt, is de bepaling hoofdzakelijk gemaakt met het oog op de streek, waar landgrenzen voorkomen. Nu komen in de kolonie op geen andere plaatsen dan St. Martin landgrenzen voor en zal dus de bepaling voor andere deelen der kolonie niets anders dan last opleveren. Om een voorbeeld te noemen, er zal zelfs geen jongen meer mogen worden uitgezonden om voor 5 cent rum te halen.

De heer DE JONCHEERE,*gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de praktijk zal de bepaling geen bezwaar ontmoeten. Het is niet noodig om drank laten halen door kinderen, tenzij eens voor 5 cent, maar daarop wordt in Nederland de bepaling ook niet toegepast. Overigens zijn het meest volwassen vrouwen, die de in de stad gekochte waren, ook flesschen drank, naar buiten brengen. Ik moet betwisten, dat de bepaling alleen van nut zou zijn voor St. Martin. Op de andere eilanden heeft men genoeg kuststreken en afgelegen baaien, waar men smokkelen kan. In Nederland gaat dat niet zoo gemakkelijk, daar is overal veel verkeer en politie. Men kan meenen, dat de bepaling op Curaçao minder noodig is, doch op Aruba en Bonaire heeft de Administratie nog al eens iets ondervonden.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Zoude er geen middenweg te vinden zijn door den leeftijdsgrens te verlagen ? Ik begrijp, dat de leeftijd is gesteld met het oog op het strafwetboek. Echter behoeft m. i. de bepaling hier niet in verband te worden gebracht met het oordeel des onderscheids. Zou de gevorderde leeftijd niet op 12 jaar kunnen worden gesteld, of zou er geen minimum, bijvoorbeeld ½ liter kunnen worden bepaald ? Wanneer er toch werkelijk fraude werd gepleegd en men zou het gedistilleerd bij zulke kleine hoeveelheden door kinderen willen laten invoeren, dan zou men toch een leger medeplichtigen moeten hebben. Op eilanden zou dat werkelijk niet kunnen gebeuren ; men smokkelt fusten of kisten binnen maar niet telkens eene geringe hoeveelheid.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het artikel staat geheel en al in verband met het strafwetboek en ziet op het vervoeren, het in consumtie brengen van reeds ingesmokkelde dranken. De verandering van den leeftijdsgrens zou geen verbetering zijn. De andere bedoelde wijziging, bijvoorbeeld in de plaats van „hoe gering de hoeveelheid ook zij” te lezen : „in eene grootere hoeveelheid dan van een halven liter, on-

geacht de sterkte" zou bij mij op minder bezwaren stuiten.

De Heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig mijn amendement als door den gemachtigde aangegeven.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Onder voorbehoud van hetgeen de praktijk leeren zal, neem ik het amendement over om stemming te voorkomen. Ik wensch nog een kleine technische wijziging aan te brengen, namelijk in de plaats van de twee laatste woorden van het eerste lid te lezen: „geleibillet of ander geldig daartoe strekkend document."

ART. 47, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 48 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In verband met de gewijzigde redactie van artikel 45 wensch ik het eerste lid van artikel 48 eenigzins te wijzigen en te vereenvoudigen. Ik heb de eer het te wijzigen als volgt:

„Tot den uitslag, het vervoer en den inslag van „gedistilleerd tot eene hoeveelheid, waartoe volgens „artikel 45 letters *b* en *c* een document noodig is, „wordt een geleibillet vereischt."

ART. 48, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 49 tot en met 66 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 67 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ook in verband met het gewijzigde artikel 45 heb ik de eer in artikel 67 den aanhef te wijzigen, als volgt:

„Bij uitslag of inslag van gedistilleerd tot eene „hoeveelheid, waartoe volgens artikel 45 letters *b* en *c* „een document noodig is, niet gedekt" enz.

ART. 67, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 68 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 69 komt in behandeling,

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor uit dit artikel te doen vervallen de woorden: „de voertuigen en de gespannen" en het woord „worden" in den zevenden regel te vervangen door „wordt".

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *van der Veen Zeppenfeldt* en *Senior.*

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ter toelichting kan ik verwijzen naar de behandeling van ontwerp n°. 3, waarbij het beginsel reeds is aangenomen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Mij refereerende aan het door mij bij de behandeling van artikel 245 van ontwerp n°. 3 gezegde, neem ik, om stemming te voorkomen, het amendement over.

Het artikel dient nog een verandering te ondergaan in verband met het gewijzigde artikel 45. Daartoe laat ik vervallen de woorden „in eene grootere hoeveelheid dan van één liter, ongeacht de sterkte."

ART. 69, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 70 tot en met 82 achtereenvolgens en daarna de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De VOORZITTER. Namens den Raad zeg ik den geachten gemachtigde van den Gouverneur dank voor de verstrekte inlichtingen. In stel voor de volgende openbare vergadering te houden op Woensdag 3 Juni, des avonds te 8 ure en dan aan de orde te stellen de ontwerp-verordeningen n°. 5 tot en met 10 der zitting 1907—1908.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Met het oog op de wijzigingen, noodig geworden in de ontwerp-verordeningen n°. 5 en 6 door de wijzigingen in de ontwerp-verordening n°. 4, stel ik voor de beide eerstgenoemde aan te houden en in de volgende vergadering te behandelen de ontwerp-verordeningen n°s. 7 en met 11 der zitting 1907/8.

Wordt zonder hoofdelijke stemming besloten overeenkomstig het voorstel van den heer *A. G. Statius Muller*.

Niets meer aan de orde zijnde wordt de vergadering door den Voorzitter gesloten.

[illegible]

Het artikel dient nog een verandering te ondergaan in verband met het gewijzigde artikel 13. Daartoe moet er vervallen de woorden „in eene geslotene eenheid van een [illegible]” [illegible].

Art. 27, aldus gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 28 [illegible] en mitsdien [illegible] de ontwerp [illegible] worden aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De Voorzitter [illegible] dank [illegible] gebracht van den Gouverneur dank voor de [illegible] medewerking [illegible] de volgende [illegible] verandering te houden op [illegible] van de ontwerp-Verordeningen n°. 5 tot en met 11 der zitting 1937—1938.

De heer A. C. Pietersz [illegible] de Voorzitter [illegible] in de ontwerp-Verordening [illegible] voor de beide [illegible] te houden en [illegible] de volgende Verordening in behandeling [illegible] ontwerp-Verordeningen n°. 7 en [illegible].

Wordt zonder hoofdelijke stemming [illegible] aangenomen het voorstel van den heer J. C. [illegible]

Niets meer aan de orde zijnde wordt de vergadering door den Voorzitter gesloten.

ONTWORPEN NOTULEN
VAN DEN
KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Woensdag, den 3n. Juni 1908 des avonds te 8 ure.

Tegenwoordig : de Ondervoorzitter, de heer *J. Möller*, het voorzitterschap waarnemende ; de heeren *Edwin Senior, C. Fensohn, H. Ferguson, H. M. Penso, A. G. Statius Muller, Æd. S. Lansberg, H. A. de Casseres* en *J. Sutherland*, leden ; de heer P. DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur* ; en de heer *H. Statius Muller*, waarn. Gouvernementssecretaris, waarn. Griffier.

Afwezig wegens verblijf buitenslands, de Voorzitter, de heer *Mordy. S. L Maduro* ; met kennisgeving de heeren *A. W. Statius Muller, B. E. van der Veen Zeppenfeldt*, en *C. A. Zeppenfeldt*, leden.

De VOORZITTER opent de vergadering.

De VOORZITTER. Ik heb de eer mede te deelen, dat de notulen van de vergadering van den 27en Mei jl. nog niet in druk zijn verschenen, zoodat zij later aan de goedkeuring der vergadering zullen worden onderworpen.

Aan de orde is de behandeling van de ontwerp-verordeningen :

I. GESLACHTACCIJNS. (ZITTING 1907/8 n°. **7.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 24 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel, worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

II. UITVOERRECHT VAN ZOUT VAN ST. MARTIN (N. G.) (ZITTING 1907/8 n°. **8.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik wensch met een enkel woord nog eens te herinneren, wat dit ontwerp beoogt. In 1861 werd de retributie van 5 cent per vat zout afgeschaft ; het zout bleef echter onderworpen aan het algemeene uitvoerrecht, dat van alle uitgevoerde goederen thans nog wordt geheven. Door gezegde afschaffing stond het Bestuur, bij het voornemen om alle uitvoerrechten, die gewone belastingen zijn, af te schaffen, voor de moeilijkheid, dat op die wijze in het geheel niets meer betaald zoude worden voor het gebruik van waardevolle gouvernementseigendommen op St. Martin, nl. de zoutpannen. Zoals

bekend is, wordt een regeling van die zaak overwogen en intusschen het bestaande uitvoerrecht te behouden voorgesteld. Hoewel als belasting geheven volgens het ontwerp, wordt de heffing thans in het wezen der zaak eene vergoeding voor het gebruik der gouvernementszoutpannen. Ik meende dit nog eens kort te moeten uiteenzetten, daar niet lang geleden in het Moederland door enkele belanghebbenden is aangedrongen op verlaging van het bestaande uitvoerrecht, op grond dat dit den zouthandel met Amerika zoude belemmeren. Wat dit laatste betreft acht ik het niet ondienstig er de aandacht op te vestigen, dat, terwijl jarenlang de H. L. zout op St. Martin is getarifeerd geweest op f. 0.48, die tarifeering sedert de laatste twee jaren is verminderd tot f. 0.38, zoodat het invoerrecht, vroeger ± 5 cent, thans reeds slechts ± 4 cent per vat bedraagt. Het invoerrecht in Amerika, dat den uitvoer daarheen heeft benadeeld, is zeer hoog, nl. 8 Amer. cent per 100 Eng. ponden. Een vat zout op St. Martin is, wanneer mijne inlichtingen juist zijn, 3 bushels à 82 Eng. ponden, zoodat het invoerrecht in Amerika per vat ± 50 cent holl. ct. is. Het zal hieruit duidelijk zijn, dat het niet ons uitvoerrecht van 4 cent is, dat den handel met Amerika belemmert; dat is tegenover 50 cent invoerrecht onbeteekenend. Overigens verheugt het Bestuur zich er over, dat het in de laatste jaren met den uitvoer van zout van St. Martin niet slecht gaat. Over 1905 en 1906 werden uitgevoerd 58000 en 54000 H. L., cijfers veel hooger dan het gemiddelde sedert vele jaren; en over 1907 zelfs 71000 H. L.

De algemeene beraadslaging wordt gesloten.

De ARTT. 1 tot en met 18 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 19 wordt, nadat door den gemachtigde des Gouverneurs het daarin voorkomende jaartal „1907” is gewijzigd in „1908”, aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 20 en 21 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, nadat door den gemachtigde een drukfout daarin is verbeterd nl. in de plaats van „invoerrecht” te lezen „uitvoerrecht”, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

III. UITVOERRECHT VAN MIJNPRODUCTEN. (ZITTING 1907/8 n° **9.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Ik denk op dit ontwerp een amendement voor te stellen, doch moet, voor ik daartoe over kan gaan, noodzakelijk nog eenige inlichtingen inwinnen. Tot nu toe ontbrak mij daartoe de tijd; binnen eenige dagen hoop ik evenwel over de gewenschte inlichtingen te kunnen beschikken en zag daarom gaarne, dat de behandeling van dit ontwerp een korten tijd werd uitgesteld.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het Bestuur zoude het betreuren, indien de behandeling werd uitgesteld. Het ontwerp is bijna een jaar geleden ingediend en volgens het eindverslag is dan ook de openbare beraadslaging genoegzaam voorbereid. In het geval van de eventueele invoering van alle verordeningen op een bepaalden geschikten datum, is er nog zooveel voorbereidend werk te verrichten, dat uitstel van be-

handeling minder gewenscht is, terwijl de agenda voor hedenavond ons vermoedelijk niet den geheelen avond zal bezighouden. Gaarne zoude ik dus zien, dat thans tot de behandeling werd overgegaan.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Ik vermeen, dat een uitstel van enkele dagen, vooral waar wij andere ontwerpen te behandelen hebben, geen oponthoud zal veroorzaken. Wij zullen misschien door dit uitstel in de gelegenheid zijn eene wijziging in artikel 16 van dit ontwerp te brengen, waardoor het Bestuur voor moeilijkheden gevrijwaard wordt.

De VOORZITTER. Ik stel voor de behandeling uit te stellen tot de volgende vergadering.

Aldus wordt zonder hoofdelijke stemming besloten.

IV. GEBRUIKSBELASTING. (ZITTING 1897/8 n°. **10.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 18 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 19 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou gaarne van den gemachtigde van den Gouverneur willen vernemen of dit artikel in verband staat met hetgeen later in artikel 22 wordt bepaald omtrent paarden gehouden voor de fokkerij.
Ook zou ik gaarne willen vernemen of een paardenfokker, die 10 of 15 paarden houdt, ook die paarden voor andere doeleinden kan gebruiken bijv. voor een rijtuig.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De opvatting van den spreker, dat er verband bestaat tusschen de artikelen 19 en 22 is juist. De vrijstelling in artikel 19 is geheel algemeen, zoodat bijv. de jonge paarden, in artikel 19 letter *b* bedoeld, niet medetellen sub artikel 22 letter *c*. Ook valt de paardenfokker niet in een hoogere belasting dan volgens artikel 22 letter *c*, wanneer hij een of meer zijner paarden voor een rijtuig of als rijpaard gebruikt. De bepaling is met opzet zoodanig geredigeerd, omdat een paardenfokker nu eens dit en dan dat paard voor zijn persoonlijk gemak, alzoo in gemengd gebruik, bezigt. Het is daar niet na te gaan in hoeverre dat plaats heeft en daarom is een zeer laag tarief bepaald voor alle zijne paarden, bij wijze van abonnement.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik dank dus geachten gemachtigde voor de inlichting en verzoek daarvan aanteekening in de notulen.

ART. 19 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 20 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 21 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om sub *A* van dit artikel te doen luiden : ,,op Curaçao, Aruba en Bonaire, voor elk paard f. 20.”

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *Fensohn.*

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. De bedoeling van mijn amendement is om in dit

artikel de progressie te laten vervallen. Ik vind de belasting voor het tweede en derde paard wel wat hoog en vrees er voor, dat de paarden op verschillende namen zullen komen te staan en alzoo de belasting zal worden ontdoken ; f. 20.—per paard is reeds vrij hoog en de afschaffing der progressie maakt de heffing gemakkelijker.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Bij dit artikel worden slechts de eigenlijke luxepaarden getroffen, daar artikel 22 verschillende lagere tarieven behelst voor andere gevallen. Alleen de meer gegoeden, de bevoorrechten in de maatschappij, zullen onder artikel 21 vallen, hetgeen billijk is. De progressie is hier juist op haar plaats en treft de weelde ; de bepaling is een uitvloeisel van het beginsel van belasting naar draagkracht. In het Moederland is die progressie veel grooter nl. voor een, twee of drie paarden f. 25.— f. 60.— f. 105— en elk paard meer f. 50.— behalve nog 40 à 100 opcenten. Nu is de waarde der paarden in de kolonie wel niet groot, doch het onderhoud, vooral in droge jaren scheelt niet zooveel en de voorgestelde belasting is zeer veel lager dan in het Moederland. De Raad heeft zelf uitgesproken, dat het beginsel van belasting naar draagkracht zijn sympathie heeft. Men late dus dat beginsel niet buiten toepasing in een geval, waar men beslist met weelde te doen heeft. Ik zou daarom den spreker in overweging willen geven om zijn amendement in te trekken of althans te wijzigen.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof, dat het beginsel van progressie waarlijk niet in elke belasting, niet in elk onderdeel van het stelsel behoeft te worden doorgedreven. Genoeg als het in het geheele samenstel tot zijn recht komt.

Ik heb echter geen bezwaar mijn amendement eenigszins te wijzigen en ook hier eenige progressie te behouden. Ik stel dan voor te lezen : voor één paard f. 20.— ; voor elk paard meer f. 25.—

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*, Mijnheer de Voorzitter. Het doet mij genoegen, dat de spreker althans een wijziging aanbrengt. Ik kan mij over het amendement niet beslist uitlaten en kan het niet overnemen.

Het amendement wordt aangenomen met algemeene stemmen.

ART. 21, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 22 komt in behandeling.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik zoude gaarne hier een amendement willen voorstellen.

Het komt mij voor, dat letters *a* en *c* niet goed verband houden, althans ik zie in de bepaling sub letter *c* iets onbillijks ten opzichte der bepaling sub letter *a*. Een plantagehouder, niet fokker, die vier paarden voor zijn gebruik noodig heeft, zal daarvoor f. 40. — moeten betalen, terwijl een andere plantagehouder, die wel paarden fokt, tien paarden kan houden en gebruiken voor f. 20.— Ik stel daarom voor sub *a* te lezen als volgt: „wegens paarden enz, voor het 1e en 2e paard f. 10.— per paard, voor 3 of meer paarden f. 30.—"

Voor rijtuigverhuurders zou ik het maximum der belasting willen stellen op f. 150.— en aldus de bepaling willen lezen : „voor 10 paarden of minder f. 100.—, boven 10 tot 15 paarden f. 150.— ; boven 15 vrij." Het stellen van een maximum hier, komt ten goede aan het publiek. De stalhouder behoeft dan niet zoo te zien op een paar paarden meer. De fiscus zal er ook niet onder lijden, daar er hier zeer weinig stalhouders zijn met meer dan 15 paarden.

Verder zou ik willen voorstellen in de tweede alinea sub *b* te lezen : „vier" in de plaats van „zes". Met deze wijziging heb ik het oog op de eilanden, waar de stalhouders veel minder paarden er op na kunnen houden. Op Aruba is er bijv. een stalhouder met 4 paarden.

Ten slotte zou ik wenschen, dat ook voor sub *c* een maximum werd gesteld, bijv. voor 1 tot 10 paarden f. 20.—, voor 11 of meer paarden f. 30.—

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Ferguson*.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Vorzitter. Ik wil allereerst even doen opmerken, dat vroeger door het Bestuur was voorgesteld van elk tiental fokpaarden te heffen f. 20.— Het elfde paard zou dus dadelijk een belastingverhooging meebrengen van f. 20.— Op verzoek van den Raad is toen het artikel in dezen zin gewijzigd, dat voor elk paard boven tien f. 2.— belasting zou worden betaald. Daarmede komt nu dit amendement in strijd.

Wat het amendement van den heer *Sutherland* sub *a* betreft, meen ik dat in dit belastingstelsel voor den planter reeds zooveel is gedaan, dat men het hier bepaalde wel mag handhaven. Men moet het stelsel in zijn geheel beschouwen. Er is reeds een groote vermindering van grondbelasting verleend. Ook meen ik, dat er weinig planters zijn, die 4 of 5 paarden voor hun rijtuigen gebruiken. Is dit zoo, dan kan men gerust spreken van luxe.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Als men een aantal paarden heeft opgegeven als dienende voor de fokkerij en men gebruikt ze als trekpaarden, moeten ze dan niet uitsluitend als trekpaarden worden aangemerkt ? Ik meen dat ergens sub *a* of *c* van het artikel „uitsluitend" moet voorkomen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik dacht, dat ik, wat de laatste opmerking van den heer *Sutherland* betreft, zoo even inlichting had verschaft.

Inderdaad kunnen de paarden, bedoeld sub *c*, ook door den eigenaar voor een rijtuig worden gebruikt, zonder dat hij in een hooger tarief valt. In dit onderdeel wordt niet het gebruik van bepaalde paarden belast ; bij paardenfokkers is dat niet uit elkaar te houden. Daarop berust ook het bedrag van f. 20.—, waardoor in elk geval is ingesloten het belastingbedrag voor twee paarden in gemengd gebruik. De tekst en de Memorie van toelichting zijn m. i. duidelijk.

Wat de voorgestelde wijziging sub *a* aangaat, ben ik het volkomen met den heer *Muller* eens, dat er wel degelijk sprake is van luxe, als een planter er 4 of 5 rijtuigpaarden op na houdt. En dan nog valt de planter niet onder artikel 21, daar bij artikel 22 letter *a* een lager tarief is bepaald voor gemengd gebruik. Ik meen, dat de regeling zeer billijk is.

Wat het amendement op *b* betreft, zij vooraf opgemerkt, dat zoodoende voor het elfde paard f. 50.— zou schuldig zijn, hetgeen niet strookt met de door het Bestuur op verzoek van den Raad aangebrachte wijziging in de oorspronkelijke redactie. Ik weet niet of den spreker de Memorie van toelichting voor den geest staat, daar is het beginsel uiteengezet. Of men zelf paarden houdt dan wel ze huurt, dit maakt in het wezen geen verschil, beide is luxe, het laatste alleen wat minder dan het eerste. In de huurprijzen vindt men de belasting terug. Hoeveel meer paarden de stalhouder houdt, des te meer kan hij er verhuren. Waarom moet nu de belasting eensklaps op-

houden bij een zeker aantal paarden? Ik zie daarvoor geen reden.

Omtrent het amendement op *b*, tweede lid, merk ik op, dat deze bepaling is in den geest der bestaande verordening. Wanneer minder dan zes als kenmerk wordt gesteld, dan zoude gemakkelijk misbruik van de bepaling kunnen worden gemaakt, waarop reeds bij de behandeling der bestaande verordening werd gewezen. Is er een stalhouder, die slechts vier paarden houdt, dan valt hij onder den regel van artikel 21.

Wat nu aangaat het amendement op letter *c*, die bepaling is gemaakt in het belang der fokkers. Moest er nu voor nu voor het elfde paard dadelijk f. 10.— worden betaald, dan zou dit het tarief verzwaren, zooals door den heer *Muller* is opgemerkt. Volgens artikel 19 *b* zijn de jonge paarden vrij en nu zal een paardenfokker toch wel trachten zijn gefokte dieren op niet te ouden leeftijd te verkoopen. Het tarief komt mij zeer billijk voor. Ik kan niet inzien, dat eenige der voorgestelde wijzigingen noodig of wenschelijk is.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. In de allereerste plaats wil ik mijn dank brengen aan mijn geacht medelid, den heer *Mnller*, dat hij mij opmerkzaam heeft gemaakt op de door mij begane vergissing. Mijn amendement is in der haast opgesteld, vandaar deze fout.

In verband met het door mijn geacht medelid daareven opgemerkte wil ik mijn amendement sub *c* wijzigen als volgt „voor een tot 10 paarden f. 20.—, voor elk paard meer f. 2.— tot een maximum in het geheel van f. 30.— Ik geloof niet, dat bij deze regeling het Gouvernement veel zal verliezen.

Wat betreft mijn amendement op letter *b* 2e. lid Mijnheer de Voorzitter, ik vind de argumenten door den gedelegeerde hiertegen aangevoerd gegrond en trek dit gedeelte van mijn amendement in.

De andere gedeelten van mijn amendement handhaaf ik echter op grond van billijkheid. De plantage-eigenaar-fokker verkeert volgens de bepaling van het artikel in veel betere conditie dan een plantage-eigenaar, niet-fokker, die vier paarden moet gebruiken en daarvoor f. 40.— belasting moet betalen, terwijl de eerste maar f. 20.— behoeft te betalen en dan nog bovendien 6 paarden meer kan gebruiken.

Ik stel mij de zaak ook nog anders voor. Een plantage-eigenaar is door een buitenkansje in staat 4 of 5 paarden te koopen, die hij op zijn plantage wil dresseeren om ze later weer te verkoopen, natuurlijk om er iets op te verdienen. Nu zal hij daarvoor f. 40.— of f. 50.— belasting moeten betalen, zoo dra hij ze dresseeren gaat, terwijl een fokker maar f. 20.— behoeft te betalen. Waar dit artikel veranderd kan worden zonder invloed op het eindcijfer, meen ik, dat wij zooveel mogelijk ruimte moeten laten ten behoeve van de buitenlui. Ik wil dus mijn voorstel om drie of meer paarden bedoeld sub *a*, artikel 22, te belasten met f. 30.— handhaven, Ik kan de heer *Muller* niet toegeven, dat het houden van vier of zes paarden door éénen planter steeds luxe zou moeten zijn. Voor plantages als Savonet, Knip, de St. Martha's zal het houden van meer paarden, sub *a* bedoeld, noodzakelijk zijn, bijv. in geval van ziekte om een dokter te halen. Wordt er iemand op die plantages ernstig ziek, dan zal men terstond voor het feit komen te staan in eens vier of zes paarden noodig te hebben. Mijnheer de Voorzitter luxe en luxe zijn twee. Ik noem het houden van vier of zes paarden voor een plantage gelegen op verren afstand afstand geen luxe. Daarom wensch ik mijn amendement te handhaven.

Wat het tweede gedeelte van het amendement

betreft, ik meen, dat juist het publiek hiermede gediend zal zijn. Bovendien is het mij niet bekend, dat een rijtuigverhuurder er meer dan 15 paarden op nahoudt ; bij den normalen toestand zal hij dus toch niet meer dan f. 150.— belasting behoeven te betalen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Letter *a* spreekt van gemengd gebruik en dit is volstrekt niet gelijk te stellen met een fokkerij. De paarden, door een paardenfokker gehouden, zullen vrij talrijk zijn, maar er zullen betrekkelijk weinigen voor het rijtuig bruikbaar wezen, de meesten zullen jong en ongedresseerd zijn. Overigens kan ik mij met den heer *Muller* vereenigen, dat men niet nog verder behoeft te gaan met de gunstige behandeling van de planters. Omtrent het amendement op letter *b* heb ik het beginsel voldoende uiteengezet ; het amendement zou ook niet billijk zijn tegenover degenen, die zelven paarden houden. Tegen het amendement sub *c* heb ik in principe niet zooveel bezwaar, maar de vraag is of het verband tusschen de samenhangende bepalingen en tarieven niet verbroken wordt. Het spijt mij, dat ik de amendementen niet eerder dan hedenavond heb gekend. Ik zou willen vragen of het zooveel voorkomt, dat een fokker meer dan 15 paarden boven der onbelastbaren leeftijd heeft. Ik zou letter *c* om het verband liever behouden zooals het luidt.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik moet terugkomen op letter *c* van het artikel. Het komt mij voor, dat door het gezegde van den geachten gedelegeerde, dat de fokker de paarden die hij heeft naar willekeur kan gebruiken, de oude toestand blijft behouden. De paardenfokker behoeft alleen maar te zeggen, dat hij vijf of zes paarden op stal heeft en de anderen in de bosschen loopen. Waarom bij den een luxe toe te laten en bij den ander niet. Waarom den een voor tien paarden die hij gebruiken mag f. 20.— te laten betalen en den ander voor 4 paarden f. 40.— Ik zou daarom ook dien ander in dezelfde gunstige omstandigheden willen plaatsen. Ik kan tot nu toe het verband tusschen letter *a* en *c* niet vinden.

Het tweede gedeelte van mijn amendement, dat sub *b*, beoogt wijziging van het artikel in dezen geest : „voor tien paarden wordt f. 100.— betaald" voor elk paard meer f. 5.— tot een maximum in het geheel van f. 150.—" Dat is de bedoeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou mijn geacht medelid op een paar zaken opmerkzaam willen maken.

Ten eerste is er eene kleine tegenstrijdigheid tusschen de amendementen op *a* en *c*. Bij *a* zegt hij, dat de planters—geen fokkers in ongunstiger omstandigheden zullen geraken, dan de plantage—eigenaren, die tevens fokkers zijn. Maar nu wil hij de fokkers, die alreeds van zulke gunstige bepalingen zullen genieten, door zijn amendement op letter *c* in nog gunstiger conditie plaatsen. Wat betreft sprekers amendement op letter *a* van het artikel, ik houd vol, dat het houden van 4 of 5 paarden op luxe wijst. In geval van ziekte zal de zieke toch terstond naar de stad kunnen worden vervoerd, en heeft men in zulk een geval geen paarden genoeg, dan kan men er allicht eenige leenen bij de buren.

Ik zou spreker in overweging willen geven minstens het amendement op letter *c* te laten vallen ; het amendement op letter *a* kan ik ook niet aanbevelen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wensch nog even te resumeeren. Het stelsel van het ontwerp is : Paarden uitsluitend in bedrijf en jonge paarden vrij. Overigens belast, regel is art. 21. In art. 22 lager tarief voor

gemengd gebruik, voor mindere luxe van huurpaarden, en bijzonder laag voor paarden van fokkers; de laatsten, die toch ook een onbepaald aantal paarden in gemengd gebruik hebben, worden m. i. zeer billijk behandeld; of iemand als paardenfokker beschouwd moet worden, is een vraag, die in de praktijk moet worden uitgemaakt naar de omstandigheden.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou den gemachtigde eerst wel eenige inlichtingen willen vragen. Ik meen vernomen te hebben, dat een plantage-eigenaar gerust 4 of 5 paarden op stal mag houden, als hij maar fokker is. Is het nu echter de bedoeling, dat hij, als hij nu speciale paarden vòor zijn rijtuig gebruikt, meer zal moeten betalen ?

Hoe zal het verder gaan met iemand, die 4 of 5 paarden heeft om ze te dresseeren teneinde ze later weer te verkoopen, vallen die paarden dan onder art. 21 ? Ik kan den heer Muller niet toegeven, dat er eene tegenstrijdigheid tusschen de amendementen sub *a* en *c* bestaat. 't Kan zijn dat iemand 30 paarden heeft en dan wijst dit wel op meerdere welvaart, maar een ander heeft inplaats hiervan koeien en dan staat het weer gelijk. Ik wil beide in denzelfden toestand brengen. Betaalt A voor 4 paarden, die hij voor het rijtuig kan spannen f. 20.—dan wil ik dat ook B dezelfde som zal betalen Kan de gedelegeerde mij ook zeggen of het de bedoeling is, dat een fokker, wanneer hij paarden houdt uitsluitend voor zijn gebruik, dan daarvoor moet betalen. Als dit het geval is, kan moeilijk worden aangenomen, dat een planter die 4 paarden op stal houdt kan vallen onder art. 19.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Op de eerste vraag antwoord ik ontkennend. Wat de tweede vraag betreft, het enkel dresseeren van gekochte paarden als bedrijf door een planter uitgeoefend op zijn plantage, waar hij de paarden voedt, kan gerekend worden tot het plantersbedrijf en valt hij onder artikel 22 *a*. Wat de derde vraag aangaat, ik meen, dat een fokker geen speciale paarden voor het rijtuig of onder den zadel bezigt, hij zal ze allen bij afwisseling gebruiken om ze verder te dresseeren.

De drie amendementen worden achtereenvolgens in stemming gebracht.

Het amendement op letter *a* wordt verworpen met 8 stemmen tegen 1, die van den heer *Sutherland*.

Het amendement op letter *b* wordt verworpen met 7 tegen 2 stemmen.

Tegen stemden de heeren *Lansberg*, *Senior*, *Fensohn*, *Ferguson*, *Penso*, *A. G. Statius Muller* en de *Voorzitter*.

Vóór stemden de heeren *de Casseres* en *Sutherland*.

Het amendement op letter *c* wordt aangenomen met 5 tegen 4 stemmen.

Vóór stemden de heeren : *de Casseres*, *Sutherland*, *Senior*, *Fensohn* en *Penso*.

Tegen stemden de heeren : *Lansberg*, *Ferguson*, *A. G. Statius Muller* en de *Voorzitter*,

ART. 22, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 23 tot en met 29 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 30 komt in behandeling,

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel heb ik de eer een drukfout te herstellen; na het woord „twintig" in den voorlaatsten regel, moet worden ingevoegd „dagen."

ART. 30, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 31 tot en met 35 *a*, 36 tot en met 44, 44 *e* tot en met 44 *f*, 45 tot en met 56 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 57 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor om het laatste lid van het artikel te doen luiden : „De hoofdcommissie op Curaçao „en de commissies genieten vergoeding voor reis- en „verblijfkosten, terwijl aan den secretaris bovendien „eene vergoeding voor bureaukosten kan worden toe- „gekend ; een en ander bij besluit van den Gouver- „neur vast te stellen."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Senior.*

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof, dat mijn amendement geen toelichting behoeft. Bij de behandeling der ontwerpen n°s. 3 en 2 werd gelijksoortige wijziging behandeld.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik refereer mij aan het bij vorige ontwerpen gezegde. Ik zou den spreker echter in overweging willen geven om den aanhef te doen luiden : „De commissies" ; dit ontwerp kent geen hoofdcommissie, zie alinea's 1 en 2.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig het amendement in den aangegeven zin.

Het amendement wordt aangenomen met algemeene stemmen,

ART. 57, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 58 tot en met 76 *a*, 77 tot en met 83 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

V. VERGUNNINGSRECHT. (ZITTING 1907/8 n°. **11.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. I, II, III nadat door den gemachtigde van den Gouverneur het jaartal „1907" is gewijzigd in „1908", en IV achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Gaarne zoude ik zien, dat later de tekst van de verordening P. B. 1901 n° 23, zooals die zal luiden na de wijziging volgens het laatst goedgekeurde ontwerp, door het Bestuur werd bekendgemaakt.

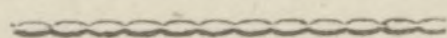
De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Er zal geen bezwar

bestaan om aan het verlangen van den heer *Lansberg* te voldoen.

De Voorzitter. Ik stel voor de volgende vergadering te bepalen op Woensdag 10 dezer en daarvoor aan de orde te stellen de behandeling der ontwerpen n°s. 9, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 5 en 6 der zitting 1907/8.

Aldus wordt besloten.

Niets meer aan de orde zijnde, wordt de vergadering door den voorzitter gesloten.

ONTWORPEN NOTULEN
VAN DEN
KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Woensdag, den 10n. Juni 1908 des avonds te 8 ure.

Tegenwoordig : de Ondervoorzitter, de heer *J. Möller*, het voorzitterschap waarnemende ; de heeren *H. M. Penso, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, A. W. Statius Muller, Ed. S. Lansberg, C. Fensohn, J. Sutherland, Edwin Senior, H. Ferguson,* en *A. G. Statius Muller*, leden ; de heer *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur en de heer *H. Statius Muller*, wd. Gouvernementssecretaris, wd. Griffier.

Afwezig de heer *Mordy. S. L. Maduro*, Voorzitter, wegens verblijf buitenlands en de heeren *C. A. Zeppenfeldt* en *H. A. de Casseres*, leden, met kennisgeving.

De VOORZITTER opent de vergadering.

De VOORZITTER deelt mede, dat de notulen van de vergadering van den 3den Juni jl. nog niet gedrukt zijn, zoodat zij later aan de goedkeuring der vergadering zullen worden onderworpen.

Aan de orde is de behandeling van de ontwerp-verordeningen :

I. UITVOERRECHT VAN MIJNPRODUCTEN. (ZITTING 1907/8 n° **9.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 8 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 9 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor het woord „overgelegd" in den laatsten regel te vervangen door „vertoond."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *Lansberg*.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Mijn amendement berust op de wijziging van gelijken aard in artikel 13 van ontwerp n°. 3 gebracht ten aanzien van de scheepspapieren, die nu slechts vertoond behoeven te worden. Ik meen, dat ook hier de vertooning van den zeebrief voldoende is.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De geachte spreker verwijst naar ontwerp n°. 3, artikel 13, doch de

zaak is hier eenigzins anders. In gemeld artikel is sprake van alle scheepspapieren en daaromtrent is bepaald in het algemeen, dat ze slechts vertoond behoeven te worden, niet aan het gouvernementskantoor behoeven te blijven berusten tot de uitklaring. Toch zal het speciaal voor den zeebrief anders zijn, daar deze volgens het Koninklijk besluit P. B. 1871 n°. 12, waarvan niet bij verordening kan worden afgeweken, bij de inklaring van een schip moet worden overhandigd aan de ambtenaren ter inklaring en bij de uitklaring moet worden teruggegeven. In het onderwerpelijk artikel is alleen van den zeebrief sprake, zoodat het amendement in strijd zou komen met het Koninklijk besluit. Het voorschrift is hier voor de volledigheid nog eens herhaald, omdat bij de berekening van het mijnrecht de laadruimte van het schip van belang kan zijn.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Daar het amendement in strijd zoude komen met het door den gemachtigde aangehaalde Koninklijk besluit, trek ik mijn amendement in.

Art, 9 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 10 tot en met 15 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 16 komt in behandeling.

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor sub *a* en *b* aan het slot te doen vervallen de woorden: ,,benevens zeventien cent per M^3 scheeps- ,,ruimte van het schip, waarmede de uitvoer geschiedt" en tusschen sub *b* en het tweede lid van het artikel in te voegen:

,,Op schepen, waarmede de in dit artikel vermelde ,,meststoffen uitgevoerd worden van de plaatsen sub *a* ,,en *b* bedoeld, zal een recht geheven worden van ,,zeventien cent per M^3 scheepsruimte."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Penso* en *Sutherland.*

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Volgens de Memorie van toelichting op dit ontwerp wordt door de schepen, die op Aruba phosphaat komen laden, ongeveer 17 cent per M^3 betaald voor licht- en baken-, anker- en tonnengelden; dit bedrag wil het ontwerp thans doen opbrengen door den uitvoerder, hetgeen ik niet billijk acht en in strijd is met het door het Bestuur met de Aruba-Phosphaatmaatschappij aangegane contract. Immers volgens het contract van de Aruba-Phosphaatmaatschappij in haar adres aangegeven zal bij verhooging van het uitvoerrecht het bedrag van het bepaalde concessierecht dienen te worden afgetrokken. Zoo dus het uitvoerrecht door die heffing verhoogd wordt, zal de Maatschappij dat verhoogd uitvoerrecht volgens haar contract op de koloniale kas kunnen verhalen. Wordt nu bepaald, dat de schepen de 17 cent per M^3 blijven opbrengen, dan is er geen moeilijkheid, noch voor de maatschappij, noch voor de koloniale kas verwachten. Ik vermeen, dat juist met die bedoeling artikel 3 uit de ontwerp-verordening I. U. en D. is gelicht.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. De geachte spreker zegt, dat artikel 3 uit het ontwerp n° 3 is gelicht, omdat men in het geval van het onderwerpelijke artikel 16 de scheepsongelden wilde behouden, zoodat de zaak eigenlijn reeds is uitgemaakt. Ik moet dat betwisten; ge-

meld artikel 3 is uitgelicht, omdat het onnoodig was als slechts een beginselverklaring. De zaak moet bij het tegenwoordige ontwerp worden beslist. Wat nu in de eerste plaats den vorm van het amendement betreft, ik heb daartegen wel eenig bezwaar. Van welken aard is dit „recht" van f. 0.17 per M³? Er zou in het artikel komen te staan, dat een uitvoerrecht wordt geheven ad 3% en dan zou volgen, dat wederom een „recht" wordt geheven. Wat nu de zaak zelve betreft, beroept spreker zich op het concessiecontract van 1879, ten bewijze, dat het Bestuur schade zou lijden en betoogde verder, dat de concessionaris die f. 0.17 zou komen te dragen. Het aangehaalde concessie-contract ís echter in 1899 geëxpireerd en thans geldt een nieuw contract van 1898 met geheele andere bedingen en de aangehaalde bepaling komt daarin niet voor. Indien het Bestuur overtuigd was, dat een concessionaris nadeel zou lijden door een nieuwe wet dan zou het Bestuur maatregelen nemen ; d. w. z. niet zou het de wet daarom wijzigen, doch het concessiecontract, want de wet staat boven contracten, de wetgever moet vrij zijn. Doch de concessionaris zal niet benadeeld worden. Men moet de quaestie scherp en zuiver stellen. Daartoe moet men elimineeren hetgeen omtrent het verhalen op de reederijen wordt gezegd ; volgens de chertepartijen moeten deze de scheepsongelden betalen ; nu schiet de concessionaris die voor en verrekent dat later ; dit is slechts een intermezzo, dat niet ter zake doet. De vraag is eenvoudig : wie draagt de scheepsongelden ? En het antwoord kan niet anders luiden dan : de maatschappij, namelijk in den vorm van een deel van den vrachtprijs, waarin die scheepsongelden natuurlijk verscholen zijn, want de reeder geeft die niet aan zijn bevrachter cadeau, dan zou hij slechte zaken maken. Alzoo draagt de maatschappij die zeventien cent toch reeds, alleen in anderen vorm. Zij draagt ze zooals alle onkosten als: eigenlijke vracht, assurantie, commissie enz. op den uitvoer vallende. Ik herhaal, al ware het niet zoo, dan zou niet de wet, welker beginsel van afschaffing van alle scheepsongelden goed is, gewijzigd moeten worden, doch het concessiecontract. Te minder kan de wetgegever zich in zijne beweging laten belemmeren, waar het concessiecontract slechts loopt tot Januari 1910. De concessionaris heeft echter niets anders te doen dan haren agent te berichten, dat te rekenen van zekeren datum de scheepsongelden zijn afgeschaft ; dan kan een reeder niet—bestaande scheepsongelden natuurlijk niet als factor bij zijn vrachtberekening nemen, m. a. w. de vrachtprijs wordt zooveel lager gesteld dan vroeger. Ik acht het amendement daarom niet noodig en niet gewenscht, omdat wij bij de algemeene afschaffing der scheepongelden de verkeerde meening moeten beletten post te vatten, dat in de kolonie Curaçao toch wel scheepsongelden worden geheven.

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Het spijt mij, dat ik aan het verzoek van den geachten gemachtigde om mijn amendement in te trekken, niet kan voldoen, integendeel ik moet het ten sterkste handhaven.

In de eerste plaats wat betreft het uitlichten van artikel 3 uit ontwerp n°. 3. Dit uitlichten heeft wel degelijk ten doel gehad de voorgestelde wijziging te kunnen aanbrengen. In de afdeelingen is uit dit gezichtspunt de zaak besproken.

In de tweede plaats meen ik, dat de overeenkomst tusschen Bestuur en concessionnaris van 1879 wel van kracht is. De geachte gemachtigde heeft gesproken van een contract van 1898. Mijnheer de Voorzitter, die overeenkomst is niet bekrachtigd geworden. Uit eene beschikking van 12 Februari 1898 blijkt, dat, indien het gemaakte contract niet definitief wordt goedgekeurd, het vorige contract wordt verlengd en de

geheele overeenkomst dus vervalt. Ten blijke van de gegrondheid mijner bewering kan ook dienen, dat de overeenkomst volgens het contract van 26 Juni 1899 telkens voor één jaar wordt verlengd. Dit contract wijst op het primitieve contract. Wij hebben hier te doen met een beschikking van 12 Februari 1898.

De maatschappij is gerechtigd een verhoogd recht in te vorderen. Mijnheer de Voorzitter, om moeilijkheden te voorkomen stel ik nogmaals voor in de verordening de door mij voorgestelde bepaling op te nemen. De bewering, dat er geen scheepsongelden worden geheven, zal ook slechts in naam waar zijn. De maatschappij zal toch in de ladingscontracten eene bepaling doen opnemen, waardoor de schepen toch indirect de ongelden betalen.

Het betreft hier alleen eene uitzondering, de uitzondering van mijnproducten. Bij alle wetten bestaan uitzonderingen. Dit kan dus geen bezwaar zijn.

Bij mij staat het volgens de stukken vast als een paal boven water, dat men zich heeft te houden aan het contract van 1879. Ik wil een proces tegen het Bestuur voorkomen.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Wat de spreker medédeelt sluit niet met het concessiecontract van 1898, dat ik hier voor mij heb liggen. Dit nieuwe contract, gesloten voor vijf jaren, na expiratie van het vroegere contract, draagt geen voorloopig karakter en geen nadere goedkeuring is er in voorbehouden.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou, als er bezwaar is tegen den vorm van het amendement, de behandeling daarvan willen zien aangehouden. Het zal, zooals het nu luidt, niet in stemming kunnen worden gebracht, omdat het te algemeen luidt, en het in elk geval slechts van toepassing moet zijn op op de twee bijzondere gevallen, in artikel 16 genoemd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De opmerking van den laatsten spreker is zeer juist. Daar hetgeen de heer *Lansberg* mededeelt niet overeenkomt met het contract, dat ik voor mij heb en niettemin die mededeelingen juist schijnen, is er hier een quaestie, die ik niet in staat ben thans op te lossen. Men zou nu òf het amendement — in gewijzigden vorm — kunnen aannemen onder voorbehoud van latere wijziging òf de behandeling van artikel 16 en de eindstemming aanhouden, dan kan de zaak onderzocht worden. Het amendement zou m. i. in elk geval als volgt moeten luiden : Aan het slot van het artikel toe te voegen : „Voor schepen, die door natuurvorming in of boven den „grond aanwezige meststoffen uitvoeren, is in de bij dit „artikel bedoelde gevallen als scheepsongeld schuldig „zeventien cent per M³ scheepsruimte van het schip, „waarmede de uitvoer geschiedt. Het wordt berekend „op de wijze als bij de twee vorige leden bepaald „en moet worden betaald vóór de uitklaring." En dan de slotwoorden sub *a* en *b* natuurlijk te doen vervallen.

De heer FERGUSON. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor artikel 16 en de eindstemming over het ontwerp uit te stellen tot de volgende vergadering.

Dit voorstel wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 17 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Den Raad is uit de

Memorie van toelichting bekend, waaraan deze vrijstelling haar ontstaan te danken heeft. De Aruba Gold Concession Ld. heeft echter de concessie opgezegd tegen 1 Juli a. s. Daar nu in geen geval deze verordening vóór dien datum in werking zal kunnen treden, heeft het artikel geen beteekenis meer en laat ik het vervallen.

De ARTT. 18 en 19, ART. 20, nadat door den gemachtigde het jaartal 1907 is gewijzigd in 1908, worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 21 komt in behandeling.

De Heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In verband met het veranderde strafrechtstelsel moet het tweede lid van dit artikel vervallen, ik trek het dus in.

ART. 21, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 22 tot en met 24, ART 25, nadat door den gemachtigde het jaartal 1907 in 1908 is veranderd, ARTT. 26 en 27 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 16 en de EINDSTEMMING worden aangehouden

II. REGISTRATIE VERORDENING (ZITTING 1907/8 n° **13**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 en 2 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 3 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel wensch ik een bijvoeging te maken, die geen toelichting behoeft, namelijk na „geregistreerde" in den eersten regel tusschen te voegen „of ter registratie aangeboden."

ART. 3, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 4. wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 5 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou den gemachtigde willen vragen of er niet een middel kan worden gevonden door wijziging van dit artikel om de belasting niet schuldig te doen zijn voor stukken betreffende onvermogenden, die ook van zegel vrij zijn. Bij de procedure tot ontruiming van kleine woningen, waarvoor ook een vrijstelling van zegel geldt, zou ook geen belasting volgens dit ontwerp betaald moeten worden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Bij het geval van ontruiming is er niet van onvermogen de rede. Het denkbeeld van spreker is dus algemeener. Ik merk op, dat het hier geen belasting, doch een formaliteit tegen een retributie geldt, zoodat men moeilijk van vrijstelling kan spreker. Men zou echter aan het slot van het artikel een nieuwe alinea kunnen toevoegen, luidende :
„De formaliteit wordt gratis verleend ten aanzien van
„stukken, die van de zegelbelasting zijn vrijgesteld,"
Dit zal den spreker ongetwijfeld bevredigen, ik breng de wijziging aan.

ART. 5, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 6 tot en met 25 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 27 nadat de nummering dóor den gemachtigde is veranderd in „26" wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb nog bijtijds eene wetsbepaling ondekt, die gewijzigd moet worden nl. artikel 7 van P. B. 1875 n°. 19. Het geldt hier een Koninklijk besluit, doch een, waarop artikel 189, tweede lid van het Regeeringsreglement toepasselijk is. Ik heb de eer een ARTIKEL 27 in te voegen, luidende :

„In artikel 7 der verordening dd. 23 November „1875 (P. B. n°. 19) worden de woorden : „De boeking „ingevolge artikel 1899 van het Burgerlijk Wetboek" „vervangen door : „De registratie."

ART. 27 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 28 tot en met 30 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel, worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

III. SUCCESSIEBELASTING. (ZITTING 1907/8 n°. **14.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 27 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 28 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In het laatste lid wensch ik eene verduidelijking aan te brengen door in de plaats van „aangever" te lezen „onderteekenaar der aangifte," omdat niet alle gerechtigden bij één stuk aangifte behoeven te doen.

ART. 28, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 29 tot en met 76 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Tengevolge van een drukfout zijn uit de nota van wijziging uitgebleven de woorden : „Artikel 77 vervalt." Dit artikel trek ik dus alsnog in. De gewone regelen van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 347-351, moeten nu gelden.

De ARTT. 78 tot en met 86 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

IV. OVERDRACHTSBELASTING. (ZITTING 1907/8 n° **15.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT 1 tot en met 39 achtereenvolgens, de CON-

SIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

V. PUBLIEKE VERKOOPINGEN VAN ROERENDE GOEDEREN. (ZITTING 1907/8 n°. **16.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

ART. 1 komt in behandeling.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor in de plaats van de woorden na het woord „uitsluitend" te lezen „de notarissen bevoegd."

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Lansberg* en *Penso*.

De Heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. Het doel van dit artikel is blijkbaar het publiek te vergemakkelijken. Nu zijn mij evenwel tot nu toe nimmer klachten ter oore gekomen over de werkzaamheden der notarissen, die tot heden uitsluitend met de verkoopingen zijn belast geweest. Het publiek heeft nooit reden tot klagen gehad. Bij mij is de vraag gerezen of wij in dezen tijd wel goed zullen doen den notarissen, door ook bevoegdheid tot verkooping aan deurwaarders te verleenen, een deel van hun inkomsten te ontnemen. Notarissen zijn bekleed met een post van vertrouwen en behooren een goed inkomen te hebben. We hebben hier een sprekend bewijs van den achteruitgang van Curaçao, de inkomsten der notarissen zijn zeer verminderd, voor hen zijn de tijden al heel slecht. Mijn doel is niet den deurwaarders meerdere verdiensten te mis gunnen. Maar waar èn de civiele èn de crimineele deurwaarder bezoldigd worden, acht ik het niet verantwoord aan hen een gedeelte van de inkomsten der notarissen, die geen salaris genieten, te geven.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik moet beginnen met te verklaren, dat het artikel geenszins zijn ontstaan heeft te danken aan de meening als zoude er in dezen reden tot klagen over de werkzaamheid der notarissen bestaan. Dat is ook nooit door het Bestuur beweerd, de Memorie van toelichting is duidelijk. In het Moederland mogen ook deurwaarders deze verkoopingen houden; toch treedt bij belangrijke verkoopingen en in boedels de notaris op, doch op de kleine verkoopingen van meubilair enz. zijn dezen niet eens gesteld. Hetzelfde kan hier gelden, de praktijk zal het dan ook uitmaken. Volgens het Voorloopig verslag waren de meeningen verdeeld en het Bestuur vond geen reden tot wijziging. Is de Raad ten slotte echter van oordeel, dat de notarissen hier die kleine verkoopingen ook niet missen willen, dan heeft Bestuur geen principieel bezwaar tegen wijziging, daar de notarissen wellicht den tijd hebben om hunne aandacht ook daaraan te kunnen wijden. Doch het Bestuur had dit amendement niet verwacht. Het spijt mij, dat de spreker niet de tot nog toe gebruikelijke practische gewoonte heeft gevolgd om het amendement vooraf mede te deelen, daar het ingrijpend is. Niet toch artikel 1 alleen, doch nog andere artikelen, zullen gewijzigd moeten worden. Heeft de voorsteller die amendementen ook gereed? Misschien vindt de spreker hierin aanleiding om het artikel ongewijzigd te laten.

De heer SUTHERLAND. Mijnheer de Voorzitter. In de eerste plaats moet ik mijn spijt betuigen, dat de geachte gemachtigde mij omtrent het ontstaan van artikel 1 verkeerd heeft begrepen. Ik heb volstrekt

niet gedacht, dat redenen tot klagen over de notarissen dat ontstaan hebben veroorzaakt. In dien zin heb ik het niet opgevat. Wat de andere aangevoerde argumenten betreft, ik kan er volstrekt niet mede meegaan. Dat notarissen geen kleine boedels willen verkoopen, leert de praktijk op Curaçao wel anders. Ook kan hier niet worden volgehouden, dat deurwaarders alleen voor kleine verkoopingen in aanmerking zullen komen. Ook zij hebben hun cliënten en ze laten alleen aan anderen over, wat ze niet doen mogen. Daarom geloof ik, dat er wel degelijk verlies voor de notarissen op zal zitten. Bestaan er geen andere redenen om het amendement niet aan te nemen dan die welke door den gemachtigde zijn opgegeven, nl. het noodig maken van wijzigingen in het ontwerp, dan zou ik willen voorstellen het ontwerp aan te houden tot die wijzigingen zijn vastgesteld. Ik herhaal het, menschen van vertrouwen moeten een fatsoenlijk bestaan hebben. Ik geloof, dat wij goed doen voor het publiek als wij waken voor inkrimping hunner inkomsten.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik geloof, dat de heer *Sutherland* gelijk heeft. Verkrijgen de deurwaarders bevoegdheid tot verkoopingen dan zullen de notarissen zeker verliezen. Zijn de wijzigingen, die door het amendement noodig zouden worden van zoo ingrijpenden aard, dat ze misschien niet in de pauze zullen kunnen worden aangebracht? Het ontwerp zou dan na de pauze kunnen worden behandeld. Ik geloof, dat er een tiental wijzigingen, alle van gelijke strekking, moeten worden aangebracht.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou willen voorstellen het amendement eerst in stemming te brengen. Wordt het niet aangenomen, dan heeft het aanbrengen van wijzigingen geen reden.

Het amendement wordt in stemming gebracht en aangenomen met algemeene stemmen,

Art. 1, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De heer Sutherland. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou den gemachtigde willen verzoeken de verdere wijzigingen in het ontwerp, noodig geworden door de aanneming van mijn amendement, op zich te willen nemen. Wil de geachte gemachtigde dit doen, dan kan ik mij ontslagen achten van het voorstellen der verdere wijzigingen.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik ben bereid aan het verzoek van spreker te voldoen, doch zonderdat het Bestuur zich daarmede op sprekers standpunt stelt, al heeft het Bestuur dan ook geen overwegend bezwaar. Het is de vraag of door het ingrijpende amendement de redactie, de geheele opzet van het ontwerp niet zou moeten veranderen, doch in de gegeven omstandigheden zal ik nu trachten de wijzigingen tot het strikt noodzakelijke te beperken.

De artt. 2 tot en met 9 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 10 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik doe uit het artikel vervallen de woorden „en deurwaarders”.

Art. 10, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 11 tot en met 17 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik doe het artikel 18 vervallen.

De ARTT. 19 en 20 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

VI. ZEGELBELASTING (ZITTING 1907/8 n° **17**).

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 10 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik wil er den geachten gemachtigde op attent maken, dat het opschrift boven artikel 11 luidt Hoofdstuk I, hetgeen moet zijn Hoofdstuk II.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Onder dankbetuiging verbeter ik de drukfout.

De ART. 11 tot en met 14 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 15 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer het tweede lid te wijzigen als volgt ,,Ten aanzien van ter zegeling aangeboden stukken is toepasselijk hetgeen bij artikel 3 der Registratie-verordening 1908 omtrent geregistreerde stukken is bepaald." Dan is de zaak op gelijke wijze geregeld.

ART. 15, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 16 tot en met 54, 60 tot en met 69 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 70 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Sub n°. 1 van dit artikel heb ik de eer een fout te verbeteren, het woord ,,zijn" moet zijn ,,is".

ART. 70, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 71 tot en met 73 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 74 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel doe ik vervallen de woorden ,,en boeten" en wijzig in den voorlaatsten regel het woord ,,zijn" in ,,is". Deze wijziging is verzuimd bij de nota van wijziging.

ART. 74, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 75 tot en met 81bis en 82 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 83 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel doe ik vervallen de woorden „of boete" in het eerste lid.

ART. 83, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 84, 85, 87 tot en met 93, 95 tot en met 97 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

VII. RECHTSPLEGING EN INVORDERING IN ZAKE VAN BELASTINGEN. (ZITTING 1907/8 n°. **18.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 3, ARTT. 5 tot en met 26 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

VIII. WIJNACCIJNS. (ZITTING 1907/8 n° **5.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 tot en met 12 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 13 komt in behandeling.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitzitter. Ik stel voor sub *a* in de plaats van „vijftien" te lezen „vier"; de letter *a* en het dubbelpuntteeken, alsmede hetgeen sub *b* voorkomt te doen vervallen.

Het amendement wordt ondersteund door de heeren *Senior* en *van der Veen Zeppenfeldt.*

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Als toelichting van mijn amendement meen ik te kunnen volstaan met te verwijzen naar het gesprokene bij artikel 14 van ontwerp n°. 4.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In verband met de bij artikel 14 van ontwerp n°. 4 gevallen beslissing neem ik, om stemming te voorkomen, het amendement over.

ART. 13, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 13bis, 14 tot en met 19 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 20 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Dit ontwerp en ontwerp n°. 6 zijn in een vorige vergadering aangehouden om de wijzigingen te kunnen ontwerpen, die overeenkomstig de bij ontwerp n°. 4 gevallen beslissingen, zouden worden aangebracht. Die wijzigingen zijn nu op schrift gebracht door de commissie van rapporteurs in overleg met mij. Kortheidshalve zal ik nu de wijzigingen telkens aanbrengen, waardoor het voorstellen van amendementen wordt vermeden. Dit beteekent dus niet, dat alle die wijzigingen met volle instemming van het Bestuur geschieden, ik refereeer mij aan het bij ontwerp n° 4 gesprokene.
In dit artikel 20 breng ik dan de volgende verande-

ring : den aanhef te lezen : „Behoudens vergunning van den Inspecteur zijn de bergplaatsen" enz.

Art. 20, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 21 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Sub letter *f* doe ik vervallen de woorden „voor handel".

Art. 21, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 22 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 23, komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel zijn enkele woorden uitgevallen. Na „voormiddags" in het eerste lid voeg ik tusschen „bij den Ontvanger tegen bewijs".

Art. 23, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 24 en 25 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 26 komt in behandeling.

De Heer de Joncheere. *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. De woorden sub *d* na „geval" worden vervangen door „de naam van het schip, waarmede de uitvoer zal geschieden, wordt opgegeven."

en sub *e* is een drukfout te verbeteren, de woorden „waaruit de uitslag" moeten luiden „waar de inslag."

Art. 26, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 27 tot en met 29 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 30 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In het eerste lid laat ik vervallen de woorden „voor handel" en de slotwoorden „en in geen mindere hoeveelheid dan van 175 liter."

Art. 30, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 31 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 32 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig de redactie van dit artikel als volgt : „Het consent moet, na „bij den uitvoer door de ambtenaren te zijn afgeteekend, binnen den bepaalden tijd ten kantore van „den Ontvanger worden terugbezorgd."

Art. 32, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Artt. 33 en 34 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 35, komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig den aanhef van het eerste lid als volgt : „Na aangifte geeft „de Ontvanger een vervoerbillet af ; wanneer degene, „bij wien de inslag geschiedt, een ander is dan de „houder van de bergplaats, wordt een vervoerbillet in „dubbel afgegeven, waarvan een exemplaar" enz.

Art. 35, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 36 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 37 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Sub *f* doe ik vervallen de woorden „voor handel."

Art. 37 zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 38 en 39, art. 40, nadat sub *m* en *n* vóór „letters" is tusschengevoegd het woord „die", worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 41 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik doe de laatste zinsnede vervallen.

Art, 41, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 42 en 43 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 44 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer letter *b* te wijzigen als volgt : „*b.* wijn in een grootere hoe„veelheid dan van 35 liter in de plaatsen in artikel „102 A. V. genoemd, te vervoeren of aldaar uit eene „grossierderij of eenig niet sub *a* genoemd pand uit „te slaan;"

en sub *c* na het woord „aldaar" tusschen te voegen „uit- of".

Art. 44, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder der hoofdelijke stemming.

De artt. 45 tot en met 60 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 61 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig den aanhef van het artikel als volgt : „Bij uitslag of inslag „van wijn tot eene hoeveelheid, waartoe volgens arti„kel 44 letters *b* en *c* een document noodig is, niet „gedekt" enz.

Art. 61, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 62 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 63 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In dit artikel doe ik vervallen de woorden ,,in eene grootere hoeveelheid dan van 3 liter" en worden de woorden ,,worden de wijn, de voertuigen en gespannen" vervangen door ,,wordt de wijn."

Art. 63, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 64 tot en met 72 achtereenvolgens, de considerans, het intitulé en het ontwerp in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

IX. Bieraccijns. (Zitting 1907/8 n°. **6.**)

De algemeene beraadslaging wordt geopend.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ook bij dit ontwerp zal ik de door de commissie van rapporteurs in overleg met mij ontworpen wijzigingen aanbrengen.

De artt. 1 tot en met 6 worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 7 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Sub *e* doe ik vervallen de woorden ,,voor handel."

Art. 7, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 8 komt in behandeling.

De heer A. G. Statius Muller. Mijnheer de Voorzitter. Ik stel voor in dit artikel het woord ,,vijf" te vervangen door ,,een" om den uitvoer te vergemakkelijken.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik neem de wijziging over.

Art. 8, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De artt. 9 en 10 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Art. 11 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. In het eerste lid doe ik vervallen de woorden ,,voor handel" en worden de woorden ,,consent tot uitvoer en in geen mindere hoeveelheid dan vijf hectoliter" vervangen door ,,transitopaspoort."

Art. 11, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

Art. 12 komt in behandeling.

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig de redactie van dit artikel als volgt : ,,Het transitopaspoort ,,moet, na bij den uitvoer door de ambtenaren te zijn

„afgeteekend, binnen den bepaalden tijd ten kantore
„van den Ontvanger worden terugbezorgd."

ART. 12, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 13 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig de woorden „consent tot uitvoer" in „transitopaspoort" en aan het slot van den derden regel wordt toegevoegd het woord „tijd".

ART. 13, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 14 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Den aanhef van het tweede lid wijzig ik als volgt : „Behoudens vergun-
„ning van den Inspecteur zijn werkzaamheden in
„entrepôt niet toegelaten" enz.

ART. 14, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 15 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Letter *a* wijzig ik als volgt : „*a*. bier in eene grootere hoeveelheid dan
„van 40 liter in de plaatsen, in artikel 102 A. V.
„genoemd, te vervoeren of uit te slaan ;"
en sub *b* wordt na het woord „aldaar" tusschengevoegd : „uit- of".

ART. 15, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 16, 17 en 18, nadat in beide laatstgenoemde het jaartal „1907" is veranderd in „1908", de ARTT. 19 tot en met 21, worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 22 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik wijzig den aanhef als volgt : „Bij uitslag of inslag van bier tot eene
„hoeveelheid, waartoe volgens artikel 15 een docu-
„ment noodig is, niet gedekt" enz.

ART. 22, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 23 wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 24 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik doe hier vervallen de woorden „in eene grootere hoeveelheid dan van 10 liter."

ART. 24, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De ARTT. 25 tot en met 32 achtereenvolgens, de CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Niets meer te behandelen zijnde, wordt de vergadering door den Voorzitter gesloten.

ONTWORPEN NOTULEN

VAN DEN

KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Dinsdag, den 16n. Juni 1908 des avonds te 8 ure.

Tegenwoordig: de Ondervoorzitter, de heer *J. Möller*, het voorzitterschap waarnemende; de heeren *H. M. Penso, H. Ferguson, B. E. van der Veen Zeppenfeldt, Ed. S. Lansberg, C. A. Zeppenfeldt, H. A. de Casseres* en *A. G. Statius Muller*, leden; de heer *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur; en de heer *H. Statius Muller*, wd. Gouvernementssecretaris, wd. Griffier.

Afwezig wegens verblijf buitenslands, de Voorzitter, de heer *Mordy. S. L. Maduro*; met kennisgeving de heeren *A. W. Statius Muller, Edwin Senior, J. Sutherland*, en *C. Fensohn*, leden.

De VOORZITTER opent de vergadering.

De VOORZITTER. Ik heb de eer mede te deelen, dat de notulen van de vergadering van den 10den Juni jl. nog niet in druk zijn verschenen, zoodat zij later aan de goedkeuring der vergadering zullen worden onderworpen.

Aan de orde is de behandeling van:
de ontwerp-verordening betreffende het UITVOERRECHT VAN MIJNPRODUCTEN. (ZITTING 1907/8 n°. **9.**)

De VOORZITTER. Aangezien in de vorige vergadering art. 16 en de eindstemming werden aangehouden, wordt de behandeling voortgezet.

ART. 16 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de laatste vergadering werden artikel 16 en de eindstemming aangehouden, ten einde de gerezen quaestie omtrent het concessiecontract der Aruba-Phosphaatmaatschappij tot klaarheid te brengen. Het is gebleken, dat de redactie van het contract van 1898, dat ik in de vorige zitting voor mij had liggen, zijnde het eenige stuk, dat mij ter hand was gesteld, verkeerd is. Volgens de beschikking, daarin aangehaald, had het een voorloopige overeenkomst moeten zijn, onder voorbehoud van nadere goedkeuring; doch het contract is zonder eenig voorbehoud gesloten, vandaar het misverstand. Het concessiecontract van 1879, gewijzigd, geldt dus nog steeds. Aan den heer *Lansberg* komt de eer toe, het misverstand te hebben aangewezen. Ik kan intusschen mededeelen, dat er besprekingen met de Aruba-Phosphaatmaatschappij hebben plaats gehad, die geleid hebben tot eene nadere wijziging van het concessiecontract.

Bij een heden geteekende akte wordt het contract gewijzigd op drie punten, waarvan twee onmiddellijk uitvloeisel zijn van artikel 16 dezer ontwerp-verordening, en waardoor het bezwaar van de concessionaris is opgeheven. De derde wijziging staat er niet mede in verband, doch is bij deze gelegenheid aangebracht op den wensch van de concessionaris ; men vindt de bepaling wel in het voorloopige contract van 1898, doch niet in de wijziging van 1895 der oorspronkelijke concessie ; inwilliging van het verzoek kwam het Bestuur billijk voor.

Ik meen, dat door deze overeenkomst artikel 16 ongewijzigd kan blijven; de overeenkomst is op het ongewijzigde artikel gebaseerd.

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Op grond van de door den gedelegeerde van den Gouverneur gedane mededeelingen, dat eene overeenkomst getroffen is met de Aruba-Phosphaatmaatschappij, waardoor aan hare bezwaren tegemoet gekomen is, trek ik mijn voorstel tot wijziging van artikel 16 in.

De heer Penso. Mijnheer de Voorzitter. Zal het Bestuur geen verlies lijden door de wijziging van het contract, doordat f. 0.17 per M^3 van de concessieuitkeering kan worden afgetrokken ?

De heer de Joncheere, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Door de intrekking van de slotbepaling van artikel 1 van het contract van 1879 is daarin voorzien. Geldelijk blijft nu door artikel 16 van het ontwerp en het wijzigingscontract alles in statu quo, voor Bestuur en concessionaris komt het practisch op hetzelfde neer.

Art. 16 wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De considerans, het intitulé en het ontwerp in zijn geheel, worden aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

De heer Lansberg. Mijnheer de Voorzitter. Nu de werkzaamheden tot herziening van het belastingstelsel voor de kolonie in deze zitting geeindigd zijn, meen ik de tolk van den Raad te zijn, als ik den gedelegeerde van den Gouverneur, den Heer *de Joncheere*, onzen dank betuig voor de welwillende wijze waarop ZEd. met den Raad heeft samengewerkt en de hoop uitdruk, dat de herziening, die van de groote toewijding en werkkracht van den Heer *de Joncheere* getuigt, leiden zal tot verbetering van den economischen en financieelen toestand der kolonie.

De Voorzitter. Mijnheer de Joncheere! Namens den Raad verklaar ik ons te vereenigen met het gesprokene door het geachte lid *Lansberg* en geef ik U de verzekering, dat de Raad Uwen bijstand en voorlichting, om door dezen gewichtigen en moeitevollen arbeid te geraken, steeds op hoogen prijs heeft gesteld. Ik moet erkennen, dat de Raad meermalen voor heel moeilijke vraagstukken heeft gestaan, welke zonder Uwe voorlichting wellicht tot een minder bevredigende oplossing zouden zijn gekomen. De samenwerking met U zal voor den Raad eene blijvende aangename herinnering zijn. Laat ons vertrouwen, dat de uitslag van onzen gezamenlijken arbeid later zal blijken zeer nuttig en heilrijk voor de kolonie te zijn. De Raad houdt zich verzekerd, dat U tot hooge tevredenheid van de Regeering in het Moederland en van het Koloniaal Bestuur werkzaam zult zijn geweest en vertrouwt dat U, wanneer U later in uw eigen werkkring zult zijn teruggekeerd, met zelfvoldoening aan deze periode van Uw leven zult terugdenken.

De Raad wenscht U eene voorspoedige reis naar- en behouden aankomst in het Moederland toe.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Het zij mij voor ditmaal vergund zoo onbescheiden te zijn om eerst het woord te voeren voor mijzelf persoonlijk. Ik gevoel mij daartoe gedrongen door de gevoelvolle woorden, door U, Mijnheer de Voorzitter, namens den Raad en door den heer Lansberg gesproken. Het is mij eene behoefte na onzen grooten gemeenschappelijken arbeid in de eerste plaats U, Mijnheer de Voorzittter en ook den heer Lansberg hartelijk dank te zeggen voor de vriendelijke en waardeerende gevoelens te mijnen opzichte, waaraan U uiting hebt gegeven. Voorzeker zal ik, in het Moederland teruggekeerd, dikwijls met waardeering denken aan Curaçao, in welks lotgevallen ik belang blijf stellen en ik hoop en vertrouw, dat het nieuwe belastingstelsel aan de Kolonie ten goede zal komen.

Mijnheer de Voorzitter, Heeren Leden van den Raad! Wij hebben thans het laatste gedeelte van onzen gemeenschappelijken arbeid volbracht en wanneer wij nu een terugblik werpen, dan geloof ik, dat wij niet zonder eenige voldoening op ons werk terug mogen zien. Zooals te verwachten was na de uitvoerige schriftelijke gedachtewisseling, heeft de openbare behandeling betrekkelijk weinig tijd gevorderd, hetgeen mede te danken is geweest aan de practische wijze van samenwerking van de zijde van den Raad. In het bijzonder wil ik memoreeren de gedragslijn om als regel de amendementen vooraf mede te deelen, hetgeen voor onzen arbeid zeer bevorderlijk is geweest.

Mocht later blijken, dat wij vergissingen hebben begaan, dan zal dat m. i. niet daaraan geweten kunnen worden, dat wij te weinig zorg aan de zaak hebben besteed, doch aan onvermijdelijke onvolmaaktheid en den moeilijken aard van het werk. Volmaaktheid is op belastinggebied evenmin te bereiken als elders, doch vooral ook geen algemeene bevrediging bij alle onderdeelen van een stelsel. Men kan zich overtuigd houden van de juistheid van het motto, dat een Engelsche schrijver boven zijn werk plaatste :

„Whoever expects a faultless tax to see,
Expects what neither was, nor is and never shall be."

Het was vóór 80 jaren, dat een nieuw belastingstelsel werd ingevoerd, dat intusschen geheel verouderd was geworden, ook technisch. Doch al bleven de hoofdlijnen bestaan, toch werden in den loop der tijden verscheiden verbeteringen aangebracht, die de tegenwoordige herziening hebben voorbereid. Deze herziening is voor een groot deel de finale toepassing van beginselen, die zich reeds vroeger hadden baangebroken. Veranderingen in de wetgeving geschieden niet plotseling, het nieuwe ontwikkelt zich geleidelijk uit het oude. Ik meen, dat Curaçao nu met het nieuwe stelsel vrijwel up to date zal zijn.

Het Bestuur zal thans de ontwerpen in hun tegenwoordigen vorm hebben te overwegen en de Regeering zal ze moeten beoordeelen. Daarop kan natuurlijk niet vooruit worden geloopen. Doch het Bestuur koestert de hoop, dat aan een spoedige invoering niets zal blijken in den weg te staan. Moge dan onder de vele belangrijke maatregelen, die het nieuwe stelsel bevat, de kolonie Curaçao in de toekomst steeds breeder hare oeconomische kracht ontplooien. Met dezen wensch, Mijnheer de Voorzitter, besluit ik mijn terugblik, doch niet dan na, namens den Heer Gouverneur, den Raad dank te hebben gebracht voor zijne groote volharding en toewijding.

Niets meer te behandelen zijnde, wordt de vergadering door den Voorzitter gesloten.

Koloniale Raad.
ZITTINGJAAR 1908-1909.

NOTULEN.

N°. 11.

ONTWORPEN NOTULEN
VAN DEN
KOLONIALEN RAAD.

Zitting van Woensdag, den 23sten December 1908, des avonds te 7½ ure.

Tegenwoordig: De Voorzitter: de heer *Mordy S. L. Maduro*; de heeren *J. Möller*, Onder-Voorzitter, *A. G. Statius Muller*, *H. Ferguson*, *Edwin Senior*, *Ed. S. Lansberg*, *C. A Zeppenfeldt*, *B. E. van der Veen Zeppenfeldt*, en *H. A. de Casseres*, leden; de heer *P. de Joncheere*, gemachtigde van den Gouverneur; en de heer *H. Statius Muller*, wd. Gouvernements Secretaris, wd. Griffier.

Afwezig: de heeren *J. Sutherland*, *H. M. Penso*, *A. W. Statius Muller*. en *C. Fensohn*, leden, de drie eerstgenoemden met kennisgeving, de laatstgenoemde wegens verblijf buitenslands.

De VOORZITTER opent de vergadering.

De VOORZITTER onderwerpt aan de goedkeuring der vergadering de notulen der vergadering van den 7den December j.l.

De notulen worden goedgekeurd.

De VOORZITTER doet mededeeling, dat sedert de laatste vergadering geen stukken zijn ingekomen en dat hem verzocht is het eerst aan de orde te stellen de ontwerp-verordening, vermeld sub 2 van den oproepingsbrief.

Aan de orde is de behandeling van de ontwerp-verordeningen:

I. VERORDENING TOT WIJZIGING VAN EENIGE BELASTING-VERORDENINGEN (Zitting 1908-1909-N°. 8).

De algemeene beraadslaging wordt geopend.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Nu de aanhangige ontwerpen mij het genoegen verschaffen mij nogmaals te midden van den Raad te bevinden, wensch ik even in herinnering te brengen hoe wij hier, na Uw vertrek wegens gezondheidsredenen, de vergaderingen op aangename wijze hebben voortgezet onder het voorzitterschap van den heer Onder-Voorzitter. Ik meen aan diens gewaardeerde leiding niets te kort te doen, wanneer ik, thans U, Mijnheer de Voorzitter, weder den voorzitterszetel ziende innemen, U welkom terug toeroep en vertrouwende, dat U bij Uw verblijf in Europa baat zult hebben gevonden voor Uwe gezondheid, de hoop uitspreek, dat met den Raad, ook het Bestuur nog lang het voorrecht moge hebben van Uwe bekwame leiding dezer vergaderingen.

De VOORZITTER. Ik dank U, Mijnheer de Joncheere, voor Uwe vriendelijke woorden.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Het ontwerp geeft mij tot algemeene beschouwingen weinig aanleiding. Alleen wil ik mededeelen, dat, hoewel de in het eindverslag kenbaar gemaakte verlangens eigenlijk den grens van dit ontwerp, dat niet anders dan herstel van fouten en eenige weinig beteekenende wijzigingen bevat, eenigszins te buiten gaan, het Bestuur besloten heeft aan alle wenschen van den Raad te voldoen en meent de juiste wettelijke redacties daarvoor gevonden te hebben, welke ik bij art. 1 zal voordragen.

De algemeene beraadslaging wordt gesloten.

ART. 1 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De gewenschte wijziging van de Grondbelastingverordening kan op eenvoudige wijze worden aangebracht in art. 7, tweede lid Eigenlijk geldt het hier eenvoudig een schrijffout. Wanneer men de vierde alinea van het artikel inziet, zal men bemerken, dat daar sprake is van „genoten" huurprijs; zoo moet het ook in het tweede lid zijn. Ik wijzig dus in het tweede lid het woord „bedongen" in „genoten"; in het ontwerp als eerste wijziging der Grondbelastinverordening toevoegende: „in artikel 7, tweede lid, het woord „bedongen" vervangen door „genoten"." Hiermede wordt verkregen, dat voor kleine huurwoningen, waarbij wanbetaling een normaal verschijnsel is, niet de geheele bedongen huurprijs moet worden genomen.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Door de aangebrachte wijziging is inderdaad aan het verlangen van den Raad voldaan. De huurwaarde zal nu niet meer gesteld moeten worden op den bedongen huurprijs, maar op dat percentage van den bedongen huurprijs, dat in den regel, onder normale omstandigheden, werkelijk betaald wordt, op de normale huuropbrengst dus.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De opvatting van den spreker is juist; waar wanbetaling een normale omstandigheid is, moet een zeker percentage van den bedongen huurprijs worden afgetrokken naar het middencijfer der kwade posten.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik wensch als laatste wijziging terzelfder plaatse nog toe te voegen:

„in artikel 47 aan het tweede lid toegevoegd eene nieuwe zinsnede, luidende: „Voor dit tijdvak wordt, met afwij-„king in zooverre van artikel 5, de gemiddelde opbrengst-„waarde bepaald naar de jaarlijksche opbrengst, gemiddeld „over de drie aan dit tijdvak voorafgaande kalenderjaren." " Alzoo van de jaren 1906, 1907 en 1908.

Deze wijziging van de overgangsbepaling heeft ten doel een beter gemiddelde vast te stellen dan anders voor het eerste tijdperk zou gelden; in het nadeel der belastingschuldigen is de wijziging niet, integendeel, er komen dan twee slechte jaren tegen een goed in berekening.

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de wijziging van art. 17 der Algemeene verordening I. U. en D. is een drukfout, er staat in den eersten regel: „de in" hetgeen ik verbeter in: „in de". Voorts is mij van geachte zijde opgemerkt, dat in de wijziging van art. 151 de woorden „ter zake van" beter zullen luiden: „voor", hetgeen ik bij deze ook wijzig.

Over deze wijzigingen wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de wijziging der Gedistilleerd-verordening moet het N°. van het P. B. zijn 34. Verder doe ik in de wijzigingen van artt. 6 en 27 vervallen het woord „zoete”, hetgeen gemak voor de praktijk zal geven en ten slotte breng ik in de wijziging van art. 47b eene verbetering aan door die te doen luiden: „in artikel 47 sub b in de plaats van „uit eene” gelezen „uit- of in eene” en in de plaats van „uit te slaan” gelezen „uit- of in te slaan”.”

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de wijziging der Wijnverordening, art. 45 b heb ik de eer geheel dezelfde wijziging aan te brengen als in art. 47b zooeven geschied.

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. In de wijziging van de Gebruiksbelastingverordening moet het N°. van het P. B. zijn: 45.

Ter voldoening aan den wensch van den Raad heb ik de eer te dezer plaatse na den derden regel in te voegen het volgende:

„aan artikel 8, tweede lid, toegevoegd eene nieuwe zinsnede, luidende: „Voor gehuurde perceelen met aanhoorige „regenbakken wordt het bedrag van den huurprijs vermin- „derd met twee gulden voor eiken M3 inhoudsruimte der „regenbakken, met een maximum van dertig gulden.” ”

Deze wijziging, Mijnheer de Voorzitter, is van meer belang dan de tot nog toe behandelde. Zij is overigens geheel overeenkomstig den geest der verordening, daar nu het gebruik van regenbakken voor eene hoeveelheid regenwater voor noodzakelijk levensonderhoud wordt vrijgesteld. Voor het maximum is gerekend op eene capaciteit van 730 blikken=131 H. L.; vandaar het ronde cijfer 15 M3, hetgeen eigenlijk voor het doel te hoog is, doch dit wordt dan gecorrigeerd doordat de waarde van het water zeker niet te hoog genomen is. De wijziging is ook uit financieel oogpunt belangrijk, daar er niet op gerekend is. Ik schat het verlies aan belasting daardoor op ongeveer f. 500.— ’s jaars. Het Bestuur heeft daarin echter geen aanleiding gevonden om een aequivalent te vragen, noch om de wijziging niet voor te stellen.

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Men heeft mij opgemerkt, dat tengevolge van een drukfout in de Vergunningverordening een woordje „door” is uitgebleven bij art. 1. Ik heb de eer de wijziging van P. B. 1908 No. 46 tevens anders te redigeeren nl: „In de verordening dd. 3 Juli 1901 (P. B. No. 23), zooals die laatstelijk is gewijzigd bij de verordening dd. 16 Juli 1908 (P. B. No. 46) wordt:

„in artikel 1, eerste lid, na het woord „Curaçao” tusschengevoegd: „door”;

„in artikel 3, eerste lid, aan het slot het woord „beide” vervangen door: „deze”.

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ik kom thans tot den derden wensch van den Raad, eene wijziging van de Registratieverordening. In de eerste plaats schijnt het mij bij nader inzien beter N°. 4 van art. 13 te verplaatsen naar art. 19; hetgeen de Raad wenscht kan dan gevonden worden door een verdere toevoeging aan art. 19. Ik heb de eer aan de wijziging in het ontwerp toe te voegen:

„in art. 13 uitgelicht hetgeen voorkomt sub 4°;

„aan artikel 19 toegevoegd:

„3°. Stukken, opgemaakt ter regeling van betalingen aan „of door het Gouvernement te doen;

„4°. Volmachten, waarvan eenig gebruik, als in artikel „18 bedoeld, kan worden gemaakt zonder voorafgaande re- „gistratie;

„5°. Akten van den Burgerlijken Stand, waarbij onge- „registreerd kunnen worden gebruikt de stukken, daarbij vol- „gens het Burgerlijk Wetboek gevorderd."

Ik meen, dat hiermede ten volle aan de wenschen van den Raad is voldaan.

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Mij is in de laatste dagen nog een verlangen kenbaar gemaakt door den Administrateur van financien en de Militaire Administratie nl. om nog enkele vrijstellingen in de Zegelverordening opgenomen te zien. Het Bestuur heeft gemeend daaraan zoover mogelijk te moeten tegemoet komen; den Raad zullen deze bepalingen vermoedelijk weinig belangstelling inboezemen. De bepalingen zijn dan ontworpen als volgt en stel ik voor in de wijziging der Zegelverordening, na die van art. 38, te laten volgen:

„in artikel 61 N°. 4 aan het slot toegevoegd:

„; voorts alle MANDATEN, ORDONNANTIEN VAN BETALING „en BETAALSROLLEN VAN OPENBARE AUTORITEITEN."

„Artikel 61 N°. 10 gelezen als volgt: „De DECLARATIEN „door SCHULDEISCHERS van het Rijk, DEZE KOLONIE of 's „Rijks andere kolonien en bezittingen en de VERKLARINGEN „VAN GERECHTIGDHEID te hunnen behoeve, wanneer de „schuldvordering de som van VIJF EN TWINITG GULDEN niet „te boven gaat, mits, wat laatstgemelde stukken betreft, „zulks daaruit blijke." "

Over deze wijziging wordt niet beraadslaagd.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Men heeft er mijne aandacht op gevestigd, dat bij de Nos 37 en 38 van art. 61 de audientiebladen in de daar bedoelde zaken niet op ongezegeld papier zullen mogen worden aangehouden. Indien ik deze zienswijze deelde, zoude ik niet aarzelen een amendement voor te stellen, doch ik vat die bepalingen aldus op, dat onder de uitdrukking „processtukken" de audientiebladen wel degelijk zijn begrepen. De audientiebladen mogen in het algemeen misschien niet tot de processtukken gerekend worden, hier bij de vrijstellingen in de Zegelverordening, waar men die bepalingen zoo algemeen mogelijk hebben wilde, is dat zeker het geval. Ik zal gaarne van den geachten gemachtigde van den Gouverneur vernemen of zulks ook niet de bedoeling van het Bestuur is geweest.

De heer DE JONCHEERE *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. De bedoeling dier vrijstellingen in art. 61 Nos. 37 en 38 is inderdaad zooals de spreker die vertolkte. Het woord „processtukken" moet zoo ruim mogelijk worden opgevat; men kan bij dergelijke vrijstellingen niet te zeer in bijzonderheden afdalen bij de redactie van de wet. Dergelijke ruime opvatting wordt in het Moederland ook bijv. gehuldigd bij de toepassing van de vrijstelling bij het Wetboek van Burgerlijke Rechtsverordering in zake gedingen van onvermogenden. In de zaken, bedoeld bij Nos. 37 en 38 kan dus het ongezegeld audientieblad worden gebezigd.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Ik zou gaarne van den gemachtigde willen vernemen of ook het audientieblad van het Hof onder de processtukken gerekend wordt en dus vrij van zegel zal zijn.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur*. Mijnheer de Voorzitter. Ook bij het Hof zal in de bedoelde zaken het ongezegeld audientieblad kunnen worden gebezigd.

De heer A. G. STATIUS MULLER. Mijnheer de Voorzitter. Ik ben voldaan door het antwoord van het Bestuur. Ik zal

geen amendement voorstellen, daar, waar Bestuur en Raad eenstemmig denken over de bedoeling der besproken vrijstellingen, de praktijk wel geen moeilijkheid zal opleveren. Alleen zou ik nog gaarne vernemen of alle leden zich met het gesprokene kunnen vereenigen.

Bij rondvraag door den VOORZITTER antwoorden alle leden toestemmend.

ART. 1, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

ART. 2 komt in behandeling en wordt aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 3 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Het komt mij practisch voor om in dit artikel de woorden „een door den Gouverneur te bepalen dag" te vervangen door „den 1sten Januari 1909", welke wijziging ik bij deze de eer heb aan te brengen.

De heer LANSBERG. Mijnheer de Voorzitter. Voordat dit artikel in stemming gebracht wordt, wensch ik er op te wijzen, dat ik mijn stem aan dit artikel zou verleenen, zooals het in het ontwerp luidt, omdat dit ontwerp in direct verband staat met verscheidene reeds afgekondigde verordeningen, waarvan de dag van inwerkingtreding, krachtens bij die verordeningen aan den Gouverneur toegekende bevoegdheid, bij diens besluit van den 30sten November jl., op den 1sten Januari a. s. is bepaald. Ging het over eene andere verordening, dan zou ik een amendement op dit artikel voorgesteld hebben, waarbij de Raad zich de bevoegdheid voorbehoudt om zelf bij nadere verordening den dag van inwerkingtreding te bepalen.

De invoering immers van het nieuwe belastingstelsel op een tijdstip, dat de geheele bevolking, de Pers, de Kamer van Koophandel en de Koloniale Raad beslist ongunstig geoordeeld heeft, op grond van de bestaande en door het Bestuur erkende crisis, die de kolonie doorworstelt, waardoor zelfs bij de beraadslaging, betreffende de begrooting van Curaçao in de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, de vraag is geopperd of het wel oppertuun is die belastingen nu in te voeren, toont naar mijn bescheiden meening de wenschelijkheid aan, dat de Raad het tijdstip van de inwerkingtreding van belangrijke verordeningen, die om de een of andere reden niet op den door de wet bepaalden termijn in werking kunnen treden, aan zich voorbehoudt.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik meen mij te kunnen onthouden van in discussie te treden omtrent een advies, dat de spreker den Raad meent te moeten geven ten aanzien van in de toekomst in te dienen ontwerp-verordeningen. Ik apprecieer het echter, dat de spreker aan het onderwerpelijk artikel zijn stem wil geven. Indertijd, toen, vooral bij de ontwerpen I. U. D. en accijnzen, door den Raad amendementen zijn aangenomen, die niet de instemming van het Bestuur hadden, heb ik uit practische overwegingen steeds zelf alle verdere wijzigingen aangebracht, die uit die amendementen voortvloeiden. Iets soortgelijks doet thans de spreker. Ik dank hem daarvoor en zie daarin een hernieuwd bewijs van den geest van practische samenwerking tusschen Raad en Bestuur.

ART. 3, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

II. WIJZIGING VAN DE VERORDENING dd. 30 Maart 1906 (P. B. N°. 16) TOT HEFFING EENER INKOMSTENBELASTING. (Zitting 1908-1909-N°. 7).

De algemeene beraadslaging wordt geopend, waarbij niemand het woord verlangt.

De ARTT. 1 en 2 worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

ART. 3 komt in behandeling.

De heer DE JONCHEERE, *gemachtigde van den Gouverneur.* Mijnheer de Voorzitter. Ik heb de eer de woorden „een door den Gouverneur te bepalen dag" te vervangen door „den 1sten Januari 1909".

ART. 3, zooals gewijzigd, wordt aangenomen zonder hoofdelijke stemming.

De CONSIDERANS, het INTITULÉ en het ONTWERP in zijn geheel worden achtereenvolgens aangenomen zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming.

Niets meer te behandelen zijnde wordt de vergadering door den Voorzitter gesloten.
